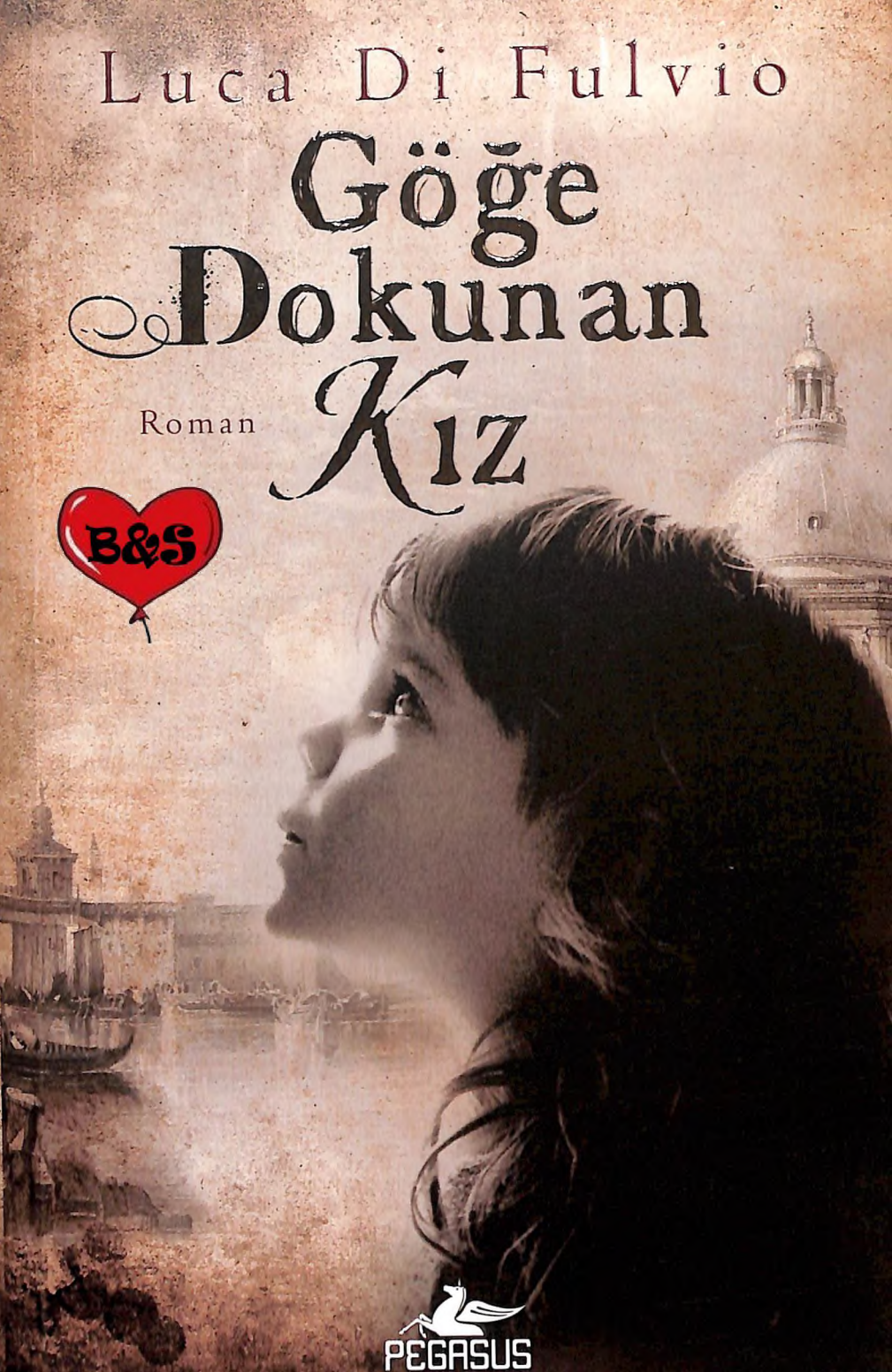
Luca Di Fulvio

Göğe Dokunan Kız

Roman

PEGASUS

Çocukluğunu bir oyukta geçirmiş genç bir hırsız, özgürlüğün ateşli bir savunucusu haline gelebilir mi? Yahudi bir dolandırıcıdan ünlü bir doktor olur mu? Peki ya yeni yetme bir kız hatırı sayılır bir moda tasarımcısına nasıl dönüşür? Cevaplar Venedik'te saklı...

Roma, 1515. Ebedî şehrin lağımlarında yaşayan Mercurio, yalnız ve yetenekli bir dolandırıcı, bir kılık değiştirme ustasıdır. Soyduğu Yahudi tüccarı öldürdüğünü zannedince Venedik'te gizlenmeye karar verir. Karmaşık labirentlerle dolu yolculuğu sırasında ise Yahudilere yapılan zulümlerden kaçma ümidiyle lagüne gelen güzel Giuditta'yla tanışır.

Aşkları, Mercurio'nun çevirdiği dolaplarda ona suç ortaklığı eden Benedetta'nın kıskançlığından Avrupa'daki ilk gettonun kurulmasına kadar pek çok tehlike ve engelle karşılaşacaktır. Venedik hem yuvaları hem de zindanları olacak, kaybolma ve yeniden bir araya gelme umutlarına ev sahipliği yapacaktır. İnsanlığın ezeli tutkularının, nefretin ve sevginin körüklendiği sapkın, karanlık ve büyüleyici bir devrin doruk noktasında geçen bu roman, ilk sayfadan son sayfaya kadar çarpıcı ve heyecan verici bir şekilde ilerliyor.

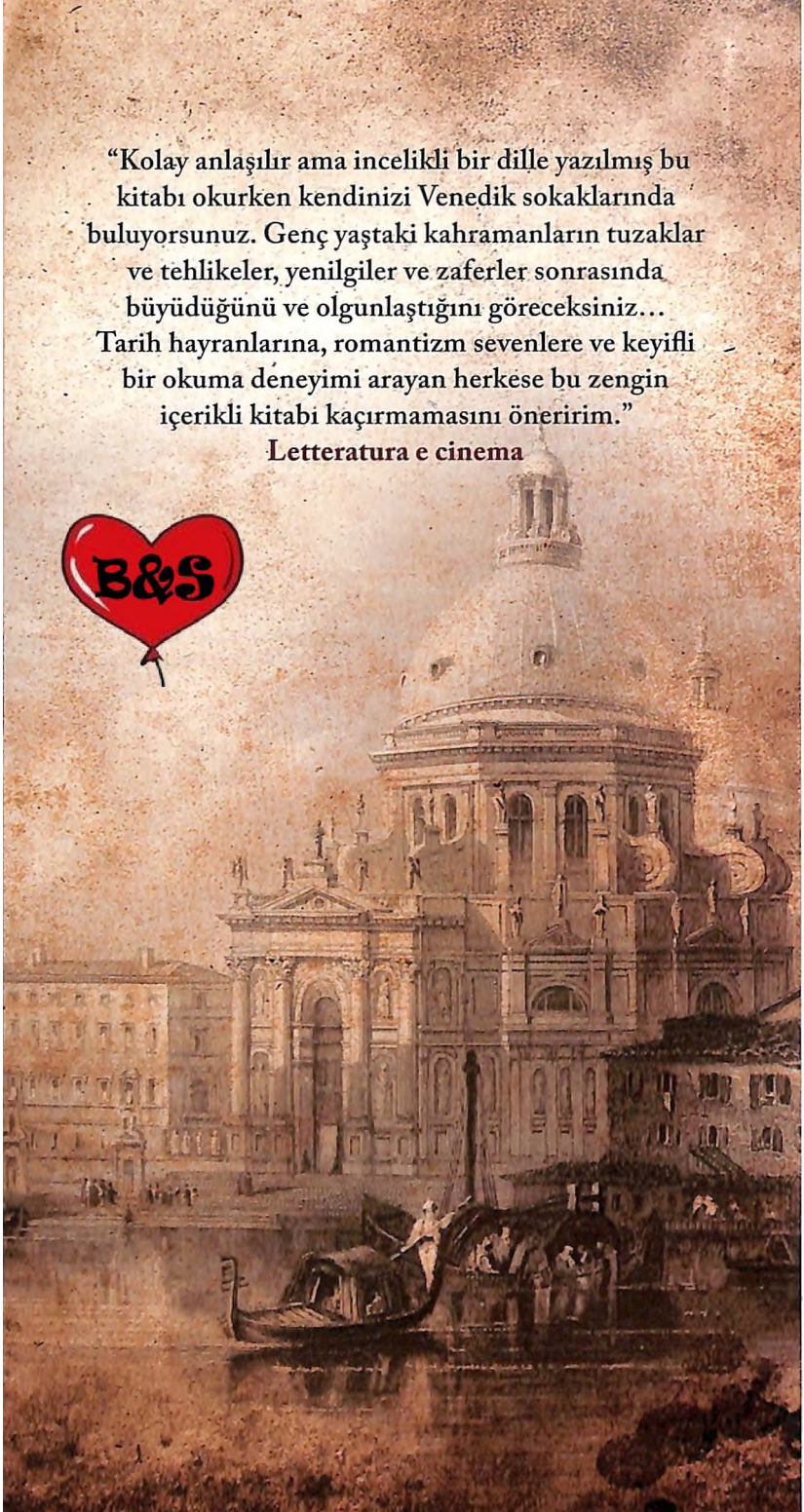
"*Göğe Dokunan Kız*'ın sayfaları arasında özgürlüğün kokusunu alabiliyorsunuz. Luca Di Fulvio, çarpıcı ve akıcı anlatım tarzıyla okuru romana âdeta bağımlı kılıyor."
Ornella De Luca

B&S

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-434-4

"Kolay anlaşılır ama incelikli bir dille yazılmış bu kitabı okurken kendinizi Venedik sokaklarında buluyorsunuz. Genç yaştaki kahramanların tuzaklar ve tehlikeler, yenilgiler ve zaferler sonrasında büyüdüğünü ve olgunlaştığını göreceksiniz... Tarih hayranlarına, romantizm sevenlere ve keyifli bir okuma deneyimi arayan herkese bu zengin içerikli kitabı kaçırmamasını öneririm."

Letteratura e cinema

© Cristina Bellotti

Luca Di Fulvio, 1957 yılında Roma'da doğmuştur. Silvio D'Amico Ulusal Dram Sanatı Akademisi'nde, Andrea Camilleri'nin hocalığında dramaturji eğitimi alan yazar, çok yönlü yeteneği sayesinde eğlenceli çocuk kitapları, merak uyandırıcı gerilim romanları ve sürükleyici tarihî kurguları kolayca kaleme alabilmektedir. Kitapları on altı ülkede yayımlanan İtalyan yazarın bir romanı da filme uyarlanmıştır. Önceki romanı *Rüya Dağıtan Çocuk* ise *SPIEGEL*'in çoksatanlar listesinde aylarca bir numarada kalmıştır.

Gökyüzü
Hep
Yakındır

“Bitmesini hiç istemeyeceğiniz bir yolculuk gibi.”
La Repubblica

KARTPOSTAL

Luca Di Fulvio
Göğe Dokunan Kız

Göğe Dokunan Kız

Göğe Dokunan Kız

Pegasus Yayınları: 1900
Bestseller Roman: 794

GÖĞE DOKUNAN KIZ
LUCA DI FULVIO
Özgün Adı: Das Mädchen, Das Den Himmel Berührte /
La ragazza che toccava il cielo

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Fatma Balta
Düzelti: Murat Demirci
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2018
ISBN: 978-605-299-434-4

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2013, Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

Luca Di Fulvio

Göğe Dokunan Kız

İtalyancadan çeviren:
Sema Savaş

PEGASUS YAYINLARI

Carla'ya

Eğer insanların ve meleklerin dilleriyle konuşsam, ama sevgim olmasa, ses çıkaran bir bakır ya da çınlayan bir zilden farkım olmaz. Eğer peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem ve her türlü bilgiye sahip olsam, eğer dağları yerinden oynatacak kadar büyük bir imanım olsa, ama sevgim olmasa, bir hiçim.

1. Korintliler 13

BİRİNCİ BÖLÜM

Roma - Narni - Apeninler - Adriyatik Denizi - Po Deltası - Adria Toprakları - Mestre - Venedik - Rimini

1

MS 1515

Angelo bölgesinde yaşayan halkın deyimiyle *lağım arabası* haftanın sadece bir günü geçiyordu; pazartesileri.

O pazartesi de beş gündür bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun ardından lağım arabası, tekerleklerinin göbeklerini evlerin duvarlarına sürterek Pescheria'nın dar sokaklarında güçlükle ilerliyordu. Atların koşumlarına zincirlenmiş altı kürek mahkûmu ayak bileklerine kadar çamura batarak yürümeye çalışıyor ve batağa saplanan tekerlekleri çıkarmaya uğraşırken acıyla inliyorlardı. Giydikleri delik deşik eski yün pantolonlar kasıklarına kadar çamur içinde kalmış ve iyice ağırlaşmıştı. Arabanın ön tarafında ilerleyen, birbirlerine zincirlenmiş diğer iki kürek mahkûmu da evlerin kapılarına ya da avlulara bırakılmış pislik ve çöp dolu kovaları alıp arabanın üstündeki koca varile boşaltıyordu. Sekiz mahkûmu kontrol etmekle görevli olan silahlı dört askerden ikisi bu leş gibi kokan alayın önünde, diğer ikisi de arkasında yürüyordu.

Kutsal Şehir'de sık sık görüldüğü gibi Romalılardan ziyade değişik milletlerden oluşmuş küçük bir kalabalık, arabanın arkasında tıkılıp kalmıştı: ağır kitaplarını kollarının altına sıkıştırarak yürüyen iki Alman öğrenci, geniş kenarlı kukuletalarını yukarı doğru kıvırmış ve başlarını önlerine eğmiş üç rahibe, kavrulmuş fındık rengindeki derisiyle bir Kuzey Afrikalı, pantolonlarının bir bacağı sarı, diğeri kırmızı olan ve akşamdan kalma oldukları için gözlerini aralamakta güçlük çeken iki İspanyol askeri. Başlarındaki korkunç ağrıya dayanmaya çalışan askerler, ortadan kaybolduklarının anlaşılmaması için bir an önce kışlalarına dönmeye uğraşıyorlardı. Ayrıca başında türbanı,

elinde soğuktan iyice rahatsız olduğu için homurdanan devesiyle Tiber Nehri'nin öte yanındaki sirke yetişmeye çalışan bir Hintli ve kanunlar gereği tanınabilmesi için başına sarı bir kipa takmış Yahudi bir tüccar da kalabalığın arasındaydı. İstisnasız hepsinin yüzünde, Sant'Angelo Meydanı'na yaklaştıkça daha da ağırlaşan korkunç kokudan tiksinmiş bir ifade vardı çünkü mahkûmlar, meydanda kurulan ve altı gündür çöpleri toplanmayan balık pazarının dört bir yana yayılmış artıklarını varile doldurmaya başlamışlardı.

Araba dar yoldan çıkıp meydana girer girmez arkasına sıkışmış olan küçük grup, lağım arabasının yanından hızla geçip Sant'Angelo Meydanı'ndaki insanların arasına karıştı.

Adı Shimon Baruch olan tüccar da diğerleri gibi adımlarını hızlandırarak lağım arabasının yanından geçti. Bir yandan da yüzündeki gergin ifade ve sinirli gözlerle çevresine bakınıyordu. Ripa Grande Limanı'na yeni gelmiş bir gemiden satın aldığı örülmüş halatları yakındaki ip pazarında mükemmel bir fiyata satmış ve her zamankinin aksine bu kez tüm parasını peşin almıştı. Kemerinin içinde sakladığı bir kese dolusu parayla Roma sokaklarında dolaşmaktan enikonu ürktüğü için pelerinine sımsıkı sarıldı ve bedenini hafifçe kamburlaştırarak yürümeye devam etti.

Shimon Baruch kalabalığın arasında bir yabancı ülkenin –muhtemelen egzotik ülkelerden biri– ileri gelenlerinden olduğu hemen anlaşılan birini fark etti. Gür bıyıklarını tarayıp yukarı doğru kıvırmış olan bu adama fil dişi kabzalı ve üstlerine anlaşılmaz harflerle bir şeyler kazınmış koca palalarıyla dev gibi iki zenci eşlik ediyordu. Biraz daha ileride Makedonyalı ya da Arnavut olduklarını tahmin ettiği bir hokkabaz grubu vardı. Bir grup yaşlı adam evlerinin önündeki hasır sandalyelere oturmuş, yerdeki tahta kasanın içine zar atıyorlardı. Üç yoksul kadın balık pazarının mermer tezgâhları arasında dolaşıp duruyor, Bracciano levreklerini ve Sacra Adası'ndan getirilmiş orkinosları temizleyen kadınları kolluyordu. Tezgâhların arasında yerlere çöküyor, atıkların içinde kırlardan topladıkları otlarla kaynatacakları ve muhtemelen o akşamın sofraya konulan tek yemeği olacak bir baş ya da kuyruk parçası arıyorlardı. Kadınlardan ikisi kırk yaşlarındaydı ve buz gibi hava yüzünden doğal olmayan bir şekilde bükülmüş dudaklarının arasından eksik dişleri görünüyordu. Üçüncü kadınsa çok

gençti. Koyu kızıl saçları vardı ve üzerini örten pisliğe rağmen mermer gibi bembeyaz tenini fark etmemek mümkün değildi. Shimon Baruch onun, Daniel peygamberin kitabındaki hikâyelerden birinde yaşlılar tarafından tuzağa düşürülen Susanna'ya ne kadar çok benzediğini düşündü.

Elindeki kürekle balık pazarının çöplerini varile atmaya başlayan kürek mahkûmlarından biri kadınlara baktı.

"Defolun şuradan pis fahişeler, yoksa sizi de varilin içine atarım."

Silahlı muhafızlar güldüler ve kadınlara uzaklaşmaları için işaret ettiler.

Shimon Baruch başını önüne eğip Marcellus Tiyatrosu'na doğru yöneldi. Para kesesinin güvende olacağı tek yer orasıydı. Ancak son bir kez dönüp beyaz tenli kıza hayranlıkla bakmaktan kendini alamadı. O sırada kızın göz ucuyla üstü başı yırtık, kirli saçları âdeta ensesine yapışmış soluk yüzlü bir delikanlıya baktığını fark etti. Shimon Baruch bir an için, Octavia Portikosu'nun harabeleri arasında oturmuş, bulabildiği otları yemeye çalışan bir keçiye taş atan bu genci daha önce de görmüş gibi hissetti; muhtemelen o sabah gittiği ip pazarında karşılaşmışlardı. Bedenini iyice kamburlaştırıp adımlarını hızlandırmaya başladığında delikanlı da Shimon'un kendisini süzdüğünü fark etmişti.

"Kipanız çok güzel, Bay Yahudi. Kumaşının kalitesi ta buradan belli oluyor. Yaşasın zenginlik!"

Shimon Baruch bir an dönüp çocuğa baktıysa da cevap vermeden yoluna devam etti. Ancak o sırada meydanın diğer ucunda beliren başka bir gencin ifadesiz bir suratla ona doğru yürüdüğünü gördü. Saman rengindeki gür saçları ve alnını neredeyse boydan boya geçen yara iziyle hayvani bir görünüşü vardı. O da diğer çocuk gibi paçavralar içindeydi ve güçlü kısa bacaklarının üzerindeki bodur gövdesini sağa sola yalpalayarak hareket ediyordu. Orantısız kolları da bacakları gibi güçlü ama kısaydı. Tüccar onun devasa bir cüce olduğunu düşündü. Daha ilk bakışta çocuğun zekâ özürlü olduğu anlaşılıyordu. Ama dev cüce sanki kafasına bir sopa yemiş gibi gözlerini kırpıştırıp genizden gelen boğuk bir sesle tuhaf bir şeyler söylemeye başladığında bu düşüncesinde tamamen haklı olduğunu anladı.

"Sadaka, bayım... Merhamet edin ve cömertliğinizi gösterin, servet düşkünü sefih efendim."

Tüccar bir elini sinek kovalar gibi havada salladı ve kaba bir ses tonuyla, "Çekil ayağımın altından!" diye bağırdı.

Çocuk, yüzündeki şaşkın ifadeye hâkim olmayı başarmasına rağmen olduğu yerde donakaldı.

Az önceki alaycı ses tonuyla, "Birkaç akçe, saygıdeğer beyefendi... Sadece birkaç akçe," diye tekrarladı. Ve sonra, tam Sant'Angelo Kilisesi'nin duvarının önünde tüccarın koluna yapıştı.

Shimon Baruch panik halinde delikanlıya doğru döndü. Boğazına çoktan bir yumruk gibi oturmuş korkusunu belli etmemeye çalışarak çocuğun suratına, "O pis ellerini üzerimden çek!" diye haykırdı.

Tam o esnada esmer tenli, kömür gibi simsiyah saçlı, zayıf, ayaklarını sürterek yürüyen, başındaki sarı kipayı kibirli bir edayla gözlerinin üzerine kadar çekmiş, muhtemelen on altı yaşında olan bir çocuk koşarak kilisenin bir köşesinden çıktı. Neredeyse tüccara çarpacaktı ki düşmemek için birden onun omuzlarına tutundu.

Önce, "Affedersiniz bayım," diyerek özür dilemeye çalıştı ancak tüccarın sarı kipasını görünce saygılı bir ifadeyle başını öne eğdi.

"Shalom Aleichem."[1]

Shimon Baruch bir yandan din kardeşini görmekten memnun, diğer taraftan hâlâ saldırganının elinden kurtulamadığı için tedirgin, çocuğun selamına gayriihtiyari karşılık verdi.

"Aleichem Shalom."

Tıknaz çocuk ateş çıkan gözleriyle yeni gelene döndü.

"Hayır! Onu önce ben gördüm! İyi yürekli adam benim! Defol!"

Ve tüccarın koluna sımsıkı yapışıp yeni gelen sarı kipalı çocuğu var gücüyle itti.

Shimon Baruch, kendisinin de hayret ettiği cesur bir ses tonuyla bağırdı.

"Bırak kolumu, manyak herif!"

Büyük bir cesaretle tıknaz çocuğun üzerine yürüyen diğer delikanlı da, "Bırak onu!" diye bağırdı ama midesine yediği bir yumrukla iki büklüm oldu. Buna rağmen vazgeçmedi ve tıknaz çocuğun üzerine atlayıp suratına bir yumruk attı.

---

1 (İbr.) Selamün Aleyküm. (ç. n.)

Tıknaz devin gırtlağından ayı homurtusuna benzer bir ses çıktı. Avını bıraktı ve öfkeyle yeni gelen delikanlıyı yakaladı, tek eliyle havaya kaldırıp her iki düşmanını da aynı anda etkisiz hale getirmek amacıyla Shimon Baruch'un üzerine fırlattı.

İki sarı kipalının birbirleriyle kavga eder gibi çamurun içinde yuvarlandıklarını gören muhafızlar kendilerine daha fazla hâkim olamayıp kahkahalarla gülmeye başladılar. Meydandaki balık satan kadınlar da ellerini yanlarına vurarak gülüyor, iri göğüsleri elbiselerinden dışarı fırlayacakmış gibi hopluyordu. Büyük Vezir'in adamı ve yanındaki palalı iki dev koruma da gülüyordu. Hokkabazlar ellerindeki topları havaya atmayı bırakmış, kahkahalarla olayı izliyorlardı. İki İspanyol asker de bir yandan olayı kaçırmamak için dönüp arkalarına bakıyor, öte yandan da adımlarını yavaşlatmadan yürümeye devam ediyordu. Ve en nihayetinde iki Alman öğrenci de gözlüklerini burunlarının üzerine yerleştirip olanları seyretmeye koyuldu.

Az ötede keçiye taş atmaya devam eden delikanlı, saldırganı cesaretlendirircesine, "Öldür ikisini de!" diye bağırdı. Kürek mahkûmları da işlerini bırakıp gülmeye başlamışlardı. Kalabalığın arasından biri tıknaz deve, "Göster şunlara günlerini!" diye seslendi. "At kıçlarına tekmeyi!"

Bunu duyan geri zekâlı çocuk, tüccarın kalkmasına yardım eden sarı kipalı delikanlının karnına bir tekme attı. Delikanlı dizlerinin üzerine çöktü ve korku dolu gözlerle Shimon Baruch'a doğru eğilip, "Yalvarırım hemen kaçın buradan!" dedi. Ardından umutsuzluğun verdiği bir cesaretle bağırarak tıknaz devin üzerine atladı. Suratının ortasına bir yumruk attıktan sonra da kaçmaya başladı.

Ahmak çocuk, sarı kipalı delikanlının arkasından Tiber Nehri'ne doğru koşmaya başladı ve aynı anda keçiye taş atan diğer genç de yerinden fırlayıp sarı kipalının peşine takıldı. Bir yandan da bağırıyordu.

"Orospu çocuğu, sen öldün! Duyuyor musun piç? Sen öldün!"

Shimon Baruch hayatını kurtaran bu gence yardım etmesi gerektiğini düşündü ama sadece bir an için. Sonra hâlâ bedenine hâkim olan korku ağır bastı ve tüccar ters yöne, Marcellus Tiyatrosu'na doğru koşar adım kaçmaya başladı.

Balık satan kadınlar, mahkûmlar, muhafızlar ve Sant'Angelo Meydanı'nda bulunan herkes sarı kipalı delikanlıyla onu kovalayan tıknaz dev ve diğer çocuğun arkasından bakarak gülmeye devam ediyordu.

Bu kargaşa sırasında balık artıklarının arasında dolaşan şeffaf tenli genç kız, mermer tezgâhlardan birinin kenarındaki balık sepetlerine uzandı, yakalayabildiği kadar balık avuçlayıp kolunun içine soktu ve satıcı kadınların fark etmemesi için nefesini tutarak sessizce oradan uzaklaştı.

Bu sırada sarı kipalı delikanlı köşeyi dönmüştü. Hâlâ Yahudilere küfürler savurarak peşinden koşan diğer iki çocuk da neredeyse ensesindeydi. Sallanarak yürüyen bir sarhoş, yolun ortasında durdu ve kendisine doğru koşmakta olan çocuğa kollarını iki yana açıp bağırdı.

"Dur bakalım, pislik herif!"

Delikanlı, sarhoşun tam karşısında durdu.

"Soruma cevap ver," dedi. "Birle on arası, sen ne derece salaksın?"

Sarhoş, yüzünde aptal bir ifadeyle bir an hareketsiz durup düşündü.

Delikanlı kipasını çıkardı ve gülerek adamın kafasına çarptı.

"Düşünürken şişeyi bir kez daha kafana dik, zihnini açar."

Kipayı yeniden başına geçirdi ve artık ona iyice yaklaşmış olan tıknaz çocukla diğerine döndü.

"Hadi, kaldırın kıçınızı."

Sarhoş hâlâ bir şey anlamadan ona bakıyordu.

Arkadan gelen çelimsiz çocuk, "Salak," deyip sarhoşun suratına tükürdü.

Üçü birden sessizce yürümeye başladılar. Bir sonraki köşeyi döner dönmez sarı kipalı çocuk tıknaz deve bir dirsek attı.

"Geri zekâlı! Bana yavaş vurmayı bir türlü öğrenemedin!"

Çocuk şaşkın ve utanmış bir ifadeyle başını öne eğdi.

"Özür dilerim..."

Sarı kipalı çocuk çelimsiz olana dönüp, "Ahmak hayvanına sahip çık," dedi ve iki büklüm eğilerek devam etti. "Attığı tekmeyle içimi dışıma çıkardı, geri zekâlı."

Çelimsiz çocuk az önce tüccara saldıran tıknaz deve dönüp, "Özür dile," dedi.

"Affet, Mercurio... Lütfen Ercole'yi bıçaklama, lütfen."

"Hayır, seni bıçaklamayacağım, kalın kafalı," diyerek sırıttı Mercurio doğrulurken.

Çelimsiz olan, tıknaz devin omzuna bir yumruk attı.

"Bir fil gibi güçlü olduğunu hiç anlamayacaksın, değil mi?"

"Evet, Zolfo..." dedi Ercole. "Ercole ahmağın teki."

"E günaydın," dedi Zolfo ve sonra Mercurio'ya döndü.

"Göreceksin, başaracak..."

O sırada Sant'Angelo Meydanı'ndan bir çığlık duyuldu.

"Soyuldum!" diye bağırıyordu Yahudi tüccar. "Adi piçler, paramı çaldılar!"

Ne olduğunu anlayan kalabalık bu kez daha çok gülmeye başladı. Tüccar bağırdıkça onlar öncekinden daha çok eğleniyorlardı.

"Mahvoldum! Hırsızlar! Lanet olası hırsızlar!"

Shimon Baruch umutsuzca bağırıyor, o bağırdıkça da halk bir tiyatro salonunda komedi oyunu izlercesine gülüyordu.

"Hadi artık uzaklaşalım," dedi Mercurio ve Tiberina Adası'nın kıyısına doğru inmeye başladı. Dikenli çalıların arasında saklı kalmış bir kapağın yanına geldiklerinde kızıl saçlı ve beyaz tenli kız da onlara yetişti. Çaldığı beş balığı çocuklara doğru sallayarak, "Akşama ziyafet var," dedi.

"Hatta çok daha fazlası, Benedetta," diye gülerek cevap verdi Zolfo.

Mercurio tüccardan çaldıkları para kesesini çıkardı. Derinin üzerindeki kırmızı el figürü dikkatini çekti. Kesenin bağcığını çözdü, elinde şöyle bir salladıktan sonra paraları yere döktü. Batmakta olan güneşin ışınlarının altında paralar birer meşale gibi pırıl pırıl parladılar.

"Altın bunlar!" diye bağırdı Zolfo.

Mercurio ağzı bir karış açık bir halde yerdeki paralara bakakaldı. Sonra hemen eğildi ve paraları sayıp eşit olarak ikiye böldü; biri kendine, kalanı diğerlerine.

Zolfo karşı çıkmak istedi.

"Ama biz üç kişiyiz..."

Mercurio sert ve kaba bir ses tonuyla, "Fikir benimdi," dedi. "Keseyi çalan da benim. Siz olsaydınız çoktan yakayı ele vermiştiniz."

Sonra kendini beğenmiş bir edayla arkadaşlarına baktı.

"Sizler sadece iki suç ortağısınız, hatta bir buçuk çünkü bu ahmak yarım adam eder. Diğeri de kız zaten."

Altınlarını keseye geri koydu ve ağzını bağladı. Ayağa kalktı ve yerdeki paraları işaret ederek, "Sizin payınız bu," dedi. "Yeterince cömert davrandım. Ama işinize gelmiyorsa kendi başınızın çaresine kendiniz bakarsınız."

Sonra meydan okuyan bakışlarla tek tek suç ortaklarına baktı.

Zolfo çömelip yerdeki altınları toplamaya başladı.

Mercurio güldü.

"En azından üçünüzün arasında hanginizin daha akıllı olduğu anlaşıldı."

"Bizimle beraber balık yemek ister misin?" dedi Benedetta.

Zolfo umut dolu gözlerle Mercurio'ya baktı.

"İnsanlarla birlikte yemek yemekten hoşlanmıyorum," dedi Mercurio kaba bir ifadeyle. "Ama bana getirecek olursanız nerede olduğumu biliyorsunuz." Sonra çalıların arasında gizli kalmış kapağı açtı. "Ve sakın Ölü Gömücü'ye bir şey söylemeyin, yoksa elinizde ne varsa hepsini alır."

Zolfo hâlâ umut dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Seninle kalabilir miyiz?"

"Siktirin gidin başımdan. Ben böyle iyiyim ve burası da benim."

Sonra kapaktan içeri kaydı. Artık evindeydi.

2

Mercurio çocukların sessizce uzaklaştıklarını duyunca rögar kapağını kapatıp dar ve alçak tavanlı dehlizin içinde dört ayak üstünde ilerlemeye başladı. Kaygan yosunlarla kaplı zemin küçük ve keskin taşlarla döşenmişti. Dizleri üzerinde ilerlemeye devam ederken çok iyi tanıdığı kaygan tabakaya eli değince ayağa kalktı ve başını sola eğdi. Çünkü aslında girilmesi yasak olan bu dehlizin tam bu noktasında bir çıkıntı olduğunu biliyordu.

Kutsal Şehir'in gürültüsü artık duyulmuyordu. Buraya sessizlik hâkimdi; sadece sıçanların ve sürekli damlayıp duran su damlacıklarının ihlal ettiği yoğun bir sessizlik. Mercurio birden içinde bir boşluk, midesinde de buz gibi bir karıncalanma hissetti. Geri döndü, çocuklara geceyi birlikte geçirebileceklerini söyleyecekti. Ancak rögar kapağını açtığında Benedetta, Zolfo ve Ercole çoktan uzaklaşmışlardı.

"Kibirli eşeğin tekisin," diye söylendi kendi kendine. Geri döndü ve dehlizin içinde ilerlemeye devam etti. Her on adımda bir tuğlalardan örülmüş sütunları geçti. Dehlizin tam ortasından pis kokulu bir su akıyordu. Birkaç sütunu daha ardında bıraktıktan sonra dar bir açıklığa vardı. Cebindeki çakmağı çıkarıp duvara saplanmış meşaleyi yaktı.

Bal mumuna sarılı paçavralardan yapılmış meşalenin titrek ışığı bir yetişkinin ayakta durabileceği yükseklikteki kare biçiminde bir alanı aydınlattı. Ortada pek sağlam gibi durmayan dört dikey desteğin üzerine enlemesine konulmuş tahtalardan oluşan bir platform vardı. Mercurio, eni iki adım kadar olan bu platformda uyuyordu. Dehlizin rutubetinden korunmak için tahtaların üstüne yakınlardaki bir kasabada bulunan ahırların birinden çaldığı, üzerinde papalık arması yer alan iki belleme sermişti.

Platformun bir tarafı eski bir yelkene benzeyen ve birçok yerinden yırtılmış kalın bir örtüyle kapatılmıştı.

Mercurio sıçrayıp platforma oturdu. Duvarda daha önce bir keskiyle açmış olduğu deliğe meşaleyi yerleştirdi. Tüccardan çaldığı keseyi açtı ve tahta yatağına içindekileri döktü. Bir süre altınların parlayışını seyretti. Sonra yeniden saydı; yirmi dört altın. Büyük bir nimet. Ancak bundan mutluluk duymak yerine kulaklarında Yahudi'nin beddualarını çınlıyordu. Üzerine bir lanet, bir bela gelmesinden korktu. Yahudilerin büyücü oldukları ve şeytanla iş birliği yaptıkları söyleniyordu. Mercurio istavroz çıkardı. Sonra keseyi eline alıp üzerine çizilmiş el figürüne baktı ve korkuyla titredi. Tüccarın kesesini fırlatıp attı ve daha ince kumaştan yapılmış başka bir keseye altınlarını koydu.

Deri bir torbanın içinden bir parça kuru ekmek çıkardı. Örtülerin üzerine uzandı ve birilerinin burayı bulma endişesini yenmeye çalışarak ağzındaki lokmayı çiğnemeye başladı. Üç aydan beri dehlizin bu tarafındaki yalnızlık ve sessizlik onu ürkütüyordu. Yerinden kalktı, dehlizin sonuna doğru bakıp sessizce ortalığı dinledi.

"Bir tehlike yok," dedi yüksek sesle kendi kendine.

Bir parça ekmek daha çiğnemeye başladı ve yeniden dehlizin girişine kulak verdi. Sonra yatağına çıkıp örtülerin altına girdi.

"Uyu hadi."

Ama uyuyamıyordu. Kulaklarında üç ay önce dehlize dolan suyun sesi, bir de kaçmaya çalışan sıçanların ciyak ciyak bağrışları çınlıyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp açtı ve yatağın içinde doğruldu. Yeniden zemine baktı. Su yoktu. Kanalizasyon taşmıyordu.

Ölü Gömücü'den kaçalı artık bir sene olmuştu ama o hâlâ yalnızlığa alışamamış, yalnız olduğunu kabullenememişti.

"Mercurio..."

Birinin ona seslendiğini duydu.

"Mercurio... Orada mısın?"

Meşaleyi alıp platformdan yere atladı ve hızla dehlizin çıkışına doğru yürüdü. Tam girişte Benedetta, Zolfo ve Ercole'yle karşılaştı.

"Ne istiyorsunuz? Size gitmenizi söylemiştim."

"Altınımızı çaldılar," dedi Zolfo.

Mercurio meşaleyi çocuğun yüzüne uzattı.

"Bana ne bundan?"

Bu kez Benedetta devam etti.

"Balıklarımızı dilencilere hediye ettik. Bu gece biz de zenginler gibi yemek yemek istedik... Ben meydandaki meyhaneye gidip tüm yemeklerden ısmarladım. Meyhaneci bana param olup olmadığını sordu... Ona bir altın uzattım ve o da altını dişlerinin arasına alıp ısırdı. Gerçek olduğunu anlayınca bana, 'Bu altın benim,' dedi. 'İstersen git beni şikâyet et. Ondan sonra askerlere derdini anlatabilirsen anlat. Daha bir kilometre öteden hırsız olduğun anlaşılıyor. Hadi şimdi kaybol.' Sonra da gülmeye başladı. Meyhaneden çıktıktan sonra bile kahkahasını hâlâ duyabiliyordum."

"Lanet olası hırsız!" diye bağırdı Zolfo.

Mercurio çocuklara baktı.

"Benden ne istiyorsunuz peki?"

Benedetta şaşırmış gibi ona baktı.

"Ben..."

"Biz..." dedi Zolfo kekeleyerek.

Mercurio sessizce onlara bakmaya devam ediyordu.

"Bize yardım et," diye mırıldandı sonunda Benedetta.

"Evet, bize yardım et," diye tekrarladı Zolfo.

"İyi ama neden? Neden size yardım etmem gerekiyor?"

Çocuklar başlarını önlerine eğdiler. Kısa bir sessizlik oldu. "Yürüyün, gidelim," dedi sonra Benedetta. "Yanılmışız."

Mercurio sessizce onlara baktı. Sokak köpeklerine benziyorlardı; gecenin ilerlemiş saatlerinde Roma sokaklarında ürkek adımlarla dolaşan, her an kuyruklarını bacaklarının arasına alıp bir gölgeye kaçmaya hazır, bir deri bir kemik kalmış üç sokak köpeği. Onlar da tıpkı o başıboş gezen köpekler gibi dişlerini gösteriyor ve böylece vahşi hayvanlara benzediklerini sanıyorlardı, oysa tek bir taş bile korku içinde kaçmalarına yeterdi. Mercurio böyle olduğunu biliyordu çünkü kendisi de aynı şeyleri hissediyordu.

Çocuklar dönüp dehlizden çıktılar.

"Durun!" diye seslendi Mercurio arkalarından. "Kimmiş bu altınlarınızı çalan meyhaneci?"

"Neden?" diye sordu Benedetta. "Seni neden ilgilendiriyor?"

Mercurio gülümsedi. Belki gönüllerini almanın bir yolu vardı.

"İlgilendirmiyor. Ama herifin kıçına atacağınız tekmeyi planlamak eğlenceli olabilir."

"Bunu düşünmeliyiz."

Mercurio sığınağına geri dönerken, "Hadi gelin," diye seslendi. "Ama şunu kesin olarak anlayın ki size sadece altınınızı geri almanız için yardım edeceğim, ondan sonra da herkes kendi yoluna gidecek."

"Bunu söylemene sevindim," dedi Benedetta. "Bir başka veledin daha sorumluluğunu almak hiç işime gelmez doğrusu."

Mercurio güldü ve önlerindeki odayı işaret ederek, "Önce hanımlar," dedi.

Çocuklar odaya girdiklerinde önce şaşkın gözlerle etrafa bakındılar.

"O perdenin arkasında ne var?"

Mercurio sıçrayıp platforma oturdu.

"Sizi ilgilendirmez, işinize bakın. Ve unutmayın; burası benim."

Benedetta öfkeyle Mercurio'ya baktı.

"Alt tarafı bir lağım, lanet olası... Al, senin olsun. Böyle bir yerde kim yaşamak ister ki?"

"Ben."

"Bana göre hava hoş, istersen bokun içinde boğul."

Mercurio'nun gözlerinden âdeta ateş çıktı.

"Bunu bir daha sakın söyleme!"

Benedetta korkuyla bir adım geri gitti, platform sallandı. Bir süre hiçbirinden ses çıkmadı.

Mercurio biraz sakinleşince, "Ne salak herifim," diye homurdandı. Yatağın üzerindeki örtülerden birini kendine doğru çekti. Diğerini çocuklara fırlattı. "Başka örtü yok, bununla idare edin," dedi. "Ve sakın bana sokulmayın."

Benedetta örtüyü düzeltti, Zolfo ve Ercole'yi yatırdı. Sonra kendisi de yanlarına uzandı.

"Meşaleyi söndürmüyor musun?"

"Hayır."

"Karanlıktan mı korkuyorsun?"

Mercurio cevap vermedi.

Zihin özürlü tıknaz dev küçük bir çocuk tafrasıyla, "Ercole karanlıktan korkmaz," dedi.

Zolfo çocuğa bir dirsek attı.

"Kes sesini."

Aralarında mahcup bir suskunluk oldu. Sadece meşalenin çıtırtıları ve dehlizde aceleyle koşuşturan sıçanların ayak sesleri duyuluyordu.

Mercurio kendi kendine konuşur gibi, "Şunların kahrolası seslerinden nefret ediyorum," diye homurdandı.

Çocuklardan hiçbiri ses çıkarmadı.

Mercurio yine kendi kendine konuşur gibi, "Üç ay önce nehir aniden kabardı..." dedi.

Çocuklar hâlâ sessizce yatıyorlardı. Mercurio uyumuş olabileceklerini düşündü ama hiç önemi yoktu; onun konuşmaya ihtiyacı vardı ve bunu ilk kez yapıyordu.

"Tiber'in lanet suyu dehlizin içine doldu. Ne yapacağımı bilemiyordum... Su gittikçe yükseliyor, yükseliyordu... Derken etrafta bir sürü sıçan yüzmeye başladı... Onlarca... Yüzlerce..."

Sustu. Nefesi âdeta boğazını yakıyor, gözyaşları yanaklarını ıslatıyordu. Mercurio korkuyordu. Tıpkı o an korkmuş olduğu gibi. Ama bunu çocuklara belli etmek istemiyordu.

"Ya sonra?" diye mırıldandı Benedetta.

Zolfo, Ercole'ye sarıldı.

Mercurio zor duyulur bir sesle devam etti.

"Sıçanlar suyun girdiği yöne doğru yüzüyorlardı. Tiksiniyordum, hiç bu kadar çok sıçanı bir arada görmemiştim... Ben de o zaman aksi yöne gitmeye başladım... Şehrin altındaki kuş uçmaz kervan geçmez derinliklere doğru... Ve sonra... Bir adamcağızla karşılaştım... Zavallı bir sarhoşla... Onu tanıyordum. Sızdığı zaman neyi var neyi yoksa çalardım... Ve o... O beni ceketimden yakaladı ve sıçanları takip etmemi söyledi... 'Sıçanlar,' dedi. 'Sıçanlar nereye gitmeleri gerektiğini bilirler. Onlarla yüz.' Ben... Ben, nedendir bilmiyorum ama ona güvendim... Sarhoşun tekiydi sadece ve bana, 'Onlarla git!' diye bağırıp duruyordu. O zaman midem bulansa bile sıçanlarla birlikte yüzmeye başladım. Her yerimi sıçanlar sarmıştı, sırtıma, başıma, her yerime çıkıyorlardı... Ve o lanet olası ciyaklamaları kulaklarımı sağır ediyordu... Kahrolası sesleri."

Benedetta titredi. Zolfo, Ercole'ye iyice sokuldu.

"Sonra su dehlizin içini kapladı ve sıçanlar üstümden çekildiler... Hiçbir şey göremiyordum ama suyun altında yüzerken sıçanların var-

lığını hissedebiliyordum... Ellerime çarpıyorlardı... Âdeta ciğerlerime dolmuşlardı..."

Mercurio o anı tekrar yaşarcasına kesik kesik nefes alıyordu.

"Dehlizin sonundaki kapağa ulaştım, onu dışarıya doğru ittim ve yukarı çıktım... Sıçanlarla birlikte suyun kenarına çıkmıştım. Sarhoşu beklemeye koyuldum... Teşekkür etmek için. Ve ondan çaldığım bir sürü şey için kendisinden özür dileyecektim... Çünkü o benim hayatımı kurtarmıştı... Tüm gün nehrin kıyısında bekledim ama nafile... Gelmedi. Bir hafta sonra nehir geri çekilince yeniden buraya döndüm. Eşyalarımı ararken doğu tarafında bir boşluk buldum..."

Mercurio sustu. Çocukların hiçbirinden tek bir ses bile çıkmıyordu.

Mercurio kısa bir süre sonra hepten zor duyulan bir sesle anlatmaya devam etti.

"Oradaydı... Sıçanları izleyememişti çünkü yüzme bilmiyordu. Onunla karşılaşmadan önce benim gittiğim yöne doğru gitmeye çalışmıştı. Şişmişti, dili dışarı çıkmıştı... Ve gözleri açıktı... Açık ve kıpkırmızı... Cam gibi parlıyorlardı... Elleri açmayı başaramadığı bir rögar kapağına kenetli kalmıştı."

Artık çocukların nefes alışları bile duyulmuyordu.

Ancak hikâye henüz bitmemişti. Mercurio'nun söylemesi gereken bir şeyler daha vardı. Ona musallat olmuş bir görüntü... Derin bir nefes aldı.

"Sıçanlar geri dönüyorlardı... Ve hepsi açtı."

Hava âdeta buz gibi olmuştu. Derin bir sessizlik çöktü. O sırada Ercole'nin hıçkırığı duyuldu.

"Şimdi Ercole karanlıktan korkuyor."

3

Saat dokuz sularında kadırga rüzgâr altına döndü.

Mürettebatın büyük bir bölümü Makedonyalılardan oluşuyordu. Sıcak ve soğuktan iyice pişmiş esmer yüzlerinde derin çizgiler belirmişti. Açık kahverengi derilerinin bazı noktalarında, kiminin alnına düşen kıvırcık bukleler halindeki saçlarının aralarında bile, ezilmiş çilek gibi pütürlü lekeler görülüyordu. İçlerinden bazıları konuşurken, denizciler arasında çok yaygın olan iskorbüt hastalığı yüzünden diş etlerinden sararmış dişlerine açık kırmızı renkte ince bir kan süzülüyordu.

Bu dertten kurtulmanın pek çok yolu vardı. Ama birkaç sene öncesine kadar denizciler tek bir tedavi yöntemi olduğuna inanıyorlardı: Qalonimus muskası.

Eski bir efsaneye göre merhametli bir doktor barbarlar tarafından işkence gören azizeyi elinden geldiğince tedavi etmeye çalışır. Böylece azizenin son isteklerini söylemesi için zamanı olur ve doktorun sayesinde daha az acı çekerek ölür. Azizenin son dileği, cenazesinin yurduna gönderilmesi ve orada dinine uygun bir şekilde defnedilmesidir. Ancak cenazesini emanet edeceği denizcilerin iskorbüt hastalığından ölmelerinden korktuğu için son anlarında merhametli doktorun kulağına bitkilerden yapılan mucizevi bir formül fısıldar ve denizcilerin bunu üstlerinde taşımaları halinde, hangi dine mensup olurlarsa olsunlar, iskorbüt illetinden korunacaklarını söyler. Efsanedeki azizenin ismi unutulmuştur ama doktorun ismi hatırlanmış ve muska onun adını almıştır: Qalonimus.

İşin aslı, hiç kimse efsanenin eski bir öykü olmadığından ve yirmi sene kadar önce uydurulduğundan haberdar değildi; tıpkı ne azizenin ne de doktorun hiçbir zaman var olmadığını bilmedikleri gibi. Bunu

bilen bir tek kişi vardı; küçük bir deri kesenin içine koyduğu ağır bir demir parçası ve pis kokulu bitkilerden oluşan kendi icadı muskaları batıl inançları güçlü saf denizcilere satarak zengin olan, efsanenin olağanüstü yaratıcısı. Ancak bir haftadan beri bunu bilen biri daha vardı; gerçeği ondan daha fazla saklamak istemeyerek her şeyi anlattığı on beş yaşındaki kızı.

Bu dolandırıcının adı, kendi yarattığı efsanedeki doktordan esinlendiği üzere Negroponteli Yits'aq Qalonimus'tu; kızınınki ise Yeoudith.

Ve şu an baba kız bir kadırganın güvertesinde el ele duruyor, kendilerini ta buralara, Adriyatik Denizi'nin kuzeyindeki Po Nehri'nin ağzına kadar getiren kaptan ve mürettabına veda etmek için bekliyorlardı.

Pek sağlam ayakkabı olmadığı suratından belli olan kaptan, "Yolculuğunuz burada bitiyor," dedi. "Venedik kanunlarını biliyorsunuz; Yahudiler limana gemiyle giremezler."

Dolandırıcı, adamın önünde saygıyla eğildi.

"Teşekkürler, umduğumdan çok daha fazlasını yaptınız."

"Şöhretiniz hepimizin saygısını hak ediyor."

Yits'aq, kaptanın yalan söylediğini çok iyi biliyordu. Dönüp arkalarında sıralanmış mürettebata baktı. Hepsinin yüzlerinden yolculardan bir an önce kurtulmak istedikleri okunuyordu.

Kaptanın başıyla işaret ettiği iki denizci bir filikayı denize indirmeye başladı. Tahta makara hafif bir yanık yağ kokusu bırakarak gıcırdadı. Küpeşteye dayanmış makinist bir yandan "Ağır ol! Ağır ol!" diye bağırıyor, öte yandan da dört kürekçi ve bir dümenciyle denize inen filikayı kontrol ediyordu.

"Adamlarım sizi nehrin bu kolunun kıyısına kadar götürecekler."

Kaptan, kıyısı sazlarla çevrili bölgeyi işaret etti.

"Antik kent Adria'nın yakınlarındayız. İçlere doğru gidince geceyi geçirebileceğiniz bir han göreceksiniz. Sonra kuzeydoğuya yönelin. Venedik orada."

Negroponteli Yits'aq Qalonimus, kaptanı bir kez daha saygıyla biraz abartılı bir şekilde selamladı.

"Ben ve kızım hayatımız boyunca size borçlu olacağız."

Sonra kilit ve zincirlerle sıkıca kapatılmış üç büyük sandığa bir göz attı.

"Eşyalarınız arzu ettiğiniz gibi Asher Meshullam'ın San Polo'daki evine götürülecekler," dedi kaptan. "Onları düşünmeyin."

Yits'aq, sanki onlardan ayrılmak istemiyormuş gibi gözlerini sandıklarından çekemiyordu.

"Size güvenim tam ve sonsuz," dedi.

Sonra başını tayfalara çevirdi ve onların sabırsız ve açgözlü bakışlarıyla karşılaştı. Kaptana döndü, bu denli kibar olan adamın gözlerinde de sabırsızlık okunuyordu. Sağ bacağını sinirli bir şekilde hareket ettirmesinden ve sürekli parmaklarıyla oynamasından da bu sabırsızlığı belli oluyordu.

"Size güvenim sonsuz," diye tekrarladı Yits'aq. Ancak bu cümle bir onaydan daha çok bir soruyu ya da bir ricayı andırıyordu.

Kaptan gülümsedi. Ancak yüzünü kaplayan şey bir gülümsemeden ziyade hınzırca ve biraz da sinirlice bir ifadeydi.

"Artık gidin..." dedi. "Gece sizi yolda yakalamasın. Dünya kötü insanlarla dolu."

Yits'aq, kaptana hak verdiğini anlatmak istercesine başını salladı.

"Haklısınız..." Sonra da denizcilerin küpeşteden aşağı sarkıttıkları, basamakları sedir ağacından yapılmış halat merdivene doğru kızını iteledi.

"Hadi kızım."

O esnada ilerlemiş iskorbüt hastalığı yüzünden acı çeken yaşlı bir denizci diğer tayfaların arasından sıyrılıp kendini Yits'aq'ın ayaklarının dibine attı.

"Lütfen bana dokunun, Qalonimus efendi... Dokunun ki iyileşeyim."

Kaptan, öfkesini gizlemeye gerek görmeden yaşlı denizciye sıkı bir tekme attı.

"Salak!"

Sonra hiçbir şey olmamış gibi Yits'aq'a döndü.

"Gitmeniz gerekiyor..."

"İzin verin, kaptan... Sadece bir dakikamı alır."

Yits'aq yaşlı denizcinin yanına çömeldi. Dişlerine, diş etlerine ve boynundaki yaralara baktı.

"Hâlâ Qalonimus'a inanıyor musun?"

"Elbette, efendim."

"Çok güzel."

Dolandırıcı içini çekti ve her denizcinin Qalonimus muskasına körü körüne inandığı ve onu boynunda taşımak için üç gümüş para verdiği eski güzel günleri özlemle hatırladı.

"Muskaya dokunun, efendim."

Mürettebatın arasında bir sabırsızlık rüzgârı esti ancak hiç kimse konuşmadı.

Negroponteli Yits'aq Qalonimus yaşlı denizcinin boynuna uzandı ve yıllar boyunca onu zengin eden, içi demir kırıntıları ve evinin arka bahçesinden toplayıp yıllar önce ölen yaşlı bir kadının kaynatarak hazırladığı yabani otlarla doldurulmuş muskayı ellerinin arasına aldı. Gözlerini kapadı ve huşu dolu bir sesle mırıldanmaya başladı.

"İsmi unutulmuş azizenin yetkisi ve çok değerli atam Doktor Qalonimus'un kanımda taşıdığım yüce erdemiyle bu mucivezi reçeteye yeni bir şifa gücü tanıyorum."

Gözlerini açtı, muskayı elinden bıraktı ve bu kez iki eliyle denizcinin başını tuttu.

"Şimdi seni kutsuyorum. Sağ ve sağlıklı ol," diye mırıldandı aynı etkileyici huşu içinde.

Sonra ayağa kalkıp kızına baktı. Artık onun da gerçeği bildiğini düşünerek biraz utangaç, biraz da suç ortaklığını pekiştiren bir ifadeyle gülümsedi.

"Hadi artık gidelim."

Yeoudith, eski bir Pers kilimini bozarak kendi elleriyle diktiği çantasını omzuna astı ve tayfaların hayranlık dolu bakışlarına aldırmadan eteğini dizlerine kadar kaldırıp halat merdivenden aşağı indi. Kıvrak bir hareketle filikaya atladı. Babası, kaptanı bir kez daha selamladıktan sonra kızına yetişti.

Dümenin başında oturan denizci, "Küreklere!" diye bağırdı ve dört denizci aynı anda kürekleri suya indirdiler. Iskarmozlardan inlemeye benzer gıcırtılar gelirken filika da yavaş yavaş kadırgadan uzaklaşmaya ve sonra bir anda hızlanarak tembel tembel denize akan nehrin ağzına doğru süzülmeye başladı.

Yeoudith dönüp kadırgaya baktı ve kaptanla mürettebatın o değerli sandıklarının üzerine çullandıklarını gördü. Korku dolu bakışlarla dönüp babasına baktı.

Yits'aq kürekçilerin duymaması için kızının kulağına eğildi ve alçak sesle, "Biliyorum, güzel kızım," dedi. "Çekirge sürüsü çoktan iş başına geçti."

"Ama içindeki eşyalarımız..."

Babası kızının başını özenle ellerinin arasına aldı ve Po Nehri'nin ağzına doğru çevirdi.

"Önümüze bakalım, arkaya değil."

Yeoudith anlam veremiyordu. Güçlükle soluk almaya başladı, bunun nedeni elbisesinin göğüs kısmının neredeyse bir senedir dar gelmeye başlaması değildi, Yeoudith korkuyordu.

Babasının ellerinden kurtulmak için başını sağa sola salladı. "Baba, hırsız bunlar," dedi endişeli bir ses tonuyla.

"Evet, kızım."

Yeoudith babasının kolları arasında kıvranmaya başladı.

"Böyle bir şeyin olmasına nasıl izin verirsin?"

Yits'aq kızına doladığı kollarını iyice sıktı. "Artık yeter," dedi sert bir sesle. "Kes şunu."

"Ama baba..."

"Sana kes artık dedim."

Yits'aq kızının gece gibi simsiyah gözlerine baktı.

Yeoudith yeniden babasının kollarından kurtulmaya çalıştı ancak Yits'aq kızının canı yanana kadar kollarıyla onu sıkmaya devam etti.

Filika açık denizi arkasında bırakıp Po Nehri'ne süzüldü. Usta denizciler tatlı suyun denizin tuzlu suyuyla birleştiği noktada oluşan hafif girdabı kolaylıkla atlattılar.

Nehir, tıpkı onların geleceği gibi gizemli ve belirsiz bir şekilde önlerinde uzanıyordu. Kıyılarını çamurlu suyun içinde yüzen kamışlar kaplamıştı. İnce ve uzun boyunlu bir kuş bataklığın içinden havalandı. Yassı biçimli küreksiz bir sandalın yanından geçtiler. Cılız balıkçıların nehre attığı ağ, bir yılanın kuyruğu gibi sandalın arkasından geliyordu. Bataklığın sazlıkları arasından bir balıkçı kulübesi görünüyordu.

Güneş hızla batmaya ve tüm kasabayı kırmızımsı kehribar rengine boyamaya başladı. Suyun yüzeyinde gece soğuğunun habercisi hafif bir sis tabakası oluşuyordu.

İşte o zaman Yits'aq bir an için dönüp kadırgaya baktı ve ifadesiz bir ses tonuyla, "Kilitler ve zincirler onları çok uğraştırmış olmalı, beceriksiz herifler," diye mırıldandı.

Yeoudith, babasının onun bedenini saran kollarını gevşettiğini hissetti. O da dönüp kadırgaya baktı. Artık sadece siyah bir nokta gibi görünen kaptanın geminin güvertesinde elini kolunu sallayarak filikadaki denizcilerin dikkatini çekmeye çalıştığını gördü. Arkasındaki diğer denizciler de kudurmuş birer hayvan gibi zıplıyor, belki de bağırıyorlardı. Ama bu uzaklıktan seslerinin duyulması mümkün değildi. Kafası iyice karışan Yeoudith babasına baktı.

Yits'aq hiç gülümsemeden, o her zamanki kaba edasıyla, "Birbirinden güzel o üç sandığı bu aptalların eline bıraktığım için üzgünüm," dedi. Sonra derin bir nefes aldı. "Ve tabii ki adamızın o güzel taşlarını da..."

"Taşlar..."

Yits'aq kızına baktı ve sonra onu kendine çekip sarıldı.

"Sandıkları gümüş ve altınla doldurmamı mı yeğlerdin?"

Yeoudith babasının asil ve keskin hatlı yüzüne, kartal gagası gibi kıvrık burnuna, top sakallı güçlü çenesine baktı. Yits'aq Qalonimus'un dünyası onun hayal edebileceğinden çok daha karmaşıktı. Birkaç gün önce onun bir şarlatan ve dolandırıcı olduğunu öğrenmesine rağmen babasının verdiği o sıcaklık, o güç Yeoudith'in kendisini güvende hissetmesine yetiyordu. Gözleri gibi koyu siyah, gür kaşlarını kaldırdı, başını babasının omzuna dayadı ve alçak sesle gülerek tekrarladı.

"Taşlar."

4

Onları suyun üzerinde sallanıp duran yıkık dökük bir iskeleye çıkartmışlardı. Dümenci işaret parmağını kuzeydoğuya uzatıp, "Venedik şehri," demiş, diğer denizciler ganimetten paylarını almak için aceleyle kürek çekmeye başlarken öbür yönü gösterip, "Patika. Üç kilometre. Orso Hanı!" diye bağırmıştı. Sonra da eliyle başına birkaç kere vurup, "Sarı kipalılar! Pis Yahudiler!" diye gülmüştü.

Yits'aq ve Yeoudith bir süre iskelede durup filika sisin altında kaybolana dek onu izlediler. Artık yalnızdılar. Bilmedikleri bir dünyada tek başlarına...

Yits'aq elini kuzeydoğuya uzattı ve az önceki denizciyi taklit ederek, "Venedik şehri!" diye bağırdı.

Yeoudith güldü ama gözlerinden endişe okunuyordu.

Yits'aq da kızına gülümsedi.

"*Ribonò Shel Olàm*,[2]" dedi. "Tanrı bizi kanatlarının gölgesine alacak ve koruyacaktır. Endişelenme."

"Orso Hanı," dedi Yeoudith diğer yönü işaret ederek. "Acıktım."

Yits'aq mahcup bakışlarla kızına gülümsedi.

"Üzgünüm, hayatım. Orso Hanı'na gitmiyoruz."

"Ama... Nasıl?"

"Sandıklardan çıkan taşlar kaptanı mutlu etmek için yaptığım bir şaka değildi. Boğazımızı kesmemeleri için bir süre onlara odaklanmalarını istedim. Ellerinde üç sandık dolusu hazine olduğuna inandıkları için bizi öldürmekle zaman kaybetmek istemediler. Anlıyor musun?"

"Hayır..."

2 Dünyanın efendisi. (ç. n.)

Yeoudith'in sesi güçlükle çıkıyordu ve babasının yüzünü tutmakta zorlandığı gözyaşlarının ardından görüyordu.

Yits'aq kızını kucakladı.

"Hayatım, adamlar geri dönebilir ve bu yaptığımızı bize ödetmek isteyebilirler. Bu yüzden bakacakları ilk yer Orso Hanı'dır ve biz de leş gibi kokan bir haydut sürüsüne pabuç bırakmak istemeyiz, öyle değil mi?"

Yeoudith artık gözyaşlarına engel olamıyordu. Başını salladı.

"Hayır..."

"Güzel... O zaman bizi bulamayacakları bir yere gideceğiz."

"Nereye?"

"Venedik'ten uzaklaşacağız."

"Ama..."

"Birkaç gün sonra geri döneriz. Biraz dolambaçlı bir gezi programı olacak ama emin ol, çok daha güvenli. Tamam mı?"

Yeoudith burnunu çekti ve başını babasının omzuna yasladı.

"Sümüğünü ceketime mi siliyorsun?"

Yeoudith aniden başını babasının omzundan çekti.

"Baba! Ne kadar pissin! Keşke bir oğlun olsaydı! Ona böyle davranmazdın."

"Burnunu sildin mi silmedin mi?"

"Hayır!"

"Hayır mı?"

"Hayır!"

"Kontrol edeyim mi?"

"Baba!"

Yeoudith'in az önceki endişeli yüzüne sımsıcak bir gülümseme yayıldı.

"Gel buraya..."

"Gelmeyeceğim..."

Yeoudith böyle demesine rağmen kollarını arkasında kenetleyip yavaşça babasına yaklaştı. Yits'aq elindeki kadife torbadan bir şey çıkarıp kızına uzattı.

"Duydun, değil mi?"

Kızının başına şaka yollu bir iki kez vurdu.

"Sarı kipalılar! Pis Yahudiler!"

Sonra büyük bir ciddiyetle kipasını başına taktı ve kızının da takmasını bekledi.

"Şu andan itibaren resmî olarak Avrupalı Yahudileriz. Ve artık benim adım Negroponteli Isacco, seninki de Giuditta."

"Giuditta..."

"Kulağa hoş geliyor."

"Evet..."

"Kafandaki bu saçma şeyle bile çok güzelsin."

Giuditta kıpkırmızı oldu.

"Ah, hayır! Lütfen bir kadın gibi davranma çünkü kadınlara hiç tahammülüm yok."

Giuditta şaka yapıp yapmadığını anlamak için babasının yüzüne baktı.

"Şaka yapmıyorum."

Giuditta yeniden kızardı.

"Affedersin, baba," dedi hemen. "Öyle olsun istemezdim..."

Isacco domuz gibi homurdanarak başını göğe kaldırdı. Sonra batıya doğru giden dar ve çamurlu bir patikayı işaret etti.

"Bizi mutlaka bir yerlere götürür."

Ancak patikaya girmeden önce Orso Hanı'na doğru birkaç adım attı ve sonra kenardaki otlara basarak geri döndü.

"Muhtemelen kızgın ve sarhoş olacaklar. Başka bir yöne gittiğimizin farkına bile varmazlar ama unutma, önlem almak her zaman için çok daha iyidir."

"Tüm bunları nereden öğrendin, baba?"

Isacco utandı.

"Çok fazla şey bilmene gerek yok, hayatım."

Batıya doğru giden patikaya yöneldi ama yolun kenarındaki sazların içinden yürümeye özen gösteriyordu.

"Arkamdan gel. Bir süre sazların içinden yürümemiz..."

Aniden bir ses duyup sustu. Bir su sesi ve boğuk bir çığlık.

Hemen dönüp arkasına baktı.

Giuditta yanlış bir adım atmıştı ve sol bacağı olduğu gibi bataklığın içindeydi.

"Ah! Ama cidden çok salaksın!"

Kızını belinden sağlamca kavradı ve yanma çekti.

"Tamam... Affedersin, şaka yapıyordum."

Giuditta buz gibi bir ses tonuyla cevap verdi.

"Gülemediğim için kusura bakma... Artık yola devam edebilir miyiz?"

Isacco kızına baktı, tam bir şey söylemek için derin bir nefes almışken sustu ve yürümeye başladı. Ama birkaç adım gittikten sonra durdu. Boğa gibi burnundan soluyarak kızına baktı. Suratı kıpkırmızı kesilmişti.

"Pekâlâ... Tamam, şaka yapmıyordum! Şimdi mutlu musun?"

Giuditta konuşmadan babasına bakıyordu. Gururlu durmaya çalışıyordu ancak Isacco kızının gözlerindeki korkuyu okumuştu. İnanılmayacak kadar çok annesine benziyordu. Giuditta'nın onu hiç tanımamış olması büyük şanssızlıktı.

"Bak, çok üzgünüm. Tamam mı? Bir kız çocuğuna nasıl davranmam gerektiğini bilmiyorum. Seni benim yetiştirmem gerekirdi ama bunu yapmadım. Böyle oldu, ne yapabilirim? Şu an tüm bunlar olmamış gibi davranamaz mıyız?"

Giuditta bir kaşını kaldırdı.

"Ne demek bu? Evet mi, hayır mı?"

Giuditta omuz silkti.

"Evet."

"Güzel."

Isacco gittikçe daha çok suçluluk duygusuna kapılmaya başlıyordu. Dönüp yeniden yola koyuldu.

"Ve ayağını bastığın yere dikkat et..." Bunu der demez dudaklarını ısırdı ve toparlamaya çalıştı.

"Yani demek istiyorum ki... Benim bastığım yerlere bas." Derin bir nefes aldı. "Beni takip etmeye çalış, tamam mı?"

Giuditta cevap vermedi.

Bir buçuk kilometre kadar konuşmadan yürüdüler. Sonrasında patika genişçe bir yola açıldı ancak bu yol da en az patika kadar çamurluydu. Güneş, sisle örtülü ufka doğru batmaya devam ediyordu. Giuditta bu bir buçuk kilometre boyunca yıllardır içini kemiren soruyu, küçüklüğünden beri belki de yüzlerce, binlerce kez beynini kurcalayan o soruyu düşünmekten vazgeçememişti.

"Baba..."

Her zaman olduğu gibi yine cesaretini kaybetti.

"Söyle."

Kim bilir kaç kez bu soruyu sormaya kalkışmış ama korkmuştu. Sormaktan korkmuştu, alacağı cevaptan ve elindeki o azıcık şeyi de kaybetmekten korkmuştu.

"Baba..."

"Ne istiyorsun?"

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz Isacco bile ses tonunun ne kadar kaba olduğunun farkına varmıştı, utancından başka bir şey söyleyemedi.

Giuditta bu soruyu ona kaç kez sormak istediğini hatırlamıyordu bile. Çevresine bakındı, yeni bir yaşam vadeden o yabancı dünyaya bir göz gezdirdi. Sonra da peşinden yürüdüğü babasının sırtına baktı. Bu kez tek başına gitmemiş, Giuditta'yı da yanı sıra getirmişti. Derin bir nefes aldı. Yüreği sanki boğazında atıyordu. O kadar korkuyordu ki şu anda kalp atışlarından başka bir ses duyamıyordu.

Aniden gözlerini kapadı ve titreyen sesiyle, "Baba, sana bir şey sormam gerek," dedi. "Annemi öldürdüğüm için bana kızgın mısın? Ben bu yüzden büyük annemle büyüdüm ve seni hiç göremiyordum, öyle değil mi?"

Isacco tam kızına dönmek üzereydi ki bu soruyu duyunca buz gibi oldu. Beklenmedik bir darbe almış gibi omuzlarını yukarı kaldırdı. Gözlerini kapadı ve ağzını açarak rahat nefes almaya çalıştı. Giuditta tam arkasındaydı ve Isacco dönüp kızına bakamıyordu. Aniden midesine bir taş çökmüştü sanki. Kızına dönüp bakmaya cesaret edemedi ve güçlükle, "Yola devam etmeliyiz," dedi. "Birazdan karanlık olacak, yürü hadi." Birkaç adım attı ve sonra buz gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Başı öne eğikti ve peşinden gelen kızına dönüp bakmaya hâlâ cesaret edemiyordu.

"Annen... Annen doğumda öldü. Onu sen öldürmedin. Arada... Arada çok büyük fark var... Ve umarım bunu anlarsın; içinden, yüreğinden. Ben hiçbir zaman düşünmedim ki... Yani yoktum, evet, biliyorum ama... Yoktum çünkü yaşadığım başka bir hayat vardı... Kısacası şu sana az çok sözünü ettiğim hayat. Sen büyük annenle büyüdün. Seni görmek istemediğimden değil, ona çok güvendiğim için... Ve sen... Sen..."

Durdu. Ama hâlâ dönüp kızına bakamıyordu. Arkasında durduğunu biliyor, nefesini hissediyordu. Ve ilk kez o an, bu günahsız küçük

kızı yıllardır haksız yere suçladığını fark etti, babasının ondan nefret ettiğini sanarak büyüyen evladını ilk kez o an gördü.

"Nasıl böyle bir aptallık yaptım, bilmiyorum..." Sesini kendisi bile zor duyuyordu. Birkaç adım daha attı. Aniden durdu ve var gücüyle bağırdı.

"Gerçekten bilmiyorum!"

Peşinden gelen Giuditta, babasının aniden durduğunu görünce ona çarpmamak için bir elini uzattı ve sırtına koydu. Ama Isacco'nun kaskatı kesildiğini fark edince babasının sırtı kızgın bir ateşmiş gibi elini hemen geri çekti.

"Özür dilerim..."

"Gerekmez..."

Bir süre öylece hareket etmeden durdular; Isacco taş kesilmiş gibiydi, Giuditta'nın da babasının sırtına değen eli hâlâ havadaydı.

"Sana babamın doktor olduğunu söylemiştim..."

Isacco bu konunun kendisine derin bir acı verdiğini bile bile anlatmaya başladı.

"Başarılı bir doktor... Negroponte Adası'nın en iyisi. Venedik Doçu'nun özel doktoru... Ona 'Balyos[3]' derlerdi... Ben o dünyayı hiç bilmiyorum... Türklerin adayı fethedip Venediklileri adadan kovdukları 1470 senesinde doğdum. Babamı öldürmediler. Türkler onun doktorluk yapmasına izin verdi ama sadece adada yaşayan çobanlara ve fakir halka. Babam boyun eğdi... Ama için için ölerek, geçmiş hayatını özleyip yüreğinde derin bir öfke büyüterek. Gelmiş geçmiş en gururlu, en olağanüstü, en yürekli ve en inatçı adamdı..." Isacco sustu. "Sana tanıdığın birini hatırlatıyor mu?" Kendisini düşünerek acı bir şekilde gülümsedi.

Giuditta elini çekinerek tekrar babasının sırtına uzattı.

"Hayır..."

Isacco göğsünde bir acı, az önce Giuditta'nın dokunduğu sırtında da bir yanma hissetti.

"Yıllarca iğrenç bir kulübede annem, üç kardeşim ve bize süt veren iki keçiyle birlikte yaşamak zorunda kaldık. Babamın tedavi

3 Ara bulucu anlamı taşıdığı gibi, aynı zamanda Osmanlı Devleti'nde Venedik elçilerine verilen addır. (ç n.)

ettiği kişilerin bize verecek paraları yoktu. Ama babam akşamları Venedik'ten, altınlardan, şehrin üstün medeniyetinden, kıymetli kumaşlardan, nadir baharatlardan söz etmeden de edemiyordu. Hatta bize Venedik lehçesini bile öğretmişti... Aşağılık herif! Derken diş çekmeye, çıban temizlemeye, hayvanları ve insanları doğurtmaya, sığırları kısırlaştırmaya ve kangren olmuş organları kesmeye başladı. Çok iyi bir berber de oldu. Babam! Venedik Balyosu, ünlü doktor! Beni de sürekli yanında götürüyordu... Çünkü evlatlarının içinde bir tek ben kan görmeye dayanabiliyordum. Tedavi ettiği her hastaya aynı şeyi söylerdi. 'Kandan korkmaz çünkü benim bu oğlumun kalbi yoktur.' Lanet olası piç kurusu! Neden böyle söylerdi, biliyor musun? Çünkü kendi kendime planlar yaptığımı ve günden güne kötüleşen annem için limana gidip yiyecek aldığımı, hatta çoğu kez çaldığımı keşfetmişti. Annem hastaydı, güçten düşüyordu ama babam kendi kişiliğinden asla taviz vermiyordu. Venedik Balyosu, ünlü doktor... Aşağılık herif!"

Giuditta babasına iyice yaklaştı ve arkadan ona sarıldı, başını da babasının zayıf sırtına dayadı.

Isacco dudaklarını ısırdı ve artık tutamadığı gözyaşlarına engel olmak için gözlerini kırpıştırdı.

"Sonra bir gün... Alıp başımı gittim. Azize ve Qalonimus efsanesini uydurdum. İşte o günlerde annenle karşılaştım. Onu çok iyi anlıyordum, biliyor musun? Hayatım boyunca anladığım tek kadın annen oldu. Benimki gibi bir baba tarafından evden atılmıştı. Belki de bu yüzden onu anlıyordum; yüreğindekileri kendi yüreğimde taşıdığım için... Bir sene sonra annen ilk bebeğimize hamile kaldı... Sana. Ama bir şeyler yolunda gitmemeye başladı. Ebe..."

Isacco birden iki büklüm oldu.

"Ah Tanrım! Bana dayanma gücü ver!"

Giuditta da babasını bırakmadan onunla birlikte yere çöktü.

Isacco artık hıçkırarak ağlıyordu.

"Yeni doğmuş bir günahsız nasıl kendi annesini öldürebilir? İstese de bunu yapamaz. Böyle bir şey nasıl aklına gelebildi, güzel kızım benim? Oysa ben... Ben ona yardım edemedim... Lanet olası ünlü doktordan her şeyi öğrendiğimi sanmıştım ama annene yardım edemedim... Onu ben öldürdüm... Eğer biri anneni öldürdüyse o kişi benim..."

Isacco doğruldu ve bu kez kendisinde kızına bakma cesareti buldu. Yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Kendimi çok zor bir hayatım olduğuna ve bu yüzden eve gelemediğime inandırmıştım..." Hüzünlü bir şekilde güldü.

"Bunu sana az önce de söyledim..."

Giuditta'yı kendine çekti. Kızının gözlerine uzun süre bakamıyordu.

"Evde çok az kalıyordum çünkü sana karşı kendimi suçlu hissediyordum... Başaramadığım için... Seni annesiz bıraktığım için..."

Bir süre ses çıkarmadan birbirlerine sarılmış vaziyette kaldılar.

"Baba..."

"Şişş... Hiçbir şey söyleme, hayatım."

Birbirlerinin kollarında hareketsiz durmaya devam ettiler; Isacco ilk kez itiraf edebildiği acısı ve suçluluk duygusuyla, Giuditta da az önce bulduğu babasıyla. Daha önce tanıdığı adam bir şarlatan, bir dolandırıcıydı. Annesinin ölümü yüzünden Giuditta'ya kızmamıştı bile. Ama şu an kollarında olduğu adam farklı biriydi.

Uzun bir zaman daha böyle sarmaş dolaş geçti.

"Baba..."

"Bana bir şey söylemen gerekmiyor, hayatım."

"Aksine, söylemem gereken bir şey var."

"Söyle öyleyse."

"Sivrisinekler beni çiğ çiğ yiyorlar."

Isacco kızını sardığı kollarını gevşetti.

"Annene benziyorsun ama ruhun aynı ben."

Sımsıcak bir gülümsemeyle kızına tekrar sarıldı.

"Hadi kımılda... Zırlayan iki kadın gibiyiz."

"Ben zaten kadınım."

"Ah, doğru ya!"

Isacco güldü ve kızının başındaki sarı kipayı düzeltti.

"Ayağını bastığın yere dikkat et!"

Bacasından koyu renk bir duman çıkan alçak tavanlı bir hana vardıklarında güneş henüz batmıştı. Kapalı giriş kapısının üzerine kırmızı boyayla bir kartal resmedilmişti fakat daha ziyade garip bir deniz canavarını andırıyordu.

Isacco durup kızına baktı.

"Bana bak," dedi. "Seni şu dünyadaki hiçbir erkek evlada değişmem."

Hazırlıksız yakalanan Giuditta kıpkırmızı oldu.

"Kesinlikle değişmem!" diye bağırdı Isacco.

Giuditta hepten kızardı.

Isacco ağzında bir şeyler daha geveledi. Uzaktan akşam duasını haber veren çan sesleri geliyordu.

"Hadi içeri girelim ve her şeyi unutalım," dedi Isacco.

Baba kız içeri girdiklerinde yüzlerine sıcak bir hava vurdu. Hem ahır hem de yemek kokularının karışımı mekânı sarmıştı. Girdikleri yer büyükçe bir odaydı ve alçak bir duvarla ikiye ayrılmıştı. Bir tarafta gelen müşteriler ağırlanıyor, diğer tarafsa ahır olarak kullanılıyordu. Alçak bir tahta kapıyla geçilen ahırda iki inek ve bir de eşek vardı. Tavan basık ve bunaltıcıydı, camlarsa çok küçüktü. Odanın ortasındaki kaba tahtalardan yapılmış uzun masanın üzerinde yanan yağ lambası basit bir metal gaz haznesi ve artık kapkara olmuş bir cam şişeden ibaretti. Arka tarafta bu lambanın benzeri ama biraz daha büyüğü olan bir başka yağ lambası da tavandan aşağı sallanıyordu. Odanın dip tarafıysa neredeyse kapkaranlıktı.

Masada boş gözlerle önlerindeki şarap sürahisine bakan iki müşteri oturuyordu. Yeni gelenleri görmek için dönüp kapıya baktılar ve bu da ellerindeki toprak kupalardan bir yudum daha şarap yudumlamak için canlanmalarına yetti. Sonra yeniden başlarını çevirip boş gözlerle masaya bakmaya devam ettiler. Birinin göz kapakları kapanmaya, başı da hafif hafif sallanmaya başlamıştı bile.

"İyi akşamlar, güzel insanlar."

Isacco, her neredeyse hancının dikkatini çekmek için yüksek sesle selam vermişti.

O esnada yukarıdan gittikçe güçlenen bir inleme sesi duyuldu; bu bir çocuk inlemesiydi. Sonunda çığlığa dönüşen ses birkaç dakika sürdü, sonra dindi.

"İyi akşamlar, güzel insanlar," diye seslendi Isacco bu kez de üst kata doğru.

Bir kapının açılıp kapandığı duyuldu ve genç olmasına rağmen yorgunluktan bitmiş bir kadın merdivenlerden inmeye başladı. Hüzünlü bir yüzü vardı. İçinde domuz yağından yapılmış sönük bir mum olan fener her an elinden düşecekmiş gibiydi.

"İyi akşamlar, güzel hanımefendi. Batıya doğru giden gezginleriz. Geceyi burada geçirmek ve sıcak bir şeyler yemek istiyoruz mümkünse."

Hancı kadın başka bir şey düşünür gibi boş gözlerle onlara baktı ve alışagelmiş bir şekilde, "Hepsi yarım gümüş eder," dedi.

"Çok güzel."

"Ancak yemek kalmadı. Sadece ekmek ve şarap var."

"Öyleyse onlarla idare ederiz, bizim için yeterli."

Kadın başını salladı ama yerinden kımıldamadı. Sonra da bu kez fazla güçlü olmayan yeni bir inleme onu yerinden sıçrattı ve elini ağzına bastırarak üst kata bakmasına sebep oldu. Yüzündeki hüzün iyice artmıştı. Kaba bir şekilde yapılmış cilasız merdivenleri indi, odanın karanlık tarafındaki dolabı açıp kaba bir kumaşa sarılmış bir somun çıkardı. Sonra büyük bir şişeden bir sürahiye kırmızı şarap doldurdu. Elindekileri masaya bıraktı ve yine arkadaki dolaptan ağzı kırık iki bardak ve ekmek için bir bıçak alıp onları da masaya götürdü.

"Bugün yemek yapamadım," dedi cansız bir sesle. "Biricik kızım çok hasta."

"Çok üzüldüm..." diye mırıldandı Isacco.

Kadın tüm üzüntüsünü belli eden bir bakışla devam etti.

"Ve ben aklımı kaybetmek üzereyim..."

"Doktorlar ne diyor?"

Hancı kadın şaşkın gözlerle Isacco'ya baktı. Sonra yine az önceki hüzünlü ifadesine büründü ve kendi kendine konuşur gibi, "Doktor mu? Buraya hiç doktor gelmez ki..." dedi. "Çocuklarımızı kendi yatağımızda tek başımıza doğururuz ve zamanı geldiğinde yine aynı yatakta tek başımıza ölürüz."

Giuditta kadının çektiği acıyı kendi içinde hissedercesine bakıyordu.

Bu sırada üst kattaki odadan yeni bir inleme sesi daha duyuldu.

Hancı kadın dudaklarını ısırarak yukarı koştu. Çektiği acıyı yüzünde apaçık görmek mümkündü. İşte tam da o zaman Giuditta bir anlık tereddütten sonra kadının arkasından seslendi:

"Babam doktordur."

5

"Annem aktristi."

Sabah olmuştu. Mercurio sıçrayıp yataktan aşağı indi.

"Daha doğrusu bir aktör."

Tüm dikkatlerini ona vermiş üç çocuğa baktı. Onlar da Mercurio'yu taklit edip platformdan aşağı indiler.

"Kadınların aktris olamadıklarını biliyor musunuz?"

Benedetta ve Zolfo bakıştılar. "Elbette," diyerek yalan söyledi sonra Benedetta.

"Tabii, nasıl bilmezsiniz. İşte benim annem de yıllarca erkek kılığında sahneye çıktı. Ve herkes ona inanıyordu. Bir erkek olarak çok sevimli olduğu için de ona hep kadın rolleri veriyorlardı."

Benedetta ve Zolfo büyülenmiş gibi Mercurio'yu dinliyorlardı. Ancak tüm bu cinsiyet değişiklikleri biraz kafalarını karıştırmıştı.

Mercurio platformun arkasındaki tavandan aşağı sallanan yamalı kumaşın bir kenarını yakaladı.

"Hazır mısınız?"

Sonra sahnedeki bir aktör edasıyla reverans yaparak kumaşı aşağı çekti.

Benedetta, Zolfo ve Ercole'nin ağızları şaşkınlıktan bir karış açıldı.

Gözlerinin önüne serilen sanki bir terzi atölyesi ya da mağazaydı. Bir keşiş kıyafeti, bir frak, siyah bir takım elbise ve çizgili bir uşak kıyafeti duvardaki çiviye üst üste asılmıştı. Bunlardan başka göğüs kısmı deri kaplı bir papalık seyis kıyafeti, bir bacağı mor, diğeri safran rengi bir İspanyol askeri pantolonu ve kol ağızları yenmiş, apoletli şık bir asker ceketi vardı. Bir başka kenara bir demirci önlüğü, siyah bir pelerin ve bir çadır bezi konmuştu. Hasır bir sepetin içinde şapkalar,

peruklar, gözlükler, takma sakallar, çantalar ve rulo yapılmış parşömenler yığılıydı. Başka bir sepetteyse kısa bir kılıç, bir demirci çekici, nalbantlar için daha küçük bir başka çekiç, ağaç oymacılığı için üzerinde birtakım keskiler bulunan deri bir kemer, bir berber usturası, oduncu testereleri, tüy kalemler ve hokkalar bulunuyordu. Ayrıca kısa konçlu botlar, çizmeler, terlikler ve balıkçı takunyaları üst üste yığılmıştı. Ve en nihayetinde sosyetik fahişelerin giydiği türden, renkli ve değerli taşlarla işlenmiş mavi bir elbise, daha çok aile kızlarının giydiği koyu yeşil bir giysi ve önünde geniş cepli bir önlüğü olan gri ve kahverengi bir hizmetçi kıyafeti...

Benedetta hâlâ ağzı bir karış açık, gördüklerini anlamaya çalışıyordu.

"Vay canına!"

Mercurio durumdan oldukça memnundu. Gururlu bir şekilde tek tek çocuklara bakıyordu.

"Hadi işe koyulalım," dedi. "O meyhaneciden paranızı geri almanız için bir planım var."

Benedetta onu duymamış gibi hâlâ eşyalara bakıyordu.

"Bütün bunları nereden buldun?"

"Annemden miras kaldı. Kılık değiştirmeyi ondan öğrendim. Ama ben ondan farklıyım, yani ben zaten erkeğim, erkek taklidi yapmama gerek yok..."

"Ama sen öksüz değil misin?" diye sordu Zolfo.

"Evet. Annem ölürken tiyatronun sahibinden beni bulmasını ve tüm bunları bana vermesini istemiş."

Mercurio ağzından çıkan her söze inanan çocuklara baktı.

"Baksanıza, bu uzun bir hikâye. Kısacası, annem onun kadın olduğunu anlayan bir aktörle yatmış. Böylece ben doğmuşum ve annem mecburen beni..."

Zolfo yere tükürdü.

"Annen seni sokağa bırakmış, tıpkı ben ve Ercole gibi."

Ercole güldü.

"Sokağa bırakmış."

"Kes sesini, aptal!"

Zolfo bakışlarını yere indirdi.

"Hayır," dedi Mercurio. "Annem beni asla terk etmedi. Güvendiği bir kadına bıraktı ve bana bakması için ona yüklüce bir miktar para

verdi. Ama o kadın beni San Michele Arcangelo Yetimhanesi'nin kapısına bıraktı ve paraların üstüne yattı."

"Pis fahişe!"

"Neyse, annem bir süre sonra hastalanıp ölmüş. Tiyatronun sahibi beni buldu ve bana annemden kalan her şeyi, işte bu gördüklerinizi verdi ve onun hikâyesini anlattı. Annemin tiyatrodaki en iyi aktris olduğunu ve beni..."

Zolfo gözlerindeki umut ve gıptayla araya girdi.

"Seni her zaman sevdiğini mi söyledi?"

"Evet, tamamen doğru."

"İyi ama adam seni nasıl buldu ve senin gerçekten de onun oğlu olduğunu nasıl anladı?" dedi Benedetta düşünceli bir ifadeyle.

Mercurio hemen kızın sözünü kesti.

"Biraz karışık bir durum. Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değil. Meyhaneciye kafa yormalıyız." Benedetta'ya kenarda duran su kovasını işaret etti.

"Elini ve yüzünü iyice yıka. Şu kovada temiz su var."

"Ne halt yemeye elimi yüzümü yıkıyorum?"

"Yıkan."

"Neden?"

"Çünkü planımın bir parçası bu."

"Hangi plan?"

"Önce yıkan."

Mercurio askıdan yeşil elbiseyi aldı ve Benedetta'ya uzattı.

"Bu elbiseyi iyi taşımalısın."

"Su çok soğuk."

Benedetta sızlanarak iki parmağını suya soktu ve gözlerini ıslattı.

"Hiç sızlanma, temiz görünmelisin."

"Yıkanmaktan nefret ediyorum."

"Belli oluyor," dedi Mercurio gülerek.

Benedetta öfkeyle dönüp çocuğa baktı ve ellerini kovaya daldırıp hiddetle yüzünü yıkamaya başladı.

Biraz sonra Mercurio, Benedetta'nın tırnaklarının içine kadar kontrol ettikten sonra, "Güzel," dedi. "Artık üstünü değiştirebilirsin."

"Nerede?"

Mercurio anlamamış gibi yaptı.

"Ne demek 'nerede'?"

"Senin önünde soyunacağımı mı sanıyorsun?"

"Peh! Gördüğün gibi başka odam yok."

"Öyleyse arkanızı dönün ve sakın ben giyinene kadar dönmeyin."

Az sonra kumaş hışırtıları duyuldu ve Benedetta, "Tamam," dedi. "Ben hazırım."

Zolfo ve Ercole ağızları bir karış açık halde bakakaldılar.

"Çok güzelsin," dedi sonunda Zolfo. Ercole de Zolfo'yu taklit etti.

"Ercole de çok güzelsin diyor."

Benedetta kıpkırmızı oldu.

"İkiniz de embesilsiniz."

Sonra da dönüp Mercurio'ya baktı.

Mercurio hiçbir yorum yapmadan, "Hadi artık dışarı çıkın," dedi. "Ben de birazdan arkanızdan gelip planı anlatacağım."

Yarım saat geçmeden yola koyulmuşlardı.

Hızlı adımlarla yürürlerken Benedetta, Mercurio'ya yaklaştı.

"Bu elbiseyle ne yapıyormuş?"

"Kim?"

"Annen. Hangi rolü oynuyormuş?"

"Ah, evet, annem... Düşes rolünü oynuyormuş."

"Düşes mi?"

Benedetta hayranlıkla elini elbisenin üzerinde gezdirdi. Sonra yine Mercurio'ya yetişip, "Dinle," dedi. "Dün gece için özür dilerim."

"Niçin?"

"Ben ciddi değildim... Yani sana şey dediğim için... O dehlizde boğul derken ciddi değildim... Hem ben bilmiyordum..."

"Tamam."

Benedetta bir elini Mercurio'nun omzuna koydu.

Mercurio silkelendi.

"Arkadaş istemiyorum."

"Peki..."

Benedetta çocuğu tepeden tırnağa süzdü.

"Gerçek bir rahibe benzedin."

Güldü. Mercurio da hoşlandığını belli ederek güldü. Göğsüne etrafını dikenlerin çevirdiği kanlı bir kalp işlenmiş, kırmızı düğmeli, siyah ve uzun bir tunik giymişti. Başında da siyah parlak bir şapka vardı.

"Henüz tam anlamıyla kusursuz değil."

Mercurio bunu söyledikten sonra iki eşeğin bağlı olduğu küçük bir ahıra girdi. Bir tomar saman alıp top şekli verdi ve tuniğin altına, karın hizasına soktu.

"Rahipler bizim gibi değiller elbette, onlar sabah kahvaltısı edip öğle ve akşam yemeği yiyorlar. Bu yüzden de hepsi şişko."

Sonra önünden geçtikleri manav tezgâhından kaşla göz arasında bir elma çaldı ve meyveyi ortadan ikiye ayırıp yanaklarına soktu.

"İşte şimdi oldu," diyerek güldü. "Artık sadece daha yavaş yürümem lazım..."

Benedetta şaşkındı.

"Çılgınsın!" diye bağırdı.

"*Kuluk değüştürmek yefmez...*"

"Ne diyorsun? Seni anlamıyorum."

Mercurio ağzındaki meyve parçalarını çıkarıp attı.

"Hayır, böyle olmaz. Altın kural: Hiçbir zaman abartmamalı. Meyhaneci dediklerimizi anlamazsa her şey mahvolur. Kılık değiştirmek için her zamankinden farklı bir kıyafet giymek yetmez diyordum. Önemli olan, o kıyafeti her günkü kıyafetin gibi taşımaktır. Onun içindeyken sanki her zaman üzerindeymiş gibi rahat etmelisin."

"Öyleyse ben bu düşes elbisesiyle nasıl hareket etmeliyim?"

"Eh, kıçını sallamalısın."

"Siktir git, Mercurio!"

Benedetta önce kızdı ancak birkaç adım sonra kırıtarak yürümeye başladı.

Funari Sokağı'nın köşesini döner dönmez Mercurio çocuklara durmalarını işaret etti.

"Benedetta, burada bekle. Siz ikiniz de saklanın."

Funari Sokağı'ndaki meyhanenin sahibi güçlü kuvvetli bir adamdı. Fazla içmekten kıpkırmızı olmuş yüzünde kendinden emin bir ifade vardı. İki tarafında kanatlı birer ahşap kapı olan geniş tezgâhın arkasında duruyordu. Sahibi olduğu Poeti Meyhanesi geniş ve aydınlık bir mekândı. Bir zamanlar mağaza olarak kullanılmıştı. Sağdaki duvarın önüne konmuş kocaman iki şişe şarap patronun zenginliğini gözler önüne seriyordu.

"İyi günler, kardeşim."

Meyhaneci arkasından gelen sesi duyunca dönüp baktı. Karşısında genç bir rahip duruyordu.

"Benim kardeşim yok," dedi sert bir ifadeyle. "Ne kız ne de erkek."

"Yüce Efendimiz sana bugün bir şans vermek istedi," diye cevap verdi Mercurio sevimli bir gülümsemeyle.

Meyhaneci, çocuğu tepeden tırnağa süzdü.

"Sadaka peşindeysen yanlış kapıyı çaldın, papaz efendi."

"Beni anlamadın, saygıdeğer beyefendi. Sonsuz cömertliğe sahip Efendimiz bugün seni seçti, sana bir teklifi var."

Arkasını dönüp işine devam etmeye hazırlanan meyhaneci durdu ve bir kaşını havaya kaldırarak, "Ne teklifi?" diye sordu.

"Sana yapmış olduğun bir haksızlığı telafi etme şansı veriyor, kardeşim."

Meyhaneci şüphe dolu gözlerle Mercurio'ya bakıyordu. Kollarını kavuşturup arkasına yaslandı. Dudaklarını sımsıkı kapatarak Mercurio'ya bakmaya devam etti.

Mercurio da konuşmadan adamın bakışlarına karşılık verdi.

"Ne haksızlığından söz ediyorsun?" diye sordu sonunda adam.

Mercurio huşu içinde gülümsedi.

"Carpi Başpiskoposu Saygıdeğer Tommaso Barca di Albissola, bana yardımcısı olma şerefini veren yüce insan, *in saecula saeculorum atque voluntas Dei*..."

Bu uzun isimden iyice kafası karışan meyhaneci sabırsızca, "Kes şu Latince zırvalıklarını," dedi. "Ne söyleyeceksen bir an önce söyle."

"Benim bir şey söylemem gerekmiyor. Anlaman için şu zavallı genç kıza bakman yeterli."

Mercurio bunları söyledikten sonra sokağın köşesinde bekleyen Benedetta'yı işaret etti.

"Onu tanıyor musun?"

"Tanımak zorunda mıyım?" diye sordu meyhaneci kendisini savunmak istercesine.

"Zorundasın çünkü dün gece o kızın kendi hakkı olan altınına el koydun."

"Böyle bir şey yaptıysam Tanrı benim belamı..."

Mercurio hoşnutsuzluğunu belli eden bir yüz ifadesiyle dudaklarını sıktı, başını sağa sola sallamaya başladı.

"Efendimiz benim gibi âciz bir kulunun aracılığıyla sana bir şans tanıyor ve sen bunu bu şekilde ziyan ediyorsun, öyle mi? Ben Tanrı'nın elini ve İsa Efendimiz'in parasını temsil ediyorum. Kızdan aldığın para, her yıl olduğu gibi bu yıl da Roma'yı ziyarete gelen başpiskoposa ait ve kendilerinin henüz bu olaydan haberi yok..."

Meyhaneci fena sıkışmıştı. Bir taraftan karşısında bir dolandırıcı olduğunu düşünüyor ama aynı zamanda da önemli bir din adamını kendisine düşman etmek istemiyordu. Bir taraftan kolaylıkla elde ettiği altından vazgeçmek istemiyor, diğer taraftan da dinî güçlerin adaletlerinin ne kadar acımasız olduğunu biliyordu.

"Leş gibiydi... Üstü başı yırtıktı... Hırsıza benziyordu," diye homurdandı.

"Evet, öyleydi. Saygıdeğer başpiskoposumuzun hizmetkârlarını seçtiği San Michele Arcangelo Yetimhanesi'nden buraya yeni getirildi. Ve dünkü olay onun başarması gereken ilk göreviydi. Değerli efendimiz buna *para tecrübesi* diyor. Yeni gelen her kıza bir altın verir ve onu yiyecek almaya gönderir. Eğer kız yiyecekle geri dönerse görevi tamamlamış olur ve ödüllendirilir ama parayı alıp kaçmışsa hırsız olarak kabul edilir ve muhafızlar hemen onu bulup cezalandırır..."

İçinden gülerek başındaki şapkasını çıkardı. Böylece adamın dikkatini dağıtıp başka yere çekmek istiyordu.

Meyhaneci bakışlarını Mercurio'dan kaçırarak birdenbire, "Peki ya sen dolandırıcının tekiysen?" diye sordu. "Baksana, küçücük bir çocuğa benziyorsun... Hem ayrıca eğer papazsan neden başının tepesi tıraş edilmemiş?"

"Çünkü ben bir *novizium saecolaris*'im."

Mercurio daha önceki dolandırıcılıkları sırasında uydurduğu, aslında var olmayan bu sınıflamadan hoşnut bir halde elini tüccardan çaldığı altınları koyduğu keseye soktu ve keseyi sallayıp altınları şıngırdattı. Sonra kesenin bağcığını açıp içinden altın bir para çıkardı ve avucunun içine koyup meyhanecinin burnuna doğru uzattı.

"Bana bunu yaptıran merhametin öğrettikleridir, şüphe içinde olan zavallı adam. Bak şu paraya. Kızdan aldığın paraya benziyor mu? İkisinin de bir kenarında zambak ve diğer kenarında Vaftizci Yahya yok mu? Burada, Roma'da bu tür bir paraya rastladın mı hiç?"

Meyhaneci başını uzatıp Mercurio'nun elindeki parayı inceledi. Sonra elini cebine sokup çaldığı altını çıkardı.

"Nasıl bilebilirdim?" diye homurdanarak parayı sinirli bir hareketle havaya attı, düşerken de yakaladı.

Mercurio konuşmadan adamı izliyordu.

Meyhaneci altını yeniden havaya attı ve Benedetta'ya baktı.

"Nasıl bilebilirdim?" diye tekrarladı. Teslim olmak üzereydi. Parayı bir kez daha havaya attı. Ancak bu kez, ondan ayrılma süresini uzatmak ister gibi daha yükseğe fırlatmıştı.

O sırada sokakta acı bir çığlık duyuldu.

"Hırsızlar! Lanet olası hırsızlar!"

Meyhaneci aniden dönüp sokağa baktı ve Benedetta ile diğer iki çocuğu işaret ederek bağıran Yahudi'yi gördü. Artık dolandırılmak üzere olduğundan emindi.

Ancak para hâlâ havadaydı.

Mercurio bir kedi çevikliğiyle meyhaneciden bir saniye önce parayı yakaladı.

"Salak herif!"

Mercurio adamın suratına bakarak güldü ve bir anda koşmaya başladı.

Meyhaneci de, "Hırsız var! Hırsız!" diye bağırarak peşinden fırladı.

Mercurio meyhaneciden çok daha hızlıydı ancak kaçabileceği tek yön, hâlâ Benedetta, Zolfo ve Ercole'ye bağırmaya devam eden tüccarın olduğu sokaktı. Bir anlık tereddütten sonra sokağın duvarıyla tüccarın arasında kalan dar yere doğru fırladı. Ahırdan çaldığı samanlar da kaçarken göbeğinden aşağı kaymaya başlamıştı.

Shimon Baruch onu hemen tanıyamadı.

Mercurio bundan yararlanarak tüccarın yanından geçti.

Ama Mercurio'nun göbeği boşalır boşalmaz tüccar onu tanıdı ve yönünü değiştirip avına doğru koşmaya başladı. "Hırsız! Hırsız!"

Hemen arkasından meyhaneci de bağıra bağıra koşuyordu.

"Hırsız! Hırsız!"

Herkes Mercurio'nun peşinden koşunca diğer üç çocuk hiçbir şey yapmaksızın özgür kalmışlardı. Benedetta, Zolfo'ya bir dirsek attı ve üçü birden tam aksi yöne koşmaya başladılar. Birkaç metre koştuktan sonra ilk köşeden döndüler. Ancak Benedetta durdu ve Zolfo'ya baktı.

"Ona yardım etmeliyiz."

Mercurio tüccarı ekebilmek için var gücüyle koşuyor ancak üzerindeki papaz kıyafeti onu yavaşlatıyordu. Meyhaneci neredeyse vazgeçmişti. Mercurio birkaç sokak önce adamın nefes nefese kalıp iki büklüm olduğunu görmüştü. Ama şu an, başını arkasına her çevirip baktığında tüccarın kendisine biraz daha yaklaştığını görüyordu. San Paolo alla Regola Kilisesi'ne yöneldi. Oradaki yolların labirent gibi karmaşık olduğunu biliyordu, izini kolaylıkla kaybettirebilirdi. Ama o sırada tüccarın iyice yaklaştığını gördü. Başını sık sık çevirip arkasına bakıyordu ki bir ara tüccarın arkasından Benedetta'nın, eteklerini kaldırmış, öfkeyle koştuğunu fark etti. Mercurio da onu taklit etti, papaz kıyafetinin eteklerini kaldırdı, dişlerini sıkıp başını önüne eğdi. Ayakları çamurun içine giriyor ve göğsünün alev alev yandığını hissediyordu. Elindeki altın kesesini fırlatıp atsa tüccar paraları almak için duracak, o da kurtulmuş olacaktı. Ancak altınlardan ayrılmak istemiyordu. San Salvatore in Campo'ya döndüğünde iyice yorulduğunu fark etti. "Sakın kendini bırakma!" diye mırıldandı. Önüne çıkan dar sokaklara girmeye başladı. Sık sık dönüp arkasına bakıyordu. Tüccar ortalarda görünmüyordu ama Mercurio onun yakınlarda bir yerde olduğunu biliyordu. Dar bir sokağa saptı ve sapar sapmaz da hata yaptığını anladı. Çöp dolu bu sokak çıkmaz yoldu. Tüccarın ayak sesleri gittikçe yaklaşıyordu. Kırmızı tuğlalı duvarın arasındaki dar boşluğa sırtını vererek saklanmaya çalıştı. Nefes bile almamaya çalışıyordu.

Shimon Baruch sokakların birleştiği yol ağzına geldi. Yahudilerin silah taşımaları yasak olmasına rağmen kendisine uzun kabzalı, çift ağızlı bir bıçak almıştı. Önünde üç sokak, sağında iki sokak, solunda da yakındaki pazarın çöplerinin atıldığı bir çıkmaz sokak vardı.

"Neredesin lanet olası?" diye bağırdı.

Çıkmaz sokağa girdi ancak onu kaybettiğinden artık emindi. Kımıldamadan bekledi biraz. Sonra yine bağırdı.

"Lanet olası!"

Sokaktan çıktı. Ama o sırada çöplerin arasından bir çıtırtı geldi. Öfke içinde yeniden sokağa daldı.

Mercurio yere diz çökmüş, çöplerin arasında sürünerek ilerlemeye çalışıyordu.

"İşte seni buldum, adi hırsız!" diye bağırdı Shimon Baruch. "Paralarımı geri ver!"

"Bayım..."

Mercurio dua eder gibi kollarını iki yana açtı.

"Paralarınız bende değil."

Shimon Baruch'un gözleri öfkeden kıpkırmızıydı. Az önceki zorlu koşu yüzünden güçlükle nefes alıp veriyordu. Bir karış açık olan ağzından salyalar akıyor, bıçağı tutan eli tir tir titriyordu. Buna rağmen bıçağı çocuğa doğru sallayarak bağırdı.

"Paralarımı ver!"

Birden Benedetta, Zolfo ve Ercole tüccarın arkasında belirdiler. Benedetta, Mercurio'ya susmasını işaret etti. Sonra Ercole'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Mercurio, zihin özürlü devin başını sallayarak "olmaz" der gibi işaretler yaptığını gördü.

Shimon Baruch, arkasında olan bitenden habersiz, birkaç adım daha attı.

"Lanet olası pislik, beni dolandırmak istedin, öyle mi? Paralarımı ver yoksa seni şuracıkta öldürürüm."

Bıçağı Mercurio'nun göğsüne doğru uzatarak yavaşça bir adım daha attı. Kararsız bir halde hareket ettiği belliydi. Bir an çocuğu öldürmek istiyor, bir başka anda da kendi öfkesinden korkarak oradan uzaklaşmak istiyordu. Çıkmaz sokakta kapana kısılmış düşmanının üzerine bıçakla yürürken boğazı kuruyor, gözleri yanıyor, tüm bedeni titriyordu. Ve kendi kendine cesaret vermek için var gücüyle bağırdı.

Mercurio korkmuştu. Gözlerini kapadı.

Benedetta, Ercole'yi ittirdi.

"Ercole korkuyor," diye mızmızlandı tıknaz dev.

Zolfo, Ercole'ye sıkı bir tekme attı. Bu arada tüccar elindeki bıçakla onlara dönmüştü. İşte o zaman Ercole tüccardan silahını almak amacıyla ellerini ona doğru uzatarak ilerledi. Ama ya korkudan ya da sakarlığından tökezledi ve adamın üzerine doğru düşüşe geçti. Tüccar korkuyla bıçağı salladı.

Mercurio hayvan sesini andıran boğuk bir inleme duydu. Gözlerini açtı ve Ercole'nin sırtından çıkan kıpkırmızı kan içindeki bıçağı gördü.

Shimon Baruch korkuyla geri çekildi ve elindeki bıçağı fırlatıp attı. Kendisi yüzünden ölen çocuğa bakarak kekelemeye başladı.

"Ben... Ben istemedim... Böyle olmasını istemedim... Ben..."

Tıknaz dev yavaşça yere devrildi.

"Ercole'nin canı yanıyor."

"Hayır!" diye bağırdı Zolfo.

"İstemiyordum... İstemeden oldu," diye tekrarlayıp duruyordu Shimon Baruch. Sonra âdeta çıldırmış gibi nefretle Mercurio'ya baktı ve bıçağı yerden alıp, "Senin yüzünden! Senin yüzünden!" diye bağırarak çocuğun üzerine atladı.

Mercurio bu kez gözlerini kapamadı. Tüccarın bıçak tutan elini bileğinden yakaladı. Korkudan hepten artmış bir güçle savaşmaya, adamın ilk saldırısını savuşturmaya çalıştı. Yakaladığı bileği bırakmadan dizlerinin üzerine çöktü.

"Senin suçun! Senin suçun!" diye bağırıyordu tüccar hâlâ.

Mercurio adamın bileğini bırakmadan kendi etrafında yuvarlandı ve tüccarla sırt sırta geldi. Shimon Baruch yere düştü ve çöplerin arasında yuvarlanarak Mercurio'nun arkasına geldi. Mercurio'nun aklındaki tek şey adamın elinden bıçağı almaktı, başka bir şey düşünmüyordu. Fakat ayağa kalkmaya çalışan tüccarın sırtı aniden duvara çarptı, dirseği garip bir şekilde içine döndü ve hâlâ adamın bileğini bırakmayan Mercurio'nun ağırlığı adamın üstüne bindi.

O anda bıçak tüccarın gırtlağına saplandı.

Mercurio ezdiği hamam böceklerinin çıkardığına benzer bir kıkırdak sesi duydu ve ağzında da kanın garip tadını hissetti. Korkuyla ayağa fırladı. Shimon Baruch'un gözleri gittikçe sönerken onunkiler fal taşı gibi açılmıştı. Kımıldamadan öylece kalakaldı. Bıçak elindeydi. Bunu fark edince telaşla bıçağı yere fırlattı. Yere düşen bıçaktan metal bir çınlama sesi çıktı.

"Olamaz..." diye mırıldandı Benedetta. "Olamaz."

O zaman Mercurio çaldığı paraları koyduğu keseyi derin bir uykudan uyanmış gibi çıkardı. Delirmiş gibi bağırmaya başladı.

"İstediğin bu muydu?"

Boğazını tutarak yerlerde sürünen tüccarın suratına keseyi fırlattı.

"Bu muydu? Al işte! Hepsi senin! Al şimdi!"

Benedetta, Mercurio'nun kolundan çekerek, "Hadi gidelim buradan," dedi.

Mercurio dönüp ilk kez görüyormuş gibi Benedetta'ya baktı. Konuşmadan bir süre bakmaya devam etti. Sanki her bakışında genç kızı biraz daha tanımaya başlıyor gibiydi. Sonra dönüp Ercole'ye baktı. Çocuğun ceketinin önünde, mide hizasında gittikçe genişleyen bir kan lekesi vardı.

Yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etti.

"Zolfo, diğer koluna da sen gir."

Zolfo ağlıyordu.

"Koluna gir!" diye bağırdı Mercurio. Sonra Benedetta'ya döndü. "Gidelim."

Tüccarın yanından geçtiler ve Roma'nın dolambaçlı sokaklarında gözden kayboldular.

Askerler çıkmaz sokağa geldikleri zaman karşı evin penceresinden bakan yaşlı kadın, "Onu bir papaz bıçakladı!" diye bağırdı.

Askerlerden biri Shimon Baruch'un yanına diz çöktü.

"Ölmemiş," dedi. "Hâlâ yaşıyor."

Yaşlı kadın pencereden seslenmeye devam ediyordu.

"Onu bir papaz bıçakladı!"

6

Hancı kadın, Giuditta'nın gözlerindeki canlı bakışa âdeta kilitlenmişti. Yüzünde korku dolu bir ifade vardı; fakir insanların, hayal bile edemedikleri bir şansla yüz yüze geldikleri an duydukları korku gibi.

"Ne dedin?" diye sordu zor duyulur bir sesle.

"Babam..." diye kekeledi Giuditta. "Benim babam..."

Bunun üzerine hancı kadın dönüp Isacco'ya baktı.

Isacco durumdan kurtulmak için doğru sözcükleri arayarak başını iki yana salladı.

"Bakın hanımefendi..."

Ancak kadın önüne set vurulmaz bir sel gibi konuşmaya başladı.

"Siz doktor musunuz? Bana ne oda ne de yiyecek için bir şey ödeyin, ne isterseniz söyleyin, sizin için pişireyim... Ama yalvarırım kızımı kurtarın! Lütfen onu kurtarın, Doktor!"

Isacco köşeye sıkıştığını anlayınca kızına sitemkâr bir bakış attı.

"Elimden geleni yapacağım, hanımefendi..." dedi sonunda. "Beni kızınızın yanına götürün."

Hancı kadın merdivenlere koştu.

Isacco masadaki iki sarhoşa baktı ve kızıyla göz göze gelmemeye özen göstererek, "Sen de gel," dedi.

Merdivenin sonundaki dar koridoru geçerlerken hancı kadın, "Kocam geçen sene sıtmadan öldü," dedi. "Geriye bana sadece kızımız kaldı."

Kadının açtığı kapıdan içeri girmeden önce Isacco kızına, "Burada bekle," dedi ve neredeyse çömelerek yürünecek kadar basık tavanlı odaya girdi. Başındaki sarı kipasını çıkarıp kemerine soktu. Odanın en karanlık köşesindeki koltukta siyahlar giymiş yaşlı bir kadın oturuyordu. Yaşlılara özgü, kendilerinden mümkün olduğunca uzak oldu-

ğunu hissetmek amacıyla ölümü görmezden geldikleri o maske onun da yüzüne çökmüştü. Isacco yaşlı kadının büyük anne olabileceğini düşündü. Sonra sırtı ona dönük olan rahibi fark etti. Üzerindeki kaba kumaştan yapılmış elbisenin beline ucu aşağı doğru sarkan bir urgan bağlamıştı ve ayakları çıplaktı. Acıyla inleyen küçük kızın yattığı yatağın kenarına diz çökmüş, dua ediyordu. Isacco kendisini huzursuz hissetti. Rahiplerden hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Yatağa yaklaşmadan önce dönüp kapının loş karanlığında duran Giuditta'ya baktı. Ve o zaman anladı ki ilk anlarda tahmin ettiğinin aksine kızına hiç kızmamıştı. Hatta şu noktada minnettarlığa benzer bir duygu içindeydi; minnettarlık, sıcaklık, boğazındaki düğümü çözen bir çeşit özlem gibi bir şey. Aslında içinde neler olup bittiğini kendisi de anlamıyordu. Bildiği tek şey, yüreğinin daha sıcak bir hisle atmaya başlamış olmasıydı.

Rahip başını yatağın kenarına yaslamıştı ve içeri birilerinin girdiğini anlamasına rağmen kaldırmadı. Dudaklarını kımıldatarak duasını etmeye devam etti.

Isacco on yaşında bile olmayan küçük kızın alnına elini koydu. Yanıyordu. Küçük kız yatağın bir kenarına büzülmüştü. Isacco kendi yerinde babası olsaydı ne yapardı diye düşündü. Kızı yavaşça çevirip bacaklarını uzatmaya çalıştı. Küçük kız elini karnına götürerek acıyla bağırdı.

Rahip başını kaldırdı. Yaşı otuzdan fazla değildi ama yüzü mumyalanmış gibiydi. Derisi kafatasına âdeta yapışmıştı. Çöküк yanaklarındaki derin çizgiler daha çok yara izlerine benziyordu. Haftalardır oruç tutan bir adamın görüntüsüne sahipti. Kılcal damarlarının kırmızı bir örümcek ağı gibi sardığı göz bebekleri koyu maviydi ve öfkeli bakışları aniden Isacco'nun belindeki sarı kipaya değdi.

Genç din adamı bir sıçrayışta yerinden kalktı ve boynundaki haçı Isacco'ya doğru salladı.

"İblis! Burada ne işin var?"

Isacco küçük kızın sırtını muayene etmeye başladı.

"O bir doktor, peder," dedi hancı kadın. "Kızım için burada."

Rahip, sanki az önce Tanrı'ya küfretmiş gibi ciddi bir ifadeyle hancı kadını tepeden tırnağa süzdü ve buz gibi bir sesle, "O bir Yahudi," dedi.

"O bir doktor, peder," diye tekrarladı hancı kadın.

Rahip başını yukarı çevirdi.

"Tanrım, iradesiz Havva'ya yılan denen bu sürüngeni neden gönderdin?" Sonra ateş saçan bakışlarını Isacco'ya çevirdi. "Onu bana gönder... Gönder ki topuğumla ezip canını alayım."

Hancı kadın, artık yapılacak bir şey kalmadığını anlamış gibi tedirgin ve sabırsız bir sesle Isacco'ya, "Doktor, kızımın nesi var?" diye sordu.

Isacco çok küçük çocukları vuran bu iltihapları babasının hastalarında da görmüştü. Gözlerini din adamına dikerek, "Yarayı yarıp açmalıyım," dedi. "Sonra da temizleyip..."

"Sus, dinsiz!" diye bağırdı rahip ve sonra hasta kızın annesine döndü.

"Aklını mı kaçırdın sen, kadın?" dedi. "Bu Yahudi'nin kirli elleriyle kızına dokunmasına nasıl izin verirsin? O lanetli elleri kızının hastalığının daha da kötüleşmesine neden olacak, cahil kadın! Anlamıyor musun, kızının ruhunu alacak ve efendisi iblise satacak. Eğer yüce Efendimiz kızının kurtulmasına karar verdiyse onu benim dualarım kurtaracak. Ama kızını yanına almaya karar verdiyse onun yeri meleklerin yanında hazırdır. Fakat bu dinsiz Yahudi'nin elinde ölecek olursa kendisi gibi domuzlarla birlikte cehennemde yanacaktır."

Rahip sustu ve boynundaki haçı hâlâ Isacco'ya doğru uzatmış halde yanına ilerledi.

"Geri git, iblis! Pençelerini bu zavallı hastadan uzak tut! Geri git! Bu günahsız varlığın ruhunu alamayacaksın."

Isacco bir iki adım geriye gitti.

"Yarayı yarmak gerekiyor, hanımefendi."

Bir yandan da karar vermesi gereken tek kişinin kendisi olduğunu anlamasını ister gibi hancı kadına bakıyordu.

Kadın o zaman gönülsüzce, "Dışarı çıkın," dedi.

Rahip üstüne basa basa, "Ve onlara yatacak yer vermeyeceksin," diye buyurdu. "Kutsal Kitap böyle emreder. Aksi takdirde günahlarının bu evi yok etmesine engel olamazsın."

Karanlık koridorda yalnız kaldıklarında hancı kadın başını önüne eğdi.

"Kızınızı alıp hemen şu odaya girin. Evimden bir insanı kovduğum görülmüş şey değildir... Yahudi bile olsa."

Isacco son kez ısrar etti.

"Hanımefendi, kızınızın iltihaplarının yarılması lazım."

Kadın, Isacco'nun sözlerinin kulaklarına girmesine engel olmak istercesine şiddetle başını salladı.

"Ortalıkta görünmeyin."

Isacco ve Giuditta odaya kapandılar.

"Hepsi benim suçum," dedi Giuditta.

Isacco kızına cevap vermedi. Ona ne baktı ne de sarıldı. Sessizce gidip ot yatağa uzandı.

Şafak vakti küçük kız öldü.

Isacco, annenin canhıraş çığlığını duyduğu an bunu anladı. O sırada kadınla beraber acı çekermiş gibi çanlar da sabah duasını haber vermek için çalmaya başladı. Yoğun sisin arasında çanların sesi boğuk geliyor, arkadan da rahibin Latince duası duyuluyordu.

Isacco kızını uyandırdı.

"Çabuk kalk... Buradan hemen gitmeliyiz."

Odanın kapısını açtılar, merdivenleri sessizce indiler ve dışarı çıktılar.

Sazlarla bağlanmış dalların çevirdiği avluya çıktıklarında, kızının ruhunun rahatça uçması için üst katın penceresini açan hancı kadın onları gördü. Onların sessizce sıvıştıklarını fark edince çektiği dayanılmaz acının ve sabaha kadar rahiple birlikte dua etmenin etkisiyle âdeta ne yaptığının bilincinde olmadan bağırmaya başladı.

"Lanet olası Yahudiler! Evime uğursuzluk getirdiniz! Tanrı'nın laneti üzerinize olsun!"

Isacco, olayı duyan ve başsağlığı dileyip dua etmek için kadının evine doğru giden köylülerle göz göze gelmemeye çalışarak, "Sakın arkana bakma," dedi Giuditta'ya. "Yürü."

Hancı kadın artık tamamen kendisini kaybetmişti.

"Tanrı'nın laneti üzerinize olsun!" diye bağırıyordu.

Elleri pençe gibi olan iri yarı bir çiftçi onlara ters ters bakarak yere tükürdü.

Rahip de hancı kadının yanına gelmişti ve dar pencereden yarı beline kadar sarkarak elindeki haçı onlara doğru sallıyordu.

"İblisin tohumları! İblisin tohumları!"

Isacco göz ucuyla kızına baktı ve onun arkasını dönüp bakmak üzere olduğunu anladı. Kupkuru bir sesle, "Dönme sakın!" dedi. "Ve adımlarını çok hızlı atma."

Küçük grubun içinden yaşlı bir kadın, "Pis Yahudiler!" diye bağırdı. "İblisin tohumları!"

Diğerleri de yaşlı kadının ardından söylenmeye başladılar.

Derken Isacco'nun ensesine bir taş geldi. Bir an sendeledi ama sadece bir an. Başındaki sarı kipasını düzeltti ve koşmadan, dolandırıcılık günlerinden edindiği tecrübeyle peşinde av köpekleri olan bir ayının yaptığı gibi yürümeye devam etti. Göz ucuyla yanında itaatkâr ve gergin bir şekilde yürüyen kızına baktı; Giuditta'nın yüzü yaşlar içindeydi.

"Defolun buradan uğursuzlar!"

Hancı kadının sesi bir kez daha duyuldu ve baba kız dönüp ana yola girdiler.

Birbirlerinin yüzüne bile bakmadan sessizce bir buçuk kilometre kadar yürümüşlerdi ki önlerinde uzanan koruyu fark eden Isacco kızına, "Peşimden gel," dedi.

Tarlaların arasından geçip ormanlık araziye geldiler. Isacco yıldırım yemiş bir ağacın gövdesine oturdu ve Giuditta'ya da yanına oturmasını işaret etti. Torbasından bir gece önce hancı kadının verdiği somunu çıkardı ve iki parçaya bölüp birini kızına uzattı.

"Hadi, doyur karnını. Yiyecek başka bir şeyimiz yok."

Giuditta elini torbasına attı ve bademli, üzümlü üç tane kurabiye çıkardı. Gözyaşları içinde, "Bunlar da var," dedi.

Babası kızına sarıldı.

"Bayat birkaç kurabiyenin beni bu kadar mutlu edeceği aklımın ucundan bile geçmezdi."

Mütevazı kahvaltılarını henüz bitirmişlerdi ki yoldan gelen sesleri duydular.

"Kipanı çıkar," dedi Isacco.

"Ama ya kanunlar..."

Isacco dişlerini sıkarak, "O lanet olası şeyi kafandan çıkar," dedi. Sonra ayağa kalkıp insanlara fark edilmeden yolu görebileceği bir yere gitti. Bir çalının arkasına diz çöküp saklandı. Giuditta da yanına gelmişti.

Bir grup çiftçinin, önlerinde rahip, ellerinde de tırpan ve dirgenlerle yürüdüklerini gördü.

"Onlar İsa Efendimiz'i tanımayan dinsizlerdir!" diye bağırıyordu rahip gür sesiyle.

Arkasındaki köylüler de hep bir ağızdan, "Âmin!" diyorlardı.

"Bunlar günahsız gebeliğe ve kutsal müjdeye inanmayan, onlarla alay eden dinsizlerdir!"

"Âmin!"

"Ve onlar yeni doğmuş evlatlarımızı kanlarını emmek için kaçırırlar!" diye bağırdı içlerinden biri.

O zaman diğerleri de öfkeyle, "Yahudilere ölüm!" diye bağrışmaya başladılar.

Giuditta korku içinde babasına daha çok yaklaştı. Gözyaşları dinmek bilmiyordu.

"Neden?"

Isacco kızının yaşlar içinde kalmış kapkara gözlerine baktı.

"Sana her ne kadar çocuk diyorsam da sen artık küçük bir kız değilsin," dedi. "Mızmızlanmayı bırak."

Giuditta babasından uzaklaştı. Önce onun kendisinden nefret ettiğini sanmıştı ama hemen sonra ne demek istediğini anladı ve ağlamayı kesti.

Isacco kızına sarıldı ve yanaklarındaki yaşları sildi.

"Şimdi sana avcının köpekleri saldığı zaman tilkinin nasıl hayatta kaldığını öğreteceğim."

7

Mercurio gittikçe ağırlaşan Ercole'yi sıkıca tutmaya çalışarak, "Şuradan dönelim," dedi.

Orto di Napoli Sokağı'na saptılar.

Mercurio endişeyle dönüp arkasına baktı.

"Peşimizden gelen yok," dedi Benedetta. "Sakin ol."

"Sakin mi olayım? Bir adam öldürdüm! Onu soydum ve öldürdüm. Eğer beni yakalarlarsa idama mahkûm ederler."

Dönüp yine arkasına bakmak isterken sendeledi.

"Arkayı ben kontrol ederim," dedi Benedetta. "Biraz daha geride kalayım."

Mercurio başıyla onayladı. Sonra Zolfo'ya bakıp, "Sen de kes şu ağlamayı," dedi. "Bir işe yaradığı yok. Yaranın üzerine kuvvetlice bastır."

Zolfo burnunu çekti ve elindeki paçavrayı Ercole'nin yarasına bastırdı.

Hâlâ titreyen sesiyle özür diledi.

"Affedersin..."

Mercurio lanet eder gibi, "Sıkıca bastır!" diye bağırdı.

Cavalletto Sokağı'nın sonundaki muhafızları görünce saray ahırlarının bulunduğu ve leş gibi tezek kokan Margutta Sokağı'na saklandılar. Mercurio nefes nefese kalmıştı. Cavalletto Sokağı'na bir göz attı. Santa Maria del Popolo Kilisesi'nin çanları akşam duası için çalıyordu.

"Birazdan Ölü Gömücü'nün arabalarından biri geçecek. Ercole'yi ona yükleyelim."

Benedetta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?" diye sordu Mercurio.

Benedetta hayır anlamında başını salladı. Mercurio, Ölü Gömücü için çalışan her çocuğun bakışlarındaki korkuyu o an Benedetta'nın gözlerinde de okumuştu.

Arabayı gördükleri zaman Mercurio onu kullanan çocuğa işaret edip kendisini gösterdi. Arabanın arkasına takılmış, kendi dertlerinden kör olmuş yoksul insanlar cansız gözlerle ona baktılar. Karşısındaki zavallı insanların dışındaki dünya, muhafızlar da dâhil, canlıların cenaze törenini andıran bu gruptan gözlerini kaçırmaya çalışıyordu. Çünkü dilencilerin, fahişelerin, Yahudilerin, aktör ve aktrislerin kaderinde zaten kutsanmış bir cenaze töreni yoktu.

"Bana yardım et," dedi Mercurio.

Ercole'yi kaldırıp arabanın içine yatırdılar.

Ağlamaktan gözleri kan çanağına dönmüş genç bir kadın, mumyalanmış gibi yatan iki cesedin arasına sıkışmış, çelimsiz ve cansız küçük bir kız çocuğunu işaret ederek Mercurio'nun ellerine sarıldı.

"Kızımı kutsar mısın, peder?"

Mercurio havaya alelacele bir haç işareti çizdi. Sonra da arabaya koşulmuş eşekleri kırbaçladı.

"Zolfo, arabaya bin ve yaraya sımsıkı bastır. Daha kaç kez tekrarlamalıyım?"

Benedetta, araba kalabalığın arasında ağır ağır ilerlemeye başlayınca Mercurio'nun yanına geldi ve "Teşekkür ederim," dedi

Mercurio cevap vermedi. Esas teşekkür etmesi gereken kendisiydi ancak yapamadı.

"Al şunu."

Mercurio, Benedetta'nın elinde tüccarın suratına fırlattığı para kesesini gördü. Bir şey demeden kızın uzattığı keseyi aldı.

Benedetta da bir şey demedi.

Santa Maria del Popolo Kilisesi'ni ve muhtemelen Roma neslinin her ferdinin işediği şehir duvarlarının dibindeki Popolo kapısını geçtiler. Flaminia Yolu'nu takip ederek biraz daha ilerlediler ve sola, nehre doğru döndüler.

Vardıkları bölgedeki ceset kokusu dayanılır gibi değildi. Önlerinde kazılmış derin çukurlar vardı. Şehir halkının onlara dediği gibi *ölülerin çocukları* arabayı bekliyorlardı. Geldiğini görür görmez hepsi kendi işinin gereğini yapmak için arabaya üşüştü. Ancak Mercurio'yu tanıyan eski çocuklar onu papaz kıyafetleri içinde görünce birden duraksadılar.

Kımıldamadan ve âdeta onu selamlamaya bile cesaret edemeden hayranlıkla Mercurio'ya bakıyorlardı. Benedetta ve Zolfo da San Michele Arcangelo Yetimhanesi'ndeyken sık sık Pietro Mercurio'dan söz edildiğini duymuşlardı. Korsanlardan birkaç gümüş fidye karşılığında satın alınmıştı ve şehrin toplu mezarlarında çalıştırılan çocukların arasında epeyce ünlüydü. Mercurio'nun Ölü Gömücü'ye kafa tutan tek kişi olduğu söyleniyordu. Çekip gidebilen çok az çocuktan biriydi.

Mercurio tanıdığı çocuklara selam verdi.

"Ercole'yi aşağı indirelim."

Çocuklar hızla arabaya koştular. Benzi gittikçe daha da solgunlaşan Ercole'yi kaldırdılar ve iki uzun tahta ve eski bir kaput bezinden yapılmış sedyeye yatırdılar.

"Barakaya götürün," diye talimat verdi Mercurio.

O sırada bariton bir ses, "Ne yapıyorsunuz?" diye gürledi. "Arabayı boşaltmaya devam edin, aylaklar!"

Mercurio'ya yardım eden çocuklar başlarını gayriihtiyari önlerine eğdiler.

Mercurio pembe gömleğinin beline sardığı turuncu kuşağın içinde Türk usulü ucu kıvrık bir hançer taşıyan, janjanlı kıyafetler içindeki bu zayıf, uzun adamı görünce tedirgin olduğunu ona belli etmeden, "Çocuk yaralı, Ölü Gömücü," dedi.

Ölü Gömücü başını çevirip Mercurio'yu görünce hain bakışları daha da vahşileşti. Yüzüne sinirli bir gülümseme yayıldı.

"Bakın hele! Kimler gelmiş."

Zoraki bir kahkaha attı.

"Mercurio kardeş, ziyaretiniz beni ziyadesiyle mutlu etti."

Gözlerini Mercurio'dan ayırmadan yanına doğru yürüdü ve aralarında bir karış kadar mesafe kaldığında dönüp sedyeye baktı.

"Hımm... Geri zekâlıymış..."

Eğilip çocuğun yarasına baktı.

"Onu çukurlardan birine götürebilirsiniz... Nalları dikmiş."

Zolfo bir çığlık atıp ağlamaya başladı.

"Ona yardım et," dedi Mercurio. "Onu iyileştir."

Ölü Gömücü'nün yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Sanki çocuğun söyledikleri ona büyük bir keyif veriyordu.

"Sanırım beni anlamadın... Gebermiş diyorum."

"Sana para veririm," dedi Mercurio gözlerini adamdan ayırmadan.

Ölü Gömücü'nün zayıf yüzü ciddileşti.

"Bana bak, çocuk," dedi. "Bu zavallılarla ilgili çok masal duymuş olmalısın, sonunda da onlara inanmışsın anlaşılan."

Tıslar gibi konuşmayı sürdürerek belindeki hançeri çıkardı.

"Sen, adi herif, Ölü Gömücü'yü satın alamazsın. Paralarını almak istersem onları kazanmam gerekmez, zaten alırım."

Benedetta araya girdi.

"Sana yalvarırım onu kurtar."

Ölü Gömücü dönüp kıza baktı.

"Rahip o olduğuna göre bana değil, ona yalvarmalısın, öyle değil mi?"

Sonra da yaptığı şakadan memnun, kahkahalarla gülmeye başladı.

"Lütfen," diye mırıldandı Mercurio. "Yalvarıyorum."

Ölü Gömücü gözlerini kapadı ve çok hoş bir koku alıyormuşçasına havayı kokladı. Sonra o her zamanki acımasız bakışlarıyla etrafına bakındı ancak kimseyi görmüyor gibiydi. Artık nefes alıp almadığı bile anlaşılmayan Ercole'ye bir daha baktı. Yumruğunu çocuğun dar alnına uzattı.

"Tak! Tak! Kimse var mı?"

Ercole'nin güçsüz bir nefes aldığını görünce güldü.

"Atın bunu çukurlardan birine. Gebermiş çoktan."

Zolfo, Ercole'nin üzerine kapandı.

"Hayır!"

"Yardım et ona," diye yalvardı Benedetta tekrar.

Ölü Gömücü, Mercurio'ya baktı.

Mercurio gözlerinde hiçbir meydan okuma belirtisi olmaksızın, "Ona yardım et," dedi. "Yalvarırım..."

"Pekâlâ... Onu kulübeye taşıyın."

Ölülerin çocukları sedyeyi kaldırdılar ve büyükçe bir yapıya doğru taşımaya başladılar. Yarısı taş, yarısı ahşap olan binaya daha çok kalacak yere gerek duyuldukça eklemeler yapılmıştı.

Benedetta ve Zolfo da sedyenin peşinden gittiler.

Ölü Gömücü yan gözle Mercurio'yu inceliyordu. Başını iki yana sallayarak, "Biliyorsun ki bir işe yaramayacak," dedi. "Çoktan ölmüş."

Mercurio cevap vermedi.

"Git bana ayı üzümü ve atkuyruğu küspesiyle çayır otu karışımını getir," dedi Ölü Gömücü. "İlaçları nerede sakladığımı hatırlıyor musun?"

"Bu yerin her köşesini hatırlıyorum."

Mercurio fırladı ve eğri büğrü bir ocak bacası olan daha küçük bir kulübeye koştu.

"Aferin, Mercurio," diye mırıldandı Ölü Gömücü ve çocukların kaldığı kulübeye doğru yürüdü.

Çocuklara yarayı açıkta bırakacak şekilde Ercole'nin kazağını kesmelerini söyledi. Bir süre sessizce çocuğun yarasına baktı.

Zolfo, Benedetta'ya sarılmış, nefes bile almadan bekliyordu.

Ölü Gömücü dönüp çocuğa baktı.

"Bu gece yemek ve yatacak yer istiyorsan git çalış, cüce," dedi sert bir şekilde.

Zolfo, öfkeden ve ağlamaktan şişmiş gözleriyle bir şey demek için ağzını açtı. Ancak Ölü Gömücü onun nefes almasına bile izin vermeden, "Dışarıda boşaltılacak bir araba var," dedi. "Git çalış."

Benedetta, Zolfo'nun konuşmasına izin vermemek için ona sarıldı ve kulağına, "Git hadi," diye fısıldadı.

Ölü Gömücü artık onlara bakmıyordu bile. Bir parmağını derinlemesine Ercole'nin yarasına soktu. Tıknaz dev inledi. Ölü Gömücü parmağını geri çekip kokladı ve başını umutsuzca salladı.

Zolfo ağlayarak kulübeden çıktı.

Ölü Gömücü, Benedetta'ya dönüp bakmadan, "Sen de iş başına," dedi.

Benedetta başını öne eğdi ve kulübeden çıktı. Tam kapıda Mercurio'yla karşılaştı. Kirpiklerinde titreyen yaşlarla, "Ondan nefret ediyorum," dedi.

Mercurio cevap vermeden yoluna devam etti. Kulübeye girince Ölü Gömücü'ye istediklerini uzattı.

"Kutsal yağ sürme ayini yapabilir misin, peder?" diyerek güldü Ölü Gömücü. Ercole'yi kaldırdı ve ona bir yudum çayır otu karışımı içirdi. Sonra ayı üzümü ve atkuyruğu küspesinden bir parmak kadar alıp yaranın içine sürdü. Ercole bir kez daha ancak bu kez biraz daha hafif şekilde inledi. Ölü Gömücü, merhem ve kan bulaşmış parmağını Mercurio'ya uzattı.

"Nafile bir iş," dedi. "Bunu neden yaptığımı ben de bilmiyorum." Ercole'ye baktı. "Yarın sabaha çıkmayacaksın, biliyorsun değil mi, koca ahmak?"

Ercole'nin yüzünde aptalca bir gülümseme vardı.

"Saf ruhlar mutlu olun çünkü sizler için göklerde cenneti var ettik," dedi Ölü Gömücü. Sonra çocuklara dönüp, "Yaranın üzerine bir şey örtün, sinekleri uzak tutsun," dedi. "Paçavralarını da atın. Nasılsa yarın kendisi de çukurun birine gidecek."

Ayağa kalktı ve dışarı çıktı.

Mercurio öfkeden titriyordu.

"Üzerini örtün," dedi. "Ayrıca içinizden biri o ölmeden önce tek bir eşyasına dahi el sürerse karşısında beni bulur."

Sonra dışarı çıkıp Zolfo'ya bakındı ama onu göremedi. Bunun üzerine boşaltılmakta olan arabanın yanına yaklaştı.

Güçlü kuvvetli dört çocuk, kız çocukları tarafından elbiseleri öksüzlere verilmek ya da satılmak üzere soyulmuş cesetleri ikisi ayağından, ikisi kollarından olmak üzere tutup kaldırıyor, tıpkı oyun oynarmış gibi havada salladıktan sonra çukurlardan birine fırlatıyordu. Cesetler tok bir ses çıkararak yere çarpıp çukura yuvarlanıyorlardı.

Mercurio çukura yaklaştı ve Zolfo'yu gördü. Çukura atılan cesetleri sıralamaya çalışıyordu. Mercurio çukura atladı ve Zolfo'nun belindeki bıçağı aldı.

"Ercole'nin yanına git."

Zolfo yeniden ağlamaya başladı. Mercurio onu teselli etmeye uğraşmadı. Zolfo tırmanıp çukurdan çıktı ve gözden kayboldu. Mercurio, yaptığı işi çok iyi bilenlerin çabukluğu içinde ayaklarıyla toprağı düzeltmeye başladı. Düşüncelerini beyninden atmaya yarayan bir hırsla gece çökene kadar ara vermeden çalıştı. İçinde soğanların yüzdüğü bir kâse karalahana çorbası içip Ercole'nin yanına gitti. Benedetta ve Zolfo tıknaz devin yanında oturuyorlardı.

Mercurio kulübeden çıktı ve titrek fener ışıkları altında, üstlerine gecenin sisi çökmüş toplu mezarların yanından ağır ağır yürümeye başladı.

O sırada arkasından birinin seslendiğini duydu.

"Eski huyundan hâlâ vazgeçmemişsin anlaşılan."

Mercurio dönüp baktı ve Ölü Gömücü'nün mezarlara düşen gölgesini gördü.

"Hangi huyum?"

"Seni San Michele Arcangelo rahiplerinden satın aldığım ilk zamanlar saatlerce çukurların yanında dolaşırdın. Bir gün sana bunu neden

yaptığını sordum. Bana anneni aradığını söyledin." Ölü Gömücü'nün sesinde ne bir iğneleme ne de bir alay vardı.

Mercurio bir şey söylemedi ama gerilmişti.

"Hatırlamıyor musun?"

"Beni rahat bırak."

"Onu hiç görmemene rağmen görür görmez tanıyacağını söylerdin çünkü o senin annendi."

"Çocukça hayaller," diye cevap verdi Mercurio donuk bir sesle.

"Belki de. Ancak ilginç olan şey onu yaşayanların değil, ölülerin arasında aramandı. Ne müthiş bir öfke!"

"Hiç umurumda değil, Ölü Gömücü."

"Yani? Artık onu ölülerin arasında aramıyor musun?"

Ölü Gömücü güldü ancak bu kez o her zamanki münasebetsizliğinden eser yoktu.

"Hadi söyle bana... Senin annen kim, Mercurio?"

Bir elini tıpkı bir babanın oğluna yaptığı gibi şefkatle Mercurio'nun ensesine koydu.

Mercurio buna itiraz etmedi. Boğazına bir yumru tıkandı.

Eski bir oyunu tekrarlarmış gibi konuşmaya başladı.

"Annem soylu bir kadındı... Hep hüzünlüydü çünkü lanet olası bir kocası vardı. Dünyayı dolaşıp tüm savaşlara giren bir asker... Böylece annem de genç ve yakışıklı hizmetkârlarından biriyle aşk yaşadı ve hamile kaldı. Kocası eve dönmeden önce piçini sokağa attı, sonra da âşığını öldürttü..."

"Ya da?" diye sordu Ölü Gömücü.

"Annem mutsuz bir hizmetçiydi... Hiçbir savaşa gitmeyen ve her gece ona tecavüz eden lanet olası bir patronu vardı. Annemin hamile olduğunu anladığı zaman onu işten kovdu ve sokağa attı. Annem beni bir yetimhaneye bıraktı, gidip adamın boğazını kesti ve Popolo Meydanı'nda asıldı."

"Ya da?"

Mercurio omzunu silkip adamın boynundaki elinden kurtuldu.

"Bu oyundan sıkıldım, Ölü Gömücü. Artık küçük bir çocuk değilim."

"Ya da?"

"Annem..." Gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bir yetimdi..." diye devam etti Ölü Gömücü.

"Ve bir rahip onun ırzına geçti," dedi Mercurio. "İşte o yüzden piç doğan oğlu bu rahip kıyafetiyle geziyor."

Ölü Gömücü güldü.

"Ya da?"

"Yeter! Boktan bir oyun bu."

"*Annem kimdi?* çok güzel bir oyundur," dedi Ölü Gömücü. "Bunu diğer yetimlerle de oynuyorum. Ama hiçbiri senin kadar başarılı değil. Bu koca kafalar tek bir hikâye uyduruyorlar ve ondan başka da bir şey bilmiyorlar. Oysa sen her gün yeni bir anne yaratırdın..."

"Ölü Gömücü..."

"Hiçbirinin hayal dünyası geniş değil."

"Bugün bir adam öldürdüm."

Ölü Gömücü bir süre çizmesinin burnuyla toprağı eşeledi.

Mercurio kendisinin bile zor duyabildiği bir sesle, "Beni asacaklar," dedi.

Bir süre konuşmadan yan yana durdular. Ayın önünden sessizce kayıp giden bulutlar çukurdaki cesetleri kâh aydınlatıp kâh karanlığa gömüyordu.

Mercurio gözlerini kapadı.

"Korkuyorum."

"Bunu anlayabiliyorum."

"Ölmekten korkuyorum."

Ölü Gömücü yerden bir avuç toprak alıp önündeki çukura attı.

"Ölmen gerekmiyor, delikanlı."

Mercurio dönüp ona bakmadı ama adamın ne söyleyeceğini merakla bekliyordu.

"Kaçmalısın. Kutsal Roma topraklarından çıkmalısın."

"Ya sonra?"

"Çocuklarımın arasında bugüne dek gördüğüm en açıkgöz olanı sensin." Ölü Gömücü, Mercurio'nun omzuna bir yumruk attı. "Yeni bir hayata başla. Yeni bir fırsat. Yoksa nehrin dibindeki o dehlizi özlemekten mi korkuyorsun?"

Mercurio şaşkın gözlerle Ölü Gömücü'ye baktı.

"Orada olduğumu biliyor muydun? Öyleyse neden gelip beni yakalamadın? Beni satın almıştın ve..."

Ölü Gömücü güldü ama cevap vermedi.

Mercurio başını önüne eğdi.

"Yarın sabah gün ağarmadan en hızlı arabalarımdan birini çalacaksın. Şu iki atlı olanı, diğerindeki eşekler hem çok yaşlı hem de araba çok eski. O saate kadar Ercole ölmüş olacak. Diğer iki aptalı da yanında götür."

"Onları tanımıyorum bile..."

"Aptal gibi konuşmayı bırak," diyerek Mercurio'nun sözünü kesti Ölü Gömücü. "Duygusal inatlaşma ne işine yarar?"

"Ne demek bu? Duygusal inatlaşma?"

"Benim gibi birinin yaptığı inat işte," dedi Ölü Gömücü yumuşak bir ses tonuyla. "Hiçbir şeyi olmadan yaşayan biri ille de kimseye ihtiyaç duymayacak değil."

İşaret parmağını Mercurio'nun alnına vurdu.

"Ancak buna alışırsan yandın demektir... Bir daha asla değişemezsin. Değiş, Mercurio... Hâlâ zamanın varken değiş."

Sonra dönüp kulübeye doğru ilerlemeye başladı.

"Zolfo neyse o. Zayıf ve güçsüz bir çocuk. Ama kız akıllı bir şey. Annesinin ona yaptığına rağmen hayatta kalmayı başarmış biri. Kimi zaman sokağa bırakılmak bir şans olabiliyor."

Mercurio sesini çıkarmadan dinliyordu.

"Rahip kıyafetini asla üstünden çıkarma. Yolunuza haydutlar çıkarsa işinize yarayacaktır. Kuzeye git. Bomboş arazilerde sakın konaklama. Senin gibi bir şehir adamının sonu çok kolaylıkla bir vahşinin bıçağıyla gelebilir. İçinde bulunduğun durumdaki biri için gidilebilecek iki yer var; Milano ya da Venedik."

Ölü Gömücü kendi kulübesine doğru birkaç adım attıktan sonra durdu ve geri döndü.

"Önemli bir detayı atlıyordum," dedi. "Arabamı çalmak için bana ödeme yapman gerekiyor. Ne kadar paran var?"

Birden eski günlerdeki gibi olmuşlardı.

"Bir teklik," dedi Mercurio.

Ölü Gömücü yere tükürdü.

"Sadece bir gümüş mü?"

"Hayır, bir altın."

Ölü Gömücü gözlerini kısarak Mercurio'ya baktı.

"Yetmez, en az üç altın olmalı."

"Üç altınım yok."

"Lanet piç."

"İki."

"Öyleyse diğer altını da ortaklarından al."

"Onların hiç parası yok."

Ölü Gömücü güldü.

"Alçak herif! Mutlaka onların paylarını ödemişsindir. Sen dürüst bir dolandırıcısın."

"Eh, pekâlâ... Üç altın. Pis tefeci!"

Mercurio da yere tükürdü.

Ölü Gömücü ince, uzun parmaklı elini uzattı. Mercurio tuniğin iç cebinden çıkardığı üç altını adamın avucuna koydu.

Ölü Gömücü kendi kişiliğine geri dönmüştü, o her zamanki yılan gibi diliyle, "Ne olursa olsun sonun ölüm, çocuk!" dedi.

Mercurio adama bakıp gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Ölü Gömücü cevap vermeden çekip gitti.

Mercurio, gecenin ilerlemiş bir saatinde kulübesinin kapısının açıldığını duydu. Hemen ardından gecenin sessizliğini bir öksürük ve böğürme bozdu. Sonra da Zolfo'nun canhıraş çığlığı duyuldu.

"Hayır!"

Kulübenin kapısında duran Ölü Gömücü, "Ölüm, beklediğimden de çabuk geldi," dedi. "Hemen buradan defol, çocuk."

Ve kulübenin kapısını kapatıp çıktı.

Mercurio gecenin karanlığında üşüdüğünü hissetti.

Ağıla gitti. Ölü Gömücü'nün Roma sokaklarında gezdiği arabaya koşulmuş iki tıknaz atın dizginlerini tuttu. Ölülerin çocuklarının yattığı kulübenin kapısına getirdi. İçeri girdi.

Herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve kelimelerin üzerine basarak, "Ercole o çukura çıplak girmeyecek!" diye bağırdı. "O bizlerden biriydi."

Çocuklar sessizce başlarını önlerine eğdiler.

Sadece Zolfo'nun hıçkırıkları duyuluyordu.

Mercurio, Benedetta'ya yaklaştı.

"Sizler benimle geliyorsunuz."

8

Rahip ve acımasız çiftçi kafilesinin uzaklaşmasına rağmen Isacco kızına saklandığı yerden çıkmamasını işaret etti.

"Dünyanın sonuna kadar peşimizden gelecek değiller herhalde. Elbet dönecekler."

Gerçekten de yarım saat sonra çiftçilerin, yanlarından ayrılan rahibin yokluğuyla hevesleri sönmüş ve ne olduğunu bile doğru dürüst anlayamadıkları bir hiç için değerli zamanlarını öldürmüş olmaktan pişman bir halde geri döndüklerini gördüler.

"Göreceksin," dedi Isacco. "Venedik, Yahudileri seven bir şehir."

Vahşi hayvanlar gibi ormanın içinden yürüyerek yollarına devam ettiler. Neredeyse hiç durmadan –sadece öğle üzeri bir lokma ekmek yemek için mola vermişlerdi– ve fazla konuşmadan akşama dek yürüdüler. Karanlık iyice çöktüğünde Isacco kızına, peşinde köpekler olduğu zaman tilkinin genellikle hanlarda yatmadığını anlattı. Sonra biraz çalı çırpı keserek yatağa benzer bir yer hazırladı. Önce kendi uzandı, kızını da yanına çağırdı.

"Birbirimize ne kadar çok sokulursak o kadar az üşürüz."

Şafakta soğuktan donmuş bir şekilde uyandılar. Yolu geçip karşı tarafa, ormanın daha sık olduğu yere yürüdüler.

Giuditta birkaç adım attıktan sonra durdu.

"Koca bir aptalım," dedi. "O zavallı kadına senin doktor olduğunu söylemeseydim şimdi ana yoldan yürüyor olacaktık."

Isacco durup kızına baktı.

"Çok aptalım," dedi Giuditta kızgın bir sesle ve ağlamamak için alt dudağını ısırdı.

Babası ciddi bir ifadeyle kızına yaklaştı, omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine bakarak, "Evet," dedi.

Giuditta kıpkırmızı oldu, başını öne eğdi.

Isacco kızının çenesini tutup başını kaldırdı.

"Haklısın. Bir aptallık yaptın." Kızının kapkara gözlerine baktı. "Anlamaya çalış," dedi. "Benim gibi insanlar... Demek istiyorum ki benim gibi yaşayan insanlar... İşte benim gibileri kendi hayatlarının ve kendi dalaverelerinin patronu olmak isterler. Bunu anlayabiliyor musun?"

"Evet, baba," dedi Giuditta. "Çok üzgünüm."

Genç kız babasına sarılmaya kalkıştı. Ancak Isacco onu durdurdu. Yeniden gözlerinin içine bakarak, "Hata yaptın. Sen çok kötü bir iş ortağısın," dedi.

Sonra aniden Giuditta'yı hayrete düşüren bir sıcaklıkla gülmeye başladı.

"Ama her şeye rağmen çok sıra dışı bir şey yaptın ve ben sadece şu an, onlarca yolu yürüdükten sonra bunu kabul edebiliyorum..."

"Nedir o, baba?" diye sordu Giuditta şaşkınlıkla.

Isacco'nun bakışları geçmişte bir yere ve geçmişteki duygulara dalmış gibi hüzünlendi.

"Çok güzelsin, hayatım," dedi. "Gerçek bir güzellik abidesi olan annen kadar güzelsin." Kızının yüzünü okşadı. "Yaptığın sıra dışı şey ne, biliyor musun?"

"Ne?"

"Bana yepyeni bir gelecek verdin."

Giuditta'nın kafası karışmış gibiydi.

"Bu ne demek, baba?"

Isacco tam cevap vermek üzereyken bir gürültü duydu; süregelen ama henüz anlaşılamayan bu ses âdeta yükselen bir müzik sesi gibiydi. Toprak titriyordu. Baba kız iyice ağaçların gölgesine çekildiler.

Isacco işaret parmağını dudaklarına götürüp kızına ses çıkarmamasını ima etti.

Birkaç dakika sonra at arabaları, süvariler ve piyadelerden oluşan bir alay göründü. Bazıları tepeden tırnağa silahlıydı, bazıları sadece kalkan taşıyordu. Kiminin bedeni kanlı sargılarla bürülüydü. Bazıları topallıyor, bazılarını da arabalar taşıyordu. Kılıç ve mızraklarını koltuk değneği gibi kullanıyorlardı. Arabaların kenarlarından ve atların eyerlerinden yaylar, oklar ve arbaletler sarkıyordu. Bir yenilgiden döner gibi değillerdi çünkü şarkı söylüyorlardı. Süvarilerin mağrur bir duruşları

vardı. Yaralarına rağmen atlarının kontrolünü ellerinden bırakmadan ilerliyorlardı. Alayın başında Serenissima bayrakları dalgalanıyordu.

"Venedikliler," diye fısıldadı Isacco.

On kadar araba vardı ve süvarilerle piyadelerin sayısı da yüzü geçmezdi. Isacco, Venedik'e kadar onlara katılmanın çok da parlak bir fikir olmadığına karar verdi. Yanında böyle güzel bir kızla asla. Kimi zaman zaferin verdiği sarhoşluk öfkeden daha kötüydü. Bu yüzden ormanda saklanmaya devam edip askerlerin uzaklaşmasını beklediler. Yine de alay çok fazla gözden kaybolmadan Isacco kızına yola çıkmaları gerektiğini söyledi.

"Uzaktan onları takip edelim. Bir asker konvoyu hamam böceklerini temizleyen bir süpürge gibidir, yolumuzu arındırır."

Ormandan çıktılar ve bataklık gibi bir alanı geçtiler. Yolun kenarına geldikleri zaman granitten yapılmış bir yol tabelası gördüler. Üzerinde Venedik'e altmış kilometre kaldığı yazılıydı.

"Hâlâ çok yolumuz var," dedi Isacco. Giuditta'nın yüzünün asıldığını görünce gülümsedi.

"*Ha-Shem*, yüce Efendimiz bize yol gösterecektir."

Askerlerin şarkıları hâlâ duyuluyordu.

"Hadi gidelim," diyerek yürümeye başladı Isacco.

Ama tam o anda gökten düşmüş gibi arkalarında iki süvari belirdi. Kılıçlarını onlara doğru uzatmışlardı. Isacco'nun neredeyse tam arkasında durdular ve soğukkanlı tavırlarıyla baba kızı incelemeye başladılar.

"Kimsiniz?" diye sordu askerlerden biri.

"Benim adım..."

Diğer asker sabırsızca Isacco'nun sözünü kesti.

"Neden bizi takip ediyorsunuz?"

"Venedik'e gidiyoruz ve kendimizi Serenissima Cumhuriyeti'nin değerli ordusunun yakınlarında daha güvende hissediyoruz, kahraman savaşçı."

Bu sözler üzerine askerler güldüler.

"Dilimizi konuşuyor olsanız da siz kesinlikle Venedikli değilsiniz. Bizimkinden daha koyu bir teniniz var, saçlarınız ve gözleriniz de öyle. Size bakınca Yahudi olduğunuzu söyleyebilirim, hele sen şu keçi sakalınla tam bir Yahudisin. Yanılmıyorum, değil mi? Kanunun emrettiği gibi sarı kipalarınızı takmamışsınız."

Askerlerden biri gülerek kılıcını Isacco'nun kadife torbasına uzattı ve kılıcın ucuyla torbayı tutup havaya kaldırdı. Diğer süvari kılıcını yere doğru indirip Giuditta'ya yaklaştı ve gözlerini kızdan ayırmadan etrafında dönmeye başladı.

Isacco'nun yüzü bembeyaz oldu.

"Kızıma zarar vermeyin."

Sinirli bir şekilde ayaklarıyla çamuru ezen ata bir adım yaklaştı ve askere bakarak, "Yalvarırım, ona bir kötülük yapmayın," diye ekledi.

Asker gülerek, koyununu ağıla sokmak için iteleyen bir çoban gibi kılıcını Giuditta'nın arkasına yaklaştırdı ve Negroponte Adası'ndaki ihtiyarların dokuduğu kumaştan yapılmış eteğinin ucuna dokundu. Giuditta bir adım öne çıktı. Şimdi tam askerin istediği gibi yolun ortasındaydı.

Diğer asker de Isacco'ya, "Yürü," diye emretti ancak sesinde öfke ya da alay yoktu.

Askerler, yaralıların dinlenmesi için mola verdikleri yere kadar Isacco ve Giuditta'ya eşlik ettiler ve onları kırk yaşlarında, güçlü kuvvetli, keskin bakışlı, savaş yüzünden bakımsız kalmış gür sakallı ve dağınık saçlı, ayrıca yakışıklı bir adam olan Komutan Andrea Lanzafame'nin yanına götürdüler. Komutan atından indi ve Isacco'yu süzmeye başladı. Isacco adamın fazla sabırlı biri olmadığını düşündü, o yüzden kendisine bahaneler uydurmadan dürüst cevaplar vermek yerinde olacaktı.

"Yahudi misiniz?" diye sordu Lanzafame.

"Evet, efendim."

"Neden sarı kipalarınızı takmıyorsunuz?"

"Çünkü bizi öldürmek isteyen bir gruptan kaçıyorduk."

Komutan Lanzafame sessizce Isacco'ya bakmaya devam etti.

"Kimsiniz?"

"Benim adım Negroponteli Isacco." Korku dolu gözlerle kendisine bakan kızına döndü ve hafifçe gülümsedi. Doktor olduğunu söylediği için minnettarlık duyduğu kızına baktı. H'ava'ya, yani onu dünyaya getiren ve Isacco'nun deliler gibi âşık olduğu kadına tıpatıp benzeyen kızına. H'ava; onu kurtaramadığı için acısını hâlâ yüreğinde taşıdığı ve sevdiği tek kadın...

Geride bıraktıkları handa Isacco hasta kızın odasına girince koridorun loş karanlığında onu izleyen Giuditta'ya dönüp bakmıştı. Ve o an eşi, ona olağanüstü şekilde benzeyen kızı aracılığıyla Isacco'ya bir

mesaj iletmişti. Giuditta, H'ava'nın ağzıyla konuşmuş ve ölümünden Isacco'yu sorumlu tutmadığını söyleyerek kendisine yeni bir şans, yeni bir kader yolu göstermişti.

Isacco kızına yeniden gülümsedi ve Komutan'a döndü.

"Ben," dedi gururla. "Negroponteli şifacı ve iç hastalıkları uzmanı Doktor Isacco'yum."

"Terzi misin?" diye atladı Lanzafame.

"*Terzi* mi?"

"Kesip dikebilir misin? Cerrah mısın?"

Türklerin adaya gelişinden sonra Isacco'nun babası daha sıradan işler yapmak zorunda kalmıştı ve Isacco'yu, kalpsiz olduğu için kandan korkmayan oğlunu da her olayda yanında götürmüştü.

Isacco, Komutan'ın ona herhangi bir doktor ya da aristokrattan daha saygılı davrandığını görünce, "Evet," dedi. "Aynı zamanda terziyim."

Komutan astlarından biriyle konuşur gibi, "Aletlerin yanında mı, Doktor?" diye sordu.

"Hayır..."

"Öyleyse iki gün önce yüksek ateşten ölen ordu doktoru Candia'nın aletlerini kullanacaksın. Umarım sana uğursuzluk getirmezler."

Isacco dönüp kızına baktı.

"Ona hiçbir şey olmayacak," dedi Komutan.

"Bu kadar askerin arasında mı?" diye sordu Isacco endişeli bir sesle.

"Onlar benim askerlerim," dedi subay. "Ben de onların komutanlarıyım."

Isacco adamı inceledi. Bir dolandırıcıdan başka hiç kimse insanların yüreğini okumayı bilemezdi. Bu özellik, kuralları ve güvenilirliği olmayan bir mesleğin olmazsa olmazlarından biriydi. Lanzafame'nin sert ve acımasız yüzü dürüst bir kalbin aynasıydı.

"Size güveniyorum, Komutan."

"Kızın benim korumam altında," diye tekrarladı Komutan. "Şimdi gidip işini yap. Arabalarda ailelerini görmek isteyen yaralı gençler var."

Elini dudaklarının kenarına götürüp bağırdı.

"Donnola![4]"

Aniden ufacık bir adam ortaya çıktı. Hepten küçük kel kafası ve cin gibi bakan minicik gözleriyle tam olarak bir gelinciğe benzemese

4 (İt.) Gelincik. (ç. n.)

de garip bir hayvanı andırıyordu. Şişman yanaklarının derisi pürüzsüz ve parlaktı. Üst dudaklarının kenarından çenesine doğru sarkan seyrek ergenlik tüyleri sayılmazsa yüzünde hiç kıl yoktu. Yanaklarının aksine göz çevresindeki deri kupkuruydu. Tüm görünüşü yaşlı bir oğlan çocuğunu andırıyordu.

"Bu, Doktor Negroponte," dedi Komutan. "Ona Candia'nın aletlerini ver ve kullanmadan önce Candia'yı öldüren ateşin lanetinin kaybolması için adamların gözü önünde Doktor'u onlara tükürmeye zorla. Bunu yapmak istemezse onu kırbaçla, tekmele, döv, ne yaparsan yap, karar senin. Ancak ondan sonra Doktor'un emrindesin. Ne isterse harfiyen yerine getireceksin."

Sonra Isacco'ya döndü.

"Burada kamp yapıyoruz. Hemen başlamanı istiyorum. Donnola'yı takip et."

Isacco kızına yaklaştı ve ona gülümseyerek, "Teşekkür ederim," dedi.

Giuditta, "Baba..." diye başlayarak bir şeyler söylemek istedi ancak Isacco kızına sarılıp onu susturdu. Sonra kulağına eğildi.

"Bir gemiden inmen ya da bir arabaya binmen gerektiği zaman eteklerini yukarı kaldırma huyundan vazgeç, tatlım," diye fısıldadı.

"Umarım testere kullanmayı biliyorsundur," dedi Komutan, Isacco'ya bakıp.

Isacco, Donnola'nın peşinden giderek içinden çok güçlü çürümüş et kokusu gelen ilk arabaya doğru ilerledi. Komutan, testere demişti. *Kangren*, diye düşündü Isacco.

O sırada Komutan'ın sesi duyuldu.

"Acıktım!"

Isacco arabaya binerken Komutan'm gür sesini bir kez daha duydu.

"Kız da açtır. Hadi kımıldayın! Ateş yakın! Domuz eti istemiyorum."

Bunu duyan Isacco, birçok yerinden yırtılmış bir tenteyle örtülü arabanın içindeki üst üste yığılmış insan bedenlerinin arasına girerken rolünü sonuna dek başarıyla oynayabilmek için Tanrı'dan yardım istedi.

İlk askerin –yirmiden çok daha küçük bir yaşta, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmış bir delikanlıydı– yanına oturdu ve güçlü bir savaş atının toynaklarının kırdığı bacağına baktı. Bacak kemiğinin kırılan yeri sarıya dönmeye başlamıştı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Babası gerçekten iyi bir öğretmendi. *Teşekkürler, lanet olası,* diye düşündü.

Donnola, tabaklanmış deriden yapılmış ve bir valizi andıracak kadar büyük çantanın ağzını açıp Isacco'nun burnunun dibine soktu.

"Tükür," dedi. "Uğursuzluk gitsin."

Isacco hiç itiraz etmeden içi çeşitli tıbbi aletlerle dolu çantaya tükürdü ve arabadaki her askerin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Candia'nın ateşinin laneti yok oldu!" diye bağırdı.

Donnola şüpheci gözlerle Isacco'ya baktı. "Doktorlar bu tür şeylere karşıdırlar..." dedi alçak sesle. "Tıp ilmine saygısızlık olarak kabul ederler."

Dolandırıcılıkla geçen bir hayatın ona edindirdiği tecrübeyle Isacco gözlerini Donnola'dan ayırmadan, "Öyleyse ben doktor değilim, öyle mi?" diye sordu.

Donnola hiç konuşmadan ona bakmaya devam etti.

"Ona bir şeyler içir," dedi Isacco. "Şaraptan daha güçlü bir şey olsun. Sonra sıkıca bağla ve bana bir düz, bir de kıvrık uçlu testere ver. Tabii ki bunları benim gerçek bir doktor olup olmadığıma karar verince yap."

Donnola toparlandı ve başını önündeki koca çantaya eğdi. İki testere çıkarıp Isacco'ya uzattı.

"Bir düz, bir de kıvrık uçlu testere emrinizdedir... Doktor."

Isacco aletleri aldı.

Benim için istediğin gerçekten buysa ellerimi senin yönetimine bırakıyorum, H'ava.

Komutan Lanzafame, Giuditta'ya ekmek ve tuzlanmış et ikram ederken genç askerin tüyleri diken diken eden acı çığlığı kampı sardı.

Şarkılar bir an için dindi ve arkasından daha güçlü söylenmeye başladı.

Isacco, genç askerin bacağını testereyle keserken içinde patlayan şiddetli bir hisle sarsıldı. Gözlerine yaşlar doldu. Boğazına da koca bir yumru oturmuştu.

İçinden karısına dua etti ve yalvardı.

Yanımdan ayrılma, aşkım... Bana yardım et ki fazla can yakmayayım...

9

Isacco günün yarısını ilk arabada geçirdi, sonra ikinci arabaya yöneldi. Yaraların üzerine eğilerek geçirdiği saatlerin hepsi korkunç, hepsi aynıydı. Hristiyanları duaya çağıran çanın tok sesi kırlara yayılmaya ve güneş batmaya başladığında Isacco hâlâ et kesmeye, kemikleri testereyle ayırmaya, kesilen organların yerlerini dağlamaya, kanı durdurmaya, kırıkları sarmaya, yırtıkları dikmeye, ok uçlarını girdikleri yerden çıkarmaya ve yaralara merhem sürmeye devam ediyordu. Ama her şeye rağmen ikinci arabadaki işini de bitirmişti.

Hareket ettikçe sallanan arabadan sıçrayarak indi. Donnola da elindeki koca çantayla birlikte peşinden geldi. Isacco nemli ve soğuk açık havaya çıkınca omuzlarını oynatarak sırtına masaj yapmaya çalıştı. Nemin iyice sardığı arazide ufukta batan güneş bile solgun görünüyordu. Isacco'nun her yanı kan içindeydi.

Donnola elinde iki kâse çorba, iki adet domuz sosisi ve iki parça kara ekmekle Isacco'nun yanına geldi. Isacco çorba ve ekmeği aldı.

"Ah, evet," dedi Donnola. "Dininiz domuz etini yasaklıyor." Sonra da sosisinden koca bir parça ısırıp, "Oysa neler kaçırdığınızı bir bilseniz," diye ekledi.

Isacco bu yorumlara artık alışmıştı. Sesini çıkarmadan ekmekten bir parça koparıp çorbaya daldırdı. Soğuk havaya rağmen orada öyle sessizce durarak yemeklerini yediler. Sonra Isacco başını göğe doğru kaldırıp birkaç kez derin derin nefes aldı.

"Hiç farkına varmamıştım. Havada hoş bir koku var."

Ciğerlerine yeniden buz gibi havayı çekti. Sanki arabalardaki ağır kokuya geri dönmeden önce tüm oksijeni içine doldurmak istiyordu. Sonra yardımcısına dönüp, "İhtiyaç gidermem gerek, "dedi.

Donnola ifadesiz gözlerle Isacco'yu izliyordu. Sonra Doktor'un hâlâ soru sorar gibi beklediğini fark edince, "Keyfinize bakın, Doktor," dedi.

Isacco yüzünü buruşturdu.

"Tuvalet yok mu?"

Donnola kollarını iki yana açtı.

"Dünyanın kendisi bir tuvalettir, Doktor," diyerek güldü. Isacco'nun hâlâ yerinden kımıldamadan kararsız gözlerle ona baktığını görünce, "Yoksa utangaç mısınız, Doktor?" diye sordu.

Isacco başını saldı ve etrafına bakınmaya başladı. Kamp yerinden bir hayli uzaktaki bir çalılığı gözüne kestirip oraya doğru yürüdü.

Donnola onun bu kibarlığına gülmeye devam ediyordu. Isacco'nun arkasından, "En iyilerimiz bile sıçıyorlar, Doktor!" diye bağırdı. "Bunda utanacak bir şey yok."

Isacco cevap vermedi. Çalılığa varınca kamptan görünmediğini ve yakınlarda kimsenin olmadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. İyice gizlendiğinden emin olunca pantolonunun düğmelerini açtı, yün iç çamaşırını ve pantolonunu dizlerine kadar indirdi. Yeşil redingotunun eteklerini kaldırıp yere çömeldi. Ikınmaya başlayınca yüzünü acıyla buruşturdu. Dişlerini sıktı ve bir daha ıkındı. Az sonra rahatlayınca yüzündeki gerginlik gitti ve rahat bir nefes aldı. Ayağa kalkmadan elleriyle toprakta bir şeyler aradı ve sonunda buldu. Bu bir koyun bağırsağıydı. Isacco bağırsağı otlara silerek temizledi ve ağzını bağlayan ipi çözdü. İçindekileri avucuna boşalttı. Beş adet kıymetli taş batan güneşin sönük aydınlığına rağmen avucunda pırıl pırıl parlıyordu; iki tane iri zümrüt, iki tane iri yakut ve bir de diğerlerine göre daha küçük olmasına rağmen daha kıymetli olan bir elmas.

O sırada ormanın içinden, Isacco'nun arkasına çömeldiği çalının yakınlarından bir hışırtı geldi. Taşları avucunda sımsıkı tutarak ayağa kalktı. Telaşlanmıştı.

"Kim var orada?"

İyice kulak kesildi.

"Tuvaletimi yapıyorum, gidin buradan."

Isacco biraz daha kımıldamadan durdu. Ancak başka bir ses gelmedi. *Bir hayvan olmalı*, diye düşündü ve sakinleşti. Yeniden yere çöktü, iri yapraklarla temizlendi. Değerli taşları bağırsağın içine koydu ve iple

ağzını sıkıca bağladı. Sonra biraz zorlanarak çalının dibini eşeledi ve taşları kimsenin bulamayacağı şekilde toprağa gömdü.

"Şimdi daha iyi misiniz?" diye sordu geri döndüğünü gören Donnola.

Isacco cevap vermedi ve üçüncü arabaya çıktı. Ordu doktorunu öldüren ateşin lanetini yok etmek için aletlere tükürdü ve askerlere lanetin artık yok olduğunu söyledi. Sonra da yaralılara bakmaya başladı.

Gece yarısı Komutan Lanzafame arabaya girdi. Elindeki feneri Isacco'nun yorgunluktan tükenmiş yüzüne doğru uzattı.

"Git biraz uyu," dedi. "Adamlarımı savaşın değil de yarı uykulu bir doktorun öldürmesine izin veremem."

Isacco uykuda gezer gibi bir askerin sargılarını sarmayı bitirdi.

Komutan dışarıda bekliyordu. Isacco'ya ilerideki erzak arabasını gösterdi.

"Kızın orada. Arabada örtü ve bir de kömürlü ısıtıcı var."

Isacco tıpkı bir hayalet gibi yürüyordu.

Arabanın yanına geldiklerinde Komutan Lanzafame, "Adamlarım senin bir kasap olduğunu söylüyorlar," dedi.

Isacco başını önüne eğdi.

Beş tane bacağı dizinden, bir diğerini de kasığından –ve asker kan kaybından ölmüştü– kesmişti. Ayrıca dirsek hizasından iki kol ve bir de el... İki düzineye yakın parmak... Yaraları dikmek için üç makara ipliğin hepsini bitirmiş ancak dikilecek yer bitmemişti. Bunun üzerine Donnola'dan bir kazak sökmesini istemişti. Her şey bittiği zaman ölen asker sayısı üçtü ancak iki askerin de durumu kritikti.

Komutan Lanzafame gecenin karanlığına bakarak, "Senin bir kasap olduğunu söylüyorlar," diye tekrarladı. "Ama birkaç gün sonra yeniden aileleriyle kucaklaştıkları zaman hayatlarını sana borçlu olduklarını anlayacaklar." Acı bir tebessümle Isacco'ya baktı.

"Git uyu artık. Bunu hak ettin."

Isacco, Komutan'ın yüzüne onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Bir şey söylemedi, sadece Komutan'ın dediklerine uyarak ağır adımlarla arabanın yanma gitti. Önündeki üç basamağı çıktı ve içeri girdi. Giuditta bir yağ lambasının loş ışığı altında uyuyordu. Birden sıçrayarak uyandı. İçeri birinin girdiğini görünce çığlık atıp iki kasanın arasına saklandı.

"Benim," dedi Isacco. "Baban."

"Askere benziyordun."

Giuditta ilk anki şaşkınlığı geçtikten sonra, karşısında kanlar içinde duran bu adama tıpkı bir kahramanmış gibi hayranlıkla baktı.

"Sana biraz tuzlanmış et ayırdım. Uzan hemen, çok yorgun görünüyorsun."

Isacco ot yatağa âdeta devrilerek uzandı. Örtünün ve kömürlü ısıtıcının sıcaklığı onu hepten kendinden geçirmişti. Giuditta'nm uzattığı eti alıp bir lokma ısırdı ve çiğnemeye başladı. Ancak çok geçmeden, anne kucağında uyuyan bir bebek gibi uykuya daldı. Giuditta babasının ağzından et parçasını aldı ve ona sarıldı. Isacco'nun kıyafetleri kandan sırılsıklamdı.

Isacco şafakla beraber uyandı. Kızına, "Gitmem gerek," diyerek arabadan çıktı.

Donnola arabanın basamaklarından birinde oturuyordu. Başının altına doktor çantasını koymuş, üzerine de atların eyer örtülerinden birini çekmişti. Isacco'yu görünce hemen ayağa fırladı. Gidip iki kupa şarap, iki parça kara ekmek, bir domuz salamı ve tuzlanmış sığır eti aldı. Birlikte kahvaltı ettiler.

Sonra üçüncü arabaya girip yarım bıraktıkları işe yeniden koyuldular. Yaralılardan biri o birkaç saat içinde kan kaybından ölmüştü.

"Onu kurtarmalıydım," dedi Isacco alçak sesle.

Donnola ölünün üstünü örttü ve iki askere onu da ölüler için ayırdıkları arabaya götürmelerini emretti.

"Bu Venedikli askerleri hak ettikleri gibi bir dinî cenaze töreni yapmaları için ailelerine teslim edeceğiz," dedi.

"Âmin!" dedi köşede yatan bir asker alçak sesle.

Bu arabadaki askerlerin yaraları çok ağır değildi. Sadece az önce, "Âmin," diyen askerin bacağının kesilmesi gerekiyordu. Böylece onun da hayatı kurtulmuş olacaktı.

Isacco ve Donnola üçüncü arabadaki işlerini bitirdikleri zaman akşam duası için çalan çanlar henüz susmuştu. Kan ve kendilerini tutamayan askerlerin idrar kokusundan zehirlenmiş ve son derece bitkin bir halde açık havaya çıktılar. Her yer koyu bir sis altındaydı. Batmakta olan güneş yoğun bulut kümelerinin arasına giremiyor ve topraktan rahatsız edici bir sis yükseliyordu. Kampta ürkütücü bir hava

vardı. Arabalar ve insanlar sisin arasındaki hayaletleri andırıyorlardı. Askerler şarkı söylemeyi bırakmıştı.

Birden o yoğun sessizliğinin içinden bir çığlık yükseldi ve hemen arkasından da biri, "Yakaladım seni, pis hırsız!" diye bağırdı.

Isacco ve Donnola sesin geldiği yöne doğru bir adım attılar.

"Aşçının sesi bu," dedi Donnola.

"Bırak beni! Bırak beni!" diye bağırdı bir çocuk. Sesi korkudan ziyade öfke taşıyordu.

Birkaç adım ilerideki mutfak arabasının ve tuzlanmış et varilinin yanında koca bir ateş yakılmıştı. İri yarı, şişman bir adam uzun saçları kirden birbirine yapışmış, soluk benizli, uzun boylu ve bir deri bir kemik kalmış bir çocuğu yakasından yakalamış, sarsıyordu.

"Kımıldama!" diye bağırdı adam. Ama diğeri deli gibi çırpınıyor ve adamın elinden kurtulmaya çalışıyordu. Derken aşçının kaval kemiğine bir tekme attı. Buna karşılık aşçı da serbest olan eliyle çocuğun suratına şiddetli bir tokat yapıştırdı. Çocuk acıyla bağırdı.

"Ne oluyor orada?"

Gürültüyü duyan Komutan Lanzafame de yanlarına gelmişti.

Giuditta başını erzak arabasından dışarı uzattı. Az ötede duran babasını görünce gülümsedi. Arabadan dışarı çıkmadı. Komutan ona arabada kalmasını ve kampta dolaşmamasını emretmişti. Askerlerin arasında dolaşan güzel bir kız sadece sorun çıkarmaya yarardı.

"Onu daha önce de görmüş gibiydim, komutanım," diye anlatıyordu aşçı, Komutan'a. "Ancak şimdi eminim, baş belası bir hırsızımız var."

Komutan Lanzafame çocuğa baktı. Burnu kanıyordu. "Bırak onu," diye emretti aşçıya.

İri yarı adam önce karşı gelmeyi düşündü ancak sonra emre itaat etti. Çocuğu tutan elini gevşetti. Diğeri o an kaçmaya çalışarak yerinden fırladı. Komutan Lanzafame de zaten bunu bekliyordu. İnanılmaz bir çeviklikle eğilip çocuğun bacağını yakaladı. Bu hareket çocuğun dengesinin bozulmasına yetmişti. Sıska genç havada dönüp yüzükoyun yere kapaklandı. Komutan, çocuğun kalkmasına fırsat vermeden üzerine oturdu.

"Sakın kımıldama."

Sesi çok kararlı ve otoriterdi.

Çocuk olduğu yerde kalakaldı.

"Adın ne?"

Çocuk dudaklarını ısırarak etrafına bakındı.

Komutan daha agresif bir ses tonuyla, "Adın ne?" diye tekrarladı.

Arkalarından gelen bir ses, "Onun adı Zolfo," dedi.

Sonra sislerin arasından, göğsüne kanayan bir kalp işlenmiş, kırmızı düğmeli, uzun siyah bir tunik giymiş genç bir rahip çıktı. Başındaki siyah parlak şapkayı onlara yaklaşırken çıkarıp eline aldı. Arkasından yeşil elbisesi içinde çok hoş görünen epeyce genç bir kız geliyordu. Kaymak gibi bembeyaz teni ve kızıl saçları Komutan'ın hemen dikkatini çekti.

Komutan Lanzafame din adamının da çok genç olduğunu fark edince, "Kimsin?" diye sordu. Genç rahip, Komutan'ın karşısında en ufak bir korku belirtisi göstermeden, "Adım San Micheleli Mercurio," dedi. Sonra Zolfo'yu işaret etti. "Onu bağışlayın. Açlığa daha fazla dayanamadı. İki gündür yürüyoruz ve bu sisin altında tek bir hana bile rastlayamadık. Atlarımızı ve arabamızı haydutlar çaldı, hayatta kalmamız bir mucize ve..."

"Sen rahip misin?"

"Hayır, ben henüz bir *novizium saecolaris*'im, Efendimiz'in sadık bir hizmetkârı."

Sonra gülümseyerek devam etti.

"Ayrıca San Michele Arcangelo Yetimhanesi'nden alınan bu iki öksüzle tanışmak için bizi Venedik'te bekleyen Carpi Başpiskoposu Saygıdeğer Tommaso Barca di Albissola'nın asistanıyım..."

Komutan şüpheci gözlerle delikanlıyı dinliyordu.

"Venedik'te söylediğin isimde hiçbir din adamı tanımıyorum."

"Çünkü kendileri Capri'de yaşıyor," dedi Mercurio hazırcevap bir edayla. "Ama saygıdeğer efendimiz şu an Venedik'i ziyaret ediyor ve bizim de bir an önce kendilerine katılmamız gerekiyor."

Komutan sessizce Mercurio'yu inceliyordu.

"Bu çocuğun çaldığı eti ödeyecek paramız var," diye devam etti Mercurio.

Komutan Lanzafame bu konuyla ilgilenmiyormuş gibi yaptı. Ve aksine, "Peki, neden senin başpiskoposun bu öksüzlerle tanışmak için bu kadar tasalanıyor?" diye sordu.

"Ehem... Bu doğruca kiliseyi ilgilendiren bir konu," diye cevap verdi Mercurio. "Özel."

Komutan Lanzafame hâlâ şüpheci gözlerle Mercurio'ya bakmayı sürdürüyordu.

"Sen şimdi bu ikisinin başpiskoposun piçleri olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diyerek güldü aşçı. Ardından diğer askerler de gülmeye başladılar.

Komutan'ın bakışları askerlerin üzerine yıldırım gibi düştü.

"Hanginiz kendi babasından emin?" dedi. "Buna rağmen ben bir kez olsun içinizden birine piç dedim mi?"

Askerler gülmeyi kesip başlarını önlerine eğdiler.

Komutan Lanzafame'nin masmavi gözleri bir an için billur tenli kızı aradı. Benedetta ona gülümsemedi ama bakışlarını da kaçırmadı.

Komutan yeniden Mercurio'ya döndü. Biraz daha sakin bir havası vardı.

"Yiyecek çalmak yerine istemek daha tedbirli bir durum," dedi. "En fazla isteğiniz geri çevrilir ve ölüm riskiniz olmaz. Casus ya da düşman gibi algılanabilirdiniz. Bunun farkında mısınız?"

"Dünyanın bu tarafında Tanrı'dan çekinmeyen insanlar ya da barbarlar olabileceğini bilmiyorduk," diye cevap verdi Mercurio.

"Barbarlar mı?" Komutan Lanzafame güldü. "Sanırım senin aklın karışmış, delikanlı." Sonra aşçıya döndü. "Onlara yiyecek bir şeyler verin." Tam oradan ayrılmak üzereyken aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Mercurio'nun omzuna elini koyup çocuğu diğerlerinden biraz uzaklaştırdı.

"Sonuç olarak sen rahip misin, değil misin?"

"Henüz değilim, ekselansları."

"Her neyse, adamlarımın onları kutsayan biri olursa daha çok cesaretleneceklerini sanıyorum. Ölümle yaşam arasındalar ve hayaller görüyorlar. Şaşkınlar, şeytanın soluğunu enselerinde hissediyorlar. Onları kutsa ve günahlarını bağışla. Birkaç dua biliyorsundur, değil mi?"

"Evet, ekselansları."

"Bana da *ekselansları* demeyi kes. Serenissima'nın bir komutanıyım sadece."

"Peki, komutanım."

Lanzafame güldü. Bu dindar çocuktan hoşlanmıştı. Böyle bir delikanlının papaz olarak harcandığını düşündü. Ama tabii ki bu onu ilgilendirmezdi.

"Donnola!" diye bağırdı. "Peder seninle gelecek," dedi köse cüce yanına geldiği zaman da.

Donnola, "Buyurun, peder..." diyecek oldu ama çocuk o kadar gençti ki, "Yani delikanlı," diye düzeltti.

"Ona *peder* diye hitap et, Donnola," dedi Komutan. "Yoksa birazdan Kutsal Ruh diyeceksin."

Askerler güldü. Donnola ve Mercurio da Isacco'nun hâlâ operasyonlarına devam ettiği arabaya girdiler.

Mercurio, Doktor'un yarasını sarmakla meşgul olduğu askerin yanına diz çöktü.

"Başmelek Mikail, sana ve tüm diğer başmeleklere ve Dokuzlar Korosu'na yalvarıyorum; bu adama şeytanla baş eden senin yönetiminde kutsal cennete girip sonsuz huzura erişene kadar sağlık ver."

"Âmin!" dedi yaralı asker ve yüzüne bir rahatlama geldi. "Teşekkür ederim, peder."

Isacco kalkıp kendini bilmeden hareketsiz yatan bir askerin yanma gitti. Mercurio da gelip onun yanına diz çöktü.

"Çok iyisin, delikanlı," diye fısıldadı Isacco, Mercurio'ya. "Ama benim gözlerim iyidir ve senin, olduğunu söylediğin kişi olmadığını biliyorum."

Mercurio gerginleştiğini belli etmemeye çalışarak soran gözlerle Isacco'ya baktı.

"Sen bir şarlatansın."

Mercurio cevap vermedi. Isacco'ya bakmaya devam etti.

Isacco alçak sesle sözlerini sürdürdü.

"Ancak ben kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bu zavallıların bir rahibe ihtiyaçları var."

"Teşekkür ederim," dedi Mercurio ve hemen ardından yüzüne sinsi bir gülümseme yayıldı. "İhtiyacınızı gidermek için ormanda ıssız bir köşeye çekildiğiniz zaman ben de oradaydım."

Bu kez ses çıkarmadan dinleme sırası Isacco'ya gelmişti. Mercurio'nun yüzündeki tebessüm daha da genişledi.

"Ve ben de kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bu zavallıların bir doktora ihtiyaçları var."

Isacco genç dolandırıcıyı tepeden tırnağa süzdü. Bu bir meydan okuma değildi. Sadece kendisinin koca bir şapşal olduğunu anlamasına yaramıştı. Gülmeye başladı.

Mercurio da onunla birlikte güldü.

"Ne var bu kadar gülecek?" diye sordu Donnola.

Isacco ve Mercurio adama cevap vermedi. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve çok eğleniyormuş gibi gülmeye devam ettiler.

Önce toparlanan Isacco oldu.

"Hadi, işimize bakalım," dedi.

"Evet," diye onayladı Mercurio da. "İşimizi yapalım."

10

Benedetta ve Zolfo erzak arabasına götürüldüler.

Komutan sadece Benedetta'ya bakarak, "Kampın içinde dolaşmaya kalkmayın," dedi.

Benedetta anladığını belli etmek için başını salladı. Komutan yanlarından uzaklaştı ve çocuklar da arabaya girdiler.

Erzak arabası büyüktü. Çatısı da duvarları da tahtadan yapılmıştı. Köşelerdeki iki küçük pencereden güneşin titrek ışıkları giriyordu ve araba bu haliyle denizin altında yüzen küçük bir evi andırıyordu. Her yerde birbiri üzerine yığılmış variller ve kasalar vardı. Tam ortada devasa bir toprak küp yer alıyordu. Savaşta en çok korunması gereken şeyin şarap olması nedeniyle küp, tavana ve yere çakılmış dört tahta kolonun sağlamlaştırdığı, kalın tellerden oluşan bir kafesin içine yerleştirilmişti.

Benedetta ve Zolfo etraflarına bakınırken üst üste konmuş kasaların arasındaki Giuditta'yı fark ettiler. Genç kız ne yapacağına karar veremez halde çekinerek onlara gülümsedi. Sonra bir adım öne çıktı, ince metalden yapılmış yamuk bir tabağı yeni gelenlere uzattı.

"Tuzlanmış et ve kara ekmek," dedi. "Yiyin."

Sonra misafirperver bir ev hanımı gibi yerdeki iki ot yatağı işaret etti.

"Kömürlü ısıtıcımız da var. Oturun."

Benedetta gülümsedi.

"Kimsin sen?"

"Doktor'un kızıyım."

"Çok acıktım," diyerek Giuditta'nın elindeki tabağı alıp ısıtıcının yanına oturdu Zolfo. Etten bir parça ısırdı. Dolu ağzıyla Giuditta'ya bakıp, "Domuz sosisi yok mu?" diye sordu.

Giuditta omuzlarını silkti.

"Domuz sosisi yok mu?" diye tekrarladı Zolfo ısrarla.

"Bilmiyorum," dedi Giuditta yeniden omuzlarını silkerek.

"Nesin sen?" diye güldü Zolfo. "Yahudi mi?"

Sonra başını tabağa gömerek yemeğine devam etti. Ancak kısa bir süre sonra durdu ve gözlerini Giuditta'ya dikti. Yüzü ciddileşmiş, koyu renk gözleri normalden daha iri açılmıştı. Ağzındakini çiğnemeyi bırakıp hızla arabanın içine göz gezdirdi. Köşede duran iki valizi görünce Isacco'ya ait olana uzandı ve içinden sarı kipayı çekip çıkardı. Elinde kipayla ayağa fırladı. Çiğnediği lokmayı yere tükürdü.

"Sen Yahudisin!"

Elindeki kipayı Giuditta'nın yüzüne sallayarak ona doğru yürüdü ve neredeyse bağırır gibi, "Sen Yahudisin!" diye tekrarlayıp kipayı kızın suratına çarptı.

Giuditta korkuyla geri çekildi.

Benedetta da şaşırmıştı.

"Zolfo, delirdin mi?"

"Siz hepiniz birer boksunuz!" diye bağırdı Zolfo, Giuditta'ya. "Lanet olasıca Yahudiler!"

Benedetta, Zolfo ile Giuditta'nın arasına girdi. Çocuğun gözleri nefret doluydu ve Giuditta'ya dik dik bakıyordu.

"Zolfo, neyin var?"

"Hepiniz boksunuz! Lanet olası iblisler!"

"Zolfo, sakin ol! Sana neler oluyor?"

Zolfo, Benedetta'yı itip Giuditta'ya biraz daha yaklaşmak istedi.

"Onlar Ercole'yi öldürdüler. İşte bana olan bu!"

Benedetta yeniden araya girdi.

"Bu kız hiçbir şey yapmadı." Haklı olduğunu anlatmak için o da sesini yükseltmişti.

"Hepsi hırsız!" diye bağırmaya devam etti Zolfo. "Hepsine lanet olsun!"

Aniden arabanın kapısı açıldı.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Komutan Lanzafame.

Zolfo, Komutan'a döndü.

"Bu kız bir Yahudi."

"Sakin ol, delikanlı," dedi Komutan, Zolfo'yu çekiştirerek. "Sakin ol!"

Zolfo görmeyen gözlerle Komutan'ın yüzüne bakıyordu. "O bir Yahudi. Ben lanet olası Yahudilerin olduğu bir arabada kalmam!"

Komutan, Benedetta'ya kaçamak bir bakış attı. Sonra Zolfo'yu kolundan tutup âdeta sürükleyerek arabadan dışarı çıkardı. "Öyleyse dışarıda uyu," dedi göğsünden hızla itip. "Başka sorun istemiyorum. Yola çıktığımız zaman sen bizi arkadan yayan olarak izleyeceksin."

O sırada Mercurio ve Isacco bulundukları arabadan dışarı çıkmışlardı. Mercurio koşarak Komutan'ın yanına geldi.

"Neler oluyor?"

Dönüp Benedetta'ya baktı. Kızın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

Isacco da yanlarına gelmişti.

Zolfo parmağını Isacco'ya doğru sallayarak, "O bir Yahudi, Mercurio!" dedi. Ve öfkeyle yere tükürdükten sonra titrek bir sesle, "Ercole'yi öldürdüler!" diye mırıldandı. Sonunda ağlamaya başladı. Sel gibi akan gözyaşları ne öfkesini ne de nefretini dindirmeye yetiyordu.

Benedetta koşup Zolfo'ya sarıldı ve başını göğsüne bastırdı. Mercurio ne yapacağını bilemedi. Önce Isacco'ya baktı, sonra Giuditta'ya. Sonunda kollarını iki yana açarak Komutan Lanzafame'ye döndü.

"Onun yakın arkadaşıydı..." dedi alçak sesle. Söylediği şeyin oradakileri hiç ilgilendirmediğinin farkındaydı. Toplu mezarlardan ayrıldıklarından beri Zolfo hiç ağlamamıştı. Tek kelime etmeden Ölü Gömücü'nün arabasına binmişti ve gecenin ayazı gözyaşlarını yanaklarında dondurmuştu; belki yüreğini de. O andan beri ne bir gözyaşı dökmüştü ne de Ercole hakkında tek bir kelime etmişti.

Güçlü duruşunu bozmadan sessizce bekleyen Komutan Lanzafame, "Şimdi geçer," dedi. Sonra başını sallayarak bir parmağını Zolfo'ya uzattı.

"Sorun istemiyorum, çocuk. Beni anladın mı? Aksi halde kıçına tekmeyi basarım."

Benedetta, Zolfo'yu kenara çekti. Çocuk ağlamasına engel olamıyordu. Mercurio onlara doğru bir adım attı ancak Benedetta bir el işaretiyle kendisini durdurdu.

O zaman Mercurio, Isacco'ya döndü.

"Üzgünüm."

Sonra Giuditta'ya baktı. Hafifçe kaldırdığı kaşlarıyla meydan okuyan sert bir bakışı vardı.

Isacco arabanın üç basamağını çıkıp kızına sarıldı.

Mercurio, yorgun ve üşümüş olmasına rağmen arabaya girmeyip yanlarından uzaklaştı ve tek başına kampı dolaşmaya başladı. Sonunda bir parça kara ekmekle bir domuz sosisi alıp yolun karşı tarafına atılmış boş bir varilin üzerine oturdu. Arkasından gelen ayak seslerini duymasına rağmen dönüp bakmadı.

"İçki içiyor musun, yarı peder?" diye sordu Komutan Lanzafame. Elinde iki kupa şarap vardı.

"Evet," deyip Komutan'ın uzattığı kupayı aldı Mercurio.

Komutan, önlerinde uzanıp giden ve artık girintili çıkıntılı kara bir gölge gibi görünen ormana baktı ve güldü.

"Bütün rahipler içer..."

"Evet, öyle..."

"İsa'nın kanı..." dedi Komutan ve gülerek şarabından bir yudum aldı. Sonra elinin tersiyle dudaklarını sildi.

"Sakın gücenme, yarı peder. Ben bir askerim ve mesleğim gereği her şeye gülüp geçmeliyim. Sorunum ne seninle ne de kiliseyle..."

Mercurio gülümsedi ve şarabını içti.

"Şu delikanlıya söz geçirebiliyor musun?"

Mercurio bundan tam emin olmasa da başını evet der gibi salladı.

"Yarın yola çıkacağız," dedi Komutan. "Ertesi gün akşam saatlerinde Venedik'e varmış oluruz. Ve ettiğin bekâret yeminine çok büyük bir saygı duysam da benim ihtiyacım olan tek şey bir yatak ve sevişebileceğim bir kadın."

Güldü. Ayağa kalktı ve Mercurio'nun yanından ayrılmadan önce, "Artık tek bir çığlık, gürültü patırtı duymaya tahammülüm yok," dedi. "Nedendir bilmiyorum ama savaştakinden daha farklı hissediyorum."

Mercurio'nun omzuna bir yumruk attı ve dönüp yürümeye başladı.

"Komutan..."

Mercurio kelimeler sanki başkasının ağzından dökülüyormuş gibi, "Bir insanı öldürdüğünüz zaman ne hissediyorsunuz?" diye sordu.

Sesinin titremesine engel olamamıştı.

"Hiçbir şey."

"Hiçbir şey mi? İlk kez birini vurduğunuz zaman peki?"

"Hatırlamıyorum. Üstünden çok zaman geçti. Neden soruyorsun?"

"Öylesine..."

Komutan sessizce Mercurio'ya baktı.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?"

Mercurio üzerindeki yükü birileriyle paylaşma ihtiyacı hissediyordu. Ancak Komutan bir askerdi ve onu tutuklayabilirdi.

"Bu rahip kıyafetini giymek için özel bir nedenin mi var, delikanlı?"

Mercurio derin bir nefes aldı. Komutan, sırrını paylaşmak için doğru kişi değildi. Şarap kupasını elinde evirip çevirmeye başladı.

"Benim annem..." dedi çekinerek. "Sarhoşun tekiydi. Karnı büyümeye başladığı zaman kimden hamile kaldığını bile bilmiyordu. Beni rahiplere emanet etti... Ve ben bu yüzden rahip oldum. Başka bir iş bilmem. Hepsi bu."

Komutan dikkatle Mercurio'yu süzüyordu. Mercurio sözlerini bitirince başını salladı ve kampa doğru yürüdü.

Mercurio tek başına kaldı. İçtiği o bir kupa şarap bile başını döndürmeye yetmişti. Midesinin bulandığını hissedince ekmekle sosisi alelacele yiyip bitirdi. Sonra gözlerini kapadı. Karanlıkta gözünün önünden yaralı askerlerin görüntüleri geçti; kan kokusu, kesilip dikilen etler, acıdan çok şaşkınlıkla bakan gözler ve o gözlerde okunan ölüm korkusu. Aniden ayağa fırladı. Burada, bu kampta tek başına kalmak istemiyordu. Hızlı adımlarla erzak arabasına doğru yürüdü.

Benedetta ile Zolfo'yu arabanın merdivenlerinde otururken buldu.

Sesinde bir serzeniş ya da azarlama olmaksızın, "Sakinleştin mi?" diye sordu Zolfo'ya.

Zolfo, Mercurio'ya baktı. Gözleri kan çanağı gibi olmuştu. Şu an gerçekte olduğundan daha küçük görünüyordu.

"O Yahudilerle uyumak istemiyorum," dedi. "Tüm Yahudilerden nefret ediyorum."

Mercurio arabaya girdi.

"Sana bir örtü getireyim."

Elinde örtüyle yeniden dışarı çıktığı zaman Benedetta'ya, "Komutan senin kampta dolaşmanı istemiyor," dedi. "Özellikle de geceleri."

Benedetta başını salladı.

"Birazdan geliyorum."

Mercurio, Zolfo'ya baktı.

"İyi geceler."

Zolfo burnunu çekti, örtüyü aldı ve omuzlarına sardı.

Mercurio elindeki şarap kupasını çocuğa uzattı.

"Seni ısıtır."

Zolfo kupayı Mercurio'nun elinden aldı ve içinden yeniden ağlamak geldi. Ama kendini tuttu ve kupadaki şarabı bir dikişte bitirdi. Sonra da öksürmeye başladı.

Mercurio arabaya girdi. İçerisi sıcacıktı ve yemek kokuyordu. Isacco'ya ve babasının kolları arasına kıvrılmış olan Giuditta'ya baktı.

"Yarın yola çıkıyoruz," dedi Isacco'ya. Ama bakışları sürekli kıza kayıyordu. O güne dek karşı cinsle hiç ilgilenmemişti. Büyükler kızların her zaman başa bela olduklarını söylerlerdi. Ancak o kızda ne olduğunu bilmediği farklı bir şeyler vardı.

"Güzel," dedi Isacco.

Mercurio aralarında başlayan sessizliği dağıtmak için, "Komutan iki gün sonra Venedik'te olacağımızı söylüyor," diye devam etti. Isacco'nun, kızına baktığını fark etmiş olabileceğini düşünerek utandı. Gülümsemeye çalıştı. Hayatına, hatta yüreğine hiç bu kadar güzel bir kız girmemişti.

"Güzel," dedi Isacco yeniden.

Mercurio ot yatağa uzandı ve üstünü örttü. Bakışlarını Doktor'un kızından uzak tutmaya çalışarak, *kızlar sadece bela getirir*, diye düşündü.

"Isıtıcıyı arkadaşına götür," dedi Isacco.

O sırada arabanın kapısı açıldı. Mercurio bir dirseğinin üzerinde doğruldu. İçeri girmek üzere olan Benedetta'ya, "Isıtıcıyı Zolfo'ya götür," dedi.

Benedetta ısıtıcıyı aldı ve köpek gibi dört ayak üzerinde emekleyerek kapıdan Zolfo'ya ısıtıcıyı uzattı.

"O Yahudilerin hiçbir şeylerini istemiyorum."

"Mercurio gönderdi, salak şey," dedi Benedetta. Sonra arabanın kapısını kapadı. Etrafına bakındı. Nereye uzanacağın bir türlü bilemedi. Daha önceki gecelerde hep Zolfo'ya sarılarak uyumuştu. Mercurio ise daima onlardan biraz uzakta yatmıştı. Ama şimdi Zolfo dışarıdaydı ve Benedetta nerede uyuyacağını bilemiyordu. Sonra Doktor'un kızının belli etmeden Mercurio'ya baktığını fark etti. Bunu görünce, Mercurio'nun kendisine ait olduğunu anlatmak istercesine, gidip çocuğun yanına uzandı. Ancak bu basit hareket bile düşünmek istemediği şeyleri aklına getirmeye yetti. Mercurio'nun onu yanından kovalamasından korkuyordu. Hemen çocuğun yanından uzaklaştı ve üzerindeki örtüye sarındı.

"Herkese iyi geceler," dedi alelacele.

Diğerleri de ona iyi geceler dilediler.

Sonra Isacco fenere üfledi ve araba karanlığa gömüldü.

Mercurio, Isacco'ya feneri söndürmemesini söylemek isterdi ama korkak bir çocuk gibi görünmek hiç hoş olmazdı. Gözlerini kapatmadı. O yaralı askerlerin korkunç görüntülerinin kendisini nereye götüreceğini biliyordu. Gecenin karanlığında çok az bile olsa aydınlık girebileceğini umarak gözlerini karşısındaki küçük pencereye dikti. Buna rağmen beynine hücum eden düşünceleri kovalamayı başaramadı. Nitekim az sonra, tüm mücadelesine rağmen günlerdir kaçtığı görüntü gözlerinin önünde canlandı. Tüccarın kanlar içinde kalmış kesik boğazını gördü. Adamın etini kesen bıçağın sesini ve kırılan nefes borusunun çıtırtısını duydu. Aniden fırlayıp oturdu. Elleri yumruk halinde, bedeni kaskatıydı. Ne kadar zaman bu halde kaldığını bilmiyordu. Sağ tarafında yatan Benedetta'ya baktı; uyuyordu. Doktor ve kızının da derin bir uykuda olduğunu sandı ancak yanılıyordu.

"Uyuyamıyor musun?" diye sordu Isacco alçak sesle.

Mercurio biraz bekledi ve sonra, "Ya sen?" diye sordu.

"Hayır."

Aralarında bir süre sessizlik hâkim oldu. Derken Mercurio bir hışırtı duydu. Isacco yanına gelmişti.

"Arkadaşın," dedi olabildiğince alçak bir sesle. "Şu dışarıda yatan. Sırrımı biliyor mu?"

Mercurio hemen cevap vermedi.

"Merak etme."

"Bu ne bir *evet* ne de bir *hayır*."

"Bizler birer dolandırıcı ve hırsızız," dedi Mercurio. "Tıpkı senin gibi. Hiçbirimiz kimliğimizin ortaya çıkmasını istemeyiz."

"Ama biz Yahudiyiz."

Mercurio, Isacco'nun ne demek istediğini anlamıştı ve ona hak veriyordu. Nedense bu adama çok büyük bir sempati duymaya başlamıştı.

"Hazinen hakkında hiçbir şey bilmiyor. Rahat ol... Doktor."

Isacco teşekkür etti ve gidip kızının yanına uzandı. Az sonra hülyalı bir sesle, "Venedik," diye mırıldandı.

"Evet... Venedik."

Mercurio, Isacco'ya karşılık vermişti ama o ismin kendisi için hiçbir anlamı yoktu; sadece bir isimdi.

11

Shimon Baruch gözlerini açtı.

Kendisini kaybolmuş gibi hissetti. Nerede olduğunu bilmiyordu. Sonra birden hatırladı.

Her gün aynı şey oluyordu. Her sabah. Bir haftadır her sabah uyandığında aynı şey. Karısının ve doktorların dediği gibi *Ha-Shem*, her şeye kadir olan yüce Tanrı, onun yaşamasını istemişti. Sabah uyanıyor ve ne kim olduğunu ne de nerede olduğunu hatırlıyordu. O, her zaman her şeyi en ince ayrıntısına kadar bilen adam. Hayatını mümkün olduğunca sorunsuz geçirip çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak yaşayan insan. O şimdi bir haftadan beri sabah uyanıyor ve kendisini tanımıyordu. Çünkü içinde radikal bir değişiklik olmuştu ve Shimon Baruch'un buna hükmetmeye gücü yetmiyordu. Kim olduğunu, nerede bulunduğunu hatırlar hatırlamaz aklına hemen kendisini dolandıran, paralarını çalan o çocuk geliyordu. Onun o zayıf yüzü, siyah saçları, kapkara gözleri ve kendinden emin gülüşü. Sonra bıçağın parıltısını görüyor, kurşun gibi ağır ve kasvetli bir his tüm bedenini sarıyordu.

Shimon yatağın içinde yavaşça kımıldandı. Yanında yatan karısının düzenli nefes alıp verişini duyabiliyordu. Karısı, Shimon'un uyandığını anlar anlamaz hemen ayağa fırlıyor, kahvaltı hazırlıyor, onu özenle giydiriyor, yıkıyor, tıraş ediyordu ve bir an bile olsun ağlamaktan ve konuşmaktan vazgeçmiyordu.

Ancak Shimon Baruch'un yalnız kalmaya ihtiyacı vardı; özellikle de o sabah. Belki de özgür bir adam olarak güne gözünü açtığı son sabahtı bu. Yarın kendisiyle ilgili davanın ilk mahkemesi yapılacaktı. İyileşme süreci biter bitmez de adaletin tokmağı başına inecekti. Eğer şu ana dek Curia biter bitmez Savella Hapishanesi'ne girmediyse bu,

avukatının hükümetteki tanıdıkları sayesinde olmuştu ve Shimon söz konusu ayrıcalık için hatırı sayılır bir ödeme yapmıştı.

Ancak dünyanın en güçlü tanıdıkları bile araya girse Shimon ceza yemekten kurtulamayacağını biliyordu. Cinayet işlemiş, silahlı bir Yahudiydi. Soyguna uğramış olmasının pek bir önemi yoktu. Kendisi yerinde bir Hristiyan olsa ve ortada değil adam öldürmek, katliam gibi bir suç olsa bile bir sürü hafifletici neden bulunur ve muhtemelen haklı sebepleri ortaya çıkarılırdı. Ancak o bir Yahudi olarak sürünün koyunlarından birini öldürmüştü ve başçoban bunu kendisine pahalıya ödetecekti. Avukatı dört beş yıl hapis ve yüklü bir para cezası sayesinde yakasını kurtarabileceğini söylemişti. Evet, tam olarak *yakasını kurtarmak* demişti.

Karısı gözlerini açtığını görünce, "Sevgili eşim, uyanalı çok oldu mu?" diye sordu.

Shimon dönüp karısına bakmadı bile. Aksine bir çeşit rahatsızlık duydu.

Karısı yataktan kalktı ve gidip lazımlığa tuvaletini yaptı. Bir yandan da konuşmaya devam ediyordu.

"Bugün kendini daha güçlü hissetmek için ne yemek istersin?"

Shimon kılını kıpırdatmadan yatmaya devam etti.

"Ringa balığı ve hamursuza ne dersin? Yoksa başka bir şey mi istersin?"

Tüccarın eşi geceliğini çıkardı ve lazımlığı pencereden aşağı döktü. Sonra yatağa döndü ve elini kocasının alnına koydu.

"Ne istiyorsun? Hadi söyle."

Shimon karısına baktı. Ona, "Cehenneme kadar yolun var," demek istiyordu. O ringa balığını ve hamursuz ekmeği kadına zorla yedirmek ve sonra da boğularak ölmesini seyretmek istiyordu. Ona hapishaneye gitmekten korktuğunu, avukatın ücretini ve kendisini bekleyen para cezasını nasıl ödeyeceğini bilmediğini söylemek istiyordu. Shimon bir sürü şey söylemek istiyordu.

Ama yapamıyordu.

Çünkü Shimon bıçak gırtlağını kestikten sonra konuşamaz olmuştu.

Yataktan kalktı. Karısının evin her odasına olduğu gibi bu odaya da yerleştirdiği –çünkü Shimon'un insanlarla başka türlü iletişim kur-

ması mümkün değildi– ve üzerinde sürekli dolu bir mürekkep hokkası, parşömenler ve bir de tüy kalemin olduğu yazı masasına gitti.

"Çorba," yazdı parşömenlerden birine.

Kadın aceleyle yatak odasından çıktı. Daha merdivenleri inmeden hizmetçiye emirler yağdırmaya başlamıştı bile.

Shimon boğazına dokundu. Yaranın üzerindeki bant hâlâ kandan nemliydi. Gümüş çerçeveli aynanın önüne gitti. Kendisine baktı.

O sırada karısı içeri girdi.

"Şimdi sana giyinmen için yardım edeyim, sevgili eşim. Ama önce yıkanmalısın. İstersen dua etmen için de yardımcı olurum."

Sonra gidip Shimon'un arkasında durdu ve ağlamaya başladı.

"Ne yapacağız, hayatım? Ne büyük bir felaket. Neden başımıza bunlar geldi? Biz ne kötülük yaptık? Neden *Ha-Shem* bize bu kadar ağır bir sınav verdi?"

Kocasına sarıldı.

Shimon var gücüyle kadını itti. Sonra ağzını açıp bağırmaya başladı. Tüm gücüyle bağırıyordu ama boğazından sadece bir hırıltı çıkıyordu. Korkunç bir hırıltı; herhangi bir çığlıktan daha korkunç. Yarası kanamaya başlamıştı. Shimon bandı söküp attı. Boynundaki damarlar çıkana dek yeniden bağırmaya koyuldu. Yaradan fışkıran kan aynayı âdeta kırmızıya boyamıştı.

Kadın dövünüyordu.

"Hayır... Yapma... Hayır!"

Shimon dönüp karısına baktı. Gözlerinde umutsuzluk vardı; umutsuzluk ve nefret. Yazı masasına koştu.

"Sen içimdekileri bilmiyorsun," diye yazdı. "Ben artık ben değilim."

Karısı katıla katıla ağlamaya başladı.

"DEFOL!" diye yazdı Shimon.

Kadın âdeta kendini sürükleyerek odadan çıktı.

Yalnız kaldığı zaman Shimon, öfkenin ve nefretin onu daha güçlü kıldığını düşündü. Daha güçlü, daha canlı. Aynanın karşısında boynuna temiz bir bandaj sararken, *başka da hiçbir şeyim yok*, diye düşündü. *Öfke ve nefret.* Aynada gözlerine baktı. O zaman gözlerinde başka bir şey daha gördü; *korku*. Gözünü aynadan kaçırmaya çalıştı. Ama felce uğramış gibiydi. Aynaya baktıkça öfkesi ve nefreti sönüyor, aksine korkusu büyüyordu. Eğer aynanın karşısından çekilmezse birazdan

sırf korkusu kalacaktı. Ama yapamıyor, ayaklarını kımıldatamıyordu. Sonunda, nefreti ve öfkesi tamamen kaybolmadan bir an önce elinden gelen tek şeyi yaptı. Öne doğru eğildi ve tüm gücüyle alnını aynaya vurdu. Çarpma sesini duydu, cam kırıklarının derisini kestiğini anladı. Sıcacık kan alnından aşağı inmeye başladı ve Shimon'un görüşü kıpkırmızı oldu.

Odanın kapısı açıldı. Eşikte duran eşi elini ağzına götürüp bir çığlık attı ve kocasına doğru koştu.

Shimon ona baktı ve gülmeye başladı. Sonra karısını kolundan tutup dışarı itti ve kapıyı hızla çarparak kapadı.

Sonra kendi kendine, *bir daha asla aynaya bakmayacaksın*, dedi.

Yatak çarşafının bir ucunu yırttı ve alnına bastırdı. Bir süre sonra kan durdu. Muhtemelen yarası çok derin değildi. Belki de sadece bir çizikti. Bir adamı, işaret parmağını boğazındaki deliğe sokmak ve oradan içine giren havayı hissetmek kadar hiçbir şey etkileyemezdi.

Bir daha asla korkuna kulak vermeyeceksin, diye düşündü.

Giyindi ve gidip odanın kapısını açtı. Karısına susmasını ve gidip çorba getirmesini işaret etti. Gelen çorbayı sessizce içti. Sonra yazı masasına gidip bir not yazdı.

"Askerlere söyle, kendimi nehre atmaya gidiyorum."

Kadın yine dövünüp ağlamaya başladı.

"Hayır! Olmaz, sevgili kocam. Olmaz!"

Shimon elini öfkeyle havaya kaldırdı. Kadın bir adım geri sıçradı. Shimon o güne dek eşine bir fiske bile vurmamıştı. Ama vurmuş olsaydı şu an hiçbir pişmanlık duymazdı; ne bir pişmanlık ne de bir memnuniyet... Elini yavaşça aşağı indirdi ve tüy kalemi yeniden mürekkep hokkasına soktu. Ancak söyleyecek başka bir şeyi olmadığını fark etti birden. O kadına artık söyleyeceği hiçbir şey kalmamıştı. Kalemi fırlatıp masaya attı ve sarı kipasını almadan odadan çıktı. Yanına aldığı tek şey tüm parasıydı.

San Serapione Anacoreta Kilisesi'ne doğru yürüdü. Burası tavşanlar gibi doğuran fakir halkın gittiği, mahalle arasındaki küçük bir kiliseydi.

Shimon o saatte kilisenin tenha olduğunu biliyordu. Doğruca kilisedeki değerli eşyaların ve belgelerin saklandığı küçük odaya girdi. Yanan küçük şömineye rağmen oda soğuktu. Şişmanca bir adam olan papaz, tırnaklarının içi kir dolu olan elinde tuttuğu kupaya şarap dol-

duruyordu. Kilise görevlisi de onunla beraber içiyordu. Din adamı önce bu ziyaretten rahatsız olmuşa benziyordu ama Shimon ona bir gümüş para uzatınca ayağa kalktı ve tüccarın etrafında yaltaklanarak kuyruk sallamaya başladı.

Shimon papaza geçirdiği bir kaza sonucunda hem konuşma yetisini hem de hafızasını yitirdiğini yazdı. Ancak bu mahallede doğduğunu biliyordu ve orada kimliğine ait bir iz bulacağından emindi.

"Vaftiz edildin mi, evladım?"

Shimon başını salladı.

"Hangi yıl olduğunu hatırlıyor musun?"

"1474."

"Öyleyse kırk bir yaşındasın."

"Size uğursuzluk getirecek bir yaş," dedi kilise görevlisi dili dolana dolana.

"Kes sesini, musibet!"

"Ama bunu siz de düşünmüş olmalısınız, peder."

Papaz, Shimon'a gülümsemeye çalıştı.

"Onun kusuruna bakma. Şarap dokunuyor."

Sonra bitişik odaya geçti. Üstündeki evrakların ağırlığından ötürü kavislenmiş bir raftan toz içinde kalmış, kapağında "1470-1475" yazan kalın bir defter alıp masaya koydu. Sonra başını kaşıdı.

"Adını bilmiyorsan seni nasıl bulacağız?"

O benim işim, anlamında göğsüne vurdu Shimon. Kalın defteri açtı ve yüzlerce, binlerce isme göz atmaya başladı. Ara sıra sayfaların arasında katlanmış kâğıtlara rastlıyordu. Soran gözlerle papaza bakıp zaman içinde sararmış bu kâğıtların ne olduğunu öğrenmek istedi.

"Unutulmuş vaftiz belgeleri." Papaz içini çekti. "Buranın halkı ne kadar cahildir bilirsin. Vaftiz belgesinin diğer her türlü belgeden daha önemli olduğunu anlayamıyorlar."

Shimon başını salladı. Oysa kendisi o belgenin önemini biliyordu. Defterin sayfalarını çevirmeye devam etti. Bir süre sonra aradığını buldu. Belgeyi eline aldı ve papaza doğru salladı.

"Sen bu kişi misin, evladım?"

Belgeyi Shimon'un elinden aldı ve okudu.

"Sen Alessandro Rubirosa mısın? Ama burada onun 1471 yılında doğduğu yazıyor, 1474 değil."

Shimon omuz silkti. Yeniden belgeyi işaret edip göğsüne vurdu.

"Bana garip geldi, oğlum," diye mırıldandı papaz. "Peki, neden belgeni gelip..."

O sırada kilise görevlisi lafa girdi.

"Alessandro Rubirosa mı? İmkânsız! Ben o herifi tanıyorum."

Shimon irkildi.

"Hatırlıyorum çünkü şeyden öldü... Neydi? Birkaç ay bile olmadı öleli..." Sonra papazın omzuna bir yumruk attı. "Hadi ama, sizin de hatırlamanız lazım. Ippocampo Meyhanesi'nde çıkan arbedede ölen adam."

"O mu?"

Papaz çenesini kaşıyarak hatırlamaya çalıştı.

"Onun Alessandro Rubirosa olduğundan emin misin?"

"Kıçımdaki basurların gerçek olduğundan emin olduğum kadar."

Papaz, kilise görevlisinin konuşma tarzından rahatsız olduğunu anlatmak için yüzünü ekşiterek başını sağa sola salladı. Sonra Shimon'a dönüp belgeyi havaya kaldırdı.

"Sen Rubirosa değilsin, evladım. Gördün mü? Bu belgenin sahibi talihsiz adam ölmüş." Şömineye doğru ilerledi. "Bu da demek oluyor ki gelip kimliğini alamaz. Eh, güzel. Bir çöp eksilmiş olacak."

Tam belgeyi şömineye atmak üzereyken Shimon yerinden fırladı ve kâğıdı papazın elinden aldı.

"O adam sen değilsin. Çok üzgünüm..." dedi papaz.

Shimon belgeyi katlayıp cebine soktu.

"Ama... Ne yapıyorsun, oğlum? Kendine gel. O sen değilsin."

Shimon kalemi alıp defterin bir sayfasına, "Doğru," diye yazdı. "Ben değilim."

"Öyleyse?"

Papaz şaşkın bakan gözleriyle olanları anlamaya çalışıyordu.

Shimon üzerine not yazdığı sayfayı koparıp şömineye attı.

"Hayır, hayır, sevgili oğlum... Böyle şeyler yapmamalısın..."

Shimon bir anda şöminenin demirini sıkıca kavradı ve dönüp papazın başına indirdi. Papaz inleyerek yere devrildi. Shimon papazın işini bitirirken kilise görevlisi taşlaşmış gibi onlara bakıyordu. Sıranın kendisine geldiğini anladığı an kaçmaya çalıştı. İlk darbe ensesine geldi. İkincisi kafatasını parçaladı.

Shimon Baruch kalın defteri yerine koydu, bağış kasasındaki tüm parayı aldı ve papazın kıyafetlerini giydi. Birkaç gün için papaz olacaktı. Böylece Roma gibi bir şehirde daha az dikkat çekecekti. Karısı bile görse onu tanımazdı. Güldü. Ona yeni bir hayat veren vaftiz belgesini yeniden okudu.

Artık bir Yahudi değilsin.

San Serapione Anacoreta Kilisesi'nden çıktı. Artık içinde sadece öfke ve nefrete yer vardı.

O lanet olası çocuğu bulup intikamını alana dek sana bu dünyada huzur yok, Alessandro Rubirosa.

12

Şafakla beraber Komutan Lanzafame'nin emirleri kampı çınlatmaya başladı.

Mercurio hemen dönüp Giuditta'ya baktı ve sanki Giuditta da bunu bekliyormuş gibi göz göze geldiler. Mercurio o an gülümsemenin çok doğal bir şey olduğunu düşündü ama yapmadı. Kıza son derece ciddi ama yoğun bir şekilde bakıyor ve hâlâ kendisine neden bu kadar yakın geldiğini soruyordu. Giuditta'da onu çeken bir şey vardı ama buna ne ad vereceğini bilemiyordu.

Benedetta kaba bir şekilde Mercurio'nun sırtına bir yumruk attı.

"Gidip Zolfo'ya bakayım... Geliyor musun?"

Mercurio başını salladı ve ayağa kalktı. Kendisini suçlu hissederek gözlerini Giuditta'dan kaçırdı.

Dışarıda Zolfo çoktan uyanmıştı. Elinde güçlükle taşıdığı koca bir kılıç vardı ve askerlerle şakalaşarak gülüyordu. Mercurio'ya yüzünde garip bir ifade varmış gibi geldi.

Benedetta'yla beraber yanma gittikleri zaman Zolfo onlara silahını gösterdi. Pis pis gülerek, "Sıkı bir vuruşla o Yahudilerin kellelerini gövdelerinden ayırabilirim," dedi.

"Kes şu saçmalıkları."

"Yahudilerin hepsi aşağılık piçlerdir," dedi Zolfo âdeta Mercurio'ya meydan okurcasına.

O zaman askerlerden biri azarlayan ve ciddi bir ses tonuyla, "Hadi ama delikanlı," dedi ve elindeki kılıcı aldı. Diğer askerler de gülmeyi kesmişlerdi.

"O doktor birçoğumuzun hayatını kurtardı. Arkadaşını dinle ve saçmalıklarına son ver."

Askerler yanlarından uzaklaşırken Zolfo yere tükürdü.

Mercurio'ya bir an için Zolfo büyümüş gibi gelmişti. Artık çocuk değildi. Bakışları sertleşmişti. Aklma alevler içinde kalmış bir yer geldi; kurak ama hâlâ için için yanan bir yer.

Sonra Zolfo'nun erzak arabasına doğru yürüdüğünü gördü. Hemen kendisi de onun peşinden gitti. Isacco ve kızı bir şeyler yemek için arabadan çıkıyordu.

Zolfo dişlerinin arasından bir şeyler homurdandı.

Mercurio çocuğun kolunu sıkıca tutup sıktı.

"Kes artık şunu!"

Zolfo meydan okuyan gözlerle Mercurio'ya baktı.

"Siz ikiniz için hava hoş ama benim için değil. Onlar Ercole'yi öldürdü. Ve ben onları asla affetmeyeceğim."

O sırada Benedetta da yanlarına gelmişti.

"Biraz aklını kullan. Ercole'yi onlar öldürmedi."

"Ve onu öldüren adam artık yaşamıyor. Sen de gördün," dedi Mercurio. "Onu ben öldürdüm..."

"Adam değildi o. Bir Yahudiydi."

Mercurio, Zolfo'nun koluna şaka yollu bir yumruk attı.

"Dinle beni. Yolumuza tek başımıza devam edemeyiz."

Kutsal Roma topraklarının sınırına gelmeden çok az önce bir grup haydut yollarını kesmişti. Komutan'a söyledikleri gibi atlara, arabaya ve eşyalarına el koymuşlardı. Neyse ki altınları bulamamış ve Benedetta'ya da bir zarar vermemişlerdi. Belki de Ölü Gömücü'nün dediği gibi rahip kıyafeti onlara engel olmuştu.

Mercurio sözlerine devam etti.

"Bana bak, geri zekâlı. Bu bölgede de haydut olup olmadığını bilmiyoruz. Bu saçmalıkların yüzünden onları fark etmelerini ve öldürmelerini mi istiyorsun?"

Zolfo'nun ifadesi bir an için değişti. Sonra dönüp Isacco ve kızına baktı.

"Haklısın..." dedi ve Doktor ile kızına doğru bir adım attı. "Gidip onlardan özür dileyeceğim."

Mercurio, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetti. Zolfo'ya yetişmek üzereyken Benedetta ona engel oldu.

Zolfo ile Giuditta'nın arasında iki adım kalmıştı ve Zolfo gittikçe daha da garipleşen bir gülümsemeyle kıza bakıyordu.

O sırada sabah Zolfo'nun çene çaldığı askerlerden biri, "Bıçağım nerede?" diye bağırdı. Mercurio askere baktı ve hemen ardından yine Zolfo'ya döndü.

Zolfo kazağının koluna sakladığı bıçağı çıkarıp elini havaya kalırdı.

Mercurio aniden yerinden fırladı.

"Hayır!"

Zolfo ile Giuditta'nın arasına girdiği an aklına tüccarın yüzü geldi.

"Hayır!"

Darbe şiddetten daha çok histerik bir şekilde indi. Bıçağın ağzı Mercurio'nun bileğine girdi ve işaret parmağı ile başparmağının arasını keserek yoluna devam etti.

Giuditta bir çığlık attı.

Benedetta da öyle.

Mercurio inleyerek yere yığıldı.

Isacco koşup kızına sarıldı ve onu Zolfo'nun yanından uzaklaştırmaya çalıştı.

Zolfo sanki orada değilmiş gibi hülyalı gözlerle çevresine bakınıyordu. Kanlı bıçak hâlâ elindeydi.

Mercurio yattığı yerden çocuğun karnına bir tekme savurdu.

Zolfo iki büklüm oldu ve doğrulmasına fırsat kalmadan Komutan Lanzafame'nin suratına patlattığı korkunç yumrukla havaya uçtu. Tok bir sesle boş bir çuval gibi yere yığıldı. Benedetta ona yardım etmeye koşarken Zolfo öksürdü ve yere bir dişini tükürdü.

"Onu bağlayıp arabalardan birine koyun!" diye bağırdı Lanzafame. Sonra adamlarının arasında bıçağını çaldıran askeri aradı. Bir parmağını ona doğru sallayarak, "Sen de askersin, ha?" diye bağırdı.

Giuditta babasının kollarından kurtulup yerden doğrulmaya çalışan Mercurio'nun yanına koştu. Elinde bir mendil vardı. Korku dolu gözlerle mendili Mercurio'nun yarasına bastırdı. Anlatılması tarifsiz bir heyecan, nefesini kesen, yüreğinin ritmini bozan bir şeyler vardı içinde. Birden Mercurio'nun elini sımsıkı tutmuş olduğunu fark etti, gözlerini çocuğun gözlerinden ayıramıyordu. Bir şeyler söylemek istedi ama söyleyemedi.

Mercurio da benzer bir karmaşa içindeydi. Neler olduğuna aklı ermiyordu. Şimdi güçlükle nefes alıyor ve hiç acı hissetmiyordu. Hissettiği tek şey Giuditta'nın temasıyla bedenini saran sıcaklıktı.

"Ben rahip değilim," diye fısıldadı. "Rahip değilim."

Bu arada Isacco kızının yanına gelmişti. Giuditta'yı kolundan tutup kenara çekti.

"Bırak ben bakayım."

Giuditta rüyada gibiydi. Az önce Mercurio'nun yarasına bastırdığı mendili elinde sımsıkı tutuyor ve gözlerini Mercurio'dan ayıramıyordu.

"Teşekkür ederim," dedi zor duyulur bir sesle.

Isacco, Mercurio'nun koluna girip onu ayağa kaldırdı ve tıbbi malzemelerin olduğu arabaya doğru götürdü.

"Evet, delikanlı, çok teşekkür ederim."

"Sahte bir doktora güvenmeli miyim?"

Isacco gülümsedi.

"Gerçek bir rahip olsaydın kendin için dua etmeni söylerdim."

"Çok üzgünüm..."

Isacco, Mercurio'nun yarasını temizlemeye başladı.

"Teşekkürler, delikanlı."

Yarım saat geçmeden trompetlerin sesi duyuldu. Ardından da Komutan'ın gür sesi:

"İleri! Marş!"

Arabaların tekerlekleri çamura bata çıka yol aldılar ve o gece Mestre'ye birkaç kilometre kala kamp kurdular.

Benedetta, Komutan Lanzafame'den Zolfo'yla konuşmak için izin almıştı. Zolfo'ya bıçağını kaptıran ve şu an onun gardiyanlığını yapan askere selam verip Zolfo'nun yanına girdi. Ancak Zolfo tek kelime etmedi. İnatçı ve öfkeli bir suskunluğa gömülmüştü.

O gece yattıklarında Benedetta, Mercurio'ya, "Onu tanıyamıyorum," dedi. "Sanki artık kim olduğunu bilmiyor."

Mercurio öfkeyi çok iyi tanıyordu. İnsanın içine hapsolmuş ve onu misafir eden bedenle beslenen vahşi bir hayvan gibiydi. Kendisi çoğu zaman ona hükmedebiliyordu ama bazen de o vahşi hayvan onu yeniyor, yiyip bitiriyordu.

"Uykum var," dedi Benedetta'ya ve ona arkasını döndü. Karanlıkta gözleri Giuditta'yı aradı. Kız da sanki bu bakışı bekliyordu. Ama Isacco'nun da gözlerini kendisine diktiğini görünce hemen uyuyormuş gibi yaptı. Ancak biraz sonra gözlerini yeniden açtı. Giuditta uyuyor ya da öyle görünüyordu. Mercurio onun rüyalarına sızmanın ne hoş bir şey olacağını düşündü; kızın zihnine girmek, uykusunun içinde dolaşmak, hatta rüyalarının bir parçası olmak.

Neden böyle saçmalıklar düşünmeye başladın?

Sırtüstü döndü. Kesik kesik nefes alıyor ve hoşuna giden bir rahatsızlık hissediyordu.

Kızlar her zaman bela getirir.

Şafak vakti kampta yeniden trompetler çalmaya başladı. Mercurio ve Benedetta kahvaltı etmek için arabadan çıktılar.

Mercurio arabadan inmeden önce Giuditta'ya kaçamak bir bakış attı, kız da ona gülümsedi. Mercurio o an başının döndüğünü hissetti. "Kızlar her zaman bela getirir," diye tekrarladı içinden. Ama bu söze gittikçe daha az inanmaya başlamıştı.

Mercurio ve Benedetta henüz dışarıya çıkmışlardı ki Giuditta karnına giren bir krampla ayağa kalktı. Derken korkunç bir ağrı başladı. Giuditta gözlerini kapadı ve bağırmamak için dişlerini sıktı. Isacco hiçbir şeyin farkında değildi. Giuditta bacaklarının arasından süzülen bir sıcaklık hissetti. Babasının orada olmasından çekinmeden eteklerini yukarı kaldırdı ve cinsel organından bacaklarına akan incecik kanı gördü.

"Baba!"

Kızının acıyla bağırdığını duyan Isacco korku içinde dönüp baktı ve eteklerini yukarı kaldırmış Giuditta'yı ve bacaklarının arasından süzülen kanı gördü.

Hemen arkasını döndü. Utanmıştı.

"Giuditta!.."

Giuditta'nın korkudan sesi titriyordu.

"Baba... Kan geliyor..."

Isacco yüzünü kızına çevirmeden zor duyulur bir sesle konuşmaya çalıştı.

"Evet, kan geliyor."

Sonra birden kızının olanlar hakkında hiçbir bilgisi olmadığını anladı.

"Sen hiç... Demek istediğim... Sen hiç... Hiç kan gelmedi mi? Daha önce demek istiyorum."

"Hayır, baba..."

Giuditta biraz sakinleşmeye başladı. Gerek içinden gelen bir hisle gerek babasının davranışlarından bunun doğal bir şey olduğunu anladı.

"Ey Tanrım! Ama büyük annen..." Isacco hâlâ kızına dönüp bakamıyordu. "Büyük annen sana hiçbir şey anlatmadı mı? Lanet olsun! Kahretsin!"

Isacco bir yandan söylenirken bir yandan da ayağını var gücüyle yere vurdu.

Giuditta sıçradı.

Isacco kızına döndü.

"Özür dilerim, yavrum..."

Giuditta hâlâ eteklerini yukarı kaldırmış vaziyette duruyordu.

Isacco yeniden kızına arkasını döndü.

"Şu eteklerini aşağı indir artık!" diye bağırdı.

Sonra hemen sesi yumuşadı.

"Özür dilerim, tatlım... Dinle bak... Oraya bir bez parçası koy... Neresi olduğunu anladın mı? Şeye... Şeyine..." Sıkıntıyla ofladı. "Bekle bir dakika. Bu bir sorun... Evet, evet, sorun... Ey Tanrım! Tamam, burada bekle. Ben geliyorum."

Isacco koşar adım arabadan çıkıp Benedetta'yı buldu. Kızı kolundan tutup kenara çekti ve lafı dolandırmadan, "Daha önce hiç kızıştın mı?" diye sordu.

Benedetta kıpkırmızı oldu. Elini kaldırıp Isacco'ya tokat atmaya kalktı.

"Ne diyorsun sen, pis domuz!"

Isacco perişan görünüyordu. Gözlerini kırpıştırdı.

"Dur," dedi. "Dur! Kızım için soruyorum. O ilk kez... Yani bu kadınlarla ilgili bir sorun. Ona anlatır mısın? Lütfen, sana yalvarırım anlat ona..."

Benedetta arabaya girdiğinde Giuditta eteklerini indirmiş, öylece ayakta duruyordu.

"Âdet olmuşsun, yani artık bir kadınsın. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

Giuditta başını *hayır* anlamında salladı.

"Şu andan itibaren bir erkekle yattığın an dünyaya bir piç getirme riskin var." Benedetta bu kızdan hiç hoşlanmıyordu. "Kalçalarının arasına bir bez koy. Birkaç gün içinde kanaman duracak. Bir ay içinde yeniden olacak ve böyle sürüp gidecek. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Giuditta başını yeniden *hayır* anlamında salladı.

Benedetta başka bir şey söylemeden arabadan çıkıp gitti.

Giuditta yalnız kalır kalmaz ot yatağın üzerine çöktü. Dizlerini karnına doğru çekti ve örtüyü karnına bastırdı. Gözlerini kapadı. Yoğun günler geçirmişti; heyecan, korku, duygu yüklü günler.

"Kadın oldum," diye mırıldandı kendi kendine.

Sonra karnına bıçak gibi bir ağrı saplandı. Elindeki mendili bacaklarının arasına soktu. O an aklına bu mendili Mercurio'nun yarasına bastırdığı geldi. Bu mendilin üzerinde onu kurtaran çocuğun kanı vardı, şimdi de aynı mendile kendi kanı bulaşmıştı.

Onun olmak için kadın oldum.

Artık kanları birleşmişti. Bu bir söz, kaderin bir işareti olmalıydı.

"Artık ona aidim," diye mırıldandı ve sonra uykuya daldı.

13

Ertesi sabah yola çıkmadan önce Mercurio, Komutan Lanzafame'nin yanına gitti.

"Zolfo'ya ne olacak?"

Benedetta da hemen arkasında duruyordu.

Komutan ciddi bir ses tonuyla, "Bir kızı öldürmeye kalkıştı," dedi. Sonra Benedetta'ya baktı. "Sıkıyönetime sebep olacak bir olay."

Benedetta elinde olmadan bir çığlık attı ve hemen dudaklarını ısırdı.

"Olamaz!"

"Elinde bir bıçakla bir kıza saldırdı. Eğer başarsaydı..."

Benedetta hemen atıldı.

"Onu öldürmek istemiyordu, Komutan. Siz Zolfo'yu tanımıyorsunuz. O bir sineği bile incitemez."

Lanzafame kızı süzdü. Çok güzeldi... Ve bir o kadar da genç.

"Belki bir sineğe zarar veremez ama bir Yahudiye neler yapabileceğini gördük."

"Ona ne olacak?" diye sordu Mercurio yeniden.

Komutan hemen cevap vermedi. Benedetta'ya bir kez daha baktı ve yürüyüp gitmeden önce, "Bunu düşünmem gerek," dedi.

Mercurio peşinden koştu.

"Komutan, size yalvarıyorum..."

Lanzafame durdu ve sesini alçalttı.

"O çocuk çok zayıf biri."

Mercurio, Ölü Gömücü'nün de aynı şeyi söylediğini hatırladı.

"Ben insanoğlunu herkesten daha iyi tanıyorum," diye devam etti Lanzafame. "Çünkü beni öldürmeye uğraşırlarken yüzlerine bakıyorum. O çocuk çok zayıf biri ve bir düzenbaz. Ona sakın güvenme. Sakın."

Komutan dönüp gidecekken Mercurio önüne geçip durdu.

"Komutan... Onu şaşırtmak istemiştir ya da belki korkutmak... Ama asla öldürmek istememiştir."

Komutan gözlerini kısıp kısa bir süre Mercurio'ya baktı.

"Buna kendin de inanmıyorsun."

"Lütfen... Benedetta için."

Lanzafame billur tenli kıza baktı. Benedetta başını öne eğmişti ve güneş ışıkları kızıl saçlarının arasında oyunlar oynuyordu. Komutan bir kez daha onun çok güzel olduğunu düşündü. Ve çok genç...

"Belki de gemiye bindirilirken çocuğun ipleri çok sıkı bağlanmamış olabilir."

"Çok teşekkürler, Komutan."

"Ne için?"

Lanzafame arkasını dönüp gitti ve kampın içinde gür sesi bir kez daha duyuldu.

"İleri! Marş!"

O gece gelişlerini haber vermek üzere Mestre'ye bir ulak gönderilmişti. Böylece ertesi gün akşama doğru *Venedik'in giriş salonu* diye adlandırılan Mestre'ye vardıklarında gaziler, her ne kadar topraklarına geri dönen bir grup yaralı asker olsalar da, coşkulu bir kalabalık tarafından karşılandılar. Müttefikleri Kral I. François ve diğer komutanlar hâlâ savaşıyordu. Ama endişe ve korku içinde geçen yıllardan sonra halk on gün önce kazanılan ve Serenissima'nın topraklarının büyük bir kısmının geri alınması açısından bir dönüm noktası olan Marignano Zaferi'ni kutlamak istiyordu.

Bayraktarların hemen arkasından Komutan Andrea Lanzafame ilerliyordu. Güçlü beygirinin üstünde dimdik oturmuş, askerlerini coşkuyla alkışlayan kalabalığı selamlıyordu. Sağ eliyle sol yanından sallanan kılıcının kabzasını tutmuştu ve üzerinde savaş sırasında giydiği, düşman darbeleriyle berelenmiş zırhı vardı. Onun üzerine de şehrinin ve ait olduğu hanedanın renklerini ve amblemlerini –ortasında biri dikey, diğeri yatay olmak üzere birleştikleri noktada bir haç oluşturan iki sarı bandın bulunduğu kırmızı bir kare ve Andrea Lanzafame'nin sarı saçları ve mavi gözleriyle özelliklerini taşıdığı, geçen yüzyıllarda Normanlar tarafından fethedilmiş Sicilya bölgesine hâkim Capo Peloro

hanedanının simgesi olan, taneleri altından iki üzüm salkımı– taşıyan kolsuz bir tunik giymişti.

Mercurio, Benedetta, Isacco ve Giuditta erzak arabasının küçük pencerelerinden coşkulu kalabalığı izliyordu. Marzenego Nehri'nin bir kolunu geçtikten sonra Mestre'nin kuzeyindeki Belfredo del Castenuovo kapısından şehre girdiler. Buradan esas kutlamaların yapılacağı Venedik'e gitmek üzere teknelere binilecekti.

Mercurio içlerinden birinin tepesinde koca bir saat bulunan on bir tane kule saydı. Büyük bir yangın gördükleri anlaşılan duvarlar yıkık dökük tü. Kafile kalkan biçiminde bir alana girdiğinde Mercurio şatonun devasa olduğunu düşündü. Alanın ortasında diğerlerinden daha uzun ve daha büyük bir kule yükseliyordu. Kulelerin önünde ise şehrin en yüksek otoriteleri tören kıyafetleri içinde savaştan ilk dönen bu kahramanların girişini izliyorlardı.

Mercurio'nun solunda duran Giuditta gördüklerinden dolayı o kadar çok heyecanlanmıştı ki belki de yanındakinin babası olduğunu sanarak Mercurio'nun yaralı elini sımsıkı tuttu. Mercurio hem elinin acısından hem de bu beklenmedik hareket yüzünden irkildi. Ancak hemen toparlanıp o da kızın elini tuttu. Giuditta şaşkınlıkla dönüp Mercurio'ya baktı. Çocuk kıpkırmızı bir suratla gözlerini ona dikmişti. Yüreği deliler gibi çarpıyor, yoğun bir heyecan dalgası tüm bedenini sarıyordu. İşte o zaman o dokunuşla Mercurio kızların neden bela getirdiklerini anladı.

Giuditta elini kaçırmaya çalıştı.

Mercurio ona engel oldu.

Bunun üzerine Giuditta direnmekten vazgeçti. Uzun süre gözlerini birbirlerinden ayırmadılar. Etraflarındaki hiçbir şeyi görmüyor, hiçbir sesi duymuyorlardı.

O sırada Isacco kızına dönüp heyecanla bağırdı.

"Bu daha hiçbir şey değil. Sen bir de Venedik'i gör."

Mercurio hemen kızın elini bırakıp utanarak Isacco'ya sırtını döndü ve Benedetta'nın kızgın bakışlarıyla karşılaştı. Genç kız da kıpkırmızı olmuştu ama onunki öfkedendi, biraz da gördükleri yüzünden şaşkındı. Mercurio gözlerini kaçırdı. Artık nereye bakacağını bilemiyordu.

Bu arada Giuditta al al olmuş yanaklarıyla babasına gülümsemeye devam ediyordu.

Isacco kuşkulu gözlerle kızına baktı.

"Ne bu suratındaki aptal gülümseme?"

"Çok sıcak, bunaldım," dedi Giuditta eliyle yüzünü yelleyerek.

Isacco kızının parmaklarında kan olduğunu fark etti. Hemen Giuditta'nın elini tutup kontrol etti. Hayır, yara değildi. Sonra kendisine sırtını dönmüş Mercurio'ya baktı. Giuditta'nın elini hızla itti ve Mercurio'yla aralarına girdi.

"Temizle şu elini."

O sırada arabanın kapısı açıldı.

"Hadi aşağı inin, Doktor," dedi Donnola başını uzatıp. "Kutlama zamanı."

Bir an için arabanın içindeki gerginlik insanların coşkulu bağrışları ve gün ışığının altındaki bayram havasının etkisiyle azaldı. Arabadan inerken Mercurio ile Giuditta yeniden göz göze geldi ve ikisi de yeniden kıpkırmızı kesildi. Isacco kızının bileğinden tuttu ve birlikte ilerlediler. Giuditta uzaklaşırken Mercurio'ya kaçamak bir bakış daha attı ve her an heyecanına biraz daha yenilerek gülümsedi.

Benedetta öfkeli bir ses tonuyla, "Birbirimize yakın duralım," deyip bir atın eyerine bağlanmış Zolfo'nun yanına gitti. Mercurio da gözlerini Giuditta'dan kaçırıp Benedetta'yı izledi.

Kalabalığın coşkusundan huysuzlanan atını güçlükle yürütmeye çalışan Komutan Lanzafame işaret parmağını Isacco'ya doğru uzatıp, "Sarı kipanın tozunu silkele, Doktor," dedi. "Burada kanunlara saygı gösterilir."

Sonra gazileri Fossa Gradeniga'ya yönlendiren şehrin ileri gelenlerinin arkasından yürümeye başladılar. Burada turbalıkların tipik ticari gemilerinden olan üç büyük tekne onları kutlamaların kalbi San Marco Meydanı'na götürmek üzere bekliyordu.

"Siz de bizimle birlikte teknelere binin," dedi Lanzafame, Isacco'ya. Mercurio ve arkadaşlarına da binmeleri için işaret etti. "Savaş süresince yabancıların Venedik'e girmesi yasaktır. Ancak siz şehre girmeyi hak ettiniz."

Nehrin kıyısına yiğit savaşçıları olabildiğince görebilmek ve arabaların geçişlerini kolaylaştırmak amacıyla yerden biraz yüksek, kayın ağacından bir iskele yapılmıştı. Bulutlar âdeta gri gökyüzüne serpiştirilmiş gibiydi. Güneş aralarından süzülüp su yolunu aydınlatıyordu.

Isacco ve Giuditta, arkalarından gelen Mercurio, Benedetta ve Zolfo'yla iskeleye çıkmak üzereyken halkın arasından bir çığlık duyuldu.

"İblis! Sonunda seni buldum!"

"Sakın arkanı dönme," diye ihtar etti sesi tanıyan Isacco kızına.

Kalabalık, askerler, orada bulunan herkes sesin geldiği yöne dönüp baktı.

Isacco ve Giuditta'nın handa karşılaştıkları ve ertesi gün onları kovalayan rahip, elindeki haçı onlara doğru uzatmış, halkı yararak iskeleye doğru yürüyordu. Kirli saçları kafatasına yapışmıştı ve karmakarışık sakalına tarak vurmak imkânsız gibi duruyordu.

"İblis soyu! Dinsizler, günahkârlar, lanet tohumlarınızı ordularımızın üzerine ekmeyin!"

Ettiği hakaretlerin yeterli olmadığını düşünüp bu kez, "Pis Yahudiler!" diye bağırmaya başladı.

Isacco kızını Komutan Lanzafame'nin atının arkasına iteledi.

Rahip düşe kalka iskeleye çıkıp, "Kâfirler!" diye bağırdı.

Komutan Lanzafame'nin atı huysuzlanarak şaha kalktı.

"Birkaç kilometre ötedeki bir eve uğursuzluklarını getirdiler! Onların yüzünden günahsız bir kız, Tanrı'nın bir kulu öldü."

Rahip halka dönüp kollarını göğe doğru açarak bağırmaya devam etti.

"Benden bir kez kaçtılar. Ancak bugün şeytan bana oyun oynayamayacak."

"Ne istiyorsun, peder?"

Lanzafame'nin sesi ortalığı çınlattı.

Mercurio, Zolfo'nun gözlerinin bir kez daha alev alev yandığını görünce ensesine bir tokat attı.

Rahip sözlerinin üstüne basarak, "Bu lanetin değerli ordularınızın üstüne çökmesine izin vermeyeceğim," dedi.

Komutan Lanzafame gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. Dinin batıl inançlarına esir olmuş halk neye inanacağını bilmez bir halde birbirine bakıyordu.

Lanzafame herkesin duyabileceği bir sesle, "Bu adam askerlerimi tedavi etti," dedi. "Ve onun sayesinde şu an hepsi ailelerine kavuşmak üzere."

Kalabalık en son cümlenin ne demek olduğunu anlamıştı. Doktor'dan çok Komutan'ın lehinde tezahürat yapmaya başladılar.

Rahip o an için çok taraftar kaybettiğinin farkındaydı. Ama kilise, ondan da önemlisi hayat bu insanları hamur gibi yoğurmuştu. Onlar için kazanmak ya da kaybetmek herhangi bir paralı askerin düşündüğü kadar önemli değildi. Sadece her fanatik gibi savaşa karşı tepkiliydiler; her türlü savaşa karşı.

İskeleye çıkıp, "Şeytanlarını zincirledin mi yoksa iblis?" dedi ve Komutan Lanzafame'nin atının çevresinde dolaşmayı denedi. "Öyleyse ben bir adım bile kımıldamadan burada seninle savaşmak için bekleyeceğim."

Komutan Lanzafame kılıcını kınından çekti ve öfkeyle havada salladı. Kalabalık nefesini tutmuştu. Sonra kılıç uçtu ve rahibin kalın kumaştan dokunmuş kıyafetini yalayarak ayaklarının dibine iskele tahtasına saplandı.

"Orada dur, uğursuz herif! Sesin kulaklarımı tırmalıyor, oysa ben sadece halkımın coşkulu naralarını duymak istiyorum!"

Bir yandan şok olmuş, öte yandan coşkusunu hâlâ içinde taşıyan halk Komutan Lanzafame'yi alkışlamaya başladı.

Komutan atını mahmuzladı ve Isacco'ya, "Hemen tekneye binin!" diye bağırdı.

"İblisler!" diye bağırıyordu rahip hâlâ.

Gemiciler sazlara bağlı halatları çözdüler ve uzun kürekleri ıskarmozlara yerleştirdiler.

Tam o anda, Komutan Lanzafame'nin daha önce söz vermiş olduğu gibi, kendisini koruyan askerin belli belirsiz bir el hareketiyle Zolfo'yu bağlayan iplerin düğümü çözülüverdi.

"Yok ol hemen, odun kafa!" diye fısıldadı asker.

Zolfo özgür kalır kalmaz kaçmak yerine Isacco'ya doğru bir adım attı ve "İblis!" diye bağırdı. Sonra da askerlerin kendisine engel olmasına fırsat vermeden teknenin küpeştesine çıkıp iskeleye atladı ve koşarak uzaklaştı.

Benedetta, Mercurio'ya baktı ve hemen sonra teknenin gittikçe iskeleden uzaklaştığını fark edip tıpkı Zolfo'nun yaptığı gibi yere atlayarak çocuğun peşinden koşmaya başladı.

Mercurio hareketsizdi. Hâlâ Giuditta'nın elleri kendi ellerinin arasında olsun istiyordu. Teknenin ağır ağır iskeleden uzaklaşmaya başladığını son anda fark etti.

Benedetta kalabalığın arasında durmuş, ona bakıyordu.

Mercurio dönüp Giuditta'ya baktı ve "Seni bulacağım," diye mırıldandı.

Komutan Lanzafame ciddi ve kızgın bir ifadeyle delikanlıya bakıyordu.

"Cehenneme kadar yolunuz var!" diye bağırıp kendini suya attı Mercurio.

İskelenin çevresindeki kalabalık gülerek Mercurio'yu alkışladı.

Birkaç kulaç attıktan sonra Mercurio nehrin kıyısına vardı. Su buz gibiydi ve çamur kokuyordu. Birkaç güçlü kuvvetli kol onu tutup sudan çıkardı. Kimi sırtına vuruyor, kimi de alay ederek gülüyordu. Mercurio herkesi itip tekneye dönüp baktı. Giuditta onu izliyordu.

Giuditta'nın dudaklarını okuyabilmesini dileyerek, "Seni bulacağım," diye mırıldandı bir kez daha ve sonra Benedetta'ya doğru koştu. Kıza yetiştiği zaman Zolfo'nun rahiple konuşmaya çalıştığını gördü.

Rahip bağnazlıktan alev alev yanan gözleriyle Zolfo'ya baktı.

"Ne istiyorsun?"

"Yahudilerden nefret ediyorum!" dedi Zolfo yemin eder gibi.

Rahip onu tartıyor gibiydi; onca insanın içinde kendisine kulak veren tek kişi bu çocuk olmuştu. İşaret parmağını artık turbalıkların arasında iyice gözden kaybolan tekneye uzattı.

"Bunları kastediyorsun, değil mi?"

Zolfo yanlarında biraz şaşkın, biraz da utangaç bir halde sessizce duran Mercurio ve Benedetta'yı da hesaba katan bir heyecanla, "Evet!" dedi.

Uzaklaşan teknelerin arkasından hâlâ bakmaya devam eden Mercurio'dan sular damlıyordu. Ancak onun aklında tek bir şey vardı; Giuditta ondan gittikçe uzaklaşıyordu.

Rahip ellerini gökyüzüne doğru kaldırdı.

"Beni takip edin, İsa'nın askerleri!" diye bağırdı ve kalabalığı yararak hızla ilerlemeye başladı.

14

Mercurio kanala atladığı zaman Giuditta'nın içinden onu yakalamak geldi ya da onunla birlikte suya atlamak. Ellerinin birbirine kenetlendiği an duyduğu heyecandan vazgeçmek istemiyordu. Ondan vazgeçmek istemiyordu. Daha önceki gecelerde erzak arabasının içindeyken o garip çocuğun gözlerinin dayanılmaz çekiciliğine kapılmıştı. Negroponte Adası'ndaki çocuklardan hiçbiri ona böyle bakmamıştı. Giuditta da onlar kendisine bakarken hiçbir şey hissetmemişti. O çocuklardan hiçbiri onu bir bıçaktan kurtarmamıştı, hiçbiri kendi kanını onun kanıyla birleştirmemişti. Birden nefesi kesildi. Korkuyordu. Aklından neler geçiyordu? Kimdi o çocuk? Kendisi itiraf etmişti; rahip değildi. Öyleyse kimdi? Neden rahip kıyafeti giymişti? Tekneden suya atlarken ona ne söylemek istemişti? Hatırlamıyordu. Başı dönmeye başladı. "Seni bulacağım," demişti Mercurio. Babasının koluna sarıldı.

Isacco kızına sarılıp onu içine düştüğü heyecan fırtınasından çıkardı.

"Bak," dedi. Parmağıyla teknenin ön tarafını işaret ederek, "Bak," diye tekrarladı.

Giuditta, kanalın sonlarına doğru sis perdesinin üzerinden hayalet gibi görünen şekillere baktı.

Isacco tıpkı kutsal bir kelimeyi heceler gibi, "Venedik," dedi.

Teknelerin kürekleri artık kanalın derin sularına batıp çıkıyordu. Ağır tekneler tuzlu suyu yararak sessizce ilerliyordu.

Donnola, Isacco'ya yaklaşıp çok ciddi bir ifadeyle onu selamladı.

"Doktor Negroponte, sizi selamlıyor ve en iyi dileklerimi sunuyorum."

Isacco da aynı ciddiyetle cevap verdi.

"Teşekkürler, Donnola. Mükemmel bir asistandın."

Donnola başıyla Isacco'yu selamladı. Sonra aniden ciddi duruşunu bozup Isacco'ya biraz daha yaklaştı.

"Eğer asistana ihtiyacınız olursa beni Rialto'nun arkasında bulabilirsiniz, yani balık pazarında. Size müşteri bulabilirim."

Isacco şaşırdı, utandı, ne söyleyeceğini bilemedi. O ana dek gelecekle ilgili plan yapmamıştı. Yine de askere kibar davranması gerektiğini düşündü.

"Güzel bir anlaşma gibi görünüyor. Öyleyse Rialto'ya gelip seni bulacağım."

"Rialto değil," dedi Donnola. "Balık pazarındayım. Rialto'nun arkasında."

"Doğru. Rialto'nun arkası. Unutmayacağım."

Donnola sesini iyice alçaltarak sözlerine devam etti.

"Eğer o kullandığınız malzemelere ihtiyacınız varsa size uygun bir fiyata verebilirim."

"Hayır, sağ ol Donnola."

Isacco bu teklifi hiç düşünmeden reddetti. Henüz hiçbir karara varmamıştı. Venedik gibi bir şehirde doktor olmadığının anlaşılmasından korkuyordu. Sonra Giuditta'nın elini tutup sıktığını fark etti. Dönüp kızına baktı.

"Neden olmasın, Doktor?"

Kızının zeki bakan kapkara gözleri ona bu teklifi kabul etmesini emreder gibiydi.

"En azından arkadaşlarınıza söyleyin," dedi Donnola. "Belki de doktor malzemelerine ihtiyacı olan birileri çıkar."

"Şimdi düşünüyorum da..." Isacco çenesini kaşıdı ve kızına kaçamak bir bakış attı. "Belki benim işime yarayabilir... Tabii ki uygun bir fiyat söylersen."

Donnola'nın yüzünü hoşnut bir gülümseme kapladı ama arkasından hemen ciddileşti.

"Size yapacağım teklif uygun olacaktır, bu doğru..." diye başladı sözlerine. "Ama paranın büyük bir kısmını Candia'nın ailesine vermek zorundayım, bu yüzden bana çok fazla bir şey kalmayacak..."

Isacco sesini çıkarmadan Donnola'ya baktı. Asker, fiyatı olabildiğince yükseltmeye çalışıyordu ama Isacco'da buna kanacak göz yoktu.

Sonunda sessizliği bozan Donnola oldu.

"Öte yandan..." Isacco'ya gülümsedi. "Candia'nın çok da kalabalık bir ailesi olduğu söylenemez." Donnola bir adamın ne olduğunu gözünden anlardı. Bu doktor da kesinlikle bir çetin cevizdi. Fiyatı biraz düşük tutmakta fayda vardı. Nasılsa eline Doktor'u sıkıştıracak başka bir fırsat geçerdi.

"Fiyatı siz söyleyin, Doktor. Sonra da size bulacağım her hasta için bana ödeyeceğiniz komisyonu konuşalım."

Isacco memnuniyetle gülümsedi. Donnola kaliteli bir sahtekârdı. İşini biliyordu. Ama bu kez Isacco tarafından köşeye sıkıştırılmıştı ve Donnola onun blöfünü kabul etmek zorunda kalmıştı. Ancak iyi bir ortak olacağı kesindi.

"Anlaştık, Donnola. Sanırım güzel bir anlaşma oldu."

Isacco bunları söyledikten sonra, o olağanüstü olayın bir anını bile kaçırmamak için, sanki uhrevi bir sesin onu çağırdığını duymuş gibi dönüp Venedik'in sis altındaki görüntüsüne baktı.

Serenissima sisin altından çıkıp net bir şekilde görülmeye başlayınca Isacco sarayların mermerlerinin hayal ettiğinden çok daha parlak olduğunu gördü. Birer yeşil bayrak gibi suyun yüzünde salınan yosunlarınsa bu kadar canlı renkleri olduğunu hayal bile edememişti. Aynı şekilde her biri birer şaheser olan sütunlar, sütun başlıkları, pencere pervazlarındaki figürler, rengârenk camlar, balkonlardaki mermerden yapılmış başlar ya da mitolojik figürler zihninde canlandırabileceği şeyler değildi. Hepsinden çok dikkatini çeken şeyse bacalar oldu; bir yengecin bacaklarını andıran ince, uzun ve zarif bacalar. İçinde kontrol edemediği bir heyecan dalgası gittikçe büyüyor ve babasının bir ömür boyu vazgeçemediği rüyasını şimdi kendisinin gerçekleştirdiğini düşünüyordu. Birbirinden renkli, birbirinden güzel camlara ve çizgili kumaşlardan yapılmış, tüylerle süslü rengârenk tentelere, üzerlerine altın renginde gonca ve dallar işlenmiş, siyaha boyalı direklere baktı. Her ne kadar söz edildiğini duymuş olsa da sadece Venedik'e özgü, en dar kanallarda bile seri manevralar yapabilen, hem tek kürekli kıç tarafları hem de ön tarafları kavisli o ince, uzun kayıkları görünce şaşkınlığını gizleyemedi. Hepsinin ön taraftaki kavislerinde Venedik'in altı bölgesini simgeleyen, demirden yapılmış bir amblem bulunuyordu.

Altından geçen büyük gemilere yol vermek amacıyla ortadan ikiye ayrılan Rialto Köprüsü'ne büyük bir hayranlıkla baktı. Büyük Kanal'ın

nihayet genişleyip küçük bir denize açıldığı nokta olan sol tarafındaysa muhteşem çan kulesi, Doçlar Sarayı ve coşkun kalabalığıyla San Marco Meydanı'nı görünce sevinç çığlıkları atmaya başladı.

Giuditta babasının ruh halini anlayabiliyor ve o da şehrin görkemi ve mitolojik mimarisi karşısında aynı heyecanla titriyordu. Babasına attığı bu adımdan dolayı müteşekkirdi. İçinde daha önce hiç hissetmediği yoğun bir şeyler hissetti. Venedik'te aşkı bulduğunu söyledi kendi kendine ve gözlerinin önüne hemen Mercurio'nun güzel yüzü geldi. Giuditta belki de şu an daha az korkuyordu. *Mercurio yanımda olmadığı içindir*, diye düşündü. Bu düşünce yeniden kıpkırmızı kesilmesine yetti ve halkın tıklım tıklım doldurduğu büyük meydana dalmış olan babasına baktı.

"Teşekkürler, baba."

Isacco kızını duymadı. Kulaklarında sadece Serenissima'nın trompet ve davul sesleri vardı.

Tekneler küreklerin yardımı olmaksızın, tıpkı yağda kayar gibi yumuşak hareketlerle burunlarını granitleri yosun kaplı meydanın palamar demirlerine doğru çevirdikten sonra döndüler ve iskelenin etrafına asılmış, içleri paçavra dolu büyük koruma çuvallarına dayandılar. Bir anda kırmızılar içindeki bir rehberin önderliğinde halatlar atıldı ve karaya geniş iskeleler uzatıldı.

Komutan Lanzafame atından hiç inmemişti. Önce marşlar söyleyen halka, sonra da ciddi ama neşeli bir ifadeyle adamlarına baktı. Kılıcını çekip havaya kaldırdı. Bir şeyler söylemeyi düşünse de bunun işe yaramayacağını, halkın onu muhtemelen duymayacağını düşünerek vazgeçti. Yaralılar ve sakatlar da dâhil olmak üzere bütün askerler silahlarını kaldırarak komutanlarını selamladılar. Sonra Komutan Lanzafame, Isacco'ya bakıp gülümsedi.

Isacco, Komutan'ın gözlerinin pırıl pırıl parladığını gördü, kendi bakışlarının da ateş gibi yandığını biliyordu.

Komutan, Isacco'ya, "Geldin," dedi ve onun cevabını beklemeden atını öyle güçlü mahmuzladı ki hayvan şaha kalktı ve sonra hiç zorluk çekmeden iskeleyi geçip karaya çıktı. Lanzafame kılıcını bir eliyle hâlâ havada tutarken atını meydana doğru sürdü.

Kalabalıktan heyecanlı çığlıklar gelmeye başladı.

Süvarilerden sonra yürüyebilen askerler de teknelerden indiler. Bu topluluğun arasında Isacco ve Giuditta da vardı. Arkalarındansa yaralıları taşıyan arabalar indi.

Serenissima'nın elindeki yüzden fazla rölikten biri olan Aziz Yakup'un kopuk başının etrafında devasa bir hale gibi yanan binlerce rengârenk mumun yarattığı ışık göz alıcıydı. Azizin kutsal başı, kendi röliklerinin içinde dört karış yükseklikteki altın bir direğin üzerine kaldırılmış ve dört adet gümüş mengeneyle direğe sabitlenmişti. Birbirinden kutsal diğer rölikler –eller, ayaklar, mumyalar, kutsal haçın çivileri ve tahta parçaları, Azize Lucia'nın kolu, Aya Yorgi'nin gözü, Aziz Kosmas'ın kulağı gibi– kutlamalar boyunca kavga eden Aziz Giorgio Maggiore ve Aziz Salvador'un hazırladığı bir tören alayıyla halkın arasında gezdiriliyordu.

İnsanlar, röliklere dokunmak için akli dengelerini kaybetmiş gibi birbirlerini itip kakmaya başladılar. Nöbetçiler kutsal emanetlerin korunması için halka kaba hareketlerle engel olmaya çalıştı. Hemen arkadan derecelerine göre sıralanmış piskoposlar ve elinde bir İncil taşıyan San Marco başpiskoposunun yardımcısı geliyordu. Röliklere dokunmak ve onları görmek için itiş kakış öne doğru ilerlemek isteyen insan selinin arkasında seksen yaşındaki Doç Leonardo Loreden ve Venedik Patriği Antonio II. Contarini, vatandaşlarıyla kucaklaşan kahramanları bekliyordu.

Isacco ve Giuditta, insanların arasında henüz birkaç adım atmıştı ki başlarında Serenissima'nın yüksek rütbeli subayları olan dört nöbetçi onları durdurdu.

"Beni takip edin," dedi subay. "Burada kalamazsınız."

Nöbetçiler insanları iterek yol açtılar.

Adamlarını daha çok cesaretlendirmek için aralarında dolaşan Komutan Lanzafame olayı görmüştü. Isacco'yla bakışları karşılaştı. Aralarında ne bir baş işareti ne bir dudak kımıldaması ne de selamlamaya benzer bir şey oldu; sadece korkusuz iki adam arasında âdeta taşa kazınmış o uzun, sessiz bakışma yaşandı. Komutan onların tutuklanmadıklarını, sadece meydandan uzaklaştırıldıklarını biliyordu. O iki sarı kipalınm kesinlikle halkın içinde dolaşmaması gerekiyordu. Doktor'un adı resmî işlemlerde hiç geçmemeliydi, o hiç var olmamalıydı. Ancak en az kutsal rölikler kadar korkunç görünen kesik kol-

larını havada sallayan adamlarını görünce, askerî raporların aksine, böylesine becerikli bir doktorun kamptaki günler ve geceler boyunca nasıl güzel bir iş çıkardığını düşündü.

O sırada Donnola halkın arasından sıyrılıp, bu eğlenceli alayın ihtişamıyla âdeta sarhoş olmuş Isacco ve Giuditta'ya yetişti.

"Bu aptalların yaptığı hiçbir şey beni ilgilendirmiyor... Gelin, Doktor."

Isacco'yu kolundan tutup insanların balık istifi gibi dizilmedikleri daha sakin bir sokağa doğru götürdü.

"Bahse varım, şu an tek ihtiyacınız olan şey güzel bir yemek yiyip uyumaktır."

Isacco güldü.

"Bahse varım, senin de aklımda böyle bir yer var."

Donnola elini kalbinin üzerine koydu.

"Yemin ederim, şehrin en iyi yeri... Temiz yataklar, en düşük seviyede bitlenme olasılığı, sağlıklı ve kaliteli yemek. Gerçekten de şehrin en iyi hanı..." Bakışlarını Isacco'dan kaçırıp sıkılgan bir ifadeyle, "Sarı kipalıları da hiç sorun etmezler," dedi.

"Bu şehrin Hristiyan dünyasının ön yargılarından uzak olduğunu sanıyordum," dedi Isacco.

Donnola elini yeniden kalbinin üzerine koydu.

"Gerçekten de uzaktır, Doktor," dedi. "Bu konuda size yemin bile edebilirim. Ancak tüm içtenliğimle söylemeliyim ki sizin de ne olursa olsun hep Yahudi kalacağınızı anlamanız gerekir."

15

Mercurio, Zolfo ile rahibin peşinden yürümeye devam ederken Benedetta'ya, "Neden bu ahmağın peşinden gidiyoruz?" diye sordu. Kanala yaptığı atlayıştan sonra donmuştu. Yürürken arkasında tuzlu sudan bir iz bırakıyordu.

Benedetta omuzlarını silkti.

Mercurio bu kez rahibe alçak ama aksi bir ses tonuyla, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Rahip yürümeye devam ederken, "Kurulanıp üstündekileri değiştirebileceğin bir yere," dedi. Birkaç adım attıktan sonra dönüp o küçük ve keskin gözleriyle Mercurio'ya baktı.

"Beni de rahip olduğuna inandırmaya kalkışmayacaksın, değil mi?"

Mercurio kendisini savunmak istermiş gibi durdu. Bu rahibin gözlerinde onu rahatsız eden bir şey vardı. "Hayır..." diye kekeledi. "Ben... Buraya gelirken haydutların saldırısına uğradık... Her şeyimizi aldılar ve... Ben de bunu bulup giydim..." Üzerindeki rahip kıyafetini gösterdi. Bu arada durduğu yerde küçük bir su birikintisi oluşmuştu. Yardım eder umuduyla Benedetta'ya bakarak, "Böyle oldu..." dedi.

Ancak Benedetta tek kelime etmedi.

"Hadi gidelim."

Rahip yeniden yola koyuldu.

Mercurio, Benedetta'ya doğru eğilerek, "Ben bu rahipten hiç hoşlanmadım," dedi.

Benedetta omuz silkti.

"Ben hiçbir rahipten hoşlanmıyorum."

Mercurio'ya Benedetta'nın sözlerinde bir sitem varmış gibi geldi.

"Benden de mi?" diyerek şakalaşmak istedi.

Benedetta ona cevap vermedi ancak birkaç adım sonra, "Bizi yarı yolda bırakmadığın için teşekkürler," dedi.

Eğer Roma'nın çıkmaz sokağında tüccar onu öldürememişse Mercurio bunu Benedetta'ya borçluydu. O yüzden kendini kıza karşı minnettarlığını göstermek zorunda hissediyordu. Fakat yine aynı nedenden ötürü Benedetta'dan tüm benliğiyle iğreniyordu çünkü kendini borçlu hissetmekten nefret ederdi. Ona dehlizdeki selden hayatını kurtaran sarhoşu hatırlatıyordu. Ve tabii ki Giuditta'dan istemeden ayrılmak zorunda bırakıldığı için de Benedetta'dan nefret ediyordu. Giuditta'ya karşı hislerini biliyor ama anlam veremiyordu. Belki Benedetta bunları anlayabilir ve kendisine neler olduğunu anlatabilirdi. Ne de olsa o da bir kadındı. Ama Mercurio kadınlarla konuşmaya alışık değildi. Üstelik Benedetta'nın Giuditta'dan sevgi dolu bir tavırla söz edeceğini de sanmıyordu. Her şekilde kaygan bir zeminde bulunduğunun farkındaydı ve bu durumdan gücünün yettiğince çabuk kurtulmaya çalışmak daha iyi olacaktı.

Güneye doğru dönerek Mestre'nin şehir merkezinden çıktılar ve ardından kendilerini aralarında ellişer adım mesafe bulunan, yolun sağ tarafına sıralanmış kulübelerin olduğu bir kenar mahallede buldular. Basık tavanlı evlerin hepsinin yanında birer bostan vardı.

Yolun sol tarafındaysa bir kanal uzanıyordu. Kenarında bulunan, çalı çırpıdan yapılmış seti hasır otları sarmıştı.

Rahip evlerden birinin kapısını çaldı. Enine konmuş kirişlerle birbirine eklenen tahtalardan yapılmış kapı oldukça hafif gibiydi.

Sürgünün çekildiği duyuldu ve kırklı yaşlarında, sanki devamlı ağlıyormuş gibi gözleri hüzünlü bakan bir kadın kapıyı açtı. Rahibi görünce hoşnut bir ifadeyle fakat gözlerindeki hüznün yansıdığı, sızlanmayı andıran bir ses tonuyla, "Hoş geldin, Peder Amadeo," dedi. Sonra üç çocuğu görünce yüzüne sımsıcak bir tebessüm yayıldı. Mercurio'nun hâlâ sular damlayan kıyafetini fark eder etmez de, "Ah, Bakire Meryem aşkına! Hemen içeri gir ve ateşin yanına otur, delikanlı!" diye bağırdı. Sonra kapıdan bir adım dışarı çıktı ve hiç çekinmeden Mercurio'nun elini kibarca tuttu.

Mercurio kadından hemen hoşlandığını hissetti. Elinden tutup onu tek göz odanın içine çekmesine ve bir insan boyu kadar yüksek ocağın önüne götürmesine ses çıkarmadı.

Kadın bir sandalye alıp ocağın dibine koydu. Mercurio'nun elindeki sargıyı görünce merakla, "Eline ne oldu?" diye sordu.

Mercurio cevap vermeden omuzlarını silkti ve Zolfo'ya baktı.

Ancak Zolfo tüm dikkatiyle rahibe yoğunlaştığı için hiçbir şeyin farkında değildi.

Kadın, Mercurio'nun elindeki sargıyı dikkatle inceledi.

"İşini bilen biri yapmış," dedi. "Hemen anlarım."

Sonra sargıyı açtı ve yaraya baktı.

"Önemli bir şey değilmiş. Yakında iyileşir."

Mercurio yeniden omuz silkti.

"Ciğerlerine bir illet yapışmadan soyun," dedi kadın ve Mercurio'nun tuniğinin düğmelerini çözmeye başladı.

Mercurio utanarak kadını durdurdu.

"Hadi ama utangaçlık yapma," diye güldü kadın. "Rahmetli zavallı kocam da dâhil bir sürü çıplak erkek gördüm."

Sonra istavroz çıkardı.

"Beni yanlış anlama, delikanlı. Her zaman namuslu ve Tanrı'dan korkan bir kadın oldum."

Yeniden güldü ve Mercurio'yu soymaya devam etti.

"Kocam öldüğünden beri yatakları mevsimlik işçilere kiralıyorum ve yağmurlu bir günün ardından ocakta kurulanmaktan daha iyi bir tedavi bilmiyorum."

Mercurio, Benedetta'ya baktı ve elini tuniğinin cebine sokarak bir şey anlatmak istedi.

Benedetta hemen anladı. Mercurio'nun yanma gitti. Belli etmeden Mercurio'nun cebindeki altın kesesini alarak, "Hadi nazlanma," dedi. "O haklı. Soyun."

Seri ve çok doğal bir hareketle para kesesini kuşağının arasına soktu.

"Tamam... Tamam," dedi Mercurio sonunda ve göz açıp kapayana dek iç çamaşırına kadar soyundu.

Benedetta gülmeye başlayınca da elinden geldiğince örtünmeye çalıştı.

Kadın da odanın bir köşesinde duran sandığa giderken güldü. Sonra sandığı açtı ve bir battaniye çıkarıp Mercurio'ya fırlattı.

"Şimdi iç çamaşırını da çıkarabilirsin, delikanlı."

Mercurio tamamen soyununca kadın tuniği ve iç çamaşırını alıp ocağın kırmızı tuğlalardan örülmüş yan duvarındaki çivilere astı. Sandaletlerini de ocağın önüne koydu.

"Kıyafete ihtiyacı var," dedi rahip, kadına bakıp.

Kadın soran gözlerle rahibe baktı.

"Tabii ki ileride iyi bir rahip olacak," diye toparlamaya çalıştı rahip. "Ancak şu an sadece kendine ait olmayan bir kıyafet giyen küçük bir çocuk."

Kadın dönüp yeniden Mercurio'ya baktı. Gülümseyerek yanına gitti ve bir eliyle ıslak saçlarını okşadı, alnına düşen perçemini geriye itti. Sonra büyük bir tencerenin sapına asılı duran bir bezi aldı ve bir şey söylemeden Mercurio'nun saçlarını kurulamaya başladı. İşi bitince yeniden çocuğun saçlarını düzeltti.

Mercurio şaşkınlıktan donakalmıştı. Birine böyle bir şey yapması için izin vereceğini hayal bile edemezdi.

"Benim adım Pazarcı Anna," dedi kadın. "Herkes beni böyle çağırır."

Sonra rahibe dönüp Mercurio'yu işaret etti.

"İliklerine kadar ıslanmış," diye gülümsedi. "Bana kimi getirdin böyle, Peder Amadeo?"

"San Michele Arcangelo Yetimhanesi'nden Pietro Mercurio..." diye cevap verdi Mercurio bir çırpıda.

Kadın bir kahkaha patlattı. Mercurio bu gülüşte hiçbir alay sezmedi, aksine ocağın sıcaklığı kadar içini ısıtan bir gülüş olduğunu düşündü.

"Vay canına! Ne isimmiş!" dedi Pazarcı Anna. "Böyle uzun bir isimle bir İspanyol soylusu olabilirdin. Ama mümkün değil çünkü Başmelek Mikail, Mestre'nin koruyucu azizidir. Bu yüzden sen tamamen doğru şehre geldin, delikanlı."

Mercurio güldü. Sıcak, düşüncelerini bile uyuşturmaya başlamıştı. Göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti.

"Dinlen delikanlı," dedi Anna. Kapkara olmuş bir demir parçasıyla ateşi karıştırdı ve sonra üst kata çıktı.

Benedetta gelip ocağın önüne, Mercurio'nun hemen yanına oturdu.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu alçak sesle ve rahiple Zolfo'ya kaçamak bir bakış attı.

Rahip masaya oturmuş, şarap içiyordu. Zolfo da onun karşısına oturmuştu.

"Onun asistanı gibi duruyor," diye homurdandı Mercurio.

Bu arada Anna elinde birkaç parça kıyafetle merdivenlerden indi. Mercurio'ya kadın sanki ağlamış ya da gözyaşlarını tutmaya çalışıyormuş gibi geldi. Ancak Anna hâlâ o temiz ve sıcakkanlı ifadesiyle gülümsemeye devam ediyordu.

"İşte burada," dedi içini çekerek. "Bunların sana uyması lazım. Ceket deridir ama ben içine tavşan yününden yapılmış bir içlik diktim. Göreceksin, seni sıcak tutacak." Sonra yeniden gülümsedi. "Pantolonlar son moda değil ama saf yündür." Yüzündeki tebessüm solmamıştı ancak gözleri buğulanmıştı. Fakat başka bir şey söylemedi. Bunlarla beraber ham ketenden bir gömleği ve yün bir kazağı sandalyenin üzerine koydu. Sonra ocağın kenarında kuruyan sandaletlere baktı.

"Biraz ince gibi duruyorlar. Ama ayakkabım yok," dedi. Sonra kendisini oradan çok uzaklara, geçmiş hatıralara götüren bulanık bakışıyla yeniden Mercurio'ya baktı. Hemen başını salladı.

"Biraz çorbam var," dedi. "Sıcak bir şeyler size iyi gelecek, çocuklar."

Tahta kâseleri alıp çorba doldurdu ve tek tek çocuklar ile rahibe uzattı.

"Kaşığım yok, idare edin," dedi o her zamanki gülümsemesiyle. "Burası lüks bir lokanta değil sonuçta."

Mercurio kendi porsiyonunu bir çırpıda içip bitirdi. Çok lezzetliydi, içinde şalgam ve lahana parçacıkları vardı.

Pazarcı Anna yeniden tencereyi karıştırdı ve bir parça domuz kaburgası alıp Mercurio'ya verdi.

Umutlu gözlerle kendisine bakan diğer çocuklara, "Üzgünüm, son parçaydı," dedi. "Onun sizden daha çok ihtiyacı var."

Sonra ocağın kenarına asılı iç çamaşırını alıp kontrol etti. Kuruduğunu görünce Mercurio'ya fırlattı.

"Hadi," dedi. "Giyin bakalım, kıyafetler üzerinde nasıl duracak?"

Mercurio önce iç çamaşırını, sonra da diğer kıyafetleri giydi. Biraz bol gibiydiler ama genel olarak ona uymuşlardı.

Anna ışıl ışıl bakan gözleriyle yerdeki yatakları gösterdi.

"Hadi artık dinlenin."

Rahip masadan kalkmadı, Zolfo da rahibe sülük gibi yapışmıştı.

Benedetta, Mercurio'nun battaniyesini aldı ve köşedeki ot yataklardan birine uzanıp battaniyeyi omuzlarına çekti. Bu arada Zolfo'ya da öfkeli bir bakış atmayı ihmal etmemişti. Mercurio ise ocağın yanındaki sandalyeye geri döndü. Hâlâ içi üşüyordu.

Bunu gören Anna bir tabure alıp Mercurio'nun yanına koydu. Bir süre ateşe bakarak susup oturdu. Sonra alçak sesle konuşmaya başladı ama bakışlarını alevlerden hâlâ ayıramıyordu.

"Kıyafetler ona, sana yakıştığı kadar yakışmıyordu."

Mercurio dönüp kadına baktı. Anna'nın yüzünde soğuk bir gülümseme vardı ve gözleri ışıl ışıl parlıyordu.

"Kocam kaba bir adamdı, senin kadar yakışıklı değildi." Anna içini çekti. "Ama benim erkeğimdi ve çok iyi bir insandı. Bana bir kere bile elini kaldırmadı."

Dönüp Mercurio'ya baktı. Deri ceketin koluna dokundu.

"Yüce Tanrı bize bir evlat vermedi ama o asla beni suçlamadı ve asla başka bir eş aramadı. Eğer istersek pazara çıkacak ve toprağa bakacak bir öksüzü evlat edinebileceğimizi söylerdi hep. Ama işin aslı, her zaman bir evlat sahibi olmak istedi."

Mercurio'nun yanağını okşadı.

Mercurio kendisini geri çekmedi.

"Elbiselerini senin gibi yakışıklı bir delikanlının üzerinde görse çok memnun olurdu."

Mercurio kadına kibar bir şeyler söylemek isterdi ama konuşamıyordu.

"Evet..." dedi sadece.

Bir süre daha konuşmadan ateşi seyrettiler.

Sonra Mercurio zor duyulur bir sesle, "Sen ve kocan..." dedi. "İlk kez... İlk kez bir araya geldiğiniz zaman... El ele tutuştunuz mu?" diye sordu.

Anna'nın bulutlanan bakışları bir süre anılarının arasına dalıp gitti. Sonra aniden bir kahkaha patlattı.

"Hımm... Pek sayılmaz."

Yeniden güldü. Sesindeki neşe Mercurio'nun da keyfini yerine getiriyordu.

"Ona benzer bir şeyler oldu, delikanlı. Beni anlıyor musun?"

"Şey..."

Pazarcı Anna gülümseyerek Mercurio'nun saçlarını okşadı.

"Tabii ki anlamadın... Ne aptalım! Oysa sen daha çok küçüksün... Kısacası, demek istiyorum ki eller... Yani her ikimizin de elleri... Nasıl desem, bir şekilde... Bir şekilde işin içine giriyor."

"Ah, evet... Tabii."

Mercurio bu kez anlamadığını belli etmek istememişti.

Anna utanarak kıs kıs güldü.

"Ah, delikanlı... Bana ne söyletmek istiyorsun?"

Bakışlarını yere indirdi. Yeniden anılarına dalıp gitmişti. Sonra yine ceketin kolunu okşadı.

"Göreceksin, seni sıcacık tutacak."

"Evet..."

"Elimde kalan son eşyalarıydı. Artık ona ait hiçbir şey yok." Anna buğulanan gözlerini ocağın ateşine çevirdi. Kendi kendine konuşuyormuş gibi zor duyulur bir sesle, "Bana bir kolye hediye etmişti," dedi. "Çok güzeldi. Saç örgüsü biçiminde altın bir zincir, ucunda da tam ortasında yeşil bir taş olan altın bir haç. Her ikisinin de ayarları düşüktü ama olsun." Ayağa kalktı. "Gidip yatayım. Sen de biraz uyumaya çalış, delikanlı." Ancak yerinden hiç kımıldamadı. Ayakta durmaya devam ederek alevleri izledi. "İki sene önce öldü, biliyor musun?" dedi sonunda. "Pazarda, bir arabanın altında kaldı. Araba onun bile değildi. Tanımadığı birine aitti. Batağa saplanmıştı ve kocam da ona yardım ediyordu. Tekerleklerden biri yerinden çıktı, araba devrildi ve o kocaman yüreğin olduğu göğsün üzerine çöktü."

Mercurio kadının çok soylu bir duruşu olduğunu düşündü. Sonra dönüp rahiple baş başa vermiş, âdeta dişlerini sıkarak konuşan Zolfo'ya baktı. O da çok önemli birini yitirmişti. Ancak acıya öfkesiyle tepki veriyordu. Yeniden kadına baktı; oysa o, Zolfo gibi değildi ve bu yüzden de Zolfo'dan daha zayıf görünmüyordu.

"Elimdeki üç beş kuruşu da ona layık bir tabut ve cenaze töreni için harcadım. Kocamla tanıştığım zaman yaptığım işe dönmeyi denedim. Venedik'in önemli ama servetlerini kaybetmiş soylu ailelerinin alışverişlerini organize ediyordum. Mestre'de her şey daha ucuz, böylece buradan onlara uygun fiyata iyi yiyecekler alabiliyordum. Ama artık kimse beni istemiyor. O ailelerin çoğu zengin oldu ve artık beni ayaklarının altında görmek istemiyorlar çünkü tıpkı uğursuz bir kuş gibi onlara kötü dönemlerini hatırlatıyorum."

Anna içini çekti.

"Ben de bu yüzden mevsimlik işçilere yatak kiralamaya başladım ama kışın kimse toprakla uğraşmıyor ve bu sene don tüm bostanımı mahvetti."

Elini boynuna götürüp sanki sürekli orada bulunan bir şeyi aradı. Sonra gözleri yine yaşlarla doldu.

"Kolyemden vazgeçmek zorunda kaldım... Oysa bunu asla yapmayacağıma söz vermiştim. Isaia Saraval, şu büyük meydandaki tefeci bana yirmi gümüş para verdi."

Anna verdiği karardan utanarak başını öne eğdi.

"Onu geri almak için gereken parayı hiçbir zaman toparlayamayacağım."

Mercurio, bu kadının çocuk sahibi olmamasının büyük bir talihsizlik olduğunu düşündü. Anna çocuğunu asla yetimhaneye terk edecek biri değildi.

Benim annem her sabah pazara giden bir bahçıvandı...

Eğer bu kadından doğmuş olsaydı bir dolandırıcı olmaz, o tüccarı da öldürmezdi.

Ama gerçekler öyle değildi ve şu an böyle şeyleri hayal etmenin bir anlamı yoktu.

Kadınla arasına mesafe sokmalıydı. Soğuk bir ses tonuyla, "Çok üzüldüm..." dedi.

Pazarcı Anna hiçbir öfke belirtisi göstermeden başını salladı.

"Seni çok fazla sıkmış olmalıyım, delikanlı," dedi ve bir eliyle Mercurio'nun saçlarını okşadıktan sonra merdivenlere doğru yürüdü.

Mercurio yanındaki ot yatağa uzandığı zaman Benedetta, "Ne istiyordu senden?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

Mercurio, Anna'yla arasına bir duvar örme çabasının boşa olduğunu düşündü. Sanki Anna'nın sıcacık eli hâlâ saçlarında dolaşıyordu.

Benedetta çenesiyle Zolfo ve rahibi işaret ederek, "Bir an bile susmadılar," dedi.

Mercurio kısa kesmek için kıza sırtını döndü.

"Uykum var," dedi ve gözlerini kapadı.

Benim annem bir bahçıvandı ve pazara gidip yetiştirdiği sebzeleri satardı. Beni sebze arabasına, şalgamlarla soğanların arasına oturturdu. Bana deri bir ceket dikmiş ve içine de beni soğuktan korusun, sıcak tutsun diye tavşan yününden bir içlik eklemişti...

16

Shimon Baruch kirli ve yorgundu. Kutsal Şehir'in banliyösündeki bu taş ocağında kaç gündür saklandığını kendisi bile bilmiyordu. Tüm o süre boyunca çok az uyumuş, çok fazla üşümüştü. Giydiği papaz tuniği sünger taşının o açık renkli, sümüksü, kendine özgü mukozasıyla kirlenmişti.

Günlerdir vahşi bir hayvan gibi yaşıyordu; tepenin arkasında yaşayan adamın açtığı yarıkların arasında gizlenmiş, her hışırtıya, her sese kulak vermişti. Ancak korku asla aklına gelmemişti. Aksine acı çektikçe ve tehlikenin büyüklüğünü fark ettikçe içindeki öfke ve nefret daha da büyümüştü. Bu süre içinde bir insanı öfke ve nefret kadar hiçbir şeyin besleyemeyeceğini anlamıştı. Bir adamı bu denli güçlü kılacak başka hiçbir şey yoktu.

Eskiden önemsediği her değer, her hedef, eski hayatının her günü şu an en ufak bir anlam bile taşımıyordu. Shimon onların birer fantezi, kuruntu, yanılgı olduğunun farkına varmıştı. Önceki hayatını yaşayan kişi kendisi değildi, sadece toplumun koşullandırdığı, yönetilmiş bir görüntüydü.

O ise bambaşka biriydi; henüz tanıştığı ve hiçbir zaman terk etmeyeceği biri.

Cebinde yeni kaderi, yeni yaşamı vardı. Ara sıra, en zayıf olduğu anlarda, iyi niyeti aklını çelmeye başladığında eli hemen cebindeki o kâğıt parçasına gidiyordu; kendisinin 1471 yılında San Serapione Anacoreta Kilisesi'nde vaftiz edilmiş Hristiyan Alessandro Rubirosa olduğunu kanıtlayan belgeye.

Kendini hazır hissettiği zaman kapüşonunu başına geçirdi ve şehre doğru yol alıp her şeyin başladığı Sant'Angelo Meydanı'na geldi.

Etrafına bakındı. Meydan tıpkı soyulduğu günkü gibiydi. Öfkesinin ve nefretinin kabardığını hissetti. Olayın her anı gözünün önünden geçti. Önce cinsel açıdan onu tahrik eden kızıl saçlı kız, sonra bir şeyler bağıran soluk benizli çocuk ve arkasından da sadaka istemek için yanına yaklaşan tıknaz dev. O gün görmesi gerekenleri Shimon ancak şimdi görebiliyordu. Bakışmalar, işaretleşmeler... Üzerinde çok iyi çalışılmış bir plandı. Elebaşları da kesinlikle Shimon'un hepsinden çok nefret ettiğiydi; başındaki Yahudi kipasıyla ona kendi dilinde selam veren, huzur dileyen, aptal devle kavga edermiş ve Shimon'u koruyormuş gibi yapan çocuk. Shimon bir an için o çocuğun iyi biri olduğuna ve onu kurtarmak için araya girdiğine inanmıştı. Ne büyük aptallık etmişti. Ama her şeyden çok boğazında düğümlenen korkuyu hatırlıyordu. Suçluların planlarının işlemesine yarayan o korku; korkak Yahudi'nin korkusu... *Ne aptalmışım*, diye tekrarladı.

"Artık korkmayacaksın," dedi kendi kendine. "Ve asla yeniden Yahudi olmayacaksın."

Shimon üç çocuğun kaçtığı yönü çok iyi hatırlıyordu. O tarafa doğru yürümeye başladı ama sağa döner dönmez Roma'nın kalbine giden beş altı yolun birleştiği bir meydana çıktı. Hırsızların saklanmak için daha kuytu bir yer aramaları gerektiğini düşündü. O zaman geri gelip bu kez sola döndü. Kısa bir süre sonra yol daraldı ve çamurlu bir hal aldı. Tiberina Adası'nın karşısında, Tiber Nehri'nin kıyısında da son buldu.

Shimon nehrin sularına düşünceli bir halde bakakaldı. *Bir sandalları olamazdı*, diye düşündü. Geri dönmeye karar verdi. Onları bu şekilde bulması zaten mümkün değildi.

Ancak tam geri dönecekken dikkatini çeken bir gürültü duydu. Etrafına bakındı ve o sırada bir çalının önce kıpırdadığını, sonra da nehrin kenarına doğru yuvarlanmaya başladığını gördü.

Aniden sırık gibi bir adam sanki gökten düşmüşçesine ortaya çıktı.

"Hay lanet olsun!"

İnsanda kuşku yaratan karanlık bir tipti. Gösterişli bir biçimde giyinmişti; menekşe rengi ceketinin içine sardığı turuncu kuşağında Türk işi bir hançer parıldıyordu.

"Ne boktan bir yer!" diye homurdanarak çıktığı deliğe dönüp baktı. Sonra öfke dolu bir sesle bağırdı.

"Kımıldayın, geri zekâlılar!"

Shimon az ötede duran, güçlü ve huysuz bir Arap atının çektiği, iki tekerlekli ve gıcır gıcır küçük arabayı o zaman fark etti.

Çamurun içinden çıkan adam yere tükürdü ve arabaya doğru yürümeye başladı.

Bir dakika sonra hırpani kılıklı dört çocuk adamın belirdiği yerden dışarı çıktı. On yaşında ya var ya yoklardı. Ellerindeki elbiseler ve hasır sepetlerle düşe kalka nehrin kıyısına doğru inmeye başladılar.

"Hadi, çabuk olun!"

Bu arada sıska adam arabaya binmiş ve dizginleri eline almıştı.

Çocuklar onun bağırdığını duyunca hızlandılar. İlk ikisi arabanın yanına vardı ve elbiseleri ellerinden geldiğince düzgün bir şekilde yerleştirdiler. Diğer çocuklardan biri arabanın yanına gelmeden az önce düştü ama çabucak toparlanıp ayağa kalktı. Dördüncü çocuk içlerinde en küçük olanıydı ve bir eşek gibi yüklü olduğu için nereye bastığını bile göremeden yürüyordu. Gidip çalılardan birine çarptı, dengesini kaybetti ve ayakta durabilmek için elindekileri yere bıraktı. Koca hasır sepet ve elbiseler yerlere saçıldı.

Arabadaki sıska adam, "Salak!" diye bağırdı. Sonra elindeki kırbacı ilk gelen iki çocuğun sırtında şaklatıp, "Gidip ona yardım edin!" diye emretti.

Shimon gördüğü sahneyi merakla izliyordu. O delikten onca eşyanın çıkması nasıl mümkün olabilirdi? Bu basit soru tüylerini diken diken etti. Yavaşça deliğe yaklaştı ve yere düşen sepetin içinden dağılan eşyalara baktı: bir peruk, aşçı ve ressam şapkaları, çeşit çeşit gözlükler, takma sakallar, sarı bir Yahudi kipası. Shimon heyecandan eli ayağı titreyerek biraz daha yaklaştı.

Bu arada diğer iki çocuk gelip arkadaşlarına yardım etmeye başladı. Ne var ne yoksa toplayıp arabaya koştular. Ancak en küçük çocuk çalılardan birinin arkasına düşen ve hiç kimsenin dikkatini çekmeyen bir şeyin farkına varmıştı.

Shimon saklandığı yerden çılgınlar gibi fırlayıp çocuğun yanına gitti ve elindekini çekip aldı.

Ağzı bağlı deri bir keseydi bu. Üzerine kırmızı renkle bir *hamsa*, yani insanı kötülükten ve uğursuzluktan koruyan el işlenmişti.

"Ne yapıyorsun, peder? O elindekini bırak çabuk!"

Sıska adam arabadan bağırıyordu.

Shimon gözleri yaş içinde keseye bakıyordu.

Adam arabadan inip hızlı adımlarla Shimon'a yaklaştı.

"Beni duydun mu, peder?"

Shimon kesenin üzerine kendi elleriyle çizdiği hamsayı okşadı.

"Bu benim! Çek ellerini!"

Sıska adam, Shimon'un bir süre önce halat satışından kazandığı otuz altı adet altın parasını taşıyan keseyi çekip elinden aldı.

Shimon adama baktı. İfadesi buz gibiydi.

Shimon korkmuyordu; hiçbir şeyden, hiç kimseden korkusu yoktu. İsterse bıçağını çekip adamı oracıkta, herkesin gözü önünde öldürebilirdi. Eğer konuşabilse adamın ölümünü izlerken kulağına eğilip, "Hayır, o benim!" diyebilirdi. Ama sadece güldü.

Adam o sinirli ses tonuyla, "Ne bakıyorsun, peder?" diye diklendi.

Ama Shimon adamın kendine olan güveninin gittikçe azaldığını hissediyordu. Gülümsedi.

"Ne istiyorsun?"

Shimon ona cevap veremezdi, zaten vermek de istemiyordu. Korkusuzca adama bakmaya devam etti.

Adam belki de biraz bozularak geri döndü ve arabanın yanına gitti. Kırbacını şaklattı ve öfkeyle çocuklara bağırdı.

"Sizi mezarların orada bekliyorum. Zaman kaybetmeyin!"

Arap atı kişnedi ve sonra hızla yola koyuldu.

Shimon içinde büyük bir rahatlama hissetti.

Buldum seni, piç kurusu.

Çocukların da yola koyulmalarını bekledi ve fark edilmemek için arada belirli bir uzaklık bırakarak peşlerinden gitmeye başladı.

Toplu mezarların olduğu yere gelince havayı kokladı. Kilisede öldürdüğü papaz ve görevli de şimdi muhtemelen böyle kokuyordu. Bu düşünce hoşuna gitti. Bir tepenin arkasına kimsenin onu fark edemeyeceği şekilde oturup etrafı kontrol etmeye başladı. Sıska adam oradaydı. Çocuklar bu adamdan korkuyorlardı; hem de hepsi, hatta yaşları büyük olanlar bile. Uzaktan bakınca ortam, herkesin görevini eksiksiz ve mükemmel bir şekilde yaptığı herhangi bir fabrikaya benziyordu. Ölüm de diğerleri gibi bir işti.

Gece çökünce Shimon ayağa kalktı, uyuşmuş kaba etlerine masaj yaptı ve kalın bir tahta parçası bulup mezarların yanına indi. Tahta parçasını birkaç kez avucuna vurarak elini alıştırdı ve sonra adamın barakasına girdi. Masada yemeğini yiyen adam belindeki hançere davrandığı an Shimon şakağına tahtayı en ufak bir şey hissetmeden, soğukkanlılıkla, acımasızca indirmişti bile.

Adam baygın halde yere yuvarlandı. Shimon adamın belindeki kuşağı çözdü ve onunla bileklerini kulübenin ortasındaki direğe bağladı. Sonra masaya oturdu ve adamın çorbasını içti, tavuğunu yedi ve şarabını yudumladı.

Keyfi bittiği zaman adamın ayıldığını ve hiç konuşmadan ona baktığını gördü. Shimon etrafına göz gezdirerek kâğıt kalem aradı. Kulübenin bir köşesinde bulunan eğri büğrü bir dolabın çekmecesinde aradıklarını buldu. Ölülerin kaydedildiği defterin bir sayfasını kopardı ve ucuz ama kaliteli mürekkebe batırılmış tüy kalemi alıp, "Adın ne?" diye yazdı.

"Ölü Gömücü."

"O delikte yaşayan çocuk nerede?"

"Kim?"

Shimon elindeki tahtayı adamın suratına indirdi.

Ölü Gömücü'nün ağzından kan fışkırdı.

Shimon son yazdığı cümleyi adama tekrar gösterdi.

Ölü Gömücü gözünü kırpmadan Shimon'a baktı.

"Gitti."

"Adı ne?"

"Mercurio."

"Nereye gitti?"

"Bildiğimi nereden çıkardın?"

"Bilsen iyi olur. Aksi halde çok büyük acılara dayanmak zorunda kalacaksın."

Ölü Gömücü güldü.

Shimon da ona gülümsedi. İşin aslı bu adamdan hoşlanıyordu çünkü aynı kendi gibiydi.

"Ölmekten korkmuyor musun?" diye yazdı.

"Ölüm, benim en iyi dostum... Benim karnımı o doyuruyor."

Shimon başını salladı. Evet, bu adam saygıyı hak ediyordu. Eliyle az önce yazdığını işaret etti.

"Nereye gitti?"

"Milano veya Venedik," diye cevap verdi Ölü Gömücü. "İstersen parmaklarınla gözlerimi oyabilirsin ancak hangisini seçtiğini bilmiyorum. Üstelik yolda kararını değiştirmiş bile olabilir."

Shimon dikkatle adama baktı. Doğru söylüyordu. Ama belki biraz daha bilgi alabilirdi. Adamın gözlerinde ne olduğunu anlayamadığı bir şeyler okunuyordu.

"Mercurio senin değer verdiğin biri, değil mi?"

Ölü Gömücü cevap vermedi. Ama gözlerindeki parıltı Shimon'dan kaçmadı.

Ve Shimon bunun bir evet olduğunu biliyordu.

"O her dediğini dinler." Bu bir soru değildi.

Ölü Gömücü konuşmadan onu izlemeye devam ediyordu.

"Milano ya da Venedik. Sence hangisi?" dedi Shimon.

Ölü Gömücü ilk kez bakışlarını Shimon'dan kaçırdı. Shimon onun yalan söyleyeceğini hemen anladı.

"Venedik."

Shimon başını salladı. Sonra elindeki tahtayla adamın kafasına yeniden vurdu. Ölü Gömücü baygın bir halde yere devrilirken Shimon onu soydu ve elbiselerini giydi. Her ne kadar bir daha yapmayacağına yemin etmiş olsa da merakına yenildi ve duvara dayalı, kim bilir hangi dolaptan sökülmüş boy aynasına baktı. Bir Yahudi asla böyle basit elbiseler giymezdi, o yüzden yeni görüntüsü hoşuna gitti.

Aynada kendine bakarken boynundaki bandajın sararmaya başladığını gördü. Hafif ateşi olduğunu da fark etti. Bandajı açtı, yara mikrop kapmıştı. Bandajı kokladı, çok kötü kokuyordu. Yaranın üzerindeki iltihap gidene kadar bandajla yarayı temizledi. Ancak bunun yeterli olmadığını biliyordu. İltihap yeniden oluşacaktı. Shimon derin bir nefes aldı ve var gücüyle bağırdı. Açılan yaradan kan ve irin akmaya başladı. Bir daha bağırdı, bir daha... Yaradan sadece kırmızı ve parlak bir kan akmaya başlayana dek bağırdı. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Çok acı duyacaktı ama yapılması gereken tek şey buydu.

Gördüğü her çekmeceyi açmaya başladı ancak işine yarayacak şeyi bulamıyordu. Sandalyenin birine öfkeyle bir tekme savurdu. O

sırada daha önce fark etmediği bir şey hissetti. Ölü Gömücü'den aldığı çizmelerin sol tekini çıkardı. Eliyle içini yokladı ve çizmenin koncuna dikilmiş gizli bir cep buldu. Ve gizli cepte de iki tane para; çil çil iki Floransa altını. Onun paraları.

Paraları eline aldı. İçindeki öfke ve nefret yeniden kabarmaya başlamıştı. Ancak bu esnada aradığı şeyi bulduğunu da anladı. *Talihin cilvesi*, diye düşündü. Güldü ve yarasından bir parça daha kan süzüldü.

Odanın ortasında yanan sobanın kapağını açtı. Ölü Gömücü'nün kömürleri karıştırmak için kullandığı kıskacı buldu. Altın paralardan birini kıskaca sıkıştırıp ateşin içine soktu. Para erime noktasına gelecek kadar kızarınca çıkardı.

Sonra yere diz çöktü ve hızlı bir hareketle altın parçasını yaranın üzerine bastırdı. Eğer o an bağırabilseydi sesini tüm Roma duyardı. Sırtüstü yere yattı, âdeta hissizleşmişti. Acısına dayanmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Aynaya bakabildiği ansa gördüğü şeye yoğunlaştı. Gözleri yaş içinde güldü ve ayağa kalkma gücünü bulduğunda yine aynanın karşısına geçti. Boğazına bir yağ lambası yaklaştırdı.

Yara şişmeye başlamıştı. Ama birazdan düzelecek ve boğazındaki delik kapanacaktı. Lambayı biraz daha kendisine yaklaştırdı. Güldü; birkaç hafta sonra netleşecek olan şey belirmeye başlanmıştı. Bir zambak. Ters taraftan etine basılmış altın paranın üzerindeki zambak figürü. Her sabah uyandığında boğazındaki bu figür ona görevini hatırlatacaktı. Shimon keyifle güldü.

Sen delinin tekisin.

Ölü Gömücü kendine gelmişti ve soğuktan tir tir titriyordu.

Shimon yüzüne kazınmış öfkesiyle dönüp adama baktı. Sonra iki altın parayı Ölü Gömücü'nün suratına fırlattı.

Ölü Gömücü karşısındakinin kim olduğunu o zaman anlamıştı. Kısık bir sesle, "Seni öldürmemiş..." dedi. "Çünkü sen o Yahudisin."

Shimon bozuldu ve hemen bakışlarını kaçırdı. Sanki o her zamanki korkak tüccar geri gelmişti.

Bir daha asla korkmayacaksın, diye tekrarladı içinden. *Ve bir daha asla Yahudi olmayacaksın.*

Ölü Gömücü'ye baktı. Bu adamdan hoşlanmıştı, saygı duyulmayı hak ediyordu. Ancak sağ kalamazdı.

Sobaya bir tekme atıp yere devirdi. Sonra kulübeden dışarı çıktı ve adamın eşya taşıdığı arabaya binip hızla oradan uzaklaştı.

Toplu mezarlardan yeterince uzaklaştığına inanınca durdu. Kulübeden koyu ve yoğun bir duman çıkıyordu.

Ve Ölü Gömücü'nün canhıraş feryatları ürkütücü bir dua gibi gökyüzüne yükselmeye başlamıştı.

17

Pazarcı Anna'nın evinde gece huzurlu geçti. Ocaktaki ateş sabaha dek çıtırdamaya devam etmişti. Gün ağarmadan önce Anna ateşi yeniden besleyip çorbayı ısıtmaya başladı.

Mercurio, rahibin bostanın arkasındaki tuvalete gittiğini görür görmez Zolfo'nun yanına gitti.

"Geldiği zaman onunla vedalaş ve buradan gidelim."

"Hayır, ben onunla kalıyorum."

Mercurio çorbanın içine bir parça ekmek doğradı ve kuru soğandan koca bir ısırık aldı.

"Sen aptal mısın?" diye homurdandı. "Ne yapmak istiyorsun? Papaz yamaklığı mı?"

"Sen de kal, Benedetta," dedi Zolfo ona aldırmadan.

"Ben papazlarla kalamam."

"Yahudilere karşı birlikte savaşalım ve Ercole'nin intikamını alalım."

Mercurio araya girdi.

"Aklında ne var?"

"Peder Amadeo Yahudilerin, Tanrı'nın firavuna gönderdiği çekirge sürüsünden daha beter baş belaları olduğunu tüm Hristiyanların bilmesi için hikâyemi herkese anlatabileceğimi söyledi." Zolfo bunları bir solukta söylemişti. "Bir babam ve bir idealim var artık."

"Ne biçim konuşuyorsun?" dedi Benedetta. "O peder kılıklı herif kendi düşüncelerini nasıl olup da sana böyle..."

"Bırak şunu! Aptalın teki o!"

Mercurio bunları dedikten sonra öfkeyle Zolfo'ya döndü ve parmağını çocuğun yüzüne doğru sallayarak, "Babalarımızın bizim doğduğumuzdan bile haberleri yok," dedi. "Annelerimiz desen ertesi güne

sağ çıkıp çıkmayacağımıza bile aldırmadan bizi sokağa attılar. Eğer bir baba arıyorsan buna değer tek insanla, Ölü Gömücü'yle kalsaydın."

Zolfo kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dediklerin umurumda değil."

Sonra Benedetta'ya döndü.

"Sen benimle kalıyor musun?"

Benedetta sessizce Zolfo'ya baktı. O güzel gözleri acıyla donuklaşmıştı.

"Annem beni bir rahibe sattı..." Gözyaşlarına engel olmak için dudaklarını ısırdı. "Beni ilk kez o... Hayır, hayır, ben seninle kalmıyorum."

Mercurio karnına bir yumruk yemiş gibi oldu. Zolfo ise Benedetta'nın bu samimi itirafı kendisini hiç ilgilendirmiyormuş gibi kıza bakmaya devam etti. Ancak Mercurio bunun bir anlamda korkuyla mücadele etmek anlamına geldiğini biliyordu. Zolfo'nun kolunu tuttu.

"Bizimle dışarı gelsene."

Zolfo kaba bir hareketle kolunu kurtardı. Sesi buz gibiydi.

"Payımı istiyorum."

Benedetta, Mercurio'ya baktı. Mercurio da *tamam* anlamında başını salladı. Benedetta keseden altı tane altın para çıkarıp masaya bıraktı. Zolfo büyük bir açgözlülükle paraları avuçladı.

Bu sırada içeri giren Peder Amadeo odadaki tansiyonun yükseldiğini fark etmişti. Zolfo'ya yaklaştı ve âdeta onun kendisine ait olduğunu göstermek istermiş gibi elini omzuna koydu.

Benedetta ve Mercurio gözlerini kırpmadan rahibe bakıyorlardı. Zolfo avucunu açtı ve altınları din adamına gösterdi; Benedetta ve Mercurio'ya apaçık meydan okumaktı bu.

Paraları görünce rahibin gözleri ışıldadı.

"Yüce Tanrı, bu parayla yapacağımız kutsal mücadelemizde bize yardımcı olsun!"

"Ölü Gömücü paranı alırken en azından ikiyüzlülük yapmıyordu." Mercurio bakışlarını Zolfo'dan ayırmadan masanın üzerine bir çeyrek altın daha bıraktı. "Bu, Pazarcı Anna için... Dikkat et, bunlar da senin cebine girmesin peder."

Bir süre rahiple birbirlerine meydan okurcasına bakıştılar. Sonra Mercurio kapıya yöneldi.

"Hadi gidelim, Benedetta."

Benedetta dönüp Zolfo'ya baktı. O sert maskenin arkasındaki sadece küçük bir çocuktu. Benedetta bunu biliyor ama o maskeyi nasıl düşüreceğini kestiremiyordu. Başını salladı ve koşar adım Mercurio'ya yetişti.

Pazarcı Anna bostanda çalışırken çocukların gittiğini gördü. Hep böyle olurdu zaten; akşam gelip sabah giderlerdi. Ancak o delikanlı diğerleri gibi değildi; üzerindekiler kocasının kıyafetleriydi. Mercurio'nun uzaklaşmasını izledikçe yüreğindeki ince sızı da artıyordu. Çapayı kaldırdı ancak gözlerini örten yaşlardan önünü göremedi ve dondan kurtulmuş bir karalahanayı ortadan ikiye ayırdı.

Biraz yol aldıktan sonra Benedetta, "Peki şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Benedetta'nın Zolfo'ya yaptığı itiraf Mercurio'yu allak bullak etmişti: bir rahibe satılmak. Şu an Ölü Gömücü'nün, bazıları için öz anneleri tarafından terk edilmenin şans olduğunu söylerken neyi kastettiğini anlıyordu.

Benedetta'ya cevap vermedi.

Kız biraz bekledikten sonra sorusunu tekrarladı.

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

Mercurio onun yüzüne baktı.

"Pazarcı Anna'nın bu sabah uyanır uyanmaz bana ne sorduğunu biliyor musun? Bir amacım olup olmadığını sordu."

"Ne demek bu?"

"Bir insanın her zaman bir amacı olması gerektiğini söyledi, aksi takdirde gerçek anlamda yaşıyor sayılmazmış."

"Onun amacı neymiş?" diye sordu Benedetta polemik yapmak istercesine.

"Kocası..." Mercurio duraksadı. "Ve artık kocası yok. Ölmüş. Bana onun ölümüyle birlikte kendi içinde de kocaman bir parçanın öldüğünü söyledi."

"Bize ne bundan?"

"Bilmiyorum..." Mercurio önündeki taşa bir tekme attı. "Benim şu ana dek hiçbir amacımın olmadığını düşündüm sadece. Yani sanırım yok."

"Bana yaşlı bir kadının saçmalıkları gibi geldi."

"Belki de..."

Sessizce yürümeye başladılar. Mercurio önüne çıkan her taşı tekmeliyordu. Benedetta ise soğuktan tir tir titriyordu.

"Öyleyse bizim şimdiki amacımız ne?" diye sordu sonra.

Mercurio yine dönüp kıza baktı. Bakıyor ama görmüyordu. Gözlerinin önünde Giuditta vardı.

"Venedik'e giden bir tekne bulmalıyız. Şehir meydanına gidelim."

O saatte pazar yeni kuruluyordu. Mercurio birkaç kayıkçıyla konuştu ama hepsi savaş sırasında yabancıların Venedik'e girişlerinin yasak olduğunu söyledi. Meydanda dolaşmaya devam ederlerken Mercurio mavi tenteli bir dükkân gördü. Dükkândan çıkan birkaç müşterinin ifadesinin üzgün olduğunu fark etti. Merak içinde dükkânın camından içeri baktı; burası bir rehinci dükkânıydı.

"İçerideki tefeci kim?" diye sordu yoldan geçen birini durdurup.

"Isaia Saraval," dedi adam.

Mercurio yeniden dükkânın içine baktı. İri yarı bir adam gözlerini ona dikmişti. Adamı başıyla selamladı ancak diğeri ne selamını aldı ne de bakışlarını bir an olsun Mercurio'nun üzerinden çekti. Mercurio adamın bir çeşit koruma olduğunu anladı. Sonra elli yaşlarında, uzun suratlı ve kibar görünümlü bir adam Şam işi bir perdenin arkasından çıktı. Boynundaki uzun zincirin ucunda bir pertavsız sallanıyordu. Tefeci, Pazarcı Anna'nın kolyesine değer biçmek için de muhtemelen bu pertavsızı kullanmıştı.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Benedetta.

Mercurio rehinci dükkânının tam karşısında bir lokanta gördü ve oraya yöneldi.

Benedetta dört tane üzümlü tatlı yedi. Mercurio ise haşlanmış karnabaharla servis edilen fırınlanmış domuz başına elini sürmedi. Genç bir adamın düşünceli bir havayla dükkâna girdiğini görünce Benedetta'ya, "Burada kal!" deyip lokantadan çıktı ve dükkânın önünde beklemeye başladı.

Tıpkı bir köpek gibi Isaia Saraval'ın emirlerine hizmet eden ilkel yaratık az sonra genci ite kaka dükkândan dışarı attı.

"Patronumu bir kez daha rahatsız edersen derdini resmî makamlara anlatırsın."

"Bok herif!" diye homurdanarak dükkândan uzaklaştı genç adam.

Mercurio hemen gencin yanına yaklaştı.

"İyi günler, dostum."

Genç adam şüpheci gözlerle Mercurio'ya baktı.

"Sanırım sana ait olmayan bir şeyleri satmaya çalıştın, değil mi?"

"Sen de kimsin? Çekil git yanımdan."

"Senin gibi biriyim ben de, ortak. Ve Venedik'e gidecek bir tekne arıyorum. Bedeli neyse ödeyebilirim."

Genç aniden ilgilenmeye başladı.

"Bunu daha önce söyleseydin ya, dostum. Ne kadar ödeyebilirsin?"

"İki kişiyiz."

"Kişi başına bir gümüş para, öyleyse."

"İkimize bir gümüş."

"Tamam öyleyse." Genç adam tam bir kalleşe benziyordu. "Parayı ver, yarın sabah Salso Kanalı'nda buluşalım."

"Aptala mı benziyorum?"

"Tekne ayarlamam gerekiyor..."

"Tekneye bindiğim zaman paran da elinde olur. Ne diyorsun? Anlaşmaya var mısın, yok musun?"

Genç adam başıyla onayladı.

"Tamam, tamam. Yarın sabah şafak vakti Salso Kanalı'nda." Sonra aklına yeni gelmiş gibi, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu. "Dilersen sana güvenilir bir evde bir oda ayarlayabilirim. Yarım gümüş."

Mercurio bir an için genç adamın o gece ortaklarıyla beraber odaya girip onları nasıl boğazladıklarını hayal etti.

"Yarın şafak vakti kanalda görüşürüz," dedi sonra.

"Pekâlâ. Balıkçılar rıhtımında. Teknenin adı Zitella. Seni Zarlino'nun gönderdiğini söyle, yani Zarlino ben oluyorum. Yanılmana imkân yok."

"Yanılmayacağım, Zarlino."

Mercurio, Benedetta'nın onu beklediği lokantaya döndü. Bu arada Benedetta onun yemeğini de bitirmiş, epeyce de şarap içmişti.

"Bu gece için yatacak bir yer bulmalıyız," dedi kıza.

"Keşke Zolfo da burada olsaydı..."

Mercurio, lokantacıya kendisi ve kız kardeşi için kalacak bir yer olup olmadığını sordu. Adam az önce üst katta bir odanın boşaldığını söyledi; yataklar samandandı ve pek fazla bit yoktu.

Mercurio, Benedetta'yı âdeta sırtında taşıyarak odaya çıkardı. Kız, yatağa yatar yatmaz ipek çarşaflar arasındaymış gibi memnuniyetle gülümsedi ve derin bir uykuya daldı.

Oda ferahtı, hatta küçük bir penceresi bile vardı.

Mercurio aşağıdaki meydana baktı. Tam karşısında Isaia Saraval'ın mavi tentesi uçuşuyordu.

Benedetta'yı uyandırmadan kuşağındaki para kesesini aldığında akşam olmaya başlamıştı. Bir müddet meydanda başıboş dolaştı, sonra kararını verdi ve tefeciden içeri girdi.

Benedetta, Mercurio oda kapısını çektiği zaman uyandı. Başı şarap yüzünden taş gibi ağır geliyordu ama para kesesinin yerinde olmadığını hemen anladı. Yataktan fırladı ve odanın küçük penceresinden sokağa baktı. Mercurio ortalarda yoktu.

"Piç kurusu!"

Yatağın yanında duran leğendeki buz gibi suyla yüzünü yıkadı. Dönüp yeniden pencereden dışarı baktı ve Mercurio'nun meydanın köşesinden dar bir sokağa saptığını gördü.

"Piç kurusu!"

Koşar adım odadan çıktı ve Mercurio'nun peşine düştü.

Bir gölge gibi kendini göstermeden çocuğu takip etmeye başladı. Bir yandan da hırsız Mercurio'yu, hayır, hayır, alçak Mercurio'yu nasıl öldürebileceğini düşünüyordu. Ama onun sessizce Pazarcı Anna'nın evine girdiğini ve hemen sonra koşarak çıktığını görünce şaşkınlıktan yerinde kalakaldı. Çabucak kurumuş bir ağacın arkasına saklandı ve Mercurio tam yanından geçerken önüne çıktı.

"Ne işin var senin burada?" diye sordu Mercurio şaşkın bir ifadeyle.

"Bunu benim sana sormam gerek."

"Seni ilgilendirmez."

"Paralarımı çaldın. Beni öyle bir ilgilendirir ki..."

Mercurio, Benedetta'nın yanından geçip gitmek istedi. Acelesi var gibiydi.

Benedetta neler olduğunu anlamıyordu. Mercurio'yu kolundan çekip durdurmaya çalıştı. O anda kulübenin içinden bir çığlık yükseldi. Benedetta, Pazarcı Anna'nın sesini hemen tanıdı.

"Ne yaptın kadına?" diye sordu endişeyle.

O sırada kadının çığlığı yeniden duyuldu. Benedetta bunun neşeli bir haykırış olduğunu bu kez anladı.

"Kutsal Meryem!" diye bağırıyordu Anna. "Kolyem! Kolyem!"

Sonra kadının ağlaması duyuldu.

Mercurio, Benedetta'yı bir ağacın arkasına çekti. Bulundukları yerden Anna'nın kulübeden dışarı fırladığını, sağma ve soluna bakındığını gördüler. Kadın gözyaşlarını sildi, kolyeyi birkaç kez öptü.

"Her neredeysen, delikanlı," diye seslendi boşluğa doğru. "Her neredeysen cenneti hak ettin."

Anna biraz daha bakınıp kulübesine girince Benedetta, "Ne kolyesi?" diye sordu.

"Hadi lokantaya dönelim."

"Amacın konusunda bir karara mı vardın?"

"Saçmalama ve kendi işine bak."

Mercurio hızlı adımlarla Mestre'ye doğru yürümeye başladı.

Benedetta biraz sonra ona yetişti.

"Beni bırakmak istediğini sanmıştım."

"Bu kadar yapışkan olmak zorunda mısın?" diye homurdandı Mercurio kaba bir tavırla.

Benedetta ona belli etmeden gülümsedi.

18

Peder Cortonalı Amadeo, isminin aksine Bergamo'daki bir handa doğmuştu. Annesi sadece on beş yaşındaydı ve onu doğururken hayata gözlerini yummuştu. Hanın sahibinin kızıydı.

Acıdan perişan haldeki hancı, hâlâ kanlar içinde olan yeni doğmuş bebeği bir örtüye sarıp karısının yakarışlarına ve ağlamalarına kulak asmadan gecenin ayazında sokağa fırlamıştı. Bütün müşteriler de hancıyı takip etmişti. Kadın veya erkek, kim olursa olsun herkes bebeğin babasının kim olduğunu biliyordu. Dominikan tarikatına mensup manastırın kapısına gelindiğinde hancı kapıyı öyle şiddetli çalmıştı ki nöbetçi rahip gürültülerin hayra alamet olmadığını anlayarak fırlayıp kapıyı açmıştı. İşte o zaman hancı yüksek sesle nöbetçi rahibe hemen otacı rahibi uyandırmasını buyurmuştu. Nöbetçi rahip neler olduğunu anlamadan manastırın içine koşmuş ve kandilleri yakmaya başlayan otacı rahibe bir grup öfkeli kalabalığın onu aradığını söylemişti.

Otacı rahip peşine takılan diğer rahiplerle beraber kapıya gelip şaşkın gözlerle kalabalığa bakarken hancı yuvasından dışarı fırlamış gözleriyle, "Al işte piçin!" diye bağırmıştı. "Dünyaya gelmek için annesini öldürdü! Suçunun günahı senin boynuna! Cehennemde yanacaksın! Ben seni lanetliyorum, kahrolası! Bu piçi de lanetliyorum! Her ikiniz de cehennemde yanın!"

Bunları söyledikten sonra, artık neredeyse soğuktan donmak üzere olan yeni doğmuş bebeği, manastırların önüne terk edilen bebekler için yapılmış taşın üzerine bırakmıştı.

Sonra hızla arkasını dönüp manastırdan uzaklaşmış ve evine döner dönmez, rahip tarafından kandırılıp baştan çıkarılan kızının ölümü için saatlerce ağlamıştı.

Rahibin adı Peder Cortonalı Reginaldo'ydu.

Kalabalık uzaklaşıp sisin arasında kaybolunca bebeği taşın üzerinden almış, diğer rahip kardeşlerinin sert bakışları altında avluyu geçip odasına girmişti. Bebeği iyice sarmış ve keçi sütüyle beslemişti.

Bebek yaşadı. O zaman da ne olacağı konusunda sıkıntı çıktı. İlk seçenek âdet olduğu üzere bir yetimhaneye emanet edilmesiydi. Ancak Peder Reginaldo bir anlık zayıflığının ve suçunun bedeli olan bu çocuğu yanında tutmak istedi. Birçok bağnaz papaz gibi böyle yapmakla sadece kendisini düşünmüş ve çocuğu da bir anlamda cezalandırmış oluyordu.

Böylece çocuk, manastırdaki birçok papazın onunla dalga geçtiği *Ama-Deo-e-non-le-donne*[5] şakasından yola çıkılarak Amadeo adıyla vaftiz edildi ve âdeta babasının günah keçisi gibi şehrin sokaklarında, köylerde gezerek büyüdü. Halkın içinde çocuğun rezil hikâyesini bilmeyen çok az kişi de bu şekilde her şeyi öğreniyordu. Amadeo insanların bakışlarını sürekli üzerinde hissederek büyüdü. Babası ne zaman ormanda birileriyle karşılaşacak olsa içgüdüsel olarak kendini korumak, temize çıkarmak amacıyla küçük oğlunun yanında olmasını hiçe sayarak ve hiçbir ayrıntıyı atlamamaya özen göstererek hikâyeyi baştan sona anlatıyordu. Yıllar boyunca yapılan bu alıştırmaların sonunda, üstelik çok da uzun bir zaman geçmeden Peder Cortonalı Reginaldo, onu çektiği çilenin ve küçük Amadeo'nun doğumu için ettiği tövbelerin gösterdiği pişmanlığın hatırına affeden Bergamo halkının saygısını yeniden kazanmayı başardı. Oysa çocuk her zaman neyse o olarak kaldı. Onun için başka bir olasılık yoktu, hiçbir zaman da olmayacaktı.

Amadeo on yaşma geldiğinde bir akşamüzeri manastırdan kaçtı. Kesin bir hedefi vardı: annesinin öldüğü, kendisinin de doğduğu ev. Bakımsız ve kasvetli hanın önüne geldiği an dedesi olan han sahibi ile ninesi olan kadını hemen tanıdı. İçerideki birkaç müşteri Amadeo'yu fark etti ve sohbeti kesip ona bakmaya başladı. Amadeo çekinerek hancının yanma gitti. Hancı da gelenin kim olduğunu çok iyi biliyordu. Amadeo hemen dedesinin önünde diz çöktü çünkü o yaşma dek babasından aldığı tek ders, diz çöküp günahlarının affı için Tanrı'ya yalvarmaktı.

"Anneme yaptığım şeyden dolayı çok üzgünüm."

---

5 *Tanrı'yı sev, kadınları değil.* (ç. n.)

Hancı, eliyle ağzını kapatan karısının gözlerinin dolduğunu görünce bir an tereddüt etti ama sadece bir an. Sonra hemen, "O benim on beş yıllık kızımdı ama onun canını almana yeten birkaç dakika boyunca senin annendi," dedi. "Benim olduğum yerde ona *anne* demene izin vermiyorum."

Bu sözler çocuğun yüreğine kor gibi düştü. Başını önüne eğdi ve utancını saklamaya çalışarak gücünü topladı.

"Kızına yaptığım şeyden dolayı çok üzgünüm."

Hancının eşi daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı ve eğer eşi bir bakışıyla onu durdurmasaydı kızının kopyası olan torununa koşacağı kesindi.

Sonra hancı daha da katılaştı ve bir parmağını çocuğa doğru sallayarak, "Defol buradan, iğrenç yaratık!" diye bağırdı. Ancak bunun çocuğa duyduğu nefreti yeterince anlatamadığını düşünerek ve onlarla hiçbir sorun yaşamamasına rağmen kim bilir nereden aklına geldiyse, "Dünyada bir tek Yahudiler senden daha iğrençtir," dedi.

Amadeo manastıra döndüğünde cezalandırıldı. Ama o günden sonra Yahudilerle ilgili bilgiler toplamaya başladı ve İsa Mesih'in katilleri olduklarını, onu çarmıha gerdiklerini ve o yüzden sonsuza dek Calvary Tepesi'nin tüyler ürperten günahını omuzlarında taşıyacaklarını öğrendi. Böylece o küçücük çocuk aklında her şey yerli yerine oturdu. Yahudilerin ondan daha iğrenç olmaları mantıklıydı. Sonuç olarak onlar Tanrı'nın oğlunu öldürmüşlerdi, oysa kendisi zavallı bir çocuktu. Ve o an kısacık ömründe ilk kez bir rahatlama hissetti. Artık toplumun en iğrenç yaratığı değildi. Diğer insanların ona yaptığı gibi artık kendisinin de küçümseyebileceği birileri vardı.

Yahudiler onun kefareti olabilirlerdi. Kısa bir sürede bu düşünce Amadeo'nun yaşama nedeni oldu. Onlara duyduğu nefret arttıkça kendisini daha iyi ve hayatında ilk kez mutlu hissetmeye başladı. Yahudilere duyduğu nefretin Tanrı'ya duyulan bir aşk olduğuna inanmaya başlamıştı. Böylece ruhunu ve bedenini bu kutsal nefret uğruna terk etti ve hayatını iblise inananlarla savaşmaya adadı. Amadeo zamanla babası gibi rahip ve vaiz olunca dedesini ve onun gelişigüzel söylemiş olduğu sözleri unuttu. Yıllar geçtikçe nefretinin doğuş nedenini bile unuttu. Bu nefreti doğal ve özellikle de haz verici bir şey olarak benimsedi.

İşte şimdi de nefretini Zolfo'ya aşılamak için gereken sözleri kullanmayı çok iyi beceriyordu.

Peder Cortonalı Amadeo erdemlilik kadar zayıflığın da ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. İlki yüzünden Pazarcı Anna'nın evinde bir oda tutmuştu. İkincisi yüzünden de Zolfo'yu savaşının bayraktarı yapmıştı.

Salso Kanalı'nın rıhtımına doğru ilerlerken Zolfo'ya bir kez daha, "Senin hikâyeni tüm dünyaya anlatacağız," dedi. "Böylece iblisin Yahudi hizmetkârlarıyla el ele koştuğu yolları herkese göstereceğiz. Ama hikâyene bazı küçük eklemeler yapmamız şart. Örneğin tüccarı soyduğunuzu söylemeye gerek yok. Böylece Yahudi halkının günahı daha çok ortaya çıkmış olur, anlıyor musun?"

Zolfo başını salladı. İsa Mesih'in ölümünden daha çok Ercole'nin öldürülmesinden suçlu gördüğü Yahudilerden intikamını almak için yalan yere yemin etmeye bile hazırdı.

"Şimdi Venedik'e giden bir tekne bulmalıyız," diye devam etti Peder Amadeo. "Venedik, Yahudilerin şehridir. Orada Şabat günlerini rahatça geçirirler ve günahkâr ticaretlerini yaparlar. Halkı arınmaya bu kadar çok ihtiyaç duyan başka bir şehir daha yoktur."

Rıhtıma vardıkları zaman rahip, Rialto pazarına götürülmek üzere balık yüklü büyükçe bir teknenin yanına gitti ve balıkçılardan birine gülümsedi.

"İyi yürekli adam, bizi Venedik'e götürebilir misin?"

Balıkçı kararsız bir halde onlara baktı. Sonra bakışları teknenin arkasında duran, üzeri balık artıklarıyla kan içinde kalmış bir örtüyle kaplı büyük hasır sepete kaydı.

"Parasını ödeyebiliriz," dedi balıkçının niyetini anlayan Zolfo.

"Ne kadar?"

Pazarlıkta rahipten daha başarılı olan Zolfo, "Ne kadar istiyorsun?" diye sordu ve o da sepete baktı. Bir an için sepetin belli belirsiz kımıldadığını fark etti. Sonra sepetin kenarından iki parmak çıktığını gördü ya da ona öyle geldi. Emin olmak için bir adım attı ve rıhtımın basamaklarından birini inip sepete doğru eğildi. O an parmakların sepetin içine kaçtığını gördü.

Balıkçı tedirgin olmuştu.

"Ne kadar istiyorsun?" diye sordu Zolfo yeniden.

Balıkçı cevap vermek üzereydi ama önce etrafına bakındı ve rıhtıma yaklaşan iki muhafız gördü.

"Hemen gidin buradan," dedi alçak sesle.

Zolfo muhafızlara baktı; aralarında on adımdan az kalmıştı.

"Hadi söyle... Ne kadar?"

Sonra yeniden sepete baktı. Artık içinde balık olmadığından emindi.

"Cevap vermezsen sepette bir kaçak sakladığını askerlere söyleyeceğim."

Balıkçının yüzü bembeyaz oldu.

"Gidin buradan, size yalvarıyorum."

Zolfo elini uzatsa dokunacak kadar sepete yakındı.

"Ne kadar? Söyle yoksa..."

"Zolfo," diye fısıldadı o sırada biri. "Bizi ihbar etme."

Zolfo, Benedetta'nın sesini hemen tanıdı. Şaşkınlıkla geri çekildi ve rahip ile balıkçıya baktı. Her ikisi de Benedetta'yı duymamıştı.

Benedetta sepetin içinde kımıldanmaya başlayınca, yanında eğilmiş bir halde duran Mercurio kızın eline yapıştı.

"Kımıldama."

Pazar meydanında tanıştıkları küçük dolandırıcıya parasını ödeyip tekneye binmişlerdi. Leş gibi balık artığı kokan sepetin içinde bir saatten uzun süredir iki büklüm oturuyorlardı. Sepetin aralıklarından da her an yakalanmaktan korkarak olanları izliyorlardı.

Zolfo'nun bir adım geri gidip rahibin kolundan çekiştirdiğini gördüler.

"Başka bir tekne arayalım."

"Hayır!" diye bağırdı Peder Amadeo. "Beni Venedik'e bu adamın götürmesini istiyorum!"

Yanlarına iyice yaklaşmış olan muhafızlardan biri, "Venedik'e gitmek yasak!" dedi.

Rahip küstah bir şekilde böbürlenerek, "Benim gitmem gerekiyor," dedi. "Tanrı'nın buyruğuyla!"

"Venedik'e sadece doçun buyruğuyla gidilir."

Rahip işaret parmağını göğe doğru sallayarak, "Kutsal kilisenin bir elçisine engel olmaya..." diye söze başladı.

Ama muhafız hemen sözünü kesti.

"Bir casus için üzerine bir papaz tuniği geçirmek çok da zor olmasa gerek." Rahibe tepeden bakarak devam etti. "Savaş süresince lagün yabancılara kapalıdır."

Rahip boynunda taşıdığı istavrozu tutup muhafıza doğru uzattı.

"Bana engel olmak mı istiyorsun?" Elindeki istavrozdan güç alarak, "Ben bu tekneye binerim!" dedi.

"Ben de seni tutuklarım, peder."

"Bunu yapıp yapamayacağını görmeyi çok istiyorum."

Muhafızın, arkadaşına yaklaşması için işaret ettiğini Benedetta ve Mercurio saklandıkları yerden gördü.

"Çocuğu al."

Muhafız, rahibin kolunu sımsıkı tuttu ve sert bir ses tonuyla, "Seni casusluk şüphesi nedeniyle Serenissima adına tutukluyorum," dedi.

Sonra rahibi çekiştirerek Mestre garnizon binasına doğru götürdü.

"Ne yapalım?" diye fısıldadı Benedetta üzgün bir sesle.

Mercurio sepetin aralıklarından gizlice bakmaya devam ederek, "Sakın kıpırdama!" diye emretti kıza.

Kargaşadan istifade eden balıkçının, adamlarına halatları çözmelerini emretmesiyle tekne rıhtımdan uzaklaşmaya başlamıştı. Benedetta, Zolfo'yu götüren muhafıza bakarak, "Ama Zolfo'yu götürüyorlar," dedi.

"Sakın kıpırdama!" diye homurdandı Mercurio dişlerinin arasından.

Kürekçiler tekneyi suya doğru itmişler, sonra da yerlerine oturup kürek çekmeye başlamışlardı.

Benedetta sepetten çıkmak ister gibi kımıldanarak, "Ona yardım etmeliyim," dedi.

Mercurio bu kez cevap vermedi. Tekne rıhtımdan iyice uzaklaşmıştı. Sepet örgülerinin arasından muhafızların durduklarını ve Zolfo ile rahibi serbest bıraktıklarını gördü. Her ikisi de başları önlerine eğik halde meydandan uzaklaştı. Mercurio muhtemelen Pazarcı Anna'nın evine gittiklerini düşündü. Zolfo köşeyi dönmeden önce kafasını çevirdi ve sepete baktı. Benedetta'ya çocuğun çok üzgün bir ifadesi varmış gibi geldi.

"Şu rahipten hiç hoşlanmıyorum," diye homurdandı genç kız alçak sesle.

Mercurio iyice gözden kaybolan rıhtıma bakmaya devam ediyordu.

"O rahip şeytanın ta kendisi."

19

"Kürekleri bırak!"

Mercurio ve Benedetta, Venedik'e gitmek için saklandıkları sepetin içinden birtakım sesler duydu.

"Bela istemiyorum."

"Paranın yarısını aldın ama."

Mercurio bu sesi tanımıştı; yasa dışı yolculuklarını ayarlayan sabıkalı Zarlino'ydu.

"Piç kurusu!" diye homurdandı dişlerinin arasından.

Benedetta telaşlanmıştı.

"Kim o?"

Mercurio cevap vermedi. Belindeki para kesesini elinden geldiğince ses çıkarmadan aldı. Sürekli altın kullanıp dikkatleri üstlerine çekmemek için handa paraları bozdurup gümüş almışlardı. Kesenin içindeki tüm parayı yavaşça çıkardı. Sonra sepetin dibindeki delikten keseyi teknenin tahtaları arasına sakladı. Gömleğinin eteğinden bir parça kopardı ve tüm gümüş paraları içine koyup kumaşı düğümledi. Çıkını Benedetta'ya uzatıp göğüslerinin arasına sokması için işaret etti.

"Kusura bakma."

"Ne için?"

O sırada birbiriyle tokuşan tahtaların gıcırtısı duyuldu. Teknelerine başka bir tekne yanaşmıştı.

"Bela istemiyorum," dedi yeniden balıkçı âdeta yalvararak.

"Öyleyse sesini kes! Onları nereye sakladın?"

Mercurio ve Benedetta'nın altına saklandıkları sepet bir dakika sonra sert bir tekmeyle havaya uçtu.

Zarlino elindeki bıçağı sallayarak Mercurio'ya sırıttı.

"Selam, dostum. Balıktan çok sıçana benziyorsunuz."

Diğer küçük ve kırık dökük teknedeki üç ortağı kahkaha atmaya başladı. Genç yaşlarına rağmen ağızlarında tek tük diş kalmıştı ve yoksulluk akan suratlarından ne kadar kötü karakterli olduklarını anlamak hiç de zor değildi. Ellerindeki dört tırnaklı borda kancasıyla balıkçının teknesini kendi teknelerinin yanında tutuyorlardı.

Mercurio ve Benedetta ayağa kalktı.

Balıkçı ve diğer iki adamı başlarını önlerine eğmişti.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mercurio. Öfkesinin gittikçe arttığını ve şakaklarının zonkladığını hissediyordu.

Zarlino sırıttı.

"Diyordum ki biraz daha param olsa çok iyi olacak."

"Git çalış öyleyse."

Mercurio etrafına bakındı. Lagünün pek işlek olmayan bir kanalında bulunuyorlardı ve etrafta tek bir canlı bile görülmüyordu. Balıkçı, muhafızların dikkatini çekmemek için bu yolu seçmişti ancak muhtemelen bunu Zarlino'ya söylemek gibi bir de aptallık yapmıştı. Belki de anlaşmışlardı. Suya değen kısımları donmuş sazlar her tarafı bürümüştü; kaçacak yerleri yoktu. Kanalın o noktasından daha önce kimsenin geçmediği belliydi. Birileri geçecek bile olsa büyük olasılıkla hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranarak onları kaderleriyle baş başa bırakırdı.

"Şakalar beni hiç eğlendirmez," dedi Zarlino.

"Çünkü onları anlamayacak kadar aptalsın," diye cevap verdi Mercurio.

Zarlino iki ortağına tekneye geçmelerini işaret etti. Üçüncü çocuk iki teknenin yan yana durması için borda kancasını tutmaya devam ediyordu.

Zarlino arkadaşlarının tekneye geçtiklerini gördükten sonra Mercurio'ya, "İki seçeneğin var, dostum," dedi. "Ya paraları bize kendi rızanla verirsin ya da biz alırız. İlk seçenekte Venedik'e devam etme özgürlüğün olacak, ikincisinde ise kesik bir gırtlakla kanalın dibini boylayacaksın. Seçim senin."

"Neredeyse beni kendine inandıracaksın." Mercurio gülümsedi. "Öyle ya, senin gibi bir centilmene neden inanmayayım?"

"Hâlâ şaklabanlık yapmaya devam ediyorsun, ha?"

"Huyum böyle."

Mercurio omuzlarını silkti ve hemen teknenin içine göz attı. İşine yarayacak şeyi bulur bulmaz Roma'nın ara sokaklarında, toplu mezarlarında ve Ölü Gömücü'nün elinde hayatta kalmak için kaderin ona öğrettiği kadar hızlı bir şekilde yerinden fırladı. Balık ağlarından birini yakaladı ve üç serserinin üzerine attı. Bu kendisine bir avantaj sağlamıştı. Kürekçilerden birinin elinden kaptığı küreği olanca gücüyle savurdu. Kürek, adamlardan birini ikiye katladı ve Zarlino'nun kafasına çarptı. Genç adam acıyla inleyerek yere çöktü.

Bu arada Benedetta, Mercurio'dan bir işaret beklemeden balıkçıların büyük balıklar için kullandığı sopayı alıp ağdan kurtulmaya çalışan üçüncü serserinin kafasına indirmeye kalkıştı. Ancak darbesi boşa geldi ve tekne sallandı. Benedetta tökezleyip dengesini kaybetti ve bunlar olurken bıçağıyla ağdan bir delik açıp çıkmayı başaran Zarlino'nun kucağına düştü.

Zarlino kuvvetli bir şekilde kızı yakaladı ve kolunu boğazına doladı. Elindeki bıçağı Benedetta'nın boğazına dayayıp Mercurio'ya pis pis baktı.

"Oyun bitti, dostum. Bu güzel kızın kanı deri ceketini berbat etsin istemiyorsan iyi çocuk ol."

Mercurio öfkeden tir tir titriyordu. Elindeki küreği adama saldırmak üzere havaya kaldırdı. Kızgın bir boğa gibi nefes alıp veriyordu. Kendini kontrol etmeyi zorla başardı. Elindeki küreği yere attı.

"Başka paramız yok..." diye homurdandı. "Bizim de senin gibi açlıktan nefesimiz kokuyor."

Zarlino güldü.

"Üstündeki o köylü kıyafetiyle cidden meteliksizin teki olduğun belli." Benedetta'yı bırakmadan üzerindeki balık ağını fırlatıp attı. "Ancak beni ikna edecek kadar değil..."

Mercurio ceketinin önünü açtı ve ceplerini dışarı çıkardı.

"Gel, ara beni... Başka param yok."

Zarlino bir süre karar veremeden Mercurio'ya dikkatle baktı. Sonra çirkin yüzünde sevimsiz bir gülümseme belirdi.

"Sana inandım, biliyor musun? Doğruyu söylüyorsun. Senin cidden başka paran yok."

Sonra bir elini Benedetta'nın göğüslerinin arasına soktu. Keyifle inleyerek kızın göğüslerini mıncıklamaya başladı.

"Göğüslerin küçük ama çok tatlı..."

"Bırak onu!" diye bağırdı Mercurio.

"Ben de bu güzelliklerin arasında biraz gezinsem fena mı olur? Kızı sadece kendine istemek olur mu hiç, dostum?"

Kızın göğüslerini ellemeye devam ediyordu. Birden keyifle güldü.

"Ah! Bakın burada ne varmış?"

Mercurio'nun kıza verdiği çıkını çıkarıp adamlarından birine fırlattı. Benedetta'nın boğazına dayadığı bıçağı hiç kımıldatmıyordu.

Ortağı çıkını açıp paraları saydıktan sonra, "On yedi gümüş para!" diye bağırdı.

Zarlino güldü.

"Bakın hele! Bir meteliksize göre bayağı sağlamsın. Şüphesiz başka paran da vardır."

Benedetta'yı kendine doğru çevirdi. Kolunu arkasına kıvırıp kızı iyice kendine yaklaştırdı. Bıçağı Benedetta'nın kemerine taktı ve bir elini kızın eteğinin altına soktu.

"Orospu çocuğu!" diye bağırdı Mercurio. "Bütün paramız o kadar."

Benedetta kıpırdanmayı denedi ama Zarlino kızın kolunu tutup arkaya çevirdi. Benedetta öfke ve acıyla inledi.

"Eh, burada ilginç bir şeyler bulabilirim belki, değil mi güzel kız?"

Elini geri çekti ve orta parmağını yaladı. Başını Benedetta'nın boynuna gömdükten sonra elini yeniden kızın eteğinin içine soktu. Sonra kaba bir şekilde kızın boynunu öptü.

"İşte burada... Hoşuna gidiyor mu, güzellik?"

Mercurio bir kez daha, "Bırak onu, orospu çocuğu!" diye bağırdı.

Tam o an Benedetta, Zarlino'nun kulağını ısırdı ve var gücüyle çekti. Genç adam acıyla bağırarak avını bıraktı. Benedetta onu geriye doğru, diğer çocukların üzerine itti.

Bu arada Mercurio da küreği yeniden kapmıştı.

Saldırmaya hazır bir şekilde, "Defolun!" diye bağırdı. "Aradığınızı buldunuz."

"Isırıktan önce niyetimiz çekip gitmekti," dedi Zarlino. Kulağının üst kısmı tıpkı kavgadan çıkmış bir köpeğinki gibi kan içinde sallanıyordu.

"Gerçekten gidecektik. Seninle şakalaşıyorduk, güzellik. Ama artık sadece parmağım değil, biz de tadına baktıktan sonra buradan gideceğiz." Dönüp ortaklarına baktı. "Ne dersiniz?"

Diğer üç serseri sırıttı. Teknenin açılmaması için borda kancasını tutmaya devam eden çocuk elini kasıklarının arasına soktu ve yüzsüzce avuçladı.

Mercurio balıkçılara dönüp, "Yardım edin," dedi.

Balıkçı ve diğer iki kürekçi başlarını bir an bile olsun kaldırmamıştı. Şimdi de kımıldamadılar.

Mercurio serserilere küçümseyen gözlerle baktı.

"Onlardan bir farkınız yok," dedi balıkçı ve adamlarına. "Sadece siz daha korkaksınız."

"Öyleyse," dedi Zarlino. "Fazla martaval okumadan kızı bize veriyor musun? Yoksa boğazını kesmek zorunda kalabiliriz."

"Boğazımı kesmeniz gerekecek."

Mercurio'nun sesinde en ufak bir tereddüt ya da korku yoktu.

Zarlino güldü.

"Senin adına üzüldüm, dostum. Seyretmek hoşuna gidebilirdi."

"Neyi seyretmek?"

Dar kanalların birinden aniden çıkan siyah renkli ince ve uzun bir tekne onlara iyice yaklaşmıştı. Konuşan kişi yirmi yaşlarında, uzun boylu ve zayıf, siyahlar içinde şık bir delikanlıydı. Ancak kendisinde daha çok ilgi çeken şey, itinayla taranıp kırmızı bir tokayla ensesinde toplanmış ve sol tarafında bir buklesi serbest bırakılmış uzun saçlarıydı. Rengi o kadar doğal bir sarıydı ki âdeta beyaz olduğunu düşünmek garip olmazdı. Dikkat çeken bir diğer şeyse dizlerinin üzerine dek gelen ve gümüş tokaları olan pırıl pırıl deri çizmeleriydi.

Delikanlı gülümsedi ancak bu gülümsemede dostluktan eser yoktu.

Mercurio, sanki dişlerini gösteren bir kurtla karşı karşıya gelmiş gibi kanının donduğunu hissetti.

"Ne oldu, sefil herif? Cevap vermeyecek misin?"

Simsiyah kıyafetinde sırıtan tek şey olan elma yeşili kuşağının içine gizlenmiş bıçağının kabzasına umursamaz bir şekilde dokundu. Teknenin pruvasında dikiliyordu. Dengede kalmak için en ufak bir gayret harcamıyor gibiydi.

Teknede, korkudan bembeyaz kesilmiş Zarlino'nun adamlarından biraz daha bakımlı ama en az onlar kadar güven vermeyen dört delikanlı daha vardı.

"Selam, Scarabello," dedi Zarlino titrek bir sesle. "Ne işin var buralarda?"

Siyah tekne suda süzülür gibi gelip iki teknenin arasına girdi. Scarabello bir ayağını balıkçının teknesine attı.

"Doğru soru bu değil," dedi. "Senin benim bölgemde ne işin var, serseri?"

"Şey, işte gördüğün gibi Scarabello... Bu ikisinin bana borcu vardı ve ben... İşte ben de gelip paramı alayım dedim... Şu kızla da şakalaşıyorduk biraz... Çok tatlı, değil mi?"

Scarabello kimseyi umursamadan Zarlino'ya bakıyordu. Sanki teknede sadece ikisi vardı. Sonra avucunu sessizce açıp Zarlino'ya uzattı. Tüm parmaklarında değişik model gümüş yüzükler vardı.

Zarlino arsızca güldü. Omuzlarını silkti, gırtlağını temizledi, eliyle boğazını ovuşturdu ve sonunda paraları alan ortağına bir işaret yaptı. Diğeri hiç düşünmeden para çıkınını Scarabello'nun avucuna koydu.

"Ne kadar?" diye sordu Scarabello paraya bakmadan.

"On yedi," diye cevap verdi Zarlino. "On yedi gümüş para."

"Senin gibi bir sefil on yedi gümüş için nasıl bir hizmet vermiş olabilir?"

"Bunlar iki yabancı ve ben de Venedik'e gitmelerine yardım ediyorum."

Scarabello, Mercurio'ya bir göz attı. Sonra yeniden Zarlino'ya dik dik bakmaya devam etti.

"Bucintoro'da doçun yanında otursalar bile bu kadar para ödemezlerdi."

"Anlaştığımız fiyat bir gümüş liraydı," dedi Mercurio. "Ve biz de bunu önceden verdik."

Scarabello gözünü Zarlino'dan ayırmıyordu.

"Ama bu seni mutlu etmedi, öyle değil mi sefil yaratık?"

Sesi insanın içini buz gibi yapan bir sükûnet içindeydi.

"Yok, hayır, Scarabello... Bak, görüyorsun..."

Scarabello genç adamın sözünü kesti.

"Şu ikisi umurumda değil. Olay, benim bölgeme gelmen... Ve elini kolunu sallaya sallaya iş çevireceğini düşünmen beni çok rahatsız etti. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Dinle, çok üzgünüm ancak..."

"Anladın mı, anlamadın mı?"

Zarlino başını önüne eğdi.

"Evet..."

"Evet," diye tekrarladı Scarabello da.

Mercurio sessizce olanları izliyordu. Scarabello'nun gücüne hayran kalmıştı; gücüne, soğukkanlılığına, olayları ve kendini kontrol etme yeteneğine. Genç adamda en ufak bir öfke belirtisi yoktu. Scarabello gibi biri olmayı çok isterdi doğrusu.

"Öyleyse ne yapmamı öneriyorsun?"

"Sana yalvarırım, Scarabello..."

"Tamam, anladım... O kadar aptalsın ki bana neden benim bölgeme girmemen gerektiğini anladığını belli edecek bir şey bile söyleyemiyorsun, hatta anlamış numarası bile yapamıyorsun." Başını umutsuzca sağa sola salladı. "Her zamanki gibi yine benim düşünmem gerekecek. Kimsenin bana bir hayrı yok."

"Kıçına kürek sok," dedi Benedetta. "Hatta bırak ben yapayım."

Scarabello, Benedetta'nın yüzüne bile bakmadı.

"Sana fikrini soran olmadı, küçük fahişe."

"Onun kusuruna bakma," diyerek araya girdi Mercurio.

Scarabello, Zarlino'ya döndü.

"Hurdana dön."

Zarlino ve suç ortakları teknelerine giderlerken Scarabello ne yapacaklarını çoktan anlayan adamlarına dönüp baktı. İçlerinden biri delikanlıya bir balta uzattı. Scarabello bir balet zarafetiyle soyguncuların teknesine atladı. Baltayı havaya kaldırıp var gücüyle teknenin dibine vurdu.

"Hayır, yalvarırım yapma..."

Zarlino neredeyse ağlayacak gibiydi.

Scarabello baltanın indiği noktanın etrafına iki kez daha vurdu. Tuzlu su hızla teknenin içine dolmaya başladı. Scarabello iki küreği kapıp olabildiğince uzağa fırlattı. Sonra bir sıçrayışta kendi teknesine geçti.

"Şanslısın, serseri herif. Kaybedebileceğin başka şeyleri düşün; bir el, bir kol, dil, göz... Yüzerken aklına geleni listeye ekleyebilirsin."

Zarlino'nun teknesini kanalın ortasına doğru ittirdikten sonra balıkçıya döndü.

"Ve şimdi sıra sizde... Bana sorman gereken şeyi yapman için sana ne kadar ödedi?"

"Yarım gümüş, bayım."

"Güzel... Öyleyse bana iki gümüş verirsen memnun olurum." Balıkçının kımıldamadığını görünce öfkeyle, "Hemen şimdi!" diye bağırdı.

Balıkçı ceplerini karıştırdı ve iki gümüş lira toparlayıp delikanlıya uzattı.

"Tamam," dedi Scarabello. "Şimdi gidebilirsiniz."

Sonra Mercurio ve Benedetta'ya dönüp baktı.

"Leş gibi kokunuza bakılırsa balık sepetinin altında saklandığınızı sanıyorum. Yerinize dönün ama önce bana bir teşekkür edin."

"Ya paralarımız?"

Benedetta, saçmaladığı için Mercurio'ya bir dirsek attı.

Scarabello güldü.

"Güzel bir yüzün var, biliyor musun?"

"Tamam, peki... Paramız sende kalabilir."

Scarabello, Mercurio'nun burnu havada tavrını görünce kararsız kaldı.

"Bana izin mi veriyorsun, ufaklık?"

"Onları üyelik parası olarak kabul et."

Scarabello iyice şaşırmıştı.

"Üyelik mi?"

"Evet. Bizi çetene al. Ben iyi bir dolandırıcıyım ve o da iyi bir yardımcı."

Konunun gittiği yer Scarabello'nun hoşuna gitmişti.

"Sen ve sevgilin nereden geliyorsunuz?"

"Roma'dan. Ama o benim sevgilim değil, kız kardeşim."

Scarabello, Benedetta'ya baktı.

"Garip. Aynı yaşta gibisiniz."

Benedetta söze karıştı.

"Ben ondan iki yaş küçüğüm. Ağabeyim bana her zaman göz kulak oldu ve bildiği her şeyi bana da öğretti."

Mercurio, Benedetta'nın gerçekten iyi bir ortak olduğunu düşündü.

"Peki, Roma'dan niçin ayrıldınız?"

"Sağlık sorunları yüzünden," diye cevap verdi Mercurio.

Scarabello güldü.

"Ne yaptınız? Papa'nın tacını mı çaldınız?"

"Belki de."

Scarabello şaşkınlıkla Mercurio'yu tartmaya devam ediyordu. Sonra balıkçıya döndü.

"Onları Rialto'ya götür ve Lanterna Rossa Hanı'nı güzelce tarif et."

Mercurio'ya döndü.

"Orada bir oda tut. Bombok bir yerdir ama iki gümüşe birkaç hafta kalabilirsin."

"İki gümüşüm yok."

Scarabello gülümsedi ve havaya iki gümüş attı. Mercurio paraları yere düşmeden yakaladı.

"Belki sana uğrarım."

Teknesini balıkçı teknesinden uzaklaştırdı ve tıpkı geldiği gibi uzun ve sık sazların arasında sessizce gözden kayboldu.

Benedetta, teknesi battıktan sonra arkadaşlarıyla birlikte kıyıya ulaşmaya çalışan Zarlino'ya doğru bakarak, "Boğul geberesice!" diye bağırdı.

Balıkçı zor duyulur bir sesle, "Ben bilmiyordum..." diye geveledi.

Mercurio ateş püskürür gibi, "Kes sesini, korkak!" diye bağırdı. Sonra Benedetta'yla beraber teknenin arkasına çömeldi ve balıkçıya sepeti yeniden üzerlerine örtmesini söyledi.

Tekne yola çıktığı zaman Benedetta'ya, "Özür dilerim," dedi. "Beni affet."

Benedetta buz gibi bir sesle, "Bunların olacağını biliyordun, değil mi?" diye sordu.

Mercurio teknenin tahtaları arasına sıkıştırdığı keseyi çıkardı. Kalan altınlarını sakladığı keseyi hafifçe salladı.

"Bunları kurtarmanın tek yolu buydu."

"Neden benim üzerime sakladın? Neden?"

"Çünkü her şekilde seni rahatsız edecekti. Ve üzerinde bir şey bulamadığı takdirde çok daha kötü şeyler olacaktı."

"Pisliğin tekisin," diye homurdandı Benedetta.

Mercurio sesini çıkarmadı ama biraz sonra, "Çok canını yaktı mı?" diye sordu. "Yani elini şeyine sokunca?"

Benedetta bir kez daha, "Pisliğin tekisin," dedi ama bu kez sesi öfkeli değildi. "Sevgili kardeşim."

20

Mercurio, Rialto'daki balık pazarından çok fazla uzakta olmayan San Giovanni Meydanı'ndaki Lanterna Rossa Hanı'na girip, "Ben ve kız kardeşim için bir odanız var mı?" diye sordu.

Tam bir mezbelelik olan hanın sahibi, yarı çökmüş bir koltuğun içine gömülmüş oturuyordu. Altmışlı yaşlarında, kafasında tek tük saç, ağzında da tek tük diş kalmış, ufak tefek ve çelimsiz bir adamdı. Sevimsiz bir yüzü vardı ve sürekli kasıklarını kaşıyıp duruyordu. Mercurio bitlerin onu çiğ çiğ yediğini düşündü.

Yaşlı adam cevap vermedi. Koltuğun hemen yanındaki lazımlığa tükürdü. Lazımlık kanla karışık tükürükle doluydu.

"İki çürük balık gibi kokuyorsunuz," dedi sonra. "Defolun gidin."

"Sarayını kokuturuz diye mi korkuyorsun?" diye sordu Mercurio. "Odan var mı, yok mu?"

"Senin paran var mı, yok mu?"

"Param yok, neden sordun? Böyle bir yerde kalmak için para mı verilir?"

Benedetta güldü.

"Haftada bir teklik, komik şey," dedi yaşlı adam ve yeniden lazımlığa tükürdü.

"Yataklarındaki bitleri alıp götüreceğim ve üstelik sana haftada bir teklik mi vereceğim?"

"Köprü altlarında yaşayan insanlar da var. Kimileri hayatta kalmayı başarıyor. Siz ikiniz de şansınızı deneyebilirsiniz."

"Sana bir ay için bir teklik veririm."

Yaşlı adam yeniden tükürdü ve gözlerini kapadı.

Mercurio, Benedetta'ya bakarak, "Gidip bu çöplükten daha iyi bir yer soruşturalım," dedi. "Scarabello bizi orada da bulur."

Yaşlı adam aniden gözlerini açtı.

"Kim?"

"Sen uyumuyor muydun?"

"Scarabello mu? Bunu baştan söyleyebilirdin, delikanlı. O zaman... Scarabello'nun arkadaşları olduğunuza göre iki haftalığı bir teklik diyelim."

Mercurio elini cebine attı ve adamı dikkatlice süzmeye başladı.

Adam koltuğunda doğruldu. İyice tedirgin olmuştu. Elini yine kasıklarına götürüp kaşınmaya başladı.

"Üç hafta için bir teklik," dedi. "Scarabello'ya söyle, bunu sadece onun hatırı için yapıyorum."

"Söylerim. O bana bu çöplükte bir ay için bir teklik ödemeyeceğime dair garanti vermişti ama ben yine de selamını söylerim."

Benedetta güldüğünü belli etmemek için Mercurio'nun arkasına gizlendi.

Yaşlı adam kısa bir süre düşündü.

"Tamam, tamam lanet olası! Sen tam bir hırsızsın, delikanlı."

"İltifatın için teşekkürler," dedi Mercurio ve ileri doğru uzanarak lazımlığa tükürdü.

"Bu da ücrete dâhil, değil mi?"

Yaşlı adam bir şeyler homurdanarak yerinden kalktı ve onları odalarına götürdü. Penceresi olmayan küçücük odanın bir köşesine leş gibi bir ot yatak konulmuştu, diğer köşesinde ise Nuh nebiden kalma bir lazımlık vardı.

"Burası beni boğar," dedi Mercurio. "Çıkıp biraz dolaşacağım."

"Ben de seninle geliyorum," diye atladı Benedetta hemen.

Mercurio hiç bu kadar garip bir şehir görmemişti. Rahatsız bir ifadeyle, "Ne kadar çok su var," diye mırıldandı. Ama sonra kendisini yavaş yavaş bu eşsiz ve hayal bile edilemeyecek şehrin, kalabalık caddelerin, şık dükkânların, pazarların ve işporta tezgâhlarının büyüsüne bıraktı.

İlk iş olarak muhteşem Rialto Köprüsü'nü görmek istedi. Karaçamdan yapılmış iki ayrı rampadan ve büyük kadırgaların geçişi sırasında bu rampaları ortadan açma işlemini yapabilen sıra dışı bir makineden

oluşan bu köprünün muhtemelen bir benzeri daha yoktu. Makasçılar, başlarındaki şeflerinin emirleri doğrultusunda gergi halatlarını dişliler ve makaralardan oluşan bir mekanizmaya ittiriyorlar ve köprü gıcırdayarak açılıyordu. Tıpkı bir hokkabazlık numarası gibi görülmemiş bir şeydi bu. Köprünün iki yanında mağazaları olan tüccarlar köprü açılmaya başladığı zaman mallarını iplerle bağlayarak sağlama alıyorlardı. Ancak bunlardan biri sokak çocuklarının haylazlıklarına denk geldi. Çocuklardan biri malları bağlayan ipleri çözer çözmez köprünün üstü kıymetli kumaş rulolarıyla doluverdi. Tüccar bağıra çağıra kumaşlarını kurtarmaya uğraşırken Mercurio ve Benedetta da sanki hepsi arkadaşmış gibi çocuklarla birlikte güldüler.

Ancak Mercurio'yu en çok şaşırtan şey, kanallarda dolaşan değişik biçim ve renkteki yüzlerce tekneydi. Bunun gibi bir trafiği hayatında hiç görmemişti. Her yerden bağrışmalar, kavgalar, tahta gıcırtıları geliyordu. Venedik tekneleri Roma caddelerindeki arabalardan yüzlerce kat daha fazlaydı.

Köprünün hemen ilerisinde, hatta balık pazarının da başladığı yerde San Giacomo Kilisesi'nin yan tarafındaki geniş alana Fabbriche Vecchie deniliyordu. Önceki sene Roma'dan geçen bir berberin anlattıklarına göre burada korkunç bir yangın çıkmıştı. Berber kalıntıların arasından diş topladığını söylemişti. Şimdi bu alan yeniden yapılandırılıyordu. Mercurio soluk almadan çalışan taşçılara ve marangozlara uzun uzun baktı. Onca taşı ve tuğlayı teknelerle taşımak için insanüstü bir güç gerektiğini düşündü. Hamallar, bir yandan düz ve geniş tekerlekleri tahtadan yapılmış el arabalarıyla sağa sola koştururlarken diğer yandan da kendi garip lisanlarıyla şarkılar söylüyorlardı.

Sanki herkes bir şeyler satıyordu. İnanılmaz bir hareketlilik ve alışveriş vardı. Zengin mağazaların Istriya taşlarıyla yapılmış cumbaları ve gösterişli renklerde tenteleri hemen dikkatleri çekiyordu. Banco Giro diye adlandırılan bir kemer altında bulunan banker, tüccarların aralarında yaptıkları anlaşmaları sicil defterine işliyor, böylece tüccarlar yanlarında para taşıma gereği duymadan ve gaspa uğrama riski olmadan rahatça ticaret yapabiliyorlardı.

Köşeyi döner dönmez Calle della Sicurtá adlı dar sokağa giriliyordu. Burada bulunan iki katlı büyük bina, sivri kemerli pencereleri ve rengârenk camlarıyla Mercurio'ya pasta kremasını hatırlattı. Orada

tüm gemilerin ve şehre giren ya da çıkan her tür emtianın sigortası yapılıyordu.

Genel olarak tüm kemer altları ve sokaklar bir insan kalabalığıyla dolup taşmıştı; değişik şehirlerden gelmiş tüccarlar, kollarının altına sıkıştırdıkları azıcık mallarını satmaya çalışan seyyar satıcılar, fahişeler ve Mercurio'nun Büyük Perhiz döneminde bile Roma sokaklarında görmediği kadar çok dilenci. Ve tabii ki bunca kalabalığın içinde gözüne çarpan dolandırıcılar ve hırsızlar. Mercurio hilelerin her yerde aynı olduğunu düşündü: bir keseyi ya da para çıkınını belli etmeden almak için gerçek kolu saklamaya yarayan kumaştan bir takma kol, avına çarpıp kuşağındaki kesesini çekmek için yapılan kör taklidi, peşinden gelecek olanlardan daha hızlı olduğunu sanarak tezgâhtaki malları alenen çalıp kaçan hırsızlar.

Ticaretin kalbinin attığı Rialto, onun gibi dolandırıcıların kesinlikle favori bölgesiydi. Öyleyse Mercurio için de burası yeni iş yeri olacaktı. Eğlenecek çok şey bulacağından emindi.

Akşama doğru Benedetta, "Yeni bir elbise istiyorum," dedi. "Bu leş gibi kokuyor. Şu ileride çok güzel elbiseler satan bir dükkân gördüm."

"Planın ne?"

"Ne planı"

"İstediğin elbiseleri nasıl alacağız?"

Benedetta şaşırmıştı.

"Parasını ödeyerek," dedi. "Bir çuval paramız var."

Mercurio *hayır* anlamında başını salladı.

"Bravo. Çok kurnazsın, biliyor musun?"

O gün Scarabello'nun adını ne zaman ağzına alsa insanların yerlere kadar eğildiğini fark etmişti. Herkes onu tanıyor ve ondan korkuyordu.

"Ya Scarabello peşimize adamlarından birini takmışsa? Veya içlerinden biri tesadüfen bizi alışveriş yaparken görürse? O adam kendisiyle alay edildiğini anladığı zaman gülüp geçecek tiplerden değil."

"Öyleyse?"

Mercurio güldü.

"Çok basit. O paralar hiç yokmuş gibi yaşamalıyız." Benedetta'ya göz kırptı. "Paramız olmadığı zaman ne yapıyorduk?"

"Ah, hayır!"

"Ah, evet."

"Hayır... Hayır... Hayır."

"Evet, evet, evet, güzel kardeşim."

"Cebimiz para dolu ama hırsızlıktan kodesi boylayacağız."

"O paraları planımızı hayata geçirmek için kullanmalıyız."

Benedetta homurdandı.

"Sen şu plan meselesine iyice kafayı taktın! Bizim herhangi bir amacımız ya da planımız yok!"

"Olacak. Yani umarım olur. Üstelik bu paralar eninde sonunda bitecek. Kabul et kardeşim, çalmaktan başka çaremiz yok."

Benedetta bir ayağını yere vurdu.

"Of, hayır!"

"Of, evet."

Benedetta üzerindeki leş gibi elbiseyi göstererek dudak büktü.

"Öyleyse bu balık derisiyle bir gün daha idare edeyim... Gidip bir şeyler yiyelim, sonra da yatıp uyuyalım. Yorgunluktan ölüyorum, ayaklarım şişti ve ayakkabılarım çamur içinde."

Mercurio kıza gülümsedi.

"Hah, şöyle... Senin bu neşeli hallerini seviyorum."

"Siktir git!"

Bir meyhaneye girdiler ve garip bir şekilde pişirilmiş balık yediler. Diğer müşterilerin hoşlarına gidiyor gibiydi ama onlar yapışkan bir tadı olan bu balığı beğenmediler. Sonra da kaldıkları hana döndüler.

Yolda giderken Mercurio insanların yüzlerine dikkatle bakıyordu. Bunca insanın arasında Giuditta'yı nasıl bulacaktı?

Lanterna Rossa Hanı'na vardıkları zaman Benedetta, "Birini mi arıyorsun?" diye sordu.

"Kim? Ben mi?"

Mercurio hemen hana girdi.

Yaşlı hancı aynı yerinde oturuyordu. Onları görünce ikisine de pis pis baktı ve tiksinmiş gibi lazımlığa tükürdü.

"Bana sorarsan oturduğu yer bir koltuk değil, adamın kök salmış kıçı," dedi Mercurio.

Benedetta güldü.

"Söylesene, kimi arıyorsun?"

"Hiç kimseyi."

Mercurio bir mum yakıp odayı dikkatle gözden geçirdi. Sonra tahta yan kirişlerden birini itinayla yerinden çıkardı. Lokantada yemek yerken çaldığı kaşıkla duvarda bir oyuk açtı. Sonra para kesesini oyuğun içine gömdü ve tahta kirişi yine dikkatlice yerine yerleştirdi.

"Genellikle yer döşemesinin altına bakarlar," dedi Benedetta'ya.

Mahcup bir şekilde birbirlerine baktılar.

"Eh, hadi artık uyuyalım," dedi Benedetta. "Ne bekliyorsun?"

"Hangi tarafta uyumak istersin?"

"Benden uzak ol yeter."

Benedetta yatağın sol tarafına yattı ve tek örtüyü üzerine çekti.

"Örtüyü ben alıyorum, senin tavşan tüylerin var."

Mercurio yatağın dış tarafına uzandı.

"Mumu söndürüyorum."

"Tamam."

"Yanık kalmasını ister misin?"

"Yok, söndür."

Mercurio muma üfledi ve oda zifirî karanlık oldu. Garip bir sessizlik içinde bir süre konuşmadan kaldılar.

Sonra Mercurio alçak sesle, "Uyudun mu?" diye sordu.

"Yok," dedi Benedetta kabaca. "Ne istiyorsun?"

"Demek istediğim şey, haydutlar yolumuzu kesip her şeyimizi aldıkları zaman..."

"Ee, ne olmuş?"

"Çok cesur davrandığını söylemek istemiştim."

"Tamam işte, şimdi söyledin. Artık uyuyalım."

"Evet, haklısın. İyi geceler."

Benedetta cevap vermedi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne istiyorsun hâlâ?"

"Hiç Ercole'yi düşündüğün oluyor mu? Ve bir de şu vurduğum adamı?"

Benedetta bir süre konuşmadı. Sonra daha kibar bir sesle, "Seni kurtaran ve dehlizde boğularak ölen sarhoşun adı neydi?" diye sordu.

"Bilmem..."

"Ya sen, Bay Bilmem'i hiç düşünüyor musun?"

"Sürekli..." diye cevap verdi Mercurio. Ve sonra ekledi. "O tüccarı da..."

"Ben de Ercole'yi hep düşünüyorum. O koca kafalı Zolfo'yu da."

Benedetta'nın sesi artık dostça çıkmaya başlamıştı.

"Peki ne düşünüyorsun?"

Mercurio hemen cevap vermedi.

"Korktuğumu."

"Hı..."

"Ve o zaman içim buz gibi oluyor."

İki genç uzun bir süre konuşmadı.

"Mercurio..." dedi sonra Benedetta.

"Hı?"

"İstersen örtünün altına gelebilirsin."

Benedetta bunu söyledikten sonra yatağın ortasına doğru geldi.

Mercurio önce kaskatı kesildi. Sonra o da kıza yaklaştı.

"Sakın beni öpmeye kalkışma."

"Hayır, yapmam."

Benedetta iç geçirdi ve uzanıp Mercurio'nun elini tuttu. Sonra kendisine doğru çekti.

"İyice sokulmazsan ısınamayız. Ama sakın..."

"Tamam, dokunmam."

"Ve şu bacaklarının arasındaki şeye de sahip çık... Kendi iyiliğin için."

Mercurio kıpkırmızı kesildi.

"Tamam."

Bir süre daha geçti ve Benedetta alçak sesle, "Benim bir rahiple ve başka ahlaksızlarla yatmam seni etkiledi mi?" diye sordu.

"Hayat dediğimiz şey tam bir pislik."

Mercurio'nun sesinde hem öfke hem de utanma vardı.

"Neden hep kızgınsın?"

"Hep kızgın değilim."

"Öylesin."

Mercurio biraz düşündü.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Benedetta bir süre daha konuşmadı. "Öyleyse?" diye sordu sonra. "Bakire olmamam seni etkiliyor mu?"

"Senin bakire olup olmamandan bana ne?"

"Erkekler sadece bakire kadınlara saygı gösterirler. Bilmiyor muydun?"

"Ehem... Evet, tabii ki biliyorum."

Benedetta belli etmeden güldü.

"Hiç sevişmedin, değil mi?"

"Hayır, aksine... Birkaç kez seviştiğim oldu."

"Ya, öyle mi?" Benedetta hınzır bir ifadeyle, "Peki nasıldı?" diye devam etti.

"Eh, işte şey... Her ikimizin de elleri... Yani ellerimiz bir şekilde işin içine girdi, anladın mı?"

Mercurio hem utanmış hem de tedirgin olmuştu.

"Neler saçmalıyorsun?"

"Kısacası öyle matah bir şey değildi... Yani daha iyileri de olabilir."

Benedetta kıkırdadı.

"Yalancı... Sen hiç sevişmedin."

"Çok uykum var, hadi uyuyalım."

Benedetta hınzırca güldü.

"Haklısın, uyuyalım."

Sonra elini Mercurio'nun elinin altına soktu.

Mercurio irkildi.

"Sakin ol... Sadece ısınmak için."

Mercurio cevap vermedi. Evet, doğruydu. Hiç sevişmemişti. Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gözleri açık, ona sonsuz gibi gelen bir zaman boyunca hareketsiz kaldı. Ve ancak Benedetta'nın ağır ağır nefes alıp vermeye başladığı an o da yorgunluğuna teslim oldu. Gözlerini kapadı ve hemen Giuditta'nın hayali karşısına geldi. Mestre'deyken erzak arabasında el ele tutuşmalarını hatırladı. Yeniden o anki heyecanı hissetmeye başlamıştı. Galiba aşk denilen şey buydu. Tıpkı Pazarcı Anna ile kocasının başına gelen gibi. Eğer karnında hissettiği o karışıklık aşksa çok da kötü bir şey değilmiş diye düşündü. Giuditta'yı hayal etmeye devam etti. Belki de kendisinin amacı Giuditta olmalıydı. Yeniden arabada, onun yanında olduğunu hayal etti.

Ve Benedetta'nın elini sıktı.

Benedetta da onun elini sımsıkı tuttu ve Mercurio'ya biraz daha sokuldu.

Mercurio utançtan alev alev yandığını hissetti.

"Affedersin," diye mırıldandı.

"Niçin?"

"Uyuduğunu sanıyordum."

Benedetta yumuşacık bir ses tonuyla, "Hayır," dedi. "Niçin af diledin?"

Mercurio kızın elini bıraktı ve ona sırtını döndü.

"Hiç... Unut gitsin," dedi kaba bir şekilde. "Çok bunaldım."

21

Shimon Baruch, Roma'dan ayrıldıktan sonra Flaminia Yolu'nu da bıraktı. Rieti'nin etrafındaki ormanlara daldı ve bir süre orada saklandı. Bir hafta sonra geri döndü ve yeniden Flaminia Yolu'nu tutarak kuzeye doğru yürümeye başladı. Hâlâ Venedik mi yoksa Milano'ya mı gideceğine karar verememişti. Saklandığı süre boyunca Ölü Gömücü'nün ona verdiği cevabı düşünüp durmuştu. Adamın yalan söylediğinden emindi. Ama Ölü Gömücü zeki bir adamdı ve Mercurio'ya karşı sevgi beslediği de aşikârdı. O yüzden Shimon onun yalan söylediğini düşünse bile Ölü Gömücü doğruyu söylüyor olabilirdi. Akıllıca bir hareketti bu. Ve sonunda Shimon adamın doğru söylediğine ikna oldu.

Flaminia Yolu, Apeninler'i aşıp Adriyatik kıyılarına iniyordu ve sonra bir zamanlar Yahudilerin en çok tercih ettiği liman olan Rimini'den geçerek Venedik'e yöneliyor ve Emilia Yolu adını alıyordu. Tüm bu yerler papalık topraklarına dâhildi. Shimon, elindeki vaftiz belgesine rağmen kilise topraklarında bu kadar uzun süre kalmayı göze alabileceğini kimsenin tahmin edemeyeceğini düşünüyordu.

Akşama doğru Narni'ye yaklaştığı sırada ölüm kadar siyah bir tutuklu arabasıyla karşılaştı. Kasları güçlü dört iri atın çektiği arabanın iki küçük penceresi haç şeklinde demir parmaklıklarla güçlendirilmişti. Yolun o noktada çok dar olması nedeniyle Shimon atım kenara çekip beklemeyi yeğledi. Arabanın arkasından gelen iki gardiyan Shimon'u fark edince yanına geldi.

"Kimsin? Nereye gidiyorsun?"

Shimon elini cebine soktu ve resmî olarak ilk kez kullandığı kimliğini çıkarıp gardiyanlara uzattı.

"Alessandro Rubirosa. İspanyol musun?"

Shimon başını *hayır* anlamında salladı ve sonra dilsiz olduğunu anlatmak için boğazını işaret etti.

Onunla konuşan gardiyan, Shimon sanki dilsiz değil de sağırmış gibi sesini yükselterek, "Dilsiz misin?" diye sordu.

Shimon başıyla onayladı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu diğer gardiyan.

Nasıl anlatacağını bilemeyen Shimon havaya eliyle bir gondol çizmeye çalıştı.

"Türk çarıkları mı? Ne alakası var?"

Diğer gardiyan meslektaşını düzeltmeye kalktı ve Shimon'un belindeki hançeri göstererek, "Hayır," dedi. "Türk hançerinden söz ediyor."

Shimon başını sağa sola salladı. Nasıl anlatacağını düşünmeye başladı.

"Neyse," dedi ilk konuşan gardiyan. "Nereye gittiğinden kime ne..."

Shimon bu kez yemek yemek ve uyumak istediğini anlatmaya çalıştı.

"Narni'de bir sürü taverna ve han var..." dedi ilk gardiyan.

Ama arkadaşı araya girdi.

"Hava kararmaya başladı. Yolunu kaybedebilir."

Sonra Shimon'a dönüp, "İstersen General'in yerine gelebilirsin," diye devam etti. "Hem temiz hem de ekonomiktir. Yemekleri de güzeldir."

Shimon kararsızdı. İçinden bir ses bu adamlara güvenmemesi gerektiğini söylüyordu. Ancak o sesin eski korkak tüccara ait olduğuna karar vererek gardiyanlara başıyla evet işareti yaptı.

Birkaç kilometre sonra dar bir patikaya daldılar ve çayırlık bir alana geldiler. Alanın hemen bitiminde iki katlı, kırmızı tuğlalı ve panjurları sımsıkı kapatılmış bir ev bulunuyordu.

Tutuklu arabası çayırın tam ortasında durdu. İnce bir yağmur yağmaya başlamış, hava da iyice soğumuştu. Shimon atından inerken gardiyanlar arabanın kapısını açtılar. İçeriden iğrenç bir koku geliyordu. Shimon arabanın içine baktığında, ellerinde ve bileklerinde demir halkalar taşıyan ve zincirlerle birbirlerine bağlanmış beş adam gördü. İçlerinden biri kollarını karnına bastırarak inliyordu.

"General!" diye bağırdı gardiyanlardan biri.

Aniden büyük bir telaş başladı. Gardiyanlar bu yol üstü lokantası için iyi bir kazanç kaynağı olmalıydılar. İki uşak ellerinde su dolu tahta kovalarla koşarak dışarı çıktı. Gardiyanlar tutukluları arabadan indirir

indirmez içerideki pislikleri temizlemek için suları arabanın içine boca ettiler. Tutuklular bir samanlığa doğru götürüldü. Shimon samanlığın küçük bir hapishaneye dönüştürülmüş olduğunu gördü. Duvarın bir ucundan diğerine kadar uzanan bir direğe suçlular teker teker bağlandılar. Rahat yemek yiyebilmeleri için bileklerindeki zincirler biraz uzun tutulmuştu. İki ihtiyar kadın bir bakır kazan ve toprak kaplarla samanlığa girdi. Su gibi çorbayı kaplara koyup tutuklulara verdiler.

Adamlardan biri kollarını karnına bastırıp inlemeye devam eden tutukluyu işaret ederek, "Sanırım o aç değil," dedi.

Gardiyanlardan biri aptal bir ifadeyle güldü. Sonra hana doğru ilerleyip, "General!" diye bağırdı. "Bir müşterin var."

Handan yaşlı ama gücü kuvveti hâlâ yerinde, bembeyaz kısa saçları özenle taranmış bir adam çıktı. Yanında da torunu olabilecek yaşta güzel ama kaba saba bir genç kız vardı.

Gardiyanlar sıradan bir hancı için aşırı sayılabilecek saygılı bir tavırla yaşlı adamı selamladılar.

"İyi günler, General!"

"Bu zavallı adam dilsiz... Bir yolcu. Güzel bir yemeğe ve rahat bir uykuya ihtiyacı var."

Yaşlı adam, Shimon'a baktı ve hanın kapısı açarak, "İçeri gel," dedi. Sonra da tutuklularla ilgilenen yamaklara dönerek, "Çocuklara bir şeyler hazırlayın!" diye bağırdı.

Shimon, kalçalarını dikkat çekecek biçimde oynatarak General'in arkasından yürüyen genç kızı dikkatlice süzdü ancak kız onun farkında değilmiş gibiydi.

Lokanta mütevazı görüntüsüne rağmen temizdi. Garsonlardan biri Shimon'a oturması için işaret etti. Gardiyanlar –gerek iki atlı gerek arabada oturan diğer üç gardiyan– keyifle sohbet ederek bir başka masaya oturdular ve toprak kupalarına kırmızı şarap doldurmaya başladılar.

Bir dakika geçmeden yaşlı kadınlar mutfaktan çıktılar. Birinin elinde gardiyanlar için hazırlanmış yemeklerle dolu bir tepsi, diğerinde de Shimon için hazırlanmış kızarmış tavuk, domuz sosisi, ekşili sosta kavrulmuş arpacık soğanı ve taze ekmekle dolu bir tepsi vardı.

Shimon domuz sosisine baktı ve *bir daha asla Yahudi olmayacaksın*, diye aklından geçirdi.

Bir dilim ekmek kesip ikiye katladı. İçine domuz sosisini koydu ve hayatında ilk kez domuz eti yemeye başladı.

Bir daha asla Yahudi olmayacaksın.

Ve birden kendini çok güçlü hissetti.

Bu arada sözde generalin peşinden üst kata çıkmış olan genç kız yine kalçalarını sallaya sallaya merdivenleri indi ve gidip gardiyanların masasına oturdu.

Shimon hayatı boyunca bu kız kadar güzel ve bir o kadar da tahrik edici başka bir kadın görmemişti. Ya da belki böyle kızları görmek için kendisine fırsat tanımamıştı.

Beyninden bir türlü atamadığı korkuya rağmen genç kızın karşı konulamaz bir şekilde kendisini çektiğini hissediyordu. Bu arada genç kız, Shimon'u hiç fark etmeden gardiyanlarla şakalaşıyor, gülüşüp içki içiyordu.

Uzunca bir süre sonra, gardiyanlar epeyce içip uyuklamaya başladıkları zaman genç kız ayağa kalktı ve dönüp Shimon'a baktı.

Shimon'un yüreği ağzına geldi.

Genç kız Shimon'un yanından geçerken, "Beni takip et," dedi ve lokantadan dışarı çıktı.

Gardiyanlardan biri alaycı bir şekilde sırıttı.

Shimon kendinden geçmiş bir şekilde hareketsiz duruyordu. Sonra aniden ayağa kalktı ve lokantadan çıktı. Genç kızın kıvrak bedeni gecenin karanlığında binanın köşesinden geçip kaybolmadan önce evcil bir hayvan gibi peşine takıldı.

Bir an başını kaldırıp hana doğru baktığında General'in alt katın penceresine dayanmış, dışarı baktığını gördü. Shimon titredi. Elinde olmadan bu adamdan korkuyordu. General bir süre başını onun gittiği yönden çevirmedi ama sonra sanki onu hiç fark etmemiş gibi başka tarafa bakmaya başladı. Shimon belki de onu gerçekten fark etmemiş olabileceğini düşündü. Çünkü gece kapkaranlıktı ve General de yaşlı bir adamdı.

Shimon hanın arka tarafına gelmişti. İleride açık bir kapı ve içeriden gelen loş bir ışık gördü. Bacakları koşmak istese bile kendisine hâkim olarak kapıya yaklaştı.

Kızın arkası dönüktü ama Shimon kapıdan içeri adımını atar atmaz dönüp adama yaklaştı. Kesik kesik nefes alıyordu ve dudakları

yarı açıktı. Shimon yetersiz tecrübesine rağmen kızın gözlerindeki şehveti anlayabildi. Genç kız, Shimon'u kolundan tutup kendisine çekti ve kapıyı kapattı. Sonra parmak uçlarında dönerek Shimon'un sırtını kapıya dayadı.

"Her gece bir ihtiyarın beni zorla yatağa atmasına katlanıyorum," dedi lafı döndürmeden. "Ama General bu gece gardiyanlarla meşgul. Beni aramayacaktır."

Shimon kızın kışkırtıcı güzelliği karşısında serseme dönmüştü. Göğüs dekoltesini örten iç gömleğinin yakası hafifçe açılmıştı ve ipek teni gözüküyordu. Shimon sessizce kızın göğüslerine bakmaya başladı.

Kız, Shimon'un yanından süzülüp bir ot balyasının üzerine oturdu. Balyanın hemen yanında bir şişe şarap duruyordu. "Gelsene yanıma," dedi kız şehvetli bir sesle.

Shimon ağa takılmış bir balık gibi hareket ederek kızın yanına oturdu. Genç kız çenesinden tutup Shimon'un yüzünü kendine çevirdi. Shimon şimdi kızın et ve şarap kokan nefesini duyabiliyordu. O siyah, derin ve gizemli gözlere uzun uzun baktı.

Kız da aynı şekilde ona bakıyordu. Sonra başını yana eğerek şarabı Shimon'un dudaklarına götürdü.

"İç hadi."

Shimon şaraptan bir yudum çekti ve içkinin boğazından akan ılık lezzetini aldı. Kızın dudakları kendi dudaklarının neredeyse üstündeydi. O sıcacık nefesini duyabiliyordu.

"Benimle sevişmek ister misin?"

Shimon kalbinin yerinden çıktığını sandı.

Genç kız elbisesinin önündeki bağcıkları çözdü. Açılan yakadan göğüsleri gözüküyordu. Genç kız gülümsedi. Ayağa kalkıp Shimon'un çizmelerini çıkardı. Sonra ona biraz daha şarap içirdi.

Shimon içkinin kendisine has tatlımsı tadının boğazından aşağı inişini hissetti.

"Adın ne?"

Shimon dilsiz olduğunu işaret etti.

"Tüccar mısın?"

Shimon başıyla onayladı. Günlerin verdiği yorgunluk bedenini sarmaya başlamıştı. Shimon başının ağırlaştığını hissetti.

"Zengin misin?"

Shimon direnmesine rağmen başının gittikçe daha çok ağırlaştığını hissediyordu. Birden nasıl bir aptal olduğunu anladı.

Genç kız sessizce ona bakıyordu.

Shimon dilsiz olmasaydı susmakta zorluk çekeceğini fark etti. Beynine binlerce karışık düşünce hücum etmişti.

Kız, Shimon'un üstünü didik didik aramaya başladı. Birden Ölü Gömücü'nün çizmelerindeki gizli cebi buldu ve içindeki yedi altın parayı aldı. Altınlardan birini ağzına sokup ısırdı. Sonra avucundaki paralara bakarak güldü.

"Yedi altın... Güzel!"

Shimon yerinden kımıldayamıyordu. Gözleri kapanıyor, başı dönüyordu. Odadaki her şey dönmeye, boyut değiştirmeye başlamıştı. Kimi zaman pırıl pırıl, kimi zaman sönük, bazen çok gürültülü, bazense sessiz bir dünyadaydı. Göğsünde bir baskı hissediyor, güçlükle nefes alıyordu. Karşı koyamadığı bir yorgunluk onu kendi derinliklerine çekiyordu.

Benimle sevişmeyeceksin, değil mi?

Genç kız başını Shimon'un göğsüne yasladı. Elini gömleğinin altına sokup tenini okşadı. Parmaklarını, avucunu yavaşça öptü. Sonra Shimon'un elini kendi göğsüne götürdü ve sıcak memelerinin üzerinde gezdirdi. Güçlükle duyulan bir sesle eğilip Shimon'un kulağına fısıldadı.

"Üzgünüm."

Bilincini kaybetmeden önce Shimon her yerde kan gördü. Öldürdüğü geri zekâlının göğsündeki kan, papaz ve yardımcısını öldürdüğü kilise odasının zeminindeki kan, ağzındaki kan... Her yer kan içindeydi. Nefes alıp verdikçe kendi kanını yutuyordu. Tıpkı öldüğünü zannettiği an gibi her yer kan içindeydi ancak Shimon bu kez korkmuyordu.

Sadece, *ne kadar aptalım*, diye düşündü.

Sonra her yer kardı.

Sabah ortalık ağarmadan hemen önce uyandı. Her tarafı uyuşmuştu. Başı hâlâ ağırdı ve etrafı bulanık görüyordu. Ayaklarında çizmelerin, üstünde de paltosunun olmadığını fark etti. Ayak bileklerinde zincirler vardı ve diğer beş tutuklunun yanına zincirlenmişti. Kusmaya başladı.

Kürek mahkûmlarından biri, "Dün gece kız seni bayağı eğlendirmiş anlaşılan," diyerek güldü. Gardiyanlar da dâhil herkes onunla birlikte gülmeye başladı.

Muhafız komutanı, Shimon'un vaftiz belgesine bakarak, "Alessandro... Rubirosa," dedi. "Bakire bir kızın ırzına geçmek ve onu öldürmeye teşebbüs etmek suçlarından dolayı tutuklusun. Bu yüzden Tolentino Hapishanesi'ne götürülecek ve kilise mahkemesi tarafından yargılanacaksın." Sırıtarak Shimon'a baktı. "Kendini savunmak adına söyleyeceğin bir şey var mı, dilsiz?"

Sonra kahkahalarla gülmeye başladı ve adamlarına dönerek, "Bunu da arabaya alın," dedi. "Yola çıkıyoruz."

Gardiyanlar tutuklulara, "Hadi sallanmayın, ayağa!" diye bağırdılar. İçlerinden biri kılıcını kınından çekti, diğeri de onları duvardaki direğe bağlayan zincirleri çözdü. Sonra da sıraya sokulup cezaevi arabasına bindirildiler.

Shimon samanlıktan çıkar çıkmaz bir köşede durmuş, gözleriyle onu arayan kızı gördü. Bir an bakıştılar. Sonra kız cüretkâr birkaç adım atıp Shimon'un karşısında durdu.

"Beni hep *hatırlayacağına* söz ver."

Shimon buz gibi bir tavırla genç kıza baktı. Gün ışığında kızın daha az dikkati çeken bir havası olduğunu düşündü. Gözaltlarında morluklar vardı ve dün gece kusursuz sandığı soluk cildinde hafif çizgiler oluşmuştu. Dudakları ise daha az dolgun, daha az kırmızıydı. Ve davranışları da daha utanmaz, daha yılışık... Belki de sadece yorgundu. Shimon'a omuzları daha çökük gibi gelmişti. Gözlerindeyse hüzünlü, aynı zamanda gizemli bir bakış vardı.

Shimon ağzını açtı ve kıza dikkatle bakmaya devam ederek bağırdı. İçler acısı tiz çığlığı, daha doğrusu ıslığı andıran tiz hırıltı kızın suratına çarptı. Genç kız birkaç adım geri gitti.

Gardiyanlardan biri Shimon'u itti, diğeri de kılıcın kabzasıyla suratına vurdu.

Kendisiyle dalga geçen ve belden aşağı şakalar yapan diğer tutuklularla birlikte tutuklu arabasına doğru yürüyen Shimon yorgunluktan ve soğuktan tir tir titriyordu. Dün akşamki ilacın etkisi yüzünden başı hâlâ taş gibi ağırdı. Bileklerine kadar çamura batan çıplak ayakları donmuştu. Ağzında artık kendisine çok tanıdık gelen kan tadı vardı.

Dönüp tekrar kıza bakarken, *evet*, diye düşündü. *Seni hep hatırlayacağım.*

Gardiyanlar onu da arabaya bindirdiler ve oturdukları tahta sıraya zincirlediler.

Genç kız, Shimon'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Onu öldürmeliydik!" diye bağırdı.

Yaşlı adam gülerek, "Seni bu kadar mı korkuttu?" diye sordu.

"Korkmuyorum... Tiksiniyorum."

"Biliyorsun, onu öldürmek çok tehlikeli."

Genç kız dik dik Shimon'a bakıyordu, Shimon da ona.

Shimon bir kez daha içinden, *seni hatırlayacağım*, diye geçirdi.

Araba yola koyuldu. Bir süre sonra akşam inleyen tutuklu yine karnını tutarak sızlanmaya ve güçlükle nefes almaya başladı.

"Çabuk öl, yakışıklı," dedi adamlardan biri. "Çok canımı sıkıyorsun."

Diğerleri güldü; Shimon hariç.

Yarım saat geçmeden adamın inlemeleri dayanılmaz olmuştu.

"Gerçekten çok can sıkıcısın, bir an önce ölsen iyi olacak," dedi tutuklulardan biri.

Hasta adamın yanında oturan tutuklu, "Yardıma ihtiyacın var mı?" diyerek adamın karnına diziyle vurdu.

Hepsi gülmeye başladı; Shimon hariç.

Tam karşısında oturan tutuklu, "Ne o? Eğlenmiyor musun, bok herif?" diye sordu ve Shimon'un yüzüne tükürdü.

Shimon'da en ufak bir hareket olmadı.

Sonunda bir kayın ormanının ortasındaki açıklığa geldiklerinde tutuklunun nefesi bir hırıltıya dönüştü. Adam son kez uzun bir nefes aldı ve arabayı sallayacak şekilde yere yığıldı.

Hemen yanında ona zincirlenmiş olan tutuklu, "Hey!" diye bağırdı. "Bu herif nihayet öldü. Onu kurtlara atın. Bir cesetle yolculuk etmek istemiyorum."

Araba durdu ve kapısı açıldı.

O anda havada uçan bir ok kapıyı açan gardiyanın boynunun bir tarafından girip diğerinden çıktı. Arabanın içinde Shimon ve diğer tutuklular birtakım haykırışlarla suya düşen cisimlerin çıkardıkları sesleri, bir sürü atın ayakları altında titreyen toprağın tok sesini, can-

hıraş çığlıklarla edilen duaları duydu. Sonra her şey derin bir sessizliğe gömüldü.

Açlıktan elmacık kemikleri çıkmış ifadesiz ve çirkin bir surat arabanın kapısından içeri uzandı. Arkasındaysa çoğunun üstü başı kan içinde on kadar adam daha vardı. Çirkin suratlı adam, "Özgürsün, şef," dedi.

Herkesin öldüğünü sandığı adam yerden kalktı.

Haydutlardan biri arabaya çıktı ve adamın bileklerindeki zincirleri çözdü.

"Seni yeniden görmek çok güzel, şef."

Adam cevap vermedi. Karşısında duran haydudun belindeki bıçağı aldı ve kendisine diz atan tutuklunun boğazını bir çırpıda kesiverdi. Sonra arabadan indi ve adamlarına, "Hepsini gebertin," dedi.

Haydutlardan biri en ufak bir tereddüt duymadan arabaya bindi ve Shimon'un yanındaki suçluya kılıcını sapladı.

Haydutların lideri atına binerken Shimon'u işaret ederek, "O kalsın," dedi. "Neden gülmediğini bilmiyorum ama bugün senin şanslı günün, dilsiz..."

Haydutlar diğer tutukluların da işlerini bitirdikten sonra zincirin anahtarlarını Shimon'a fırlatıp dörtnala uzaklaştılar.

Shimon ayağındaki zincirin kilidini açtı ve arabadan indi. Muhafızların başı yerde yatıyordu. Bir ok sol gözünden girip kafatasının arkasından çıkmıştı. Shimon görüntüsünün komik olduğunu düşündü. Cesedin ceplerini karıştırdı ve kimliğini bulup çıkardı. Adamın cebinde bir de altın para vardı. Shimon kendi parasını hemen tanıdı; elindeki yedi altından biriydi. Muhafız başına düşen hisse buydu demek. Hemen diğer gardiyanların da ceplerini karıştırmaya başladı. Sadece birinden bir altın para daha çıktı. Bu da diğer beş altının General ve kızda olduğuna işaretti.

Başgardiyanın çizmelerini çıkarıp giydi. Ayaklarını birkaç kez toprağa vurunca mahmuzlar şıngırdadı. Çizmeler ayağına tam olmuştu. Sonra deri eldivenlerini alıp taktı. Üzerinde papalık ordusunun armaları olan pelerini omuzlarına koydu. Kafasına da gardiyanın hafif miğferini taktı.

O sırada bir inleme sesi duydu. Etrafına bakındı. Gardiyanlardan biri kolunu ona doğru uzatmış, yardım istiyordu.

"İmdat... Yardım edin..."

Shimon gardiyanın yanına gitti; henüz çok genç bir delikanlıydı. Yanına diz çöktü ve başını ellerinin arasına alıp kucağına koydu.

Sonra şiddetle yana çevirip çocuğun boynunu kırdı.

Arabaya koşulmuş atları çözdü ve güçlü kaba etlerine bir tokat attı. Ürken atlar önce kişneyip sonra da koşarak gözden kayboldular. Shimon yerdeki kanlı kılıçlardan birini aldı. Sonra atlı gardiyanlardan birinin yayını ve oklarını da kaptı. Başgardiyanın atı bembeyaz bir beygirdi. Boynunda kan izleri vardı. Shimon atı temizledi ve sakinleşmesini bekledi. Sonra dizginleri tutup ata bindi. Başgardiyanın ayağından çıkarıp giydiği çizmelerle atı hafifçe mahmuzladı ve hayvan yürümeye başlayınca Shimon atın başını hana doğru çevirdi.

Geliyorum.

22

Ertesi sabah yeni elbiseler çalmak için bir yol düşünerek Rialto Köprüsü'nde aylak aylak dolaşan Mercurio ve Benedetta'nın yanına bir gözü bantlı bir genç yaklaştı.

"Beni takip edin, Scarabello'ya gidiyoruz."

Köprüyü iner inmez sola dönüp Riva del Vin denilen kıyı yolu boyunca yürümeye başladılar. Çamura batmamak için ahşap borda iskelelerine basmaya gayret ediyorlardı ancak iskeleler o bölgedeki tüm evlerin ve lokantaların ihtiyaçlarını karşılayan şarap kasalarıyla doluydu. Bu yoğun trafiğin içinde zorla ilerleyerek San Silvestro Kilisesi'nin yanından sola döndüler ve kendilerini San Silvestro Meydanı'nda buldular.

Scarabello, bir kürkçü dükkânının önünde kollarını öne doğru uzatmış şekilde duruyordu. Deri tabaklaması sırasında kullanılan asitlerin korkunç kokusu havaya yayılmıştı. Scarabello'nun üzerinde sık tüylü bir kürk manto vardı. İki genç Scarabello'nun etrafında dört dönüyor, ellerindeki fırçayı ağzına kadar siyah boyayla dolu bir tenekeye sokup kürkü boyuyordu. Mercurio yoğunlaştıkları yerlerde kürkün kahverengi benekleri olduğunu fark etti. Hangi hayvanın kürkü olduğu pek anlaşılmıyordu. Mercurio bu sık kıllı kürkün ayıya benzer bir köpeğe ait olabileceğini düşündü.

Scarabello bir yandan da elindeki pirzolayı dişliyordu. Adamları –onları getiren de aralarına katılınca üç kişi olmuşlardı– bir evin bahçesini çeviren beyaz taşların üzerine çıkıp oturdular.

Geldiklerini fark eden Scarabello, Benedetta'ya bakmaya bile tenezzül etmeden Mercurio'ya, "Venedik'i nasıl buldun?" diye sordu.

Mercurio genç adamın beyaza yakın sarı saçlarından bir kez daha etkilenmişti.

"Enayi dolu bir şehir gibime geldi."

"Onları yolabileceğini sana kim söyledi?"

"Sanırım bunun için senin iznin gerekecek."

Scarabello hoşnut bir ifadeyle gülümsedi. Sonra da kürkü boyayan çocuklara sabırsız bir şekilde döndü.

"Ne kadar kaldı?"

İkisi de cevap vermedi. Ancak bu sırada kürkçü, dükkânından çıkıp işi kontrol etmek için yanlarına geldi. Başını sağa sola sallayarak, "Beyefendi, korkarım iyi yapılmış bir ürün değil bu," diye sızlandı. "Bir kez daha boyamamız gerekecek."

"Hiç zamanım yok. Ne zaman biter?"

Kürkçü dudaklarını büzüp, "Hemen hemen bitmek üzere," dedi.

Scarabello adama gitmesini işaret etti. Sonra pirzoladan bir parça daha ısırdı.

"Söyle bakalım, ne yapmayı düşünüyorsun?"

Mercurio gülümsedi.

"Önce yeni elbiselere ihtiyacımız var. Üzerimizdekilerle kim olsa bizi bin beş yüz kilometre öteden tanır."

Scarabello cevap vermedi.

"Sana söylediğim gibi ben iyi bir dolandırıcıyım. Bu da benim sağkolum. Sen ne yapmamızı..."

Scarabello bir el hareketiyle Mercurio'yu susturdu.

"Çok sıkıldım," dedi kürkü boyayan çocuklara.

"Bitti sayılır, efendim," diye cevap verdi içlerinden biri.

"Ancak dikkatli olmalısınız, eğer..." diye söze başladı diğeri. Ancak Scarabello, "Canın cehenneme!" diye bağırınca çocuk devam edemedi.

Scarabello, Mercurio'ya onu takip etmesini işaret etti ve domuz sosisi satan bir toptancının önünden geçip Luganegher Sokağı'na döndü. Adamları peşinden geliyordu; tabii ki Benedetta da. Scarabello, Santo Aponal Meydanı'na kadar hızlı adımlarla yürüdü. Sonra durup Mercurio'ya acınacak haldeki tenha ve perişan dükkânı işaret etti.

"Beş yıl önce bu dükkânda iki başlı, dört kollu ve üç bacaklı bir canavar doğdu. Birbirlerine yapışık bir erkek ve bir dişi. Bahçıvanın çocukları." Ucunda yediği et takılı olan bıçağıyla tezgâhın arkasında duran adamı işaret etti. "Kız olana Maria, erkeğe de Zuane dediler.

Ancak bir saat yaşadılar. Sonra bir doktor canavarı alıp götürdü ve mumyaladı. O günden sonra bu dükkâna tek bir kişi bile adım atmadı."

Mercurio bahçıvana baktı.

"Peki öyleyse dükkân neden hâlâ açık duruyor?"

"Çünkü şimdi benim için çalışıyor. Kazandığının üçte birini götürüp ona vereceksin; o da bana iletecek."

"Beşte biri."

Aniden gökyüzü bulutlandı. Nemli bir rüzgâr esmeye başladı. Bir devin homurdanmasını andıran bir gök gürültüsü duyuldu.

"Pazarlık edecek durumda değilsin, ufaklık."

"Dörtte bir olsun."

"Sen sağır mısın?"

Mercurio başını salladı.

"Pekâlâ, dediğin gibi olsun."

Scarabello gülümsedi.

"Ancak senden fazla bir şey kazanacağımı sanmıyorum." Eğlenceli bir şekilde kıkırdayan adamlarına baktı. "Bana iyi bir hırsızmışsın gibi gelmiyor. Ve kesinlikle işe yarar düşüncelerin yok."

"Mükemmel bir dolandırıcıyım," dedi Mercurio kendisini savunarak. "Kılık değiştirme konusunda da bir sihirbazım."

"Ve tüm Romalılar gibi son derece alçak gönüllüsün."

Scarabello'nun adamları kahkahalarla güldüler.

Kurşun rengi gökyüzünden birkaç yağmur damlası düşmeye başladı.

Scarabello ilk kez o zaman başıyla Benedetta'yı gösterdi.

"Siz ikiniz, olabilecek en kötü çiftsiniz."

Sonra Mercurio'ya baktı.

"İyi bir ortak olmanın birinci kuralı nedir?"

Mercurio sanki soru kendisini ilgilendirmiyormuş gibi omuzlarını silkti.

"İşler iyi gitmediği zaman ortağını belanın içinde bırakıp kaçmamak..."

"Bu, sıradan bir ortağın yapması gereken temel şey zaten... Ama iyi bir ortak *görünmez* olmalıdır."

Mercurio genç adama hak veriyormuş gibi yaparak, "Kuşkusuz," diye cevap verdi.

Yağmur şiddetini artırmıştı ama Scarabello yerinden kımıldamıyordu. Dönüp Benedetta'ya baktı.

"Sen görünmez olamazsın," dedi. "Çok tatlısın."

Benedetta'nın yüzü aydınlandı ve neşeyle gülümsedi.

"Bu bir kusur, geri zekâlı!" diye bağırdı Scarabello.

Mercurio doğrulaması gerekiyormuş gibi, "Geri zekâlı," diye tekrarladı.

Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

"Eğer ortağın çok fazla dikkat çekiyorsa ne yapmak gerekir?" diye sordu Scarabello, Mercurio'ya.

"Değiştirmek gerekir," dedi Mercurio gülerek. Ama Scarabello'nun onunla gülmediğini görünce, "Şaka yaptım..." dedi. "Demek istiyorum ki... Neyse işte, ne demek istediğini anladım."

"Çok yüksekten attın."

"Yok, hayır... Çok haklısın. Eğer fazla gösterişliyse..."

Mercurio cahilliğini kabul etmemek için bir çözüm arayarak gevelemeye başladı.

"Eğer çok fazla sevimliyse... Onu sakat bırakmak gerekir, öyle değil mi?"

Yeniden güldü.

"O kusurdan yararlanmak gerekir, salak şey."

Bu kez Benedetta tekrarladı.

"Salak şey."

Mercurio kıpkırmızı kesildi.

"Evet, yararlanmak gerekir. Benim de söylemek istediğim buydu."

Scarabello başını salladı. Yağmurdan sırılsıklam olmuş saçları, sıra dışı albino bir hayvanın dokunaçları gibi havada sağa sola hareket etti.

"Onu daha çok ortaya çıkarmalısın, öyle ki kusur olmaktan çıkıp insanın aklını başından alsın. Bu tip ortaklar genelde olduğu gibi kendilerini göstererek değil, aksine tüm dikkatleri üzerlerine çekerek enayileri kontrol altına alırlar. Beni anlayabiliyor musun?"

Mercurio bu kez pes etti.

"Hayır... Sonuç olarak ne yapmam gerekiyor?"

Scarabello, Benedetta'nın yanına gitti ve kızın saçlarını çözdü.

Benedetta çocuğun elini itmeye çalıştı.

"Heeey!"

Scarabello otoriter bir sesle, "Kes sesini!" dedi. Sonra Benedetta'nın elbisesinin içine giydiği iç gömleğin bağcıklarını çözdü ve göğüs dekoltesini iyice açacak şekilde yakasını içine kıvırdı. Sonra sonuçtan pek memnun kalmayıp elbisenin yakasını yırttı. Benedetta'nın pembe göğüs uçları artık neredeyse ortaya çıkmıştı.

"Şimdi anladın mı? Elinde olanı kullan. Bu ilk kuraldır. Onlar göğüslere bakarken senin ellerin serbesttir."

Mercurio başıyla anladığını belli eden bir işaret yaptı. Sırılsıklam ıslanmıştı. Scarabello'nun adamlarının Benedetta'nın açık göğüslerine baktıklarını gördü.

"Ona saygılı davranmalısınız. Benedetta henüz bakiredir."

Ağzı bir karış açık kalan Benedetta, Mercurio'ya bakakaldı. Utancından kıpkırmızı kesilmişti. Sonra ne yapacağını bilemeden Mercurio'nun omzuna bir yumruk attı.

Scarabello başını salladı.

"Sizin yüzünüzden sıçan gibi ıslandım," dedi ve dükkândan içeri girdi.

Scarabello ve adamları kapıdan girince bahçıvan önlerinde saygıyla eğildi. İçeride hemen hemen satılacak bir şey yok gibiydi. Zemini tahta döşemeli, duvarları beyaz kireçle boyanmış soğuk ve büyükçe bir mekân olan dükkânda leş gibi kapkara birkaç sepetin içine bozulmak üzere olan meyve ve sebzeler konulmuştu. Mercurio bahçıvanın Scarabello'dan korkmadığını fark etti. Adamın gözlerinde minnettarlık vardı. Yuvarlak ve garip bir kilitle kapatılmış bir kutuyu açıp içinden bir tomar para çıkardı ve Scarabello'ya uzattı.

Scarabello paraları saymadan cebine attı. Sonra dört gümüş para çıkarıp bahçıvana uzattı.

"Bu senin hakkın."

Bahçıvan parlayan gözleriyle delikanlının elini öptü.

"Teşekkür ederim. Tanrı, her iki dünyada da seninle olsun."

Scarabello elini çekti ancak rahatsız olmuş bir şekilde değil; o da bahçıvana garip bir saygı duyar gibiydi âdeta. Mercurio'yu işaret etti.

"Paolo, bu ahmak çocuğun bize çok fazla yararı olacağını sanmıyorum ama işe alındı."

Hâlâ bıçağının ucunda duran pirzoladan bir parça daha ısırdı. Ağzının kenarından akan yağı hissedince de kürkün koluyla dudak-

larını sildi. Elini indirdiği zaman burnunun altında bir yanağından diğerine doğru uzanan kara bir leke oluşmuştu.

Yağmur boyayı çözmüştü ve kürkün bazı yerlerinde kahverengi lekeler yeniden ortaya çıkmıştı. Mercurio yere baktı. Scarabello'nun ayaklarının etrafında da siyah bir su lekesi oluşmuştu.

"Bıyıklar yakıştı," dedi ve kahkahalarla gülmeye başladı Mercurio.

Scarabello'nun adamlarından hiçbiri gülmeye cesaret edemiyordu.

Scarabello ne olduğunu anlamadan Mercurio'ya bakıyordu.

İlk harekete geçen, bir gözü bantlı olan delikanlı oldu. Mercurio'nun üstüne yürüdü ve yakasından tutup öfkeyle duvara itti.

"Kes sesini, bok herif."

Mercurio dengesini yitirmemek için çocuğa tutunmaya çalıştı ancak gidip diğer serseriye çarptı. O da Mercurio'yu boğazından tutup savurdu. Mercurio düşmemek için bu kez de ona tutunmaya çalıştı. Genç adam tiksinir gibi, "Gülmeyi kes, aptal herif," diyerek Mercurio'yu diğer arkadaşına itti.

İçlerindeki en iri yarı adam Mercurio'yu yakaladı ve bir top gibi havaya kaldırıp Scarabello'nun ayaklarının dibine attı.

"Özür dile, piç kurusu."

Ancak o zaman Scarabello bakışlarını yere indirip döşemeye baktı.

Benedetta nefesini tutmuştu. Bahçıvan da sırtını dönüp odanın diğer köşesine yürüdü.

Mercurio siyah su birikintisine parmağını sürüp kendisine bıyık yaptı ve yeniden gülerek, "Şimdi eşit olduk," dedi. "Ama seninkiler bayağı gür."

Tek gözlü genç, "Kes sesini, hayvan herif," diyerek Mercurio'ya tekme atmaya kalkıştı. Ancak o sırada Scarabello elindeki et parçasını aniden genç adamın suratına fırlattı.

"Ama Scarabello..."

"Esas sen kes sesini!" Sonra elindeki bıçağı Mercurio'ya doğrultarak, "Kalk ayağa," dedi ve bahçıvana seslendi: "Paolo, bana bir ayna getir."

Adam dükkânın arka tarafında kayboldu ve az sonra elinde bir aynayla geri döndü.

Scarabello aynada kendine baktı. Sonra gözü bantlı adamına dik dik bakarak, "Salak olan kim acaba?" dedi. "Sen mi, o mu? Bana söyle-

mekten korktuğun için bu halde ortalıkta dolaşmama göz yumacaktın, değil mi salak herif?"

Sonra diğer adamlarına baktı.

"Salaklar!"

Adamlar başlarını öne eğdiler.

Scarabello, Paolo'nun verdiği bezle temizlendi. Sonra neşeli bir gülümsemeyle bezi Mercurio'ya uzattı.

"Anzelo Tiyatrosu'nun terzisine git; orası bana aittir. Terziye seni benim gönderdiğimi söyle. Kendine uygun bir şeyler bulursan al."

Mercurio'nun yanağına bir tokat attı.

"Şimdilik hoşça kal, martavalcı."

"Bir dakika, Scarabello. Şimdi hesabımızı yapabilir miyiz? Çaldığımın üçte birini istiyorsun, doğru mu?"

Scarabello şaşkınlıkla Mercurio'ya baktı.

Mercurio tezgâha gitti ve üzerine bir bıçak, içinden para şıngırtıları gelen yeşil renkli kadife bir kese ve bir de kırmızı mendil bıraktı. Sonra bahçıvana baktı.

"Söyle bakalım Paolo... Bunların hepsi ne kadar eder? Patrona payını ödemeliyim."

"Hey! O kese benim!" diye bağırdı gözü bantlı genç.

"Mendil de benim!" dedi diğeri.

"Benim bıçağım, orospu çocuğu!" dedi üçüncü genç.

Scarabello bir elini kalçasına vurup yüksek sesle gülmeye başladı.

"Yanılmışım... Demek bu martavalcı bize iyi para kazandıracak."

Sonra adamlarına döndü.

"Enayiler! Siz onu korkuttuğunuzu düşünürken o sizin ceplerinizi boşaltıyormuş! Gerçekten çok salaksınız!"

Adamları tek tek enselerinden tuttu ve suratlarına kürkün kolunu sürdü. Üçünün de yüzleri is karası sürülmüş gibiydi.

"Başınız belada, enayiler. Akşama kadar temizlenmeniz gerek! Şu eşyalarınızı da alın, şapşal herifler."

Sonra dükkândan çıktı.

Yağmur durmuştu ve nazlı bir güneş dağılan bulutların arasından yüzünü göstermeye başlamıştı. Scarabello'nun neşeli kahkahası Santo Aponal Meydanı'nda çın çın çınlıyordu.

Scarabello'nun adamları da dükkândan çıktıktan sonra Paolo, "Onu hiç bu kadar içten gülerken görmemiştim," dedi. "Oysa bir an seni öldüreceğini sandım, delikanlı."

Bahçıvan elindeki dört gümüş paraya baktı.

"Beni yanlış anlama... Scarabello hakkında kötü konuşuyor değilim. O olmasaydı ben çoktan ölmüş olurdum. Hiç kimse bir canavarın babasından sebze almaya kalkmaz. Tüm Venedik benimle alışveriş yaparlarsa lanetimin onlara da geçeceğine inanıyor."

Adamın gözleri buğulandı.

"Karım başına geleceklerden korktuğu için papazlara tüm suçun bende olduğunu çünkü benim şeytanla iş birliği yaptığımı söyledi. Beni aforoz ettiler, evliliğimin geçersiz olduğunu ilan ettiler ve şu an karım Frari'deki papazların hizmetçiliğini yapıyor. Çocuklarım Maria ve Zuane'yi o dünyaya getirdi. Zavallı evlatlarım sadece yapışık ikizlerdi... Onlar canavar değildi, beni anlıyor musun? Sadece günahsız iki küçük bebektiler."

Paolo, yanaklarının hep ıslak olmasına alışkınmış gibi gözyaşlarını silmeden sözlerine devam etti.

"Scarabello beni terk etmeyen tek kişi oldu. Çok iyi biridir. Bu şehirde görebileceğin herhangi bir iyi insandan çok daha iyi... Onun gibi birinin bana ihtiyacı olabilir mi sence?"

Mercurio ve Benedetta utanmışlardı. Ne diyeceklerini bilemediler. Duruma uygun birkaç kelime etmeye çalıştıktan sonra Anzelo Tiyatrosu'nun nerede olduğunu sordular ve Venedik'in kalabalık dar sokaklarına doğru yürüdüler.

"Scarabello çok tatlı olduğumu söyledi," dedi Benedetta bir süre sonra kırıtarak.

Mercurio güldü.

"Hayır, sana geri zekâlı dedi."

"Sana da salak dedi."

"Ama o salağın sayesinde balık kokan elbisenden kurtulacaksın."

"Sadece şanslıydın. Havaya girmeye gerek yok."

Gülüşmeye başladılar.

Onları tanımayan ve hikâyelerini bilmeyen biri, hiçbir sorunu olmayan iki arkadaş olduklarını düşünebilirdi.

Nadir kuşlar satan ve kendi deyimiyle hepsini Yeryüzü Cenneti'nden getiren bir gezgincinin çevresini sarmış kalabalığa karışarak küçük bir alan olan Sansoni Meydanı'na geldiler. Mercurio kalabalığın içinde aniden kel, sivri ve tanıdık bir baş gördü. Yüreği ağzına geldi.

"Donnola!"

Donnola onu duymadı ve hızlı adımlarla yürümeye devam etti.

Mercurio bir elini havada sallayarak yeniden, "Donnola!" diye bağırdı. Sonra Benedetta'ya bakarak, "Kim olduğunu anladın mı?" diye sordu. "Hadi peşinden gidelim."

"Sana ne o geri zekâlıdan?"

"Bir merhaba demek istiyorum. Doktor'a çok yardımcı olmuştu."

"Doktor'dan sana ne? Anzelo Tiyatrosu'na gidelim, hadi."

Benedetta, Mercurio'nun kolundan çekiştirerek onu aksi yöne sürüklemeye çalıştı.

Mercurio heyecan içinde kendini kızın elinden kurtardı.

"Bırak kolumu! Sen git, ben sana yetişirim."

Sonra Donnola'nın peşinden koşmaya başladı. Askerin çok zayıf bile olsa Giuditta'yla bir bağlantısı olabilirdi.

Benedetta bir an kararsız kaldı ve sonra Mercurio'nun peşinden koşmaya başladı.

Mercurio, kendine yol açmak için insanları yararak koşturmaya devam etti ve Donnola'nın peşinden dar ve çamurlu bir sokağa girdi. Ara sıra adamın kafasını görüyor, öyle olunca da elini kolunu sallayarak ona sesleniyordu.

Donnola bir ara birinin kendisine seslendiğini duydu. Dönüp arkasına bakınca bir gencin sinirli el kol hareketleriyle onun ismini söylediğini gördü. Adımlarını hızlandırdı ve şehrin ara sokaklarını tanımanın verdiği avantajla kısa sürede delikanlıdan kurtuldu.

Mercurio kıyıya vardığında Donnola çoktan bir tekneye binmişti. Artık ona yetişmek imkânsız gibiydi. Hemen hemen Büyük Kanal'ın ortasına varmış olan teknede birileri daha vardı: Doktor ve kızı.

Mercurio'nun yüreği hopladı ve alçak sesle, "Giuditta..." diye mırıldandı.

Sonra çamurlu kıyı yolu boyunca koşmaya başladı. Bir yandan da bağırıyordu:

"Giuditta! Giuditta!"

Genç kız dönüp kıyıya doğru baktı.

Mercurio, Giuditta'nın kendisini tanıyıp tanımadığını bilmiyordu. Ama onca uzaklığa rağmen gözlerinin birleştiğini hissedince genç kızın da kendisini tanıdığına inandı ya da inanmak istedi.

Dizlerine kadar çamura batmış ve nefes nefese kalmış bir şekilde durdu ve var gücüyle bir kez daha bağırdı.

"Giuditta!"

Genç kız gözlerini kıyıdan ayırmıyor ama yerinden de kımıldamıyordu.

Mercurio güçlükle nefes alıp verirken, "Giuditta..." diye mırıldandı.

Hemen arkasında duran Benedetta her şeyi görmüştü. Göz pınarlarına dolan yaşlara engel olmak için dudaklarını kanatana dek ısırdı.

Doktor'un kızından ölesiye nefret ediyordu.

23

Tekne Büyük Kanal'ı arkasında bırakıp dar bir kanala dönerken, "Baba, bizimle birlikte yolculuk eden genç rahibi hatırlıyor musun?" diye sordu Giuditta.

"Mercurio mu? Evet, hatırlıyorum."

"Az önce kıyıda onu gördüm sanırım. Bize el sallıyordu ancak bu kez üzerinde rahip kıyafeti yoktu."

Isacco aniden dikkat kesilerek kızına döndü.

"Ehem... Aslında şey... O uzaklıkta her insan başkasına benzetilebilir, güzel kızım. Ama bana sorarsan o delikanlı olması pek mümkün değil."

Oysa Giuditta, Mercurio'yu gördüğünü biliyordu. Biliyordu çünkü onu görür görmez, sanki biri göğsüne bastırıyormuş gibi yüreğinde bir sıkıntı hissetmiş ve bir saniye sonra da aynı yürek mutluluktan kuş gibi hafiflemişti. Gördüğü kişinin Mercurio olduğunu biliyordu çünkü düşüncelerinden uzaklaştırmaya çalışsa bile ellerinin birbirine değdiği günden beri onu aklından çıkaramıyordu.

Babasına cevap vermedi. Artık iyice gözden kaybolmaya başlamış olan Büyük Kanal'a bakmakla yetindi. Mercurio'nun hareketlerine neden karşılık vermediğini anlamamıştı. Oysa yapmak istediği şey tam da buydu. Ancak taş gibi kımıldamadan bakakalmıştı.

Donnola ise peşinden koşan delikanlının kim olduğunu en sonunda anlamıştı ve ondan korktuğunu düşününce gülesi geldi. Tam Giuditta'nın söylediklerini doğrulamak için konuşacakken gömleğinin kolunun çekiştirildiğini hissetti.

Isacco, Domola'nın kulağına eğilip, "O çocuğu görmezlikten gelmeliyiz," diye fısıldadı. "Başımıza bela olacak."

Sonra dönüp kızına baktı. Giuditta olanların farkında değildi. Sarı ve yeşile boyalı bir evin arkasında kaybolmak üzere olan Büyük Kanal'a bakıyordu.

Isacco sandalcıya dönerek, "Daha çok var mı?" diye sordu.

"Geldik sayılır. Madonate Kanalı'nın yarısını geçtikten sonra ineceksiniz ve San Polo'ya doğru çok az yürüyeceksiniz. Banker Anselmo'nun evi en büyük ve en gösterişli olandır." Sonra başını sallayıp dişlerinin arasından, "Lanet kan emici," diye homurdandı.

"Böylece kan vermen gerektiğinde kimi çağıracağını öğrenmiş oldun," dedi Donnola. "Şimdi sus ve küreklere asıl. Doktor, arkadaşını kötülediğini duyarsa sana zırnık ödemez, enayi."

Tekne az sonra bir iskeleye yanaştı ve yolcular tekneden indi. Birkaç adım ilerledikten sonra kendilerini son yıllarda bazı büyük şehirlerde kullanılmaya başlanan Arnavut kaldırımlı, ortasında üstü kapalı bir kuyu bulunan San Polo Meydanı'nda buldular.

Birkaç çöpçü, ellerindeki koca fırçaları ve tahta kürekleriyle meydandaki çöpleri toplamakla meşguldü.

"Çarşamba günleri burada pazar kurulur," diye açıkladı Donnola. Sonra kilisenin hemen hemen tam karşısındaki üç katlı güzel evi gösterdi.

"İşte Banker Anselmo orada oturuyor. Çok zengin olmasının yanı sıra çok da güçlüdür. Beş yıl önce tam bu meydanda Peder Ruffin iki bin kişinin önünde İsrailoğullarının aleyhinde bir nutuk çeker ve anlatılanlara göre bizim sevgili bankerimiz bunun üzerine doğruca Onlar Konseyi'ne gidip bu durumu protesto eder ve onlar da... Onlar da sadece bankerin sözlerine inanarak pederin kıçına tekmeyi basarlar. Kendisine sorun, anlatsın size de."

Evin geniş kapısının önüne geldiklerinde Isacco utanmış gözlerle Donnola'ya baktı.

"Çok özür dilerim ancak..."

Donnola gülümsedi.

"Biliyorum, Doktor. Bankerin evine giremem." Yeniden gülümsedi. "Sizce insanların hiçbir ayrım gözetmeden dünyanın her yerine gidebilecekleri bir gün gelecek mi?"

Isacco cevap vermedi ama adama gülümsedi. Donnola'dan gerçekten hoşlanıyordu.

Kapıyı çaldı. Şık bir üniforma giymiş bir uşak kapıyı açtı.

"Ben Negroponteli Isacco, bu da kızım Giuditta. Asher Meshullam bizi bekliyor."

Uşak başını eğerek onları selamladı ve girmeleri için kenara çekildi. Sonra da Donnola orada yokmuş gibi kapıyı suratına kapattı. Sessizliğini bozmadan sedir ve portakal ağaçlarının yetiştiği iç avluya doğru yöneldi. Avlunun ortasındaki kırmızı ve sarı çizgili ipek tentenin altında ufak tefek, çelimsiz bir adam oturuyordu. Avuç içlerini yukarı doğru çevirdiği ellerini ortasında küçük bir mangal yanan masanın üzerine koymuştu.

"Oturun."

Kadın sesini andıran ince sesinden bile gücünü anlamak mümkündü.

Isacco adamı selamladı.

"Asher Meshullam, bizi evinize kabul etmenizden dolayı onur duyuyorum."

Banker hemen yanındaki damasko desenli koltuğu işaret ederek yeniden, "Oturun," dedi.

Sonra Giuditta'ya döndü.

"Belki şu egzotik bitkileri yakından görmek hoşuna gider. Uzun olanlar limon, diğerleriyse tatlı portakal. Venedik'in iklimi güneşi seven bu bitkilere göre değil. O yüzden onları cansız göreceksin. Ama tıpkı biz Yahudiler gibi onlar da güçlüler ve bulundukları yere uyum sağlayabiliyorlar."

Isacco kızına gitmesi için başıyla işaret etti ve sonra da bankerin gösterdiği koltuğa oturdu.

Giuditta dalgın bir ifadeyle babasına gülümsedi. Asher Meshullam'ın bitkileri onu zerre kadar ilgilendirmiyordu. Ama düşünceleriyle baş başa kalma fırsatı bulduğu için mutluydu. Mercurio ona, "Seni bulacağım," demişti ve işte bugün bulmuş, adını defalarca tekrarlamıştı. Neden kendisi de Mercurio'ya cevap vermemişti? Neden o da Mercurio'nun ismini haykırmamıştı? Neden babasına tekneyi kıyıya yanaştırmasını söylememişi? Giuditta bu soruların hiçbirine ne cevap vereceğini bilmiyordu.

Bir portakalın kaygan yapraklarını okşarken, "Çünkü korkuyorum," diye mırıldandı. Sonra öfkeyle yaprakları kopardı.

"Çünkü hâlâ küçük bir kızım."

Dönüp babasına ve Asher Meshullam'a baktı. Onu görmemişlerdi. Kopardığı yaprakları yere attı.

Sonra yeniden küçük bir kız olduğunu düşündü. Ama orada, Venedik'te bir kadın olacaktı.

Isacco'yla baş başa kalır kalmaz banker sözlerine devam etti.

"Portakalın adını nereden aldığını biliyor musun? Portekizlilerden. Meslektaşın olan bazı ünlü doktorlar var ki portakal yemenin iskorbüt hastalığına iyi geldiğini savunuyorlar. Bu konuda sen ne düşünüyorsun?"

Isacco, Serenissima topraklarının en ünlü bankeri olmasının yanı sıra Venedik'teki Yahudi topluluğunun da tartışılmaz lideri olan bu adamın sorduğu hiçbir sorunun nedensiz yöneltilmiş olamayacağını düşündü.

"Değerli bilim insanları bu teoriyi destekliyorlarsa benim gibi basit bir doktor nasıl çürütebilir?"

Banker gülmeden ama pek de fazla ciddileşmeden Isacco'ya baktı.

"Denizler hakkında bilimsel verilerden ziyade birtakım hurafeler geliyor kulağıma. Örneğin, mucize muskalardan söz edildiğini duydum..."

Gece gibi kara ve keskin bakışlı o küçük gözleriyle yeniden Isacco'yu süzmeye başladı.

Isacco konuyla ilgili hiçbir şey bilmediğini anlatmak istercesine dudak büküp omuzlarını silkti. Ama Qalonimus'la ilgili ima tesadüfen yapılmış olamazdı. Banker ona bir mesaj vermek istiyordu.

Asher Meshullam uşağına işaret etti ve uşak kemik kulplu, kabartmalı gümüşten yapılmış bir sürahiden ağız kısımları saf altın kaplı ince kristal kadehlere şarap doldurdu.

Banker kendi kadehini kaldırdı.

"*Koşer,*[6]" dedi. "Dinimizin emirlerini takip ediyorsun, değil mi?"

Isacco bu sorunun da onu denemek için yöneltildiğini düşündü. Eğer Asher Meshullam kendi topluluğunu yönetiyor ve Venedik'in otoriteriyle içli dışlı ilişkilerde bulunabiliyorsa mutlaka kendi burnunun ötesini de görüyor olmalıydı. Dolayısıyla yüzsüzce yalan söylemek asla uygun kaçmazdı.

---

6 Yahudiliğe göre yenilmesi ve kullanılmasında dinen bir sakınca bulunmayan helal ürünler. (ç. n.)

Hem alçak gönüllü hem de gururlu bir tavırla –çünkü içten bir samimiyet yaratmak için bunun en ideal karışım olduğunu öğrenmişti– bankere baktı.

"Asher," dedi. "Altı yüz on üç mitzvotun hepsini takip etmek ve bunları her gün yerine getirmeye uğraşmak zorunda kalsaydım ne çalışmak ne de nefes almak için zamanım olurdu. *Shaddai*, yüce Tanrı, bağışlayıcıdır... Benim gibi âciz bir kulunun da yüreğini bilir... Ne olduğumu, içimde hiçbir kötülük bulunmadığını görür. Bazen kadehime helal olmayan şarap konursa itiraf etmeliyim ki onu da içerim. Ama tabii ki ne domuz eti ne de usulsüz et yerim."

Banker duyduklarından hoşnut bir şekilde gülümsedi. Şarabından bir yudum daha alıp kadehi masaya bıraktı ve sanki gün içinde karşısına çıkan her olay sıradanmış gibi rahat bir tavırla yeniden konuşmaya başladı.

"Birkaç gün önce limanda Makedonyalı bir grup denizci vardı. Seninkinin yaşlarında bir kızı olan Yahudi bir dolandırıcıdan söz ediyorlardı."

"Ya, öyle mi?"

"Evet. Yaptığı yolculuğun bedelini ödemediğini ve onları kandırdığını anlatıyorlardı."

Isacco elini alnına vurdu ve sonra bir şeyler hatırlamış gibi havada salladı.

"Ah, durun bir dakika... Ne tesadüf! Ben de buraya gelir gelmez aynı olayı duydum. Ancak bana daha farklı şekilde anlatıldı. Yahudi'nin son derece şık üç bavul dolusu taşla borcunu ödediği söylendi."

Asher Meshullam memnun bir ifadeyle gülümsedi. Yavaş yavaş kiminle karşı karşıya olduğunu anlamaya başlamıştı.

"Şu Makedonyalılar garip insanlar," dedi. "Onca taşla ne yapacaklarına akıl sır ermez."

Isacco başını salladı.

"Kim bilebilir?"

Ashem Meshullam keyifle güldü ama hemen toparlanıp ciddileşti.

"Benim tek endişem, bu Yahudi'nin gerçek bir dolandırıcı olması. Görüyorsun ki özellikle de bu son dönemlerde Venediklilerle aramızdaki denge çok hassas bir halde. Yeni sürtüşmelere ihtiyacımız yok."

"Anlıyorum. Ancak benim fikrimi sorarsanız böyle bir Yahudi gerçekte hiç var olmadı, sadece ayyaş birkaç denizcinin yarattığı bir hayal ürünü o. Bu denizciler Venedik'ten ayrıldıktan sonra da o Yahudi'den bir daha söz edileceğini sanmıyorum."

"Sen buraya nasıl geldin?"

"*Ha-Shem*, kudretine her zaman şükrettiğim yüce Tanrı'nın yardımıyla... Ve bir de bir çift sağlam ayakkabı sayesinde. Bizlere lagüne denizden gelmek yasak olduğu için karadan geldik."

"Karadan mı? Yani?"

Isacco bakışlarını Asher Meshullam'ın gözlerinden kaçırmadan, "Karadan," diye tekrarladı.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sonra ilk konuşan banker oldu.

"Cemaate ve Cattaverlere[7] söylemem gereken bu mudur?"

"Evet, böyle söyleyiniz çünkü gerçek olan budur."

Asher, Isacco'nun kolunu sıktı.

"Öyleyse onlara bunu söyleyeceğim, Isacco. Olması gereken budur."

Isacco başıyla onayladı. Mesaj gayet açıktı. Asher Meshullam, Isacco'nun anlattıklarının tek bir kelimesine bile inanmamıştı.

"Olması gereken neyse o olur. Âmin."

"Âmin."

Banker, Isacco'nun kolundan elini çekti ve ona gülümsedi.

"Sen, Negroponte Adası'nın balyosunun oğlusun. Senin buradaki güvencen budur."

Isacco başını saygıyla önüne eğdi.

"Tanrı sizi korusun, Asher Meshullam."

"Bana tüm buradakiler gibi Banker Anselmo demeye alış. Senin adın da zaten Negroponteli Isacco değil. Ama Venedikliler gizemi sever, bunu unutma."

"Hiç unutmayacağım."

"Kendi halkının arasında bir ev al," diye devam etti banker. "Bugün çoğumuz Sant'Agostin, Santa Maria Mater Domini ya da burada, San Polo'da oturuyoruz. Beni dinle ve kendi insanlarının arasında bir ev

---

7 *Signori de Cattaveri*. Venedik Cumhuriyeti döneminde üç kişiden oluşan, adalet ve hukuktan sorumlu yönetici grubu, en üst idari sınıf. (ç. n.)

al. Doktor olduğuna göre büyükçe bir ev olsun. Böylece sen de büyük bir doktor olursun. Gizem bizim de hoşumuza gider."

"Teşekkürler... Anselmo."

"Şimdi mesajında bana söz ettiğin taşları göster. Bakalım senin için ne yapabilirim." Banker Anselmo içini çekip gözlerini yumdu. "Ancak hepimizin zor zamanlardan geçtiğini sana söylemeliyim..."

Isacco bir bankerle iş yapmanın böyle değerli bir bedeli olması gerektiğini düşündü. Masanın üzerine kıymetli taşları bıraktı.

"Böyle avucunuzun içinde gördüğünüz zaman inanması zor olsa da emin olun ki bu taşları buraya getirmek benim adıma çok büyük bir yük olmuştur."

Banker Anselmo masumane bir şekilde Isacco'ya gülümsedi.

"Sana inanıyorum, Negroponteli Isacco..." Ve sonra gülmeye başladı.

"Bize neden sürekli kıçımızın kıymetli olduğu söylenir sanıyorsun?"

24

Isacco, elindeki taşları değerinden çok aza satması karşılığında Anselmo'nun sonsuz güvenini kazanmış bir şekilde onun evini terk etti.

"Banker Anselmo, Serenissima'nın Venedikli Yahudiler için özel bir bölge yaratmayı düşündüğünü söyledi."

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordu Giuditta.

"Hayır, kızım. Bir *domuz*un düşüncesi olmalı bu."

Donnola lafa karıştı.

"Bir *neyin*?"

"Bir tecrit kampı," diye mırıldandı Isacco. "Ya da bir hayvanat bahçesi."

"Bu tam bir saçmalık," dedi Donnola. "Asla olamaz."

Isacco bir kaşını kaldırıp Donnola'ya baktı.

"Cumhuriyetle ilgili, Serenissima'nın ileri gelenleriyle düşüp kalkmaya alışmış Banker Anselmo'dan daha çok şey bilmen hoşuma gitti."

Donnola, Isacco'nun sözlerindeki ironiyi anlamazlıktan gelerek cevap verdi.

"Tefecinin ayrıcalıklı durumu, Doktor, bize sadece bazı insanların her türlü mantığın aksine kendilerini benim gibi Hristiyanlardan daha yüksek gördüklerini gösterir. Sonuç olarak Serenissima'nın onayladığı her şey gerçeğe karşılık gelmeyebilir. Kimi zaman ayaktakımını oyalamak için yakılan ateşin dumanıdır sadece. Ve son olarak düşüncem, bu hayvanat bahçesi dediğiniz şeyde başarılı olunursa güzel bir budalalık yapılmış olur, bakın size söylüyorum."

"Sen böyle diyorsan inanmaktan başka çarem yok," dedi Isacco. "Banker Anselmo'ya gönlünü ferah tutmasını söyleyeceğim."

Donnola omuz silkti.

"Neye isterseniz ona inanın, Doktor. Ben size kendi inandığım şeyi söyledim."

"Hadi bakalım, şimdi gücenme zamanı değil," diyerek güldü Isacco ve Giuditta'ya göz kırptı.

"Ben kimseye gücenmiyorum," dedi Donnola. "Ama şunu bilmenizi istiyorum; tefeci sizin sözlerinize asla kulak asmayacaktır. Neden, biliyor musunuz?"

"Neden?"

"Çünkü sözüm meclisten dışarı, sizler kendinizi acındırmaya ve sızlanıp yakınmaya bayılırsınız."

"Böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Isacco biraz da öfkelenerek.

"Evet. Tüm diğer tüccarlar gibi ben de böyle düşünüyorum. Siz belki artık tüccarlık yapmayacaksınız ama bu yine de genel kanıyı değiştirmez."

Isacco, Banker Anselmo'yu, taşlarına gösterdiği ilgiyi gizlemesini ve verdiği fiyatın düşüklüğünü aklına getirdi. Kendisi de tıpkı Donnola gibi düşünmüştü. Ama bunu kendilerinden olmayan birine itiraf etmek başka bir şeydi.

"Bilmiyorum..." demekle yetindi sadece.

Donnola güldü ve başını salladı.

"Bilirsiniz... Bilirsiniz..."

"Bana sorarsan her şeyi bilen sensin, Donnola."

"Hadi ama gücenmeyin..."

Donnola az önce Doktor'un söylediği sözleri tekrarlayarak güldü.

Giuditta da gülmeye başladı.

"Sözüm yine meclisten dışarı," diye devam etti Donnola. "Siz Yahudiler arabanın son tekeri olmaya inanmışsınız hep..."

"Ama bu doğru mu? Samimi olarak cevap ver."

Donnola, Isacco'ya baktı. Aniden sözleri istediğinden daha çok dikkat çekmiş, üzerine âdeta bir yük bindirmişti. Oysa az önce söylediği sadece bir deyimdi. Yahudilerin etliye sütlüye bulaşmadan yaşamayı sevdiklerini söylemek istemişti.

"Yani örneğin şöyle anlatayım..." diye başladı ne diyeceğini bilemeden.

"Seni dinliyorum."

"Türkler sizden daha beter."

Donnola konuyu saptıracak bir şey bulduğu için mutluydu.

"Türklerle ne ilgisi var? Onlarla sürekli savaş halindesiniz."

"Haklısınız. Bize göre onlar Yahudilerden daha beterler."

"Donnola, Venedik'te hemen hemen hiç Türk yok."

"Doğru. Aksine bir sürü Yahudi var. Bu yüzden arabanın son tekeri Türklerdir, Yahudiler değil."

Donnola olayın karmaşık hale gelmesinden memnundu.

Isacco başını salladı.

"Ah, Donnola... Seninle hiç söz düellosuna girilmez."

Giuditta hâlâ neşeyle gülüyordu.

"Babanla dalga mı geçiyorsun?" diye sordu Isacco.

"Buna asla izin vermezsin," diye cevap verdi Giuditta ona gülümseyerek.

"Tartışmamızla ilgili ne düşünüyorsun?" dedi Donnola.

Giuditta babasına baktı ve koluna sarıldı.

"Doktor Negroponteli Isacco'nun sonunda dişine göre bir lokma bulduğunu düşünüyorum."

Isacco neşeyle kızına sarılarak, "Bir ev arasak daha iyi olacak," deyip konuyu kapattı.

"Hayır, Doktor. Önce gidip Komutan Lanzafame'yle konuşmamız gerekiyor, size sabah söylemiştim. Bana öğleden sonra her zamanki mekâna gelmemizi söyledi. Sizin yardımınıza ihtiyacı var."

"Bu *her zamanki mekânınız* nerede peki?"

"Hemen şurada, Rialto'nun arkasında, Doktor."

"Burada her şey Rialto'nun etrafında dönüyor anlaşılan."

"Çünkü Rialto kentin kalbidir."

"San Marco olduğunu sanıyordum."

"San Marco politikacıların, dolandırıcıların ve turistlerin yeridir, Doktor."

"Eh, öyleyse şu her zamanki yere gidelim. Etrafta bir garnizon gördüğümü hatırlamıyorum ama..."

Donnola güldü.

"Garnizondan söz eden kim? Barış zamanında Komutan'ın müdavimi olduğu yer Spade Tavernası'dır."

Donnola'nın tarif ettiği gibi balık pazarının arkasındaki dar bir sokağa saptıklarında Spade Tavernası önlerine çıktı. Donnola buraya

genellikle San Lorenzo rahibelerinin geldiğini anlattı ve sonra da, "Mis gibi... Tertemiz bir mekân!" diye bağırdı.

Oysa mekânın hiç de din adamları tarafından tercih edilecek bir hali yoktu. Isacco, yaşlı bir fahişenin, kapı önüne yığılan sarhoşun ceplerini hiç çekinmeden karıştırdığını görünce bunu anlamıştı.

"Belki kızınız dışarıda beklese daha iyi olacak, Doktor."

"İmkânı yok," dedi Isacco kararlı bir ses tonuyla. "Ben nereye, kızım oraya. Aklından neler geçiyor senin? Etrafına bir baksana..."

"Evet ama içeride..."

"Lafını bile etme. Konu kapanmıştır. Kızımı dışarıda bırakmak istemiyorum."

Donnola omuzlarını silkti ve kapıyı açıp içeri girdi. Isacco ve Giuditta da onu takip etti.

İçeri girer girmez sokaktakinden daha berbat bir koku âdeta üzerlerine saldırdı. Ter, çürümüş hurma, yerlere atılmış muz kabukları, kokuşmuş balık, kaynayan acı sos ve ayrıca is, odun, haftalardır temizlenmemiş tuvaletin iğrenç bir karışımıydı bu. Ekşimiş şarabın bozuk kokusu ise hepsine baskın geliyordu.

Mekân çok büyüktü ancak gün ortasında olmalarına rağmen zifirî karanlıktı. Pencereler kalın ve koyu renk perdelerle kapatılmıştı ve yağ lambalarının ışığı o kadar azdı ki insanların yüzlerini seçmek bile neredeyse imkânsızdı. Giuditta, bir sarhoşun duvarların oraya gidip kimseyi umursamadan işemeye başlamasını fal taşı gibi açılan gözleriyle izledi. Babasının peşinden ilerlerken zaman zaman çıplak bir göğüs, yukarı kaldırılan eteğin altından çıkan bembeyaz bir kalça görüyordu. Havada müstehcen kelimeler, şuh kahkahalar, inlemeler ve küfürler uçuşup duruyordu. Giuditta ürkerek kendisini cehennemin kapı ağzında gibi hissetti. Bir kadının, elini babasının apış arasına sokup erkeklik organını avuçladığını görünce durdu. Donuk bir ses ninni söyler gibi, "Güzelsin, büyüksün aşkım benim," dedi. Sonra karanlığın içinden yanakları pudralı, dudakları koyu pembeye boyalı bir kadın yüzü belirdi.

"Bir çeyrekliğe seni içime çeke çeke emerim. Benimki gibi bir öpücüğü hayatında tatmamışsındır." Güldü ve dişsiz ağzının kırmızı diş etleri ortaya çıktı. Giuditta bir çığlık atarak geriye sıçradı. Kadın

yeniden karanlığın içinde kayboldu. Şimdi sadece bir sarhoşunkine karışan histerik kahkahası duyuluyordu.

Isacco, Donnola'nın koluna yapıştı.

"Kızım burada daha fazla kalamaz. Bizi ne biçim bir yere getirdin?"

"Size söylemiştim, Doktor."

"Daha açık söylemeliydin!" Giuditta'yı âdeta sürükleyerek giriş kapısına götürdü.

"Sen beni dışarıda bekle, Giuditta. Sadece bir dakika sürecek. Sakın buradan uzaklaşma ve kimseye güvenme."

Kızına baktı. Giuditta'nın yüzü bembeyaz olmuştu.

"Donnola salağın teki ve sen de tam bir budalasın."

Sonra hızla tavernanın kapısını açtı ve "Komutan Lanzafame!" diye bağırdı.

Bir an tavernanın içindeki sesler kesildi; sadece bir an. Sonra her şey yeniden rutinine döndü.

Karanlığın içinden güçlü kuvvetli bir figür belirdi.

"Ah, sen miydin?"

Lanzafame dili dolanarak konuşuyordu. Gömleğinin önü açıktı ve pantolonundan dışarı sarkıyordu. Sokağın ışığında yüzündeki ve göğsündeki tırnak izleri iyice belirginleşmişti.

Donnola, Komutan'ın arkasında belirdi.

"Doktor'u getirmemi istemiştiniz, Komutan."

Lanzafame başıyla onayladı.

"Hadi dışarı çıkalım."

Sokağa çıktıklarında Isacco, Komutan'a dikkatle baktı. Gözlerinde tıpkı derin ve eski bir bıçak yarası gibi çok eskilere dayanan bir acı vardı.

Lanzafame parmağını Isacco'ya doğru sallayarak, "Beni yargılamaya kalkışma sakın, Yahudi," dedi.

Isacco batakhaneye doğru baktı ve omuzlarını silkti. Bunun gibi onlarcasını görmüştü. Hayatının büyük bir bölümü buna benzer ve hatta daha beter yerlerde geçmişti. Tıpkı Lanzafame gibi, düşüncelerini, dertlerini şaraba gömen yüzlerce adam görmüştü. Zaman zaman kendisi de onlardan biri olmuştu.

"Ne yaptığınız beni ilgilendirmez."

Lanzafame içini çekti. Sonra tok sesiyle, "Aksine," dedi. "Sana anlatmak istiyorum; sana ve güzel kızına. Ne istersem onu yapıyorum

çünkü savaşa giren insan ruhunu kaybeder, onu şeytana satar, vicdan azabından kahrolur ve işlediği günahlar yüzünden ömrünün sonuna kadar kirli kalır."

Lanzafame, Isacco'ya baktı. Sonra da Giuditta'ya döndü ve sonunda bir kahkaha patlattı.

"Benden duymayı istediklerin böyle saçmalıklar mı, Yahudi?"

"Bana Yahudi demekten vazgeçin."

Lanzafame bir şey demeden toparlandı.

"Bilgine ihtiyacım var... Biri... Çok hasta."

Bir elini Isacco'nun omzuna koydu ve kulağına eğildi. Nefesi şarap kokuyordu. Isacco'nun omzundaki eli gerildi, sesi agresifleşti.

"Ona bir şey yaparsan... Ben de seni öldürürüm... Doktor."

Isacco'ya baktı. Gözleri aşırı şarap içmekten kıpkırmızı olmuştu.

"Ve kabul etmemek gibi bir şansın yok. Bu farklı bir durum..."

Komutan yeniden kahkaha attı. Sonra o sarhoşlara özgü adımlarla yürümeye başladı. Diğerlerinin peşinden gelip gelmediğine bakmadan, "Gidelim!" diye bağırdı.

Küçük bir meydana vardıklarında Lanzafame kırık dökük geniş bir kapıdan içeri girdi. Birlikte karanlıkta dört dar basamak çıktılar. Lanzafame'nin evi pis ve düzensiz bir çatı katıydı. Onlara kapıyı açan yaşlı ve şişman hizmetçiyse evden daha pisti. Tahta döşemeler bir karış toz ve yer yer çamur içindeydi. İçeride insan bedeninin kokusu ile bozulmuş yemek kokuları birbirine karışmıştı.

Komutan yaşlı hizmetçiyi işaret ederek, "Dilsizdir," dedi.

Hizmetçi, Isacco'ya baktı ve parmağıyla kulağını işaret etti.

"Duysan da bir halt olmaz," dedi Lanzafame. "Seninle konuşmaya niyetimiz yok. Yürü, Doktor."

Sonra Donnola ve Giuditta'ya baktı.

"Sizler burada bekleyin."

Yaşlı kadın kısa bir koridorun sonundaki odaya kadar Isacco ve Komutan'a eşlik etti. Buradaki koku hepten dayanılmazdı. Yatakta otuz yaşlarında bir kadın yatıyordu. Acı çeken bir havası vardı. Yüzü bembeyazdı ve sürekli terliyordu. Bir elini örtünün üzerine uzatmıştı. Elinin üzerinde neredeyse kemiğe kadar işlemiş büyük bir yara vardı. Onun yukarısında, kolunun üzerinde de derinliği daha az olmasına rağmen kan içinde kalmış bir yara bulunuyordu.

"Eşiniz mi?"

Lanzafame kaba ve küçümseyen bir tavırla güldü.

"Kim? O mu?"

Sonra aniden ayılmış gibi etrafına bakındı. Gözlerine, içindeki duyguları olduğu gibi ortaya çıkaran bir bakış yerleşti. Artık sarhoş değildi. Isacco'ya bakıp alçak sesle, "Kurtar onu," dedi. "Sana yalvarıyorum."

25

Shimon, papa hazretlerinin ordu komutanı üniformasını giydikten sonra muhafızlara yakalanmamak amacıyla ana yolda at sürmemeye karar vermişti. Ancak orman tahmin ettiğinden daha sıktı ve bu yüzden hana varması gece yarısını buldu.

Ertesi günü beklemeye karar verdi. Suyun kenarındaki bir kayanın arkasına kamp kurdu. Bir ateş yaktı. Yiyecek hiçbir şeyi yoktu ama açlık hissetmiyordu. Biraz su içti ve atına da içirdi. Sonra oturup ertesi günü beklemeye başladı.

Handa başına gelenleri yeniden düşündü. Genç kadını... Onun kendisini kolayca ağına düşürmesini... Mercurio da aynı o genç kız gibi Shimon'u kolayca ağına düşürmüştü. Artık istediği kadar nefret dolu olmaya, kökten değişerek bambaşka bir adama dönüşmeye hakkı vardı. Kendisini ömrü boyunca felç etmiş olan korkusunu sonsuza dek terk etmişti ancak hayat hakkında en ufak bir tecrübesi yoktu. Mercurio ve o kız çocukluklarından beri hayata karşı dişleriyle, tırnaklarıyla savaşmışlardı. Hayatta kalmak istiyorlarsa birer vahşi hayvana dönüşmeleri gerektiğini çok çabuk fark etmişlerdi. Shimon ise hayatındaki en büyük zorluğun Yahudi doğmak olduğuna inanmıştı. Profesyonelliği ve ticari bağlantıları kendisi gibi tüccar olan babasından miras kalmıştı. Babası da aynı mirası kendi babasından almıştı. Hiçbiri yoksulluk yüzü görmemişti. Hepsinin ortak özelliği de istisnasız olarak korkak olmalarıydı. Onları yöneten şey korkuydu; ellerinde olanı kaybetme korkusu, Hristiyan bir dünyada Yahudi olma korkusu, içinde yaşadıkları sosyal ve dinî toplumun kurallarına aykırı bir şey yapma korkusu... Eşlerinden başka bir kadına kapılma korkusu. İhtiras korkusu, öfke korkusu ve hatta mutlu olma korkusu. Kimi za-

man korkudan bile korkma duygusu. Ama şimdi geçmişine uzaktan bakınca hayatı boyunca korkmamaktan korktuğunu daha iyi anlıyordu. Korku, yürümesi gereken ana yolda ona güç veren sadık bir yoldaştı. Değişikliklere, olması gerekenden başka düşüncelere izin vermiyordu. Hayatındaki hareketsizliğin güvencesiydi.

Güneşin ilk ışıkları kayın ağaçlarının arasından süzülmeye başlamıştı. Shimon gülümsedi. Kaderi değişmişti; artık hareketsiz kalmak istemiyordu. Bunu belki de Mercurio'ya borçluydu. Parasını çalan, ona zarar veren dolandırıcı yıllardır kendisine acı çektiren karakteriyle yüzleşmesini sağlamıştı, hatta bunun için onu zorlamıştı. Mercurio'nun sayesinde nefretini, öfkesini ve Tanrı'ya ve insanlara karşı içinde yer eden isyan duygusunu haykırarak kanunları çiğnemiş, eline geçirdiği silahı düşmanının bedenine saplamıştı. Ve yine elindeki bıçağı boğazına sokup sesini alan Mercurio sayesinde Shimon yüreğinden, damarlarından, etinden ve kanından fışkıran daha güçlü bir sese sahip olmuştu.

Evet, bütün bunlar Mercurio'nun sayesinde olmuştu; ona teşekkür borçluydu.

Ama daha önce, kendisini aptal gibi hissettiren ve kendisine eski hayatında alması mümkün olmayan bir ders veren o genç kadına teşekkür etmeliydi. Çünkü o güne kadar öğrendiği en büyük ders sadece tek bir duyguya özgüydü: korku. Oysa şimdi Shimon yıllar ve yıllar boyunca süren kış uykusundan sonra yaşamanın ne demek olduğunu biliyordu. Bir kadına gerçek anlamda neler hissedilebileceğini öğrenmişti. Bacaklarının arasındaki organın kan ve tutkuyla doluşunu hissetmişti. Korkusuna karşı gelmenin tatlı sarhoşluğunun bile farkındaydı artık. Korkusuna itaat etmemek, riske girmek... Evet, riske girmek Shimon'un yeni sarhoşluğunun merkeziydi. Olaylar, riske giren insana tanrıların yardım ettiğini göstermişti ona. Belki Yahudilerin tanrısı ya da kendisine yanıldığını söylemek istediği tanrı değildi. Ama Shimon artık o kapıyı da kapatmıştı. Atalarının inandığı tanrıya karşı kulaklarını tıkamıştı. Şimdi aksine yeni tanrılar, putperestlerin, kana susamış zalimlerin, hayvanca yaşayanların tanrıları onu korumuştu. Ona sıra dışı bir armağan vermişlerdi. Bir adaletsizlik yüzünden hapse atılmaya mahkûm edilmişti. Ancak görünüşte onunla ilgisi olmayan olaylar yüzünden serbest bırakılmıştı. Sonra bir kez daha bağışlanmıştı. Hayatını kurtaran o haydut sayesinde kimliğini yeniden kazanmıştı. O

an aklına hiç ölüm korkusu gelmemişti. Bitirmesi gereken bir görevi olduğu için belki öfke duymuştu ama asla korku değil. Hiçbir zaman eskisi gibi olmayacak bu yeni hayatı –ki üzerinde çok kafa yoruyordu– belki yeterince önemli değildi ama kendini o eski korkaktan kurtarmasına yetmişti. Bir çizgiyi geçmiş, bir sınırı aşmıştı. Bundan böyle o noktadan geri dönmesi mümkün değildi.

Ayağa kalktı, yüzünü yıkadı. Sonra kılıcı da yıkamayı düşündü. Ancak artık kurumuş ve kararmış kan izi ona güçlü olduğunu hissettiriyordu. Atına atladı ve hayvanı mahmuzladı.

Hana yaklaşınca atını bir çalıya bağladı ve kendisi de çalının arkasına oturup hanı gözetlemeye başladı. Lokantada General ve kızdan başka diğer iki yaşlı kadın ve üç tane de garson vardı. Ancak onu tek ilgilendiren kişi genç kızdı.

Biraz bekledikten sonra garsonlardan ikisinin bir eşeğin çektiği arabaya atlayıp uzaklaştığını gördü. Üçüncüsü de bir el arabasını iterek ormanın içinde gözden kayboldu. Harekete geçme zamanı gelmişti.

General elinde bir şarap sürahisiyle lokantadan çıkıp çardağın altına oturdu. Biraz şarap içip bembeyaz sakalını sıvazladı. Sonra yeleğinin cebinden kısa bir pipo çıkarıp içine tütün doldurmaya başladı.

Tam piposunu yakmaya hazırlanırken Shimon arkasında bitiverdi. Tıpkı kaçak eşkıyadan gördüğü gibi adamın alnına düşmüş saçlarını aniden yakalayıp kafasını arkaya yatırdı ve General daha ne olduğunu anlayamadan kılıcını kırışık boğazına dayadı. Sonra hızlı bir hareketle kılıcı geri çekti. Kılıcın ucu General'in yaşlı etinin içine girdi ve damarlarını kesti. Fışkıran kan kadehin içindeki şaraba bulaştı; şarap kırmızısı ile kan kırmızısı birbirine karıştı.

İki yaşlı kadından biri elinde General'in öğle yemeğiyle lokantadan çıkmıştı. Olanları görünce elindeki yemek tepsisi yere düştü. Ancak yaşlı kadın, Shimon'u hayrete düşürecek bir çeviklikle hemen yere eğildi, tepsideki bıçağı aldı ve Shimon'a saldırdı. Shimon kılıcın kabzasını kadının kafasına hızla vurdu. Yaşlı kadın inleyerek yere yığıldı. Shimon kadını umursamadan lokantadan içeri girdi. Diğer yaşlı kadın Shimon'u görünce hemen yere diz çöktü, istavroz çıkardı ve dua etmeye başladı. Shimon kadına dönüp bakmadı bile. Kızı arıyordu. Sonra önünden geçtiği bir pencereden kızın kaçtığını gördü.

Koşarak lokantadan çıktı ve daha önceden hazırladığı yayı kaptı. Dizini yere dayadı ve nişan aldı. Daha önce hiç yay kullanmamıştı. Derin bir nefes aldı. Genç kız neredeyse tüm avluyu geçmiş, otluğa yaklaşmıştı. Oraya vardığı takdirde okun menzilinden çıkmış olacaktı. Shimon parmağını tetiğe dayadı ve sonra bıraktı.

Ok havayı titreterek yaydan fırladı.

Bir saniye sonra kızın eteği havalandı. Genç kız bir çığlık atıp koşmaya devam etti. Ok, kızın eteğini yalayıp geçmiş ve otluğun duvarına saplanmıştı.

Shimon kızın ormana doğru koştuğunu gördü. Yayı fırlatıp yere attı ve atının yanına koştu. Çok geçmeden kıza yetişmişti. Sırtına bir tekme attı. Kız yere kapaklandı ve ayağa kalkamadı. Nefes nefeseydi. Saçı başı dağılmış, gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı.

"Paralarını mı istiyorsun? Hepsi General'in odasında. Ben istemedim... İstemedim... O beni zorladı..."

Shimon kıza ayağa kalkmasını işaret etti ve onu saçlarından kavradı. Genç kız acısını hafifletmek amacıyla Shimon'un ellerine yapıştı. Shimon kızı âdeta sürükleyerek hana geri getirdi.

General'in cesedini gören genç kız çığlıklar atıp ağlamaya başladı. Bir yandan da Shimon'a yalvarıyordu.

"Hayır... Lütfen, ben bir şey yapmadım... Yalvarırım..."

Shimon attan indi. Kıza baktı. Sonra suratına şiddetli bir tokat attı. Onu öldürecekti ama önce acı çekmesini, yalvarmasını istiyordu. General gibi kolay ölmemeliydi. Acı çekecekti. Tıpkı Mercurio'nun çekeceği gibi. Çünkü onlar kendisini küçük düşürmüşlerdi.

Kızı önceki gece ilaçla uyutulduğu yere sürükledi.

"Sevişmek mi istiyorsun?" diye sordu genç kız ağlayarak.

Shimon bir tekme atarak kapıyı açtı. Elinde, ucundan hâlâ kan damlayan kılıcı vardı. Kızı öfkeyle içeri itti ve kapıyı kapadı.

Genç kız ellerini dua eder gibi birleştirerek diz çöktü.

"Beni öldürme! Lütfen beni öldürme! Sana yalvarıyorum..."

Sonra ani bir hareketle elbisesinin önünü açtı. Bembeyaz göğüsleri ortaya çıkmıştı.

"Sevişmek ister misin?"

Dizlerinin üzerinde yürüyerek Shimon'a yaklaştı ve göğüslerini Shimon'un bacaklarına sürttü.

"Sevişelim mi?" diye sordu. "Al beni... Hadi al..."

Bir gece önce Shimon'un tüm duyularını kaybettiği yatağa uzandı ve göğüslerini okşamaya başladı.

"Bana bak. Hoşuna gidiyor muyum? Güzel miyim? Benimle sevişmek istiyor musun?"

Shimon kızı ormandayken öldürmesi gerektiğini düşündü. Şu an kendisini zayıf hissediyordu; tıpkı geçen gece kızın onu baştan çıkardığı zamanki kadar zayıf. Kıza bakıyor ve bir önceki sabah tutuklu arabasına bindirilirken gözünde tazeliğini kaybedişini düşünüyordu. Bu görüntü aklına gelir gelmez altüst oldu. Çünkü o kız artık erişemeyeceği biri değildi. Aksine o sabah Shimon sahip olması gereken bir kadın görmüştü. İşte derinden etkilendiği şey de buydu. Şimdi onu karşısında böyle yenik bir halde görünce kendini daha güçsüz hissediyordu çünkü henüz itiraf edemese de bu genç kadını tüm benliğiyle arzuluyordu.

Elindeki kılıcı yere fırlattı ve kıza doğru bir adım attı.

Kız eteklerini yukarı kaldırdı.

"Evet, gel... Evet... Böyle."

İnleyerek bacaklarını açtı. Shimon yumuşacık olduklarını düşündüğü bir tutam tüy gördü.

"Gel... Seni istiyorum... Bak, hem de nasıl istiyorum..."

Kız bir elini ağzına götürdü ve parmaklarını yaladı. Sonra ıslak parmaklarıyla vajinasını okşamaya başladı.

"Gel..."

Shimon bedenindeki tüm kanın aniden beynine çıkıp sonra koşarak aşağılara, bacaklarının arasına kadar indiğini hissetti. Kalbi küt küt atıyor, güçlükle nefes alıp veriyordu. Kıza biraz daha yaklaştı.

Kız elini uzattı ve işini bilir bir hızla pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. Shimon kızın bu işi yapmaya alışık olduğunu düşündü. Kendisini yeniden zayıf hissetti; zayıf, küçük ve tek başına. Kız uzanıp erkeklik organını tuttu ve ateşli hareketlerle dikleştirmeye çalıştı. Ancak Shimon hissettiklerinden dolayı taş kesilmişti.

"Asla sana ait bir kadının olmadı," diyordu kendi kendine. "Karın bir kadın değildi ve sen de asla bir erkek olmadın. Gerçek bir erkek."

Güçsüzlüğünü derinlemesine hissediyordu. Kılıcını alıp buna bir son vermek için uzaklaşmaya karar verdiğinde kız Shimon'u üzerine doğru çekti. Shimon aniden kendini yatakta buldu. Kız, Shimon'un

pantolonunu aşağı çekti, eteğini kaldırdı ve ata biner gibi adamın üzerine çıktı.

Bir elini tutup göğsünün üzerine koydu. Sonra Shimon'un yumuşak erkeklik organının üzerinde ileri geri kaymaya başladı.

"Ah, evet... Böyle... İşte böyle... Seni nasıl arzuladığımı görüyor musun?" Kız inliyor, kesik kesik nefes alıp veriyordu. "Ah, beni çıldırtıyorsun... İşte böyle... Ah!"

Ancak Shimon'un erkeklik organının sertleşmeye niyeti yoktu. Shimon karısıyla –ki tam bir kadın bile değildi– hiç sekteye uğramadığını düşündü. Oysa şimdi bu güzeller güzeli kızla sevişemiyordu. Aklı almıyordu ve bu yüzden geçen her saniye kendisini daha zayıf hissediyordu. Korku ve kabul etmek istemediği yalnızlık hissi yavaş yavaş ruhuna hükmetmeye başlamıştı. Bir hiçliğin ortasındaydı âdeta.

Genç kız, inlemeye devam ederek Shimon'un üzerinden kalkıp bacaklarının arasına indi ve penisini emmeye başladı. Shimon tüm bedeninin alev alev yanmaya başladığını hissetti. Bunu yapabileceğini asla düşünmemişti. Bazıları yaptıklarını söylüyorlardı ama kendisi hiç denememişti. Muhteşemdi. Ancak yine de hiçbir şey olmuyordu. Gözlerini kapadı, bir elini alnına götürdü.

Kendisini nasıl olup da bu kadar anlamsız ve yetersiz hissedebiliyordu?

Bu sırada garip bir şey hissetti. İçinden bir ses onu alarma geçirmişti. Aniden gözlerini açtı.

Genç kız yerdeki kılıcı almak üzereydi. Ama henüz ulaşamamıştı. Shimon kızın suratına diziyle vurdu ve ayağa fırladı. Kılıcı alıp iki eliyle havaya kaldırdı.

Yakaladığı fırsatı değerlendiremeyen genç kız ölmek üzere olduğunu anlamıştı.

Shimon kılıcı yukarıda tutarak, önünde diz çökmüş halde duran ve korunmak için elleriyle yüzünü kapatan kıza bakıyordu. O sırada onu gördü; kendi erkeklik organını, kızın tükürükleriyle ıslanmış yumuşacık et parçasını... Havaya kaldırdığı kılıç ve ayaklarının üzerine inmiş pantolonuyla kendi görüntüsünü hayal etti. Ve acı hissetti. Ağrı değil, sancı değil, sadece acı. Kendisine acıdı... Dışarı sarkmış o et parçasıyla kızı öldürmeye kalkışıyordu. Kendisine acıdı çünkü umutlanmıştı. Kızı gördüğü ilk anda da kendisini aldatıp, soyup, alay

ettikten sonra da onunla sevişebileceğini hayal ederek umutlanmıştı. Şu an bunları kendine bile ilk kez itiraf etse de kızı hep arzulamıştı. General'e Shimon'dan tiksindiğini söylediği anda bile onu arzulamıştı. O her zaman kendisinden güçlü olmuştu ve şu an kafasını gövdesinden ayıracak olsa da yine kazanan genç kız olacaktı... Bu denli arzuladığı birine bile sahip olamayan o et parçası yüzünden kız ondan her zaman daha güçlü olacaktı.

Utanarak bir eliyle erkeklik organını kapattı ve kılıcını yere indirdi.

Genç kız ne olduğunu anlamaya çalışarak Shimon'a baktı.

Shimon pantolonunu yukarı çekip toparlandı. Sonra yatağın çarşafını yırtıp kızın el ve ayaklarını bağladı.

Hayır, onu öldüremeyecekti. Buna cesareti yoktu; en azından bugün.

Kıza bakmadan dışarı çıktı. Lokantaya girip General'in odasına çıktı ve kendi çizmelerini, pelerinini ve altınlarını bulana dek odayı didik didik aradı. On altın para, bir de yirmilik gümüş buldu. Ayrıca hem kadınlar hem de erkekler için tasarlanmış mücevherler.

Dolapları karıştırdı ve giyebileceği rahat kıyafetleri topladı. Hepsini götürüp ahırda bulduğu, Ölü Gömücü'nün Arap atının çektiği arabaya doldurdu.

Yeniden lokantaya girdi. Yaşlı kadınlar ortadan kaybolmuştu. Mutfağa girdi ve bulduğu ne kadar yiyecek varsa aldı. Sonra bir kâğıt ve kalem buldu. Genç kıza bir şeyler yazmak istiyordu.

Bunu fark edince gözleri yaşlarla doldu ve ne kadar zavallı olduğunu düşündü.

Handan dışarı çıktı. Hayatı boyunca kendisini hiç bu kadar yalnız hissetmemişti. Arabaya bindi ve atı kırbaçladı. Arap atı sinirli bir şekilde kişneyerek yürümeye başladı.

Gardiyanların saldırıya uğradığı yere geldiğinde güneş neredeyse batmak üzereydi.

Asırlık kayın ağaçlarıyla çevrili küçük alanda iki iri kurt tedirgin ve sinsi bir şekilde dolaşıyordu. Arabanın sesini duyunca ormanın içlerine doğru kaçtılar. Shimon hâlâ sessizce ağlıyordu. Güçlü Arap atıysa hâlâ sinirliydi. Tepinmeye ve kişnemeye devam ediyordu.

Shimon arabanın fenerini yaktı. Ağaçların arasından kendisine çok yakın bir uzaklıkta kırmızı gözler parlamaya başladı. Shimon gördüğü iki kurdun sürünün içindeki en cesur hayvanlar olduğunu düşündü.

Diğerleri ormanın karanlığında büzüşüp beklemeyi yeğleşmişlerdi. İyice kulak kesildi. Kan kokusu alan kurtlar homurdanıyordu.

Shimon ağzını açtı ve o kendine özgü sessiz çığlığını attı. Sonra kırbacı havada şaklattı.

Ormanın derinliklerinde kurtların hırıltıları çoğaldı.

Shimon kayranı arkasında bırakarak yoluna devam etti. Acaba ilerlemeye gücü yetecek miydi? İntikamında ve araştırmasında sonuna kadar gidip Mercurio'yu öldürebilecek miydi?

Genç kız ona ne kadar zayıf olduğunu göstermişti.

İnsan eti için kavga eden kurtların ulumaları tüm ormanı sarıp gökyüzüne yükseldi.

Ama Shimon hiçbir şey duymadı. Kulaklarında sadece kızın alaycı kahkahası çınlıyordu çünkü şu an bile arkasından aynı alaycı kahkahaları attığından emindi.

26

Yanında çok güzel bir genç kız olan yaşlı kadın, kararsız adımlarla San Bartolomeo Meydanı'ndaki kuyumcu dükkânından içeri girdi. Tezgâha birkaç adım kala durup bastonuna dayandı. Acı çeker gibi bir hali vardı. Dişlerini sıktı, gözlerini kapadı. Suratı mosmor olmuştu.

"Hasta mısınız, hanımefendi?" diye sordu kuyumcu telaşla.

Yaşlı kadın dişlerini gıcırdatarak başını *hayır* anlamında salladı.

"Neyiniz var?" diye sordu kuyumcu yeniden. "Rahatsızlandınız mı?"

Yaşlı kadın aniden gürültülü bir şekilde osurdu.

Kuyumcu kıpkırmızı kesildi. Yaşlı kadına eşlik eden genç kıza baktı. Kız gülümsüyordu.

"Ah, sonunda rahatladım!" diyerek içini çekti yaşlı kadın. Alnına dek inen şapkanın ve ağır makyajın gizlediği yüz çizgileri yavaş yavaş gevşemeye başladı. Yaşlı kadın tezgâha dayandı ve kapkara olmuş çürük dişlerini göstererek, "Bana pahalı bir yüzük göster," dedi. "Hadi oyalanma."

Kuyumcu şaşırıp kaldı. Yaşlı kadın kötü birine benzemiyordu. Hatta yüzünü örten tülün arkasından gözüken boynundaki iri taşlarla işlenmiş kolye bir servet değerinde olmalıydı. Ancak bu kadını daha önce hiç görmemişti. Kuyumcu bir kez daha bakışlarını yaşlı kadına eşlik eden genç kıza kaydırdı.

Genç kız davetkâr bir bakışla kuyumcuya gülümsedi.

Bu arada yaşlı kadın da dönüp kıza bakmış ve onun kuyumcuya neredeyse utanmaz bir şekilde gülümsediğini görmüştü. "Orospu!" diye bağırdı aniden ve elindeki bastonu kaldırıp acımasızca kızın sırtına indirdi.

"Adi bir fahişeden başka bir şey değilsin sen!"

"Hanımefendi... Çok rica ederim, izin verin..." diye kekelemeye başladı kuyumcu ne olduğunu anlayamadan.

Yaşlı kadın, kuyumcuya ters ters bakıp bastonunu yine havaya kaldırdı.

Kuyumcu istem dışı bir adım geri gitti.

Kadın yeniden genç kıza döndü. Yılan gibi tıslayarak, "Orospu!" dedi. Sonra dönüp kuyumcuyla konuşmaya başladı.

"Bu kız bir hizmetçi değildir, hayatım. Fahişedir. Emin ol, şu an seni de kandırmaya çalışıyor. Dikkatli ol. Bacaklarını kapalı tutmayı beceremeyen biridir."

Kuyumcu utanarak yutkundu.

"Peki, yüzük ne oldu? Başka bir kuyumcuya mı gideyim? Venedik'teki tek kuyumcu sen değilsin herhalde."

"Sizi tanıdığımı zannetmiyorum, hanımefendi," dedi kuyumcu çekinerek. "Sizi benim mütevazı dükkânıma kimin gönderdiğini öğrenebilir miyim?"

Sıcak basmış gibi yaparak elbisesinin üst düğmelerinden birini açan genç hizmetçiden bakışlarını ayıramıyordu.

Yaşlı kadın hizmetçinin bu hareketini görmemiş gibiydi. Silah niyetine kullandığı bastonunu kuyumcuya doğru salladı.

"Eğer burası mütevazı bir kuyumcuysa mücevherleri de öyledir... Bu yüzden beni mutlu edebileceğinizi sanmıyorum."

Sonra sevimsiz ve soğuk bir ses tonuyla genç hizmetçiye seslendi:

"Düş önüme, adi fahişe. Bize yanlış kişiyi tavsiye etmişler."

"Durun, hanımefendi... Bekleyin..."

Kuyumcu, yaşlı kadını memnun etmekten ziyade genç hizmetçinin kırıtarak ona bakmasını düşünüyordu.

"Size nasıl yardımcı olabileceğimi söylerseniz ben de sizi memnun etmeye çalışırım. Sanırım buralı değilsiniz..." Kuyumcu aniden sustu. Şüpheci gözlerle iki kadına baktı.

"Bu durumda lagüne nasıl gelebildiniz? Yabancıların şehre girmesi..."

Yaşlı kadın bastonunu tezgâha vurdu.

"Canımı sıkmaya başladın. Ben, Rovereli Cornelia. Papa soyundan geliyorum. Ailem ve soyadımdan dolayı dünyanın hiçbir yerinde yabancı değilim, seni zavallı baldırı çıplak. Şimdi bana istediğim gibi bir yüzük gösteriyor musun, göstermiyor musun?"

Genç hizmetçi, kuyumcuya gülümsemekten vazgeçmeden hikâyeyi doğruluyormuş gibi başını sallayıp duruyordu.

"Affınızı rica ediyorum, soylu hanımefendi..."

"Yüzük!"

"Hemen."

Kuyumcu, hizmetçiye baktı. Sonra kilitli bir demir kasayı açıp içinden büyükçe bir kutu çıkardı.

Yaşlı kadın, kuyumcunun önüne açtığı kutuya bakmadı bile.

"Sana *yüzük* dedim! Bu gösterdiğin şeyler ancak bu fahişeye layık..."

Bastonunu yeniden genç kızın sırtına indirdi. Kız mahcup gözlerle kuyumcuya baktı.

Kuyumcu dudağını ısırdı. Kutuyu yerine koydu ve üç farklı kilitle kilitlenmiş bir kasanın önüne gitti. Kilitleri tek tek açtı ve kuşkusuz çok değerli mücevherlerle dolu büyük bir kutuyu çıkarıp kadının önüne koydu.

Yaşlı kadın gözlerini kapadı.

"Peki ya bunlara ne dersiniz?" diye sordu kuyumcu. "Beğenmediniz mi?"

Yaşlı kadın dişlerini sıktı, yüzü mosmor oldu ve yeniden gürültülü bir şekilde osurdu.

"Kahrolası ihtiyarlık!"

Sonra yüzüklere baktı. İçlerinden elmas kesimli süslemeleri olan yüzüğü aldı. Burnunu kıvırdı ve yüzüğü kaba bir şekilde kutuya attı.

Kuyumcu yüzüğü alıp itinayla yerine yerleştirdi. Sonra göğsündeki düğmelerden birini daha açan genç hizmetçiye baktı.

Kadın bu kez koca bir zümrüt taşı olan bir yüzük aldı. Aynı kabalıkla onu da kutuya fırlatıp attı. Sonra küstah bir ses tonuyla genç kıza, "Bana gözlüğümü ver, fahişe," dedi.

Genç hizmetçi, kadına gözlüğünü uzatırken tezgâhın üzerine doğru eğildi. Kuyumcunun gözleri kızın pembe göğüs uçlarına takıldı.

Yaşlı kadın gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi ve titreyen elleriyle mücevher kutusunu alıp vitrinin önüne doğru ilerledi.

"Ne biçim yer burası," diye homurdanıyordu bir yandan da. "Yeterince ışık yok."

Bastonunu almadan bir adım attı. Ama sendeledi ve genç hizmetçi yetişip kolunu tutmadan önce öne doğru tökezledi. Kutu elinden kaydı ve onlarca değerli mücevher yere saçıldı.

Kuyumcu içini çekerek yere diz çöktü ve yüzükleri toplamaya koyuldu. Genç hizmetçi de yardım etmek için yanına diz çöküp topladığı yüzükleri ona vermeye başladı. Bu sırada kuyumcunun gözlerinin içine bakıyor, adamsa güzel kızın sıcacık nefesini yüzünde hissediyordu.

Yaşlı kadın olanlar için özür dilemek adına en ufak bir harekette bulunmadı. Kolundaki çantanın içini karıştırıp ipek bir kese çıkardı. Bu arada kuyumcu yerdeki yüzükleri toplayıp yaşlı kadına belli etmeden genç kızı gizlice okşadıktan sonra tezgâha geri dönmüştü. Göz ucuyla eksik parça olup olmadığını kontrol ederken yaşlı kadın elindeki keseyi açtı.

"Hadi bakalım," dedi yaşlı kadın. "Bu yüzüğün ne kadar ettiğini bana söyle."

Kuyumcu tam cevap vermek üzereyken yaşlı kadının elindeki kese titrek parmaklarının arasından kayıp yere düştü. Az önce yüzüklerin başına gelen şimdi de paraların başına gelmiş, hepsi yerlere saçılmıştı. Kuyumcu ve genç kız nefes nefese paraları toplamaya başladılar. Adam, genç hizmetçinin ellerini okşarken paraların altın olduğunu gördü. Hepsini toplayıp ayağa kalktı ve yaşlı kadına uzattı.

Kadın paraları sayarak kesesine koymaya başladı.

"Bir tane eksik!" diye bağırdı sonra birden.

"Nasıl olur?" diye sordu kuyumcu şaşkınlıkla.

"Sağır mısın? Bir altınım eksik."

"Ama saygıdeğer hanımefendi..."

"Evden çıkarken kaç altınım vardı?" diye sordu hizmetçiye dönüp.

Genç hizmetçi kuyumcuya baktı.

"Pek hatırlamıyorum..."

Kuyumcu iyice gerilmişti.

"Herhalde benim aldığımı..."

"Seni gidi adi fahişe! Hatırlamıyor musun?"

Yaşlı kadın acı acı bağırarak bastonunu tezgâha vurdu. Yüzük kutusu bir köşeye fırladı ve içindeki yüzüklerin bir kısmı tezgâha düşerken bir kısmı da yere düştü.

Kuyumcu yeniden yere kapanıp yüzükleri toplamaya başladı. Ama yaşlı kadın elindeki bastonu sırtına vurarak bağırıyordu.

"Hırsız! Şimdi muhafızları çağıracağım!"

"Ama saygıdeğer hanımefendi..."

"Başlatma hanımefendinden! Bana böyle bir şey yapamazsın!"

Yeniden bastonu öfkeyle kuyumcuya indirdi ve tezgâha yaslanarak bağırmaya başladı.

"Muhafızlar! Muhafızlar!"

Genç hizmetçi bir yandan düşmesin diye yaşlı kadına destek olmaya çalışırken diğer yandan da âşığını yitirmiş gibi üzgün ve ağlamaklı gözlerle kuyumcuya bakıyordu.

Yaşlı kadın bağıra çağıra kuyumcudan çıktı. Dükkânın köşesini döner dönmez hizmetçinin kolunu itti ve eteklerini yukarı toplayıp koşmaya başladı. Genç hizmetçi de gülerek kadının peşine takıldı.

Mercurio yüzünü neredeyse tamamen gizleyen şapkayı fırlatıp attı.

"Dünyanın en ahmak kuyumcusu!" diye bağırdı.

"Dünyanın en mükemmel fahişe pazarlayıcısı!" diye bağırdı Benedetta da gülerek.

Kuyumcu olayın üzerinden birkaç dakika geçmeden elmas taşlı yüzüğün kaybolduğunu fark etmişti. Dükkândan dışarı fırladı. Sağına soluna bakındı. Sonra kalabalığın içine dalıp önüne gelene umutsuzca, "Yaşlı bir kadınla genç hizmetçisini göreniniz oldu mu?" diye sormaya başladı. Ancak kimse ona cevap vermedi. Fontego dei Tedeschi'ye doğru koştu. Meydan çok kalabalıktı. Bunca insanın arasında yaşlı kadınla hizmetçisini bulması mümkün değildi. Ayrıca dükkânı boş bırakması da doğru olmazdı. Geriye döndü. Dükkâna girip bir kez daha çevresine bakındı. Bir adım geri atınca bir şeye bastığını fark etti. Eğilip baktı; içi hava dolu bir domuz mesanesiydi. Kuyumcu üzerine basınca içindeki hava osuruk sesine benzer bir ses çıkardı.

27

"Lanet olası Napolili!"

"Hadi oradan! Lanet olası sensin asıl, Portekizli!"

"Saçmalık! Onu kendi fahişeleriyle birlikte Napoli'ye getirenler VIII. Karl'ın Fransızları olmuştur. Bu yüzden hiç tartışmasız *lanet olası Fransızlar* demek gerekir."

"Affedersin ama değerli arkadaşım, herkesin bildiği gibi Kristof Kolomb'un denizcilerinin..."

O sırada Lanzafame öfkeyle bağırdı.

"Yeter! Kesin! Adının ne olduğu beni zerre kadar ilgilendirmiyor!"

Testa D'oro Eczanesi'nin sahibi gücenmiş bir yüz ifadesiyle boynunu bükerek sustu. Dudaklarının kenarı aşağı düştü. Gözlükleri burnunun ucuna kadar kaydı. Genç asistanı hemen yanına gelip gözlüklerini burnuna yerleştirdi. Eczacıyla kavga eden diğer iki doktor da Siyam ikizleri gibi aynı anda tek kaşlarını kaldırdı.

Komutan Lanzafame'nin sakalları iyice uzamış, saçları birbirine karışmıştı.

"Doktor Negroponte'ye istediği ne varsa verin," dedi. "Fazla tantana etmeden."

Eczacı, Isacco'yu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Buyurun," dedi. Yarım ağız gülümseyerek diğer iki doktora baktı. "Hangi hastalıktan söz ettiğinden haberi yok ama tedavisini biliyor. Güzel, biz de öğrenelim öyleyse."

"Durumu kötü olan hasta bir kadın var," dedi Isacco. "Bunun neresi komik? Bana yardım etmek istiyor musunuz yoksa istemiyor musunuz?"

Komutan Lanzafame bıçağını çekip tezgâhın üzerine koydu.

"Sana yardım edecekler. Bundan adım gibi eminim."

Dört adam da yerlerinden sıçradı.

Isacco tezgâhın üzerindeki bıçağı alıp Komutan'a uzattı.

"Bu yöntem işe yaramaz, Komutan," dedi. "Bana yardım edecekler çünkü kendileri bilim adamı ve ettikleri bir yemin var. Doğru mu?"

Eczacı, biri boynundan tutup sallıyormuş gibi hızlı ama mağrur bir şekilde başını salladı. Doktorlar, aynı oyunu oynayan iki balet gibi parmaklarını gömleklerinin pilileri arasına sokup oyalandılar. Az önce oynanan komedide kırılan gururlarından dolayı hemen baş eğecek gibi durmuyorlardı. Ancak yalan söyleme sanatında henüz tecrübesiz olan asistan aptalca bir heyecanla, "Haklısınız, bayım," diye ortaya atıldı. Diğer üçü kınayan gözlerle çocuğa baktı. Ama hemen ardından artık komedi bittiğine göre asistana hak verircesine başlarını salladılar.

"Adının ne olduğundan daha önemlisi..." diye başladı Isacco sözlerine yeniden. "Böyle bir illeti daha önce hiç görmedim. Biraz veba, biraz apopleksi, biraz uyuz gibi..."

"Aslında ne olduğunu bilmiyorsunuz çünkü bu yeni bir illet," dedi doktorlardan biri ciddi bir şekilde.

"Bazı açılardan haklısınız, değerli meslektaşım," dedi diğeri. "Sözünü ettiğiniz hastalıklardan farklı olsa da hastalığın özü Galen tarafından tanımlanmış *ignis persicus* sınıfına giriyor."

"Öyleyse bu hastalığın nedenleri nelerdir?" diye sordu Isacco.

"En önemli nedenleri Jupiter ve Mars'ın 1494 senesi Kasım ayındaki birleşik hareketleridir. Bir diğer nedense Satürn ve Mars'ın 1496 senesi Ocak ayında birbirine yaklaşmasıdır."

Doktorlardan biri bu açıklamayı yaparken diğeri de bir parmağını çenesine dayamış, gözlerini kapamış bir şekilde meslektaşını dinliyordu.

"Peki ya daha... Daha *önemsiz* nedenleri neler?" dedi Isacco burnundan soluyarak.

Eczacı, doktorlara birer dirsek atarak araya girdi.

"Başlangıcının Amerika'nın keşfiyle olduğu söylenir. Kıtadaki yerliler maymunlarla cinsel ilişkide bulunurlar... Çoğunun ağaçlardan inmediklerini düşünürsek bunun sadece söylenti olmadığına da inanabiliriz. Ve böylece bu hastalığı hayvanlardan alırlar. Sonrasında da özellikle Kolomb'un denizcileriyle ilişkiye giren kadınlar hastalığın

Avrupa'ya yayılmasına neden olurlar..." Kederli bir ifadeyle kollarını iki yana açtı. "İşte bu illetin Avrupa'ya gelişi böyle gerçekleşmiştir."

Genç asistan, patronunun anlattıklarını onaylarcasına ağır ağır başını salladı.

"Her ne şekilde olursa olsun bu illet Tanrı'nın günahkârlara verdiği bir cezadır."

"Başka bir şey var mı?" diye sordu Isacco. "Daha somut bir şeyler?"

"Somut mu?"

Eczacı kelimeyi müstehcen ya da iğrenç bir şeymiş gibi tekrarladı.

Komutan Lanzafame dönüp Isacco'ya baktı.

Isacco sonunda kendine hâkim olamayıp bıçağı kaptığı gibi tahta tezgâha sapladı.

"Ey Tanrım!" diye bağırdı.

Eczacı korkudan bir çığlık attı.

"Bulaşıcı bir hastalık," dedi doktorlardan biri inatla. "Bu illete yakalanmış kadınlarla cinsel ilişkiye girmemek gerekir. Ama iç organların bozulmasına neden olan bir başka etken de havadır, özellikle de nem."

"Ve bu bir salgın hastalıktır," dedi diğer doktor. "Vücudun mahrem yerlerinde irinli çıbanlar halinde başlar ve daha sonra tüm bedeni sarar." Sözlerini bitirince mahcup olmuş gibi başını önüne eğdi.

Komutan Lanzafame'nin gözleri aşırı içkiden olduğu kadar üzüntüden de kıpkırmızı olmuştu. Doktorların anlattıklarını tam anlamıyla takip edemiyordu. Dönüp soru sorar gibi Isacco'ya baktı.

"Sonuç olarak," dedi Isacco. "Hastalıkla ilgili hiçbir bilginiz yok."

Korkudan hiçbiri cevap veremedi.

"Peki, bu hastalığı nasıl tedavi ediyorsunuz?"

"Cevap verin!" diye homurdandı Komutan.

"Diyet," dedi ilk doktor.

"Drenaj..." diye ekledi diğeri.

"Ve yarayı temizlemek," diye bitirdi Isacco da.

"Kesinlikle!" diye cevap verdi her iki doktor da aynı anda.

"Bir de şahsım tarafından yapılan tiryak bitkisel karışımı," diye araya girdi eczacı gururla.

Isacco, Lanzafame'ye baktı ve içini çekti.

"Diyet, drenaj ve yaranın temizlenmesi..." dedi. "Kalp için de, hemoroit için de ve hatta kanser için de hep aynı şey... Hastalık ne olursa olsun diyet, drenaj, temizlik."

"Ve benim özel tiryak bitkisel karışımım."

"Kes sesini, aptal herif!" diye bağırdı Lanzafame eczacıya dönüp. Sonra yeniden Isacco'ya baktı.

"Öyleyse?"

Isacco başını sağa sola salladı. O üzücü ilk gün boyunca belki defalarca gerçek bir doktor olmadığını itiraf etmek istemişti. Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu ancak yapmamıştı. Bunun nedeniyse şu an yaşanan olaylara baktıkça Testa D'Oro Eczanesi'ndeki dört adamın içinde en fazla tıp bilgisine sahip olan kişinin kendisi olduğunu görmesiydi. Komutan Lanzafame'nin yatağında acı içinde kıvranan, inleyen kadını kurtarmak adına tavsiye ettikleri şeylerin hepsini yapmak uygun olabilirdi. Ancak onlar bile bunun doğru bir tedavi şekli olup olmadığını bilmiyorlardı; gerçekler ortadaydı.

Babasının Negroponte Adası'ndaki eski tedavilerini hatırlayarak eczacıya, "Bana biraz civanperçemi ve atkuyruğu verin," dedi. "Ayrıca şeytan pençesi, dulavrat otu kökü, tütsü ve aynısefa çiçeği. Tentür olarak hazırlayın."

"Ya tiryak?" diye sordu eczacı şaşkınlık içinde. "Tiryak yok mu?"

"Onu kıçına sok," dedi Isacco. "Hadi kımılda."

Eczacı diğer iki doktora baktı.

"Kımılda!" diye bağırdı bu arada Lanzafame de.

Aradan yarım saat geçmeden Lanzafame ve Isacco eczaneden çıktı.

"Yahudilerle sorunu olan o rahibin Venedik'e geldiğini duydum," dedi Lanzafame dönüş yolundayken.

"Öyle mi?"

"Yeniden saçma vaazlarına başlamış. Şimdilik kendisine kulak veren yok... Ama her yerde olduğu gibi Venedik de aptal insanlarla dolu."

"Öyle."

"Ve şu aralar Yahudiler hakkında çok fazla şey söyleniyor."

"Öyle."

"Siktir git, Doktor. Sen ve senin şu *öyle*lerin."

"Teşekkürler, Komutan."

"Rica ederim."

Sessizce ve hızlı adımlarla eve kadar yürüdüler.

Dilsiz hizmetçi merak içinde onları bekliyordu. Isacco'nun istediği, içine karanfil ve tarçın atılmış tavuk suyunu hazırlamıştı. Ancak el hareketleriyle hasta kadının yemek istemediğini anlattı.

Komutan Lanzafame acıyla kıvranan gözlerini Isacco'ya dikti.

"Komutan..."

Ancak asker onun konuşmasına izin vermedi.

"Çalışmaya başla, Doktor." Sonra hizmetçi kadına döndü. "Bana şarap getir. Sonra da gidip birkaç şişe daha al. Bu gece dışarı çıkmayacağım..."

"Belki de bu kadar çok içmemelisiniz..."

"Hasta olan ben değilim, Doktor. Sen ilgilenmen gereken kişiyle ilgilen."

Isacco hasta kadının odasına girdi. Hastalığına rağmen güzelliği göz kamaştırıcıydı. Odaya birinin girdiğini hissedince gözlerini belli belirsiz açtı ve Isacco'ya baktı. Eklemlerinde ve kemiklerinde ağrıları vardı, ateşi çok yüksekti ve zaman zaman bilincini kaybediyordu. Isacco kadının yaralarına baktı. Sanki etlerini fareler kemirmiş gibiydi. Daha sonra biri boynunda, diğeri de yüzünde bulunan diğer iki yarayı kontrol etti. Komutan Lanzafame diğer iki yaranın da çıbanlaşma aşamasına geçtiğini söyledi.

"İzninizle... Bakmak gerekecek, şey, yani bacaklarınızın arasına..." diye kekeledi Isacco utana sıkıla.

Genç kadın zayıf ama alaycı bir ses tonuyla, "Kalçalarımın arasına mı?" diyerek gülümsedi. "Yoksa utanıyor musun, Doktor?"

"Hayır, hanımefendi... Ben sadece düşündüm ki..."

Genç kadın güldü. Isacco yorgun gülüşünün hastalıkla ilgisi olmadığını, çok daha eskiye dayandığını düşündü.

"Ha bir eksik ha bir fazla," diyerek gülümsedi kadın.

"Ne demek istediniz, hanımefendi?"

O sırada ensesinin arkasından Lanzafame'nin gür sesi duyuldu.

"Bacaklarının arasına bakabilirsin, Doktor. Fazla seremoniye gerek yok. Kendisi bir fahişedir, hâlâ anlamadın mı?"

Isacco donakaldı.

Kadın kalan azıcık gücüyle üzerindeki örtüleri açtı, eteğini yukarı kaldırdı ve Komutan'ın gözlerinin içine bakarak bacaklarını ikiye ayırdı.

"Hadi bak, Doktor... Dokun, kurcala, karıştır, ne istersen onu yap, değil mi sayın komutan?"

Lanzafame cevap vermedi, arkasını dönüp odadan çıktı.

Isacco kadının mahrem yerinde eczanedeki doktorlardan birinin tarif ettiğine benzer bir yara gördü. Ama sanki yarada biraz iyileşme olmuş gibiydi.

"Buraya ne koydunuz?" diye sordu kadına.

Kadın güldü.

"Elbette her zaman koyduklarımdan değil."

Isacco kadının şakasına cevap vermedi. Korktuğunu ve acı çektiğini biliyordu. Soran gözlerle ona bakmaya devam etti.

O zaman kadın da ciddileşti.

"Hiçbir şey," dedi.

Isacco temiz bir keten beziyle yarayı temizledi ve üzerine biraz civanperçemi ve atkuyruğu sürdü. Bunlar yara temizlenirken başlayan kanamayı önlemeye yarayacaktı. Sonra yarayı geriletmek ve kabuk bağlamasını sağlamak için dulavrat otu kökü ve aynısefa çiçeğini uyguladı.

Bu arada Komutan yeniden eşikte belirmişti.

Isacco kalkıp askerin yanına gitti.

"Komutan, sizinle konuşmam gerek..." dedi alçak sesle ve Lanzafame'nin sözünü kesmesine fırsat vermeden, "Ben doktor değilim," dedi. "Doktor olan babamdı, ben sadece..."

Komutan Lanzafame, Isacco'yu yakasından kavradı ve o alev alev yanan açık renk gözlerini Isacco'nun gözlerine dikti. Bir süre bakıştılar. Sonra Lanzafame sesinde en ufak bir kararsızlık olmaksızın ağır ağır, "Sen bir doktorsun," dedi. "Seni adamlarımı keserken, dikerken, hayatlarını kurtarırken gördüm. Seni o aptal heriflerin yıldızlarla ilgili saçmalıklarına gülerken gördüm. Bu yüzden sen benim için gerçek bir doktorsun." Sonra Isacco'yu kendisine doğru çekti. "Ama sakın o bunu duymasın, aksi takdirde Tanrı yardımcın olsun."

Isacco kendini adamın ellerinde hem güçlü hem de zayıf hissetti. Ve birdenbire yaptığı itiraf yüzünden kendisine şaşırdı. Çünkü hiçbir dolandırıcı hilelerini kimseye söylemezdi; tıpkı bir illüzyonistin numaralarını kimseye açıklamayacağı gibi. Ama Isacco için bu durum eşi H'ava'nın, kızları Giuditta'nın ağzıyla ona yeni hayatını, yeni kaderini gösterdiği andan sonra değişmişti.

"Ancak bazı durumlarda bırak da bıçağı ben kullanayım," diye ekledi Komutan gülümseyerek. "Bir doktor kendisine armağan edilen sabır ve hoşgörü becerilerinden faydalanmalıdır. Öfkeyi bir savaş adamına bırak."

Bir elini Isacco'nun omzuna koydu ve ona saygıyla, hayranlıkla baktı. Sonra bakışları yeniden katılaştı.

"Ve bir daha asla bıçağımı elimden almaya kalkma!"

Lanzafame yakasını bırakır bırakmaz Isacco hazırlattığı tavuk suyunu kadına içirmeyi denedi. Böylece ateşle savaşabilecekti.

Ancak kadın reddetti.

O zaman Lanzafame çorba kâsesini öfkeyle Isacco'nun elinden aldı. Pis kaşığı gömleğinin eteğine sildi ve yatağın kenarına oturdu. Buz gibi donuk bir sesle kadına, "Şimdi bu çorbayı midene indir, yoksa seni kendi ellerimle boğar, yatağımı da geri alırım. Anladın mı kaprisli, kaz kafalı fahişe?"

Kadının bakışlarında bir an için neşeli bir ışık yandı.

Lanzafame kaşığı kadının dudaklarına yaklaştırdı. Kadın dudaklarını sımsıkı kapadı. Lanzafame kaşığı çorba kâsesine bıraktı ve kadına tokat atacakmış gibi elini havaya kaldırdı. Hasta kadın bakışlarıyla Komutan'a âdeta meydan okuyarak dudaklarını daha çok sıktı. Komutan da genç kadının suratına bir tokat indirdi.

"Komutan! Ne yapıyorsunuz?"

"Sakın araya girme, Doktor! Bu bir askerle bir fahişenin arasındaki mesele."

Kaşığı yeniden kadının ağzına uzattı.

Kadın tavuk suyunu aldı ve Komutan'ın yüzüne püskürttü.

Komutan, kadının boğazına sarıldı.

"Ölmeden önceki son sözlerini söyle. Ha bu illetten ölmüşsün ha benim elimden. Senin için fark etmez, öyle değil mi?"

Kadın hiç sesini çıkarmadan dik dik Lanzafame'ye bakıyordu.

Komutan, kadının boğazını sıkan ellerini gevşetti ve tokat atacakmış gibi elini havaya kaldırdı ama atmadı.

Kadın ne gözlerini kapadı ne de tokattan korunmak için yüzünü çevirdi.

Komutan'ın eli bir süre havada kaldı ve sonra yavaşça inip kadının yanağını okşadı. Lanzafame daha kibar bir ses tonuyla, "İç şunu," dedi.

"Midemi bulandırıyor."

Lanzafame çorbadan bir kaşık aldı.

"Evet, cidden mide bulandırıcı."

Sonra dolu kaşığı yeniden kadına uzattı.

Kadın askerin elinden kâseyi çekip aldı ve bir dikişte hepsini bitirdi.

"Çok ağırsın, çok."

Bir süre bakıştılar. Sonra Komutan ayağa kalkıp Isacco'nun yanına geldi.

"Artık kızının yanına git."

"Gerek yok. Donnola'yla birlikteler. Ev arıyorlar."

"Burada kalmanın da bir anlamı yok."

"Bulabildiğim her doktorla konuşmak isterim. Hastalığın sadece semptomlarını tedavi edebiliyorum, kendisini değil."

Lanzafame sessizce başını salladı.

"Sen gerçekten iyi bir doktorsun."

"Ben doktor değilim."

"Hem de çok iyi bir doktorsun."

Lanzafame, Isacco'ya sırtını döndü ve bir sandalye çekip kadının yanına oturdu.

Isacco kapının eşiğinde durup onlara baktı.

Kadın bir elini Lanzafame'ye uzatmıştı.

"Uyu," dedi Lanzafame.

Kadın elini halsiz bir şekilde biraz daha uzattı.

"Sen can sıkıcı orospunun tekisin."

"Evet, Komutan."

Lanzafame kaba bir şekilde kadının elini tuttu.

"Hadi artık uyu, Marianna."

Kadın gözlerini kapadı.

"Peki, Andrea."

Isacco odadan çıktı. Dilsiz hizmetçi gözlerini dikmiş, ona bakıyordu.

Isacco yanından geçmeye çalışarak, "Görüşmek üzere," dedi.

Ama kadın tam önünde durup geçmesini engelledi. Cebinden tahta bir Meryem heykeli çıkardı. Öptü, sağ elinin başparmağıyla puta dokundu ve sonra Isacco'nun yüzüne doğru bir istavroz işareti yaptı.

"Ben Yahudiyim."

Kadın önemsiz olduğunu anlatmaya çalışarak omuzlarını silkti. Gırtlağından anlamsız birkaç kelime çıktı.

Lanzafame odadan bağırdı.

"Adamı rahat bırak, geri zekâlı!"

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Lanzafame içini çekerek ekledi.

"*Tanrı seni korusun* demek istiyor, Doktor."

Yaşlı kadın henüz dişleri çıkmamış bir bebek masumiyetiyle Isacco'ya gülümsedi.

28

Mercurio ve Benedetta uzun bir süre Büyük Kanal'ın çamurlu yollarında, Fontego dei Tedeschi'nin arkasında beklediler. Mercurio kadın giysilerini çıkarıp bir çuvala koydu ve yüzündeki makyajı sildi. Sonra koşarak Santo Aponal Meydanı'na gittiler.

Gülüşerek bahçıvanın dükkânına girdiler.

Mercurio elindeki değerli yüzüğü tezgâhın üzerine atarken, "Selam, Paolo," dedi. "Bak burada ne var... San Bartolomeo'daki kuyumcunun hediyesi."

Bahçıvanın gözleri fal taşı gibi açıldı ve sanki uçan bir böceği yakalamış gibi yüzüğü tahta tezgâhtan alıp avucunu sımsıkı kapadı.

"San Bartolomeo'daki kuyumcu mu? Sen çıldırdın mı?"

"Neden?"

"Cattaverlerden birinin yeğeni."

"Öyleyse?"

"Öyleyse..." Bahçıvan duraksadı. "Öyleyse... Ne olacağı bilinmez."

"Neymiş o bilinmeyen?"

Scarabello üzerinde yeni bir siyah kürk mantoyla dükkâna girdi. Mercurio'nun yüzünde kalan makyaj artıklarını fark etti. Gömleğinin açık yakasından da hâlâ çıkarmadığı iç gömleğin dantel yakası görünüyordu. İşaret parmağını Mercurio'ya uzatarak, "Tüm Rialto'da konuşulan yaşlı kadın sen miydin yoksa?" dedi.

"Bak, Scarabello... Üzgünüm... İnan ki bilmiyordum... Yani kuyumcunun..."

Mercurio endişeli gözlerle Scarabello'ya baktı.

"Nasıl bilebilirdim ki kuyumcunun..."

"Osurup duran o moruk sendin demek!"

Scarabello kahkahalarla gülmeye başladı.

Mercurio şaşırmıştı.

"Kızmadın mı?"

"Hiç kızmadım, delikanlı! Sen bir dâhisin! Kılık değiştirme sihirbazısın. Bu üçkâğıt Venedik'te efsane olacak, sana garanti verebilirim."

Yeniden güçlü bir kahkaha attı.

"Ama ne yazık ki o büyük aktörler gibi alkış seslerini duyamayacaksın."

"Ama Paolo dedi ki..."

Scarabello bahçıvanın yanına gitti ve bir elini omzuna koydu.

"Paolo korkağın tekidir. Ve ruhunda hep hizmet etmek vardır. Doğru değil mi, Paolo?"

Bahçıvan kıpkırmızı oldu ve başını önüne eğdi.

"Ama bu onun suçu değil." Genç adam aniden ciddileşmişti. Doğrudan doğruya Mercurio'nun gözlerinin içine bakarak sözlerine devam etti.

"Ya it olarak doğulur ya da kurt. Eğer it olarak doğarsan ömrün boyunca sopa yersin. Kurt olarak doğarsan da damarlarındaki son kan bitene dek o sopayı ısırırsın." Mercurio'dan gözlerini ayırmadan bir süre sustu.

"Ya sen?" diye sordu sonra. "Sen kurt musun, it misin?"

Mercurio, Paolo'ya baktı. Başı önüne eğik duran bu adama benzemediği kesindi. Ancak Scarabello'nun gücüne sahip olduğu da söylenemezdi.

"Öyleyse? İt mi, kurt mu?"

"Tilki."

Scarabello bu beklenmedik cevap karşısında şaşırdı. Bu genç onu her zaman şaşırtmayı beceriyordu. Ancak Scarabello bu sürprizlerin karşısında ne yapacağını bilemiyordu. Kendini bırakıp olayın tadını mı çıkarmalıydı? Yoksa Mercurio gibi birinin onun ruhu bile duymadan götünün altındaki sandalyeyi çekebileceğini söyleyen iç sesine kulak mı vermeliydi?

Tüm bunları düşünürken hâlâ dikkatle Mercurio'yu inceliyordu. Sonunda gülümsedi.

"Söyle bana öyleyse, tilki! Rialto halkı, yaşlı kadının kuyumcuya altın paralar gösterdiğini ve böylece onu kolayca kandırdığını söylüyor. Ne diyorsun bu işe?"

Mercurio konuşmanın tehlikeli bir yere gittiğini anlayarak hiç tereddüt etmeden, "Sahte paralardı, tabii ki," dedi. "Sahne eşyalarıydı... Tıpkı bu elbise, bu kolye gibi..."

Scarabello'nun yüzündeki her bir iyimser gölge tek tek kayboldu.

"Sahte paralar, ha! Sence bir kuyumcu gündelik paraya bile benzemeyen sahte paralarla aldatılacak kadar enayi olabilir mi?"

Benedetta tansiyonun gittikçe yükselmeye başladığını görünce Mercurio'ya yaklaştı.

Scarabello öfkeli gözlerle genç kıza bakarak, "Geri git!" diye buyurdu.

Mercurio gerçekten de rahatsız olmuş bir ifadeyle, "Evet," dedi. "Sürekli bana yapışıp durma!"

"Siktir git!" diye homurdandı Benedetta.

Scarabello, Mercurio'ya doğru bir adım attı.

"Benden bir şey gizlemiyorsun, değil mi?"

Mercurio kurdun gerçek yüzünü göstermeye başladığını düşündü ve tilkinin de onun kadar güçlü olması için dua etti.

Scarabello artık o kadar yakınına gelmişti ki Mercurio genç adamın şarap kokan nefesini hissedebiliyordu.

"Biz arkadaş olabiliriz... Ya da düşman. Karar senin, delikanlı."

O an Mercurio aniden Scarabello'nun boynuna sarıldı.

"Sana çok şey borçluyum..."

Scarabello kabaca Mercurio'yu geri itti.

"Ne yapıyorsun, geri zekâlı?"

Mercurio başı önünde eğik, çekingen bir ifadeyle, "Affedersin..." dedi. "Sana çok şey borçluyum. Sadakatimden neden şüphe ediyorsun? Sana yemin ederim ki ben..."

Scarabello sırıttı.

"Beni böyle etkileyeceğini mi sanıyorsun? Kollarını aç."

"Neden?"

Scarabello akıl almaz bir hızla belindeki bıçağı çıkardı.

"Senden ateşe atlamanı istersem atlayacaksın. Soru sormadan!"

Mercurio kollarını iki yana açtı.

Scarabello, Mercurio'nun üzerini aramaya başladı. Mercurio'nun boynunda hâlâ bir tülle sakladığı kolyeyi koparıp yere attı. Elindeki çuvalı aldı, içini karıştırdı. Kadın kıyafetlerini, eldivenleri, sahte mücevherleri çıkarıp yere attı. Mercurio'nun yaşlı kadın kılığındayken

kullandığı çantayı buldu, içindeki keseye aldı ve Mercurio'nun suratına ters ters bakarak keseyi salladı. Paraların şıngırtısı duyuldu. Scarabello keseyi açtı ve paraları yere döktü. Metallerin yere vurunca çıkardığı sesten sahte olduklarını anlamak mümkündü.

"Pantolonunu indir."

Mercurio pantolonunu çıkardı. Şimdi kısa külotuyla kalmıştı.

Scarabello, Mercurio'nun bacaklarının arasını kontrol etti.

Mercurio genç adamın dokunuşundan rahatsız olmuş ve kıpkırmızı kesilmişti. Ama yine de geri çekilmedi.

"Üstündekini de çıkar."

Benedetta içinden titremeye başlamıştı.

Mercurio soyundu. Üzerinde sadece Pazarcı Anna'nın hediyesi olan yün fanila kalmıştı.

Scarabello fanilayı yukarı kaldırdı. Mercurio'nun gözlerine dik dik baktı. Sonra bakışlarını Mercurio'dan ayırmadan Benedetta'yı bir kolundan yakaladı. Sanki zarif bir dansa başlayacaklarmış gibi genç kızı kendisine çekti.

"Paolo! Kızı kontrol et. Bak bakalım, paralar onda mı?"

Bahçıvan yerinden kımıldamıyordu.

"Paolo!" diye bağırdı Scarabello.

Bahçıvan ürkek adımlarla Benedetta'ya yaklaştı. Scarabello hâlâ Benedetta'nın kolunu sımsıkı tutuyordu. Bıçağının ucuyla kızın eteğini kaldırdı ve tek bir hareketle iç çamaşırının belindeki bağcığı kesti. Yine bıçağın ucuyla Benedetta'nın külotunu aşağı indirdi. Gözlerini Mercurio'dan hâlâ ayırmıyordu.

"Ara!" diye bağırdı Paolo'ya.

Bahçıvan, genç kızdan sürekli özür dileyerek elini bacaklarının arasına soktu.

Benedetta gözlerini kapadı.

"Bırak onu!" dedi Mercurio. "Onunla işin yok senin."

Scarabello cevap vermedi. Bıçağını Benedetta'nın boğazına dayadı. Sonra Mercurio'ya dik dik bakmaya devam ederek bıçağı kızın dekoltesine doğru indirdi. Yine tek bir hareketle elbisenin yakasını kesti.

"Kontrol et!" diye bağırdı bahçıvana.

Paolo, yüzü kıpkırmızı olmuş halde genç kızın bembeyaz göğüslerini yokladı. Sonra zor duyulur bir sesle, "Bir şey yok," dedi.

Bunun üzerine Scarabello hareketlerine hep eşlik eden o zarif balet yürüyüşüyle Benedetta'nın elini tutup kendi etrafında çevirdi ve kızı ileri doğru itti.

"Giyin."

Sonra bahçıvana döndü.

"Paolo, yaşlı kadın kıyafetini sakla. Bütün Venedik o kıyafeti arıyor."

Mercurio'ya bakıp gülümsedi.

"Sanırım gerçeği söylüyordun, delikanlı."

Mercurio onca gerginlikten sonra derin bir nefes aldı, pantolonunu giydi ve ellerini yüzüne kapattı. Sonra gözlerini silip, "Teşekkürler, Scarabello!" diye bağırdı. Frenlediği tüm heyecanını sergileyerek yeniden genç adamın boynuna sarıldı.

"Teşekkür ederim... Teşekkür ederim..."

Scarabello, Mercurio'nun kollarından kurtulup onu itti.

"Kes şunu!"

"Affedersin, Scarabello... Affedersin ve teşekkürler... Çok teşekkürler."

"Tamam, zırlama artık. Bu tip duygu gösterileri her zaman sinirlerimi bozmuştur."

Scarabello dönüp bahçıvana baktı.

"Paolo, taşı yüzükten çıkar ve altını erit. Acil. Biraz buralarda dolaşacağım ama taşı almak için yeniden uğrayacağım."

İşaret parmağını Benedetta'ya uzattı.

"Ve sen, fazla ortalıkta dolaşma."

Benedetta'nın yanına geldi. Neredeyse dudakları kızın yüzüne değecekti.

"Burada, Venedik'te senin gibi hırsızlara nasıl ceza veriyorlar, bilir misin? Kollarından ve bacaklarından dört ayrı ata bağlayıp San Marco Meydanı'nda dolaştırıyor ve sonra senden geri kalanı da kanala atıyorlar. Anladın mı? Yaşlı bir kadın ve sevimli bir hizmetçiyi arıyorlar..."

Benedetta cilveli bir edayla güldü.

"Kuyumcunun ilk görüşte tanıyacağı bir hizmetçiyi..."

Benedetta, Scarabello'ya gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Scarabello dükkânın çıkışına doğru ilerledi.

"Beni yanlış anladın. Sevimli değil, enayi bir hizmetçi demek istedim..."

Mercurio güldü.

Benedetta öfkeyle Mercurio'ya baktı.

"Aferin Mercurio," dedi Scarabello kapıdan çıkarken.

Mercurio genç adamın peşinden gitti ve yanına yaklaşınca alçak sesle, "Eğer birini arayacak olsam..." dedi. "Sen bana yardım edersin, doğru mu?"

"Duruma göre değişir."

Mercurio sırtını Benedetta'ya dönerek sesini iyice alçalttı.

"Venedik'e yeni geldi."

"İyi de senin şu... Şu kız kardeşin... Bu araştırmanı bilmemesi mi gerekiyor?"

"Eh... Öyle."

"Kıskanç bir kadın, öyle mi? Kadınların kıskançlıklarına karşı dikkatli ol... Saçma sapan şeyler yapabilirler."

Mercurio tedirgin oldu. Benedetta iyice yanlarına gelmişti.

"Donnola," dedi nefes gibi bir sesle. "Donnola adında bir adam."

"Donnola mı?" Scarabello dönüp Mercurio'ya baktı.

"Delikanlı, benim zevklerime göre çok fazla sırrın var."

"Adı Donnola, doğruyu söylüyorum."

"Donnola'nın kim olduğunu gayet iyi biliyorum. Venedik'e yeni gelmiş biri değil. Rialto'da kime sorsan tanır. Onu bulmakta fazla zorlanmazsın. Balık pazarına gitmen yeterli. Ya bir iş peşindedir ya da yolunacak bir kaz arıyordur. Ama askere alındığını duymuştum."

"Geri döndü."

"Donnola..." Scarabello başını sallayarak uzaklaştı. "Ah, çocuk... Bir gün başıma bir iş açacaksın, biliyorum."

"Hadi gidelim," dedi Mercurio, Benedetta'ya dönüp.

"Donnola'yla ilgili ne söylüyordu?"

Mercurio bakışlarını Benedetta'dan kaçırarak, "Kim? Hayır, yanlış duymuş olmalısın," dedi. Nedendir bilinmez ama Benedetta'ya karşı yalan yeteneği pek fazla işlemiyordu ya da sadece kendisi öyle hissediyordu. Yine de riske girmemek çok daha iyiydi.

Dar ve karanlık bir ara sokağa girer girmez Benedetta, Mercurio'yu itip duvara dayadı.

"Nasıl yaptın?"

Mercurio anlamamış gibi yaptı.

"Neyi?"

"Paralar. Gerçek paraları nereye koydun? Scarabello'nun seni öldüreceğinden emindim."

Mercurio güldü.

"Gerçek param yok. Hepsi sahteydi."

"Doğru söyle..."

"Söylüyorum. Oramı buramı kurcalarken üzerimde gerçek para yoktu."

"Hadi ama geri zekâlı," dedi Benedetta sabırsızlıkla.

Mercurio ayakkabısının burnuyla yerdeki çamurla oynamaya başladı.

"Gerçek bu. Altınlar bende değildi... Ondaydı."

"Ne!"

"Beni aramaya başlamadan önce ona sarıldığımı fark etmedin mi?"

"Buna inanmıyorum!"

Mercurio güldü.

"Ama öyle."

"Paraları onun cebine koydun ve sonra... Olamaz! O yüzden ikinci kez sarıldın. Onları geri almak için." Benedetta, Mercurio'ya hayran hayran baktı. "Bense tam bir geri zekâlı gibi davrandığını düşünmüştüm."

"Oysa Scarabello'nun dediği gibi geri zekâlı olan sensin."

"*Sevimli*, dedi."

"Kulaklarını iyice açmalıydın."

Bu arada Gambero Meydanı'na gelmişlerdi ve gülüşerek kalabalığın arasına karıştılar.

Yerdeki çamur birikintisinden kaçmaya çalışan Benedetta düşmemek için kendi etrafında dönünce kumaş satan dükkânların birinden Mercurio'nun hoşlandığı kızın çıktığını gördü. Kız da onları fark etmişti ve bir elini sallayarak yanlarına doğru geliyordu. Gülümsemesi dudaklarında dondu. Birkaç gün önce hissettiği derin nefret yine damarlarına hücum etti.

Bir an bile tereddüt etmeden kollarını Mercurio'nun boynuna doladı.

Ve delikanlıyı öptü.

29

O sabah Giuditta yerinde duramıyordu. Sanki o güne dek böylesine mutlu olmamıştı.

Babası oturacakları evi seçme sorumluluğunu ona vermişti. Donnola kendisine eşlik etmiş ve birlikte tüm Venedik'i dolaşıp ev bakmışlardı. Baktıkları evler rüya gibiydi: bir büyücünün elinden çıkmışa benzeyen renkli ve işlemeli camlar, mozaik desenli mermer zeminler, tavanlardaki inanılmaz freskler, duvarları kaplayan goblen duvar halıları, antika kapılar, sarı veya kırmızı mermerden yapılmış kolonlar, rengârenk perdeler... Bu şehirdeki her şey diğer yerlerde olduğundan farklıydı.

Bu muhteşem resmi bozan sadece tek bir şey vardı.

Giuditta günlerdir yolda karşılaştığı Yahudilerin kipalarına bakıyordu. Bazıları beyaza yakın bir sarıydı, bazılarıysa ayçiçeği gibi canlıydı. Ördek ağzı gibi koyu sarı olanlar da vardı. Onun en çok hoşuna gidenlerse portakal rengine yakın olan koyu sarılardı. Ama istisnasız hepsi çok gösterişli, çok zevksizdi. *Hristiyanların bize karşı düşmanlıklarının bir işareti*, diye düşündü. O gece soyunup elbiselerini kipasıyla yan yana koyduğu zaman bunu çok daha iyi anladı. Bu kipalarda insanı rahatsız eden sıra dışı bir şey vardı.

Düşüncesinde haklı olduğuna inanarak Donnola'ya, "Sen kipanı nasıl seçiyorsun?" diye sordu.

"Fiyatını soruyorum, çok pahalı değilse alıyorum."

"Renginden söz ediyorum. Siyah bir kıyafet giydiğin zaman kipan ne renk oluyor?"

"Siyah tabii ki... Ne renk olacak!"

"Peki ya kırmızı ya da pembe bir şey giyersen?"

"Hımm..."

"Ya kırmızı..."

"...Ya da pembe!"

Giuditta memnun bir ifadeyle, "Doğru!" dedi. "Teşekkürler."

"Hiçbir şey anlamadım," diye homurdandı Donnola. Ama Giuditta mantığının onu nereye götürdüğünün farkındaydı. Halkın giydiği kıyafete göre kipasının ya da şapkasının rengini seçme hakkı vardı. Demek ki kıyafet ve kipanın uyumlu bir şekilde benzer olmalarında bir sakınca yoktu. Öyleyse onun gibiler tam aksini yapmalıydı: kıyafeti kipanın rengine göre seçmek. Çözüm buydu, avuçlarındaydı.

"Boş versene," dedi Donnola. "Kadın saçmalıkları... Başka bir şey değil."

"Hayır, saçmalık değil." Etrafına bakındı. Hayat gözüne hiç o sabahki kadar güzel görünmemişti. "Beni bir kumaşçıya götürür müsün?"

"En iyisi Gambero Meydanı'ndaki dostumun dükkânı."

Giuditta tüm yolu gülümseyerek yürüdü.

Ancak o günkü neşesinin özel bir nedeni vardı. Bu yeni ve yabancı mutluluğun kökleri bir gece öncesine dayanıyordu. Gördüğü bir rüya onu soluksuz bırakmış ve değişmesini sağlamıştı.

Günlerdir, özellikle de onu Riva del Vin boyunca koşarken gördüğünden beri Giuditta yoğun bir şekilde Mercurio'yu düşünüyordu. Üstelik üzerinde artık rahip kıyafeti de yoktu. Öyleyse doğruydu. Babasıyla birlikte kaldığı han odasının karanlığında, *demek ki rahip değilmiş*, diye düşünmüştü. Sıradan bir genç adamdı. Onu düşünmesinde, hayalini kurmasında hiçbir sakınca olmayan bir genç.

Ama o gece çok daha farklıydı. Düşünceleri, arzuları, duyguları uykusunun arasına sızmış, rüyalarına girmişti. O kadar ileri gitmişti ki kendisini yine Mestre'de, Komutan Lanzafame'nin erzak arabasında bulmuştu. Yanında Mercurio vardı. Elleri önce birbirine değmiş, sonra da kenetlenmişti. Giuditta etrafına bakınmış, ne babasını ne de başka birini görmüştü. Arabada yalnızdılar; sadece ikisi vardı. Giuditta bir an bile korku ya da çekingenlik hissetmemişti. Mercurio'ya dönmüş ve yarı aralık dudaklarını ona sunmuştu. Mercurio da onu kendisine çekip arzuyla bakmıştı.

Seni bulacağım...

Ve sonra büyük bir tutkuyla Giuditta'yı öpmüştü.

O sırada babası uyanmış ve dönerek bir omzunun üstünden, "Hasta mısın?" diye sormuştu.

Giuditta bu sesle uyanmış ve odanın karanlığında sucuk gibi terlediğini fark etmişti.

"İnliyordun. Karnın mı ağrıyor?"

Isacco kalkıp kandili yakmıştı.

"O yastıkla ne yapıyorsun?"

Giuditta ancak o an yastığa sımsıkı sarılmış olduğunu anlamıştı.

"Hiçbir şey," demişti kıpkırmızı kesilerek.

Gördüğü rüyanın gerçekliğinden utanarak babasına sırtını dönüp uyumaya çalışmıştı. Ancak boş yere uyumaya çabalarken bedeninde bir kasılma, bir karıncalanma hissetmişti; özellikle de mahrem yerlerinde. Onu yakalayıp içine çeken yepyeni bir şeydi bu. Ve ilk kez âdet olduğu zaman, Mercurio'nun haberi olmasa da onun için kadın olduğunu düşünmüştü.

Böylece o sabah Donnola'nın arkadaşının dükkânından çıkıp Mercurio'yu bir hayal, bir armağan gibi birkaç adım uzağında görünce kalbi pır pır atmaya başlamıştı.

Seni buldum, diye düşündü.

Şu an ona baktıkça geceleyin duyduğu ve kendisini tüm korkularından arındıran o sıcacık, yakıcı tutkunun yeniden bedenini sardığını fark ediyordu. Artık taş gibi durup ona bakmayacaktı. Mercurio'ya doğru atıldı. Ona ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyordu. İstediği tek şey ona ulaşmaktı.

Seni buldum...

Ancak birdenbire durdu. Dizlerinin bağı çözülmüştü. Az önce Mercurio'ya uzanan kolları şimdi birer değnek gibi iki yanına düştü.

Gözlerinin gördüğü şey karşısında donakalmıştı. Bakışlarını onlardan alamıyordu. Hayır, bu mümkün değildi.

Mercurio başka bir kızı öpüyordu.

Giuditta bir gece öncesinin yakıcı tutkusunun şu anda kendisini dondurduğunu hissetti. Yüreği kristal bir cam gibi binlerce parçaya ayrılıyordu. Gözlerine hücum eden yaşlara engel olamadı. Orada durmaya devam ederse onlara bağıracağını hissetti ve yaralı bir hayvan gibi hızla geri dönüp koşmaya başladı.

Donnola da peşinden koşuyordu.

"Giuditta! Bekle, Giuditta!"

Giuditta, bir yandan kan beynine sıçramış halde kaçarken öte yandan da kendisine bu sabahki neşesinin aşk olup olmadığını so-

ruyordu. Ama şu an yüreğinin içinde kırılmış binlerce cam parçası varmış gibi hissettiren acı kesinlikle aşktı.

Mercurio başka bir kızı öpüyordu... Koşarken aklında sürekli tekrarladığı şey buydu.

Demek ki aşk bir anlamda da acı çekmekti... Acı çekmek ve nefret etmek.

Nefes nefese, kaldıkları hana vardı. Merdivenleri koşarak çıkıp odasına girdi. Kendini yatağa atıp bacaklarını karnına çekti. Başını dün gece Mercurio'nun dudakları sanarak öptüğü yastığa gömdü. Kendisini saplantılı bir aptal gibi hissediyordu. Yastığı kaptı ve bağıra bağıra ağlayarak parçaladı.

Donnola merdivenleri hızla çıkıp odanın kapısını açtığında olduğu yerde kalakaldı. Oda kaz tüyüyle doluydu.

"Neler oldu?"

Giuditta adama baktı. Gözleri yaş içindeydi ve öfkeden kıpkırmızı olmuşlardı. Saçı başı darmadağınıktı. Zorlukla nefes alarak, "Hiçbir şey," dedi.

"Hadi ama Giu..."

Giuditta öfkeyle bağırdı.

"Hiçbir şey! Hiçbir şey! Hiç!"

Donnola bir şey söylemedi. Yatağın ayak ucundaki sandığın üzerine aldıkları kumaşları bıraktı. Tam dönüp kapıdan çıkmak üzereyken Giuditta, "Donnola," dedi. "Özür dilerim."

Donnola geri döndü. Ne yapacağını bilemiyordu. Konuşmak, yaklaşmak, sarılmak... Bunları mı yapmalıydı? Yoksa...

"Beni affet," dedi Giuditta. "İsteyerek olmadı."

Donnola utanarak omzunun üstünden kapıya doğru baktı.

Giuditta hüzünlü bir ifadeyle, "Hiçbir şey demeseydim daha iyiydi galiba," dedi.

"Ne anlamda?"

"Az önce gidebilirdin. Ama şimdi kalman gerektiğini düşünüyorsun."

Donnola daha çok rahatsız olarak, "Saçmalama," dedi.

"İstersen gidebilirsin."

Donnola kıpkırmızı olmuş suratıyla, "Gitmek için en ufak bir arzum yok," dedi.

"Yalancı."

"Her şeyi bildiğine göre..."

"Dur, kızma..."

Giuditta gülümsedi.

"Kızan kim? Ey Tanrım!"

Giuditta, gözlerindeki hüzün kaybolmamış olsa da bir kahkaha attı.

"Sen ve babam birbirinizin kopyasısınız. Bir de Komutan."

Donnola kafası karışmış bir ifadeyle, "Bu bir iltifat mı?" diye sordu.

Giuditta sessizce ona baktı. Sonra elini yatağa, hemen yanına vurarak, "Buraya gel, Donnola," dedi. Çocuk gibi masum ve ince bir sesle ekledi: "Otur ve bana sarıl."

"Ne dedin?"

Donnola ne yapacağını bilemeden bir kapıya, bir genç kıza döndü. "Yani... Tamam, anladım... Elbette," dedi sonra da.

Yerinden hiç kımıldamadan durmaya devam etti.

"Lütfen, Donnola... Lütfen."

"Sana geliyorum dedim... Tanrı Aşkına! Tamam..."

Gelip beceriksizce yatağa oturdu ve bir kolunu hafifçe kızın omzuna doladı.

"Sarıl bana..."

"Ey Tanrım! Ne yapıyorum ben?"

"Sarıl... Sımsıkı."

Donnola karşı çıktı.

"Ya Doktor gelirse..."

"Lütfen bana sımsıkı sarıl, sımsıkı."

Donnola kıza sımsıkı sarılıp onu kendisine doğru çekti. Giuditta başını Donnola'nın omzuna dayadı.

"Daha sıkı."

"Kemiklerini kırmamı mı istiyorsun?"

"Sımsıkı sık... Yalvarırım."

Donnola oturduğu yerde sağa sola sallandı. Sonra iki kolunu da kıza doladı. Sessizce. Ve yavaş yavaş birlikte öne ve arkaya doğru sallanmaya başladılar.

Giuditta içini çekti.

"Çok güzel..."

Donnola utandı. Sonra daha hızlı bir şekilde sallanmaya başladı.

Giuditta güldü.

"Aferin... Birazdan kusabilirim."

Donnola gülümseyerek yavaşladı.

"İşte böyle..." dedi Giuditta ve sessizce ağlamaya başladı.

Donnola ne yapacağını, ne diyeceğini bilemeden kıza sarılmaya devam etti.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordu biraz sonra Giuditta.

"Kime? Yani bir kadına mı?"

"Donnola!"

"Tamam... Hayır, yani tabii ki hayır... Baksana bana. Çok yakışıklı biri sayılmam. Benim gibi birine kim âşık olur ki?"

"Sana hiç *sen* âşık oldun mu diye sordum."

Donnola, Giuditta'nın teni ısırgan otlarıyla örtülüymüş gibi yanıyordu.

"Ah, tamam... İyi anlamadım demek ki... Ben... Yani belki... Ama çok uzun zaman önce... Adını bile hatırlamıyorum."

"Donnola..."

"Agnese... Adı Agnese'ydi."

Giuditta bir süre konuşmadı. "Tüm bedenini... Yani onu düşününce kötü mü oluyordun?" diye sordu sonra.

"Dinle, Giuditta... Şey, bak..."

Donnola durup bir nefes aldı ve sonra yeniden nefes bile almadan hızlıca konuşmaya başladı.

"Bunu Doktor'la konuşman gerekmiyor mu? Yani söylemek istediğim, o senin baban. Her ne kadar bir başka kadınla konuşman daha mantıklı olsa da yine de o senin baban. Kadınlar böyle konularda birbirlerini daha iyi anlarlar, en azından ben öyle sanıyorum. Çünkü biz erkekler öyleyiz, birbirimizi daha iyi anlarız... Bunu biliyor muydun? Hayır. Her neyse, eğer babandan başka... Yani demek istediğim... Ey Tanrım! Benim doğru kişi olduğumu sanmıyorum, anlıyor musun? Sana yanlış tavsiyelerde bulunmak istemem ve..."

"Âşık olmak çok korkunç bir şey mi?"

Donnola hemen cevap vermedi. Giuditta'ya daha sıkı sarıldı. Yıllar önce gömdüğü bir acıyı itiraf etmekten çekinircesine başını salladı. Sonunda zor duyulur bir sesle, "Evet..." dedi.

Giuditta içini çekti ve tekrarladı.

"Evet..."

30

"Beni neden öptün?"

Benedetta kızardığını belli etmemek için yürümeye başladı.

"Şaka yaptım, takma kafana."

"Bekle beni."

"Uzatma."

Benedetta, Mercurio'ya belli etmeden parmaklarını dudaklarına değdirdi. Sanki hâlâ az önceki temasın etkisinde gibiydiler. Annesi tarafından bir rahibe ve başka alçaklara satılmış olmasına rağmen bu onun ilk öpücüğüydü. Dar bir sokağa saptı ve geniş bir meydana çıkana kadar durmadan hızla yürüdü.

Arkasından gelen Mercurio ona yetişti.

"Bak, burada kim varmış."

Bir elini kızın omzuna koydu ve az ilerideki bir grup insanı gösterdi.

Benedetta hâlâ kendi düşünceleriyle kafası karışık bir halde Mercurio'nun işaret ettiği tarafa baktı.

"Kim?"

Mercurio güldü.

"Zolfo salağı ve sevgili pederi."

Peder Amadeo, San Silvestro Meydanı'ndaki Ognissanti Kilisesi'nin basamaklarına çıkıp kollarını gökyüzüne doğru kaldırmış bağırıyordu.

"Günahların için af dile, ey Venedik!"

Hava soğuk ve nemliydi ama rahibin eski, solgun, pis kıyafetinin altında Zolfo'nun paralarıyla alınmış bir çift yün fanila ve uzun iç çamaşırı vardı.

Zolfo din adamının yankısıymış gibi, "Af dile, Venedik!" diye bağırdı.

Meydan telaşla işlerine koşuşan insanlarla doluydu. Birkaç kişi dönüp vaize ve yanındaki sarı benizli, dağınık saçlı delikanlıya baktı. Ama sonra kendi yollarına gittiler; hem de bir kez bile dönüp geriye bakmadan.

Benedetta, Zolfo'ya doğru bir adım attı ama Mercurio onu durdurdu.

"Bekle, acele etme."

Geniş gövdeli bir ağacın arkasına geçip seyretmeye devam ettiler.

Peder Amadeo derin bir nefesle ciğerlerini doldurdu ve bir basamak daha yukarı çıkıp yeniden bağırmaya başladı.

"Günahların için af dile, Venedik!"

Zolfo da hemen arkasından bağırdı.

"Tövbe et, Venedik!"

Hiç kimse onlara kulak asmıyordu.

"İki salağa benziyorlar," dedi Benedetta.

"Zaten iki salaklar."

"Ne yapalım?" diye sordu Zolfo bu arada rahibe. "Ben üşüyorum."

Peder Amadeo öfkeli bir şekilde Zolfo'ya çıkıştı.

"Soğuğu nasıl hissedebilirsin! Yüce İsa'ya olan inancın seni ısıtmıyor mu?"

Zolfo uysal bir şekilde başını önüne eğdi.

Peder Amadeo kollarını gökyüzüne uzattı ve inatla bağırdı.

"Tövbe et, Venedik! Günahlarının bağışlanması için tövbe et!"

Bu sırada meydanın karşı tarafındaki kapısında iki başlı garip bir kuğu tabelası olan bir tavernadan çıkan kadın, "Kesin ciyaklamayı!" diye bağırdı. Boğazındaki damarlar ortaya çıkmıştı ve sendeleyerek yürüyordu. Baygın bakan gözleri rahibe ve çocuğa güçlükle yoğunlaşabiliyordu.

Peder Amadeo işaret parmağını kadına doğru sallayarak, "Lanet olası iblis! Çık o kadının içinden!" dedi. "Sana yüce İsa adına emrediyorum!"

Zolfo da aynı şekilde işaret parmağını kadına uzattı.

"Çık o bedenden, iblis!"

"Birini kalabalığın içinden çekip çıkarırsan bir daha asla onların içine dönemez," demişti çünkü rahip ona.

Mercurio ve Benedetta kadına doğru yürüdüler.

Kadın sendeledi ve sallana sallana tavernaya geri dönmeye çalıştı. İçeriden birileri kendisine seslenince, "Burada bir vaiz var," dedi sadece. Bir anda tavernadan bir kafa daha dışarı uzandı. Sonra bir tane daha, bir tane daha... Sarhoşlar bir süre aralarında konuştular. Ama onlar da Peder Amadeo ve Zolfo'nun işaret parmaklarının hedefi olmaktan kurtulamadılar.

Dışarıya son çıkanlardan, bir tekne küreğine dayanarak yürüyen iri yarı bir adam, "Ne istiyorsun, peder?" diye sordu.

"Günahlarınızdan dolayı bağışlanmanızı isteyin!" dedi Peder Amadeo. "Yahudileri Venedik'ten kovun!"

En başta alkol ve zina olmak üzere koca bir günah listesine sahip olan sarhoş bir kadın, "Ne diyorsun sen?" dedi.

Peder Amadeo elindeki istavrozu onlara doğru uzatarak bağırdı.

"Yahudileri kovun! Onlar şeytanın kanserli hücreleridir."

On kişiyi geçmeyen sarhoş grubu kendilerine çarpan ya da ayaklarına basan kalabalığı görmeden, birbirlerini ite kaka, kararsız adımlarla San Silvestro Meydanı'na doğru yürümeye başladı. Ognissanti Kilisesi'nin basamaklarına vardıkları zaman hepsinin yüzünde aptal bir gülümseme vardı. Ne istediğini çok iyi anlamasalar bile pederin kendilerini eğlendireceğinden emin gibiydiler. İlk basamağın önünde, dalgalı denizde birbirine çarpan sandallar gibi omuz omuza vuruşarak dizildiler. Az önce bağıran kadın yüksek sesle geğirdi. Diğerleri kahkahayla güldüler.

Peder Amadeo, bir tiyatro gösterisinde başrol oynuyormuş gibi parmağını insanların üzerinden çekmeden bir basamak aşağı indi.

"Yüce Tanrımızın firavunu ve soyunu yok eden öfkesinin üzerinize inmesini istemiyorsanız Yahudileri Venedik'ten kovun, günahkârlar."

Sarhoşlardan biri gülmeye devam ederek, "Bu Yahudiler sana ne yaptı, peder?" diye sordu.

Küreğe dayanarak yürüyen iri yarı sarhoş, "Ananı mı becerdiler?" dedi.

Kadın sadece ayyaş arkadaşlarını değil, oradan geçenleri de güldürerek, "Hayır, onun götünü becermiş olmalılar!" dedi.

"Tövbe et, rezil günahkâr!" diye bağırdı Zolfo.

"Sen sus, cüce!"

Zolfo kaşlarını çatarak homurdandı.

"Ufaklık, ateşle oynuyorsun," dedi kadınlardan biri dişlerinin arasından.

Etrafındaki diğer sarhoşlar pis pis güldüler.

Benedetta onlara doğru bir adım attı.

"Başları belaya girecek."

Mercurio kızı kolundan yakaladı.

"Bekle."

Peder Amadeo çukura kaçmış gözlerini kadına dikerek, "Ey Havva," dedi. "Günahın seni ele geçirmesine izin verme. Yılanın sana sunduğu elmayı yeme!"

Kadın güldü.

"Sanırım Havva da Yahudiydi, değil mi?"

Peder Amadeo istavrozu onlara doğru salladı.

"Geri çekilin!"

"Tabii ya," dedi sarhoşlardan biri. "Havva Yahudiydi. Hatta Musa da. Davud peygamber de..."

"Böyle giderse sonunda bizim pederin de Yahudi olduğu ortaya çıkacak," dedi bir başka sarhoş.

Sarhoşlar çetesi hep bir ağızdan gürültülü bir şekilde gülmeye başladı.

Peder Amadeo yine sahnede rol yapar gibi dizlerinin üzerine çöktü.

"Göklerin ve yerin efendisi Kutsal Papa X. Leone dei Medici, bu günahkârları bağışla..."

Diğerlerine göre rahibe daha düşmanca davranan kadın, "Peder," dedi. "İlk papanın da bir Yahudi olabileceğini hiç düşündün mü? Taş üstüne taş, günah üstüne günah! İlk papa, kilisenin kurucusu değerli insan, bugün Venedik sokaklarında dolaşan Yahudilerden daha çok Yahudiydi."

"Pislik!" diye bağırdı Peder Amadeo ayağa fırlayarak.

"Pislik!" diye bağırdı arkasından Zolfo da aynı şekilde.

Kadın eğildi, yerden bir avuç çamur aldı ve Zolfo'nun suratının tam ortasına fırlattı.

Benedetta içini çekti.

"Böyle olacağını biliyordum."

"O rahip tam bir geri zekâlı," dedi Mercurio.

"Zolfo'ya yardım etmeliyiz," dedi Benedetta ve meydana doğru yürümeye başladı.

Mercurio kızın peşinden giderken San Silvestro Kilisesi'nin merdivenlerinde rahibin ve Zolfo'nun sol yanında duran, turuncu ve pembe pantolonu, karpuz kollu kırmızı ve siyah mantosu ve kenarında altın zinciri olan yine altın bir iğne takılmış siyah beresiyle çok şık giyimli genci fark etti. Gencin belinde sedef kabzalı bir kılıç takılıydı. Yanındaki kendisi gibi şık giyimli beş genç onunla birlikte olanları izliyorlardı. Mercurio sırtından aşağı doğru inen bir ürperme hissetti.

"Pislik!" diye tekrarladı Peder Amadeo.

Küreğe dayanarak yürüyen iri kıyım sarhoş, "Sen kime pislik diyorsun?" diye bağırdı. Bir anda şaraptan kıpkırmızı olmuş yüzündeki gülümseme yerini acımasız bir ifadeye bıraktı.

Az önceki kadın yumruğunu havaya kaldırarak, "Peder, Roma'ya, patronunun yanına dön!" diye bağırdı.

"Pislik sensin, peder!" dedi bir diğer sarhoş ve sallanarak yere çömelip bir taş aldı.

Bu arada Benedetta, Zolfo'nun yanına gelmişti.

"Zolfo, gel buraya!"

Zolfo hiçbir tepki vermeden Benedetta'nın yüzüne baktı. Genç kız bu bakıştan epey endişelenerek, "Zolfo..." dedi. "Benim." Sonra öfkeyle Mercurio'ya döndü.

"Bu lanet olası rahip ona ne yapmış böyle?"

O sırada üstlerine doğru ilk taş atıldı. Sonra ikincisi.

Benedetta, Zolfo'nun koluna yapıştı.

"Zolfo, benimle gel."

"Bırak beni!"

Zolfo genç kızı iterek etten bir duvar gibi pederin önüne atladı. Büyükçe bir taş dizine geldi. Zolfo acıyla inledi.

Benedetta basamakların dibinde öfkeyle homurdanan sarhoşları yatıştırmak için, "Sakin olun!" diye bağırmayı denedi. Sonra yeniden Zolfo'nun yanına geldi. Bu kez çocuğu daha güçlü bir şekilde çekiştirerek güzel bir hedef olan basamaklardan aşağıya indirmeyi başardı. Zolfo genç kıza direnmeye çalışırken Mercurio suratına bir tokat patlattı.

"Bizi takip et, geri zekâlı!"

Sonra Benedetta'ya, "Bu taraftan," deyip ikisini de San Silvestro Kilisesi'ne doğru sürükledi.

Bu arada ayyaşlar çetesinin öfkesi iyiden iyiye artmış ve Peder Amadeo'nun üzerinde yoğunlaşmıştı.

"Pislik sensin, peder!"

"Roma'ya dön! Patronunun yanına!"

"Bize pislik dedi. Bunu ona ödetelim."

Peder Amadeo durumun iyiden iyiye kötüye gittiğini görünce Mercurio ve Benedetta tarafından çekiştirilerek uzaklaştırılan Zolfo'ya tutundu.

Mercurio sarhoşların da peşlerinden koşmaya başladığını görünce, "Pis ellerini çek onun üzerinden!" diye bağırdı.

Hemen önlerinde, Mercurio'nun saklanmak istediği kilisenin yolu üzerinde daha önce fark ettiği iyi giyimli genç adam duruyordu. Genç adam yaşananları acımasız bir bakışla izliyordu, ayrıca çok eğlendiği de belliydi. Başka işi yokmuş gibi sağ bacağını ilk basamağa koymuş, sağ elini de neredeyse tüm kolunu içine alacak kadar geniş olan cebine sokmuştu. Sol omzu diğerine göre daha yüksek ve daha güçlü görünüyordu. Kılıcının da sol tarafına asılı olmasına bakılırsa genç adam solaktı.

Mercurio yavaşladı. Omzunun üzerinden arkasına baktı. Sarhoşlar arayı kapatıyordu ve genç adamla arkadaşları da onların yollarını engelliyordu.

"Yoldan çekil!" diye bağırdı Mercurio.

Genç adam gülümsedi. İnci gibi bembeyaz dişleri ince ve sivri uçluydu. Gözleri de doğal olamayacak bir şekilde yüzünün iki kenarında yer alıyor, cam gibi soğuk bakışlarıyla et yiyen bir deniz canavarını andırıyordu.

Birdenbire genç adam bir yengecin hantallığı ve hızıyla hareket etti. Sol eli altın ve değerli taşlarla süslü kemerindeki bıçağına gitti. Sağ elini cebinden çıkarıp havaya kaldırdı. Sağ kolu çok kısaydı ve elinin parmakları da kurumuş birer dal parçasını andırıyordu. Bu kol da tıpkı basamağa dayalıyken normal gibi görünen ama diğerine göre çok daha kısa olan sağ bacağı gibi sadece bedenini dengede tutmaya yarıyordu.

Genç adam bir an bile tereddüt etmeden silahlarına sarılıp etrafını saran adamlarına baktı. Yan döndüğü zaman sol kürek kemiğinin üzerindeki kamburu ortaya çıktı. Genç adam deforme bir hilkat garibesiydi.

Mercurio genç adam üstlerine doğru atlarken irkildi. Ancak Benedetta, Zolfo ve pederi genç adamın küçük ordusundan korumaya çalışarak aralarından geçmeyi başardı.

Hilkat garibesi genç, rahatsız edici ve kadınsı tiz bir sesle sarhoşlara bağırdı.

"Defolun serseriler!"

Sarhoşlardan biri kendini frenleyememiş ve genç adamın tam önüne denk gelmişti.

Adam çift ağızlı bıçağını sarhoşun suratına doğru salladı. Bıçak sarhoşun kalın kazağının koluna girdi ve omzuna kadar yırttı. Kazağın kolundaki kan izi hızla büyümeye başladı.

Sarhoş acıyla inleyerek yere kapaklandı.

Genç adam sesinden açıkça belli olan bir tiksinmeyle, "Kaldırın şunu!" dedi.

Rahiple kavgaya ilk başlayan kadın, "Affedin, majesteleri," dedi. "Sizi görmedik. Lütfen bizi affetme lütfunda bulunun, ekselansları."

Öne doğru eğildi ve gözlerini bıçağın ucundan ayırmadan yerdeki sarhoşa doğru uzandı. Beklenmedik bir güçle adamı çekip bıçağın menzilinden çıkardı. Yaralının ayağa kalkmasına yardım ederken, "Kocam hiçbir şey yapmadı," dedi. "Ne pedere ne de çocuğa bir zararımız dokundu."

"Evet, evet şakalaşıyorduk," diye kekelemeye başladı diğer sarhoşlar da hep bir ağızdan.

Genç adam rahibe döndü.

"Onlardan ne istiyordun, peder?"

Peder Amadeo az önce yitirdiği cesaretini yeniden toplayarak, "Yahudileri Venedik'ten kovmalarını," diye cevap verdi.

"Bu uğurda şehit olmaya hazırız!" diye bağırdı Zolfo.

Mercurio, Zolfo'nun kolunu çekiştirdi.

"Kes sesini, salak!"

Genç adam güldü.

"Arkadaşın haklı. Üç beş ayyaşın elinde mi *şehit* olmak istiyorsun? Gerçekten çok salaksın!"

Zolfo incinmiş bir ifadeyle başını omuzlarının arasına çekti.

"Sana ne demiştim, geri zekâlı?" dedi Mercurio. "Bir patron arıyorsan Ölü Gömücü'yle kalsaydın. Kesinlikle çok daha insaflı birine hizmet ediyor olurdun."

Genç adam çok eğlenen bir köpek gibi biçimsiz kafasını bir yana eğdi. "Sen hangi tarafta olman gerektiğini gayet iyi biliyorsun, değil mi peder?" diye sordu gülümseyerek.

"Ben sadece Tanrı'nın hizmetindeyim."

Genç adam güldü.

"Ben de en az Tanrı kadar büyük biriyim. Adım Prens Rinaldo Contarini."

Sonra sarhoşlara döndü.

"Şimdi var gücünüzle bağırın, serseriler! Yahudiler, Venedik'ten defolun!"

Sarhoşlar bir an birbirlerine baktılar. Sonra koro halinde, "Yahudiler, Venedik'ten defolun!" diye bağırdılar.

"Daha güçlü, rezil herifler!"

"Yahudiler, Venedik'ten defolun!"

Genç Contarini bu kez bıçağını sarhoşların çıktıkları tavernaya doğru uzattı.

"Ve sen, meyhaneci! Müşterilerine göz kulak olamadığın için şu andan itibaren bir hafta kapalısın! Benim emrimle. Eğer açık olduğunu görürsem kendi ellerimle dükkânını ateşe veririm."

Kapının eşiğinde duran meyhaneci başını önüne eğdi ve hemen içeride oturan müşterileri kovmaya başladı.

Genç adam arkadaşlarıyla birlikte kasıla kasıla yürüyerek Benedetta'nın yanına geldi. Sesinde en ufak bir ilgi belirtisi olmadan genç kıza, "Adın ne?" diye sordu. Bu arada bıçağının ucuyla Benedetta'nın göğsünü okşamaya başladı ve az önceki sarhoşun kanıyla bir kalp işareti çizdi.

Benedetta yerinden kımıldayamıyordu, genç prense cevap bile veremedi. Korkmuştu, dehşete kapılmıştı ancak ifade edemese bile genç adamdan etkilenmişti. Bu adamda geçmişten gelen ve onu yeniden geçmişine götüren bir şey vardı; kaçtığı ama aynı zamanda karanlık tarafının farkında olmadan aradığı bir şey.

"Anne..." diye mırıldandı zor duyulur bir sesle.

"Ne dedin?"

Mercurio, Benedetta'yı kolundan tutup kendisine doğru çekti.

Genç prens Contarini, Mercurio'ya gülümseyerek baktı; sanki ondan bu hareketi beklemiyordu. Seksi bir şekilde dilinin ucunu Mercurio'ya gösterdi.

"Sana yere diz çöküp ayakkabılarımı yalamanı emretsem hoşuna gider mi, güzel çocuk? Benimle bu fahişenin arasına girmeye nasıl cesaret edersin?"

"O bir fahişe değil," dedi Mercurio içgüdüsel olarak. "Henüz bakire."

Genç adam bir kaşını yukarı kaldırdı.

"İş gittikçe ilginç bir hal almaya başladı. Bu aralar bakire birini bulmak neredeyse imkânsız."

"Sakın bir daha ona dokunmaya kalkışma."

Prens Contarini neşeli bir kahkaha attı ve hemen arkasından bıçağını salladı.

Ama Mercurio bu saldırıya hazırdı. Hamleyi savuşturdu ve soylu gencin kolunu yakalayıp onu öne doğru çekti. Genç prens dengesini kaybetti. Diğerlerine göre daha atik olan arkadaşı sayesinde yere kaplaklanmaktan kurtuldu.

"Kaç!" diye bağırdı Mercurio, Benedetta'ya.

Benedetta kısa bir tereddüt anından sonra koşmaya başladı. Sarhoşların arasından geçtiler. Prens'in adamları da peşlerindeydi. Mercurio iri yarı sarhoşun yürümek için destek aldığı küreği kapıp iki adama aynı anda patlattı. Onların bir anlık duraklamalarından faydalanıp dar ve karanlık bir sokağa saptılar.

Ancak Contarini'nin adamları, etekleri bacaklarına dolandığı için hızlı koşamayan Benedetta'dan çok daha hızlıydılar ve kısa sürede onlara yetiştiler. Mercurio farkında olmadan Santo Aponal Meydanı'na doğru koşmaya başladı. Ancak henüz alana varmadan Luganegher Sokağı'nın girişinin simsiyah ve tanıdık biri tarafından kapatıldığını gördü.

"Scarabello!"

Scarabello ve adamları, Mercurio ile Benedetta'nın geçmesine izin verdiler. Sonra yeniden bir araya gelip Prens'in adamlarının sokağa girmesine engel oldular. Koşmaktan ağızları ve burun delikleri açılmış, kesik kesik nefes alan adamlar sessizce birbirlerine baktılar. Scarabello ve adamları da elleri kılıçlarının kabzasında sessizce durmaya devam etti. Scarabello'nun adamlarının arkasında iki kat olmuş Mercurio ve

Benedetta ise zorlukla nefes alıp veriyordu. Hiç kimse kımıldamıyor, hiç kimse konuşmuyordu.

Sonra hiç geçmeyecek gibi duran birkaç dakikanın ardından ritmi düzensiz ayak sesleri duyulmaya başlandı. Sonunda sokağın başında güçlükle yürüyen Prens Contarini'nin şekilsiz silüeti göründü.

Genç prens adamlarının yanına geldi. Sağ kolu, bir kuşun tüyleri dökülmüş kanadı gibi yanında sallanıyordu. Yarı açık ağzından sivri dişleri görünüyor, çenesinden aşağı tükürükleri akıyordu.

Scarabello reverans yaparak, "Biz de sizi bekliyorduk, majesteleri," dedi.

Prens hemen cevap vermedi. Nefesi bu hızlı yürüyüşe bile yetmemişti. Birbirinden farklı boyutlarda olan bacaklarının üzerinde sallandı. Mercurio bir kez daha adamın yengece benzediğini düşündü.

Sonunda Prens konuşacak gücü kendinde bulunca tiz sesiyle, "Scarabello!" dedi. "Yoksa bu suçlu genci sen mi koruyorsun?"

"Kesinlikle evet, majesteleri!" dedi Scarabello. Sonra durumdan hoşnut değilmiş gibi kollarını iki yanına açtı. "Kendisi adamlarımdan biridir."

Prens Contarini gülümsedi ve ağzından akan salyaları değerli elbisesinin koluyla temizledi. Sokağın loş ışığında gömleğin ipek kumaşı garip bir böceğin derisi gibi parlıyordu. Sadece Scarabello'nun albino saçları o loş ışığa karşı koyabiliyordu. Sokaktaki diğer her şey görünmez gibiydi.

Mercurio hayranlıkla Scarabello'ya bakıyordu. Benedetta'ya döndü ve kızın garip bir şekilde Prens'i süzdüğünü gördü.

"O genci istiyorum," dedi Prens. "Bana terbiyesizlik etti ve bunun bedelini ödemek zorunda."

"Majesteleri," dedi Scarabello sakince. "Size ne kadar sadık bir kul olduğumu bilirsiniz. Ama affınıza sığınarak bu isteğinizi geri çevirmek zorundayım. Adamlarım yaptıkları hareketlerden dolayı sadece bana hesap verirler." Prens'in gözlerinden bir an bile ayırmadığı gözlerinde korkudan eser yoktu. "Ve ben de, majesteleri, sadece kendime hesap veririm. Bu yüzden çözülmemiş ya da ertelenmiş şikâyetlerinizi sadece siz ve ben karşılıklı tartışabiliriz, ekselansları."

Prens Contarini anlaşılmaz bir ifadeyle Scarabello'ya dikkatle baktı. Ancak bu sırada sinirle alt dudağını ısırıyordu, sonunda da

kanattı. Konuşmaya başladığında sesi öncekinden daha tizdi çünkü savaşı kaybetmişti.

"Adamına söyle, ortalıkta tek başına dolaşmasın. Kellesi bana ait ve ilk fırsatta da alacağım."

Geri döndü ve adamlarına kendisini takip etmelerini işaret etti.

"Gidip şu rahibe bakalım. Ondan hoşlandım."

Sonra histerik bir şekilde güldü.

"Zolfo..." diye mırıldandı Benedetta.

Mercurio kızın kolunu tuttu.

"Hiçbir şey yapamazsın."

Bu arada Scarabello yanlarına geldi.

"Teşekkür ederim," dedi Mercurio.

"Senin için yapmadım. Prens delinin tekidir. Dizginleri elden bırakırsan neyin var neyin yok alır. Benimse benim olanı kimseye kaptıracak biri olmadığımı çok iyi bilir. Ve ayrıca onun üstündeki biriyle çok güzel bir dostluğumuz var; o kadar üstte bir yerde ki ondan daha büyük tek kişi doçun kendisi. Prens bunu bilir. Delidir ama aptal değildir."

"Yine de teşekkürler."

"Seni unutacak. Uğraşacak başka birilerini bulacak. Ama o zamana kadar ortalarda fazla dolaşma."

Mercurio küçümseyen bir ifadeyle, "Onunla baş edebilirim," dedi. "Kendime göz kulak olmayı da biliyorum."

Scarabello gülümsedi.

"Evet, gördüm." Sonra işaret parmağını Mercurio'nun göğsüne vurarak, "Benimki bir tavsiye değil," dedi. "Bir emir."

"Dinle, Scarab..."

"Hayır, sen dinle." Scarabello, Mercurio'yu göğsünden öyle hızlı itti ki Mercurio birkaç adım gerilemek zorunda kaldı.

"Sana daha önce de söyledim. Anlamış görünmüyorsun. Öyleyse başka kelimelerle ifade edeyim; sana bir balinanın kıçına gir dersem bir an bile tereddüt etmeden gireceksin, anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Şehirden uzaklaşacaksın. Ben bir yolunu bulacağım. Orada en az iki hafta kalacaksın. Sıçanların bir yandan gözlerini yerken diğer taraftan kafanı kanalın sularında çekiştirmelerini görmek istemem.

Prens'in yapacağı şey kesinlikle budur. Tabii ki önce sana epey işkence ettikten sonra..."

Scarabello uzun saçlarını güzelce ensesinde topladı ve beline kadar inen kırmızı renkte kalın bir kurdeleyle bağladı. Sonra Mercurio'ya gülümsedi.

"Birkaç saat yalnız kalmaktan korkar mısın?"

Mercurio başparmaklarını pantolonunun beline soktu.

"Bakalım yapabilir miyim?"

Scarabello güldü.

"Geveze!"

Genç adam sokağın köşesini döner dönmez Benedetta, Mercurio'nun elini tuttu.

"Hana gidelim."

Mercurio, Benedetta'nın dudaklarına baktı. Sonra uysal bir şekilde kızın peşinden yürümeye başladı.

Hana varınca odalarına çıktılar.

"Kapıyı kapat," dedi Benedetta.

Mercurio sessizce kızın dediğini yaptı.

Benedetta yatağa uzandı, elbisesinin düğmelerini açtı ve uçları pespembe, süt gibi beyaz küçük göğüslerini ortaya çıkardı. Güçlükle nefes alıyordu. Mercurio'ya verdiği ilk öpücük değildi düşündüğü. Prens Contarini'nin onda yarattığı korkuydu. Onu gördüğü an hissettikleri ve içine çekildiği uçurumdu. Mercurio'ya baktı ve onun annesinin kendisini sattığı canavarlardan hiçbirine benzemediğini düşündü. Bir elini delikanlıya uzattı. Mercurio onu hiç incitmemişti.

Mercurio şaşkın ve kararsız bir halde Benedetta'nın yanına oturdu. O güne dek hiç öpüşmemişti.

Benedetta, Mercurio'nun elini tuttu.

Mercurio irkilerek elini geri çekti.

"Kımıldama..."

"Ne yapıyorsun?"

Mercurio kendisini aptal gibi hissediyordu.

Benedetta yeniden elini tuttu ve yavaşça götürüp göğsünün üzerine koydu.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı Mercurio. Ancak bu kez soru sorar gibi değildi.

"Korkuyor musun?"

Mercurio o yatakta gözleri tavana dikili, bir eli Benedetta'nın göğsünde, bacaklarının arasına hücum eden kanın sıcaklığıyla hareketsiz dururken hayat hakkında pek çok şey bildiğini, insan doğasının büyük bir kısmını tanıdığını düşündü. Roma'daki bir delikte ve Venedik gibi gizemli bir şehirde hayatta kalmayı biliyordu. Yeni yeni üçkâğıtlar uydurmayı, bıçak kullanmayı, karşısındaki kim olursa olsun ruhu bile duymadan ceplerini boşaltmayı, ölülerin üzerini örtmek için toprağı ezmeyi biliyordu. Kendisinden iki kat güçlü adamlarla kavga etmişti, bir tüccarı öldürmüştü, Ölü Gömücü'ye kafa tutmuştu ve Scarabello gibi azılı bir suçlunun gönlünü fethetmişti. Hayat hakkında her şeyi biliyordu.

Ancak aşk konusunda hiçbir şey bilmiyordu.

"Nefes alamıyorum," dedi.

"Elini göğsümün üzerinde gezdir."

Mercurio ayağa fırladı.

"Sana nefes alamıyorum diyorum!"

"Ne yapıyorsun?"

Mercurio neden bu kadar öfkelendiğini bilmiyordu ama öfkesini kontrol edemiyordu. Buz gibi bir ses tonuyla, "Gitmeliyim," dedi.

"Seninle geliyorum."

Mercurio cevap vermedi ve kapıyı çarpıp çıktı.

Benedetta elbisesinin düğmelerini iliklediv ve örtünün altına girdi. Gözlerini kapadı. Prens Contarini'nin ürkütücü suratı gözlerinin önüne geldi. Bir elini bacaklarının arasına soktu; kendisini kirlenmiş hissediyordu.

Bu arada Mercurio telaş içinde Rialto'ya varmıştı.

Scarabello'nun adamlarından biri olan şaşı delikanlının yanına yaklaştı.

"Hemen buradan gitmeliyim. Acilen. Bana bir tekne bul."

31

Mestre'ye vardıklarında Mercurio tekneden indi.

Ona eşlik eden şaşı delikanlı, "Scarabello'ya ne söylemem gerekiyor?" diye sordu. "Nerede kalacaksın?"

Mercurio rıhtımdan uzaklaşırken, "Ben kendi başımın çaresine bakarım," dedi.

"Bu durum Scarabello'nun hiç hoşuna gitmeyecek."

Mercurio arkasına bakmadan, "Kimin umurunda?" deyip adımlarını hızlandırdı. Ortadan kaybolmak için acele ediyordu. Bir anda geceyle inen sisin içinde yitiverdi.

Şaşı delikanlı arkasından, "Mercurio!" diye bağırdı.

Mercurio dönüp baktı. Ne şaşı ne de tekne görünüyordu. İçi rahatlamıştı ama adımlarını yavaşlatmadı. Girişinde küçük bir Meryem heykeli gördüğünü hatırladığı dar bir patikaya daldı. Aşağı yukarı yirmi adım gittikten sonra aradığı yolu buldu. Sol tarafında, sisin daha yoğun olduğu kısımda kanalın sesini duyuyordu. Kıyıda yetişen kamışlardan oluşan doğal çit suyun gürültüsünü biraz olsun azaltıyordu. Sağ tarafındaysa her elli adımda bir sisin içinden alçak tavanlı bir köy evi ortaya çıkıyordu. Böyle yedi tane ev geçti.

Sekizinci evin önüne geldiği zaman kararsızca adımlarını yavaşlattı. Sonra da durdu. Sisin yoğunluğuyla karşılaşan nefesi yüzüne doğru vuruyordu. Artık gece iyice çökmüştü. Kulübeye yaklaştı ve pencerelerden birinin kenarından içeri baktı. İçerisi kapkaranlıktı. Birden kalbine bir korku girdi, kendisini kaybolmuş hissediyordu.

Evin kapısına geldi. Kapı yarı aralıktı. Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu hissetti. Kapıyı yavaşça itti.

"Kimse yok mu?"

Başını kapıdan içeri uzattı. Sesi titriyordu. Bir kez daha seslenip cevap bekledi. Ama hiçbir şey olmadı, sadece sessizlik vardı.

"Kimse yok mu?"

"Kim o?" diye seslendi yan odadan biri.

Mercurio sesi hemen tanıdı. Ama yolunda olmayan bir şey vardı, bunu hissedebiliyordu.

"Kim o?" diye sordu yeniden ses.

"Benim," dedi Mercurio çekinerek. "Mercurio... Hani şu elbise..."

"Ah! Tanrı seni korusun, delikanlı."

Anna'nın sesinde eski neşe, eski heyecan kalmamıştı.

"Anna... İyi misin?"

Çekilen bir sandalyenin sesi geldi. Sonra hafif bir ışık yandı. Mercurio ışığın biraz daha güçlenerek kapıya doğru geldiğini gördü.

Az sonra Pazarcı Anna geniş mutfağın kapısında belirdi. Bir mum tutuyordu. Saçları karışık, gözleriyse şişti. Güçlükle nefes alıp veriyordu. Mercurio o an evin çok soğuk olduğunu fark etti.

"İyi misin?" diye sordu bir kez daha.

Pazarcı Anna gülümsedi. Ancak ağlar gibiydi.

"İçeri gel."

Sonra dönüp ayaklarını sürüyerek mutfağa girdi. Mercurio kapıyı kapadı, sürgüyü çekti. Sonra Anna'nın peşinden mutfağa geçti.

Büyük ocak yanmıyordu. Anna masanın yanına oturmuştu. Masanın üzerindeyse Mercurio'nun rehinden kurtardığı kolye vardı. Mumun titrek ışığında masaya damlamış birkaç su damlası pırıl pırıl parlıyordu. Mercurio bunların Anna'nın gözyaşları olduğunu düşündü. Geçip karşısına oturduğu zaman Anna ona ne baktı ne de bir şey söyledi. Gözlerini kolyeye dikmişti ve sanki canlı bir varlıkmış gibi onu şefkatle ağır ağır okşuyordu.

"Onu bir daha rehine vermeyeceğim," dedi sonra alçak bir sesle.

Mercurio hayat dolu bu kadının bu noktaya geleceğini, derin bir hüzünle böylesine tükenebileceğini hayal bile edemezdi.

"Peder, o tarafa hiçbir şey götüremeyeceğimi söylüyor..."

Başını kaldırıp Mercurio'ya baktı. Gözleri derin bir umutsuzluk çukuruna düşmüş gibiydi.

"Ama ben onu yeniden rehine vermeyeceğim..."

Bakışlarını yeniden kolyeye indirdi. Ve ancak o zaman hatırlamış gibi yine o ağlamaklı gülüşüyle Mercurio'ya gülümsedi. Kolyeyi okşadığı elini uzatıp Mercurio'nun eline dokundu.

"Tanrı seninle olsun, delikanlı... Teşekkür ederim."

"Anna, neler oluyor?"

Anna cevap vermedi. Kolyeyi eline aldı. Avucunun içine koyup yumruğunu göğsüne bastırdı.

"Pederin ne söylediği umurumda değil," dedi inatla. "Ben kolyemi öbür tarafa götüreceğim. Eğer Aziz Petrus benden onu bırakmamı isterse yapacak bir şey yok. O zaman buradan uzaklara gideceğim. Hayır, hayır, onu asla Isaia Saraval'a vermeyeceğim. Dünyalar iyisi kocamı aldatamam. Hayır, bir kez daha olmaz. Tanrı bir daha böyle bir şey yapmamı istemez. Bu kolyeyi bir lokma ekmeğe değişmeyeceğim. Hayır, ben..."

"Anna, lütfen sakin ol!"

"Hayır, onu vereceğime ölürüm daha iyi..."

"Anna..." Mercurio, masanın üzerinden uzanıp kadının ellerini kendi ellerinin arasına aldı.

"Anna..."

"Üzgünüm, delikanlı... Sana verecek yemeğim yok."

"Anna, söylesene, neler oluyor?"

Kadın mağrur bir ifadeyle Mercurio'ya baktı. Gülümsemeye çalışarak kolyeyi Mercurio'ya uzattı.

"Kolyeyi boynuma tak, delikanlı. Çok üşüyorum. Sanırım bu gece öleceğim."

Mercurio ayağa fırladı. Oturduğu sandalye yere devrildi.

"Saçma sapan şeyler söyleme. Odun nerede?"

"Kolyeyi boynuma tak, delikanlı. Ölürken boynumda olmasını istiyorum."

"Hiç kimse ölmüyor," dedi Mercurio kaba bir tavırla. "Odunlar nerede?"

Anna dalgın dalgın gülümsedi.

"Odunum kalmadı."

Mercurio bir an ne yapacağını bilmeden kadına bakakaldı. Mum bitmek üzereydi.

"Burada bekle."

"Nereye gidebilirim ki?" dedi Pazarcı Anna.

"Burada bekle," diye tekrarladı Mercurio ve dışarı çıktı.

Evin köşesinde bir el arabası görmüştü.

Çamurlu yolda el arabasını iterken tekerleklerden biri gıcırdıyordu. Tam yerine oturmamış olabilirdi. Mercurio işi bitene kadar dayanmasını umut etti. Anna'nın yanındaki evin önüne gelince durdu. Kapısını çaldı.

Ağzında dişleri olmayan, kara bakışlı, yaşlı bir kadın gelip kapıyı açtı. İçeriden tok bir erkek sesi duyuldu.

"Kimmiş?"

Yaşlı kadın, Mercurio'yu dikkatle incelemeye devam ederek, "Gençten biri," dedi. "Yanında da bir el arabası var."

"Söyle ona, bir şey almıyoruz."

Mercurio yaşlı kadına aldırış etmeden içeriye doğru seslendi.

"Bir şeyler almak isteyen benim."

Yaşlı kadın yerinden kımıldamadan Mercurio'ya bakmaya devam ediyordu. Az sonra içeriden şişman bir adam çıktı. Omuzlarına kalın bir örtü almıştı. Suratı gayet kanlı canlıydı ve nefesi şarap kokuyordu. Burnunun çevresindeki ince damarlar örümcek ağını andırıyordu. Gözleri tıpkı yaşlı kadınınkiler gibi küçüktü. Adam yaşlı kadına dönüp, "Kaybol," dedi.

Yaşlı kadın sanki suratına inecek bir tokadı bekler gibi elini havaya kaldırıp kenara çekilirken, "Hiç hoşlanmadım," diye homurdandı.

Adam Mercurio'yu süzmeye başlarken kadına, "Kes sesini!" dedi. "Annem yabancıları pek sevmez," diye açıkladı sonra Mercurio'ya.

"Oduna ihtiyacım var. Sonra ekmek, şarap, domuz eti ve biraz da et suyu lazım."

Adam bir şey demeden Mercurio'ya baktı.

"Ödeyebilirim."

Yaşlı kadın atıldı.

"Ne kadar?"

"Ses sussana, kadın!" diye bağırdı adam ve bir elini havaya kaldırdı.

Kadın elleriyle yüzünü kapadı.

"Pazarcı Anna için istiyorum," diye ekledi Mercurio.

"Onun çoktan öldüğünü sanıyordum," diye homurdandı yaşlı kadın.

Mercurio öfkeden kıpkırmızı kesildi.

"İhtiyacım olan şeyler sizde var mı yoksa yarım gümüşüm başkasına mı gitsin?"

"Yarım gümüş mü?"

"Anne, sen kes sesini!"

Adam aniden annesinin suratına bir tokat indirdi. Yaşlı kadın inleyerek yere yığıldı.

"İki yarım."

Mercurio cevap vermedi. El arabasını çevirip yürümeye başladı.

Adam hemen koluna yapıştı.

"Peki, peki, tamam... Yarım gümüş yeterli."

Başını ovuşturan yaşlı kadına dönüp, "Ekmek ve et getir," dedi. "Et suyunu da bir çanağa koy. Çanağı yarın bize geri getirir."

Sonra kapıdan çıkıp evin arkasına yöneldi ve Mercurio'ya kendisini takip etmesini işaret etti.

"Şarap," diye hatırlattı Mercurio.

Adam önce duraksadı, sonra da, "Şarap da getir, anne," diye homurdandı. Evin arkasındaki odunluktan el arabasına odunları yükledi ve birlikte ön tarafa döndüler.

Yaşlı kadın hazırladıklarını tam el arabasına yüklemek üzereyken oğlu onu durdurdu.

"Parayı görelim."

Mercurio cebinden yarım gümüş çıkardı ve adamın avucuna koydu.

Adam annesine işaret etti ve kadın elindekileri el arabasına yükledi.

Mercurio onlara hoşça kalın bile demeden evden ayrıldı.

Anna'nın evine varınca odunları ocağın yanma taşıdı ve ateşi yaktı. Mum bitmişti. Pazarcı Anna hâlâ kımıldamadan masada oturuyordu. Mercurio kadını kaldırdı ve tıpkı Anna'nın kendisine yaptığı gibi ocakta yanan ateşin yanına oturttu. Anna bir kukla gibi kendini Mercurio'nun ellerine teslim etmişti; ona ne karşı geliyor ne de yardımcı oluyordu. Kolyeyi de hâlâ avucunda sımsıkı tutuyordu.

Ocaktaki ateş harlı bir şekilde yanmaya başlarken Mercurio bir süre Anna'ya baktı. Sonra çıkıp el arabasındaki yiyecekleri aldı. Et suyunu ısıttı ve masada bulduğu kirli kâseye boşalttı. Ekmekten bir parça kopardı, bir toprak tasa şarabı boşalttı ve hepsini götürüp Anna'nın önüne koydu.

"Ben bunu hak edecek ne yaptım, delikanlı?" diye sordu Anna duygu yüklü bir sesle.

"Ölürsen nereye gideceğimi bilmiyorum," diye cevapladı Mercurio kabaca.

Anna başını salladı ve sonra sessizce yemeğini yedi. Bittikten sonra da biraz şarap içti. Yüzüne renk gelmeye, gözlerinin etrafındaki dünyayı görmeye başlamıştı. Kolyeyi Mercurio'ya uzattı.

Mercurio kolyeyi aldı, kadının arkasına geçip boynuna taktı.

Pazarcı Anna gülümsedi.

"Bunu hak edecek ne yaptım, delikanlı?"

"Bir süre burada yaşamak zorundayım. Sıcak bir yatağa, sıcak bir eve, bir tas çorbaya ihtiyacım olacak. Bir fare deliğinde kalamam. Ve tüm bunları bana sen sağlayacaksın."

"Üzgünüm, delikanlı... Ama hiç param yok."

"Benim var... Sana ödeyebilirim."

Anna'nın sesi yumuşacıktı.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Mercurio kadına cevap vermedi. Bir sandalye aldı ve gidip Anna'nın yanına oturdu.

Anna bir süre Mercurio'ya baktı. Yüzünü sevecen bir gülümseme kapladı. Kolunu uzattı ve Mercurio'nun omzuna doladı.

Mercurio hiç kımıldamadan kazık gibi oturmaya devam etti.

"Kurutulmuş etten daha sertsin, delikanlı," diyerek güldü Anna.

Mercurio ne yapacağını bilemiyordu. İçinden kalkıp oradan uzaklaşmak geçti.

Anna, Mercurio'yu biraz daha kendisine çekmek istedi ama Mercurio direndi.

"Hiç annem olmadı," dedi birdenbire. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum."

Anna'nın kolu bir an gevşedi ama sonra yeniden, daha sıcak bir şekilde delikanlının omzuna sımsıkı sarıldı.

"Başını daya, delikanlı."

Mercurio, Anna'nın sesinin onu ilk tanıdığı geceki kadar sıcak olduğunu düşündü.

"Nereye?"

Anna o insanı yaralamayan şefkatli sesiyle güldü.

"Omzuma."

Mercurio boynunu eğdi ama hâlâ kazık gibiydi. Anna'nın eli saçlarını okşamaya başladığında ise gözlerini kapatıp huzurla uyumanın ne hoş olacağını düşündü. Ancak hemen başını kaldırıp kadına baktı.

"Kocanın kıyafetleri..."

"Başını omzuma koy," dedi Anna lafını keserek. "Boynun eğikken konuşamıyor musun?"

Mercurio güldü.

"Kocanın kıyafetleri balık pisliği içinde kaldı, leş gibi kokuyorlar... Onları yıkamam gerek."

"Bana getirebilirdin. Senin için yıkardım."

Ateşin sıcaklığı Mercurio'nun göz kapaklarını ağırlaştırmaya başlamıştı.

"Evet..."

"Yarın bakarız öyleyse."

"Evet..."

"Hâlâ kurutulmuş et gibi kaskatısın."

"Hayır..."

"Evet. Daha iyisini yapabilirsin."

Mercurio yanaklarından süzülmeye başlayan yaşlara engel olmadı.

"Nasıl yapıldığını bilmiyorum."

Pazarcı Anna gülümsedi.

"Bunun tek bir yolu yok."

Mercurio kendisini gittikçe daha yorgun hissediyordu.

"Kapa gözlerini, delikanlı."

"Evet..."

Anna dönüp Mercurio'ya baktı.

"Kapat hadi..."

Mercurio gözlerini kapatır kapatmaz kendisini iyice ağırlaşmış hissetti. Bir süre sessizce kadının omzunda yattı. Anna'nın, saçlarını okşayan elinin sıcaklığını hissediyordu.

"Geçen sefer ne demek istediğini anladım sanırım."

"Hangisini?"

"Kocanla tanıştığın zaman ellerin bir şekilde işin içine girdiğini söylemiştin."

Anna kızardı.

"Ya, öyle mi demiştim?"

"Evet..."

Bir süre ikisi de konuşmadı. Anna bir eliyle Mercurio'nun saçlarını, diğer eliyle de kolyeyi okşuyordu.

"Sanırım birini incittim..." dedi Mercurio yarı uykulu bir sesle.

"Kimi?"

"Bir kızı..."

Anna irkildi.

"O istemeden bir şey mi yaptın?"

"Hayır... O istiyordu... İstemeyen bendim."

Anna gülümsedi. Mercurio'nun saçlarını okşamaya devam ederek, "Eğer düşündüğüm şeyi yapmışsan..." dedi. "Onu incittiğini sanmıyorum."

Mercurio'nun nefes alıp verişi gittikçe daha da ağırlaşıyordu.

"Aramızda bir şey olmadı... Ben kaçtım."

"Âşık mı oldun?"

Anna'nın sesinde hüzün ve aynı zamanda da mutluluk vardı.

"Nasıl anlaşılır?"

Mercurio, Giuditta'nın elini tuttuğu an hissettiği o duyguyu ve heyecanı düşündü. Sonra da Benedetta'nın göğsüne dokununca duyduğu garip ama ateşli hissi ve kaynayan kanının bacaklarının arasına hücum edişini hatırladı.

Anna işaret parmağını Mercurio'nun göğsüne, kalbinin hizasına vura vura, "Buradaki beyefendinin sesine kulak ver," dedi.

Mercurio'nun gözleri kapanmak üzereydi.

"Kalk hadi, yatağa yat. Burada uyuyamazsın."

"Tamam..."

Anna delikanlının kalkmasına yardım etti. Mercurio yarı uykulu bir şekilde hareket ediyordu. Anna onu köşedeki ot yatağa kadar götürdü, yatırdı ve üstünü örttü. Sonra gidip ateşe iki kalın odun daha attı ve dönüp Mercurio'nun yanına oturdu.

"Seni bana Tanrı gönderdi, delikanlı."

Mercurio uykusunun arasında mırıldandı.

"Evet..."

Anna güldü.

"Evet ya..."

Mercurio bir şeyler daha geveledi.

Anna delikanlının üzerine eğildi.
"Ne diyorsun?"
"Giu... ditta..."
"Giuditta mı? Sevdiğin kızın adı Giuditta mı?"
"Giuditta..."
"Giuditta, evet."
Anna, Mercurio'nun üzerindeki örtüyü çenesine kadar çekti.
"Uyu artık ..."
Sonra alnına sıcacık bir öpücük kondurdu.
"Uyu, güzel evladım."

32

Mercurio ertesi sabah gözlerini açar açmaz ateşi beslemekle uğraşan Anna'yı görünce, "Benim gelecekle ilgili ne gibi bir amacım olmalı?" diye sordu. "Bir genç kızı bulmak amaç mıdır?"

"Hayır," dedi Anna. O gece çok az uyumuş ve yakınlardaki bir çiftlikten borçla bir kova yeni sağılmış süt ile kuru üzümlü kurabiye almak için şafak vakti uyanmış olmasına rağmen yüzünde dün geceye kıyasla daha farklı bir ifade vardı. "O belki plan olur ama amaç değil."

Ateşin üstüne akıllıca yapılmış bir çubuk sistemiyle asılı küçük bir tencereye biraz süt dökerken Mercurio yanına geldi.

"Bana bırak, ben yaparım. Sen otur ve dinlen."

Anna öfkeyle Mercurio'ya baktı.

"Bu ne cesaret, delikanlı? Benimle ilgilenebileceğini mi sanıyorsun? Ne yapmak istiyorsun, küstah fare? Ben sana annelik yaparken sen de bana babalık mı yapacaksın?"

Mercurio olduğu yerde kalakaldı. Ancak Anna'nın yüzüne baktığı zaman görünmek istediği kadar kızgın olmadığını fark etti.

"Şu ellerine bak," dedi Anna aynı öfkeli ses tonuyla. "Leş gibi. Yemek yemek istiyorsan git önce onları temizle. Ayrıca bir daha komşulardan ekmek veya odun aldığını görmeyeceğim! Benim bir dilenci olduğumu mu sansınlar istiyorsun? Sabah yüzüme nasıl baktıklarını bir görseydin..."

"Yardım etmek istemiştim..."

"Yardım etmek istedin ama bana zarar verdin. Git ellerini yıka... Yüzünü de."

Mercurio dışarı çıktı. Su buz gibiydi ama Anna'ya boyun eğmek hoşuna gitmişti. Eve geri döndüğünde yüzünde masum bir gülümsemeyle ellerini ona uzattı.

"Tamam, böylesi daha güzel," dedi Anna her zamanki sıcak sesiyle. "Otur ve sütünü iç. Ama dikkat et, çok sıcak."

Tahta bir kepçeyle kâseye süt doldurdu ve yanına da kurabiyeleri koydu.

"Öyleyse amaç nedir?" diye sordu Mercurio tıka basa dolu ağzıyla.

Anna başını salladı.

"Her zaman soracak zor bir şeyler buluyorsun."

"Affedersin... Soru soracak kimsem olmadı hiç. Bu işlerin nasıl olduğunu bilmiyorum."

Anna aniden Mercurio'ya sırtını döndü ve dudaklarını ısırdı. Bu çocuk derinlere gömdüğü duygularını uyandırıyordu. Göz pınarlarına dolan yaşlara engel olmak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

Sonra yavaşça Mercurio'ya döndü.

"Amaç, senin hayatını dolduran şeydir." Gelip masaya oturdu. Konuşurken bir yandan da kolyesini okşuyordu.

"Amaç, kim olduğunu söyler."

"Nasıl söyler? Kime söyler?"

Mercurio içinde yeni bir duygunun yeşerdiğini hissediyordu; o güne dek hiç bilmediği, kendisini rahatlatan, güven veren bir duygunun. Anna ona zor sorular sorduğunu söylemişti. Ama Mercurio, Anna'ya saçma sapan sorular sorabileceğini de biliyordu.

"Öncelikle sana... Ve sonra da sevdiklerine, değer verdiklerine."

Mercurio ağzına arka arkaya iki kurabiye birden attı ve sütten de koca bir yudum içti.

"Ben belki zor şeyler soruyorum ama sen de zor kelimeler kullanıyorsun. Ben âşık olmak ne demektir bilmiyorum. Yani... Birini gerçekten sevebilir miyim bilmiyorum. Ve ona saygı gösterebilir miyim?"

"Sen yalancının tekisin, delikanlı."

Anna, Mercurio'nun içini şu an ocakta yanan ateşten daha çok ısıtan bir şekilde güldü.

"Giuditta'ya âşık olmadığını mı sanıyorsun?"

Henüz yutmadığı lokması Mercurio'nun boğazına kaçtı. Üst üste öksürmeye başladı ve ağzındakiler masaya fırladı.

"Affedersin."

Anna'nın yüzüne bakmamaya özen göstererek ceketinin koluyla masayı temizlemeye çalıştı.

"Adını nasıl biliyorsun?" diye sordu kıpkırmızı bir suratla.

Anna âdeta onu gözleriyle okşayarak Mercurio'ya baktı. Onu böyle kulakları ve suratı kıpkırmızı olmuş halde görmek gülesini getiriyordu. Ancak delikanlıyı rencide etmek istemedi.

"Dün gece kendin söyledin."

"Öyle mi?"

Mercurio başını önüne eğdi.

"Ve bana yaptıklarından sonra gerçekten de sevmeyi bilmediğini söyleyebilir misin?"

"Şey... Aslında yatacak bir yere ihtiyacım vardı ve dışarısı çok soğuktu..."

"Ah, evet... Anlıyorum."

Mercurio'nun kafası neredeyse elindeki süt kâsesine girecekti. Elindeki tahta kaşığı kâsenin kenarına vurarak oflayıp pufladı ve sonunda, "Ne yapmam gerekiyor, Anna?" diye sordu.

"Gidip sevdiğin kızı bul. Neyi bekliyorsun? Senin için benim yapmamı mı?"

Mercurio yüzünü kâsenin içinden kaldırdı ve kadına gülümsedi.

"Ve düşün, evlat. Kim olduğunu, kim olmak istediğini düşün. Kısacası her şeyden önce kendini düşün."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana pek aptal gibi gelmiyorsun, delikanlı. Ama..."

"Ben kimim?"

Anna uzanıp Mercurio'nun elini avuçlarının arasına aldı.

"Bunu ben bilemem."

"Peki, kim olmak istediğini nasıl anlarsın?"

Anna şefkatle gülümsedi.

"Hepimiz için farklıdır. *Nasıl* sözünün bu durumda hiçbir geçerliliği yoktur."

Mercurio ağzını temizledi.

"Ben saygı duyulan, itibarlı biri olmak istiyorum."

Anna kahkahayla gülmeye başladı.

"Gerçekten."

"Ama sen zaten saygın birisin."

"Hayır, değilim." Mercurio, Anna'nın gözlerinin içine bakarak sözlerine devam etti. "Ben bir dolandırıcıyım."

Anna'nın yüzünde mimik oynamadı.

"Sana bir dolandırıcı olduğumu söylüyorum."

"Dolandırıcılar tanımadıkları dul kadınların kolyelerini rehinden kurtarmazlar."

"Ne ilgisi var? Ben..."

"Ne de ölmek üzereyken onların hayatlarını kurtarırlar..."

"Sen ölmek üzere..."

"Sus! Lafımı kesme."

Anna ciddi bir ifadeyle parmağını Mercurio'ya doğru salladı.

"Sana dediğimi anladın mı?"

Mercurio omuzlarını silkti.

"Sen çok özel bir insansın, delikanlı."

Mercurio yeniden kulaklarına kadar kızardı.

"Daha önce hiç kimse bana böyle bir şey söylemedi," dedi kekeleyerek.

"Sadece bu yüzden mi özel bir insan olduğunu bilmiyordun?"

"Hiç kimse bana böyle bir şey söylemedi," diye tekrarladı Mercurio.

"İşte şimdi ben söylüyorum."

Mercurio cevap vermedi. Elindeki tahta kaşığı kâseye vurmaya devam etti.

"Sonunda kıracaksın," dedi Anna.

Mercurio durdu ve kaşığı masaya bıraktı.

"Ne yapmalıyım?"

"Sana söyledim. Git, sevdiğin kızı bul."

"Onun için özel olacağım!" diye bağırdı Mercurio heyecanla.

"Önce kendin için," dedi Anna. "Sonra da onun için özel biri olacaksın. İşte aşk böyle işleyen bir şey. Ama kendinden önce onun için özel biri olmaya çalışırsan hem kendini hem de onu aldatmış olursun. Asla gerçek kimliğini bulamaz ve ona da yalan yanlış bir şeyler vermiş olursun."

"Neden bu kadar zor olmak zorunda?"

"Kesinlikle zor değil, hayatım."

"Bana öyle görünüyor."

"Zor olduğunu anladığın an yüreğini değil, kafanı kullanıyorsun demektir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Giuditta'ya âşık olmak zor oldu mu?"

"Şimdi onunla ne ilgisi var..."

"Zor oldu mu?"

"Hayır ama..."

"Her şeyi zorlaştıran şeyin ne olduğunu görüyor musun? Örneğin, şu *ama*. O '*ama*'dan sana ne? Sadece tekerleklerin arasına sokulan koca bir değnek o. Ve onu oraya yerleştiren de senden başkası değil. Şimdi bana cevap ver: Giuditta'ya âşık olmak kolay mıydı?"

"Şey... Evet."

"Evet, tabii. Hayat çok basittir, delikanlı. Fazlasıyla karmaşık bir hale gelmişse biz bir yerde yanlış yapıyoruz demektir. Bunu sakın unutma. Eğer hayatımız bir karmaşaya dönüşmüşse onu bu hale getiren bizizdir. Mutluluk ve acı, umutsuzluk ve aşk, hepsi basit şeyler. Basit, anlıyor musun? Zor olan bir şey yok. Bunu unutmayacaksın, değil mi?"

Mercurio başını salladı.

"Toprağın bereketli olanı seni arkadan vurmaz. Vuran, verimsiz topraktır. Ve akıllı bir adam sadece bereketli toprağı ekip biçmeli, tohumlarını atmalıdır. Bunu anlıyor musun?"

"Evet..."

"Sen özel bir insansın ve..."

"Zengin olmak istiyorum! Artık ne olmak istediğimi biliyorum!"

Anna'nın bakışları karardı.

"Tüm anladığın bu mu? Eğer annen olsaydım şimdi suratına bir tokat indirmiştim."

Mercurio, Anna'nın ciddi olduğunu anladı. Söylediği şeyden utandı. Buna rağmen sıra dışı bir şeyler kazanmak üzere olduğunu da anlamıştı.

"Umurumda değil," diye cevap verdi. "Ben zengin olmak istiyorum."

Kibirli ve meydan okuyan bir edayla ayağa kalktı.

Anna bir saniye bile tereddüt etmeden masadan kalktı. Mercurio'nun yanına geldi ve suratına bir tokat attı.

"Bir daha böyle bir saçmalıktan söz ettiğini duymayacağım. Zengin olmak bir bok sayılmaz. Yüreğini besleyecek bir şeyler istemelisin. Yoksa ilk önce için ölür."

Mercurio, Anna'nın söylediklerini düşündü; haklıydı. İnsanın ne istediğini bilmesi hiç de zor bir şey değildi. Yanağının bir evlat olarak yediği ilk tokat yüzünden alev alev yandığını hissetti. Mutluydu.

"Senin için özel biri miyim?"

"Gel buraya, şapşal şey."

Anna'nın sesi titriyordu. Mercurio'nun masanın etrafından dönüp yanına gelmesini bekledi ve ona sımsıkı sarıldı. Bir süre böyle kaldıktan sonra delikanlıyı kaba bir şekilde iterek, "Çok can sıkıcısın, biliyor musun?" dedi. "Yapacak bir sürü işim var benim. Ocakla ilgilenmeliyim, evi temizlemeliyim ve senin yatacağın yeri ayarlamalıyım... Herhalde bir yabani gibi burada, yerde yatmak istemezsin, değil mi? Ve sonra olması gerektiği şekilde bir akşam yemeği hazırlamalıyım. Ancak bunu yapmak için de pazara gitmem gerekecek. Anlayacağın boş işlerle geçirecek zamanım yok." Sonra Mercurio'yu kapıya doğru iterek, "Hadi sen de işine," dedi. "Kaybol."

Mercurio az sonra balıkçıların olduğu rıhtıma doğru giderken neşeli bir şekilde ıslık çalıyor ve elini de ara sıra Anna'nın tokat attığı yanağına değdiriyordu. Rıhtıma geldiği zaman Zitella isimli tekneyi buldu. Yanına gitti ve balıkçının dikkatini çekmek için teknenin yanına bir tekme attı.

"Hey! Ne oluyor?" diye bağırdı balıkçı önce. Sonra Mercurio'yu görünce bembeyaz oldu.

"Güzel," dedi Mercurio. "Suratından beni tanıdığın anlaşılıyor, doğru mu?"

Balıkçı *evet* anlamında başını salladı.

"Öyleyse artık Scarabello'nun adamı olduğumu ve beni bir kez daha Zarlino'ya satamayacağını da biliyorsundur."

Mercurio parmaklarını kemerinin arasına soktu ve suya tükürdü.

Balıkçı yeniden başıyla onayladı.

Mercurio tekneye atladı.

"Güzel... Öyleyse beni Rialto'ya götür."

Balıkçı üçüncü kez başını salladı.

"Tekneyi yüklemem biter bitmez..."

"Hayır! Şimdi."

Balıkçı boyun eğip ıskarmozların yanına oturdu.

Mercurio palamarı çözdü. Balıkçı teknenin burnunu Venedik'e çevirdi ve yola çıktılar.

Mercurio kendi kendine gülümseyerek, "Şimdi bir planım var," dedi. "Böylece amacıma bir adım daha yaklaşacağım."

"Plan ile amaç arasındaki farkı bilir misin, ahmak herif?" diye sordu sonra balıkçıya dönerek.

"Hayır, efendim," dedi balıkçı.

"Annen sana öğretmedi mi?" diye sordu Mercurio ve kahkahalarla gülmeye başladı.

33

Shimon Baruch, Augustus Kemeri'nin altından geçerek Rimini'ye girdi.

Apeninler'i aşan Arap atı artık ağır adımlarla yürüyordu. Shimon atın dizginlerini biraz gevşetip şehrin içine doğru ilerlemeye başladı. Tiberius Köprüsü'nü geçip eski şehre girdi. Sağ tarafına dönüp baktığı zaman uzakta ticaret limanını ve açık renk kumlu geniş sahiliyle Adriyatik Denizi'ni gördü.

Bir lokantanın önüne gelince durup arabadan indi. Lokantanın adı Hostaria de' Todeschi'ydi ve temiz bir yere benziyordu. Ufak tefek bir çocuk koşarak lokantadan çıktı, Shimon'u selamladı ve hemen atla ilgilenmeye başladı.

Shimon içeri girdi. Lokantanın sahibi kibar ve nazik bir adamdı. Shimon'un dilsiz olduğunu anlar anlamaz hemen bir kâğıt, kalem ve mürekkep getirmelerini emretti.

"Ama ben okuma yazma bilmem, saygıdeğer beyefendi," dedi sonra da. "Eğer sizce bir sakıncası yoksa okuma yazma bilen bir kadın var, bir dul... Ayrıca Yahudi olduğunu da söylemek zorundayım..."

Shimon irkildi.

"Yahudilerden hoşlanmıyorsanız efendim, sizi anlayabilirim. O zaman başka bir yol buluruz."

Shimon başıyla rahatsız olmadığını anlatmaya çalıştı.

"Peki ya bir kadın? Kadın olması sizi rahatsız eder mi?"

Shimon yine aynı anlama gelen bir işaret yaptı.

Lokantacı al yanaklı şişman karısına dönüp, "Gidip Ester'i çağır," dedi. "Çabuk olmasını söyle."

Shimon kadının adını duyunca şaşırdı. Her Yahudi gibi o da Ester kitabını çok iyi biliyordu çünkü en önemli bayramlarından biri olan

Purim'in kökenini oluştururdu. Ancak Shimon'un özellikle bu kadar etkilenmesinin nedeni Ester'in anlamıydı: *Ben kendimi saklarım*. İşte Shimon da saklanıyordu; hem kendisinden hem de tüm dünyadan.

Bu arada lokantacı konuşmaya devam ediyordu.

"Yahudilere karşı olumsuz bir şey düşünmediğinize memnun oldum, efendim. Son günlerde Rimini'de garip şeyler yaşanıyor. Geçen ay iki tefeciye birden saldırı düzenlendi. Neden, biliyor musunuz? Çünkü sahipleri, onlara böyle söylemek bana çok komik geliyor ama neyse işte, birer Yahudi tefeciydi. Aslında bankalardan farklı bir şey yapmıyorlar ama bankaların arkasında kilise var ki burada etkisi çok güçlüdür ve izin verirseniz eğer... Neyse, boş verin... Rahipler, Yahudiler için bir sürü şey söylüyorlar ama bana sorarsanız onların sırtından daha çok para kazanmaya çalışıyorlar. Ancak buranın halkı bunu anlamıyor ve onların peşinden gidiyor, tıpkı birer..."

"Sakın o lafı ağzına alma!"

Lokantacının karısı yanında çekingen tavırlı ufak tefek bir kadınla kapıdan içeri girdi.

Karısının sözlerine keyifle gülen lokantacı, "Halk kilisenin peşinden gidiyor ve..." diye devam etti.

"Sakın söyleyeyim deme!" diye bağırdı kadın yeniden.

"...Tıpkı boka yapışmış sinekler gibi..."

Lokantacı yüksek sesle gülmeye başladı.

"Papanın yardakçıları seni meydanda yaktıkları zaman da böyle gülecek misin, çok merak ediyorum."

Kadın homurdanarak yanındaki diğer kadını öne doğru itti.

"Ester, şu geri zekâlı kocama yardım eder misin?"

Shimon, Ester'in şakaya güldüğünü gördü. Çekingen tavrının arkasında güzel bir kadın vardı. Soylu bir yüz, kalkık bir burun, zümrüt yeşili iri gözler ve kırmızı dolgun dudaklar. Ester, Shimon'u saygılı ve abartısız bir şekilde selamladı.

"Pekâlâ, saygıdeğer beyefendi," dedi lokantacı. "Emirlerinizi yazma zahmetinde bulunursanız biz de elimizden geldiğince sizi memnun etmeye çalışırız."

Shimon yanına iyice yaklaşan Ester'e baktı.

Ben kendimi saklarım, diye düşündü.

Ester, Shimon'un bakışlarını fark edince gözlerini kaçırdı.

Shimon'un birdenbire kafası karışmıştı. Narni'deki kız ve onunla yaşadıklarıyla ilgili her düşünceyi kafasından uzak tutmaya çalıştı; özellikle de cinsel başarısızlığıyla ilgili olanları. Ama biliyordu ki düşünmese bile o olay, yarattığı kalın kabukta derin bir yarık açmıştı. İçindeki soğukluk geçmemiş, aksine yalnızlık hissiyle yan yana yürüyerek daha çok artmıştı.

Kalemi aldı, mürekkep hokkasına batırdı ve kısa bir kararsızlık anından sonra yazmaya başladı. Yazdıklarını bitirince dönüp Ester'e baktı. O an ona sanki kadının bakışları değişmiş gibi geldi.

"Beyefendinin adı Alessandro Rubirosa... Hristiyan. Venedik'e gidiyor. Bir odaya ihtiyacı varmış..."

Shimon, Ester'in sesinin artık çok uzakta kalmış olan memleketinde söylenen bazı şarkılar gibi çok dokunaklı olduğunu düşündü.

"Ve akşam yemeğinden önce sıcak bir banyo yapmak istiyor..."

"Emri olur," dedi lokantacı kibar bir şekilde.

"Akşam yemeğinde size parmaklarınızı yedirtecek bir yemeğimiz var," dedi lokantacının karısı. "Ayva ve kestaneyle fırınlanmış domuz eti."

Shimon tam kabul etmek üzereyken kendisini dikkatle inceleyen Ester'le göz göze geldi.

Eliyle *hayır* anlamında bir işaret yaptı. Sonra kalemi alıp, "Domuz etini hazmedemiyorum," diye yazdı. "Biraz et suyuna çorba ve tavuk istiyorum."

Ester yazdıklarını lokantacının karısına söylerken Shimon'a kadının sesinin tonu mutluymuş gibi geldi. Ama sonra hemen bunun için bir neden olmadığını, saçmaladığını düşündü.

Lokantacının karısı domuz konusunda ısrarcı olmaya kalkıştı ama Shimon istemediğini işaret etti.

"Adamın canını sıkma," dedi lokantacı ve hizmetçi kızlardan birine döndü. "Beyefendinin odasına hemen bir küvet çıkarın. Ve sıcak su hazırlayıp banyoya koyun."

"Yıkanacak mı?" diye sordu hizmetçi şaşırmış bir halde.

"Herkes senin gibi pis değil."

Lokantacı, Shimon'un önünde saygıyla eğildi ve yanından uzaklaştı. Sonra Ester'in hâlâ gitmediğini görünce, "Teşekkürler, Ester," dedi. "Gidebilirsin."

Ester, Shimon'a kaçamak bir bakış attı ve sonra kapıya yöneldi. Ama kapının eşiğinde durup bir kez daha Shimon'a baktı.

Shimon hemen kalkıp kadının peşinden gitti.

"Yahudisiniz, değil mi?" diye sordu Ester hemen.

Shimon irkildi ve başını sallayarak reddetti.

Ester sessizce ona bakmaya devam ediyordu. Zeki bakışlı yeşil gözleri pırıl pırıl parlıyor ve kırmızı dolgun dudakları tıpkı eğlenceli bir oyun oynayan küçük bir kız çocuğununkiler gibi gülümsüyordu.

"Kalemi elinize aldığınız zaman tıpkı bizim yazımız gibi sağdan sola yazmaya yeltendiniz. Yahudi olduğunuz anlaşılmasın istiyorsanız bu detaylara dikkat etmeyi öğrenmelisiniz."

Shimon, Ester'in sesinde hiçbir ayıplama ya da kınama olmadığını hissetti.

"Ve adınızı yazarken Hristiyan olduğunuzu eklemenize gerek yok. Onlar kendilerini onaylatma ihtiyacı duymaz."

Shimon itiraz etmeden kadına baktı. İçinde garip bir şeyler vardı; omuzlarına ağır bir yük binmiş ve aynı zamanda da tüm yorgunluğunu üzerinden atmış gibiydi.

Ester'in adını içinden tekrarladı: *Ben kendimi saklarım.*

Ester her zamanki anlayışlı ve sempatik ifadesiyle gülümsedi.

"Korkmayın, kimseye bir şey söylemeyeceğim, rahat olabilirsiniz."

Shimon, Ester'in onu deşifre edeceğini bir an bile düşünmediğini fark etti. Bu kadının düğümleri çözmek ve günahları affetmek gibi bir yeteneği olduğunu düşündü. Kendisine evine kadar eşlik etmek istediğini işaret etti.

Ester kabul etti ve yavaşça yürümeye başladı.

Kalabalığın arasında yürürlerken Shimon, Ester'e fark ettirmeden elini elbisesine değdirdi. Mütevazı ama güzel, iki katlı bir evin kapısına gelene dek Ester hiç konuşmadı. Sonra durup Shimon'un gözlerinin içine baktı.

"Domuz etini geri çevirmekle çok büyük bir kibarlık yaptınız."

Shimon kaşlarını çatıp açıklama ister gibi Ester'e baktı.

Ester gülümsedi ama bir şey söylemedi. Kapıyı açtı. Sonra başını öne eğerek alçak sesle, "Umarım lokantacıya yazacağınız çok şey olur," dedi. Bakışlarını kaldırdığı zaman Shimon onun çok rahat olduğunu gördü.

Böylece görüşebileceğiz, diye düşündü ve ne bu düşünceden ne de Ester'den korktuğunu fark etti.

Ertesi sabah Shimon bir kâğıda kısa bir not yazdı ve lokantacıya verdi. Lokantacı hemen birini gönderip Ester'i çağırttı.

Ester pırıl pırıl bakan yemyeşil gözleriyle notu yüksek sesle okudu.

"Birkaç gün daha burada kalacağım."

34

Donnola başını Giuditta'nın odasından içeri uzattı. Genç kız her gün olduğu gibi o gün de dikiş dikiyordu. Ayaklarının dibinde değişik modellerdeki değişik kumaşlardan yapılmış beş altı tane sarı kipa vardı.

"Günaydın, Giuditta."

Genç kız dalgın bir gülüşle cevap verdi ve sonra yeniden dikiş dikmeye devam etti. Donnola başını salladı ve artık Doktor ile kızının oturdukları evin uzun koridorunda yürüyerek kendi odasına gitti. Bu evde tamamen kendisine ait bir odası, yumuşacık bir yatağı, onu sıcacık tutan bir battaniyesi vardı. Buna benzer bir şeye o güne dek asla sahip olmamıştı ve ayrıca günbegün dönüşmeye başladığı bu yeni adamdan bu kadar hoşlanacağını da asla tahmin edemezdi.

Kapının açıldığını duyunca girişe koştu. Isacco aceleyle ağzındaki lokmayı bitirmeye çalışıyordu.

"Doktor," dedi Donnola. "Size önemli bir şey söylemeliyim..."

"Bir yandan da yürüyelim," dedi Isacco ve geniş merdivenleri inmeye başladı.

"Giuditta için endişeliyim, Doktor."

Isacco tıbbi alet ve ilaçlarla dolu çantasını kontrol ederek, "Evet..." dedi.

"Tüm gününü dikiş dikmekle geçiriyor. Çok az yiyor ya da hiç yemiyor. Her zaman üzgün ve hatta bana sorarsanız bu üzüntüsü gün geçtikçe artıyor..."

"Evet, anlıyorum..."

Isacco her iki yanında mermerden yapılmış maymun heykeli bulunan bir çift kolonun ortasındaki kemerli kapıdan çıktı.

Donnola, Isacco'nun peşinden yürümeye devam ederek, "Sanırım her şey aşkla ilgili bir hayal kırıklığıyla başladı," dedi. "Her nedense içimden bir ses bunun o çocukla ilgili olduğunu söylüyor. Şu Mercurio'yu hatırlıyorsunuz, değil mi? Bize söylediği gibi papaz olmadığını öğrendim."

Isacco dar bir köprünün basamaklarını ikişer ikişer çıkarken, "Evet..." dedi.

Daha o saatlerde bile Venedik sokakları kalabalıklaşmaya başlamıştı.

"Bana Scarabello adında biri için çalıştığı haberi geldi. İyi ve güçlü bir adam, Rialto'nun yeraltı dünyası onun elinde..."

"Ah, güzel..."

Donnola oflayıp pufladı.

"Doktor, bana o çocuğu Giuditta'dan uzak tutmamı söylemiştiniz. Ama o, on gündür beni arayıp duruyormuş. İnsanlara beni bulması gerektiğini çünkü sizinle yapılacak bir şeyleri olduğunu söylüyormuş. Belli ki Giuditta'yı arıyor. Ben şimdilik Giuditta'ya hiçbir şey söylemedim çünkü ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Ne yapmalıyım?"

"Tabii, tabii..."

Donnola sonunda patladı.

"Doktor! Dediklerimin bir kelimesini bile duymadınız!"

Isacco durdu ve kendisini korumak istermiş gibi, "Çok iyi duydum," dedi. "Giuditta dikiş dikiyormuş. Ne güzel işte... Sevindim."

"Hayır, Doktor!" Donnola'nın yüzü kıpkırmızıydı. "Size Giuditta'nın kötü olduğunu söyledim, hem de çok kötü. Aşk acısı çekiyor."

Isacco bu kez büyük bir ciddiyetle Donnola'yı dinledi. Sonra başını salladı.

"Normal," dedi. "Onun yaşında hep aşk acısı çekilir."

O sırada Santi Apostoli Kilisesi'nin çanları çalmaya başladı.

"Geç kaldım," dedi Isacco ve adımlarını hızlandırarak mis gibi taze ekmek kokusunun geldiği Salizzada del Pistor'a yöneldi. Olduğu yerde hareketsiz duran Donnola'ya bakıp kendisini takip etmesini işaret etti.

"Dinle beni... Şimdi çok acelem var. Onunla konuşacağım, tamam mı? Ama şimdi Testa d'Oro Eczanesi'ne git ve hazırlamalarını istediğim yağı al. Peygamber ağacından çıkarılan yağ dersin onlara. Amerika'daki yerliler bu yağı her yerde kullanıyor ve gerçekten işe yarıyor gibi gö-

rünüyor. Ve eğer sana kendi tiryakından vermeye kalkarsa kıçına bir tekme at. Anladın mı?"

"Evet, Doktor," dedi Donnola donuk bir sesle.

"Sonra Komutan'ın evine getir."

"Peki, Doktor."

"Ne var?" diye sordu Isacco sabırsızca. "Ne oldu, Donnola? Lanzafame'nin sevgilisi hasta, çok hasta. Bunu anlayabiliyor musun? Hayatı benim ellerimde ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Konuştuğum doktorlar bir sürü saçmalıktan söz ediyor ve tıpkı benim gibi bu illetle ya da adı her neyse onunla nasıl baş edeceklerini bilmiyorlar. Peygamber ağacından nasıl haberim oldu, biliyor musun? Limana gidip denizcilerle konuştum. Anladın mı? O kadının hayatı Yeni Dünya'dan gelen birkaç sarhoş denizcinin rivayetlerine bağlı."

Alev alev yanan gözleriyle Donnola'ya baktı.

Lanzafame'nin yüreğini ısıtan fahişeyi kurtarmak için elinden geleni yaptığını kendi kendine bu konuda sürekli tekrarlıyordu ama içindeki ses gerekeni yapamadığını, bunun için yeterli olmadığını söylüyordu. Ve her şeyden önemlisi, Marianna ile eşi H'ava artık içinde birbirine karışmıştı. Fahişenin tedavisi onu yıllar önce yaptığı hataya, eşinin bebek doğurduğu ana geri gönderiyordu. Marianna'yı kurtarmak, H'ava'yı kurtarmak gibi olacaktı bir anlamda.

"Öyleyse ne bekliyorsun? Neyin var, Donnola? Ne istiyorsun?"

Donnola başını önüne eğdi.

"Hiçbir şey, Doktor."

"Güzel."

Isacco, Donnola'ya ters ters baktı ve Speziali Sokağı'na yöneldi.

Komutan Lanzafame'nin yaşadığı çatı katına girdiği zaman dilsiz hizmetçi onu üzgün bir suratla karşıladı.

Isacco kadının yanından geçip salona girdi. Lanzafame önüne gelene tekmeler savurarak odada bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Yerde boş bir şarap şişesi yatıyordu.

"Sonunda gelebildin, Doktor!"

"Geldim, buradayım," dedi Isacco tartışmaya girmeden.

"Burada değil, o odada olman gerekiyor," diye homurdandı Lanzafame.

Isacco yatak odasına geçti. Marianna yatakta huzursuzca kımıldanıyordu. Onu görmeyeli bir gece değil de bir ay geçmiş gibi yüzü daha solgun, daha çökkündü. Isacco yatağa yaklaştı ve bir elini genç kadının alnına koydu. Alev alev yanıyordu. Bir kaşığa tütsü otu ve şeytan pençesi koyup kadına içirdi. Genç kadın güçlükle yutkundu ve sonra gözlerini kırpıştırıp Isacco'ya bakmaya çalıştı.

"Bütün gece mi yoksa bir saat mi, yabancı?"

"Marianna, benim, Isacco... Doktor Isacco."

"Asker misin?"

Bu arada Lanzafame eşikte belirdi.

"Tüm gece aynı hikâyelerle geçti."

Isacco askerin sıkılgan bir ruh hali içinde olduğunu fark etti. Marianna'nın, önüne kim gelirse gelsin işini yapan bir fahişe gibi konuşmasının Lanzafame'yi çok üzdüğünü düşündü.

Marianna güldü.

"Lanzafame mi? Ne komik bir isim..." Yeniden güldü. "Sana *Komutan* diyeceğim. Bu komik ismini söyleyerek seninle sevişemem."

Isacco dönüp Komutan'a baktı. Gözleri ışıl ışıldı. Ağlamış mıydı? Belki de daha sabahın köründe bitirdiği bir şişe şarap yüzündendi.

"Bu kadar çok içmemelisiniz."

"Sen kendi işine bak."

Isacco askerin ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Bir zamanlar kendisi de şarabın acıyı uzaklaştıracağına inanıyordu. Ve Komutan'ın şimdi Marianna'nın sözlerinden neden bu kadar utandığını da anlıyordu. Gözlerinin önüne ilk karşılaşmaları geldi. Her ikisinin de hayatını değiştirecek olan o karşılaşmanın tüm ayrıntılarını hâlâ net bir şekilde hatırlıyordu.

"Bir saat mi yoksa bütün gece mi, yakışıklı asker?"

Isacco, Lanzafame'nin duymamasına gayret ederek, "Bir ömür," diye fısıldadı.

Fahişe içini çekti. Birden bilinci açıldı, Isacco'ya baktı ve onu tanıdı.

"Doktor..." dedi yorgun bir sesle. "Andrea nerede?"

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz, Marianna?"

Fahişe, Isacco'nun koluna asıldı. O kadar güçsüzdü ki...

"Andrea nerede?"

"Burada... Gidip çağırayım."

Isacco yatağın kenarından kalkıp salona geçti.

"Komutan..." dedi. "Sizi soruyor."

Lanzafame bir süre daha yerinden kımıldamadı. Yeni açtığı şarap şişesini kafasına dikti ve sonra yatak odasına girdi.

"Ne istiyorsun?"

"Andrea..." dedi Marianna bir elini ona uzatıp.

Komutan kararsız bir şekilde eşikte oyalanıyordu.

"Gel..."

Komutan yatağın kenarına kadar geldi.

"Otur..."

Lanzafame sessizce oturdu.

Marianna askerin yüzünü okşadı.

"Sakalların nerede?" diye sordu. Yorgun bir ifadeyle güldü. "Bacaklarımın arasını öptüğünde gıdıklanıyordum..."

Komutan cevap vermedi.

Marianna, Lanzafame'nin elini tuttu ve göğsünün üzerine koydu.

"Korkma," dedi.

Lanzafame kahkaha attı.

"Neden korkacakmışım?"

Marianna ışıl ışıl parlayan gözlerle ona bakarak tekrarladı.

"Korkma... Rüyamda ilk kez birlikte olduğumuz günü gördüm, biliyor musun?"

"Ya, öyle mi?" dedi Lanzafame anlamamış gibi yaparak.

"Rüyamda sana benimle bir saat mi yoksa bütün gece mi birlikte olacağını soruyordum... Sen de bana, *bir ömür*, diye cevap verdin..."

Komutan cevap vermedi.

"Andrea... Ölüyorum..."

"Saçma sapan konuşma..."

"Evet, ölmek üzereyim..."

"Kötüye bir şey olmaz..."

"Dinle beni, Andrea..."

Komutan genç kadının elini sımsıkı tuttu.

"Bir rahip çağırmanı istiyorum..."

"Rahibi düşünmenin sırası değil..."

"Bir rahip çağır ve ondan..." Marianna güçlükle nefes alıp veriyordu.

"Ne?"

"Ondan bizi evlendirmesini iste..."

Kısa bir sessizlik oldu, sonra Komutan ayağa fırladı.

"Adi fahişe! Beni kandırmaya çalışma!" diye bağırdı. "Beni kandırmaya çalışma!"

Isacco telaşla kapıda belirdi.

"Neler oluyor?"

"Beni kandırıp evlenmek için ölüyormuş gibi yapıyor," diye homurdandı Lanzafame. "Fahişe geldin, fahişe gideceksin bu dünyadan!"

Kapıya yöneldi, eşikte duran Isacco'yu itip odadan çıktı. "Çekil ayağımın altından!" diye bağırdı yaşlı hizmetçiye. "Meyhaneye gidiyorum. Eğer gerçekten ölürse beni çağırın. Aksi halde..." Kapıyı çarpıp dışarı çıktı.

Hizmetçi yatak odasına girdi. Isacco'nun yatağın kenarına oturmuş olduğunu görünce bir kenara çekildi.

Marianna yeniden sayıklamaya başlayarak, "Bütün gece mi yoksa sadece bir saat mi, yakışıklı komutan?" diye sordu.

"Bir ömür," diye fısıldadı Isacco kadına doğru eğilip.

Fahişe gülümsedi ve sonra uykuya daldı.

Ancak Isacco endişeliydi. Bütün gün boyunca Marianna huzursuzdu. Tütsü otu ve şeytan pençesi ateşini düşürmemişti. Öte yandan bir buz banyosuna dayanabilecek güçte değildi, bunu kaldıramazdı.

Akşam olduğunda Lanzafame hâlâ ortalıklarda görünmemişti. Isacco tüm geceyi artık bilinci açılmadan sürekli sayıklayan Marianna'nın yanında geçirdi.

Gün doğumundan kısa bir süre önce genç kadın soluğunu kesen bir öksürük krizine tutuldu. Lanzafame'nin ismini sayıklayarak Isacco'nun elini sıktı. Sonra hafifçe titredi, Isacco'nun elini sıkan eli gevşedi. Ölmüştü.

Tam o sırada evin kapısı açıldı. Komutan Lanzafame, peşinde tören kıyafetini giymiş bir rahiple içeri girdi. Yaşlı hizmetçinin ağladığını görünce yüzü bembeyaz oldu. Isacco'ya baktı. Isacco umutsuzca başını salladı. Tüm gece içki içmekten Lanzafame'nin suratı allak bullaktı. Sabahın ilk ışıklarıyla kararını vermiş, gidip bir rahip bulmuştu. Aniden dönüp rahibin yakasına yapıştı ve onu âdeta sürükleyerek yatak odasına soktu.

"Yanına git," dedi rahibe başını yerden kaldırmadan. "Kutsal yağ sürme ayini için hazırlan."

Dilsiz hizmetçi dövüne dövüne ağlamaya başladı. Anlamsız işaretler yapıyor, eşek anırmasına benzer sesler çıkarıyordu.

"Bir fahişeyle evleneceğimi mi düşündün gerçekten?" diye bağırdı Lanzafame öfke içinde. Rahip Latince dualar okumaya başladığı zaman delirmiş gibi önüne gelen her şeyi kırıp dökmeye, tekmelemeye başlamıştı. Bütün evde ele alınacak tek eşya kalmayınca yere çöktü ve Isacco'ya baktı.

"Ben şimdi ne yapacağım?"

35

Aşağı yukarı on günlük bir araştırmanın sonunda Mercurio'nun morali yerle bir olmuştu. Donnola sanki buhar olup uçmuştu. Hiç kimse onunla ilgili bir şey bilmiyordu. Ne her zaman gittiği yerlere gidiyor ne de müdavimi olduğu meyhanelere uğruyordu. Bazıları kanala düşüp boğulmuş olabileceğini ima etmeye çalıştılar. Ancak büyük bir çoğunluk bir doktorun asistanı olarak çalıştığını söyledi. Fakat hiç kimse Venedik'te bu doktordan söz edildiğini duymamıştı. Nerede yaşadığını bilen de yoktu.

Mercurio, Donnola'nın genelde akşamlarını geçirdiği Omo Nudo Meyhanesi'ne belki de yüzüncü kez uğradı. Çoğu zaman tenha olan bakımsız ve pis mekâna girip dikkatle etrafına bakındı ama Donnola'dan eser yoktu.

Sturion Sokağı'na geldiğinde karşıdan çok şık giyimli birkaç gencin geldiğini gördü. Ortalarında hepsinden daha şık giyinmiş biri topallayarak ve dengesini bulmak için sakat olan elini öne doğru uzatarak yürüyordu. Mercurio, Prens Contarini'yi hemen tanıdı. Aceleyle geri dönüp Riva del Vin'e doğru koşmaya başladı. Sokağın köşesine sinip arkasına baktı. Ama ne Prens ne de adamları onu görmüştü.

Derin bir nefes aldı ve tam yoluna devam edecekken Prens'in berbat durumdaki bir evin kapısını çaldığını gördü. Merakla durup bekledi. Az sonra Zolfo kapıyı açtı ve Prens'in önünde bir reverans yaptı. Hemen arkasından peder de kapıya geldi ve o da aynı şekilde Prens'in önünde eğildi. Prens yengeç gibi yürüyüşüyle eve girdi. Adamları da hemen arkasından içeri daldılar.

Mercurio saklandığı köşeden çıkıp evin önüne geldi. Etrafa göz atıp loş bir ışığın süzüldüğü pencerenin yanma ilerledi. Geniş ama sefil

halde bir oda gördü. Duvarın kenarına iki tane ot yatak atılmıştı. Bundan başka odada sadece bir şömine, bir masa ve dört sandalye vardı; hepsi bu kadar. Masada Prens Contarini ve Peder Amadeo oturuyordu. Zolfo hemen pederin arkasında ayakta duruyordu. Prens'in adamları da ayaktaydı ve dikkatli gözlerle odayı inceliyorlardı. İçlerinden biri pencereye yaklaştı.

Mercurio nefesini tutarak duvara yaslandı.

Adam dalgın bir şekilde sokağa baktı. O sırada arkadaşlarından biri yanına geldi ve ona bir şeyler mırıldandı. Sonra birlikte odaya döndüler.

"Oku, peder," diyordu bu arada Prens.

Mercurio pencerenin kenarına yaklaşıp gözetlemeye devam etti. Ona arkası dönük duran adam görüntüsünü büyük ölçüde kapatıyordu ama Mercurio Prens'in Peder Amadeo'ya bir duvar ilanı uzattığını gördü. Peder Amadeo masanın kenarındaki mumu yaklaştırdı ve alçak sesle ilanı okumaya başladı. Okudukça gözleri ışıldıyordu.

"Böyle bir şey mümkün mü?" diye bağırdı sevinçle sonunda.

"Haklı savaşında sana yardım edeceğime dair söz vermiştim," dedi Prens. "Bu daha başlangıç. Yahudiler hak ettiklerini alacaklar."

Peder diz çöktü ve Prens'in ona uzattığı elini öptü.

"Yüce İsa'nın istediği de bu! Ve siz onun en sevgili havarisisiniz, yüce majesteleri!"

"Bana pahalıya mal oldu. Çok para ve çok güç harcamam gerekti."

Mercurio Prens'in yüzünü görebildiği kadarıyla yalan söylediğini düşündü. Neden söz ettiklerini bilmiyordu ama konu her neyse kesinlikle onun aklının almadığı bir şeydi.

"Bu daha başlangıç, peder..." dedi Prens. "Bu daha başlangıç."

"Tanrı yardımcınız olacaktır, majesteleri..."

Sonra peder dönüp Zolfo'yu kolundan çekiştirerek diz çökmeye zorladı.

"Koruyucumuzun elini öp!"

Mercurio, Zolfo'nun gönülsüzce denileni yaptığını gördü.

"Belki de düşündüğüm kadar aptal değilsin," diye mırıldandı Mercurio kendi kendine.

"Artık kim olduğumu ve amacın için neler yapabileceğimi bildiğine göre," diye devam etti Prens. "Senin savaşının, ki artık benim de

savaşım, güzel bir şekilde bitmesi ve büyük yankı uyandırması için senden neler beklediğimi söylememin zamanıdır."

Peder Amadeo başını saygıyla önüne eğdi.

"Emredin... Sizin sözlerinizle konuşan, Tanrı'nın ta kendisidir. Ve bu mütevazı kulunuz Tanrı'nın sözlerini hiç reddedebilir mi?"

"Ne büyük saçmalık!"

Mercurio'nun ağzından bu sözler kaçar kaçmaz pencerenin yanındaki adam hızla arkasına döndü. Mercurio hemen duvara yapıştı ama yeterince hızlı davranamamıştı.

"Kim olduğunu biliyorum!" diye bağırdı adam Mercurio'yu yakalamaya çalışırken.

Mercurio, Riva del Vin'e doğru kaçtı. Arkasından bir kapının açılıp sonra hızla kapandığını duydu ama kendisinin avantajlı olduğunu biliyordu. Rialto Köprüsü'ne kadar koşmaya devam etti ve sonra kalabalığın arasına karıştı. Dönüp arkasına baktı ve peşinden kimsenin gelmediğinden emin olunca adımlarını yavaşlatıp Lanterna Rossa Hanı'na girdi.

Benedetta on gün öncesine kadar paylaştıkları odaya giren Mercurio'yu görür görmez, "Nerelerdeydin?" diye sordu.

Mercurio bir süre konuşmadan kapının eşiğinde durdu. Sonra içeri girip kapıyı kapadı.

Benedetta'nın yüzü yorgun görünüyordu. Gözleri pembe teniyle tezat yaratan kapkara çukurlara kaçmıştı. Üzerindeki elbise buruşmuştu ve odada kötü ve ağır bir koku vardı.

"Scarabello'nun bana ne emrettiğini sen de duydun," dedi Mercurio sonunda. "Bir süre Venedik'ten uzakta olmam gerekiyor..."

"Biz her zaman birlikteydik..."

"Eğer paralarını çaldığımı düşünüyorsan..."

"Böyle bir şey demedim..." dedi Benedetta buz gibi soğuk bir sesle.

Mercurio utanarak başını öne eğdi. Öpüşmelerini ve Benedetta'nın ona sunduğu sıcak ve yumuşacık göğüsleri son on gün içinde sık sık düşünmüştü.

"Neden korkuyorsun?" diye sordu Benedetta. Gözlerinde derin bir acı vardı; küçük düşmenin ve reddedilmiş olmanın yarattığı bir acı. Duygularını gizlemek için zoraki bir şekilde güldü.

"Ne sanıyordun? Ciddi olduğumu mu? Sen gerçekten aptalın tekisin."

"Bak... Çok üzgünüm... Ama ben..."

"Kes saçmalamayı."

Benedetta sanki onu ilgilendirmiyormuş gibi omuzlarını silkti. Mercurio'ya baktı ve ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Koskoca bir yumrunun midesinden yukarı, boğazına doğru çıkmaya başladığını hissetti ve ağlamaktan korkup Mercurio'nun omzuna gülerek bir tokat attı.

"Sana da hiç şaka yapılmıyor..."

"Benedetta... Ben cidden çok üzüldüm ve..."

Benedetta gözyaşlarını tutamayacağından artık emindi. Odanın bir köşesinde duran su leğenine gidip yüzünü yıkıyormuş gibi yaptı.

Mercurio içinde bulunduğu utançtan bir an önce kurtulmak için lafı değiştirdi.

"Zolfo'yu gördüm."

"Nerede?"

Benedetta yüzünü kurularken merakla dönüp Mercurio'ya baktı. Özel bir kızıllığa sahip saçının buklelerinden biri gözünün üzerine düşmüştü.

Mercurio kızın çok güzel olduğunu düşünmeden edemedi.

"Peşinde seninle evlenmek isteyen bir sürü erkek olacak," dedi.

"Siktir git, Mercurio!"

"Ne dedim ki ben?"

Benedetta bir şey demeden Mercurio'ya baktı. Önünde çırılçıplak dursa bile kendisini umursamayacağını biliyordu. İnce bir sızının kalbini sıkıştırdığını hissetti.

"O sıpayı nerede gördün?"

"Eski San Giovanni Meydanı'nın arkasındaki Sturion Sokağı'nda rahiple beraber bir bodrum katında yaşıyor."

"Öyle mi?"

"Buraya gelirken gördüm. Kiminle konuşuyorlardı, biliyor musun?"

Benedetta aralarında hiçbir şey olmamış gibi süren bu konuşmayı daha fazla ileri götürmekte zorlanıyordu.

"Kiminle?"

"Prens'le..."

Benedetta'nın karnına aniden bir kramp girdi. Sırtından aşağı buz gibi bir ürperme indi ve düşünceleri annesine gitti; kendisini yeniden kirlenmiş hissediyordu.

"Şu deli adamla... Adını hatırlamıyorum..."

"Contarini..." dedi Benedetta soluk gibi bir sesle.

"Hah, evet, Contarini... Bravo."

"Rinaldo Contarini..." diye mırıldandı Benedetta. Sonra dönüp yerde duran tahta kutuyu açtı, içinden uzun bir toka çıkardı ve saçlarını dağınık bir şekilde topladı.

Mercurio, Benedetta'nın gerginliğini zerre kadar fark etmeden konuşmaya devam ediyordu.

"Bir şeyler planlıyorlardı. Ellerinde bir duyuru vardı ve Yahudilerin bunu hak ettiğini söylüyorlardı... Bir şey anlamadım. Rahip çok mutluydu ve o hilkat garibesi de ona yardım edeceğini söylüyordu. Kötü bir çift oldular... İnsanı korkutuyorlar."

"Bunca gün nerede kaldın?" diye sordu Benedetta aniden.

"Şehir dışında."

"Nerede?"

"Neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü her zaman birlikteydik."

"Bunu daha önce de söyledin."

"Siktir git, Mercurio!"

"Bunu da söyledin."

"Seninle ben bir çiftiz."

Mercurio irkildi.

"Ne demek bu?"

Benedetta bir kez daha yara almıştı.

"Sakin ol, ahmak şey," dedi. "İki iyi hırsız olarak güzel bir ortaklığımız var. Yoksa unuttun mu?"

"Hayır..."

"Öyleyse birbirimizden ayrılmamalıyız. Sen nereye, ben oraya."

"Benim kaldığım yerde sen kalamazsın..."

"Neden?"

Mercurio'nun hayatında Anna gibi biri hiç olmamıştı.

"Çünkü kalamazsın," diye cevap verdi. Ama bu kadar sert konuştuğu için hemen pişman olup, "Çünkü her gün Venedik'e geliyorum ve..." dedi.

"Evet, duydum. Salağın biri sokak sokak dolaşıp Donnola'yı arıyormuş..." Benedetta susması gerektiğini biliyordu ama beceremiyordu. "Onu neden arıyorsun?"

"Öylesine..."

Mercurio birden Benedetta'yla açık konuşmaya karar verdi.

"Bak, Benedetta... Ben hayatımı değiştirmeye çalışıyorum... En azından değiştirebileceğimi sanıyorum... Yani şu an ne yapacağımı bilmiyorum ama yine de... Kısacası sen bunu düşünmüyor musun?"

"Neyi?"

"Hayatını değiştirmeyi."

"Ben hayatımı değiştirdim. Daha önce Roma'da yaşıyordum, şimdi Venedik'teyim. Önceleri tüm kazandığımı Ölü Gömücü denen o solucana veriyor ve sürekli kalçalarıma dokunmaya çalışan hayvanlarla aynı delikte yatıyordum. Şimdiyse göğüslerimi mıncıklayan biriyle berbat bir han odasındayım..." Birden sustu. "Şaka yapıyordum," dedi kıpkırmızı bir suratla. "Yani son bölümü şakaydı."

Mercurio, birlikte yaptıkları ilk hırsızlıktan kazandıkları altınları koydukları keseyi cebinden çıkardı. Benedetta'nın payını saydı ve genç kıza uzattı.

"Bonservisimi mi veriyorsun?"

Benedetta mağrur bir edayla konuşmaya çalışmıştı ancak sesinin titrediğini biliyordu.

"Senin payını veriyorum..."

"Bonservisimi mi veriyorsun?" diye sordu Benedetta yeniden.

"Hayır. Her zaman birlikte çalışacağız..." Mercurio kıza baktı. İkisi de yalan söylediğinin farkındaydı. "Yani umarım çalışırız," diye devam etti. "Ama ben hayatımı değiştirmek istiyorum... Bir amacım olsun istiyorum..."

"Hâlâ mı aynı saçmalık? Sizin neyiniz var? Zolfo şu pederin peşinde, sen de o lanet olası moruğun..."

Mercurio öfkelendi.

"Ona böyle hitap edemezsin!"

"Onun yanında kalıyorsun, değil mi?"

"Seni ilgilendirmez."

"Öyle, öyle... Onun yanındasın."

"Seni hiç ilgilendirmez, Benedetta!"

"Ya ben de gelmek istersem?"

Mercurio endişe dolu gözlerle genç kıza baktı.

Benedetta güldü.

"O çöplüğe kim gitmek ister ki? Sakin ol, ahmak şey. Ama artık nerede saklandığını biliyorum."

Mercurio kısa bir süre daha Benedetta'ya baktı. "Artık gitmeliyim," dedi sonra. Kapıyı açıp odadan çıktı ve yüreğindeki ağırlıkla merdivenleri inmeye başladı. Belki Benedetta'ya gelmesini söylemeliydi ama bunu yapmak istememişti. Anna ona aitti ve kadını hiç kimseyle paylaşmak istemiyordu.

Alt kata indi, hanın leş gibi kokan holünü geçti ve sokağa çıktı. Suçluluk duygusunun yükü altında etrafına bakınmadan yürümeye başladı.

Az ileride Isacco evlerin tuzlu sudan yosun tutmuş duvarlarına tutunarak ayaklarının üzerinde durmaya çalışıyor ancak sarhoş haliyle yalpalamadan yürümeyi başaramıyordu.

Yanından geçen şık giyimli iki adam dudaklarını bükerek Isacco'ya baktı. "Benim gibi bir doktora ihtiyacınız var mı, sayın beyefendiler?" dedi Isacco bir dizini bükerek. Sonra dili dolanarak sözlerine devam etti.

"Kısa kariyerime karımı öldürerek başladım. Sonra Komutan Lanzafame'nin fahişesini öldürdüm. Bu yüzden eğer eşlerinizin ölmesini istiyorsanız benden daha beceriklisini bulamazsınız."

Kaba bir şekilde güldü. Bir kez daha adamların önünde reverans yapmaya kalkışınca da yüzükoyun çamurun içine kapaklandı.

Adamlar hızla yanından uzaklaşırken Isacco arkalarından, "Doktor Kadın Katili hizmetinizdedir!" diye bağırdı.

Tam o esnada Mercurio onu gördü.

"Doktor!"

Isacco şaraptan buğulanmış gözlerle Mercurio'ya baktı. Lanzafame'nin kadını Marianna'nın ölümü onu mahvetmiş ve derin bir umutsuzluk karanlığına hapsetmişti. Isacco, Komutan'la birlikte kaç şişe şarap bitirdiklerini hatırlamıyordu. Komutan'ın boynuna sarılıp kendi eşinin ölümü için kaç kez ağladığını, sonra dönüp Marianna için kaç

kez özür dilediğini hatırlamıyordu. Hatta Lanzafame'nin onu evden dışarı attığını ve en alt kata kadar merdivenlerden yuvarlandığını bile hatırlamıyordu. Bir dudağının neden kanadığını, kolunun neden ezik içinde olduğunu, dizlerindeki ve kıçındaki yırtıkların nedenini hatırlamıyordu. Hatırladığı tek şey, eve döndüğü zaman Giuditta'nın endişeli bakışlarına fazla dayanamamış olmasıydı. Ona engel olmaya çalışan Donnola'yı itmiş ve kızının onu bu şekilde görmesinin verdiği utançla kendini sokaklara atmıştı.

Mercurio, Isacco'yu ayağa kaldırmaya çalışırken, "Doktor, size ne oldu böyle?" diye sordu.

Isacco gözlerini kısarak Mercurio'ya baktı. Birden öfkelendi çünkü onu tanımaya başlamıştı.

"Sen aptalın tekisin!"

Mercurio, Isacco'yu ayağa kaldırdı.

"Yavaş konuşun, Doktor."

Isacco başını sallayarak Mercurio'ya baktı. Gözleri kan çanağı gibiydi. Sarhoş kafasında bir an için Donnola'yla bir gün önce yaptığı konuşma canlanıverdi. Giuditta'nın yas tutmasına neden olan ve onu tüm Venedik'te arayan bu hilebaz çocuk... Aniden yarı sarhoş haliyle delikanlının boğazına yapıştı.

"Kızımdan uzak dur!"

Mercurio şaşırmıştı.

"Neler diyorsunuz, Doktor?"

"Kızımın yakasını bırak!" diye bağırdı Isacco daha güçlü bir sesle.

"Siz... Siz sarhoşsunuz, Doktor. Giuditta'dan neden uzak durayım? Ben..."

Isacco bir yumruğunu havaya kaldırdı. Ama Mercurio'ya vuracak ne gücü ne de isteği vardı. Sadece bir tehditte bulunmak, bir gözdağı vermek amacındaydı.

Bu arada etraflarına bir sürü meraklı toplanmıştı. "Bir Yahudinin bir Hristiyan gence el kaldırması nerede görülmüştür?" dedi içlerinden biri.

O sırada arkalarından birinin bağırdığı duyuldu.

"Hayır, baba! Lütfen..."

Mercurio, Giuditta'yı görür görmez yüreğinin deliler gibi çarpmaya başladığını hissetti.

Hemen Isacco'ya sarıldı ve kulağına, "Sakin olun, Doktor," diye fısıldadı. "Yoksa başınız belaya girecek."

Sonra meraklılara döndü.

"Dağılın, bir şey yok!" diye bağırdı. "Biz arkadaşız, aramızda şakalaşıyoruz."

Isacco evden kaçtıktan sonra Giuditta'yla birlikte onu aramaya başlayan Donnola da yanlarına geldi. Başıyla Mercurio'ya teşekkür ettikten sonra Isacco'nun kolunun altına girip adamı taşımaya başladı.

Ama Mercurio onları görmüyordu bile. Giuditta oradaydı, tam karşısında. Ve güzel gözleri kendi gözlerinin içinde kaybolmaya hazırdı.

"Neler oluyor?" diye sordu Giuditta'ya. "Baban neden..."

Giuditta başını salladı. O an artık hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Mercurio oradaydı, tam karşısında.

"Günlerdir seni arıyorum..." deyip Giuditta'ya doğru bir adım attı Mercurio.

Giuditta bir anaforun ya da bir baş dönmesinin içine çekiliyormuş gibi hissetti. İçinden sürekli Mercurio'nun sözünü tuttuğunu, onu arayıp bulduğunu tekrarlayıp duruyordu. O da Mercurio'ya doğru bir adım attı ve bir kez daha artık hiçbir şeyin önemi olmadığını düşündü.

O sırada Benedetta meraklıları yararak gelip Mercurio'nun koluna girdi.

"Neden odamıza geri dönmüyoruz?"

Giuditta'nın bakışları dondu.

Mercurio soran gözlerle şaşkın şaşkın Benedetta'ya baktı. Sonra aniden her şeyi anladı. Giuditta'ya dönüp baktığı zaman genç kızın yüzünde öfkeli bir ifadeyle geri geri gittiğini gördü. İşaret parmağını onlara doğru sallayarak, "Eğleniyor musun?" diye bağırdı. Sesi acıdan ve öfkeden tir tir titriyordu.

"Hayır, Giuditta... Yanılıyorsun."

"Arkamdan kim bilir ne çok güldünüz?" dedi Giuditta yaralı bir ifadeyle.

Benedetta meydan okuyan bakışlarla Giuditta'ya bakıyordu.

Giuditta parmağını Mercurio'ya doğru sallamaya devam ederek, "Öp hadi!" dedi. "Hadi, onu bir daha öp! Gözlerimle gördüm onu nasıl öptüğünü! O bana bakıyor ve gülüyordu, gördüm! Seni de güldürüyordu, değil mi? Ah, ne aptalım!" Koşarak babasına yetişti.

"Hadi babacığım, eve gidelim."

Isacco net olarak neler olduğunu anlayamıyordu. Ancak gelip koluna giren kızının hayal kırıklığı içinde ağladığını görünce, "Onu bir daha sakın aramaya kalkma!" diye bağırdı. "Yoksa seni kendi ellerimle öldürürüm."

"Giuditta!"

Giuditta dönüp bakmadı.

Mercurio olduğu yerde hareketsiz kalakaldı.

Meraklılar aralarında gülüşüp olan bitene yorumlar yapıyorlardı. Bu arada uzaktan trompet ve davul sesleri duyulmaya başladı.

Mercurio öfkeyle Benedetta'ya döndü.

"Demek bu yüzden beni öptün," dedi nefret dolu bir sesle. "Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Ne yaparsan yap, ilgilenmiyorum. Benim için sen artık bir ölüsün."

Yere tükürdü ve meraklıları iterek bağırdı.

"Gösteri bitti, enayi herifler... Dağılabilirsiniz!"

Benedetta oradaki herkesin bakışlarını üzerinde hissediyordu. İçinden ağlamaması gerektiğini tekrarlayıp durdu. Yere iki büklüm kıvrılıp ölmek istemesine rağmen sırtını dikleştirdi, hiçbir şey olmamış gibi gülümsemeye çalıştı ve ağır adımlarla yürümeye başladı. Nereye gideceğini bilmiyordu, o an sadece yere düşmemek için harcadığı büyük gayrete yoğunlaşmıştı.

Davul sesleri yaklaşmaya başlamıştı.

Benedetta, Venedik'in dar ve karanlık sokaklarına daldı, daha da karanlık bir köşe bulduğu zaman saçındaki tokayı çıkardı ve avucuna batırdı.

Ve ancak o zaman ruhunun değil de elinin fiziksel acısı yüzünden ağladığına inanmaya çalışarak hıçkıra hıçkıra ağladı.

Isacco, Giuditta ve Donnola davul seslerini duydukları zaman neredeyse Oca Sokağı'ndaki evlerine varmak üzereydiler. Sonra uzaktan kulaklarına bir Serenissima görevlisinin bir şeyler söylediği çalındı.

Isacco durdu ve Giuditta'ya dönerek, "Çok özür dilerim, güzel kızım," dedi. "Üzgünüm, senin için, kendimi sana bu halde gösterdiğim için..."

Giuditta babasına sımsıkı sarıldı ve ağlamaya başladı.

Sokağın köşesinden yeniden davul ve trompet sesleri geldi ve hemen arkasından otoriter bir ses bir duyuru okumaya başladı.

"Bugün, 1516 yılının 29 Mart günü, tüm Yahudilerin San Girolamo Meydanı'ndaki gettoda bulunan evlere yerleşmek zorunda oldukları ilan ve emredilir..."

Giuditta ve Isacco konuşmadan birbirlerine baktı.

"Ve... Gece boyu sokakta özgürce dolaşmaları yasaklanmıştır. En kısa zamanda eski Yahudi mahallesi ile köprünün diğer tarafındaki küçük köprünün köşelerine birer kapı inşa edilecektir. Bu kapılar yeni Yahudi mahallesinin sınırlarını belirleyecek ve gece yarısı kilitlenerek Marangona'nın ilk vuruşuna kadar kapalı kalacaktır. Kapıların, Yüksek Kurul'un atayacağı ve maaşlarının Yahudiler tarafından ödeneceği dört Hristiyan muhafız tarafından korunmasına ve kontrol edilmesine karar verilmiştir. Ayrıca her birinde iki muhafızın bulunacağı ve bölgenin çevresindeki kanallarda sürekli dolaşacak ve güvenliği sağlayacak iki teknenin de ücretleri Yahudiler tarafından..."

Görevli ile davullar yanlarından geçerken Giuditta ve Isacco birbirlerine sarılmış halde kımıldamadan beklediler. İki çocuk az önce okunan bildiriyi duvarlara yapıştırmaya başlamıştı.

"Banker Anselmo'nun hakkı varmış..." dedi Giuditta.

"Bizi kafese tıkıyorlar," dedi Isacco.

"Peki ya ben ne olacağım?" diye sordu Donnola şaşkın bir ifadeyle.

Aynı dakikalarda Benedetta da sokaklarda başıboş dolanıyordu ve hiç farkına varmadan kendisini Mercurio'nun, rahiple Zolfo'nun beraber yaşadığını söylediği evin yer aldığı Sturion Sokağı'nda buldu.

Uzaktan davulların sesi hâlâ duyuluyordu. Tüm şehir bu ritmik seslerle inliyor, Venedik'in havası bile titriyordu.

"Ve ayrıca tüm çıkışların kapatılmasını sağlamak için iki duvar daha örülecektir. Kanalları ve daha ilerisini gören tüm kapı ve pencerelere de duvar örülmesi zorunludur..."

Benedetta tüm sokağı ağır adımlarla dolaşıp Zolfo'yu hangi evde bulabileceğini anlamaya çalıştı. Artık ondan başka kimsesi kalmamıştı.

Sonra aniden az önce önünden geçtiği evin kapısının açıldığını ve biçimsiz bir silüetin dışarı çıktığını gördü. İçini bir ürperme sardı ve sanki biri saçlarından yakalayıp onu geçmişinin kapkara anılarına sürüklüyormuş gibi titredi.

Karnına yine bıçak gibi bir ağrı saplandı. Nefesini tuttu. Ölüm hemen yanı başındaymış gibi kalbinin durduğunu hissetti.

Saç tokasıyla açtığı yaraya elini bastırdı. Parmakları kan içinde kalmıştı. Çektiği acı tüm bedenine yayılırken aradığını bulduğunu fark etti. Sahip olabileceği her şey. Kendisini olmak istediği kadar kirlenmiş hissetti. Dengesiz ve şık adamın önünde diz çöktü. Başını öne eğdi.

"İyi akşamlar, prens hazretleri."

Sokağın karanlığında Benedetta'yı tanıyamayan Prens, "Sen de kimsin?" diye sordu.

"Hizmetkârınız, sayın majesteleri."

"Ah, şu bakire genç kız..."

Prens, Benedetta'ya ilgiyle baktı. Sonra bir elini uzatıp genç kızın buklelerinden birine dokundu.

"Şu renk..."

Sonra cümlesini bitirmeden elini çekti.

O sırada Zolfo sırtında ağır bir çuvalla kapıda belirdi.

"Benedetta!" diye bağırdı. "Biliyor musun, artık Prens'in yanında yaşayacağız."

Prens Contarini, Zolfo'ya bakıp gülümsedi ve sonra bakışlarını yeniden Benedetta'nın üzerinde yoğunlaştırdı. Önünde lezzetli bir yemek varmış gibi diliyle dudaklarını ıslatarak, "Senin için de yer var," dedi.

Aynı anda Mercurio'yu taşıyan tekne hafifçe iskeleye çarparak yanaştı.

Mercurio kıvrak bir hareketle tekneden atladı. Balıkçıya teşekkür etmeden yürümeye başladı. Tüm yol boyunca da adama tek kelime etmemişti. Çok sarsılmıştı. Kendi kendine sürekli Benedetta'nın onu aldattığını tekrarlıyordu. Bu yüzden Giuditta da onun kendisini aldattığını düşünüyordu.

Pazar meydanına geldiği zaman davul sesleri duydu. Geri döndü ve meydana geldi. Bir grup insanın toplanmış, Serenissima sözcüsüne kulak verdiğini gördü. Isaia Saraval da dükkânından çıkmış, duyuruyu dinliyordu.

"Bugün, 1516 yılının 29 Mart günü, tüm Yahudilerin San Girolamo Meydanı'ndaki gettoda bulunan evlere yerleşmek zorunda oldukları ilan ve emredilir. Yahudilerin gece boyu sokakta özgürce dolaşmaları yasaklanmıştır. En kısa zamanda eski Yahudi mahallesi ile köprünün

diğer tarafındaki küçük köprünün köşelerine birer kapı inşa edilecektir. Bu kapılar yeni Yahudi mahallesinin sınırlarını belirleyecek ve gece yarısı kilitlenerek Marangona'nın ilk vuruşuna kadar kapalı kalacaktır..."

Mercurio kafası karmakarışık olmuş bir halde duyduklarını anlamaya çalışıyordu.

"Artık seni nerede bulacağımı biliyorum, Giuditta," oldu ilk düşüncesi. Ama hemen arkasından Giuditta'mn nasıl bir şeye mahkûm edildiğini fark etti. Bunu herkesten çok kendisi anlayabilirdi. Çünkü o da hayatı boyunca bir şeylere mahkûm edilmişti. Esir olmanın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Önce bir yetimhaneye, sonra da toplu mezarlardaki bir barakaya zincirlenmişti... Ve hatta kendisi için bir ev ve özgürlük olduğuna inansa bile o lağım çukurunda bile esirdi. Giuditta'nın mahkûm olduğu şeyi de, elinden alınan şeyi de Mercurio çok iyi biliyordu. İçinde bir acı ve sonsuza dek sürecekmiş gibi duran bir ıstırap hissetti.

Koşarak rıhtıma döndü. Balıkçılardan birine bir gümüş lira verdi ve kendisini San Marco'ya, dünyanın tüm denizlerini dolaşan yüzlerce ve yüzlerce kadırganın demirli olduğu limana götürmesini söyledi. San Marco'ya geldikleri zamansa balıkçıdan her geminin etrafında tek tek dolaşmasını istedi. Bunu neden yaptığını henüz bilmiyordu ama her bir kadırganın kokusunu içine çekti, muazzam görünüşlerine baktı, elini uzatıp gövdelerine dokundu. Küreklerinin dalgaların içine girip çıkmasını, yelkenlerinin rüzgârla doluşunu hayal etti. Ve ancak bu hayallerle kendinden geçtiği zaman balıkçıya Mestre'ye geri dönmelerini söyledi.

Uzun su yolunda ilerlerken o gemileri neden görmek istediğini anladı.

"Seni buradan çok uzaklara götüreceğim, Giuditta," diye mırıldandı.

"Bir şey mi dedin?" diye sordu balıkçı.

Mercurio adama cevap vermedi. Gökyüzünü ışıl ışıl yapmaya başlayan mehtaba bakıp gülümsedi.

Rıhtıma varır varmaz koşarak Pazarcı Anna'nın evine girdi. Kadını uyandırdı ve heyecanla, "Özgür olmak istiyorum," dedi. "İşte amacım bu."

Anna gözlerini ovuşturdu. Kalkıp yatağın içinde oturdu. Yanındaki mumu alıp yaktı.

"Tekrarla ama yavaş konuş. Benim zavallı kafam seninkinin peşinden koşacak kadar genç değil."

"Bir gemim olsun istiyorum. Tamamen bana ait olan bir gemi. Denizleri aşmak, deniz ötesi ülkelerle ticaret yapmak istiyorum. Ta Yeni Dünya'ya kadar gitmek ve..."

Gözlerini kapadı. Şu an içindeki en güçlü istek olmasına rağmen bunu söylemeye cesareti yokmuş gibi biraz durdu.

"Herkesin özgür olabileceği bir yer bulmak istiyorum," dedi sonra. "Giuditta'nın bile özgür olacağı bir yer."

Pazarcı Anna karmakarışık olmuş düşüncelerle Mercurio'ya bakıyordu. Bu çocuğun heyecanı denizden gelen lavanta kokularını yüzüne vurur gibiydi.

Mercurio küçük bir çocuk gibi masum bakan gözlerle, "Bu bir amaç olabilir mi?" diye sordu.

"Buraya gel... Sarıl bana."

Mercurio kollarının arasındayken kendisinden utandı. Çünkü Mercurio'nun hayali gerçekleşirse onu sonsuza dek kaybedeceğinden başka bir şey düşünemiyordu.

"Bu bir amaç mıdır?" diye sordu Mercurio yeniden.

"Evet, bu mükemmel bir amaç, güzel oğlum..."

Mercurio, Anna'ya daha sıkı sarıldı.

"Sen de bizimle gelir misin?"

İşte o an Anna hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Venedik - Mestre - Rimini

36

"Kapat!" diye emretti bir ses.

Önce menteşeler gıcırdadı, ardından da iki büyük kapı tok bir sesle kapandı. Birbirine değen cıvataların gıcırtısı duyuldu. "Kapandı!" diye bağırdı sonra gür bir ses. Karşıdan gelen bir başka ses de aynı şeyi tekrarladı.

"Kapandı!"

Sonra derin bir sessizlik başladı.

Şehirdeki tüm Yahudiler Ghetto Nuovo'nun ortasındaki meydanda toplanmışlardı. Hiç kimse evlerde duramamış ve herkes söz birliği etmiş gibi meydana inmişti. Hepsinin yüzünde korku ve umutsuzluk vardı.

Hayatları boyunca ilk kez kilit altına alınıyorlardı. Bu, özgürlüklerinin kısıtlandığı ilk akşamdı.

Kapıların üstlerine kilitlenmesinden sonra ne yapacaklarını bilmeden hareketsiz bir halde kalmışlardı. Hepsi gözlerini dışarıdan kilitlenen kapılara dikmişti.

Aniden yaşlı bir kadın kupkuru bir sesle, "Kümese tıkılmış tavuklar gibiyiz," dedi. "Ne kadar iğrenç!"

Kadının sessizliğin içinden yükselen sesini herkes duydu.

"Başka bir örnek bulabilirdin," dedi yanındaki adam. Bunu da herkes duydu.

"Tütüncü dükkânındaki tahtakurularının başına inen yumruk gibi," dedi o zaman yaşlı kadın. "Ya da bir lazımlığın içindeki karafatma aşireti gibi. Devam etmemi ister misin?"

"Hayır," dedi başka biri.

Sonra yeniden sessizlik başladı.

Topluluğun içinde bulunan ve ağzı sürekli aralık olduğundan salyaları çenesine akan zekâ özürlü bir çocuk, akşamları bebekleri uyutmak için kullanılan eski bir ninniyi çirkin sesiyle söylemeye başladı.

"Karanlığın içinde bir ışık var... Orada, senin içinde... Gözlerini kaparsan onu göreceksin..."

Beş altı yaşlarındaki küçük bir kız gözlerini kırpıştırarak çocuğun yanına gelip elini tuttu.

"Gözlerini kaparsan onu göreceksin... Seni koruyan meleğin ışığıdır o... Başlayacak yeni günün ışığıdır o..."

Özürlü çocuğun babası duygulanarak oğlunun diğer elini sımsıkı tuttu. Annesi de eşinin elini tutup başını adamın güçlü omzuna dayadı ve alçak sesle, "Devam et, güzel evladım," dedi.

"Başlayacak yeni günün ışığıdır o... Senin için başlayacak yeni günün, hayatım... Çünkü karanlık senin yüreğinde çoktan aydınlığa dönüştü..."

Ghetto Nuovo Meydanı'ndaki diğer çocuklar da hep bir ağızdan tekrarladılar.

"Çünkü karanlık senin yüreğinde çoktan aydınlığa dönüştü..."

Zekâ özürlü çocuk şarkısına devam ederken anne ve babalar çocuklarına sarılmaya ve ellerinden tutmaya başladı.

"Çünkü karanlık senin yüreğinde çoktan aydınlığa dönüştü... Çünkü koyun, sürüsünü buldu... Uyu, güzel yavrum, uyu... Korku duymadan uyu, meleğim... Çünkü ışık korkuları yok eder."

Derken yeniden başlayan bu sessizlikte tüm Yahudiler gözlerini kapılardan ayırmadan ve yanındakinin tanıdık olup olmamasına aldırmadan el ele tutuşmaya başladı. Böylece başı ve sonu olmayan bir zincir oluştu.

Bunu gören haham ellerini göğe doğru kaldırdı ve ciddi bir ses tonuyla, "Yarın şafakta bu kapılar yeniden açıldığı zaman kalabalıklar içinde yine ayrı gayrı olacağız. Ama bu gece hepimiz tek bir bedeniz," dedi.

Meydandaki halk daha önce hiç edilmemiş bu duaya hep bir ağızdan, "Âmin," diye karşılık verdi.

Sonra yeni bir sessizlik başladı.

O anda duvarın arka tarafından birinin bağırdığı duyuldu.

"Seni oradan alıp götüreceğim, Giuditta! Seni orada bırakmayacağım, söz veriyorum!"

Adları Giuditta olan tüm kadınlar, genç kızlar, hatta küçük çocuklar bile bu sesin kime ait olduğunu anlamaya çalıştılar. Bazıları da, en çok da kendini beğenmiş olanlar, kendilerine seslenildiğini sandılar. Ama sadece Giuditta Negroponte, Mercurio'nun sesini tanıdı. Her ne kadar bir daha Mercurio'yu düşünmeyeceğine dair kendisine söz vermiş olsa da bu ses yüreğinin derinliklerine kadar işledi.

Isacco hemen dönüp kızına baktı.

Giuditta kıpkırmızı oldu. "Eve girelim mi?" dedi öfkeyle. "Çok üşüdüm."

O sırada Yahudilerin kapatıldığı adanın etrafında sürekli devriye gezen teknelerden birindeki iki muhafız duvarlardan birinin tepesinde kara bir gölge gördü. Muhafızlardan biri tüfeğini doldururken diğeri, "İn oradan aşağı!" diye bağırdı.

Mercurio teslim olduğunu işaret etmek için ellerini havaya kaldırdı ve ardından da duvardan indi.

Muhafızlardan biri sert bir şekilde Mercurio'yu yakaladı ve teknenin ıslak zeminine düşene dek çekiştirdi.

"Ne yapmaya çalışıyordun, geri zekâlı?"

Sonra arkadaşına küreklere geçmesini işaret etti ve Ormesini kıyısına doğru ilerlemeye başladılar.

Bir grup meraklı Hristiyan, Ghetto Nuovo'nun tam karşısındaki San Girolamo kıyı yolunda dolanıp duruyordu. Onlar da gözlerini iki büyük kapıdan ayıramıyorlardı. Yahudilerin kendi toplumlarından dışarı atılmasını isteyen Hristiyanların bile bakışlarında korku vardı. Onlar bile böyle bir şeyin gerçekleşmiş olduğuna inanamıyorlardı.

Küçük kızının elinden tutan bir kadın istavroz çıkararak, "Şükürler olsun, Tanrım!" dedi. "Onları kafese koyduk sonunda."

Muhafız tekneden indi ve peşinden Mercurio'yu sürükleyerek halkın arasında yol açmaya çalıştı. Kırmızı tuğlalarla yapılmış bir binanın önüne geldikleri zaman kapıyı açtı ve birlikte alçak tavanlı bunaltıcı bir odaya girdiler. Havada şarabın ekşimsi kokusu vardı. Muhafız, Mercurio'yu öne doğru itti.

"Komutanım, bu çocuk getto duvarının üstüne çıkmış, bir kıza onu kurtaracağını söylüyordu. Kendisi de Yahudi olabilir."

Komutan önündeki şarap kadehini biraz ileri itip başını kaldırdı. Önce içkiden bulanık gören gözleri tutukluyu tanımakta güçlük çekti. Sonra yüzü aydınlandı ve kahkahayla gülmeye başladı.

"Vay! Yarı peder!"

Mercurio da Komutan'a gülümseyerek bakıyordu.

Komutan muhafıza çıkmasını işaret ederek, "Bizi yalnız bırak, Serravalle," dedi.

Muhafız, Lanzafame'yi selamladı ve odadan çıkıp kapıyı kapadı.

Lanzafame'nin neşesi birden yerine gelmişti. Masanın karşı tarafındaki üç ayaklı tabureyi işaret ederek, "Otur bakalım, peder efendi," dedi ve Mercurio'ya şarap şişesini uzattı.

"Benimle birkaç kadeh iç."

"Teşekkür ederim ama ben içki içmiyorum."

"Benimle içeceksin, delikanlı. Nezaket icabı."

Mercurio şişeyi kafasına diker gibi yaptı ama dilini şişenin ağzına dayayıp şarabın akmasını engelledi. Sonra yutmuş gibi yapıp şişeyi Komutan'a geri uzattı.

Lanzafame gülümseyerek onu izliyordu.

"Küçükken babam beni içmeye zorladığı zaman ben de aynı senin gibi yapardım," dedi. "Keşke öyle yapmaya devam etseydim..."

"Komutan, yanılıyorsunuz... Ben içiyor..."

Lanzafame masaya bir yumruk atarak Mercurio'nun sözünü kesti.

"Yarı peder! İçki içmemeni anlıyorum. Bak hâlâ sana gülümseyerek bakıyorum. Ama sakın benimle dalga geçebileceğini düşünme!"

Mercurio başını öne eğdi.

"Özür dilerim."

"Kabul edildi."

Komutan Lanzafame şişeyi kafasına dikip son yudumuna kadar içti.

"Serravalle!" diye bağırdı sonra.

Muhafız anında kapıda belirdi. Yuvarlak yüzünü çevreleyen kahverengi uzun saçları vardı. Açık renkli ve zeki bakışlı gözleri komutanının ne istediğini çok iyi biliyordu. Kapının sol yanındaki dolabı açtı, dolu bir şarap şişesi çıkardı ve bıçakla ağzını açıp Komutan'ın önüne koydu.

"İyi bir askerdi; en iyilerinden biri," diye homurdandı Lanzafame öfkeli bir ses tonuyla. "Şimdi ise Yahudilerin bekçiliğini yapıyor." Mercurio'ya bakıyor ama sanki onu görmüyordu.

"Muhafız alayının da komutanı olduğunuzu bilmiyordum," dedi Mercurio sessizliği bozmak için.

"Muhafız alayı mı?" Lanzafame'nin gözleri öfkeden kıpkırmızı oldu. "Cattaveri de böyle söylüyor. Dördü yaya, dördü de teknede bekçilik yapan toplam sekiz adamla alay mı olur? Hiçbir muhafız alayı bir grup silahsız Yahudinin bekçiliğini yapmaz. Burada neden yapıyor dersin? Gece onları sokağa çıkarmamak için mi?"

Lanzafame yeni açılan şarap şişesinden koca bir yudum daha aldı.

"Güneşle birlikte kapıları açıyoruz ve söz konusu olan Yahudiler istedikleri yere özgürce gidiyorlar... Hristiyanlar da onların bölgelerine girip işlerini güçlerini yapıyorlar... Bu ne anlama geliyor, biliyor musun? Sadece tek bir anlamı var; Hristiyanlar geceleri korkuyorlar, evlat. Tıpkı küçük çocuklar gibi. Bu saçmalığın fazla uzun süreceğini sanmıyorum."

Mercurio ne diyeceğini bilemeden başını salladı.

"Rahip giysin nerede?"

"Kaybettim."

"Eh, üzülmedim dersem Tanrı gücenmez sanırım. Bana sorarsan rahip olsaydın harcanıp gidecektin. Peki, şimdi ne yapıyorsun?"

"Tamamen bana ait bir gemim olsun istiyorum," dedi Mercurio heyecanla.

"Yarı pederlikten yarı salaklığa terfi etmek önemli bir adım sayılmaz, delikanlı."

Lanzafame güldü ama Mercurio ciddiyetini koruyordu.

"Bir gün her şeyiyle bana ait bir gemim olacak."

Lanzafame çocuğun heyecanından etkilenmişti. Bu artık kendisinin sahip olamayacağı türden bir güçtü.

"Tamamen saçma ve aptalca bir düşünce."

Öfke ve alayla karışık bu cevap aslında artık olamayacağı eski Lanzafame'ye duyduğu özlemden kaynaklanıyordu.

"Şimdi burada sana söz veriyorum; sen bu dediğini başarırsan ben de gelip tek kuruş bile almadan geminin güvenliğini sağlayacağım."

"Bu sözünüzü ciddiye alıyorum ve hiç unutmayacağım," dedi Mercurio gururla.

Lanzafame şarabın ruhunda yarattığı zayıflık ve hayal kırıklığının arkasından Mercurio'ya baktı. "Pekâlâ, söyle bakalım," dedi sonra. "Kaçırmak istediğin kız kimin nesidir?"

Mercurio heyecanını saklamaya çalışarak, "Tanıdığınız biri değil," dedi.

"Kimi tanıyıp kimi tanımadığımı nereden biliyorsun, ahmak şey!"

Mercurio cevap vermedi.

"Doktor'un kızı olmasın sakın?"

"Hangi doktor?"

"Gittikçe gözüme sevimsiz görünmeye başlıyorsun, delikanlı."

Lanzafame masadan kalktı, Mercurio'nun yanında durup işaret parmağıyla göğsüne dokundu.

"Ve bu senin için hiç de iyi bir şey değil. Burada pineklemek zaten yeterince sıkıntılı. Bir yıl önce Marignano'nun kahramanlarından biriydim, şimdiyse hayatta kalmak için gece bekçiliği yapmak zorundayım. Ruh halimin nasıl olduğunu anlıyorsundur umarım."

"Evet, Doktor'un kızı."

Lanzafame içini çekti.

"Peşinde sürüklediğin çocuk," diyerek konuyu değiştirdi. "Bugünlerde Venedik'in havasını kirletmeyi başaran rahibin yanında."

"Biliyorum."

"Onu ve yanındaki kızı kilisenin kudretli ellerine bırakman gerekmez miydi?"

"Gerekirdi, evet..."

"Ama senin de kiliseyle bir ilgin olmadığı için..."

Lanzafame güldü. Mercurio da gülümsedi.

"O kıza ne oldu?"

"Bilmiyorum. Artık görüşmüyoruz."

"Yazık... Çok güzel bir kızdı."

"Görürsem gelip sizi bulmasını söylerim."

"Onun için çok yaşlıyım ama senin için uygun biri. Ayrıca Hristiyan, Yahudi de değil. Böylece her şey daha kolay olur, yanılıyor muyum?"

Mercurio omuzlarını silkti.

"Kolay şeyler için yaratılmamışım."

O sırada odanın penceresinin altından Serravalle'nin sesi geldi.

"Burada ne işin var? Kaybol!"

Lanzafame başını pencereye doğru çevirdi ve yüksek sesle, "Kim o, Serravalle?" diye sordu.

"Hiç kimse, efendim. Bir genç kızdı, uzaklaştı."

Lanzafame, Mercurio'ya baktı.

"Şu senin Hristiyan kız olmalı."

"O benim kızım falan değil."

"Her neyse işte... Daha önce de buralarda dolaştığını görür gibi oldum."

"İmkânsız," dedi Mercurio.

Lanzafame şaşkın gözlerle ona baktı.

"Neden imkânsız?"

Mercurio sadece bu düşünce hoşuna gitmediği için böyle söylediğini düşündü. Benedetta onun başını yeterince belaya sokmuştu.

"Bilmiyorum," dedi başını öne eğerek. "Sanırım saçmaladım." Sonra Lanzafame'ye baktı. "Her ne olursa olsun ne onunla ne de kolay işlerle ilgileniyorum."

"İlgilensen iyi olurdu belki de, en azından ben burada görevliyken." Lanzafame'nin sesi aniden ciddileşmişti. "Bu iş bana göre saçmalığın daniskası ve hiç de hoşuma gitmiyor. Ama ben yapım gereği sorumluluklarını her zaman yerine getiren biriyim. Bunu sakın unutma. Artık yeter, kaşınıp durma. Ve o Yahudi kızın aklına olmayacak düşünceler sokma. Gece vakti ortalıkta dolaştığını görürsem başı fena halde belaya girer."

Mercurio güçlü kısrağının üzerinde silahları ve savaş yaralarıyla karşısına çıkan bu adamı artık tanıyamıyordu. Hayran olduğu o sert, savaşçı bakışları artık bu gözlerde göremiyordu. Aniden içine bir sıkıntı düştü.

Lanzafame, Mercurio'nun düşüncelerini okumuş gibi şarabından bir yudum daha içti ve ayağa kalktı.

"Şimdi gitmen gerek, delikanlı. Yoluna git, benim de yapacak işlerim var."

Kapıya doğru gitti ve açıp Mercurio'ya çıkmasını işaret etti. "Bırak gitsin, Serravalle," dedi askerine. "Sen de tekneye dön."

"Emredersiniz, efendim."

Muhafız, Mercurio'yu kolundan tuttu ve Ormesini kıyı yoluna dek sürükledi. Yerden bir taş alıp, "Kaybol, köpek eniği!" diyerek delikanlının arkasından fırlattı.

Mercurio gittikten sonra Komutan Lanzafame biraz daha içti. Sonra kemikten yapılmış küçük bir kupa ve zar alıp dışarı çıktı. Gettonun kapısına gelince iki muhafıza selam verip kapıyı açmalarını emretti.

İçeri girdiğinde Isacco onu bekliyordu.

"İyi akşamlar, Doktor."

Isacco, Lanzafame'ye gülümsedi.

"İyi akşamlar, Komutan."

"Oynuyor muyuz?"

"Sizi bir Yahudiyle oyun oynarken görenler ne düşünür?"

"Seni bir *goi* ile oyun oynarken görenler ne düşünür?"

İki dost sırtlarını duvara vererek yere oturdular. Sonra Lanzafame zarları çıkarıp kapıya doğru salladı ve attı.

"Bu akşam kiminle karşılaştım, biliyor musun?"

Isacco başını salladı.

"Bilmiyormuş gibi yapmam mümkün mü?"

"Neden? Biliyor musun?"

"Sanki gırtlağını kesiyorlarmış gibi bağırarak saçma sapan bir şeyler söyledi."

Lanzafame güldü.

"Çok sempatik bir çocuk, öyle değil mi?"

"Giuditta'nın babası olmasaydım bana da sempatik gelebilirdi."

Isacco kemik kupanın içinde zarları salladı ve kapıya doğru attı.

"Bu saçmalık yakında bitecek, Doktor."

"Dışarıdan bakan için saçmalık gibi görülebilir, Komutan. Ama burada, içeride olanlar için saçmalık değil. İnanın bana."

Lanzafame birkaç saniye sesini çıkarmadı. "Yakında bitecek," diye tekrarladı sonra.

Isacco öfke ve kinaye dolu bir ses tonuyla, "Hatta hiç başlamamalıydı," dedi.

Lanzafame zarları aldı ve dalgın bir hareketle attı. Sonra kemik kupayı Isacco'ya verdi. O da aynı dalgınlıkla aynı şeyi yaptı. Lanzafame, Isacco'nun atışını izlerken fazla değeri olmayan ince bir kolyeyi çıkarıp başparmağına astı. Isacco bu kolyeyi tanıyordu.

"Marianna'nın kolyesi, değil mi?"

Lanzafame zarları kemik kupaya koydu ama atmadı. Öylece hareketsiz kalakaldı. Kolyeyi sanki bir tespihmiş gibi tutuyordu.

"Bir daha asla doktorluk yapmayacağım," dedi Isacco.

"Hata edersin."

"Komutan, ben doktor değilim... Düzenbazım."

Lanzafame gülümsedi.

"Tüm doktorlar düzenbazdır."

"Çok ciddiyim, Komutan... Ben onlardan daha iyi bir düzenbazım."

"Isacco, dinle."

Lanzafame kemik kupayı yere bıraktı ve Isacco'nun ceketinin yakasını tuttu.

"Ben günah çıkarılan bir papaz değilim. Sonuç olarak sen de Hristiyan değilsin. Bu yüzden bana günah çıkarmanın bir anlamı yok, zaten sana zerre kadar kulak vermiyorum." Isacco'nun yakasını bıraktı. "Ben senin kim olduğunu biliyorum. Gerisi beni ilgilendirmiyor."

Lanzafame bunları bir çırpıda ve son derece ciddi bir ifadeyle söyledi ve sonra bakışlarını yeniden elindeki kolyeye çevirdi.

"Onu özlüyor musunuz?" diye yavaşça sordu Isacco kısa bir süre sonra.

"İçime çektiğim hava kadar." Lanzafame gözlerini kolyeden ayırmadan, "Ve bunu ona hiç söylemedim," dedi. "Kendime de hiç söylemedim."

"Bazı insanlar ruhumuza girer, derimizin altına işlerler."

Lanzafame dönüp Isacco'ya baktı. Gözleri hem içkinin etkisiyle hem de tutmaya çalıştığı gözyaşlarıyla buğulanmıştı.

"Eşin de senin derine işledi mi?"

"Evet." Isacco içini çekti. "Ve oradan hiç çıkmayacak."

"Oyna, Doktor. Duygusal olmayı hiç sevmiyorum."

Isacco, kemik kupayı sallayıp zarları yere attı ama her ikisi de zarlara dokunmadan öylece kaldılar.

Kısa bir sessizlikten sonra Lanzafame, "Belki güzel kızın Giuditta da o sevimli çocuğun derisine işlemiştir," dedi.

Isacco omuzlarını silkti.

"Onun için daha kötü olur."

"Belki de şansıdır. Biz kadınlarımızı kaybettik, o delikanlı ise kendi kadınını daha yeni buldu."

"Komutan, oynuyor musunuz yoksa konuşmaya devam mı edeceksiniz?"

Lanzafame düşünceli bir ifadeyle zarları attı.

"O çocuk bir baş belası..."

"Bunu yüksek sesle de söyleyebilirsiniz," diye homurdandı Isacco.

Lanzafame, Isacco'nun omzuna bir yumruk attı.

"O delikanlı senin de hoşuna gidiyor. İtiraf et."

Isacco ayağa kalktı.

"Siz bilmiyormuş gibi yapabilirsiniz ancak ben hilebazın tekiyim. Negroponte Adası'nı herkes tarafından tanındığım için terk ettim. Ve orada Giuditta'nın asla bir geleceği olmayacaktı çünkü hiç kimse, benim gibi bir düzenbazdan başka hiç kimse, bir dolandırıcının kızıyla evlenmek istemeyecekti. Buraya kızıma bir şans vermeye geldim. Ve tüm o kilometreler boyunca yaptığımız zorlu yolculuktan sonra o küçük dolandırıcının kızıma yaklaşmasına izin verirsem bir yıldırım beni yakıp kül etsin."

Lanzafame güldü.

"Kaderin güzel bir şakası olurdu, öyle değil mi?"

Isacco öfkeden kıpkırmızı olmuş suratıyla, "İşinizi yapın, Komutan," dedi. "Gözünüzü dört açın da tehlikeli Yahudiler gece şehirde dolaşıp Hristiyanların çocuklarına zarar vermesin. Ben yatmaya gidiyorum."

Lanzafame bir kez daha güldü. Isacco'nun artık tamamen ıssızlaşan meydanı geçmesini bekledi. Asher Meshullam'ın çoktan açtığı tefeci dükkânının yanındaki küçük kapıdan içeri süzülüşünü izledi. Başını kaldırıp yukarı baktı. Dördüncü katın penceresinde titreyen mum ışığını görünce bir Hristiyan delikanlıyı hayal eden Yahudi genç kızı düşündü. Yüreğinde sıcacık bir şeyler hissetti ama hemen ardından acı bir boşluk benliğini kapladı.

Muhafızlara hemen kapıyı açmalarını emretti ve koşar adım şarap şişesinin başına döndü.

37

Benedetta gözyaşları içinde Venedik'in dar sokaklarında koşuyordu.

İri yarı bir adamla çarpıştı ve tökezleyip yere düştü. Adam arkasından bir şeyler bağırırken ayağa kalkmaya çalıştı. Dizi çok fena acıyordu ve elbisesinin eteği yırtılmıştı. Yeniden nefesi kesilene dek koşmaya başladı çünkü durduğu an kendi gözyaşlarında boğulmaktan korkuyordu.

Mercurio ortadan kaybolalı iki haftayı geçmişti. Benedetta kaldıkları han odasında dönebileceğini umut ederek onu beklemişti. Ancak Mercurio'dan hiç ses çıkmamıştı. Benedetta onun Pazarcı Anna'nın evinde olabileceğini tahmin ediyordu ama ikinci bir reddedilişe dayanacak gücü kalmadığının da farkındaydı. Belki de fazla gururluydu ya da şaşkın veya zayıf. Ama asıl gerçek, yalnız olduğuydu. O güne dek olmadığı kadar yalnızdı. Hayır, hayır... Daha önce de bir kez kendini böylesine yalnız hissetmişti; annesinin yanındayken. İşte şimdi de aynı o günlerdeki gibiydi.

Ama sonra o sabah uykusunun arasında sokaktaki tellalların seslerini duymuştu. Serenissima'nın Yahudilerle ilgili duyurusu o akşam yürürlüğe girecek, San Marco Meydanı'ndaki Marangona'nın çalışından sonra kapılar üzerlerine kilitlenecekti. İçinde saklı olan o acı çekme dürtüsüyle –ki tüm aşk hikâyelerinin travmasıdır– kararını vermişti; Ghetto Nuovo'ya gidecek ve Mercurio'nun da gelip gelmediğine bakacaktı.

Ancak ne gördüklerine ne de duyduklarına hazırdı.

Mercurio'nun sesini hemen tanımıştı. Giuditta'ya tutkulu ve yüreğinden gelen sesiyle onu alıp buralardan götüreceğini söylediği an Benedetta ölmüştü. O aptal Yahudi kızına duyduğu nefretle acı içinde oradan kaçmıştı. Ama sonra hemen durup geri dönmüştü. Mercurio'yu

görmek istiyordu; duydukları yetmemişti. İçindeki yangının körükleneceğini ve daha kötü olacağını bile bile geri dönmüştü. Mercurio'yu muhafızların binasına soktuklarında yan pencerelerden birinin altına saklanmış ve fark edilip oradan kovalanıncaya kadar Lanzafame ile Mercurio'nun konuşmasına kulak misafiri olmuştu.

Şimdi ise San Bartolomeo Meydanı'na doğru giden kemerin altında koşuyordu.

"Kolay iş," demişti Mercurio kendisi için. Kulaklarıyla duymuştu. Onun için hiçbir değeri yoktu. Mercurio için âdeta gözle görünmeyen bir yaratıktı.

Kaldığı handaki odasına yeniden sığındı ve kendini tüm gece kanıyla beslenen tahtakurularıyla dolu yatağın üzerine attı. Neden bu kadar acı çekiyordu? Aşkı mı yoksa gururu yüzünden mi? Bilemiyordu ama emin olduğu bir şey vardı; parmağını bile kımıldatmadan her şeye sahip olan o Yahudi kızı deliler gibi kıskanıyordu.

"Onu hak etmiyorsun, pis fahişe!" diye bağırdı ve yüzünü kepekle doldurulmuş yastığa gömerek katıla katıla ağlamaya başladı.

O gece uyuyamadı.

Kendine işkence edercesine Mercurio'nun güzel yüz hatlarını düşünmeye çalıştı ancak delikanlının hayali belleğinde hemen kayboluyor, yerine Giuditta'nın yüzü geliyordu. Benedetta böcek kovalar gibi başını defalarca sağa sola sallayarak rakibinin hayalinden kurtulmaya çalıştı. Sonra Giuditta'nın görüntüsü yavaş yavaş annesinin görüntüsüne dönüşmeye başladı. Sonunda gecenin kalan bölümünde annesinden başka bir şey düşünemez oldu.

Sanki annesi onunla konuşuyordu.

Güneşin doğuşuyla beraber Rialto'nun arkasındaki genel hamamlardan birine gitti. Haftalardır yapmadığı şekilde en mahrem yerlerine varana dek yıkandı. Tahtakuruları ve bitlerden kurtuldu, bedenine lavanta yağı sürdü ve dişlerini nane ve sedir içerikli bir macunla temizledi.

Sonra bir kasaba gidip işine yarayacak şeyi aldı.

Kararını vermişti ve bu karardan dönmeyecekti.

Gondolların beklediği iskeleye geldi ve gondolculardan birine gideceği adresi söyledi.

Gondoldan indiği zaman boğazına koca bir düğümün oturduğunu hissetti.

İlk kez görüyormuş gibi Büyük Kanal'a baktı.

Sonra kendisini bekleyen saraya baktı. Başını kaldırıp ince bir şekilde tasarlanmış zarif mermer sütunlu, ön cephesi siyah damarları olan yeşil ve sarı mermerlerle kaplı üç katı da tek tek inceledi. Pencereler vitraylarla süslenmişti. Soyluların dairelerinin bulunduğu en üst katın terasında altın yeleli mor aslan başları bulunan parlak siyaha boyanmış dört ahşap direğin taşıdığı geniş bir keten tente vardı.

"Sonuna kadar gitmelisin," diye mırıldandı kendi kendine.

Yeşil üniformalı bir hizmetkâr önünde saygıyla eğilerek, "Ekselansları sizi kendi dairesinde ağırlayacak," dedi ve Benedetta'ya eliyle içeri girmesini işaret etti.

Loş avlunun sağında ve solundaki büyük odalar günün tüm ışığını topluyor ve geniş pencerelerin renkli camlarına çarparak geri yansıtıyordu. Avlunun sonundaki bakımlı bahçeye açılan cam duvar demir çubuklarla desteklenmişti. Bir labirentin cüce duvarlarını andıran ve yabani orman bitkilerinden oluşan çitin çevrelediği bahçenin tam ortasında ise göğüslerini elleriyle sıkmış, göğüs uçlarından su fışkıran yarı çıplak bir kadını figürünü gözler önüne seren iğrenç bir çeşme bulunuyordu.

Benedetta çeşmenin tanrıçasının bir kolunun normal, diğerinin ise büzülmüş parmakları olan kısa bir kol olduğunu fark ettiği zaman sırtından aşağı buz gibi bir ürpermenin indiğini hissetti.

Hizmetkârla birlikte sarayın kalbine doğru dönerek yükselen geniş merdivenleri çıkıp birinci kata geldi. Tepesinde granitten bir aziz figürü bulunan, ceviz ağacından yapılmış, bal rengi ve çift kanatlı geniş bir kapıdan geçtiler. Buradan doğruca aydınlık ve çok geniş bir koridora girdiler. Koridorun bir yanındaki, yerlere kadar inen beş büyük pencere Büyük Kanal'a, tam aksi yöndeki diğer geniş pencere de bahçeye bakıyordu. Duvarlar boydan boya tablolarla, goblen duvar halılarıyla ve göz hizasından tavana kadar yükselen dekoratif çiçek motifli tavan süsleriyle kapılıydı. Yerdeyse değerli halılar seriliydi. Biraz ötede koltuklar, divanlar, sandalyeler ve Şark modeli yastıklar Benedetta'nın anlayamadığı geometrik bir düzende yerleştirilmişti.

Ev sahibinin adamları ve köpekleri –her cinsten bir sürü köpek– koltuklara ve divanlara gelişigüzel yayılmıştı. Gerek adamların gerek köpeklerin sıkılmış bir hali vardı. Odada son derece güçlü ve rahat-

sız edici bir koku vardı. Tam ortadaki şark desenli açık renk halının üzerinde kimsenin umursamadığı bir öbek köpek boku duruyordu.

Benedetta ortalıkta tek bir kadın bile görmediği için şaşkındı.

Adamlardan ve köpeklerden bazıları başlarını kaldırıp Benedetta'ya baktı. Köpeklerden biri tembel tembel havladı. Adamlardan biri de ona bir öpücük gönderdi.

Hizmetkâr koridorun sonundaki kapıyı açıp girmesini işaret etti.

"Bu taraftan. Beni takip edin."

Benedetta kapıdan geçer geçmez hizmetkâr kapıyı arkalarından kapadı ve önden yürümeye başladı. İrili ufaklı birçok odanın önünden geçtiler. Sonunda çift kanatlı, her iki tarafında on kadar mumun yandığı birer kandil bulunan, damasko örtülerle kaplanmış bir kapının önünde durdular. Eriyen bal mumları ahşap döşemenin üzerine sıcak gözyaşları gibi damlıyordu.

Hizmetkâr kapı kanatlarından birini açtı ve yana çekilerek Benedetta'ya girmesini işaret etti.

"Biraz dinlendiğiniz zaman ekselansları yanınıza gelecekler."

Benedetta odaya girdi ve kapı arkasından kapandığı an ürperdi. Hizmetkârın sürgüyü çektiğini duyduğu zamansa derin bir umutsuzluğa düştü. Korku içinde kapının koluna asılıp kapıyı açmaya çalıştı. Ama hemen sonra içinden sakin olması gerektiğini tekrarladı.

Derin bir nefes alarak kendi kendine, "Neden burada olduğunu gayet iyi biliyorsun," dedi.

Mercurio'nun onu kovduğu gün handaki yatağında hareketsiz yatarken içindeki sessizliğin acısı yavaş yavaş dayanılmaz bir hal alıp Giuditta'ya duyduğu nefret bedenini iliklerine kadar yiyip bitirdiğinde kendisine yapılan bu daveti kabul etme kararı almıştı. Bunu kulağına fısıldayan annesi olmuştu. Çünkü annesi onu herkesten daha iyi tanıyor, onun gerçek anlamda kim olduğunu herkesten daha iyi biliyordu. Çünkü annesi ona yeni bir yol önermişti.

Neden burada olduğunu gayet iyi biliyorsun.

Gözleri odanın loşluğuna alışmıştı. Odadan ziyade bir odanın girişi gibi bir yerdeydi. Karanlık, boğucu ve duvarları siyaha boyanmış bir hol. Tam karşısındaki ağır siyah perdenin arasından ışık sızıyordu. Yavaşça ilerleyip perdeyi araladı.

Şimdi mavi ve altın renkli çok geniş ve aydınlık bir odada bulunuyordu. Benedetta'nın, neden bu kadar gösterişsiz olduğunu anlamakta güçlük çekeceği odanın tam ortasında basit, sade bacakları altın rengine boyanmış bir masa duruyordu. Döşemenin üzerine bir sürü deri ciltli kitap ve rulo yapılmış parşömen gelişigüzel dağıtılmıştı. Masanın altınaysa odaya hâkim olan mavi ve altın renginde desenli ve büyük bir halı serilmişti. Odanın yarım daire biçimindeki girintisine altın varaklı bir yatak yerleştirilmişti. Yatağın dört kenarındaki zarif kolonlar neredeyse şeffaf denilebilecek altın ipliklerle işlenmiş zarif bir tülü taşıyordu. Altın ve beyaz işlemelerle süslü yatak örtüsünün tam ortasınaysa hanedanlık amblemi nakşedilmişti. Birbirinin aynısı olan ve karşılıklı iki duvarda yer alan şöminelerde büyük meşe kütükleri yanıyordu. Odaya hafif bir yasemin kokusu hâkimdi. Duvarlarda tek bir tablo bile yoktu. Ancak Benedetta başını kaldırdığı zaman tavanda büyük bir fresk gördü. Bembeyaz bulutlarla kaplı masmavi bir gökyüzünün tasvir edildiği freskte üzerindeki beyaz tunik kadar açık tenli, kızıl saçlı bir genç kız gülümseyerek salıncakta sallanıyordu.

Benedetta hayranlıkla freski incelerken tiz bir sesin, "Kendini tanıdın mı?" dediğini duydu.

Etrafına bakındı ama kimseyi göremedi.

Önce bir kahkaha duyuldu, ardından da aynı tiz ses, "Henüz kendini tanıyamazsın, haklısın," dedi.

Benedetta sesin nereden geldiğini anlamaya çalıştı.

"Yatağın sağ tarafında küçük bir çekmece göreceksin. Aç onu."

Benedetta yatağın sağ yanındaki dolabın çekmecesini açtı. İçinde tertemiz bir beyaz tunik duruyordu.

"Giy onu," dedi itici ses.

Benedetta etrafına bakındı.

"Soyun ve o tuniği giy," dedi ses. "Bunu yaparken seni izlemek istiyorum."

Benedetta boğazındaki düğümün daha da büyüdüğünü hissetti.

Neden burada olduğunu çok iyi biliyorsun, diye tekrarladı içinden.

Elini ucuz bir fiyata aldığı elbisesinin cebine soktu. Daha önce alıp hazırladığı şeyi avucunun içine sakladı. Derin bir nefes aldıktan sonra, "İşemeliyim," dedi ve kımıldamadan bekledi.

Odada uzun bir sessizlik oldu.

Sonra tiz ses daha itici, daha rahatsız edici bir şekilde, "Bunu daha önce düşünemez miydin?" diye sordu.

"Özür dilerim, ekselansları," dedi Benedetta başını önüne eğerek.

Bir süre daha odaya sessizlik hâkim oldu.

"Yatağın altında bir lazımlık var."

Benedetta irkildi. Yapmaya karar verdiği şeyi evin patronunun gözleri önünde yapamazdı.

"Tamam, her şeyi berbat etme..." dedi o sırada tiz ses. "Git ve girişteki odada, gözlerimden uzak bir yerde işe. Hadi kımılda."

Benedetta rahat bir nefes aldı. Yatağın ayak ucuna eğildi, elini uzatıp cilalı metalden yapılmış lazımlığı aldı. Sonra girişteki karanlık odaya geçti, kalın perdeyi iyice çekti. Eteklerini kaldırdı ve cebinden aldığı şeyi cinsel organının içine yerleştirdi. Sonra çok dikkatli bir şekilde, yırtılmamasına özen göstererek iyice geriye itti. Ancak bu sırada lazımlığın boş olduğunu fark etti. Tuvaletini yapmadığı hemen belli olacaktı. O zaman lazımlığı elinden düşürmüş gibi hızla yere attı. Sonra kalın perdeyi aralayıp mavi odaya geri döndü.

"Özür dilerim, ekselansları..." dedi. "Lazımlık elimden düştü..."

Ses bu kez sinirliydi.

"Beni ilgilendirmiyor!"

Benedetta başını önüne eğdi.

Yeniden uzun bir sessizlik oldu. Sonra ses biraz daha sakinleşmiş olarak," Soyun," dedi. "O korkunç kıyafetlerini yatağın altına at, gözüm görmesin... Sonra da tuniği giy."

Benedetta soyunmaya başladı.

"Yavaş... Düğmelerini tek tek aç... Her seferinde bir düğme."

Benedetta korsesinin düğmelerini ağır ağır açtı ve yavaşça üzerinden çıkardı. Sonra yine ağır hareketlerle elbisesinin bağcıklarını çözdü ve onu da yavaşça yere bıraktı. Daha sonra tamamen çıplak kalıncaya dek üstündeki her parçayı teker teker çıkardı. Uzanıp tuniği aldı ve tam giyeceği sırada ses, "Hayır!" diye bağırdı. "Önce elbiselerini yok et!"

Benedetta kıyafetlerini topladı ve yatağın altına itti.

"Aferin, çok güzel... Şimdi tuniği giyebilirsin."

Benedetta tuniği alıp üzerine geçirdi. Saf ipekten yapılmış kıyafet derisini okşar gibi üzerinden kaydı. Benedetta içinin ürperdiğini hissetti.

Tüyleri diken diken eden tiz ses, "Çok güzel..." dedi. "Şimdi kendini tanıdın mı?"

Benedetta ne cevap vereceğini bilemedi.

Ses yavaşça güldü.

"Yukarı bak."

Benedetta gözlerini tavana çevirince salıncakta sallanan kız gibi giyinmiş olduğunu fark etti. Aynı kızıl saçlar, aynı şeffaf ten...

Sesin memnuniyeti açıkça belli oluyordu.

"Evet..." dedi. "Şimdi kendini tanıdın."

Duvarlardan birinin içine gizlenmiş küçük bir kapı açıldı.

Bir ayağı diğerinden kısa ve çirkin kamburu yüzünden sol omzu şişkin olan Prens Contarini, bedeninin dengesini tutturmak için kolunun birini öne doğru uzatarak o biçimsiz şekliyle odaya girdi. İncecik deriden yapılmış, kenarı altın tokalı ayakkabıları da dâhil olmak üzere tepeden tırnağa beyazlar içindeydi. Biçimsiz şekline uygun olarak bir kolu kısa, diğeri uzun olarak tasarlanmış beyaz tuniğinin düğmeleri de altından yapılmıştı.

Benedetta'nın içinden kaçmak, arkasına bakmadan bu kâbustan çıkmak geçti ama ayakları taş gibi hareketsizdi. Kendisine doğru ilerleyen korkunç görüntülü Prens'e baktı.

Prens, Benedetta'nın elini tutup onu yatağa götürdü ve tam ortasına yatırdı. Kollarını ölüymüş gibi göğüslerinin üzerinde birleştirdi. Sivri dişleri ve keskin, soğuk bakışlarıyla genç kıza gülümsedi. Ellerinin arasına yaseminlerden yapılmış bir çiçek tacı koydu. Sonra yatağın ayak ucuna doğru kaydı. Benedetta'nın bacaklarını ikiye ayırdı ve tuniğin etekleriyle bacak arasını örttü. Başını ipek kumaşın altına sokarak genç kıza dokunmadan, kızıl tüylerinin arasına gizlenmiş cinsel organına baktı. Başını bir yana eğip havayı kokladı.

"Benim için temizlik yapmanı takdir ettim."

Benedetta şaşkındı.

"Teşekkürler, majesteleri."

Prens heyecandan daha da kuruyan o tiz sesiyle, "Umarım bana söylediğin şey gerçektir," dedi.

"Bakireyim, ekselansları," diyerek bir kez daha yalan söyledi Benedetta.

Prens Contarini gülümsedi.

"Bunu anlamak hiç de zor değil. Bir işaretimiz olacak ya da olmayacak. Ve bu da senin kaderini belirleyecek."

Benedetta gözlerini kapadı.

"Hayır," dedi biçimsiz yaratık. Beyaz pantolonunun düğmelerini açıp dimdik olmuş penisini çıkardı. "Yukarı bak. İkizi kadar benzediğin o güzel kıza bak. Kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ekselansları."

Prens Contarini genç kızın üzerine doğru uzanırken, "Sevgili kız kardeşim," dedi. "O bu kadar mükemmelken ben böylesine çirkinim..."

Benedetta genç adamın cinsel organını tutup kendi mahrem yerine sürttüğünü hissetti.

"O, her şey... Ben ise hiçbir şeyim..."

Benedetta gözlerini salıncaktaki genç kızdan ayırmıyordu.

"O, ölü... Ben ise yaşıyorum..."

Benedetta Prens'in penisini kendi vajinasına sokmaya başladığını hissetti.

"Birileri onu zehirledi..."

Adamın cinsel organı yolunu bulmaya başlamıştı.

"Sonra da bunu yaptığına bin pişman oldu..."

Benedetta annesinin onu satarken kullandığı sistemin bu kez de işlemesi için dua ediyordu. Sadece bir kez daha, belki de son defa işlemeliydi. Prens'in, erkeklerin o her zamanki seks tutkusuyla kendinden geçmesini ve şu an olduğu kadar hassas olmamasını diledi.

"Bakire misin?" diye sordu Prens iğrenç sesiyle.

"Evet..." diye cevap verdi Benedetta fısıltı gibi bir sesle.

"Şimdi göreceğiz."

Prens cinsel organını hızla Benedetta'nın içine soktu.

Benedetta içi tavuk kanıyla doldurulmuş ince zarın bir an için direndiğini ve ardından yırtıldığını hissetti. Canı yanmış gibi bir çığlık attı.

Teşekkürler anne...

Prens daha da hızlanarak Benedetta'nın içinde gidip gelmeye başladı. Sonunda bedeni kasıldı, bir ürpertiyle sarsıldı ve yasemin demetinin üzerine yığıldı. Bir süre kımıldamadan durdu. Sonra kalkıp merakla Benedetta'nın bacaklarının arasını kontrol etti. Bir anda meraklı yüzünü

hoşnut bir gülümseme kapladı. Benedetta'nın bacaklarının arasından akan kana parmağını değdirdi ve kokladı. Sonra Benedetta'ya baktı.

"Bana yalan söylememişsin."

"Hayır, majesteleri..."

Prens Contarini başını salladı. Yataktan kalkıp kan lekesi olmuş pantolonunun düğmelerini iliklediği. Sonra yine hoşnut bir ifadeyle, "Beni kandırmamışsın," dedi. Benedetta'nın kan içinde kalmış tuniğine bakarak, "Sana hayal bile edemeyeceğin bir dünya vereceğim," dedi.

Benedetta onun yalpalayarak uzaklaşmasını ve geldiği kapıdan çıkıp gitmesini izledi. Sözde bakireliğini kaybettiği yatağa uzandı ve yıllar önce annesinin onu her gece *bakire* diyerek yeni bir müşteriye sattığı günleri düşündü.

O sırada siyah hole geçilen kapı açıldı.

Zolfo genç kızı kucaklamak için koşarak odaya girdi.

"Benedetta! Buraya, bizimle beraber yaşamaya gelmen çok güzel!"

Ancak genç kızı yatakta çırılçıplak ve bacaklarının arasından kan akarken görünce olduğu yerde donakaldı. Sonra iğrenerek yüzünü buruşturdu ve ona arkasını döndü.

O sırada Prens'in insanın tüylerini diken diken eden kahkahası duyuldu.

Benedetta mahrem yerini örtmeye bile kalkışmadan, "Teşekkürler, Prens," dedi alçak sesle. "Tıpkı annem gibi sen de bana kim olduğumu gösterdin. Teşekkürler..."

Ve tüm ergenliği boyunca peşini bırakmayan o tanıdık mide bulantısı hissini yeniden duymaya başladığını fark etti.

Ama artık tüm benliğini zehirleyen nefret duygusunun da kendini göstermek için bir yol bulduğunu biliyordu. Eğer Prens'in acımasızlığını yönetmeyi başarabilirse kendine bir müttefik bulmuş olacaktı.

"Lanet olası fahişe!" diye mırıldandı öfkeyle.

38

"Kim o adam?" diye sordu Pazarcı Anna.

"Hiç kimse," diye cevap verdi Mercurio.

Anna birkaç dakika önce Mercurio'yu soran ve şu an evin hemen karşısındaki kanalda, büyük bir teknenin içinde bekleyen iri yarı adama baktı. Genç adam tepeden tırnağa siyahlar giymişti. Sadece neredeyse beyaz denilecek kadar açık sarı saçlarını topladığı uzun kurdeleyle belindeki ipek kuşak aynı ton turuncu rengindeydi.

"*Hiç kimse* olamayacak kadar dikkat çeken bir tip," dedi Anna.

Mercurio, "Öyle," diye cevap verip Scarabello'nun teknesine doğru yürüdü.

"Seni bulmama şaşırdın mı, aşağılık herif?" dedi Scarabello gülerek.

Mercurio cevap vermedi.

"Bu dünyanın sahibi benim," diye devam etti Scarabello. Mercurio'nun çok şaşırdığından emindi. "Senin de sahibin benim. Ben herkesin her şeyini bilirim. Özellikle de adamlarımın."

Mercurio bir taşa tekme attı. Siyah bukleleri alnına düştü. Sonra Scarabello'ya baktı.

"Sen benimsin, değil mi?" diye sordu Scarabello.

"Ne istiyorsun?"

"Sana göre küçük bir işim var. Atla."

Mercurio eve doğru baktı. Anna kapının eşiğinde soğukkanlı ve dimdik bir halde durmuş, onlara bakıyordu.

Scarabello güldü.

"İzin mi alman gerekiyor?"

"Aşağılık herif!"

Mercurio tekneye atladı. Scarabello kürekte oturan iki adamına, "Gidelim!" diye buyurdu. Yüzünde buz gibi soğuk bir ifade vardı.

Tekne kamışların arasından ilerlemeye başladı. Kimse konuşmuyordu. Sadece durgun suya girip çıkan küreklerin sesleri duyuluyordu.

Anna'nın evi sazlıklar arasında gözden kaybolunca Scarabello, Mercurio'ya yanaşmasını işaret etti. Yüzünde hâlâ o buz gibi soğuk ifade vardı. Mercurio yaklaştı. O an Scarabello bir yılan çevikliğiyle Mercurio'nun burnuna kafa attı.

Mercurio sırtüstü teknenin içine düştü. Kanın sıcaklığını önce dudaklarında, sonra da çenesinde hissetti. Acıdan gözleri yaşla dolmuştu.

Scarabello şık dantel işlemeleri olan bir mendil çıkardı ve tekne Venedik'e doğru ilerlemeye devam ederken mendili kanalın suyuna sokup ıslattı. Sonra Mercurio'yu yakasından tutup kendine doğru çekti ve büyük bir dikkatle delikanlının yüzünü temizledi.

"Beni aptal yerine koyamazsın, adi herif. Bunu şu kalın kafana iyice sok, anlaşıldı mı?"

Mercurio burnunun acısına zor dayanıyordu.

Scarabello bembeyazken şimdi kan içinde kalmış mendili Mercurio'ya uzattı.

"Şunu burnuna bastır."

Mercurio mendili aldı ve hâlâ kanayan burnuna tampon yaptı.

Scarabello sanki bir şey olmamış gibi, "Tam sana göre olduğunu düşündüğüm küçük bir iş var," dedi.

"Artık dolandırıcılık yapmak istediğimden pek emin değilim," diye cevap verdi Mercurio.

Scarabello ses çıkarmadan Mercurio'ya baktı. Sonra gülerek, "Sen beni kim sanıyorsun, delikanlı?" diye sordu.

"Anlamadım."

"Sana aptal biri gibi mi görünüyorum?"

"Hayır..."

"Öyleyse neden beni aptal yerine koymaya çalışıyorsun?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum..."

Scarabello içini çekti ve gelip Mercurio'nun yanına oturdu. Bir elini delikanlının omzuna koydu.

"Sen bana aitsin, anladın mı? Eğer ben sana yapılacak bir iş olduğunu söylüyorsam onu yapacaksın. Şu senin Pazarcı Anna dediğin

kadının seni bir çiftçi, bir balıkçı ya da her neyse onu yapmak için ikna etmesi beni hiç ilgilendirmiyor. Sen kim olduğunu bilmiyor musun, delikanlı? Sen bir dolandırıcısın. Bir kılık değiştirme dâhisi. Bunu bilmen gerekiyor."

Scarabello, Mercurio'yu kendisine doğru çekti. Bu dostça bir hareket olabilirdi ya da Mercurio'nun boğazını sıkmaya çalışıyordu.

"Sen bana aitsin."

Kolunu Mercurio'nun omzundan çekti.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Sanki sen beni bir şey gibi... Bir kız çocuğu gibi görüyorsun..." Güldü. "Kıyafetlerimden, davranışlarımdan etkilenerek benim kibar, narin, yani kısacası başka biri olduğumu zannediyorsun. Oysa aksine ben neysem oyum, delikanlı. Gözlerimin içine bak. Gerçeği görebileceğin tek yer gözlerimdir." Yeniden Mercurio'ya gülümsedi. "Gözlerim seni korkutuyor mu? Evet. Gözlerimden ürküyorsun. Çünkü orada benim kim olduğumu görüyorsun. Ben o gördüğünden farklı biri değilim... Ve doğal olarak ne senin ne de başkasının arkadaşıyım. Arkadaşın olmadığıma göre ne isteklerinle ne de saçma krizlerinle ilgilenecek değilim. Beni ilgilendiren tek şey yine benim. Ben, Scarabello. Bu yeterince net mi?"

Mercurio başıyla onayladı. Burnunun şiştiğini hissediyordu.

Scarabello memnun bir ifadeyle güldü.

"Aferin."

Sonra gidip yerine oturdu, uzun bacaklarını üst üstte attı ve başka bir şey söylemedi.

Mercurio düşünüyor, bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu. Hayatının bir dönüm noktasında olduğunu sanmıştı. Rahat rahat hayaline yoğunlaşacak, bir süre sonra kendisine ait bir gemisi olacak ve Giuditta'yı buralardan alıp götürecekti. Oysa şu an bir tekneye oturmuş, yaptığı planların saçma sapan birer hayalden öteye gidemeyeceğinin farkına varmıştı.

Öfkesinin giderek arttığını hissederek, *gerçekten salağın tekisin*, diye düşündü kendi kendine. Sonra Scarabello'ya baktı; yeni patronuna.

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Scarabello beklemesini işaret etti.

Tekne Rialto'da karaya yanaştı ve tüccarlarla armatörlerin toplandığı yer olan Banco Giro'ya doğru yürümeye başladılar.

Scarabello iyi giyimli bir adamı belli belirsiz selamladı ve San Giacomo Kilisesi'ne doğru yürümeye başladı. Adam kısa bir süre sonra onlara yetişti ve birlikte Fabbriche Vecchie kalıntılarına doğru döndüler. Etrafta ağır bir idrar ve dışkı kokusu vardı ve bu ağır kokuya harç, güneşte kurutulmuş tuğla, yağmur ve nemden yosun tutmuş ahşap tahta kokuları karışmıştı. Kedi büyüklüğünde birkaç sıçan onları fark eder etmez yangının ardından kalan molozların arasına kaçıştılar. Scarabello, adam ve Mercurio yıkık bir duvarın yanına yığılmış yeni yapı malzemelerinin yanında durdular.

Scarabello, Mercurio'yu göstererek, "İşinizi halledecek adamımı getirdim, efendim," dedi.

"Bir çocuk mu?"

"Bunu yapabilecek biri varsa o da bu çocuktur, efendim."

Mercurio gururlandı.

Adam Mercurio'ya kısaca bir göz atıp, "Yelken bezinden yapılmış iki adet kontra yelkeni," dedi. "Şu an piyasada bulunmuyor ve gemim bir hafta içinde yelken açmak zorunda. Ellerinde kontra yelkeni bulunanlar sadece tersanedeki *eşkıyalar*. Hepsini kendilerine sakladıkları için de biz günahsız armatörler..."

Mercurio heyecanla adamın sözünü kesti.

"Siz armatör müsünüz? Geminiz mi var yani?"

Scarabello ters ters Mercurio'ya baktı.

Mercurio süstu. Ama olay gözünde birdenbire tamamen farklı bir hal almaya başlamıştı. İçinden, *sen gerçekten salağın tekisin*, diyerek gülümsedi. *Ama aynı şekilde de şanslısın.*

Bu arada Scarabello da ondan söz ediyordu.

"En iyi adamlarımdan biridir," diyordu. "Bir kılık değiştirme sihirbazı. Bunun kan olduğunu mu sanıyorsunuz?"

Mercurio'nun elinden kanlı mendili aldı. Yerdeki tozun içine attı. Sonra parmağını Mercurio'nun burnunun altına sürdü ve eline bulaşan kanı adamı gösterdi.

"Boya bu... Kırmızı boya."

Armatör ne düşüneceğini bilmiyordu.

Mercurio gülümsedi.

"Doğru söylüyor, efendim. Bakın, hiç canım acımıyor. Kırık değil."

Sonra acıya dayanarak ve biriken yaşlara engel olmak için gözlerini kırpıştırarak burnunu sağa sola çevirdi.

Scarabello, Mercurio'ya baktı, sonra adamlarına, sonra da armatöre... Sonunda yeniden dönüp hayranlıkla Mercurio'ya baktı. Bu çocuktan çok hoşlanıyordu ama aynı zamanda da rahatsız oluyordu. İçinde garip bir his vardı, bir önsezi; bir gün başları belaya girecek ve ikisi karşı karşıya gelecekti.

"O sözünü ettiğiniz yere girebilirim ve istediğiniz gibi sizin için o keten yelkenleri..."

"Keten değil, yelken bezi..."

"Evet, yelken bezinden olan yelkenleri sizin için alabilirim..."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu armatör.

"Hayır," dedi Scarabello. Son derece ciddi bir ses tonuyla, "Aksine çok zor," diye devam etti. "Adamım riski çok sever. Bu risk için ne kadar harcamayı gözden çıkarıyorsunuz, efendim?"

"Gemimin haftaya Trabzon'a yelken açabilmesi için gerekeni yapın, pişman olmayacaksınız. Başka bir şey var mı?"

"Evet," dedi Mercurio. "Size bu iyiliği yaptıktan sonra bana bir gemiye nasıl sahip olunacağını öğretir misiniz?"

Scarabello ve armatör şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar ve sonra aynı anda gülmeye başladılar.

Armatör yanlarından ayrıldıktan sonra Scarabello yeniden Rialto'da bekleyen teknesine doğru yürümeye başladı. Mercurio onu sessizce takip ediyordu. Birlikte tekneye bindiler.

"Nereye gidiyoruz?"

"Sen gerçekten tersanenin ne olduğunu bilmiyor musun? Adını hiç duymadın mı?"

"Hayır. Niçin soruyorsun? Bilmeli miyim?"

Kürekleri çeken iki adam gülüştü.

Tekne Büyük Kanal'a geri döndü, San Marco lagününü geçti ve sonra San Giovanni'nin Bragora mevkisini geçip Eski Tersane bölgesine geldi. Suda keskin bir petrol kokusu vardı. Yüzeydeki parlak ve geniş yağ lekeleri kanalın kenarındaki yosunları siyaha boyamıştı.

O sırada Scarabello gururlu bir edayla, "Venedik Tersanesi dünyanın en büyük tersanesidir," dedi. "Burada yaklaşık olarak iki bin kişi

çalışır. İki bin kişi ne demektir, bilir misin? Bu sayı savaş zamanında üç bine çıkar. Ayrıca burası Venedik'in en iyi korunan yeridir."

Mercurio, Scarabello'yu takip ederek tekneden indi ve birlikte kıyı yolu boyunca yürüdüler. Bir süre sonra Scarabello durdu ve parmağıyla bir binanın girişini işaret etti.

"Burası Porta di Terra..."

İnmeye başlayan hafif sis örtüsünün ardından büyük bir kapı görünüyordu. Mercurio Roma'daki bazı tarihî kemerleri hatırladı ama bu kapı henüz yepyeniydi. Sağ tarafından bir kule yükseliyordu. Kırmızı tuğladan yapılmış yüksek ve güçlü duvarlar binanın tüm çevresini sarmıştı. Silahlı iki muhafız kapının girişinde nöbet tutuyordu.

"Babam bir dok işçisiydi," dedi Scarabello. Mercurio genç adamın sesindeki hüznün hemen farkına vardı. "Yani tersanede çalışan şanslılardan biriydi. Ama geri zekâlı herif gemi halatı çalarken yakalandı." Başını salladı ve "Tersane, çalışanlarına büyük avantajlar sağlar," diyerek yeniden anlatmaya başladı. "Hayatları Serenissima tarafından garanti altındadır ve çocukları da doğar doğmaz burada çalışmaya hak kazanır. Ancak askerî kuralları vardır. Babamın şerefsizliğinden sonra annem ve ben evimizden atıldık ve bu lanet olası şehirde kaderimize terk edildik. Annem... İşte tahmin et... Böyle bir şehirde bir kadın ne iş yapabilir? Ancak ciğerlerinden hastaydı ve o kış tüberkülozdan öldü. Ben de bu gördüğün adama dönüştüm." Porta di Terra'ya dik dik baktı. "Hayatta hiç pişmanlıklarım olmadı. Babam yakalanmasaydı muhtemelen ben de üç kuruş için gece gündüz çalışarak gemi inşa eden bir işçi olurdum. Muhtemelen kendimi şanslı da hissedebilirdim. Hayat çok garip."

Mercurio'ya baktı. Bir tahta parçası alıp Porta di Terra da dâhil tersaneyi çevreleyen duvarları çamura çizdi. "Yelkenciler burada, Yeni Tersane'nin güney köşesinde," dedi sonra bir köşeyi işaret ederek. "Biliyorum çünkü babam hemen yakındaki bölümde çalışıyordu."

Sonra duvarların dibindeki bir yeri işaretledi.

"Kenevir mağazaları. Her yerde değişik ebatlarda halatlar ve palamarlar göreceksin. Burada sürekli bir insan trafiği vardır. Yelkenleri çaldıktan sonra senin de gideceğin yer burası olacak. Eğer seni durduran olursa şefinin seni kalçeteleri kontrol ettirmen için buraya gönderdiğini söyleyeceksin..."

"Şefim... Falkeçe..."

"Kalçete!"

"Tamam, kalçeteler kontrol edilecek."

Scarabello duvarın dışına bir su yolu çizdi.

"Bu, Tana..." Parmağıyla sağ taraflarını işaret etti. "Tam şurada. Doğrudan doğruya açık denize açılır. Tana'nın dibindeki duvarda bir merdiven var. Ben küçükken sürekli oradan duvara atlardım. Güzel bir yol. Sen de yapabilirsin. Sonra duvara çıktığın zaman kendini suya at. Teknesi olan birilerinin, bir balıkçı falan olabilir, dikkatini çekmeye çalış. İşte hepsi bu kadar. Balıkçı seni teknesine alır ve uzaklaşırsınız."

Scarabello gülümsedi ve çizmesinin ucuyla çamurdaki şekli sildi.

"Armatöre söylediğin o gemi hikâyesi de neyin nesi?"

"Bir gün tamamen kendime ait bir gemim olsun istiyorum."

Scarabello bir kaşını kaldırdı.

Mercurio bir kez daha kendisini aptal gibi hissetti.

"Tersaneye girmek için bir plan hazırla."

Scarabello, Mercurio'nun omzuna bir tokat attı ve dönüp yürümeye başladı.

"Hemen!"

"Babana ne oldu?" diye seslendi Mercurio arkasından.

Scarabello durdu.

"Hainlik suçuyla mahkûm edildi ve lagünde boğduruldu."

"Boğduruldu mu?" diye sordu Mercurio zor duyulur bir sesle.

"Serenissima'nın en temiz ceza yöntemi... Baksana etrafına, her yer su."

Koca bir yumruk gelip Mercurio'nun boğazına oturdu.

39

Giuditta neredeyse dört saattir başını kaldırmadan dikiş diktiği masadan kalktı. Elleri acıyordu ve işaret parmağının ucu sürekli batan iğneler yüzünden şiş ve kıpkırmızıydı. Yerde ve masanın üzerinde on kadar değişik model ve kumaştan sarı kipa duruyordu.

Giuditta babasının odasına gitti ve yavaşça kapıdan içeri süzüldü. Isacco başını ellerinin arasına almış, günlerdir çıkmadığı yatağında yatıyordu. Lanzafame'nin sevgilisi Marianna'nın ölümü onu bir girdabın içine atmıştı. Giuditta babasının bu ruhsal çöküntüsünü ona nasıl yardımcı olacağını bilemeden sadece izlemişti. Yatağın ayak ucunda duran şarap şişesini gördü. Gürültü yapmamaya özen göstererek yatağa yaklaştı ve şişeyi aldı.

"Bırak onu yerine!" dedi Isacco yerinden kımıldamadan.

"Sana dokunuyor, baba."

"Yerine bırak!"

Giuditta içini çekti. Babasının bu ses tonuna alışık değildi. Gözleri doldu ama ağlamamaya gayret etti.

"Gittikçe Komutan'a benzemeye başlıyorsun..."

Isacco aniden yerinden fırladı. Burun delikleri hızla inip kalkıyordu. "Bu evde biraz huzur bulamayacak mıyım?" dedi dişlerini gıcırdatarak.

Giuditta korkuyla bir adım geri gitti.

Isacco şişeye uzandı ve havaya kaldırdı.

"Bunun yüzünden mi bir parça huzur bulamıyorum?"

Giuditta kapıya doğru geri geri gitti.

"Bunun yüzünden mi?"

Isacco bağırarak şişeyi duvara fırlattı. Şişe duvarda kıpkırmızı bir iz bırakarak paramparça oldu.

"İşte! Sorun çözüldü!"

Isacco parmağını Giuditta'ya doğru sallayarak, "Sakın ortalığı temizlemeye kalkma!" diye homurdandı. "Çık dışarı!"

Sonra başını yeniden ellerinin arasına alıp kendisini yatağa bıraktı.

Giuditta şaşkınlık içinde odadan çıktı. Kapıyı kapadı ve Ghetto Nuovo Meydanı'na bakan pencerenin önüne geldi. Ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu.

"Bana yardım et, *Ha-Shem*... Babam olmazsa eğer..." Hıçkırarak ağlamaya başladı. "Kimsesiz kalırım..."

Umutsuzluk ve korku tüm benliğini sarmıştı. Yaşadıkları sefil eve baktı. Neredeyse eğilerek yürümek zorunda kaldıkları alçak tavanlar, dar odalar, gıcırdayan yer tahtaları, sonuna kadar açık bile olsalar odaya hava girmesine imkân tanımayacak kadar küçük pencereler... İki küçük odanın içinde uyuyor, yemek pişiriyor ve yaşıyorlardı. Birbiri üzerine yığılmış gibi duran, Yahudilerin yaşamaya zorlandıkları evlere baktı. Bu evler için Hristiyanlara daha önce ödedikleri kiranın birkaç katını ödüyorlardı.

Meydanda oynayan çocuklara baktı. Az ötede her gece üstlerine kapanan, o tok ahşap sesleri ve sürgülerinin gıcırtılarıyla ruhlarını titreten iki büyük kapıdan biri görülüyordu.

Kendilerini birer vahşi hayvan gibi kilit altına almak için alelacele yapılan kırmızı tuğlalı yüksek duvarlara baktı. Yanlarında oturan aile aklına geldi. Evlerindeki pencereler kıyı yoluna baktığı için örülmüştü ve bu beş kişilik aile her sofraya oturuşunda kırmızı tuğlalı duvarı izlemek zorundaydı. Giuditta, *özgürlüğe kapanan yaşayan duvarlar*, diye düşündü.

"Seni oradan kurtaracağım!" diye bağırmıştı Mercurio buraya tıkıldıkları ilk gece.

Sesi hâlâ Giuditta'nın kulaklarındaydı. Belki bir kez daha gelir ümidiyle her gün köprüye bakıp duruyordu. Ancak Mercurio ortalarda yoktu. Gündüz kapılar açıkken bile gelmiyordu. Bir daha hiç görünmemişti. Bazen öfkeden deliriyordu; tabii ki Benedetta'yla öpüşmüştü, hâlâ da öpüşüyordu ve ikisi birlikte onun arkasından alay edip eğleniyordu.

"Sen salağın tekisin," diye mırıldandı yine.

Ama buna rağmen elini cebine sokup o mendil parçasını çıkardı; ilk karşılaşmalarında kanlarının karıştığı mendil... Giuditta buna "sözleşme" diyordu.

"Sen zavallı bir salaksın," dedi kendisine daha çok kızarak.

O sırada kapı çaldı.

Düşüncelere dalmış olan Giuditta yerinden sıçradı.

"Kim o?"

"Benim! Kim olsun isterdin?"

Giuditta gidip kapıyı açtı ve kendini hemen her gün Isacco'yu ziyarete gelen Donnola'nın kollarına attı. Duygusal hareketlerden daima rahatsız olan Donnola, "Hey, sakin ol..." dedi. "Neler oluyor?"

"Yine sarhoş," dedi Giuditta ve ağlamaya başladı.

Donnola ne diyeceğini bilemedi.

"İyi değil," dedi Giuditta hıçkırarak. "Ve ben de ne yapacağımı, ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

Donnola, Giuditta'yı iki kolundan tutup kendisinden uzaklaştırdı ve ciddi bir ifadeyle omuzlarından tuttu.

"Ben hallederim."

Giuditta başını önüne eğdi.

Donnola, Isacco'nun odasına gidip hızla kapıyı açtı.

"Kalkın, Doktor! Kızınızdan duyduklarım doğru mu?"

"Siktir git, Donnola!"

Odadan fırlatılan bir şeylerin gürültüsü geldi. Sonra da bir inleme sesi duyuldu.

Biraz sonra Donnola acıdan kıvranıp sol bacağını ovuşturarak odadan çıktı.

"Sanırım biraz sakinleşmesi gerekecek."

"Kapıyı kapat!" diye bağırdı bu arada Isacco arkasından.

Donnola hemen kapıyı kapadı. Utançla karışık bir gülümsemeyle Giuditta'ya bakarak, "Konuşmak için uygun anı bilmek lazım," dedi. "Bir strateji meselesi, anlıyor musun?"

Giuditta başını salladı. Yeni diktiği sarı kipalardan birini alıp, "Ben çıkıp biraz dolaşayım," dedi.

"Mükemmel bir fikir!"

Giuditta evin kapısını açtı ve dalgın gözlerle Donnola'ya baktı. Donnola, Isacco'nun durumundan en az Giuditta kadar endişeliydi ama sahte bir gülümsemeyle genç kıza el salladı.

"Hadi! Gidip biraz eğlen. Ben buradayım."

Giuditta evden ayrıldı, küf kokan dar ve karanlık merdivenleri inip binadan çıktı. Yaşadıkları ev iki tefeci dükkânının tam ortasında kalıyordu.

Ghetto Nuovo'nun duvarlarının arkasından o günlerde kendini halkın Yahudilerden nefret etmesine adamış olan rahibin sesi geliyordu. Adria'da tekneden iner inmez karşılaştıkları rahipti bu. Sanki onları takip ediyordu, sanki bu dünyanın sesi oydu.

"Tanrı benimle konuştu!" diye bağırıyordu Peder Amadeo. "Dinle, Venedik. Bak şunlara! Artık hepsi kilit altında! Neden? Çünkü onlar kan dökücü yaratıklar! Onlar kanser! Onlar şeytanın büyücüleri!"

Giuditta başını öne eğerek bu çirkin sözleri duymamaya çalıştı. Günün nemli havasını derin derin içine çekti. Lagünün acımtırak nahoş kokusu her şeyin üzerine siniyordu; özellikle de havanın o günkü gibi durgun ve ağır olduğu zamanlarda. İnce bir sis tabakası meydanın taşlarını nemlendiriyordu. Giuditta, eteklerini biraz yukarı kaldırıp çamur birikintilerine basmamaya özen göstererek her zaman alışveriş yaptığı kumaş dükkânına doğru ilerlemeye başladı.

"Dünkü kipa değil sanırım," dedi dükkânı yöneten Ariel Bar Zadok.

Giuditta başını *hayır* anlamında salladı ve kumaş toplarına bakmaya başladı.

"Çok güzel bir kipa," dedi müşterilerden biri. "Nereden aldın?"

Giuditta bakışlarını kumaşlardan kaldırmadan, "Kendim diktim," dedi çekingen bir sesle.

"Sen mi diktin?" diye sordu kadın şaşkın bir sesle.

Giuditta kadına sırtını döndü ve hızlı adımlarla dükkândan çıktı. Ancak Cannaregio'ya doğru birkaç adım atmıştı ki kadın ona yetişti.

"Bekle," dedi Giuditta'nın yanma yaklaşarak. "Nereye kaçıyorsun?"

"Affedersiniz, alışveriş yapmam gerek."

"Pazara mı gidiyorsun?"

"Evet, doğru."

"Güzel, ben de pazara gidiyorum."

Kadın gülümsedi ve Giuditta'nın koluna girerek geceleri kapatılan diğer kapının hemen yanındaki meyve sebze pazarına doğru yürümeye başladı.

"Dinle beni, Venedik!" diye bağırıyordu öte yanda Peder Amadeo. "Günahlarından arın ve Yahudileri şehrinden kov!"

"Lanet olası rahip!.."

Kadının sesinden hem korku hem de öfke okunuyordu.

Giuditta yalnız kalmak istiyordu ancak kadından nasıl kurtulacağını da bilemiyordu.

Kadın, rahibin sesini kulaklarından silmek istercesine başını sağa sola salladı.

"Adım Ottavia... Biliyorum, biliyorum... Yahudi adı değil ama babamın eski Romalılara büyük bir hayranlığı varmış... Ottavia'nın kim olduğunu biliyor musun?"

Giuditta çekinerek hafifçe başını salladı.

"Neron'un çocuk yaştaki karısı!" dedi kadın âdeta bağırarak. "Düşünsene, Tanrı'nın merhameti üzerinde olsun, babamın o deli kafası neler düşünmüş." Aniden Giuditta'nın kolunu sıktı. "Atla."

Giuditta gayriihtiyari sıçradı ve kadına bakıp gülümsedi.

"Tek bir atlayış yeterli, değil mi?"

"Nasıl?"

"Sabit düşüncelerimizi kırmak için saçma sapan tek bir adım bile yeterli. Böylece her şey olduğundan daha farklı, daha hafif görünebilir."

Ottavia, Giuditta'ya göz kırptı.

Giuditta kadına yine gülümsedi.

"Eğer yanılmıyorsam sen doktorun kızısın... Şu bizim muhafızın arkadaşı olan doktor."

"Komutan Lanzafame."

"Peki senin adın ne?"

"Giuditta."

"Devamı?"

"Negroponte."

"Hah, şimdi oldu," dedi Ottavia. "Bizden farklı olmanızın nedeni bu demek. Çoğumuz Orta Avrupa'dan geliyoruz. Yani Alman Yahudisiyiz. Konuşmamızdan anlaşılıyor mu?"

"Azıcık."

"Sana komik geliyor mu?"

"Hayır..."

"Hadi ama... Ben gücenmem."

"Biraz komik geliyor, evet."

Ottavia keyifle güldü. Sonra bakışları gölgelendi.

"Kendi dilimizi özledim, biliyor musun? Burada herkes Almanya'nın soğuk bir yer olduğunu düşünüyor. Oysa güç ve enerji doludur orası..."

Dönüp Giuditta'ya baktı ve içini çekti.

"Bir kadın eşinin peşinden gitmek zorunda, hayatım. Bana sorsan orada kalırdım. Ama kocam ikrazatçılık yapmak istiyordu ve böylece buraya geldik. Şimdi Banker Anselmo'yla çalışıyor." Omuzlarını kaldırdı. "Para işinin ne gibi bir zevki vardır bilmiyorum. Biz matbaacıydık, biliyor musun? Mainz'dayken yani. Avrupa'nın en iyi matbaacıları oradadır. Ama buraya geldiğinde bu işi yapmana izin vermezler. Neden? Sadece Yahudi olduğun için. Venedikliler tüm gelişmiş teknikleri ve işin püf noktalarını öğrenebilirler ama ortada bu ırkçılık oldukça..."

Ottavia içini çekti.

"İnsanoğlu çok ahmak, nokta. Bunu sadece Hristiyanlar için söylemiyorum. Bazı Yahudilerin de kafalarının içinde beyin yok... Neyse, boş verelim... Çok gevezeyim, değil mi?"

Birbirlerine bakıp gülüştüler.

"Biraz da ciddi şeylerden konuşalım," dedi Ottavia. "Şu başındaki kipa mesela... Çok güzel. Ve Aziz Benedikt şahidimdir ki kafamızda taşımak zorunda bırakıldığımız saçma sapan şeyin bu kadar güzel bir şeye dönüşebileceğini hayal bile edemezdim."

Giuditta yanakları al al olmuş bir halde, "Ne diyebilirim?" dedi.

"Ah, güzel kızım," dedi Ottavia. "Bir hatan olduğu zaman utan, böyle güzel bir iş çıkardığın zaman değil. Kumaş satan adam dünkünden farklı bir kipa taktığını söyledi. Ne demek istedi? Birden fazla mı kipan var?"

Giuditta başını salladı.

Ottavia iç geçirdi.

"Ağzından kelimeleri cımbızla mı almak lâzım? Onları görebilir miyim? Belki birini bana satmak istersin."

Giuditta şaşkın gözlerle kadına baktı.

"Satmak mı?"

"Ne yani? Hediye mi edeceksin yoksa?"

Ottavia neşeyle güldü.

"Evet... Öyle düşünmüştüm..."

Ottavia bu kez bir kahkaha attı.

"Yahudi olduğundan emin misin? Şaka yapıyorum, hayatım. O aptal Hristiyanlar gibi benim de bizim gibilerle şakalaşmak hoşuma gidiyor. Böylece ben de onların saçmalıklarına alışıyorum ve canım daha az yanıyor."

Giuditta birden kadının koluna yapıştı.

"Öyleyse gidelim, Ottavia."

Birlikte Ghetto Nuovo'ya döndüler. Giuditta oturdukları binanın kapısına geldikleri zaman, "Beni burada biraz bekleyin," dedi. "Hemen döneceğim."

Merdivenleri koşarak çıktı ve eve girdi.

Isacco ve Donnola'yı baş başa vermiş, karşılıklı iki sandalyede oturur halde buldu. Isacco bir an başını kaldırıp yaşlı gözlerle kızına baktı. Sonra tek kelime etmeden başını yine önüne eğdi ve yavaşça geğirdi.

Giuditta yalnız geçen günlerinde diktiği tüm kipaları topladı ve o evden çıktığına ilk kez mutlu olarak merdivenleri hızla indi.

"İşte, hepsi burada... İstediğinizi seçin."

"Bak kızım, bana *siz* demekten vazgeç istersen. Kendimi yaşlı hissediyorum."

"Tamam," diyerek gülümsedi Giuditta ve kipaları kadına uzattı.

"Hangisi hoşuna giderse onu alabilirsin."

Ottavia kipaları eline aldı ve hepsine teker teker baktı.

"Çok beceriklisin, hayatım," dedi ve sonra Giuditta'ya yaramaz bir kız çocuğu gibi gülerek, "Gel benimle," dedi.

Birlikte kadınların hep birlikte çene çaldıkları meydana yürüdüler.

Kimileri örgü ya da dantel örüyor, kimileri de ara sıra çocuklarını kontrol ederek sebze ayıklıyordu. Ama Peder Amadeo onlara olan nefretini bağırmaya başlayınca hepsinin dikkati adama kaydı.

Ottavia kadınların yanına gelince, "İyi günler, Rachele," dedi. "Hepinize iyi günler."

Kadınlar tereddütlü gözlerle Giuditta'ya baktılar.

Ottavia bu bakışları fark etmemiş gibi yaptı. Boş sandalyelerden birine oturdu ve Giuditta'ya yanına gelmesi için işaret etti. Sonra ağır ağır elindeki kipaları incelemeye başladı. İçlerinden birini seçip havaya doğru sallayarak, "Bu modelin adı ne demiştin?" diye sordu Giuditta'ya.

Giuditta hazırlıksız yakalandığı için ne diyeceğini bilemeden ağzını açtı. Tam o sırada Ottavia imdadına yetişti.

"*Mainz* demiştin sanırım. Mainz modeli." Keyifle başını salladı. "Gerçekten çok uymuş."

Kipayı başına taktı.

"Yakıştı mı, Rachele?"

Rachele omuzlarını silkti.

"Alt tarafı sarı bir kipa işte..."

İlgilenmemiş görünmesine rağmen sesinde bir kararsızlık vardı ve bakışlarını uzun bir süre kipadan ayıramamıştı.

Ottavia kipayı başından çıkarıp elinde evirip çevirmeye başladı.

"Evet, haklısın. Ama bu işlemeler, aralarındaki renk uyumu, sarının bu değişik tonları... Ne bileyim, nedense bana..." Birden sustu ve omuzlarını silkti.

"Ah, neler saçmalıyorum ben böyle..."

Kipayı Giuditta'ya uzattı.

"Al."

"Ne diyecektin?" diye sordu kadınlardan biri.

"Saçma sapan bir şey."

"Bir sürü şey saçmalıyorsun zaten. Ha bir eksik ha bir fazla, fark etmez. Söyle hadi."

"Ne bileyim, gözüme o kadar güzel göründüler ki bir Yahudi kipası olduğunu unuttum neredeyse. İşte söyledim! Bir Hristiyanın bile rahatça kullanabileceği hoş bir kipa modeli gibi âdeta..." Omuzlarını kaldırdı. "Bak işte, bazen gerçekten saçmalayabiliyorum." Sonra Giuditta'ya döndü. "Hadi bana bir tane daha göster."

Kadınlardan biri Ottavia'nın az önce taktığı kipayı işaret ederek, "Şunu da bana uzatır mısın, kızım?" dedi.

Giuditta net bir gönülsüzlük ve çekingenlikle kipayı kadına uzattı.

Kadın kipayı aldı ve ondan önce davranmadıkları için pişman görünen arkadaşlarının bakışları altında evirip çevirmeye başladı.

Ottavia elindeki yeni kipayı havaya doğru kaldırarak, "Ah, bu da çok güzelmiş," dedi. "Gerçekten çok değişik bir parça!"

"Negroponte modeli," diye atıldı Giuditta.

Ottavia başını salladı.

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Daha önce bana Köln modeli olduğunu söylemiştin."

"Ah, evet... Haklısın."

Ottavia gülümsedi ve Giuditta'nın kulağına, "Kuzeyde bir kent, güzelim," dedi.

"Kulağına ne fısıldadın?" diye sordu kadınlardan biri hemen.

Ottavia dönüp kadına baktı.

"Güzel bir indirim yapmasını istedim. Tüm kipaları almak istiyorum. Her gün değişik değişik takarım."

İlkini almış olan kadın kipayı göğsüne bastırarak, "Hepsini mi?" diye sordu. "Ama bunu ben aldım, şimdi fiyatını soracaktım."

Rachele adındaki kadın Giuditta'nın elindeki bir başka kipayı göstererek, "Ben de şunu almak istiyorum," dedi.

"Amsterdam modeli olan mı?" dedi Ottavia. "Hayır, Rachele, olmaz... Onu ben almak istiyordum."

Rachele ayağa kalktı ve Giuditta'nın yanına gidip istediği kipayı kızın elinden çekip aldı.

"Mümkün değil, aklından bile geçirme!"

Bir saniye sonra tüm kadınlar Giuditta'nın etrafını sarmış, elindeki kipaları alıp kendilerinde deniyorlardı.

Hepsi çekip gittikten sonra Giuditta elindeki paraları saydı; iki tane *matapan*, bir tane on ikilik *bagattini* ve beş tane de *torneselli*.

"Hiç de fena değil," diyerek Giuditta'ya gülümsedi Ottavia.

Giuditta ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bu konuda çok yeteneklisin, hayatım. Doğruyu söylemek gerekirse ben de öyleyim..." Giuditta'ya bir dirsek atarak güldü. "Güçlerimizi birleştirmeye ne dersin?"

Giuditta şaşkınlıktan ne yapacağını bilemedi.

"Ciddi misin?"

"Meyvesi olmayan bir yeteneğin kime ne faydası olur?"

Giuditta kulaklarına inanamıyordu. Ancak farkına vardığı bir şey vardı; her ne kadar bu durumu kendisi yaratmamış olsa da istediği

ve düşündüğü şey bu kipaları Yahudiler arasında yaygınlaştırmaktı. Kafalarındaki yeni kipalarıyla gururlu bir şekilde uzaklaşan kadınlara baktı ve sarının her tonundan dikilmiş kipaların gerçekten de hayal ettiği kadar güzel olduğunu düşündü.

"Ciddi misin?" diye sordu yeniden.

Ottavia gülümseyerek başını salladı.

"Babanın çalışmadığını biliyorum..."

Giuditta irkildi.

"Sakin ol, hayatım. Ne de olsa küçük bir toplumumuz var..."

"Bundan söz etmek istemiyorum!" dedi Giuditta ve koşar adım kadının yanından uzaklaştı.

Binanın kapısına geldiği zaman on iki on üç yaşlarında bir kız çocuğuyla karşılaştı.

"Yahudi doktor burada mı oturuyor?"

"Hangi doktor?" diye sordu Giuditta anlamazlıktan gelerek.

"Fahişe Marianna'yı tedavi eden..."

"Sen kimsin?"

Küçük kız bakışlarını yere indirdi.

"Benim annem de fahişelik yapıyor... Ve Marianna'nın arkadaşıydı."

Başını yeniden kaldırdığı zaman gözleri yaşlar içindeydi. Yaşma rağmen ağırbaşlı ve güçlü bir ifadesi vardı.

"Annem hasta... Tıpkı Marianna gibi. Marianna anneme koca yürekli bir Yahudi doktorun acılarını dindirmeyi başardığını ve... Ve onu kurtarmak için elinden geleni yaptığını söylemiş."

Giuditta göğsünün sıkıştığını hissetti. "O doktor benim babam," dedi gururlu bir şekilde. "Hadi benimle gel."

Sonra binanın kapısından içeri girmeden bir kez daha arkasını dönüp her gün Mercurio'nun görüneceğini umduğu köprüye doğru baktı.

40

Pazarcı Anna kapıyı açıp Mercurio'yu karşısında suratı şişmiş halde görünce, "Aman Tanrım!" diye haykırdı. "Ne oldu sana böyle?"

"Yok bir şey," diye homurdandı Mercurio. "Burnumu çarptım."

Anna, Mercurio'yu kolundan tutup içeri girmesine engel oldu.

"Bu sabah seni aramaya gelen adama mı çarptın?"

Mercurio sert bir hareketle Anna'nın elinden kurtuldu.

"Beni rahat bırak!"

"O adamdan hiç hoşlanmadım."

"Kimin umurunda!"

Anna tokat atmak için elini kaldırdı. Ama Mercurio meydan okuyan gözlerle yüzüne bakınca, "Bana ne demeye çalışıyorsun? Annen olmadığımı mı?" dedi.

"Tamamen doğru."

Anna sessizce elini indirdi ve dönüp eve girdi.

"Anna..." dedi Mercurio hemen yaptığının farkına varıp. "Özür dilerim."

"Hayır, gerek yok," diye cevap verdi Anna dönüp bakmadan. "Haklısın."

Mercurio başını salladı. Anna ocağın üstündeki çorbayı karıştırmaya başlamıştı.

Mercurio içeri girip kapıyı kapadı.

"Çok özür dilerim..."

"Masaya otur," dedi Anna elindeki işi bırakmadan. "Çorba olmak üzere."

Mercurio kadının yanına giderek, "Ben düşünemedim..." diye söze başlamışken Anna, "Sana otur dedim, çocuk!" dedi. Hâlâ dönüp

Mercurio'ya bakmadan konuşuyordu. "Bir kez olsun denileni tekrar ettirmesen ne olur acaba?"

Mercurio o zaman Anna'nın ağladığını ve gözyaşlarını ona göstermek istemediğini anladı. Gidip masaya oturdu.

"Adı Scarabello..."

Anna çorbayı karıştırmaya devam ediyordu.

"İşe yaramaz serserinin teki."

Anna kepçeyi aldı ve çorbayı geniş bir seramik kaba boşalttı.

Mercurio kadının kazağının koluyla gözlerini sildiğini gördü.

"Ocağın karşısında ter içinde kaldım," dedi Anna ona doğru dönerken. Sonra kâseyi Mercurio'nun önüne koydu ve geçip karşısına oturdu.

"Sen yemiyor musun?"

"Az önce yedim."

Mercurio kaşığını çorbaya daldırdı.

"Bir aptallık yapmak üzeresin, değil mi?" diye sordu Anna aniden.

Scarabello onu tersanenin girişinde bıraktıktan sonra Mercurio etrafta bir teftiş yapmıştı. Giriş kapısındaki muhafızlar silahlıydılar ve kimsenin yaklaşmasına izin vermiyorlardı. Mercurio kapıdan uzaklaşıp duvarları incelemeye başlamıştı. Taşları birbirine bağlayan harcın pek çok yerde dökülmüş olduğunu görünce oluşan aralıklara elleriyle asılmış ve parmak uçlarıyla bu duvarı tırmanabileceğini düşünmüştü. Ayakkabılarını çıkardıktan sonra duvar çok yüksek olsa da ağır ağır tırmanabilirdi. Geçmişte de içinde çalınacak eşya bulunduğunu bildiği evlere tırmandığı olmuştu. Bu yüzden kendi kendine, *yapabilirsin*, demişti. Ama tam o sırada duvarın köşesinden silahlı bir muhafız görünmüş, Mercurio da hemen olduğu yere sinmişti. Daha sonra zayıf bir nokta bulmak amacıyla bir süre daha duvarın çevresini dolaşmıştı. Ancak Scarabello haklıydı; tersane ele geçirilemez bir kaleydi.

"Ne saçmalık," diye cevap verdi Anna'ya. "Hayır, yok öyle bir şey."

"Yüzünden her şeyi okumak mümkün."

Mercurio çorbadan bir kaşık daha aldı.

"Çok güzel olmuş."

"Başına neler geldiğini anlat."

"Hiçbir şey."

Mercurio kaşığı çorba kâsesinin içine attı.

"Şımarıklık yapacak yaşı çoktan geçtin," dedi Anna. Sonra o anaç ses tonuyla, "Her ne kadar bir annen olmamış olsa da..." dedi.

Mercurio, Anna'nın sözünü kesti.

"Çok büyük bir hayalim var."

Anna içini çekti.

"Yemeğini bitir, evlat."

Mercurio yeniden çorbasını içmeye koyuldu.

Anna, Mercurio'nun şiş burnunu işaret ederek, "Kırılmış olmasından korkuyorum," dedi. Sonra Mercurio'ya gülümsedi.

"Daha ilginç biri olacaksın. Kız burnu gibiydi burnun. Şimdi adama benzedin."

Sevgi dolu gözlerle delikanlıya baktı. Bu çocuk sahip olduğu her şeydi ve çok özel biriydi.

Sonra o tatlı sesiyle konuşmaya başladı.

"Çok büyük hayal diye bir şey yoktur... Çünkü hayallerin bir ölçüsü olmaz. Onlar ne büyüktürler ne de küçük."

Mercurio başını kaldırmadan çorbasını içmeye devam ediyordu.

Anna birden yerinden kalktı ve dikkatli bakınca çevresine diğerlerinden daha az harç sürülmüş bir tuğlayı yerinden çıkardı. Elini açılan boşluktan içeri soktu ve bir kese çıkardı. Sonra Mercurio'nun yanına döndü. Şıngırdayan kesenin düğümünü çözdü ve Mercurio'nun ona emanet ettiği altınları kucağına döktü.

"Çok fazla olduklarını sanıyorsun, değil mi? Hayır, değiller. Bu paraları ikiye katla. Sonra elde ettiklerini de ikiye katla. Onları da dörde katla, bir daha, bir daha..."

Mercurio başını kaldırdı.

"Ya sonra?"

Anna ellerini yana açarak, "Sonra da gemini satın al!" diye bağırdı. "Sözünü ettiğimiz şey bu, öyle değil mi? Ama eğer paran satın almaya yetmezse onu kendi ellerinle inşa edersin."

"Dalga geçmesi kolay!" diye bağırdı Mercurio. "Bu lanet olası dünyada hiç kimse istediğini yapmana izin vermez."

"Eğer elimi omzuna vurup *ah, zavallı çocuk* diyeceğimi sanıyorsan yanılıyorsun, delikanlı. Artık çocuk değilsin. Koca bir adam olduğunu görmüyor musun?"

"Dediklerini yapamam!" diye bağırdı Mercurio. Ayağa fırladı ve merdivenlere koştu. "Ben bir dolandırıcıyım, hepsi bu!"

Anna, Mercurio'nun basamakları ikişer ikişer çıktığını görünce yüreğinde bir korku hissetti; hayal kırıklığı gibi, hata yapmış gibi. Belki de Mercurio'nun hissettikleri de buna benzer bir şeydi. Belki kendisinin de çok büyük bir hayali vardı. Mercurio odadan çıkmadan bir saniye önce, "Haklısın!" diye bağırdı arkasından. "Haklısın... Sen böyle sıra dışı bir şeyi becerebilecek yetenekte biri değilsin!"

Sonra nefesini tutup bekledi.

Mercurio'nun kapı kolunu bırakıp ona doğru döndüğünü gördü. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı; yaralanmış, yenilmiş gibiydi. Anna delikanlının gözyaşlarını tutmak için büyük bir çaba harcadığını anladı. Sonra Mercurio merdivenleri inmeye başladı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır."

"Neredeyse gerçekleştirilmesi mümkün olmayan bir hayal," dedi Mercurio başını yere indirip.

Anna cevap vermedi.

"Gerçekten çok, çok büyük... Devasa..."

Mercurio, Anna'nın yanına iyice yaklaştı. Anna delikanlının saçlarını okşamaya başladı, gözünün önüne düşen bir bukleyi geriye attı.

"Çok büyük çünkü bir gemi de çok büyüktür, değil mi? Şu saçlarını kesmeliyiz yoksa yakında seni kız sanacaklar."

Mercurio o güne kadar saçlarını kimsenin kesmediğini düşündü.

Anna, Mercurio'yu elinden tuttu ve birlikte ocağın yandığı büyük odaya geçtiler. Anna, ateşin yanına bir sandalye çekti ve Mercurio'ya oturmasını işaret etti.

"Bir hayali elde edebileceğin şeylerle kıyaslama... Hayaller ne ölçüye gelir ne de tartıya."

"Ama bir gemi..."

Anna, Mercurio'nun sözünü keserek, "Sen amacının bir gemi olduğundan emin misin?" dedi.

Makası alıp Mercurio'nun arkasına geçti.

"Kulaklarını da kırpmamı istemiyorsan kımıldama."

Sonra kemikten bir tarakla Mercurio'nun saçlarını ayırarak kesmeye başladı. Ara sıra bir adım geri giderek yaptığı işe bakıyordu.

"Ben hiç düşünmemiştim..." diye söze başlayıp aniden sustu Mercurio.

Anna, Mercurio'nun kulaklarının üzerindeki saçları kesiyordu.

"Sen sadece basit bir dolandırıcısın, öyle değil mi? Bir suçlunun ne hayalleri ne de idealleri olur."

Mercurio kaşlarını çattı.

"Anlayamazsın..."

Anna, Mercurio'nun çenesine tuttu ve başını hafifçe kendisine doğru kaldırdı.

"Bak bakayım bana..."

Hızlı hareketlerle Mercurio'nun saçlarını kontrol etti, bazı yerlerini düzeltti. Sonra yeniden Mercurio'nun arkasına geçip kesimi bitirdi ve ancak işi bittikten sonra konuşmaya başladı.

"Bir lağım deliğinde yaşamanın senin için bir amaç olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne alakası var? Öyle bir delikte yaşamanın ne gibi..."

Anna, Mercurio'nun ensesine bir tokat attı.

"Senin dilin ne kadar uzun böyle! Seni kim yönetiyor? Beynin mi, dilin mi? Önce düşüncelerinin dili hareket etsin, delikanlı. Konuşmadan önce iyice düşün taşın. Ve her şeyden önemlisi sorulan soruları can kulağıyla dinle."

"Dediklerini duydum."

"Kes şunu!"

"Sana *duydum* diyorum!"

"Kımıldama yoksa bir yerini keseceğim."

Mercurio iki büklüm oldu.

"Düzgün otur!"

Mercurio oflayıp pufladı.

Anna soğuk bir ses tonuyla, "Neden bir lağım deliğinde yaşıyordun?" diye sordu.

Mercurio omuzlarını silkti ve pis pis gülerek, "Çünkü annemle babamın sıcacık saraylarında, bir elim yağda bir elim balda yaşamaktan hoşlanmıyordum," diye cevap verdi.

Anna delikanlının ensesine bir tokat daha attı.

"Geri zekâlı olduğumu düşünüyorsan bu konuyu burada kapatalım. Hemen şimdi!"

Mercurio utanmıştı.

"Yok, hayır... Ben..."

"Yok, hayır... Sen? Sorduğum şeye düzgün cevap vermeyi denesene... İkimiz de annen baban olmadığını biliyoruz... Açlıktan nefesi kokan biri olduğunu, hayatın habire kıçına tekme attığı bir pislik olduğunu bla... bla... bla... Bunları biliyoruz."

Anna, Mercurio'nun önünde durdu ve makası yüzüne doğru sallamaya başladı.

"Neden o Ölü Dürtücü ile kalmadın?"

"Ölü Gömücü."

"Of, yeter! Sabrım taşmak üzere..."

"Çünkü..."

"Hadi anlat!"

"Neyi?"

"Ne kadar kalın kafalısın, San Michele Arcangelo öksüzlerinden Pietro Mercurio! Onunla kalmak, bir bok çukurunda aç, susuz ve bir köpek gibi yalnız kalmaktan daha mı kötüydü?"

Mercurio birden öfkeyle bağırmaya başladı.

"Evet! Evet, evet! Bizi zincirliyordu! Birer köle gibi! Onun malıymışız gibi!"

"Ama o delikte..."

"Özgürdüm, lanet olası!"

Anna, Mercurio'nun yüzüne yine tokat atacakmış gibi elini kaldırdı.

"Ne biçim konuşuyorsun sen, terbiyesiz!"

Sonra elini Mercurio'nun yüzüne uzatıp yanağını okşadı.

"Özgürdün, güzel evladım... Özgürdün, evet."

Mercurio nedenini bilmiyordu ama içinden hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu. Kendini tutmaya çalıştı. Ama içinde bir şeyler kırılıp dökülmüş gibiydi. Kafası ise karmakarışıktı.

"İçinde denize karşı en ufak bir tutku barındırmayan birinin gemi sahibi olmayı düşlemesi çok garip," dedi Anna. "Hadi, bana hayalinden söz ettiğin zaman söylediğin ilk şeyi hatırla."

"Giuditta'yı buralardan alıp götürmek..."

"Hayır."

"Yeni Dünya mı?"

"Hayır."

Anna, Mercurio'yu omuzlarından tutup silkeledi.

"Heyecanını hatırla!"

"Ben... İstediğim şey..."

Mercurio'nun gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Hadi, evlat... Söyle şunu!"

"Özgür..."

"Tekrar et."

"Ben özgür olmak istediğimi..."

Anna, Mercurio'ya sarıldı.

"Evet, hayatım... Evet. İşte istediğin bu. Her zaman düşlediğin şey bu. Ne büyük bir gemi ne de hakkında bir şey bilmediğin ve muhtemelen vahşilerle dolu Yeni Dünya... Özgür olmak! Senin hayalin de amacın da bu. Ve her zaman da buydu."

Mercurio'dan ayrıldı ve delikanlının yüzünü yeniden ellerinin arasına aldı.

"Özgür olmak senin kanında var... Ve yüreğinde. Sen özgür olmanın gerçek anlamını biliyorsun ve bunu Giuditta'ya da hediye etmek istiyorsun."

Yeniden Mercurio'ya sarıldı.

"Bir geminin ölçülerinden çok daha büyük bir hayalin var. Bunun farkında mısın?"

Mercurio kadına baktı. Ocağın sıcaklığı yanağındaki yaşları kurutmuştu.

"Bir gemi nedir ki?" diyerek gülümsedi Anna ayağa kalkarken.

Kapının arkasındaki süpürgeyi alıp saçları ocağa süpürmeye başladı. Sonra eğilip Mercurio'nun siyah buklelerinden birini eline aldı ve dalgın gözlerle okşadı.

"Teşekkürler, evlat," dedi. "Bir zamanlar kocamın saçlarını keserdim. Yeniden böyle bir şey yapmak çok hoşuma gitti."

Sonra saçları ateşe attı ve dalgın gözlerle yanmalarını izledi.

Mercurio ise o an hâlâ özgür olmadığını düşünüyordu çünkü Scarabello'ya aitti. Ama Anna'nın yardımıyla ondan kurtulmayı da başaracaktı. Bu düşünceyle yüreğinde aniden ocağın ateşinden daha sıcak bir şeyler hissetmeye başladı.

Bir çeşit doygunluktu bu. Geçmişini düşünmeye başladı ve aklına Roma'da, Popolo Meydanı'nın arkasındaki toplu mezarlarda dolaşan küçük bir çocuk geldi. Üst üste atılmış cesetlerin arasında annesini

ararken duyduğu öfkeyi hatırladı. Annesini ölülerin arasında arıyordu çünkü onun da ölmüş olmasını umuyordu. Kim olduğunu bilmiyordu, görse bile tanıma ihtimali yoktu ama o yine de her ölünün yüzünde annesini arıyordu. Ölü Gömücü'nün *Benim Annem Kim?* oyununu Mercurio'nun bu öfkesini yok etmek için oynadığını ilk kez o zaman anladı. Tıpkı bir sahibin kölesine yaptığı gibi Ölü Gömücü'nün de kendince onun iyiliğini istediğini anladı. O an onu tüm yüreğiyle bağışladı.

Mercurio hiçbir zaman bir babası olsun istememişti. Onun istediği şey bir anneydi. Her zaman ve sadece, onu dünyaya getiren kadın tarafından terk edilmemiş olmayı dilemişti. Ve her zaman onun tarafından kabul edilmeyi hayal etmişti; öylece, olduğu gibi.

Şimdi o odada, yanan ateşin karşısında bu yeni duygusuyla çok yoğun bir şekilde karşı karşıyaydı; anne arayışına karşı duyduğu doygunluk.

Bir an bunun gerçek olmamasından korktu ve gözleri hemen Anna'yı aradı.

"Biz bir aileyiz, öyle değil mi?"

41

"Bugün bana iskelede bir yıl kadar önce Makedonyalı bir grup denizcinin baba kız iki Yahudiyi soymaya çalıştığını ancak sandıklardan sadece taş çıktığını anlattılar."

Ester'in gülüşü dalgaların gürültüsüne kristal zerrecikler gibi karıştı.

Ayakları bileklerine kadar kuma gömülü olan Shimon Baruch dönüp genç kadına baktı.

Ester de sustu ve Shimon'a gülümseyerek baktı. Rüzgâr ensesinde topladığı saçlarını uçuruyor, tokanın arasından kaçan bukleler sabırsızca alnına ve yanaklarına vuruyordu. Biraz daha kuvvetli gelen bir esintiyle başındaki ipek eşarp uçtu. Ester gülerek eşarbını yakalamaya çalıştıkça rüzgâr onu sürüklüyor, bir kelebek gibi havada dans ettiriyordu.

Shimon Baruch ise eşarbın uçmasıyla pek ilgilenmiyor gibiydi. Ester'in zümrüt yeşili gözlerinden ve kırmızı dolgun dudaklarından kendini alamıyordu.

"Çok komik, değil mi?"

Shimon, Ester'in gülerek sorduğu bu soruyu başıyla onayladı. Ama gülmedi çünkü henüz gülmeyi beceremiyordu. Ama Ester'in de onun gülmesini beklemediğini biliyordu; tıpkı Shimon'un Rimini'de kalmaya karar verdiği andan beri her gün buluşup yürüyüş yaptıkları bu kumsalda çocuklar gibi koşup eğlenmeyeceğini bildiği gibi.

Ester, Shimon'un ısrarlı bakışlarıyla karşılaşınca kızardı. Shimon genç kadının onun mutlu olmasını beklemediğini de biliyordu.

Ester, sonunda düşen ve bir nilüfer gibi suyun üzerinde dalgalanan eşarbına baktı. Sonra Shimon'a döndü ve gülümsedi. Ardında da, *yapacak bir şey yok,* dercesine omuzlarını kaldırdı.

Ama Shimon yerinden kalktı, kıyafetlerini çıkarmadan suya girdi ve eşarbı alıp geri döndü. Kıyıya gelince eşarbı sıktı ve Ester'e uzattı.

Ester'in ağzı bir karış açıktı. Ne yapacağını bilemiyordu. Sonra bakışları Shimon'un ıslak kıyafetlerine ve paçalarından su damlayan pantolonuna kaydı ve o an kendini tutamayarak kahkahalarla gülmeye başladı.

Shimon kadına baktı. Ve ona bakarken de hayatını Mercurio'nun radikal bir şekilde değiştirdiği günden beri ölümün hep yanında uyuduğunu düşündü. Her gece yatağında yatarken o etsiz kafasından çıkan pis kokulu nefesini yüzünde hissediyordu. O günden beri hayatı bir uçurumun kenarında hareket etmeden duran koca bir taş gibiydi. Fakat sonrasında sonunun uçurumun dibi olduğunu bilerek gittikçe hızlanmaya ve kontrolsüz bir şekilde yuvarlanmaya başlamıştı. Bu engellenemez düşüş sırasında Shimon her zaman olduğunu sandığı insan olmadığını keşfetmişti. İçinde yıllardır uyuyan ve o korktuğu dünyaya çok benzeyen bir gaddarlığın varlığını keşfetmişti. En ufak bir şey hissetmeden, en ufak bir suçluluk duygusuna kapılmadan ve tabii ki zerre kadar korkmadan insan öldürebileceğini keşfetmişti.

Tanrısız veya tanrıya rağmen yaşayabileceğini keşfetmişti.

Rimini'ye geleli neredeyse beş ay olmuştu ve bir şeyler yeniden değişmişti; hem de radikal anlamda. Beş aydır her gece yatağa girerken ertesi gün yola çıkacağını söylüyor ama hep aynı şekilde kalmaya devam ediyordu. Kendi kendisine, *ne için,* diye soruyor ama onu sıkıntıya sokacak cevabı da vermeyi geciktiriyordu. Her an yola çıkmaya hazırmış gibi yapmak daha kolaydı.

İntikam hırsını, yaşamının öncelikli amacı olan intikam hırsını canlı tutuyordu. Onu utandıracak herhangi bir cevaptan uzak durmaya çalışıyordu. *Yorgunum,* diye tekrarlıyordu. *Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var.*

Ama belli belirsiz görünmeye başlayan ve er ya da geç su yüzüne çıkacak olan gerçek, Rimini'ye gelir gelmez Ester'le karşılaşmasıydı. Ester; adının anlamı "*ben kendimi saklarım*" olan kadın. Sadece adının anlamıyla bile Alessandro Rubirosa diye seslendiği bu adamın tüm hayatını biliyormuş gibi görünen kadın.

Onu görmüş ve uzakta kalan memleketinin bazı şarkılarını andıran tatlı sesini duyduğu an birdenbire omuzlarındaki korkunç bir

yükü atmış gibi hissetmişti. Aynı anda da yorgun ama çok yorgun olduğunu fark etmişti.

Onu görmüş ve affedildiğini, kabul gördüğünü hissetmişti. Sanki o kadın günahkârları affedecek ve onları içinde bir yerlerde kabul edecek güçteydi.

Ester, Shimon'un mutlu olmasını beklemiyordu. Mutluymuş gibi görünmesini de istemiyordu.

Genç kadın, Shimon'a elini uzatarak, "Gelin," dedi. "Bu şekilde ıslak kalamazsınız. Hasta olmanızdan korkuyorum."

Shimon kadının eline bakarak bir adım geri gitti.

Ester yeniden elini uzattı. Shimon kadının yüzündeki samimi ifadeden bu hareketi onu küçük düşürmek için yapmadığını anladı. O zaman kadına yaklaştı ve birlikte Hostaria de' Todeschi'ye doğru yürümeye başladılar.

Ester birkaç dakika ciddi durmayı başardı ama sonrasında kahkahalarla gülmeye başladı. Küçük bir kız çocuğu gibi utanarak eliyle ağzını kapadı.

"Affedersiniz..."

Sonra Shimon'un her adım atışında ses çıkaran içi su dolu ayakkabılarını göstererek yeniden güldü.

"Ayakkabılarınızın içi kurbağa dolu sanki..." Kızaran yanaklarıyla Shimon'a bakıp gülümsedi. "Gücenmiyorsunuz, değil mi?"

Shimon başıyla *hayır* işareti yaptı.

Ne nasıl olduğunu ne de niçin olduğunu biliyordu. Bildiği tek şey, Ester'in onun kabuğunda bir delik açtığıydı. Rimini'den ayrılamayacağını daha o an anlamıştı. Şimdi sırası değildi.

Mercurio'nun izini takip etmeyeceğini o an anlamıştı. Şimdi sırası değildi.

Ester'in yanından uzaklaşmasını istemediğini o an anlamıştı. Hemen değil.

Bazı geceler Hostaria de' Todeschi'deki yatağına uzandığı zaman öldürücü düşünceler beynine üşüşüyor, ölümün nefesini yeniden hissediyordu. Ancak bunlar önemsiz düşüncelerdi. Rüzgârlı bir gündeki hafif beyaz bulutlar gibiydiler. Bir anda önünde uzanan güzel manzaranın içinde kaybolup gidiyorlardı.

O zaman yeniden tüm benliğiyle Ester'i düşünmeye yoğunlaşıyordu.

Rimini'ye geldiği ilk günü ve Ester'le karşılaşmasını hayal ediyordu. Diğer yarısını bulmuş biri gibi o anları defalarca düşünüyor ve zevkin doruklarına çıkıyordu.

Shimon o dakikalarda yalnız olduğunun farkındaydı ama yalnız olmadığını da biliyordu.

"İnsanların bakışları sizi rahatsız ediyor mu?" diye sordu o sırada Ester.

Shimon çevresine bakındı ve ancak o zaman kumsalı arkalarında bıraktıklarını ve artık şehrin içinden yürüdüklerini fark etti. Gelip geçenler dönüp Shimon'un ıslanmış haline bakıyorlardı.

Shimon o an yepyeni bir şeyin farkına vardı; yanındayken sakatlığından ötürü rahatsız olmadığı tek kadın Ester'di. Bu kadının sadece evet ya da hayır diye cevaplayacağı sorular sormak gibi olağanüstü bir becerisi vardı. Onunlayken Shimon'un yazı yazması, el kol hareketleri yapması, anlaşılmayı dilemesi gibi sorunları yoktu. Onunla her şey çok kolaydı.

Ester'e bakıp *hayır* anlamında başını salladı.

Gerçekten de insanlar o an umurunda değildi.

Ester, Shimon'a bakıp gülümsedi.

"Benim de değil."

Birkaç gün önce hancı, Shimon ile Ester'in her gün yürüyüşe çıktıklarını görünce, "Yahudi olmasına rağmen iyi bir kadındır," demişti. Sonra iyice yanına yaklaşıp, "Ancak uğruna din değiştirmenize değecek bir tip değil, bayım," diye devam etmişti. "Bu yüzden kendi işinize bakın... Özgürce diyelim."

Sonra da iki adamın kendi aralarında kadınlardan söz ederken yaptıkları gibi Shimon'a gülümsemişti.

Shimon'un cevabı adamın yüzüne buz gibi bakmak olunca hancı söylediklerinden hemen pişman olmuş ve başını öne eğerek, "Beni yanlış anlamayın, bayım..." diye kekelemişti.

Shimon bir süre daha buz gibi bakışlarla adamı süzmeye devam etmişti.

Her gün yürüyüş yaptıktan sonra ayrıldıkları nokta olan Ester'in evinin kapısına geldikleri zaman genç kadın birdenbire, "Kurulanmak için içeri girmek ister misiniz?" diye sordu. "Sizinkiler kururken kocamın kıyafetlerini giyebilirsiniz."

Shimon çekindi, çevresine bakındı.

O gün hancının ahlaksızca dokundurmalarından sonra Shimon yan yana yürürlerken Ester'i ilk kez çıplak hayal etmişti; bedenini, sıcaklığını... Ve onu öptüğünü düşünmüştü.

"İnsanların dedikoduları beni hiç ilgilendirmiyor, size söylemiştim," dedi Ester.

Shimon aniden Narni'deki kızı düşündü. Kızın güzelliğine duyduğu arzuya rağmen onu beceremememişti. Günler sonra ilk kez gitmesi ve yeniden Mercurio'nun peşine düşmesi gerektiğini düşündü.

O lanet olası çocuğu bulup cezasını vermedikçe huzur bulamayacağım.

Kendisini kafese kapatılmış gibi hissetti. Öfke göğsünden boğazına çıkmaya başladı. Tıpkı bir düşmana bakar gibi Ester'e baktı. Sonra aniden sırtını dönüp öfke içinde uzaklaştı.

Ester tek kelime etmedi, onu durdurmaya çalışmadı.

Shimon sokağın köşesine geldiğinde dönüp Ester'e baktı. Genç kadın başı önüne eğik, kapıyı açmaya çalışıyordu. Birden elindeki anahtar yere düştü ve onu almak için eğilmeden önce elinin tersiyle gözünden akan yaşları sildi.

Shimon'un gözlerinin önüne yeniden, onu küçük düşüren ve kendisini yarım bir adammış gibi hissettiren Narni'deki kızın o utanmaz yüzü geldi. Nefesi boğazını yakıyordu. Yumruklarını sıktı. Tırnakları avuçlarına battı. Dişlerinin sızladığını fark edince kilitlenen çenesini gevşetmeye çalıştı.

Shimon evin önünde durduğu zaman Ester kapıyı yavaşça kapamak üzereydi. Öfkeden yuvalarından çıkmış ve kıpkırmızı olmuş gözlerle genç kadını şiddetle kapıdan içeri itti. Sonra kendisi de girip kapıyı kapadı.

Ester kımıldamadan karşısında duruyordu.

Shimon bir an hareketsiz durdu. Alev alev yanıyordu.

Ester dolgun dudaklarını kımıldattı.

Shimon hiçbir saygı ya da özen göstermeden kadının üzerine atladı. Bedenindeki tüm kan dalgalanarak beynine çıktı. Sonra da tıpkı dalganın geri çekilmesi gibi yeniden bedenine yayıldı. Ardından baş döndürücü bir şekilde bacaklarının arasına inip oradaki ete can verdi. Shimon, Ester'i tutup hırsla kendine çekti. Bedenleri birbirine

yapışmıştı. Bacaklarının arasındaki dimdik organ Ester'in vajinasını bulmak istiyordu. Genç kadının eteğini yukarı kaldırıp onu duvara yapıştırdı. Bir elini iç çamaşırına sokup keten kumaşı yırttı ve parmaklarını Ester'in bacaklarının arasına soktu.

Ester gözlerini kapadı ve sessiz bir çığlık atar gibi ağzını ihtirasla açtı.

Shimon'un parmakları bir tutam tüye değdi. Onları ihtirasla araladı ve Ester'in sırılsıklam olmuş vajinasına dokundu.

Ester âdeta nefes almıyordu. İri iri açılmış gözlerini boşluğa dikmişti.

Shimon'un parmakları Ester'in bacaklarının arasında açılmış sıcak ve ıslak dudakların içine girip çıkmaya başladı. Başparmağı o dudakların arasındaki sert noktaya bastırınca Ester'in bedeninin kasıldığını hissetti. Diğer eliyle Ester'i duvara iyice yapıştırarak elbisesinin göğsüne asılıp yırttı. Ortaya çıkan göğsün pembe ucunu ihtirasla ısırdı.

Ester acıyla ve zevkle inledi. Dudaklarını araladı.

O zaman Shimon dilinin tüm cüretiyle morartırcasına o dudakları ısırır gibi öptü. Sonra nefes nefese kalmış bir halde durup Ester'in nemli dudaklarına baktı. Genç kadın da Shimon'un öpücüklerle ıslanmış dudaklarına bakıyordu.

Ve aniden Ester inledi. Shimon'un elini tutup bacaklarının arasına, ihtirasla şişmiş vajinasına bastırdı.

"Ah, hayır!" diye inledi yeniden.

Shimon'un bedeni öfke ve neşeyle karışık yoğun bir duyguyla titremeye başladı. Ester'i büyük bir kabalıkla yere itti. Kadının başının yere çarpmasını ikisi de umursamadı. Shimon, Ester'in eteklerini yukarı kaldırdı ve ellerinin kabarttığı siyah tüylere baktı. O sırada Ester de bacaklarını ayırıp titreyen nemli vajinasını Shimon'un gözleri önüne serdi. Shimon, genç kadının bacak kaslarının gerildiğini gördü. Pantolonunu çıkardı ve o nemli eti kendi etiyle öldürmek istercesine Ester'in içine girdi. Daha önce hiç denemediği bir sıcaklığın içine girmişti. Ağzını açtı ve gittikçe daha hızlı nefes alıp vermeye başladı. Ester, beden hareketleriyle Shimon'a yardımcı olurken Shimon da tüm kanının yeniden beynine çıkıp tekrar bedenine yayıldığını hissetti.

Ester, Shimon'un ellerini tutarak göğüslerine götürdü.

Shimon gıcırtılarını beyninde duyana kadar dişlerini sıktı. Bir, iki, üç kez, her seferinde daha şiddetle Ester'in içine girdi.

"Evet..." diye inledi Ester.

Ama Shimon artık onu duymuyordu. Kulakları kendi inlemeleriyle doluydu. Kafası sırtından aşağı inen zevkle doluydu. Orgazmın dehşetli titremesiyle sarsılmadan birkaç saniye önce o zevkin ıstırapla çok benzer olduğunu düşündü.

Ester, Shimon'u içinde tutmaya devam ederken Shimon içindeki bir düğümün çözülmeye başladığını hissetti ve dilsiz olduğundan beri ilk kez bir ses çıkarabildiğini gördü.

"Ağla..." diyordu Ester saçlarını okşayarak. "Ağla."

42

Küçük kız, San Cassiano Mahallesi'ndeki hepsi dar ve kule gibi uzun olan bir grup evi gösterdi ve adımlarını hızlandırdı.

Isacco mahallenin havasında ne olduğunu anlayamadığı bir koku duydu. Ne çok kötü ne de güzel bir kokuydu ama birçok kokunun karışımı olduğu kesindi. Isacco'nun içinden geri dönüp oradan uzaklaşmak geçti.

Donnola niyetini anlamış gibi Isacco'nun koluna girdi ve yüzüne baktı. Doktor umutsuzluk içinde geçen günlerin izlerini hâlâ yüzünde taşıyordu, âdeta yaşlanmıştı. Fabbriche Vecchie'nin kalıntılarını geçip buraya gelmek yaklaşık bir saatlerini almıştı. Isacco çevresine bakınmadan ağır ağır yürüyordu. Attığı her adımda Donnola onun fikrinden vazgeçip geri dönmesinden korkuyordu. Peşinden gittikleri küçük kızsa titriyor ve adımlarını gittikçe hızlandırıyordu. Öyle ki zaman zaman durup Isacco ile ona sakin olmasını ve konuşmamasını işaret eden Donnola'yı beklediği oluyordu.

"Annem orada," deyip binaların ortak avlusuna girdi küçük kız.

Donnola dönüp Isacco'ya baktı. Doktor'un yüzünde kaybolmuş bir çocuğun şaşkın ifadesi vardı.

"Gelin, Doktor... Bu taraftan."

Isacco önce Donnola'nın kolundan kurtulmaya çalıştı ama sonra direnmekten vazgeçerek, "Tamam," dedi. "Tamam... Hadi gidip o kadıncağızı da öldürelim..."

Donnola yorum yapmadı. Isacco, hem eşinin hem de Marianna'nın ölümünden kendisini sorumlu hissederek günlerdir içine kapanmıştı ve hiçbir şekilde aksine ikna olmuyordu. Ama şimdi bir kıpırdanma olmuştu. Doktor'un işini yapmasına, yeniden kabuğunu kırmasına bir

adım kalmıştı. Donnola bu kıpırdanmanın nedeninin o küçük kız olduğunu düşündü, belki de Giuditta'ya olan sevgisi Doktor'u harekete geçirmişti. Küçük kız, ölüm döşeğindeyken Marianna'nın onun annesine koca yürekli ve ön yargılardan uzak, başarılı bir doktor bulduğunu söylemesini ilettiğinde Isacco kızının gözlerinden babasıyla nasıl gurur duyduğunu okumuş olmalıydı.

Küçük kızın peşine takılıp kırmızı boyalı kapıdan içeri girerlerken Donnola, "Venedik'te yaklaşık olarak on iki bin fahişe var," dedi.

"Öyleyse istediğim kadar öldürebilirim, öyle mi?" dedi Isacco. "Yine de hepsini bitirmek zor olacak."

"Boş yere ağlayıp üzülmenize gerek yok demek istemiştim."

"Öyleyse niçin gülmeliyim?"

"Mesela Venedik'te bu kadar çok fahişe olmasına gülebilirsiniz."

"Ne ilgisi var?"

"Kaç fahişe öldüreceğinizi düşünmek yerine..." Donnola dönüp Isacco'ya baktı. "Siz bir Yahudisiniz, Doktor. Kaç fahişe öldürmeyi düşünmek yerine onlardan ne kadar para kazanacağınızı düşünebilirsiniz..."

Isacco bir an durup Donnola'ya baktı. Gün geçtikçe bu adamı daha çok seviyordu. Onun yaptığını kimse yapmazdı.

"Teşekkürler, Donnola..."

"Ne için, Doktor?"

"Boş ver..." Isacco hüzünlü bir ifadeyle güldü. "Ama teşekkürler..."

"Sizi anlayabilene aşk olsun, Doktor. Ama ilk müşterinize aptalca şeyler söylememenizi öneririm. İyi bir izlenim bırakmalısınız... Kendi iyiliğiniz için."

"Cehenneme kadar yolun var, Donnola."

"Ah, sonunda! İşte tanıdığım Doktor!" Donnola güldü. "Küçük kız kalpten ölmeden gidelim, Doktor."

Isacco dönüp binanın avlusuna giren üç basamağı çıktı. İçeriye adımını atar atmaz daha önce aldığı karışık koku yeniden burnuna geldi ancak bu kez çok daha baskındı. Hatta tüm mahalleye yayılan kokunun laboratuvarına geldiği söylenebilirdi. Onlarca karışık parfüm kokusu, başka aromalar ve diğer tiksindirici esanslar havada birbirine karışmış halde tüm avluyu doldurmuştu. Mine çiçeği, kişniş, Şark baharatları, tahta, amber, mür, tütsü ve egzotik çiçek kokularına ter,

kadın ve erkek teni, idrar ve dışkı, çöp, süt, maya, tereyağı, küf ve bozulmuş yemek kokuları karışmıştı. Tüm kokular tam bir karmaşa içinde birbiriyle savaşıyordu ve Isacco'nun başı dönmeye başlamıştı. Önlerindeki merdivenin tırabzanına tutundu.

Donnola telaşlanmıştı.

"İyi misiniz, Doktor?"

Isacco merdivenlerin yukarısına doğru baktı. Birkaç basamak önlerinde şişman bir kadın bayılmış yatıyordu. Yeni yürümeye başlamış bir çocuk duvara işiyordu. Bir sürü kadın ve erkek gülerek, küfürleşerek, düşerek, tükürerek, kıçlarını kaşıyarak, dalaşarak, dövüşerek, öpüşerek, kaçarak ya da kovalayarak merdivenleri inip çıkıyordu. Ve çıkardıkları sesler tıpkı kokular gibi ortak bir kakofoniyle birbirlerine karışıyordu.

Küçük kız kusmuk içinde kalmış bir basamağı atlayıp onları beklemeye başladı.

"Tanrım..." diye mırıldandı Isacco. "Biz nereye geldik böyle?"

Donnola güldü.

"Burası Castelletto'dur, Doktor... Fahişelerin yaşadığı mahalle."

"Tanrım..."

"Hadi, çabuk olun!" diye sabırsızlandı küçük kız. "Yalvarırım, çabuk olun."

Isacco başını salladı ve merdivenleri çıkmaya başladı. Aniden önünde süpürge sapı gibi zayıf ve çelimsiz, gaga burunlu bir fahişe durdu. Isacco'nun şaşkın bakışları altında gömleğinin önünü açıp hastalıklı bir adamın göğsü gibi dümdüz ve pörsümüş memelerini gösterdi. Isacco eliyle yüzünü kapadı ve iğrenmiş bir yüz ifadesiyle kadının yanından geçip merdivenleri çıkmaya devam etti.

"Oğlancı!" diye bağırdı fahişe arkasından.

Isacco dönüp kadına baktı. Kadının ağzı açıktı ve upuzun sarı dişlerinin hepsi ortadaydı. Ağzından tükürükler saça saça, "Kadınlardan hoşlanmıyor musun, oğlancı?" diye bağırdı.

Donnola kendine hâkim olamadan kahkaha atmaya başladı. Isacco da onca günden sonra ilk kez güldü. Hafifçe ama yine de güldü. Ruhunda bir şeyler yeniden ve kalıcı olarak değişiyordu. Hızlı adımlarla iki basamağı birden atladı, Donnola'yı geçip küçük kıza yetişti.

Fahişe pörsümüş memelerini tutup onlara doğru sallayarak, "Ne gülüyorsunuz?" diye bağırdı. "Oğlancı! Oğlancı!"

Donnola nefes nefese merdivenleri çıkarken, "Doktor, bekleyin!" diye seslendi. "Sizi anlayabilene aşk olsun! Ne oldu? Ne bu aceleniz?"

"Kımılda biraz, Donnola."

"Bu adam delirmiş olmalı," diye homurdandı Donnola. "Tamamıyla delirmiş."

Erkekli kadınlı bir sürü insanı geçtikten sonra beşinci kata geldiler. Küçük kız, Isacco'yu dar ve karanlık bir koridora soktu. Lambaların çoğu sönük ya da kırıktı. Koridora birbirleriyle yan yana on kadar kapı açılıyordu. Kapılardan bazıları açıktı ve Isacco önlerinden geçerken leş gibi yataklarda kimseye aldırış etmeden seks yapan kadın ve erkekleri görebiliyordu. Küçük kız en ufak bir rahatsızlık belirtisi göstermeden kapıların önlerinden geçip gidiyordu. Sonunda bir kapının önünde durdular. Kapının üstüne resmedilmiş şuh bir kadın görüntüsü kimsenin dikkatini çekmeyecek gibi değildi. Küçük kız kapıyı önce üç, sonra iki ve sonra da bir kez çaldı.

"Ben geldim."

İçeriden zayıf bir ses geldi.

"Yalnız mısın?"

"Yanımda Doktor var."

Önce bir inleme sesi duyuldu, sonra aynı zayıf ses, "İçeri girin," dedi.

Küçük kız boynuna asmış olduğu anahtarı kapının kilidine soktu. Kapıyı açmadan önce Isacco'ya döndü.

"Annemi iyileştirin, Doktor... Size yalvarıyorum."

Sonra ağlamamak için alt dudağını ısırdı ve zor duyulur bir sesle, "Lütfen ona ağladığımı söylemeyin," dedi.

Isacco başını salladı. Kendini yeniden büyük bir sorumluluk altında ezilmiş hissetti. Gitmesi gerektiğini düşündü. Küçük kıza annesinin suçlu olduğunu, günahları için cehennemde yanacağını ve bu hastalık yüzünden ölüme mahkûm olduğunu söyleyip gitmeliydi.

O sırada Donnola onlara yetişmişti.

"Sonunda! Buradayım, Doktor."

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu Isacco, Donnola'ya bakıp.

Küçük kız dikkatle onlara bakıyordu.

Donnola ansızın aldığı bu soru karşısında ne diyeceğini bilemedi.

Küçük kız kıpkırmızı olmuş gözleriyle, "Marianna'ya yaptığınızı yapın," dedi. "Eğer ölecekse de..." İçini çekti. "Onun da Marianna gibi mutlu ölmesini sağlayın."

Sonra elini cebine soktu, düğüm atılmış yeşil bir mendil çıkardı. Mendili açtı, içinden metal bir para alıp Isacco'ya uzattı.

Isacco içtiği onca şarap yüzünden başının taş gibi ağır olduğunu hissediyordu. Koridorun leş gibi havasını kokladı. Küçük kızın elindeki paraya baktı. Sadece çocukların ya da açlıktan nefesi kokan zavallıların ellerinde dönen paralardan biriydi. Kızın kirli elini tutup parayla birlikte avucunu kapadı.

"Sende kalsın," dedi ve sonra içeri girdi.

43

Mercurio, ilk kez bir balık sepetinin altına gizlenmiş olarak Venedik'e gittiği balıkçı teknesi Zitella'ya atladı.

"Küreklere geç."

Balıkçı artık onun kim olduğunu biliyordu. Araştırmış ve delikanlının Scarabello için çalıştığını öğrenmişti.

"Nereye gitmek istiyorsunuz, bayım?"

"Önce Tana kıyısına, sonra da Porta di Terra'ya."

Balıkçı bir an tereddüt etti.

"Tana kıyısı mı?" Sonra sesini alçaltarak, "Orada bir şey yok ki... Sadece duvar, tersanenin duv..." dedi ve sözünü bitirmeden sustu.

Mercurio adama cevap vermeden geçip pruvaya oturdu.

"Tonio!" diye bağırdı o zaman balıkçı. Sol kulağına bir halka küpe takmış iri yarı bir genç tekneye yaklaştı.

"Git, kardeşini çağır. Kürekçi lazım."

Tonio arkasını döndü.

"Berto! Küreklere!"

Bir dakika sonra Tonio'dan daha iri ama tıpkı onun gibi sol kulağında halka küpesi olan bir genç iskelede bitiverdi.

Mercurio adamlara baktı. Bu iki devle lagünde dolaşmak pek hoşuna gidecek bir iş değildi.

Balıkçı, Mercurio'nun ruh halini anlamış gibi iki kardeşe dönüp, "Beyefendi, Scarabello'nun bir dostu," diye açıkladı.

Scarabello'nun adı iki devin de Mercurio'nun önünde saygıyla eğilmesine yetmişti. Kardeşlerden biri, "Emrinizdeyim, bayım," diyerek Mercurio'yu selamladı.

"Tersaneye gidiyoruz," dedi balıkçı.

İki kardeş teknenin ortasındaki tahtaya oturdu ve soğuk havaya rağmen kollarını sıvadı.

"Eğer onlar kürek çekerse daha hızlı gideriz," dedi balıkçı, Mercurio'ya bakıp. Sonra iki kardeşi işaret ederek, "Bunlar iki *gönüllü* kürekçi," dedi.

"Bunlar iki ne?"

"Bizler kürek mahkûmuyuz, bayım," dedi Tonio ve hem kendisinin hem de kardeşinin ayak bileklerini işaret etti. İkisinin de bileklerindeki deri normalden daha koyuydu.

"Her ne kadar gönüllü de olsak, yani parası ödenen gönüllü kürek mahkûmu diyelim, savaş sırasında bizi küreklere zincirliyorlar. Böylece denize atlayıp kaçmak gibi bir şey söz konusu olmuyor."

Mercurio başını salladı. Kardeşlerin ayak bilekleri onun kollarından daha kalındı.

Balıkçı palamarı çözdü ve tekneyi suya doğru itti. İki kardeş küreklere asıldı. Manevra yaparken etraflarına bakındılar ve derin bir nefes alarak kürekleri suya indirdiler.

"Bir... Kürek... İki... Kürek," diye kelimeleri tek tek söylemeye başladı Tonio.

Yıllanmış kayından yapılmış kürekler iki kardeşin korkunç gücü altında gıcırdadı.

"Daha yavaş!" diye bağırdı dümenden balıkçı. "Beni düşüreceksiniz."

İki kardeş birbirlerine bakıp güldüler ama yavaşlamadılar.

Aniden tekne Mercurio'nun hayatı boyunca tahmin bile edemeyeceği bir hıza ulaştı. Pruva dalgaları ikiye bölerek suya dalıp çıkıyordu. Devler her kürek sallayışında Mercurio sırtüstü suya düşmemek için pruvanın kenarını sımsıkı tutmak zorunda kalıyordu. Adamlara baktı. Neşe içindeydiler. Yüzlerinden akmaya başlayan tere ve yarattıkları hız için harcadıkları güce rağmen hiç yorgun bir halleri yoktu, aksine eğleniyor gibiydiler.

Balıkçı sis yüzünden on adım ötesi bile görünmeyen, kıyıları sazlıklarla çevrili kanallarda tekneyi ustalıkla yönetiyordu. Mercurio nerede olduklarını hiç bilmiyordu. Çılgın bir hızla ilerlemeye devam ettiler. İki dev hiç yavaşlamadan, bir saniye bile dinlenmeden kürek çekmeye devam ediyor ve en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermiyordu.

Mercurio kendi düşüncelerine daldı. Tersaneye girmek için bir plan hazırlamıştı. Aklına gelen yegâne şey de buydu. Muhtemelen başka bir

alternatif de yoktu. Tıpkı Scarabello'yla olan ilişkisinde de başka bir alternatifi olmadığı gibi... Mercurio ona aitti, onundu. Ama Mercurio onu da dolandırabilirdi. Yetimhanedeki rahiplerden kurtulmuştu, Ölü Gömücü'den kurtulmuştu, papanın askerlerinden kurtulmuştu. Er ya da geç Scarabello'dan da kurtulacaktı.

"Tana kıyısına geldik, bayım," dedi balıkçı.

Mercurio düşüncelerinden sıyrılıp çevresine bakındı. Sol tarafında tersanenin duvarları yükseliyordu. Yukarı baktı; güzel bir atlayış olacaktı. Sonra dönüp iki dev kardeşe baktı. Peşlerine düşen olsa bile bu iki kürekçiye yetişmeleri mümkün değildi.

"Sizlere ihtiyacım olacak; üçünüze de... Birkaç gün içinde benden haber bekleyin."

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu Tonio.

"Gün batımına doğru burada olmak ve beni beklemek... Geldiğimde ciddi bir şekilde acelem olacak."

"Bayım, ben..." diyerek Mercurio'nun sözünü kesti balıkçı.

"Her birinize birer gümüş ödeme yapacağım."

İki *gönüllü*nün yüzü aydınlandı.

"Bayım..." diyecek oldu balıkçı yeniden.

Mercurio parmağını balıkçının yüzüne doğru sallayarak, "Sen hâlâ kendini affettirmedin," dedi. "Biliyorsun ki sana tek kuruş vermeden de bu işi yaptırabilirim. Ya da Scarabello'ya bana yardım etmediğini söyleyebilirim."

Balıkçının yüzü bembeyaz oldu ve susup başını öne eğdi.

"Şimdi de beni Porta di Terra'ya götürün. Şu tersane işçileriyle biraz arkadaşlık etmek istiyorum. Bakalım neye benziyorlar?"

Eski Tersane'ye vardıklarında koca bir yük gemisinin halat yapımında kullanılan ham keneviri boşalttığı bir rıhtıma yanaştılar.

"Bakın, bayım," dedi balıkçı, Mercurio'ya. "Şu paçavralar içinde olanlar ameleler ve hamallar... Ama şu diğerleri, kollarında kırmızı ve beyaz şeritler olan gri üniformalar giyenler... İşte onlar tersane işçileri."

Mercurio balıkçının omzunu sıktı ve tekneden atladı.

"Teşekkürler."

"Bayım..."

Balıkçı, Mercurio'nun peşinden tekneden atladı ve gelip karşısında durdu. Başı önüne eğikti. Birkaç kez derin nefes aldı ve gözlerini yerden

kaldırmadan, "Sizden özür dilemek istiyordum..." dedi alçak sesle. "Şu ilk kez karşılaştığımız zaman ve Zarlino'yla yaşanan olay yüzünden... Haklısınız, o an bir korkak gibi davrandım. Ancak olay şu ki..." Balıkçı, parmaklarıyla oynamaya başladı. "Olay şu ki ben gerçekten korkağın tekiyim..." Yeniden derin bir nefes alıp omuzlarını kaldırdı. "Özürlerimi kabul edin, efendim."

Mercurio böyle bir şey beklemiyordu. Hemen cevap vermedi çünkü ne diyeceğini bilmiyordu.

"Adın ne?" diye sordu sonunda.

"Battista, efendim."

"Benimki de Mercurio. Şu *efendim* zırvalığını da kes artık."

Balıkçı başını kaldırıp Mercurio'ya gülümsedi. Minnettar bir ifadeyle başını salladı.

"Ciao."

Mercurio kaşını kaldırdı.

"Neyin nesidir bu *ciao*?"

"Köle," dedi balıkçı. "Bizim geleneklerimize göre, *sizin kölenizim*, anlamına geliyor. Bizim buralarda *schiavo* yerine *sciao* denirdi. Sonra zamanla o 's' harfini de yuttuk... Ciao kaldı..." Güldü.

Mercurio balıkçının omzuna dostça bir tokat attı.

"Hoşuma gitti bu kelime. Ciao, Battista."

Battista kıpkırmızı oldu.

"Şu Tana'da yapacağımız şey tehlikeli mi? Eşim ve iki çocuğum var..."

"Yok canım..." diyerek yalan söyledi Mercurio. "Saçma sapan bir iş."

Battista rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi.

"Ciao... Mercurio."

Mercurio balıkçıya göz kırptı ve ellerini ceplerine sokarak iskeleye doğru yürümeye başladı. Başıyla işçileri selamladı. Hiçbiri onu umursamadı. Hatta kendi yaşlarındaki bir delikanlının dışında hepsi şüpheci gözlerle ona baktı. Mercurio delikanlının samimi biri olduğunu düşündü; tam dişine göreydi.

Hızla ilerleyip oradan uzaklaşıyormuş gibi yaptı. Sonra bir binanın arkasına saklanıp genç işçiyi gözetlemeye başladı.

Güneş neredeyse batmak üzereydi. Bir süre sonra yük gemisi rıhtımdan ayrıldı ve onun yerine tersanenin ambleminde olduğu gibi geniş,

dip tarafı yassı olan başka bir tekne demirledi. İşçiler ham kenevir balyalarını yeni gelen tekneye hızlı ve ustaca yüklediler. İşleri bitince tekne rıhtımdan ayrıldı ve geri dönüp Porta d'Acqua rıhtımına doğru ilerlemeye başladı. Tersane işçileri de birbirlerini selamlayıp ertesi gün yeniden görüşmek üzere ikili üçlü gruplar halinde rıhtımdan ayrıldılar.

Mercurio diğerlerine belli etmeden selamını alan işçiyi takip etmeye başladı. Serenissima'nın onlara ve ailelerine ayırdığı evlere doğru giden işçilerle yürümeye devam eden delikanlı kısa bir süre sonra arkadaşlarıyla vedalaşıp üç katlı bir binaya girdi. Mercurio hayal kırıklığına uğramıştı. Delikanlının peşinden binaya girmek son derece sakıncalıydı. Ama tam o esnada, içeri girmesinden beş dakika sonra delikanlı yeniden binanın girişinde belirdi. Başını kapının kenarından uzatıp sağa sola baktı ve arkadaşlarının iyice uzaklaşmasını bekledi. Sonra âdeta parmak uçlarına basarak çıktı ve karanlık sokaklardan birine daldı. Gözleri karanlığa iyice alışmış olan Mercurio da hemen peşine takıldı. Delikanlı bir şeyler saklıyor olabilirdi.

Tersane işçisi genç, önünde titrek ışıklı bir fener yanan dar bir kapının karşısında durdu ve açıp içeri girdi.

Mercurio da hemen peşinden kapının önüne geldi. Burası bir birahaneydi. Köşedeki pencerenin kenarından içeriye bir göz attı. Meyhanecinin elindeki bira bardağını delikanlının açgözlü bir ifadeyle kaptığını gördü.

Demek içkiyi seviyorsun. Güzel... Benim de işime gelir.

Delikanlının zar atılan bir masaya yaklaştığını görünce hepten keyiflendi.

Para kaybetmekten de hoşlanıyorsun... Bu çok daha iyi.

İşçi masaya oturup zar oynamaya hazırlanırken genç bir kıza yaklaşmasını işaret etti. Kız kırıtarak delikanlının yanına geldi. Genç tersane işçisinin kumara başlamadan önce zarları göğsüne sürdüğünü görünce de şuh bir kahkaha attı.

"Bir de fahişlere meraklıysan tam benim adamımsın," diye mırıldandı Mercurio kendi kendine.

Tersane işçisine hiç bakmadan birahaneden içeri girdi. Doğruca saçlarındaki bitleri ayıklamaya çalışan meyhanecinin yanına gitti ve bara oturdu. Cebinden bir matapan çıkarıp herkesin duyabileceği bir gürültüyle barın üzerine fırlattı. Müşterilerin nefesleriyle ılıklaşmış

havada şarabın ekşi aroması ile haşlanmış ve elma, erik, ayva kurularıyla fırınlanmış et kokusu vardı.

"Yemek yemek ve bir şeyler içmek istiyorum," dedi Mercurio. Sonra da az önce zarları göğsüne sürdüren fahişenin kıçına bir tokat attı.

Genç fahişe, tam tepki vermek ve küfür etmek üzereyken Mercurio'nun bir gümüş matapan daha çıkarıp göğsüne yerleştirdiğini görünce gülümseyerek delikanlıya sokuldu.

Mercurio işçinin onu görebileceği bir biçimde oturuyordu. Genç fahişeyi yanına davet etti ve ona şarap ısmarladı. Kendisinin içmeye en ufak bir niyeti yoktu, şarabın en zayıf noktası olduğunu biliyordu. Oysa genç kız şarabı bir dikişte bitirip bardağı barın üzerine vurdu.

Bu arada genç işçi yeniden zar atmak üzereydi ve kıza yanına gelmesini işaret etti. Mercurio kızın bardağına yeniden şarap doldurdu. Bunun üzerine genç fahişe elbisesinin yakasını biraz daha aşağı indirdi ve göğüslerini işçiye doğru salladı. Sonra da iki parmağını göğsünün arasına sokup az önce Mercurio'nun sıkıştırdığı gümüş parayı çıkardı. Kirpiklerini kırpıştırıp tersane işçisine omuz silkti. Sonra dönüp Mercurio'yu öptü ve şarabı yine kafasına dikip bir yudumda bitirdi.

İşçi endişeli gözlerle zarları attı ve kaybetti. Masaya bir yumruk vurdu ve arkadaşlarının itirazlarına rağmen masadan fırladı. Öfkeli adımlarla genç fahişenin yanına geldi ve bileğini yakaladı.

"Seni şans için yanıma her çağırdığımda geleceksin!"

Sonra tehditkâr bakışlarla Mercurio'ya baktı.

"Senin söylemek istediğin bir şey var mı?"

Mercurio delikanlının çok yapılı olmadığını düşündü. Bir saniyede onu yere devirebilirdi. Toplumsal konumu yüksek olan kişilere karşı zaten tepkiliydi. Bu işçi de kendilerini doğuştan üstün sanan ve dokunulmaz olduklarına inanan soylular gibiydi. Toplum içindeki konumu nedeniyle diğerlerinden daha çok hakka sahip olduğunu düşünüyor ve herkesin de kendisini bu gözle gördüğüne inanıyordu. Ancak kötü biri değildi; gözlerinden anlaşılıyordu. Hatta Mercurio onun sevimli biri olduğunu anlamıştı. İlk izleniminde yanılmamıştı; genç tersane işçisi cana yakın bir adamdı.

"Evet," dedi. "Söylemek istediğim bir şeyler var."

Delikanlı yumruklarını sıktı.

"Nedir?"

Mercurio yüzünde en ufak bir öfke belirtisi olmaksızın, "Umarım bu sürtük, bir tersane işçisi tarafından tercih edilmenin ne derece onur verici bir şey olduğunu anlıyordur," dedi.

İşçi beklemediği bu atak karşısında şaşırdı ve kaşlarını çatıp durumu anlamaya çalıştı.

"Sana içecek bir şeyler ısmarlayabilir miyim?" diye sordu Mercurio. Genç fahişeyi de oturduğu iskemleden iterek, "Sen de kaybol!" dedi.

Genç kız gümüş parayı avucunda sımsıkı tutarak, "Ben de bunu sana geri vermem," diye kıkırdadı.

Mercurio içerideki müşterilere dönerek, "Bu kıza hepinizin içkisini ödesin diye bir matapan verdim, arkadaşlar!" diye bağırdı.

Meyhaneci, "Ne? Bir matapan daha mı?" diyerek barın arkasından fırladı ve kaçmaya çalışan kızın elinden parayı almaya çalıştı. Kız kapıya yönelince de adam onu saçlarından tutup içeri çekti. Genç fahişe acıyla bağırdı. Meyhaneci, kızın hareket etmesine engel olurken birkaç müşteri de elindeki parayı aldı. Hep bir ağızdan, "İçki! İçki!" diye bağırarak matapanı meyhaneciye fırlattılar.

Genç fahişe ateş saçan gözleriyle Mercurio'ya baktı ve dişlerinin arasından, "Piç!" diye homurdandı.

"Üzgünüm," dedi Mercurio. "Hayat acımasız."

"Siktir git!"

Tersane işçisi, genç fahişenin kıçına bir tokat attı ve gidip Mercurio'nun yanına oturdu.

"Tanışıyor muyuz?"

"Hayır."

"Sanki bana..."

"Sence benim gibi bir adam bir tersane işçisini tanıyor olsa onu unutması mümkün müdür?"

Genç işçi böbürlenerek göğsünü şişirdi.

İşte o an Mercurio delikanlıyı avucunun içine almış olduğunu anladı. Er ya da geç Scarabello'nun boyunduruğundan kurtulacak ve kendisine yepyeni bir yol çizecekti. Ama şimdilik bu aptal herifle eğlenme zamanıydı.

"Dostum," diyerek gencin omzunu sıktı. "Bana tüm hayatını anlatmalısın."

44

Costanza Namez'in ya da herkesin onu çağırdığı şekilde *Hükümet*'in çalıştığı ve kızı Lidia'yla beraber yaşadığı oda, kulelerden –Castelletto'daki yüksek binalara halkın taktığı ad buydu– birinin beşinci katındaki bir viraneydi; gerçek bir virane. Isacco odadan içeri adımını atar atmaz ya ihmal edilen temizlik ya da artık iyice ilerlemiş olan hastalık yüzünden dayanılmaz bir kokuyla karşılaştı.

Pencere çok küçüktü çünkü oda onun tam ortasından başlayan bir duvarla ikiye bölünmüştü. Böylece kira diğer odada yaşayan fahişeyle ortak ödeniyordu. Pencerenin yakınınaysa kepek ve ezilmiş yulafla doldurulmuş, tahtakurularının cirit attığı ince bir şiltesi olan dar bir kerevet yerleştirilmişti. Duvardan duvara gerilmiş bir ipe takılı perde de deyim yerindeyse bu *özel bölümü* Hükümet'in çalışma yerinden, yani müşterilerini kabul ettiği genişçe ama yine pislik içinde bir yatağın olduğu bölümden ayırıyordu.

Ancak bir aydan beri müşteriler bu odaya uğramaz olmuşlardı. Bunun nedeni de dedikodu gazetesinin hızla yaydığı söylentiydi; herkes Hükümet'in bulaşıcı bir hastalığa yakalanmış olduğunu biliyordu.

Isacco kadının yattığı yatağa yaklaştı. Küçük kızı Lidia çoktan yatağın kenarına oturmuş ve elini annesinin avucunun içine koymuştu. Hükümet ter içindeydi ve alev alev yanıyordu. Isacco kadına baktı. Çok güzel olduğu söylenemezdi. Oval olan yüzü çenesinin bir bölümü yokmuş gibi âdeta yarıda kesiliyordu. Üst dişleri uzun ve öne çıkıktı ve minicik burnuyla birlikte bir kemirgeni andırıyordu. Ama Lidia muayene edilsin diye annesinin üzerindeki örtüyü açınca Isacco, Hükümet'e neden bu adın takıldığını anladı. Küçük olmalarına rağmen kadının göğüsleri yuvarlak ve dolgun, badem ezmesi gibi bembeyazdı. Kalçaları

da aynı şekilde dolgun ve yuvarlaktı. Vajinasındaki tüylerin dipleri her ne kadar siyah olsa da üst kısımları altın rengindeydi. Küçük kız annesinin bacaklarını aralayıp yaraları Doktor'a göstermek isterken gururlu bir edayla, "Onları ben boyuyorum," dedi.

Isacco, Marianna'yı öldüren illetin belirtilerini hemen tanıdı. Küçük kıza dönüp, "Ört üstünü," dedi. Sonra Donnola'ya baktı.

"Ayı üzümü, dağ tütünü, şeytan pençesi, dulavrat otu, aynısefa, tütsü taneleri... Ve ayrıca peygamber ağacı yağı da hazırlat."

"Tiryak yok mu?" dedi Donnola gülümseyerek.

"Bırak şu lanet olası tiryakı."

Donnola giderken Isacco ceketini ve sarı kipasını çıkardı, gömleğinin kollarını sıvadı. "İş başına," dedi küçük kıza dönüp. "Bir parça temiz beze ve sıcak suya ihtiyacım var, yaraları temizlemeliyiz. Burada su ısıtabilir misin? Mümkünse temiz su olmalı."

"Burada olmaz," dedi Lidia. "Koca Ağız'a gitmeliyiz."

"Öyleyse... Şu Koca Ağız mıdır nedir, hemen ona git."

Küçük kızın yerinden kımıldamadığını görünce, "Hemen şimdi," diye tekrarladı.

Lidia başını önüne eğip gülümsedi.

"Şimdi gidemem... Az önce kapısının önünden geçerken çalıştığını gördüm."

"Ah, evet... Anladım."

Isacco ışığın biraz içeri girebilmesi için odanın ortasındaki perdeyi kaldırdı.

"Sence ne kadar sürer?"

Lidia omuzlarını kaldırdı.

"Anladım." Isacco homurdanarak pencerenin yanına gitti.

"Bu nasıl açılıyor?"

"Sadece diğer odadan açılabilir."

"Öyleyse gidip aç. Annenin temiz havaya ihtiyacı var."

Küçük kız kulağını odayı ikiye ayıran duvara dayadı.

"Mümkün değil. Kardinal de çalışıyor."

"Kardinal mi?"

Lidia güldü.

"Quirina sürekli kırmızı kıyafetler giyer ve kadından çok erkeğe benzer."

Isacco sabırsızlanarak duvarı yumrukladı.

"Kardinal, pencereyi aç!"

"Siktir git, budala!" diye bağırdı diğer taraftan biri.

"Sesi de erkek gibiymiş," dedi Isacco, Lidia'ya dönüp.

"Erkek gibi de dövüşür."

"Öyleyse ısrar etmemek daha iyi," dedi Isacco ve yatağın kenarına oturdu. Bir elini Hükümet'in alnına koydu, sonra Lidia'ya döndü.

"En azından sıcak suyu hazırlayabilseydik... Git bak bakalım şu, neydi adı? Koca Ağız mı?"

"Evet, ona Koca Ağız diyorlar çünkü..."

"Tamam, tamam... Anlayabiliyorum. Uygun olana kadar kapısının yanında bekle ve sonra sıcak su ve temiz bezle geri dön. Hadi göreyim seni."

Küçük kız annesine baktı.

"Merak etme," dedi Isacco. "Ben yanındayım."

Lidia ancak o zaman dışarı çıktı.

Isacco örtünün bir ucunu kaldırıp kadının alnındaki teri sildi.

Fahişe gözlerini açtı. Kıpkırmızıydılar ama canlı bakıyorlardı.

"Sürekli uyuyormuş numarası yapıyorum çünkü kızımın yüzüne bakmak bana çok acı veriyor."

Isacco şaşırdı. İçinde bulunduğu duruma rağmen fahişenin sesi inanılmayacak kadar duygulu, güzel ve sıcaktı.

Hükümet, Isacco'nun şaşkınlığının nedenini anlamış gibi, "Odayı olabildiğince karanlık yapıyorum ve sonra da onları daha çok ne heyecanlandırıyorsa onu söylüyorum... Müşterilerimden söz ediyorum... Bundan çok hoşlanıyorlar."

"Anlıyorum..." dedi Isacco. "Ne zaman başladı? Nasıl ilerledi? Kendini nasıl hissediyorsun?"

Hükümet insanın içine işleyen o şehvetli sesiyle, "Dinle, Doktor..." dedi. "Öleceğimi biliyorum. Benim de Marianna'ya yaptığın gibi acı çekmeden ölmemi sağla. Onu ziyarete gittiğimde ben de hastaydım, yeni başlamıştı. Marianna bana huzur içinde ölmesi için kendisine yardım ettiğini söyledi. Yaptığından dolayı sana minnettardı. Asla iyileşeceğini umut etmedi... Ama bana dedi ki..."

"Şimdi sızlanmayı kes. Sen ölmeyeceksin."

Hükümet bir şey demeden Isacco'nun yüzüne baktı ve sonra, "Param yok," dedi. Isacco kadının yüzündeki gülümsemede her fahişede olduğu gibi biraz hüzün, biraz da iş bilirlik olduğunu biliyordu.

"Şu ana dek kızımın yaptığım mesleğe ilgi duymasına engel oldum. Ama ya sonra? Sonra ne yapacak?"

Isacco kalbinin sıkıştığını hissetti. Ancak bir şey diyemedi. Başını önüne eğdi, kadının elini iki elinin arasına aldı ve küçük kızla Donnola'nın bir an önce gelmesini diledi. Kaderinde doktorluk yapmak olduğuna inandığı zaman ölümle bu kadar burun buruna yaşayacağını anlamamış olsa gerekti ve bu kadar mantıklı, bu kadar basit bir şeyi düşünemediği için de aptalın tekiydi. Ama sonra eşiyle konuşurmuş gibi, "Belki de gelmemi istediğin nokta buydu," diye mırıldandı. "Senin ölümünü kabul edebilmek için ölümü defalarca solumam mı gerekiyordu?"

Aniden kapı açıldı ve iri memeleri kırmızı tuniğinin altında hoplayan heybetli biri eşikte göründü.

"Az önce kıçını yırtan sen miydin?"

Isacco ayağa kalktı. Kardinal denen o garip yaratıktan muhtemelen bir karış daha kısaydı.

"Üzgünüm... Ben doktorum ve..."

"O nasıl?"

"İyi değil."

"Neye ihtiyacın var?"

"Odanın havasını değiştirmek istiyorum... Ona temiz hava gerekli."

Kardinal geri dönüp odadan çıktı.

"Daha önce söyleyebilirdin."

"Doğru ya..." dedi Isacco alçak sesle. "Ne kadar aptalım..."

"Çok iyi biri," dedi Hükümet.

O sırada odanın penceresi de açılmıştı.

"Örtünün altından çıkma," dedi Isacco kadına ve yandaki odaya geçti.

"Teşekkürler," dedi Kardinal'e. "Şimdi de odayı temizlememiz gerekiyor. Çok önemli."

Isacco, Kardinal'in bakışlarından suratına bir yumruğun gelmek üzere olduğunu düşündü. Ama Kardinal odadan çıktı ve merdiven boşluğundan aşağı doğru sallanarak, "Kimde süpürge, su ve bez var?"

diye bağırdı. "Hükümet'in odasını temizlememiz gerekiyor. Hadi sallanmayın, orospular! Beni aşağı indirip dişlerinizi elinize verdirmeyin!"

Sonra Isacco'ya döndü.

"Şimdi gelirler."

Kısa bir süre sonra ellerinde süpürge, kova ve bezlerle iki fahişe odaya girdi. Kadınlardan biri biraz da küllü su getirmişti. Tek kelime soru sormadan ikisi de yere diz çöküp döşemeyi silmeye başladı. Bu arada Kardinal de kirli elbiseleri bir kenara ayırıyor, çöpleri topluyor ve kirli tabakları bir leğenin içine atıyordu. Bir başka fahişe de bulaşıkları küllü suyla yıkayıp duruluyordu.

Göz açıp kapatıncaya kadar oda tertemiz olmuş ve kötü koku büyük oranda kaybolmuştu. Donnola elinde ilaçlarla, Lidia da sıcak su ve temiz bezle odaya girdiğinde gözlerine inanamadı. Pencere kapatılmış, şömine de yakılmıştı. Hükümet'in kapısının önünde de kadınlardan oluşan küçük bir kalabalık vardı.

Isacco onlara bakarak, "Şimdi çalışmam gerekiyor," dedi.

Kadınlar başlarını salladılar ama hiçbiri yerinden kımıldamadı.

"Lütfen..." dedi Isacco. "Rica ederim, bırakın odaya hava girsin."

Kardinal kuşkulu gözlerle Isacco'ya bakıyordu.

"Ne yaptığını bildiğinden emin olmalı mıyız, Doktor?"

Isacco gülümsedi.

Kardinal bu gülümsemeyi olumlu anlamda kabul etmişti.

"Hadi bakalım, orospular! Kaldırın kıçınızı!"

Kadınları bir işaretiyle kapının önünden uzaklaştırdı. Fahişeler tam dağılmak üzereyken aniden şaşkınlıkla fısıldamaya başladılar. Bir dakika geçmeden odaya peşinde biri Şaşı olmak üzere iki adamıyla birlikte siyahlar içinde genç biri girdi. Belindeki ipek kuşağın kenarından bir hançerin sapı görünüyordu.

"Scarabello..." diye mırıldandı Donnola korkuyla.

Scarabello odaya bir göz attı, havayı kokladı. Donnola'ya bir kez olsun dönüp bakmadan kısa bir süre Isacco'yu süzdü ve sandalyeye konmuş ceketle sarı kipayı fark etti. Sonra dönüp kapıdaki fahişelere baktı.

"Neler oluyor?"

"Odayı biraz temizle..." diye söze başladı Kardinal.

Ama Scarabello susması için işaret etti. Yeniden havayı kokladı. Hiç kimseye özel bir şekilde bakmadan, "Bu oda boşaltılacak!" dedi. "Bunu biliyorsunuz, öyle değil mi?"

Fahişeler başlarını önlerine eğdiler. Hiçbirinden çıt çıkmıyordu.

"Annem ne olacak?" diye sordu Lidia.

"Umurumda değil!" dedi Scarabello sert bir dille. Sonra profesyonel bir bakışla Lidia'yı süzerek, "Tabii sen onun yerini almayı kabul edersen o zaman başka," dedi.

Küçük kız kıpkırmızı oldu. Gözlerindeki korku net bir şekilde belli oluyordu.

Fahişelerin arasında yine bir uğultu oldu.

"Tamam..." dedi küçük kız.

"Hayır, Lidia!" diye inledi annesi yattığı yerden. "Hayır!"

"*Hayır* az bile kalır," dedi Isacco ve Scarabello'ya doğru bir adım attı. "Siz nasıl bir adamsınız? Bu kadın..."

Bir anda Scarabello belindeki hançeri çekmiş ve ucunu Isacco'nun boğazına dayamıştı. Bir süre sessizce Isacco'nun gözlerine baktı. Sonra silahını indirdi ve Lidia'ya döndü.

"Öyleyse anlaştık, küçük kız," dedi. "Ne kazandığını bilmek istemiyorum, benim için önemli değil. Bana her hafta bir gümüş vereceksin ve bilirsin, gecikmeyi asla kabul etmem..."

"Ama bunu nasıl yaparsınız?" diye atıldı Isacco yeniden.

Scarabello yerinden hızla fırladı. Bıçağı yeniden elindeydi, kollarını açtı ve kendi etrafında döndü. Isacco, Negroponte rıhtımındaki kavgaların içinde büyümüştü. Bir adım geri sıçradı, Scarabello'nun saldırısını geçiştirdi, genç adamın geri dönmesine fırsat vermeden bir adım öne çıktı ve tam karşısında ama oldukça avantajlı bir şekilde durdu. Scarabello'nun iki adamı hızla bıçaklarına davrandı.

O esnada Donnola kollarını yanlara açarak ikisinin arasına girdi.

"Hayır, Scarabello! Lütfen! Doktor sana saygısızlık etmek istemiyordu. Kim olduğunu bilmiyor, sana nasıl davranılması gerektiğini bilmiyor... Buraya yeni geldi... Lütfen Scarabello, yalvarırım..."

Kapıdaki fahişeler nefeslerini tutmuşlardı.

Scarabello adamlarına sakin olmalarını işaret etti. Sonra Isacco'ya bir omuz atarak yanından uzaklaştı.

"Nasıl oluyor da bir doktor, üstelik Yahudi bir doktor kavganın kurallarını biliyor?"

Sesindeki saygı hissedilir gibiydi.

"Buradan daha kötü yerlerde büyüdüm."

Scarabello kısa bir süre daha Isacco'ya baktı ve sonra yüksek sesle gülmeye başladı., "Gördünüz mü?" dedi fahişelere dönerek. "Bir de buraya *Cehennem* diyorsunuz. Oysa doktor çok da kötü bir yer olmadığını söylüyor... Bir anlamda."

Fahişeler ciddi duruşlarını hiç bozmadan Scarabello'yu izliyorlardı.

"Özür dilerim, bayım..." dedi Isacco. "Ama anlamaya çalışın. O daha bir çocuk ve..."

"Sen anlamaya çalış, Doktor!" dedi Scarabello sesini yükselterek. Bıçağını kınına soktu ve gelip Isacco'nun tam karşısında durdu.

"Bu bir iştir. Kuleler bir iş yeridir. Ve bir işin de para kazandırması gerekir, aksi takdirde iş olmaktan çıkar. Bu oda onun evi değil."

Fahişenin yattığı yatağın yanına geldi.

"Hükümet, yoksa bu odayı satın mı aldın?"

"Hayır..." dedi Hükümet nefes gibi bir sesle.

Scarabello dönüp gözlerini Isacco'ya dikerek kadınla konuşmaya devam etti.

"Bunca yıl boyunca haftada bir gümüşten fazla mı kazandın?"

"Evet..."

"Odalar için fahişelere iki ya da üç gümüş teklif edenler var mı?"

"Evet..."

"Scarabello'nun odalarından birinde yaşadığın için mutlusun, değil mi? Sana karşı hep dürüst oldum mu?"

"Evet..."

"Güzel. Duymanız gerekeni duydunuz, Doktor. Küçük kızın çalışmadığı zamanlarda Hükümet'i tedavi edebilirsiniz."

Scarabello son kez Isacco'ya uzun bir bakış attı.

Kardinal hemen araya girdi.

"Hadi, herkes işinin başına! Anlaşıldı, Scarabello. Lidia fahişelik yapacak. Ben ona gerekenleri öğreteceğim ve ilk müşterilerini ağırlamasına yardımcı olacağım. Tamam mı?"

Hükümet yatağında hıçkırıklara boğuldu.

Kardinal itici bir ses tonuyla, "Sen de kes ağlamayı, sürtük!" dedi. "Scarabello haklı ve bu konu da burada kapandı."

Hükümet üzerindeki örtüyü başının üzerine kadar çekip ağlamaya devam etti.

Scarabello havayı kokladı.

"Ah, bütün odalar bu oda gibi tertemiz olmalı, mis gibi kokmalı. Bu senin için bir şans, küçük kız. Ama beni dinle ve biraz şişmanla. Erkekler kemik torbalarından hoşlanmazlar."

Fahişeler odanın kapısında iki yana çekilip Scarabello'nun çıkması için yol açtılar. Scarabello o an Donnola'ya ilk kez baktı.

"Söylesene," dedi. "Mercurio adında benim için çalışan bir genç neden seni bulmak için bu kadar çok uğraşıyor?"

Donnola, Isacco'ya kaçamak bir bakış attı ve başını hemen önüne eğdi. Omuzlarını kaldırarak, "Kim bilir, Scarabello," dedi. Sonra da gülümsemeye çalışarak, "Adı ne demiştin?" diye sordu.

Scarabello, Isacco'ya yaklaştı ve gülümsedi.

"Bir doktor için ne çok gizem!"

Sonra yeniden Donnola'ya döndü.

"Bana soracak olursan işin içinde bir kadın meselesi var. Her neyse, ona seni burada bulabileceğini söyleyeceğim, Donnola. Görüyorum ki doktorun asistanlığını yapıyorsun, değil mi?"

"Eh, beni bilirsin... Bir gün oradayım, bir gün burada..."

Scarabello gülümsedi ve Isacco'ya döndü.

"Pekâlâ, Castelletto hakkında ne düşünüyorsun, Doktor? Sadece Yahudilerin mi kilit altında yaşadıklarını sanıyordun? Farkında mısın, kanunlara göre fahişeler halk arasında dolaşırken boyunlarına sarı bir fular takmak zorundalar. Demek istediğim şu ki fahişelerle Yahudiler arasında ciddi bir benzerlik var. O yüzden hoş geldin, Doktor. Kendini evinde gibi hisset, lütfen."

Scarabello bir süre daha sırıtarak Isacco'ya baktı ve ardından çekip gitti.

Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Duyulan sadece örtülerin altında ağlayan Hükümet'in hıçkırıklarıydı. Fahişeler, Scarabello'ya karşı davranışı yüzünden Kardinal'e kınayarak bakıyorlardı ancak hiçbirinin tek kelime etmeye cesareti yoktu.

Lidia hâlâ korkudan titreyen sesiyle, "Üzülme, anne..." dedi. "Göreceksin, fahişelik yapmak bana zor gelmeyecek..."

Hükümet bu kez bağıra bağıra ağlamaya başladı.

Kardinal yatağın yanına yaklaşıp Hükümet'in üzerindeki örtüyü öfkeyle çekti.

"Ne ağlıyorsun, geri zekâlı mahluk? Kızına gerçekten de fahişelik yaptıracağımızı mı sandın? Ey Tanrım, sen budala sürtüğün tekisin. Scarabello her hafta kirasını alacak ama Lidia bu işi asla yapmayacak." Sonra kapının önünde duran ve ağızları bir karış açık vaziyette onu izleyen fahişelere döndü. "Bana bakın, sürtükler! Para biriktirmeye başlayın. Her hafta Hükümet için bir gümüş toplamalıyız. Scarabello parasını aldığı müddetçe emin olun ki bizi pek kontrol etmeyecektir."

Hükümet bu kez neredeyse kontrol edilemez bir şekilde ağlamaya başladı. Kızının elini tuttu ve onu kendisine doğru çekti.

Kardinal ellerini çırparak, "Tamam, bu kadar gösteri yeter!" diye bağırdı. Sonra Isacco'nun omzuna bir tokat attı. "Kendini Scarabello'ya vurdurma, Doktor. Sana ihtiyacımız var. Hadi şimdi işini yap. Yoksa buraya gelme niyetin farklı mı?"

Isacco gülümsedi.

"Doğru söylüyorsun... Hadi bakalım, şimdi herkes dışarı!"

45

Simsiyah giyinmişlerdi. İkisi pruvada, ikisi kıçta dikiliyordu. Gondolcu da siyahlar içindeydi ve sessizce kürek çekiyordu. Su tıpkı yağ gibi hareketsiz, dümdüz ve sakindi. Cellat, kukuletasını yüzüne iyice indirmişti ve teknenin ortasındaki bankta, Mercurio'nun yanında oturuyordu.

Mercurio'nun elleri arkasından bağlıydı, başı da öne eğikti. Gondolun nemli tahtalarına ve celladın uzun, ince parmaklı narin ellerine bakıyordu.

Sonra gondol durdu.

Mercurio başını kaldırıp etrafına bakındı. Açık denizdeydiler. Sağ ve sol taraftaki kıyı sisli bir çizgi gibiydi. Hiçbir şey belli olmuyordu. Sessizlik o kadar yoğundu ki gondolun omurgasından gelen gıcırtılar vahşi bir hayvan homurtusunu andırıyordu.

Cellat, Mercurio'ya ayağa kalkmasını işaret etti.

Mercurio kararsız bir halde ayağa kalktı.

Pruvadaki muhafızlardan biri Mercurio'nun sol koluna tersanede işlediği suçu açıklayan bir kâğıt astı.

Cellat eline bir halat aldı ve o ince parmaklı, becerikli elleriyle sıkı bir düğüm attı. Halatın ucundaki ilmeği Mercurio'nun boynuna geçirdi ve ona bankın üzerine çıkmasını işaret etti.

Mercurio denileni yaptı.

"İşte hepinizin geberdiği yer burası," dedi cellat ve delikanlıyı itti.

Mercurio dengesini kaybedip gondoldan aşağı yuvarlandı. Su buz gibiydi ve delikanlının nefesini kesiyordu. Başını suyun üstüne çıkarmaya ve yüzeyde kalmaya çalışıyordu ama sadece bacaklarını kullanarak bunu başaramıyordu. Gondola baktı. Hepsi onu izliyordu. Cellatsa halatın diğer ucunu ortası delik dört köşe bir taşa bağlıyordu.

Düğümleri iyice sıktı ve taşı başının üzerine kaldırdı. Zaman durmuştu. Sonra adam taşı denize fırlattı. Taş küçük bir yay çizdi ve tok bir sesle suya düştü.

Mercurio boynunda bir sıkışma hissetti. Karşı koymaya çalıştı. Var gücüyle bacaklarını çırpıyordu. Ama bir dakika geçmeden suyun dibine doğru batmaya başladı. Debeleniyor, öfkeli bir şekilde kurtulmaya çabalıyordu ama denizin dibindeki karanlığa doğru hızla inişine engel olamıyordu. Gondolun suyun üstündeki gölgesinin gittikçe uzaklaştığını gördü. Giderek daha güçlü bir şekilde çırpınmaya başladı. Derken boynundaki halat birdenbire gevşedi ve Mercurio'nun dibe doğru hızlı inişi durdu.

Mercurio halatın ucundaki taşın parçalara ayrıldığını gördü.

Bunu görünce yeni bir kurtulma umuduyla direnmeye başladı. Kol kaslarını iyice sıktı. Birden ellerindeki düğümler de çözüldü. Mercurio yüzeye doğru yüzmeye başladı ama tam o anda güçlü bir akıntı, hem de giderek güçlenen bir akıntı onu savurdu. Sonunda Mercurio bir resife oyulmuş bir çeşit mağaranın içine itildi.

Delikanlı o an ciğerlerinin fazla dayanmayacağını anladı. Akıntıdan kurtulup yeniden yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmalıydı, aksi takdirde boynuna asılan taşın yerine bu akıntı onu öldürecekti. Yukarı baktı ve hafif bir ışık gördü; sanki bir tür kuyuydu. Mercurio var gücüyle onu dibe çekmeye çalışan akıntıyla mücadele ederek hızlı bir şekilde yüzmeye başladı. Işığın gittikçe yaklaştığını görüyordu, az sonra nefes alabilecekti.

Ama ışık iyice yakınlaştığında yolunu demir bir ızgara kesti. Mercurio elini uzattığı zaman eli suyun üstüne çıkabiliyor, güneşin yakıcılığını hissedebiliyordu. Var gücüyle ızgaraya asıldı ve onu sabitlendiği kayadan ayırmaya çalıştı.

Aniden birinin omzuna vurduğunu hissetti.

Dönüp baktı.

Roma'daki kanalizasyon deliğinde boğulan sarhoşun yüzü hemen hemen bir karış uzağında duruyordu. O adam akıntıya karşı yüzmesini söyleyerek Mercurio'nun hayatını kurtarmıştı. Şimdiyse şişmiş dili, yuvalarından fırlamış kıpkırmızı gözleriyle karşısında duruyordu.

"Mercurio..." diye sesleniyordu sarhoş. "Mercurio..."

Omuzlarına asılıyor ve onu durdurmaya çalışıyordu.

"Mercurio... Mercurio..."

Mercurio olanca gücüyle bağırmaya başladı.

"Mercurio, uyan!"

Birden kendisini yatağında kan ter olmuş bir halde buldu. Pazarcı Anna onu omuzlarından tutmuş silkeliyordu.

Mercurio elini boynuna götürdü. İlmik yoktu, ellerini bağlayan halat yoktu, su yoktu, akıntı yoktu, sarhoş yoktu... Hiçbiri yoktu. Zorlukla nefes alıyor, konuşamıyordu.

"Beni çok korkuttun," dedi Anna. "Uyanmıyordun, nefes almıyordun... Alı al, moru mor olmuştun..."

Mercurio yutkundu, korkulu gözlerle Anna'ya baktı.

"Şimdi iyi misin?"

"Evet..."

Anna, Mercurio'nun saçlarını okşadı.

"Ter içinde kalmışsın."

Mercurio gözünü kırpmadan Anna'ya bakıyordu.

"Rüyanda ne gördün?"

Mercurio başını salladı.

"Hiçbir şey..."

Bu arada nefesi de düzelmeye başlamıştı.

"Gece yarısı eve geldin," dedi Anna. "Neredeydin?"

Mercurio cevap vermedi.

"Kurulan, sonra da aşağıya in. Kahvaltı edelim."

Anna yatağın kenarından kalktı ve odanın bir köşesine atılmış gri giysileri almaya gitti. Tam almak için eğildiğinde Mercurio, "Hayır!" diye bağırdı.

Anna'nın eli havada kalakaldı. Sonra tek kelime etmeden odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Mercurio yatağın içinde titreyerek oturmaya devam etti.

"Ölmeyeceksin," dedi kendi kendine. "Seni yakalayamayacaklar."

Ertesi gün tersaneye girmeyi deneyecekti ve eğer başarırsa Scarabello'nun söz verdiği gibi armatörün istediklerini çalacaktı. Ancak yakalanması halinde alacağı ölüm cezasının şekli onu dehşete düşürüyordu.

Yataktan çıktı ve az önce Anna'nın dikkatini çeken elbise yığınının yanına gitti. Hepsini teker teker katladı ve yatağının ayak ucuna koydu;

kenarları beyaz ve kırmızı çizgili bir çift geniş ve kısa gri pantolon, dizlerine kadar inen bol ve pilili tunik ve bir de kenarlarında başına tam oturmasını sağlayan sıkı şeritler bulunan bere.

"Ölmeyeceksin," diye tekrarladı kendi kendine. "Kılık değiştirme konusunda ustasın. Güzel bir planın var ve insanları boğan bu aşağılık Venediklilerden çok daha akıllısın."

Bir gece önce genç tersane işçisini körkütük sarhoş etmişti. Delikanlı tam bir alkol sevdalısıydı ve Mercurio da onun isteklerini hiç geri çevirmemişti. İşçi tersaneyle ilgili her şeyi anlatmıştı; çalışan yüzlerce tersane işçisinden, hepsinin farklı görevleri olduğundan, güvenlikten, şantiyelerden söz edip durmuştu. Mercurio birahaneden çıktıkları zaman başta vardiya saatleri olmak üzere tersaneyle ilgili hemen hemen her şeyi öğrenmişti. İşçi ise ayakta duramaz bir haldeydi. Tersane çalışanlarının ailelerine verilmiş olan Cehennem, Cennet ve Araf adlarındaki üç büyük binanın bulunduğu bölgeye geldiklerinde Mercurio işçiyi dar ve karanlık sokaklardan birine sokmuştu. Delikanlıyı yere yatırıp tüm kıyafetlerini çıkarmış ve gecenin içinde gözden kaybolmadan önce soğuktan donmasın diye evlerden birinin kapısını çalmıştı.

Tersanenin gösterişli üniformasının sol kol kapağına endişeli gözlerle bakmıştı. Mercurio onu soyarken sarhoşluktan ne yaptığını bilmeyen genç işçi bir yere tutunmaya çalışmış ve o sırada sol kolun dikişleri sökülmüştü, hatta kumaşı da yırtılmıştı. Mercurio olabildiğince dikkat çekmeden içeri süzülmeyi düşünürken böyle bir detayın birinin gözüne takılmasından korkuyordu. Sol kolunu göğsüne sokup yürümeliydi. Bu şekilde yürüyüşü pek doğal durmayacaktı ama şu an yapacak başka bir şey de yoktu.

Ürperdi ve içinden bir kez daha tekrarladı.

Ölmeyeceksin.

Sonra mutfağa indi. Anna kahvaltıyı hazırlamış, onu bekliyordu. Mercurio bir tas sıcak çorbayı, bir dilim kızartılmış çıtır çıtır domuz etini, haşlanmış yarım karnabaharı ve yeni pişmiş ekmeği başını tabağından kaldırmadan sessizce yedi.

Anna da ona tek kelime etmedi.

Kahvaltısı biter bitmez olası sorulardan kaçınmak için hemen evden dışarı çıktı. Sürekli ertesi günü düşünerek amaçsızca yürüdü. Bir süre Salso Kanalı'nın yanından yürüdü, sonra geri dönüp balıkçılar

rıhtımına gitti ve Battista'yla buluşma saatlerini ayarladı. Derken kendini pazar meydanında buldu. Geniş ve dikdörtgen meydan yavaş yavaş kalabalıklaşıyor, satıcılar tezgâhlarını yan yana açmaya başlıyordu. Taze meyve ve sebze kokusu yerdeki çöplerin kokusuna karışıyordu. İki kol boyu uzunluğundaki ve yarım metre yüksekliğindeki geniş balık havuzlarına yılan balıkları dökülüyordu. Balıkçılar ellerindeki bıçaklarla balıkları temizliyor, kafa ve kuyruklarını kesip yere, insanların sürekli hareket halinde oldukları yola atıyorlardı. Basit ya da dekoratif süslemelerle bezenmiş iri göbekli toprak testiler halkın arasında dolaştırıldıkça şarap, şurup, sirke ve elma yağı kokuları dört bir yana yayılıyordu. Kumaş satıcıları şarkı söyleyerek kumaşlarını övüyor, fiyatlarını söylüyorlardı. Kasaplar boyunlarına kendi imalatları olan değerli domuz sosislerini, kollarına da tütsülenmiş et dizilerini asarak meydanda dolaşıyordu. Dokumacılar ellerindeki birbirinden değerli eğrilmiş koyun veya keçi yünlerinin fiyatlarını bağıra bağıra pazarda geziyorlardı.

Mercurio pazarın seslerini ve kokularını içine çekerek dolaşmaya başladı. Kimi zaman bir seyyar satıcı koluna asılıyor, malını satmaya çalışıyordu. Derken kendini önünde geniş ve şık bir mavi tente olan bir dükkânın karşısında buldu. Burası Anna'nın kolyesini geri aldığı tefeci Isaia Saraval'ın dükkânıydı. Dükkânın kapısının önünde durdu. Korumalardan biri kaşlarını çatarak Mercurio'ya ters ters baktı.

Ancak onu tanıyan Isaia Saraval kibar ve zarif bir reveransla Mercurio'yu selamladı.

"İyi günler, delikanlı."

Mercurio meraklı gözlerle, "Neden siz de malınızı pazarda satmıyorsunuz?" diye sordu. "Daha çok kazanmaz mısınız?"

Isaia Saraval yarım ağız gülümsedi.

"Bizim için mümkün değil."

Mercurio pek bir şey anlamadığı için, "Çalınırlar diye mi korkuyorsunuz?" dedi.

Tefeci yeniden güldü.

"Yok, hayır! Hayır, hayır! Kanunlara göre *bizim* açık alanlarda ticaret yapmamız yasak. Bir şey almak isteyen, dükkândan içeri girmelidir."

"Neden?"

Tefeci omuzlarını kaldırdı ve başını yana eğerek dudaklarını büktü.

"Yahudi olduğunuz için mi?"

"Ve ayrıca tefeci olduğumuz için."

Mercurio başını salladı.

"Ne büyük saçmalık!"

"Bir şeyler bakmak istemez misiniz? Sizin gibi iyi bir müşteriye güzel indirimler yapacağımdan emin olunuz."

"Aldığım kolye bir kadın içindi. Bana... Bana annelik eden biri için."

"Yüreğinizi ısıtan biri yok mu? Bir evlilik vaadi?"

Mercurio bir an nefes alamadı. Yahudilerin Ghetto Nuovo'ya yerleştirildikleri geceden sonra cesaretini toplayıp Giuditta'nın babasıyla konuşmaya gidememişti. Duvarın üzerinden bağırmak ve aklına geleni söylemek kolaydı. Oysa birinin gözlerinin içine bakarak konuşmak hiç de kolay değildi. Giuditta'nın onu bir daha görmek istememesinden, bir köpek gibi kovalanmaktan da korkuyordu. Ama Giuditta'ya açıklamalıydı. Ondan başka hiçbir şey düşünmediğini ve onu asla aldatmadığını anlatmalıydı.

Gözleri boşluğa dalmış bir şekilde kalakaldı. Tefeci de ses çıkarmadan Mercurio'ya bakmaya devam ediyordu. Sonra yavaş yavaş ciğerleri yeniden havayla dolmaya başladı ve adama gülümseyerek, "Evet," dedi. "Bana güzel bir şeyler gösterin."

Az sonra elinde, gövdesine mavi bir kobalt taşı monte edilmiş telkâri işlemeli gümüş bir kelebekle dışarı çıktı. Koşarak balıkçılar rıhtımına gitti ve Battista'ya kendisini Cannaregio'ya götürmesini söyledi. Balıkçı onu Büyük Kanal'ı denizle birleştiren köprünün altında indirdi.

Mercurio, Barzizza kıyı yolunu izleyerek İkiz Köprüler'i geçti ve San Leonardo kıyı yoluna döndü. Sonunda da Ormesini'ye vardı. Tüm gün boyunca bir binanın kapı içine sinerek, artık tüm Venedik'in söylemeye alıştığı şekilde "getto"ya giren çıkan insanları gözleyerek bekledi. Anna'yla tanışmasını sağlayan rahibin, sözlerindeki zehri Venediklilerin yüreklerine boşaltmaya çalışmasını saatler boyunca dinledi. Eğitilmiş bir maymun gibi rahibin peşinde dolanıp duran Zolfo'yu gördü. Delikanlının saçları kısacık kesilmişti. Üzerinde yeni ve tertemiz kıyafetler vardı. Sanki biraz da kilo almıştı. Ama Mercurio neden böyle düşündüğünü kendine bile anlatamasa da onun artık bir ölü olduğuna inanıyordu. Belki de çocuğun gözlerinin ölü gibi bakması

onda bu duyguyu uyandırmıştı. İkisi de gettonun önünden ayrıldığı zaman Mercurio derin bir nefes aldı.

Artık güneş batmak üzereydi ama Giuditta'dan ses seda yoktu. Mercurio sağ elini ceketinin içine sokmuş, sabırsız hareketlerle gümüş kelebeğin kanatlarını okşuyordu.

Günün ışıkları yerini akşamın loş aydınlığına bıraktığında Mercurio, Giuditta'nın geldiğini gördü. Yüreği delice atmaya başladı. Genç kızla konuşamayacağının kesinlikle farkındaydı. Nedenini bilmiyordu ama o an cesaretsizliği her şeyden daha güçlüydü.

Yün kapüşonunu yüzüne doğru çekti, başını omuzlarının arasına gömdü ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. Ara sıra başını kaldırıp Giuditta'ya bakıyordu. Genç kıza yaklaştıkça nefesinin iyice daraldığını hissetti. Ancak her şeyden öte çok mutlu ve heyecanlıydı. Bacakları birbirine dolanıyor, coşkuyla kelebeği okşamaya devam ediyordu.

Aralarında üç dört adım mesafe kaldığı zaman Mercurio başını kaldırdı; Giuditta muhteşem görünüyordu. Her gece yatağında gözlerini kapayıp hayal ettiği Giuditta'dan çok daha güzeldi. Diğer Yahudilerin aksine ona çok yakışan sarı kipasının altından çıkan saçları pırıl pırıl parlıyordu. Dolgun dudakları aralık, gür ve uzun kirpiklerinin arasından bakan gözleriyse dalgındı. Mercurio heyecandan başının döndüğünü hissetti.

Konuşmaya cesaret edebileceğini düşünerek bir adım daha attı. Ancak bir saniye sonra heyecandan boğazının kuruduğunu hissetti. Hemen başını önüne eğdi. Sonra ayağı takılmış ve dengesini kaybetmiş gibi yaparak genç kıza çarptı ve düşmemek için elini tuttu. O el, verilmiş sözleri olmayan ümit dolu ve sessiz aşklarının başlangıcı olmuştu.

Giuditta hızla elini çekmeye çalışırken, "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

Mercurio başını kaldırmadan ve güçlükle çıkan bir sesle, "Affedersiniz," dedi. Sonra doğruldu, Giuditta'nın elini dudaklarına götürüp öptü. "Affedersiniz..."

Giuditta, "Rahat bırak beni!" diye bağırdı ve elini hızla çekip San Girolamo Kanalı'nın üzerindeki Ghetto Nuovo Köprüsü'ne doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Mercurio uzaklaştı ve Malvasia Sokağı'nda kaybolmadan bir an önce dönüp arkasına baktı. Kalbi âdeta kulaklarında atıyordu ve gözleri yaşlarla buğulanmıştı.

O anda içinden gelen garip bir duygunun, göğsünü daraltan bir huzursuzluğun etkisiyle Giuditta da köprünün ortasında durup arkasına baktı. Ve sokağın köşesinde saklanarak âdeta onu izleyen kapüşonlu yabancıyı görünce sebepsiz yere yanakları kıpkırmızı oldu. Yabancının bunu fark etmesinden çekinerek aniden geri döndü ve ellerini kıyafetinin ceplerine sokarak yürümeye başladı. İşte o sırada sağ eli cebindeki bir şeye değdi. Bu, gövdesine mavi bir kobalt taşı monte edilmiş telkâri işlemeli gümüş bir kelebekti. Aniden nefesi daraldı. Hemen geri döndü ama sokakta kimseler yoktu. Giuditta köprünün kenarlarına tutundu. Bacakları titriyordu. Çamurlu suya yansıyan yüzüne baktı. Heyecandan gözleri kararıyor, görüntüsü silikleşiyordu. Cebine konulan kelebeğe bir kez daha baktı, sonra da yabancının tuttuğu ve öptüğü eline.

"Mercurio," diye mırıldandı. Sonra bildiği tek kelime o isimmiş gibi yeniden tekrarladı: *Mercurio.* Bir saniye sonra kendisini az önce geldiği yöne koşarken buldu. Yüreğinde gittikçe sönen bir ümitle, "Mercurio!" diye bağırdı. Sesinin bu kadar güçlü çıkmasına kendisi de şaşırmıştı. Durmak ve bir an önce sakinleşmek istedi ama aksine yeniden "Mercurio!" diye bağırdı. Bir yandan koşuyor, diğer yandan da onu sonsuza dek kaybetmekten korkuyordu.

Kapüşonlu yabancı az önce kaybolduğu sokağın köşesinden yeniden ortaya çıktı.

Giuditta felç olmuş gibi olduğu yerde durdu.

Mercurio başındaki kapüşonu çıkardı ama o da tek bir adım bile atmayı başaramıyordu.

"Buradayım," dedi zor duyulan bir sesle.

Birbirlerini düşünerek, hayal ederek geçen onca geceden sonra o an orada karşı karşıya duruyorlardı ama onları birbirlerine doğru çeken sıra dışı güce rağmen her ikisi de yerinden kımıldayamıyordu.

Mercurio, Giuditta'nın duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "Hayatımda başka biri yok," dedi.

Giuditta heyecandan buğulanan gözleri yüzünden Mercurio'nun dediklerini anlayamadı. O zaman delikanlıya doğru bir adım atmayı düşündü; tek bir adım. O adımı attıktan sonra bir tane daha atmaya

cesareti olabilirdi ve bir tane daha... Ta ki Mercurio'nun yanına ulaşana kadar. Ancak o anda arkasından gelen bir sesle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Buraya gel, Giuditta."

Komutan Lanzafame kızın yanına gelip kolundan tuttu.

"Kapıların kapanma saati... Baban seni merak ediyordur."

Giuditta irkildi ve gözlerini Mercurio'dan ayırmadan Komutan'ın dediklerini anlamaya çalıştı.

Mercurio yeniden zor duyulur bir sesle kızın adını tekrarladı.

"Giuditta!"

"Mercurio!"

Lanzafame, Mercurio'ya çekip gitmesini anlatmak istercesine bir işaret yaptı.

Ama Mercurio, Giuditta'dan başkasını görmüyordu.

"Gidelim, Giuditta," dedi Lanzafame ve kızı kapatıldıkları gettoya doğru itekledi.

Giuditta, Komutan'ın peşinden yürümeye başladı, ona ne tepki gösteriyor ne de yardımcı oluyordu. Aşmayı başaramadıkları birkaç adımlık mesafeyi koruyarak peşlerinden gelen Mercurio'dan gözlerini alamıyordu.

Komutan'ın onu kolundan tutarak köprüyü geçirmesine ve geniş kapıdan içeriye sokmasına ses çıkarmadı. Sonra Komutan genç kızın kolunu bıraktı ve adamlarına kapıyı kapatmalarını emretti. Giuditta hâlâ kımıldamadan duruyor, Mercurio'nun gözlerinden gözlerini ayıramıyordu. Delikanlıda değişik bir şeyler vardı, anlamaya çalıştı. Ve sonra birden fark etti; burnu. Delikanlının burnunda bir değişiklik olmuştu ve şu an daha yakışıklı, daha erkeksi görünüyordu.

Mercurio köprünün başında duruyordu. Kapıların kapanmaya başladığını görünce yerinden fırladı ve az önce bir türlü çıkaramadığı sesiyle haykırdı:

"Başka hiç kimse yok!"

Komutan ve adamları köprünün ortasına doğru yürüyerek Mercurio'nun yolunu kestiler.

Açık hava hapishanesini andıran gettodan Giuditta'nın sesi duyuldu.

"Elini kapıya koy..."

Mercurio umutsuz gözlerle Komutan'a ve iki muhafıza baktı. Nefes nefeseydi.

O zaman Lanzafame ve iki muhafız aralarında tek kelime etmeden, tek bir emir alıp vermeden bakışlarını yere indirdi ve kenara çekilip Mercurio'nun geçmesine izin verdi.

Mercurio yavaşça yürümeye başladı, muhafızların yanından geçti. Köprüyü geçip kapalı kapının önüne geldi ve avuçlarını kapının tahtasına dayadı.

"Buradayım."

Kapının arka tarafındaki Giuditta da avuçlarını kapıya dayadı.

"Buradayım."

"Seni hissediyorum..."

Giuditta da hapishanesinin içinden delikanlıya cevap verdi.

"Seni hissediyorum."

46

"Bundan böyle tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğim," diye kendine söz vermişti Benedetta.

Artık Prens Contarini'nin âşığı olmuştu ve onun tüm olanakları emrindeydi.

Benedetta da bunlardan en iyi şekilde yararlanmak istiyordu. Genç kız içinse "en iyi" olanak herkesin Büyücü Reina olarak bildiği Reina Zulian'dı.

Üzerine altın sarısı yıldızlar işlenmiş mavi ve ince bir perdenin arkasından gelen ses, "Buyurun... Lütfen içeriye girin, majesteleri," dedi.

Benedetta kadının ses tonundan ve ona hitap şeklinden son derece etkilenmişti. "Sen" ya da "hey kız!" değil, "majesteleri" denmişti. Girişteki pencereye dönüp baktı. Üzerinde güneş ışıklarının vuruşuna göre kahveden portakal rengine ya da turuncudan kırmızıya geçen tonlarda ipek bir kıyafet olan genç kadını fark etti. Kadının dekoltesindeki zarif Burano dantellerini, boynundaki inci kolyenin güneş ışıklarıyla oynadığı renk oyunlarını ve yine incili tokalarla toplanmış uzun kızıl saçlarını gördü. Ve genç kadının çevresinden yayılıp ona kadar gelen egzotik yasemin kokusunu duydu. Gülümsedi ve pencerenin ötesindeki zarif ve şık Büyücü Reina'nın önünde şaka yollu diz çöktü.

"Hizmetinizdeyim, efendim."

Sonra da yıldızlı perdeyi aralayıp içeri girdi.

Reina'nın müşterilerini kabul ettiği oda tıpkı kendisi gibi sıra dışıydı. Pompei kırmızısı duvarlar, üzerinde elde işlenmiş anlaşılmaz semboller bulunan siyah ağlarla koyulaştırılmıştı.

Duvarlardaki raflara bir sürü değişik şeyler yerleştirilmişti: kristal parçaları, muskalar, şamdanlar, insan şeklinde mumlar, irili ufaklı hayvan kafatasları, tavşan ayakları, kökler ve içleri tohum, kuru çiçek,

parlak küçük taşlar, lavanta tohumu, tütsü, yılan, kurbağa ve çeşitli böcek ölüleriyle dolu kahverengi camdan yapılmış şişeler, vazolar. Ayrıca değişik şekillerde düğüm atılmış kalınlı inceli bir sürü ip, deniz kabukları, takma gözler. Odanın bir köşesinde bulunan rahlenin üzerindeyse astrolojik sembolleri ve gezegenlerin rotalarını içeren koca bir kitap. Yerlerde üst üste konmuş, her tarafı gri ve beyaz kedi tüyleriyle kaplı, toz içindeki el dokuması Şark halıları. Ve Benedetta'nın içeri girmesiyle denizin derinliklerindeki yosunlar gibi ağır bir şekilde hareket eden biri beyaz, diğeri gri olmak üzere uzun tüylü iki kocaman kedi.

Büyücü Reina yerinden kalkıp Benedetta'ya doğru yürüdü ve iki kediyi göstererek, "İnsanlar bunları benim gücümün hizmetkârları olarak görüyor," dedi. "Oysa sadece fareleri yakalayıp yemeye yarıyorlar, majesteleri."

Benedetta şaşkınlık içindeydi. Karşısında eli ayağı titreyen, iri burunlu, dişsiz ve yaşlı birinin olmasını beklerken Reina uzun boylu, zayıf, hoş, omuzlarına dökülen siyah saçları olan ve bilek kısmında bağlanan turuncu renkte geniş, ipek bir pantolon ile dizlerine inen, boğazına kadar iliklenmiş mor ve siyah bir tunikten oluşan kıyafetiyle bir Şark erkeğini andıran genç bir kadındı. Yaptığı ağır makyajla gözleri olduğundan iri gözüküyordu. Her iki kolundaki ağır ve kalın bileziklerin uçlarındaki küçük çanlar her hareketinde şıngırdıyordu.

Benedetta tam bir şey söylemek üzere ağzını açmışken Büyücü Reina bir elini ona doğru uzatarak, "Buyurun oturun, saygıdeğer hanımefendi," dedi ve odanın bir köşesindeki alçak deri kanepeyi işaret etti. Kanepenin üzerinde açık renkte ince bir tül sallanıyordu. Hemen yanında iki kollu bir lamba yanıyor, tam önünde de kanepeden daha alçak, yuvarlak, üzerinde altın semboller bulunan bir masa bulunuyordu. Masanın diğer ucuna da ikiye katlanmış eski bir hasır konmuştu.

Benedetta, Reina'nın gösterdiği deri kanepeye oturdu; son derece rahattı.

Büyücü Reina da geçip karşısındaki eski hasıra oturdu ve bacaklarını ahenkli, ağır hareketlerle bir yılan gibi birbirinin içinden geçirdi. Sonra bakımlı parmaklarını şıklattı.

O anda kaslı bir genç bakışlarını yere eğip içeriye girdi ve üstünde dumanı tüten iki fincan olan tepsiyi masaya bıraktı.

Reina yeniden parmaklarını şıklattı ve genç adam tıpkı geldiği gibi sessizce ve başını yerden kaldırmadan ortadan kayboldu.

"İçiniz, majesteleri."

"Susamadım."

Büyücü Reina gülümsedi.

"Zaten susuzluğunuzu gidermek için değil."

"Öyleyse ne için?"

"Daha iyi konuşmanızı sağlayacak."

Reina uzanıp fincanlardan birini aldı ve bir yudum içti.

Benedetta şüpheci gözlerle masadaki fincana baktı.

Büyücü Reina elindeki fincanı masaya bıraktı ve diğerini alıp ondan da bir yudum içti.

"Bana güvenin, majesteleri."

Benedetta fincanlardan birini aldı ve içindeki süte benzer içeceği kokladı. Burnuna aromatik, hoş ve keskin bir koku geldi. Fincanı dudaklarına götürüp ufak bir yudum çekti. İçecek acıydı; dilinde hissetmediği ama boğazını yakan bir acı. Benedetta yüzünü ekşitti ve fincanı tepsiye geri bırakmak üzere uzanırken Reina'nın eli kibar ama kararlı bir şekilde onu durdurdu.

"Tadı için içilen bir içecek değil bu, majesteleri."

Benedetta'ya Reina'nın sesi biraz uzaklaşmış gibi geldi. Ama kendini âdeta daha güçlü hisseder gibiydi. Bir yudum daha içti; içeceğin acısı azalmış gibiydi. Üçüncü yudumda acı tat biraz daha azaldı, dördüncüdeyse boğazında hiçbir hassasiyet yokmuş gibi geldi. Bir elini boğazına götürdü. Ama aynı zamanda gerçekten de hiç endişelenmediğini fark etti.

Büyücü Reina dikkatle Benedetta'yı izliyor ve kendisi de içmeye devam ediyordu.

Benedetta, sanki kendisini çevreleyen her şeyden kurtulmuşçasına aniden bir dinginlik hissetti. Fark ettiği ilk şey, görüşünün normalden çok daha fazla netleşmesiydi. Görüş alanının ortasındaki renkler daha canlı, gölgeler daha belirgin, şekiller daha yuvarlak ve dolgundu. Ama görüş alanının kenarlarındaki dünya, yağlı bir sıvının içinde kaybolmuş gibi buğuluydu. Başını hızla sağa sola salladı. "Şimdi tüm benliğinizle benden istediğiniz şeyi söylemeye hazırsınız," dedi bunu gören Reina. "Var olma nedeniniz olan, ruhunuzun derinliklerine kadar işlemiş gerçek isteğinizi."

Büyücünün sesi Benedetta'nın kulağına dalga dalga geliyordu. Genç kız kimi kelimeleri duyuyor, kimileriyse uçup gidiyordu. Sanki önemli

olanları içine çekiyor, kalanını ise geri kusuyordu. Ancak bu durum onu ne şaşırtmış ne de kafasını karıştırmıştı. Aksine her zamankinden daha çok kendinde gibiydi; âdeta her şey öz benliğine uyuyordu.

"İnsanlar benden bir şeyler istemeye gelirler," diye konuşmaya başladı Büyücü Reina. "Ama içlerinden çok azı gerçek anlamda ne istediğini bilir. Çoğu o şeyi istemenin doğru olduğuna inandığı için bana gelir. Bunlar genellikle toplumun ya da kilisenin şartlandırdığı isteklerdir. Namusun ve asırlar boyunca süregelmiş geleneklerin zorladığı ya da ailelerinin onlardan beklediği şeyleri isterler. Ve bu arzularını da olmak istedikleri ama olamadıkları kişilerin sesiyle dile getirirler..."

Benedetta büyücü kadının yumuşak ve tatlı ses tonundan çok etkilenmişti. Söyledikleri âdeta kulaklarına girmeden içine girer gibiydi. Sanki bedeni bir süngerdi ve Reina'nın sözleri her zerresinden içeri giriyordu.

"Duygular karmaşık ve gizemlidir," diye devam etti Büyücü Reina. "Bizim dalgalanan gizemli ülkemizin örümcek ağı gibi kanallarında daha gizemli ve daha karmaşık hale gelirler. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Benedetta başını salladı. Gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu.

"Şimdi, saygıdeğer efendim, bana isminizi söyler misiniz?"

"Bene... detta..."

Reina gülümsedi.

"Gerçekten de böyle çağrılıyorsunuz. Siz sözünüzün eri bir kadınsınız."

Bu sözlerden son derece mutlu olan Benedetta gururla gülümsedi.

"Peki, Benedetta... Şimdi, sonsuza dek sadık hizmetçisi olarak kalacağım güçlü ve asil koruyucunuzun aracılığıyla buraya gelişinizin nedenini bana söyler misiniz?"

Benedetta kendisini buraya sürükleyen nedeni düşündü ve alçak sesle, "Artık tek bir gözyaşı bile dökmeyeceğim," dedi.

Büyücü kadın cevap vermedi. Sadece Benedetta'yı süzmeye devam etti.

"Tek bir damla gözyaşı dökmeyeceğim," diye tekrarladı Benedetta. Bu kez kendi cümlesi âdeta içindeki görünmez duvarlara çarparak yankılar çıkarmaya başladı. Birdenbire Benedetta korktu; içinin boşalmasından ve geriye hiçbir şey kalmamasından korktu. Korkuyla açılmış gözleri ve dudaklarıyla yardım ister gibi Reina'ya baktı.

"Korkmayınız," dedi büyücü kadın hemen. "Bu sizinle ilgisi olmayan bir şeydi. Korkmayın, gözlerinizi kapatın ve daha iyi dinlemeye çalışın. Benden ne istiyorsunuz? Daha doğrusu kendiniz için ne istiyorsunuz?"

Benedetta gözlerini kapadı. Birden güçlü bir çarpıntı sesi duydu, sanki içine gömüldüğü derin karanlığın sesiydi bu. Sonra gözlerinin önüne kırmızı bir leke geldi, titriyordu. "Kalp," diye mırıldandı Benedetta. Aynı anda kendi kalbinin de çarpışını duydu. Sakin ve düzenli atışlar. O zaman yüreğinin aslında hiçbir şey istemediğini anladı. Zaten o sırada kırmızı leke de kayboldu. Benedetta bir daha ağlayıp ağlamayacağını bilmiyordu ama şu an esas ilgilendiği şeyin bu olmadığını anladı. Acı onu şaşırtmıyordu. *Sen acının ne demek olduğunu bilirsin,* diye düşündü. Yeniden o koyu karanlığa ve içinde çalan uğultulu sese geri döndü. Bu kez karanlığın içinden durgun havadaki yoğun ve ağır bir bulut ya da bataklığın içindeki kıvrak bir kurdele gibi sürünerek ilerleyen sarı bir yılan belirdi. Yaratık kavisler çizerek ilerledikçe koyu karanlığın içinde rengârenk yollar açıyordu. *Sarı,* diye düşündü Benedetta. Sanki içinde aradığı şeyi bulmuştu.

Gözlerini açtı ve Büyücü Reina'ya baktı. Görüşü bulanıktı ve zor duyulur bir sesle, "Sarı," dedi.

"Kin," diye mırıldandı Reina başını sallayarak.

Benedetta devam etti.

"Yahudi kız."

"Şimdi kendiniz için ne hissettiğinizi biliyor musunuz?"

"Evet."

"Nedir?"

"Şanssızlık. Yalnızlık. Hayal kırıklığı. Umutsuzluk. Yanılgı. Ayrılık."

Büyücü Reina gülümsedi. Yüzünü bir çeşit bilgelik belirten garip bir hüzünlü ifade sarmıştı.

"Çoğu insan buraya aşkı istediğini sanarak gelir," dedi kısık bir sesle. "Ve aslında içlerinde nefret beslediklerini keşfedip giderler."

Benedetta kendi kendine beddua eder gibi tekrarladı.

"Şanssızlık. Yalnızlık. Hayal kırıklığı. Umutsuzluk. Yanılgı. Ayrılık."

Büyücü kadın yeniden başını salladı.

"Yapmak ve yok etmek. Aşk ve nefret. İşte sizin tüm doğanız bu. Bir yol ayrımındasınız. Ya o yöne gideceksiniz ya diğerine. Sizin için üçüncü bir yol yok."

"Yok etmek," dedi Benedetta.

"Beni iyi dinleyin, majesteleri. Seçtiğiniz yolun ne anlama geldiğini çok iyi bilmek zorundasınız ve..."

Benedetta daha güçlü bir sesle, "Yok etmek!" diye tekrarladı.

Büyücü Reina başını salladı. Gözlerindeki acı apaçık ortadaydı. Derin bir nefes alıp konuşmaya devam etti.

"Aşk besler ve büyütür. Nefret eritir ve yok eder. Aşk zenginleştirir. Nefret elinde olanı da çalar. Beni anlıyor musunuz, Benedetta?"

Benedetta üçüncü kez kararlı ve soğuk bir sesle, "Yok etmek," dedi.

"Aşk ısıtır. Nefret dondurur."

Benedetta büyücü kadına baktı. Bakışlarında zayıflıktan ve kararsızlıktan eser yoktu.

"Seçiminizi yaptınız," dedi Reina. "Ben sizin hizmetinizdeyim ama ne iyiliğinizi ne de kötülüğünüzü isterim. Yapacağım şeyi sizin isteğiniz üzerine yapıyorum ve sonuçları da tamamen size aittir. Âmin. Siz de âmin deyin, Benedetta."

"Âmin."

"Kötülük sahibinindir ve er ya da geç ona geri döner. Bu kez de bana değil, sahibine dönsün. Dediklerimi anlıyor musunuz, Benedetta?"

"Umurumda değil."

"Öyleyse âmin deyin."

"Âmin."

"Kişiye ait bir şeylere ihtiyacım olacak. Saç en etkili olanıdır ama bir giysisini de getirseniz olur."

"Saçları elinizde olacak."

"Artık hazırsınız. Devam etmek istiyorsanız ayağa kalkın ve gözlerinizi kapatın."

Büyücü Reina bunları söyledikten sonra ayağa kalktı. Benedetta da aynı şekilde ayağa kalkıp gözlerini kapadı.

Büyücü Reina bir elini genç kızın alnına, diğerini de tam kalbinin üzerine koydu.

"Şimdi kimi yok etmek istediğinizi söyleyin, Benedetta. Çağırdığım ve bize yardım edecek olan ruhların huzurunda onun adını tekrarlayın!"

"Giuditta Negroponte."

"İstediğiniz gibi olacak."

47

Mercurio yataktan çıktığı zaman henüz şafak sökmemişti. Çok az uyumuş ve sürekli Giuditta'yı düşünmüştü. Yorgundu, heyecanlıydı ve şaşkındı. Ama tersanede her şeyin yolunda gideceğinden emindi. Kötü bir şey olması mümkün değildi. Hayat ona gülümsüyordu.

Giuditta'yla konuşmuştu. Birbirlerine tahmin edemedikleri kadar çok şey söylemişlerdi. Belki hepsi birkaç kelimeden ibaretti ama bunlar öylesine önemli, öylesine derindi ki tüm konuşmalarını, duygularını, ruhlarını ve yüreklerini içine alabilmişti. Birisine kalkıp Giuditta'ya koca bir ahşap kapının ardından *dokunduğunu* söylese ona mutlaka deli derdi. Oysa Mercurio için bu tam anlamıyla ten tene, el ele bir dokunuştu ve Giuditta için de aynısının geçerli olduğunu biliyordu.

Mercurio bu heyecan verici düşünceyi her ne kadar aklına getirmek istemese de Giuditta'nın da ona karşı aynı duygularla yüklü olduğundan emindi. Artık onlar birbirlerine bağlanmış, tek bir beden olmuşlardı.

İşte bu yüzden o gün tersanede hiçbir şey olmayacaktı. İşte bu yüzden o gün onun ölüm günü değildi.

Çünkü kaderinde o gün tersanede ölmek yoktu.

Çünkü kaderi ona aşkını Giuditta'yla taçlandıracağını söylüyordu.

Elini yüzünü yıkadı. Tersane işçisinin elbiselerini aldı ve ağır ağır giyinmeye başladı. Sanki her hareketi ona başarısı için yardım ediyor, olaya yoğunlaşmasını sağlıyordu. Giyinmesi bittiğinde üniformanın kolundaki söküğü elinden geldiğince saklamak için sol koluna baktı. Ancak hiçbir şey görünmüyordu. Kollarını hareket ettirerek birkaç adım attı. İnanılır gibi değildi, sökük gözükmüyordu. Bir iki adım daha attı, kollarını öne ve arkaya doğru salladı. Garip olan bir şeyler vardı. Kolunu havaya kaldırıp sökülen yeri iyice görmeye çalıştı.

İşte o an anladı ki sökük kolu Anna onarmıştı.

Mercurio gülümsedi.

Sonra makyaj yapmaya başladı.

Bir gün önce bir atın kuyruğundan kestiği kılları aldı. Bir tutamını ayırıp kenara koydu. Kalanları yatağının üzerine serdi. Sonra bir ağacın gövdesinden topladığı reçine dolu kaba parmak uçlarını batırdı. At kıllarını kulaklarının üzerinden arkaya doğru yapıştırdı. Şimdi kendi iri bukleleri at kıllarının altında kalmıştı. Bu şekilde at kıllarını yapıştırdıktan kısa bir süre sonra sık ve gür saçlara sahip olmuştu. Saçlarını ensesinde toplayıp parlak kırmızı bir kurdeleyle bağladı. Mercurio'ya kim bakarsa baksın ilk dikkatini çekecek olan şey bu kırmızı kurdele olacaktı. Böylece dış görünüşündeki detaylar pek göze batmayacaktı. Sonra reçineden bir parça da burnunun altına sürdü ve aynı hizada kestiği at kıllarını dudaklarının üzerine yapıştırdı. Artık bıyıkları da vardı. Ve son işlem olarak at kıllarını kısa keserek kaşlarına ekledi. Böylece neredeyse gözlerinin içine giren gür kaşları olmuştu. Bu birkaç dokunuşun bile onu bambaşka bir adama dönüştürdüğünü biliyordu. Her ne kadar Mercurio'nun kendini tanıtmaya niyeti olmasa da kıyafetlerini çaldığı işçi bile onu tanımakta kesinlikle güçlük çekecekti.

Ortaya çıkardığı işten memnun bir halde parmaklarının ucuna basarak merdivenlerden indi. Henüz çok erkendi ve Mercurio da Anna'yı uyandırmak istemiyordu. Ancak tam sokak kapısının önüne gelmişti ki mutfaktan Anna'nın sesi duyuldu.

"Gel, kahvaltını et."

Mercurio eli kapının kolunda kalakaldı.

"Dışarısı çok soğuk ve gün uzun," diye devam etti Anna. "Gel, yemeğini ye."

Mercurio elini kapıdan çekti ve mutfağa girdi. Anna'nın onu böyle kılık değiştirmiş ve başkasının kıyafetlerini giymiş halde görmesinden utanıyordu.

Ancak Anna delikanlıyı görür görmez gülmeye başladı ve sadece, "Gerçekten de çok başarılısın," dedi.

Kahvaltı hazırdı. Mercurio masaya oturdu ve yemeye başladı. Anna'nın hâlâ ayakta olduğunu görünce, "Otursana," dedi. "Ayakta ne yapıyorsun?"

Anna delikanlıya bakıp gülümsedi.

"Bir iş buldum."

Mercurio şaşırmıştı. "Ne işi?" diye sordu dolu ağzıyla.

Anna yakasının kenarlarına sincap kürkü geçirilmiş uzun mantosunu giyerken, "Aristokrat bir beyefendi evinde büyük bir parti verecekmiş," dedi. "Birkaç aylığına çalıştırmak üzere hizmetçiler arıyor. Evde yapılacak çok iş var ama her şeyden önemlisi de baştan aşağı sıkı bir temizlik lazım. Ev ahır gibi."

"Çalışmana gerek yok... Yeterince paramız var."

"Onlar senin paran... Bir kenarda biriktir. Büyük bir hayalin var ve bunun için sana çok para lazım. Ben kendi başımın çaresine bakarım..." Anna dönüp büyük bir sevgiyle Mercurio'ya baktı. "Ve bunu sana borçluyum. Sen bana yeniden yaşama arzusu verdin."

"Ben çalışmanı istemi..."

Anna elini kaldırıp Mercurio'yu susturdu.

"Benim buna ihtiyacım var."

"Evet ama..."

"Dinle beni, kalın kafalı." Anna, Mercurio'nun yanına gidip yüzünü ellerinin arasına aldı. "Amacına ulaşman için sana bir tek gümüş bile verebilmenin benim için ne büyük bir şey olduğunu anlamalısın." Çocuğun gözlerinin içine baktı ve o şefkatli gülümsemesiyle, "Beni anlıyorsun, değil mi?" diye sordu.

Mercurio başını salladı.

"Evet."

Anna delikanlının alnına bir öpücük kondurdu.

"Şimdi izin ver de gideyim. Venedik epey uzakta."

"Venedik mi?" diyerek gülümsedi Mercurio. "Öyleyse hiç de uzak değil." Kadının elini tuttu ve âdeta sürüklercesine kapıya doğru yürüdü.

"Bekle," dedi Anna ve Mercurio'ya küçük bir sepet uzattı.

Mercurio soran gözlerle Anna'ya baktı.

"Tüm tersane işçileri öğle yemeklerini yanlarında götürür. Yoksa bilmiyor muydun?"

Mercurio sepeti açtı. İçinde keten beze sarılmış ekmek, iki dilim tütsülenmiş domuz eti ve iki tane de taze soğan vardı.

Kapıya geldikleri zaman Anna, Mercurio'nun omuzlarına uzun siyah bir pelerin attı.

"Bunu üstünden çıkarma. Herkesin seni tersane işçisi kılığında görmesine gerek yok." Sonra kaba hareketlerle pelerinin yakasını bağladı. "Yapmak üzere olduğun aptallık bu, değil mi? Tersaneye girmek."

Mercurio başını sallayıp gözlerini yere indirdi.

Anna delikanlının başını ellerinin arasına aldı ve göğsüne bastırdı.

"Başmelek Mikail seninle... Sana hiçbir şey olmayacak. Ama sen yine de dikkatli ol. Aptalca şeyler yapma."

Sonra birlikte hızlı adımlarla balıkçılar rıhtımına yürüdüler. Mercurio, Anna'ya onu Zitella'da bekleyen Battista'yı işaret etti. Tonio ve Berto çoktan tekneye binmiş ve küreklere oturmuştu.

"Günaydın, Battista," diyerek balıkçıyı selamladı Anna.

Balıkçı biraz rahatsız olmuş gibiydi.

"Günaydın, Anna," diye cevap verdi. Sonra da kadının yanındaki Mercurio'yu kılık değiştirmiş halde görünce ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı.

"Demek ki hepiniz suç ortağısınız," dedi Anna tekneye doğru bakarak.

"Suç ortağı mı?" diye sordu Battista sesi titreyerek.

Anna güldü.

"Hadi canım! Şaka yapıyordum."

Sonra Mercurio'ya hem şaşkın gözlerle hem de eğlenerek bakan Tonio ve Berto'yu selamladı.

"Günaydın, çocuklar! Anneniz nasıl oldu? O korkunç öksürük krizleri geçti mi?"

Tonio da Anna'nın varlığından rahatsız olmuştu. Başını yerden kaldırmadan, "Evet," diye cevap vermekle yetindi.

Anna yeniden bir şey söylemek üzereyken Mercurio onu tekneye doğru sürükledi.

"Şimdi Venedik'e ne kadar çabuk gidildiğini kendi gözlerinle göreceksin." Sonra Tonio ve Berto'ya dönerek, "Hadi çocuklar!" dedi. "Rüzgâra *annemin* saçlarının arasında şarkı söyletelim."

Anna'nın aniden boğazına bir yumruk tıkanmış gibi oldu, yorgun yüreği deli gibi çarpmaya başladı.

Sonra kürekler iki kardeşin güçlü kolları altında gıcırdamaya başladı.

Anna uzun zamandan beri hiç bu kadar mutlu olmadığını düşündü ve kocasının ölümünden sonra bir daha asla gülmeyeceğini düşün-

düğünü hatırladı. Mercurio'ya baktı. Delikanlıyla göz göze geldiler ve Anna zor duyulur bir sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

"Hı?"

Anna omuzlarını silkti. Bu çocuk gerçekten özel biriydi. Hiç kimse ona öğretmemiş olsa da cömertliğinin sınırları yoktu. Bir kez daha büyük bir sevgiyle delikanlıya baktı ve sonra kendini saçlarının arasında dolaşan rüzgârın keyfine bıraktı.

Bir süre sonra Maddalena Kanalı'na girdiler ve meydana varmadan biraz önce Colonete Kemeri'nin altına yanaştılar.

Mercurio tekneden indi ve Anna'ya da inmesi için yardım etti.

Anna karanlık ve harap bir kapı girişini işaret ederek, "Çalıştığım yer orası," dedi.

"Sana ödeyecek paraları olduğundan emin misin?"

"Evet. Bu aristokratlar garip insanlar... Ben de önce aynı senin gibi düşündüm ama yıllardır bu evde çalışan aşçı kadın bana patronunun böyle büyük ziyafetler verdiği zaman herkesin parasını ödediğini söyledi. Neden, biliyor musun? Çünkü etrafta parasız olduğuna dair söylenti çıkmasını istemiyormuş. Ben pek bir şey anlamadım ama aşçı kadın patronunun bu gibi partileri kesesinin dolu olduğunu herkese göstermek için yaptığını söyledi. Bana tam bir çılgınlık gibi geldi ama ne yapıyormuş, biliyor musun? Önce evi tepeden tırnağa elden geçiriyor, her yerini temizletiyormuş. Sonra boğazına kadar borca girerek gümüş takımlar, tablolar, halılar, duvar halıları alıyor, yeni hizmetçiler kiralıyormuş. Tüm bunları da zengin olduğunu göstermek için yapıyormuş. Büyük bir parti düzenliyor, zengin bir ziyafet sofrası hazırlıyor ve şehrin ileri gelenlerini davet ediyormuş. Bu davet sırasında da yeni iş bağlantıları sağlıyormuş. Ve davetten sonra da elinde ne var ne yoksa satıp borçlarını ödemeye çalışıyormuş. Ne çılgınlık, değil mi?"

Mercurio konuşmadan ilgiyle eve bakıyordu.

"Beni duydun mu?"

"Hı?"

"Ne düşünüyorsun?"

Mercurio anlamsız bir ifadeyle kadına gülümsedi.

"Aklıma bir şey geldi..."

"Nedir aklına gelen?"

Mercurio omuzlarını silkti.

"Hiçbir şey."

"Öyleyse ben işime gidiyorum," dedi Anna ve gözlerini Battista'ya dikti. "Sizin de çocuklarınız var," dedi. "Size güveniyorum."

Battista kıpkırmızı oldu.

Anna, Mercurio'ya baktı.

"Bazen bana koca bir erkek olmuşsun gibi geliyor."

"Ben zaten *erkeğim*!"

Anna gülümsedi. "Evet, tabii..." Sonra soylu adamın evine doğru yürümeye başladı. "Büyümek için çok acele etme, evladım."

Yalnız kaldıkları zaman Tonio, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. "Gidiyor muyuz?"

Herkes ciddi bir ifadeyle Mercurio'ya baktı.

"Gidiyoruz."

Yol boyunca kimse konuşmadı. Tansiyon gözle görülür şekilde yüksekti. Hiçbirinde şakalaşacak hal yoktu.

Schiavoni'nin kıyısına yanaştılar ve pek göze batmayan küçük bir kanala girdiler.

Mercurio ayağa kalktı. Battista ve iki kardeşe dönerek, "Kontra yelkeni neye benzer?" diye sordu. "Nasıl tanıyacağım?"

İki kardeş sessizce bakıştı.

Mercurio konuşmadan onlara bakıyordu.

"Kontra yelkeni ana direkteki küçük yelkendir," dedi Tonio. "En yukarıda olan. Ve tersanedeki tüm yelkenler... yelken bezinden yapılır."

Mercurio başını salladı. Bir sıçrayışta iskeleye çıktı ve pelerini çıkarıp Zitella'nın içine attı.

"Bu artık işime yaramaz... Teknede dursun."

Battista, Mercurio'nun üzerindeki tersane üniformasını görünce, "Bu çılgınlık..." diye kekeledi. İki kardeşin gözleri de şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Sonra Berto o gür sesiyle gülmeye başladı.

"Göster onlara günlerini, çocuk! Seni Tana'da bekleyeceğiz."

Battista başını iki yana sallıyordu, çok endişelenmişti.

"Tana Kanalı'nda görüşürüz," dedi Tonio. "En uygun zaman, gün batarken herkesin işten çıkıp eve gittiği zamandır. Hepsinin acelesi vardır ve seninle pek ilgilenmezler."

Mercurio, Tonio'ya baktı.

"Orada olacak mısınız?"

"Bu bir çılgınlık..." diye tekrarlayıp duruyordu balıkçı.

Mercurio bu kez ona sordu.

"Orada olacak mısın?"

Balıkçı başını kaldırıp Mercurio'ya baktı.

"Olacağım."

San Marco Meydanı'ndaki dev çan Marangona'nın Venediklilere günün başladığını bildiren sesi o an havada yankılandı.

"Artık gitmeliyim," dedi Mercurio. Sonra döndü ve tersane işçilerinin oturduğu binalardan biri olan Cennet'in geniş avlusuna doğru yürümeye başladı. Diğer binalara da Cehennem ve Araf isimleri verilmişti.

Mercurio yaklaşık iki bin tersane işçisiyle ailelerini barındıran bu üç devasa binaya bakarak, "Ne aptalca isimler," diye düşündü.

Genç ve yaşlı tersane çalışanları, içinde öğle yemeklerinin bulunduğu küçük sepetleriyle önce azar azar, sonra gittikçe artan bir kalabalıkla evlerinden çıkıp tersaneye doğru yürümeye koyuldular. Ufukta güneşsiz, yeni bir günün ışıkları henüz görülmeye başlamışken Venedik sokaklarında işçilerin ayak sesleri çınlıyordu. Konuşmadan yürüyorlardı. Hava çok soğuktu ve onların da uykuları vardı.

Mercurio omuzlarını kaldırdı, beresini gözlerinin üzerine doğru çekti ve işçi selinin arasına karıştı. Kendisi gibi giyinmiş onca insanla birlikte yürümek onu etkilemişti. Ne tarafa dönüp baksa kendisine benzeyen birini görüyordu. Venedik'in dar sokakları insan doluydu. Ortada yürüyenler dört bir yandan itilip kakılıyor, kenarda yürüyenlerse insanlarla evlerin duvarları arasında sıkışıyordu. Durmak ya da yön değiştirmek mümkün değildi. Mercurio kendisini selin içindeki tek bir su damlasına benzetti. Hiç kimse bir diğerine dikkatle bakmıyor, yanındakini tanıyıp tanımadığını düşünmüyordu. Çünkü çok fazla insan vardı ve elbette herkesin birbirini tanıması mümkün değildi.

Tersanenin girişine yaklaştıkları zaman insan seli durdu. Birkaç adım atıyor, sonra yine duruyorlardı. Mercurio korkmaya başladı. Kontrol mü vardı? Evrak mı soruyorlardı? Ön tarafta neler oluyordu? Parmaklarının ucuna basıp girişe bakmaya çalıştı ama bir şey göremedi.

O sırada yanındaki işçi, "Her sabah aynı rezillik," diye homurdandı.

Mercurio adama dönüp bakmadan," Öyle..." diye cevap verdi.

"En azından başka bir giriş daha yapsalar..." diye devam etti işçi. "Sence haksız mıyım? Ana kapının darlığı yüzünden her sabah böyle

hayvanlar gibi sırada beklemek zorunda mıyız?" Oflayıp pufladı. "Ne diyorum, biliyor musun? Bu kanunları yapanlar ve hakkımızda karar alanlar, normal insanlar gibi bir hayat sürseler her şey çok daha kolay olurdu. Haksız mıyım? Onlardan biri bile her sabah yüzlerce işçiyle kapının önünde sıra bekleseydi ya kapıyı genişletirdi ya da yeni bir giriş yaptırırdı."

"Öyle..." diye cevap verdi Mercurio yeniden. Ama gayriihtiyari bir neşeyle yumruklarını sıkmıştı. İşçilerin yavaşlamasının nedeni herhangi bir kontrol değil, kapının dar olmasıydı.

Ancak Porta di Terra'nın kemerinin altından geçer geçmez kalbinin âdeta kulaklarında atmaya başladığını hissetti. Soğuk havaya rağmen alnından şakaklarına doğru bir iki damla ter indi. Mercurio başını öne eğip nefesini kontrol etmeye çalıştı. Bir an için bacaklarının kendisine itaat etmeyip duracağını ve sonra da geri dönüp hızla koşmaya başlayacağını sandı.

Giuditta'yı düşün... Kötü hiçbir şey olmayacak.

Muhafızlar onu fark etmediler, hatta dönüp bakmadılar bile. O da yüzlerce işçiden, tersanedeki yüzlerce surattan biriydi. İçinden kahkaha atmak geldi. Bu Venedikliler gerçekten dünyanın en enayi insanlarıydı. Olağan dışı güvenlik önlemleriyle övünüyorlardı ancak herhangi biri elini kolunu sallayarak tersaneye girebilirdi; hem de bu kadar kolay bir biçimde.

O sırada arkasından gelen sesle düşüncelerinden sıyrıldı.

"Hey, sen! Nereye gidiyorsun?"

Kendi kendine uğursuzluk getirdin, salak herif!

Adımlarını yavaşlatmadan yürümeye devam etti.

Aynı ses, "Sana diyorum, geri zekâlı! Cevap versene!" dedi ve güçlü bir el Mercurio'yu omzundan yakaladı.

48

Isacco kızının hazırladığı kahvaltıyı yaparken bir yandan da bağırıyordu.

"O çocukla görüşmeni yasaklıyorum! Geçen akşam kendini herkese rezil etmişsin. Bütün cemaat bundan söz ediyor!"

"Ne dedikleri umurumda değil!" diye karşılık verdi Giuditta öfkeyle. Aynı cemaatin babası için de neler söylediğini biliyordu. Tam ağzını açıp bunu söylemek üzereyken kendisine engel oldu.

"Onlar senin halkın, senin insanların," dedi Isacco. "Her neyse, o çocukla hiçbir şekilde görüşmeni istemiyorum..."

Giuditta gururlu bir şekilde başını dikerek, "Onun adı Mercurio," dedi.

"Hayır! Onun adı hırsız, soyadı da dolandırıcı! O lanet olası küçük adamızdan senin de sonunun aynı olması için kaçmadık!" Isacco'nun suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Kiminle aynı son?"

Isacco sustu. Sonra sanki susunca içindeki yanardağ aniden patlamış gibi, "Annenle!" diye bağırdı. "Lanet olsun! Annenle!"

Kızgın bir boğa gibi soluyarak başını önündeki çorba kâsesine eğdi ve kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Annenin başka seçeneği yoktu," dedi. "Cemaatten atılmıştı ve sadece benim gibi... Benim ne mal olduğumu biliyorsun... Sadece benim gibi biriyle birlikte olabilirdi."

"Baba..."

Giuditta duygulanmıştı. Babasının yanına gelmek istedi ama Isacco elini kaldırarak onu durdurdu.

"Onu görmeyeceksin, peşinden gitmeyeceksin, anlaşıldı mı? Onu tamamen aklından çıkaracaksın."

Giuditta sandalyesine âdeta çöktü. Ellerini kucağına bırakarak bir süre sessizce oturdu. Sonra alçak sesle, "Büyük annemi özledim," dedi.

Isacco şaşırmış, hatta biraz da rahatsız olmuştu.

"Ne ilgisi var?" diye sordu.

Giuditta zor duyulur bir sesle, "Ona bu hissettiğim şeyin beni neden bu kadar çok korkuttuğunu sorabilirdim..." dedi. Başını kaldırıp bir an babasına baktı ve hemen sonra yeniden önüne eğdi.

"Onunla dertleşebilirdim ve o da hemen bana sarılıp kendimi güvende hissetmemi sağlardı."

Isacco utandı, sanki olayı üzerine yükleyecek başka biri olup olmadığını görmek için etrafına bakındı. Öfkeden ziyade şaşkınlıkla homurdandı. Eliyle alev alev yanan yüzünü yelledi. Sonra ağır ağır yerinden kalktı ve Giuditta'nın yanına gitti. Eğilip kızına arkadan sarıldı. Birkaç saniye kımıldamadan, gözleri bir noktaya kilitlenmiş şekilde kaldı. "Ama benimle dertleşemezsin," dedi. "Özellikle de Mercurio denen o çocuk hakkında!"

Giuditta gülümsedi.

"Aşkın ne olduğunu da soramaz mıyım?"

Dönüp babasına bakmak istedi ama Isacco onu durdurdu.

"Hayır! Tabii ki soramazsın!"

"Peki, annemi ilk gördüğün an hissettiklerini bile mi?"

Isacco birden doğruldu.

"Beni kandırmaya çalışıyorsun!" diye bağırdı. "Lanet olsun, beni kandırmaya çalışıyorsun!"

Sonra odanın içinde volta atmaya başladı. Aniden durup inatçı bir ifadeyle kızına baktı.

"O çocuktan sana hayır gelmez. Bu kadar!"

"Neden?"

"Bir hırsızdan, bir dolandırıcıdan neden hayır gelmeyeceğini mi soruyorsun?" Isacco kollarını iki yana açarak devam etti. "Cevabını bebekler bile bilir. Çünkü o çocuk bir hırsız ve dolandırıcı."

Giuditta dikkatle babasının yüzüne baktı. Sonra başını hafifçe sallayarak bakışlarını yere yöneltti.

"Haklısın."

"Elbette haklıyım."

Isacco bunu söylerken kızının yüzünü inceliyordu. Bu ani teslim oluş pek hayra alamet değildi.

Giuditta kendi kendisine düşünür gibi, "Ya hırsız ve dolandırıcı bir adamdan çocuklarım olursa?" dedi. "Hayır, sen haklısın. Asla çocuklarımın böyle bir babası olsun istemem. Bir hırsız ve dolandırıcıdan nasıl iyi bir baba olabilir ki?"

"Ama... Sen şimdi benim... Ne diyorsun? Ben her ne kadar bir..."

Isacco öfkeyle ayağını yere vurdu.

"Ah, kadınlar! Sizi şeytan bizzat kendi elleriyle yapmış! Sen benim ne demek istediğimi anladın, lafı uzatmaya gerek yok! Ben benim, o da o! Birbirimize hiç benzemiyoruz."

Giuditta gülümsedi. Babası düşüncesini değiştirmişti. Önceki gece hayatında artık kötü hiçbir şey olmayacağından emin olarak yatağına gitmişti. Hayır, Mercurio'yla yaşadıklarından sonra kötü bir şey olması mümkün değildi. Kader çok uzun zaman önce onlara bir söz vermişti. Ama o akşam bizzat kendileri birbirlerine söz vermişlerdi. Ve hayat daha sonra gerçekleştiremeyeceği hiçbir tesadüfü hazırlamadığını Giuditta'ya söylemişti. Böyle aşkların kazanamadığını anlatan saçma ve acımasız hikâyelere inanmıyordu. Hayat ikisinin kaderini birbirine bağlamıştı, o güne dek ayrı olan varlıklarını tek yapmıştı. O andan itibaren Giuditta'nın başına ancak iyi şeyler gelebilirdi.

Yeni dikmeye başladığı kipalardan birini eline aldı ve ciddi bir ifadeyle babasına, "Sana söylemem gereken başka bir şey daha var..." dedi.

Isacco o esnada getto kapısının açılma zamanını bildiren Marangona'nın sesini duyunca bir elini havaya kaldırdı.

"O dolandırıcıyla ilgili bir şey olmasın, yeter. Sabrımı taşırma!"

"Söylemek istediğim..."

"Şimdi hiç vaktim yok." Isacco pelerinini alıp sırtına attı. "Hastalık ilerliyor ve ben onu nasıl durduracağımı bilmiyorum."

Sokak kapısını açtı. Ama Giuditta'nın mahzun bir şekilde oturduğunu görünce geri döndü ve kızını alnından öptü. "Bunu başka zaman konuşuruz..." Birden susup kızının ellerini tuttu.

"Aman Tanrım! Parmaklarının hali ne böyle?"

Giuditta ellerini geri çekti. Parmak uçları kıpkırmızıydı ve iğneler yüzünden delik deşik olmuştu.

"Dikiş dikiyorum..."

Isacco, "Anlaşıldı..." dedi ve belki de ilk kez masanın yanındaki sandalyede yığılı duran sarı kipaları gördü. "Bunlar yüzünden mi?" diye sordu. "Ne çok kipan var."

"İşte benim de seninle konuşmak istediğim..."

"Şimdi olmaz, hayatım."

Isacco kızını alnından öpüp aceleyle evden çıktı.

Giuditta içini çekti ve gözlerini boşluğa dikerek oturdu. Mercurio'nun hediyesi olan ve masanın üzerinde duran gümüş kelebeğe eli gayriihtiyari gitti. Dalgın gözlerle gülümsedi. Her şey yerli yerindeydi. Her şey daha iyiye, daha güzele doğru yol alıyordu. Cemaatteki tüm kadınlar onun kipalarına bayılıyordu. Hatta Ottavia kendi deyişiyle *aristokrat* üç Hristiyan kadına bile Giuditta'nın kipalarım el altından satmıştı. Genç kız için bu hem heyecanlı hem de bol kazançlı bir maceraydı.

Uzanıp yarım bıraktığı kipayı aldı. Kipanın üzerine saplamış olduğu iğneyi çıkardı ve dikmeye başladı. Ancak hemen acıyla yüzünü ekşitti, parmakları gerçekten çok kötü durumdaydı. Mercurio bu parmakları görse mutlaka çok kötü göründüklerini söylerdi. "Hayır," dedi kendi kendine. "Hayır... Aksine parmaklarımı öpücüklere boğardı." Gülümsedi. Sonra bu düşüncenin verdiği keyifle bir kahkaha attı. Gülüşü evin sessizliğinde bir dalganın taşlara vurması gibi neşeyle yankılanmıştı.

"Seni böyle gören de delirdiğini düşünür... Oysa sadece mutlusun."

Giuditta kapının eşiğinden gelen sesle irkildi ve dönüp baktı.

"Ottavia!"

"Senin kapı kapatma gibi bir âdetin yok mu, güzelim?"

Banker Anselmo'yla çalışan ikrazatçının karısı Ottavia eşikte durmuş, ona gülümsüyordu.

Giuditta da kadına gülümsedi ve işine devam geri döndü.

Ottavia genç kızın ellerini tutup onu durdurdu.

"Kes artık şunu! Parmaklarının halini görmüyor musun?" Başını inanamıyormuş gibi sağa sola salladı. "İşlerimiz yolunda gidiyor ama bu şekilde devam edemezsin. Ayrıca siparişler her geçen gün biraz daha artıyor..."

Giuditta iğneyi bıraktı. Yüzünden yorgunluk akıyordu.

Gümüş kelebeğin kanatlarını yeniden okşadı.

"Hastalanırsan tüm siparişlere veda etmemiz gerekir," diye devam etti Ottavia. Bunu gülümseyerek söylemişti ama gözlerinden şaka yapmadığını anlamak mümkündü.

"Baban bunları tedavi edemez mi? Hiç evde olduğunu görmedim."

Giuditta başını kaldırıp arkadaşına baktı.

"Benim babam ciddi işlerle uğraşan biri, böyle saçmalıklara ayıracak zamanı yok."

Ottavia pencerenin yanına gitti. Aşağı, gettonun meydanına doğru baktı. Doğru kelimeleri bulmak istermiş gibi derin bir nefes aldı.

"Cemaat onun pek de *ciddi* işler yaptığını düşünmüyor."

Giuditta irkildi.

"Babam mesleğinin gerektirdiği şeyleri yapıyor."

"Cemaat, babanın ilgilendiği hastaların daha ziyade *uygunsuz* kişiler olduğuna inanıyor..."

"Cemaat! Cemaat!" diye bağırdı Giuditta. "Bazen ne düşünüyorum, biliyor musun? Hristiyanlar bizi gece olunca kafese kapatıyor, doğru! Ama aksine cemaat..."

"Daha fazla ileri gitme, Giuditta! Ağzımızdan kaçan kelimeler kimi zaman başımızı belaya sokar. Konuyu burada kapatalım, olur mu?"

Giuditta iğneyi yeniden eline aldı ve dikmeye başladı.

Ottavia genç kızın yanına geldi, ellerini Giuditta'nın ellerinin üzerine koydu ve onları okşayarak iğneyi aldı.

"Bu parmaklarla dikiş dikmeye devam edemezsin. Kumaşı kıpkırmızı yapacaksın." Giuditta'ya bakıp gülümsedi. "Sarı olmaları gerekiyor, hatırladın mı? Kırmızı değil."

Giuditta kadına hâlâ öfkeyle bakıyordu.

"Böyle kaşlarını çatınca çok çirkin görünüyorsun. Hiç söylemediler mi?"

Giuditta ellerini geri çekti. Yavaş yavaş yüzündeki öfke ifadesi kayboluyordu. Ottavia'ya baktı. Onu annesiymiş gibi düşünmek çok da zor değildi. Belki Ottavia da ona kızıymış gibi davranıyordu. Ne de olsa hiç çocuğu olmamıştı. Ama Giuditta her ne kadar annesini hiç görmemiş olsa da anne eksikliği hissetmiyordu. "Benim arkadaşım olur musun?" diye sordu aniden kadına.

Ottavia şaşırmış bir ifadeyle başını yana eğdi.

"Ama ben zaten senin arkadaşınım."

"Bu doğru mu?

"Tabii... Elbette doğru."

Giuditta, Ottavia'nın ellerini tutup sıktı.

"Ben babamla gurur duyuyorum. O çok önemli bir hastalık üzerinde çalışıyor."

Ottavia gözlerini kısarak Giuditta'ya baktı. Sonra yavaşça başını salladı.

"Ben cesur bir kadın değilim. Kurnazım, akıllıyım, ticaret işinde becerikliyim... Ama böyle konularda kafamı çalıştıramıyorum."

"Cemaatin aramıza girmesini, bizi ayırmasını istemiyorum."

"Haklısın."

Giuditta kadına gülümsedi.

"Öyleyse ne yapıyoruz?"

"Hangi anlamda?"

"Kurnaz, akıllı ve ticari konularda becerikli olan sen değil miydin? Öyleyse bu kipa sorununu nasıl çözeceğiz?"

Ottavia genç kıza sarıldı.

"Çoktan düşündüm bile."

"Söyle hadi."

"Kadınlardan yardım isteyeceğiz. Onlara iş verip her parça başına da belirli bir ücret ödeyeceğiz."

"Peki ya eşleri ne der? Cemaat buna izin verir mi?"

Ottavia gözlerini uzak bir noktaya dikerek kısa bir an düşündü.

"Onu sonra düşünürüz, bana ecel terleri döktürme... Hatta biz değil, sen düşüneceksin. Kurnaz, akıllı ve ticaretten anlayan benim. Asi ve cesur olan da sen."

Giuditta güldü.

"Öyleyse her renk kipa yapabiliriz, sadece sarı kipa yapmamıza gerek kalmaz."

Ottavia bir eliyle ağzını kapattı.

"Sen çıldırdın mı? Hristiyanlara satış yapamayız! O üç kadını fazla dikkate alma, benim kipam hoşlarına gittiği için onlara birer tane el altından sattık ama gerçek anlamda ticaret yapmak çok ciddi bir iş."

Giuditta güldü.

"Onu da düşündüm. Hristiyanlar sadece üç mesleği yapmamıza izin veriyorlar, değil mi? Hangileri bunlar?"

Ottavia başını salladı.

"Çok iyi biliyorsun."

Giuditta ısrar etti.

"Hangileri?"

Ottavia kararsız bir ifadeyle saymaya başladı.

"Ödünç para verenler..."

"Sonra?"

"Doktorlar."

"Ve?"

"Eskiciler."

Giuditta memnun bir ifadeyle güldü.

"Evet, eskiciler! Peki, eskiciler ne satarlar?"

"Eski şeyler, kullanılmış eşyalar. Ama anlamıyorum..."

Giuditta yeni bitirdiği bir kipayı eline aldı.

"Bunu bir Hristiyan kadına satabilir miyim?"

"Hayır... Tabii ki hayır!"

"Neden?"

"Ah, hayatım! Çünkü yeni bir kipa..."

"Bekle öyleyse."

Giuditta eline bir iğne alıp işaret parmağının ucuna batırdı. Sonra iki parmağıyla sıkıp kanattı.

"Buraya bak, Ottavia."

Kipanın iç tarafını çevirdi ve parmağının ucundaki kan damlasını kumaşa damlattı. Kumaş kan damlasını hemen içine çekti.

"Ne yapıyorsun?"

"Bu kipa hâlâ yeni mi? Yoksa kullanılmış m?"

Ottavia'nın ağzı bir karış açık kaldı.

"Sen gerçek bir şeytansın, Giuditta Negroponte!" diye bağırıp gülmeye başladı.

Giuditta heyecanla parlayan gözlerle devam etti.

"Elbiseler dikmek istiyorum, Ottavia! Kipalarımıza uygun elbiseler! Uzun zamandır hep bunu düşünüyorum. Kipa takmak zorunda bırakılıyorsak elbiselerimizi de onlara uygun renklerden seçerek özgür insanlar gibi olabiliriz."

Ottavia, Giuditta'ya hayranlıkla bakıyor ve sürekli başını sallıyordu.

"Erkeklerimizden çok para kazanabiliriz, bunun farkında mısın?"

"Hayır, hesap işlerinden pek anladığımı söyleyemem."

"Bu büyük bir sorun yaratabilir..." dedi Ottavia düşünceli bir ifadeyle. "Yani erkekler gibi çalışıyor olmamız."

"Babam benden yana olacaktır."

Ottavia gülümseyerek genç kıza baktı. "Tamam, bunu düşünelim."

"Bu girişimimizin bir adı olmalı," dedi Giuditta heyecanla.

"Nasıl bir ad? Eskici Giuditta gibi mi? Veya Ghetto Nuovo'nun eskicileri Giuditta ve Ottavia gibi bir şey mi?"

Giuditta, Mercurio'nun hediyesi gümüş kelebeği Ottavia'ya gösterdi.

"Kelebek mi? Berbat bir seçim!"

Giuditta çok eğleniyordu.

"Benim yaşadığım ada önce Venedikliler tarafından yönetiliyordu, şimdi de Türkler," dedi gülümseyerek. "Ancak yerli halk Yunandır. Eski ve soylu bir halktan geliyorum ben. Yunanların mitolojisinde kelebeğin, ruhu temsil ettiğini biliyor muydun? Peki ya Yunancada ruhun nasıl söylendiğini?"

"Hayır."

"Ah, tabii ki biliyorsun... Herkes bilir."

"Hayır, gerçekten..."

"Psike."

"Psike mi?"

"Evet, Psike... Girişimimizin adı Psike olacak."

"Psike, öyle mi?"

"Bırak şunu tekrarlamayı, Ottavia."

Ottavia başını salladı. Sonra daha büyük bir ilgiyle telkâri işi gümüş kelebeğe baktı.

"Sana bunu kim hediye etti?"

Giuditta kıpkırmızı oldu.

"Biri."

Ottavia gülümsedi.

"Burnunun ucuna kadar kızardığına göre bir kadın ya da elden ayaktan düşmüş bir ihtiyar olma ihtimalini hiç saymıyorum."

Giuditta omuzlarını silkti.

"Sakın şu... Kapıdaki çocuk olmasın?"

Giuditta cevap vermedi.

"Yahudi değilmiş," diye devam etti Ottavia. "İşte cemaatin dilinde dolaşan şeylerden biri de bu."

Giuditta bakışlarını yere indirdi.

Ottavia içini çekti.

"Güzel... Aslında hiç de güzel değil. Kötü, çok kötü."

Sonra Giuditta'ya kelebeği işaret ederek, "Bu senin ruhunu mu yoksa onunkini mi temsil ediyor?" diye sordu.

Giuditta kelebeğin kanatlarını okşadı ve zor duyulur bir sesle, "Bizim..." diye cevap verdi.

"*Bizim* mi?"

Ottavia ellerini açıp gökyüzüne baktı. Sonra başını iki yana sallayarak, "Nasıl bir belanın içindeyiz, bir bilsen..." dedi. "Resmen boğazımıza kadar belaya batmış durumdayız." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ... İşe koyulalım. Her şeyi sırasıyla yapmalıyız. Ben gidip bize terzilik yapacak birilerine bakayım, sen de elbiselerin modellerine karar ver." Kapıya doğru yönelmişken durdu. "Hatta sen de benimle gel. Eğer bizi taşlarlarsa bari birlikteyken taşlasınlar."

Giuditta güldü. Ayağa kalkıp gümüş kelebeğini cebine koydu ve kalın yün mantosunu giyip evden çıktı. Merdivenleri inerken, "Kumaş almalıyım," dedi.

"Ondan önce kendine yeni bir kafa almasın, hayatım," dedi Ottavia. "Hatta bir tane de benim için al. Çok normal değiliz farkındaysan. Gerçekten de büyük bir çılgınlık yapmak üzereyiz."

"Evet," dedi Giuditta kıs kıs gülerek.

Ottavia kemer altına açılan kapıdan çıkarken, "Evet," diye tekrarladı. O sırada kocasını gördü ve ona doğru yürüyerek, "Sevgili eşim," dedi. "Yapacağım çılgınlık için bana biraz para verir misin?"

Adam kaşlarını çatarak Ottavia'ya baktı. Sonra gülümsedi ve belindeki küçük çantadan bir gümüş lira çıkararak eşine uzattı.

"Şaka yaptığımı sanıyorsun, değil mi kocacığım?"

Ottavia gülerek Giuditta'ya döndü.

"Kocam şaka yaptığımı sanıyor." Sonra yeniden eşine döndü. İşaret parmağını onun göğsüne vura vura, "Sakın bunu unutma!" dedi. "Sana bir çılgınlık yapmak üzere olduğumu söyledim, sen de elime para sıkıştırarak beni cesaretlendirdin."

Adamcağızın gözlerinden neler olduğunu anlamak isteyen bir gölge geçse de eşine yeniden gülümsedi.

Ottavia, Giuditta'nın koluna girdi ve birlikte Ghetto Nuovo'nun büyük kapısına doğru yürüdüler.

Tam kapının yanından geçerken Giuditta yavaşladı ve Mercurio'nun dokunduğu yeri okşadı. Gözlerini kapatıp her şeyin bir günde nasıl değiştiğini düşündü. Esaretin işareti olan bu kapı onun için bir anda aşkın sembolü haline gelmişti.

"Herkes sana bakıyor," dedi Ottavia genç kızı çekiştirerek.

Giuditta güldü.

"Umurumda değil."

Köprüyü geçtiler ve kumaşlara, renk renk ipliklere bakarak Ormesini kıyı yolunda yürümeye başladılar.

Ottavia köşeli bir çenesi olan, otuz yaşlarında, uzun boylu, güçlü kuvvetli bir adamı işaret ederek, "Senin Hristiyan bu mu?" diye sordu.

Giuditta adama baktı.

"Hayır. Mercurio o kadar yaşlı değil ve bu adamdan çok daha yakışıklı."

Ottavia inlermiş gibi içini çekti.

"Mercurio mu? Bu Hristiyanlar böyle saçma isimleri nereden bulurlar, bilmem. Eski Roma'da Mercurio hırsızların koruyucu tanrısıdır. Ama senin Mercurio hırsız değil, doğru mu?"

Giuditta utancından kıpkırmızı kesildi.

"Hayır... Tabii ki hırsız değil..."

O sırada başındaki bereyi gözlerinin üzerine kadar indirmiş, yün kazağının yakasını da burnuna kadar çekmiş ince, uzun, genç bir adam dar sokaklardan birinin köşesinden fırlayıp doğruca Giuditta'ya doğru koştu.

Her şey bir anda olup bitiverdi.

Genç adam, Giuditta'nın tam ensesindeki saçları yakaladı ve şiddetle çekti. Giuditta derin bir acıyla haykırdı. Adam elindeki bir tutam saçla, "Lanet olası Yahudi fahişesi!" diye bağırdı ve bir hamlede Giuditta'nın kipasını kapıp koşarak uzaklaştı.

Göründüğü gibi hızla kaybolan gencin arkasından şaşkınlık ve acı içinde bakan Giuditta'ya çocuğu tanıyormuş gibi geldi. Sanki o açık renk teni daha önce de görmüştü.

Mağazaların birinden fırlayan bir dükkân sahibi çocuğun önünü kesmeye çalıştı.

"Dur bakalım, serseri!"

Ama genç adam kolayca dükkân sahibinin elinden kurtuldu ve bir kedi çevikliğiyle dar sokaklardan birine dalıp gözden kayboldu.

Dükkân sahibi, Giuditta'nın yanına koştu.

"İyi misiniz?"

Giuditta elini başının en çok sızlayan yerine götürdü. Eline biraz kan bulaştığını gördü.

Ottavia hemen koşup genç kıza sarıldı.

"Yaralandınız mı?" diye sordu dükkân sahibi.

Giuditta'nın gözleri hem korkudan hem de şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı.

"Başımda kipam olmadan dolaşamam..."

Diğer elini de başına götürüp bakışlarını yere indirdi. Çıplakmış gibi hissediyordu. Âdeta koşar adım yürüyerek Ghetto Nuovo Köprüsü'nü geçip mahalleye girdi.

Ottavia da genç kızın peşinden gelmişti. Meydana vardıkları zaman yetişip Giuditta'yı durdurdu ve ona sımsıkı sarıldı.

O sırada birinin seslendiğini duydular.

"Giuditta Negroponte!"

İkisi birden dönüp sesin geldiği yöne baktı. Karşılarında gettonun kumaşçısı Ariel Bar Zadok duruyordu.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu Ottavia kaba bir şekilde.

Ariel Bar Zadok yeniden ciddi ve aşırı saygılı bir ses tonuyla, "Giuditta Negroponte," dedi. "İzin verirseniz sizinle konuşmak istiyorum... İşle ilgili, ayrıca..."

"Hayır," dedi Ottavia sert bir şekilde. "Şimdi zamanı değil. Az önce neler olduğunu görmediniz mi?"

"Hayır..." dedi tüccar bozulmuş bir halde. "Ben..."

Giuditta tüccarın onu düşüncelerinden ve korkularından uzaklaştırabileceğini düşünerek zor duyulur bir sesle, "Söyleyin, Ariel," dedi.

Ariel Bar Zadok aklından geçen her şeyi bir çırpıda söylemek istermiş gibi hızlıca konuşarak, "Giuditta..." dedi. "Kumaşlarımı ve işinize yarayacak diğer her şeyi hiçbir ücret talep etmeden size verebilirim." Elini âdeta ipek bir mendilmiş gibi havada sallayarak ko-

nuşmaya devam etti. "Kreasyonlarınız için belirli bir yüzde üzerinde anlaşırız. Ayrıca muhteşem modellerinizin satışı konusunda da bir uzlaşıya varabileceğimizi umuyorum."

Giuditta ile Ottavia göz göze geldi. Arkadaşının da en az Giuditta kadar şaşkın bir ifadesi vardı.

Ottavia, Giuditta'ya belli belirsiz bir dirsek attı.

"Sanırım satış hakkının sadece sizde olmasını istersiniz. Olması gerektiği gibi bir teklif hazırlayın öyleyse, biz de üzerinde düşünelim."

Bu arada Ariel Bar Zadok'un arkasında yoksul bir Yahudi kadın belirdi. Yavaşça başını eğdi ve bir deri bir kemik kalmış ellerinden birini selam verirmiş gibi havaya kaldırdı.

"Hanımefendi, iyi bir terziye ihtiyacınız varsa ben size hizmet etmekten memnuniyet duyarım."

O sırada bir başka kadın diğerinin yanına yaklaşarak, "Belki iki terziye ihtiyacınız vardır," dedi. "Ben de çok iyi bir terziyim ve kocam da kumaş kesim ustasıdır. Kendine ait makasları ve aletleri bile mevcut."

Giuditta şaşkın gözlerle Ottavia'ya baktı. Sonra gettonun büyük kapısına döndü ve Mercurio'yu düşündü. Hayır, artık kötü bir şeyin yaşanması mümkün değildi. Az önceki olay kendini bilmeyen bir çocuğun hareketiydi; hiçbir önemi yoktu. Başının acısı da geçmek üzereydi. Hayat, mucizevi bir güzellikti. Dönüp tüccara baktı ve samimi bir ifadeyle gülümsedi.

Bu sırada saldırgan çocuk hızını hiç kesmeden dar sokaklarda koşuyor, köprüleri geçiyordu. Sonunda dar bir sokağa daldı ve köşeyi döner dönmez durdu. Bir elinde Giuditta'nın kipasını, diğerinde de ondan kopardığı bir tutam saçı tutuyordu. Kısa bir süre bekledikten sonra kıyıya bir gondol yanaştı. Genç adam gondoldaki çok şık giyinmiş ve yüzünü koyu renk bir tülle saklamış kadına elindeki saçları ve kipayı uzattı.

"Mükemmel bir iş çıkardın, Zolfo," dedi kadın. "Sen bir tanesin."

Soluk benizli genç, kadına gülümsedi.

"Teşekkürler, Benedetta."

49

"Pekâlâ, geri zekâlı... Nereye gidiyorsun?"

Tersaneye girer girmez omzunu kavrayan bir el Mercurio'yu zorla dönmeye zorlamıştı.

Delikanlı arkasına döner dönmez karşısında güçlü kuvvetli bir adam buldu. Adamın uzun gri sakalında sabah kahvaltısından kalan kırıntılar duruyordu. Gökyüzü gibi mavi gözleri, kemerli burnunun üzerine oturttuğu yuvarlak çerçeveli gözlükleri vardı. Ayrıca belindeki kemerde de birtakım aletler asılıydı.

Adam gür ve kaba bir ses tonuyla, "Dilsiz misin?" diye devam etti.

Mercurio korkudan ağzı açık bir halde etrafına bakındı; kimliğini belli etmeyecek bir şeyler bulup söylemeye çalışıyordu. O sırada yüzlerce işçi Mercurio'ya çarparak ama çocuğun varlığını âdeta fark bile etmeden yanlarından geçip gidiyordu.

"Yeni misin?"

Mercurio başını salladı.

"Anlamıştım. Yürüyüşünden belliydi. Nereye gideceğini bilmeden bakınıp duruyordun." Adam dudaklarını ısırıp başını iki yana salladı. "Nelerle uğraşıyoruz," diye homurdandı. "Sonra eskisi gibi günde üç kadırga bitiremediğimiz zaman da şaşırıyorlar." Yüzünü ekşiterek Mercurio'ya baktı, sonra ensesine bir tokat attı. Çatısı köknar ağacıyla örülmüş ahşap bir binayı işaret ederek, "Seni nereye verdiklerini bilmiyorum ama umurumda da değil," dedi. "Şantiyede adama ihtiyacım var ve bu yüzden şu andan itibaren benimle çalışıyorsun. Git şu kulübeden bir el arabası al, çömez."

Mercurio hemen fırlayıp kulübeye girdi ve elinde tahta bir el arabasıyla dışarı çıktı.

"Bu iyi mi?"

Adam ona cevap vermedi ama kendisini takip etmesini işaret etti ve geniş bir doka doğru yürümeye başladı.

Mercurio da tekerlekleri gıcırdayan el arabasını iterek adamın peşinden gitti. *Yanında çalışan biri varsa, korkma,* diye geçirdi içinden. *Güvendesin* demektir."

Adam dönüp Mercurio'ya bakmadan, "Kim olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır, efendim."

"Ben işçibaşı Tagliafico'yum."

Tagliafico tahta korkuluklarla çevrilmiş, üzerinde gölgeliği olan bir alana girdi. İçeride tavana kadar yükselen kırmızı bir toprak yığını vardı.

Adam toprak yığının yanında durup, "İşçibaşının kim olduğundan bile haberin yok, değil mi?" diye sordu.

"Daha bugün işe alındım, Bay Tagliafico..."

"İyi de seni nasıl işe aldılar? Bir halt bildiğin yok. Gerçekten de Venedik batıyor. İşi bilenler çalışmak istemedikçe senin gibilerden yararlanmaya uğraşıyoruz. İşçibaşı, tersanenin başı ya da gemilerin tanrısı; işte o benim. Bu gemileri yaratan benim. Ben doğurtmadıkça hiçbir gemi doğamaz. Şimdi anladın mı?"

"Elbette, Bay Tagliafico..."

"Elbette, acemi."

İşçibaşı içini çekti.

"Hadi el arabasına toprak doldur ve işe koyulalım. Bugün bir geminin her şeyini öğreneceksin. Gün sonunda en azından tersanede ne yapıldığını kavramış olacaksın. Kımılda, birazdan yeni bir kadırgayı dünyaya getirmemiz gerekiyor."

Mercurio bir kürek buldu ve el arabasına kum gibi ince kırmızı toprağı doldurmaya başladı. İş bittikten sonra işçibaşı kendinden emin adımlarla toprak yığılı alandan çıkıp sağa döndü ve Yeni Tersane'nin doklarından birine doğru yürümeye başladı.

İrili ufaklı şantiyelerin olduğu bölgeye vardıkları zaman Mercurio bu göz alabildiğince geniş dünyaya hayranlıkla bakıyordu; kıyı yolları, duvarları, havuzları, kızakları, gölgelikleri olan koca bir göldü burası. Etrafında kalas, halat, alet edevat dolu depolar, bacalarından koyu du-

manlar çıkan damlarıyla tam kapasite çalışan dökümhaneler bulunan küçük bir deniz. Ve adım attıkça ayaklarının altında ezilen çekirgeler gibi ses çıkaran talaş ve lagününkini bastıran bir reçine kokusu.

Mercurio'nun hayranlık dolu bakışlarını gören işçibaşı, "Belli ki meraklının tekisin," dedi. "Ama şimdi yürü, iş zamanı."

Mercurio geniş bir şantiye alanına gelene dek adamın peşinden yürüdü. Geldikleri yer, kırk adım genişliğinde ve yüz adımdan daha fazla uzunlukta geniş bir alandı. Granit sütunlara oturtulmuş ahşap bir çatı tüm alanın üzerini örtüyordu. Bunun dışında alanın dört bir yanı açıktı.

Işçibaşı, Mercurio'ya her tarafı kapalı bir el arabasını andıran, ince metal kasasının altında bir huni ve kol bulunan parlak bir şey gösterdi.

"Doldur şunu."

Mercurio getirdiği el arabasından aldığı bir parça kırmızı toprağı metal arabanın içine boşalttı. Huninin ağzından boşalan toprak, arabanın altında küçük bir tepe oluşturdu.

Mercurio'nun eliyle huninin ağzını kapatmaya çalıştığını gören işçibaşı, "Kolu çevir, geri zekâlı herif!" diye bağırdı.

Mercurio metal arabanın alt köşesindeki kolu çevirir çevirmez toprağın yere dökülmesi kesildi.

O sırada bir genç, boynuza benzer ancak daha tiz bir ses çıkaran garip bir alete üfledi ve birkaç dakika içinde o ana dek ıssız olan şantiye alanını ciddi bir kalabalık doldurdu. Mercurio en ön sırada, ellerinde kısa baltaları, keskileri, delici aletleri, çekiçleri ve tahta işlerine yarayan diğer aletleriyle marangozları gördü. Arkalarındaysa genelde gençlerden oluşan kalabalık bir çırak ordusu vardı. Onların da çoğu iki kişinin karşılıklı kullanımına elverişli uzun testereler taşıyordu. Çırakların hemen arkasında da nasır bağlamış kapkara elleriyle bir başka işçi grubu toplanmıştı. Ellerinden başka yüzleri de kapkaraydı ve saçları yıllardır su görmemiş gibi birbirine yapışmıştı. Ellerinde metal plakalar taşıyorlardı. Plakaların en büyüğü bir arabanın üzerine yatırılmıştı. Bu işçilerin arkasında da tıpkı marangozlar gibi çıraklardan oluşan bir grup daha vardı. Bu gençlerin yüzleri de şeflerininki gibi kapkaraydı ve ellerinde tahta parçaları, düz uçlu keskiler ve yağlı kumaş parçaları bulunuyordu. İstisnasız herkes bir olaya tanıklık etmek üzere oraday-

mış gibi şantiyenin çevresinde toplanmıştı. Ancak hepsi de tıpkı bir ordu düzeninde olduğu gibi diğer gruba karışmadan kümelenmişti.

Şantiyenin tam ortasında işçibaşı tek başına duruyor, âdeta sadece kendisinin anladığı bir şeyleri okuyormuş gibi yere bakıyordu. Uzun bir süre bu şekilde hiç ses çıkarmadan bekledi. İşçiler de neredeyse nefes almadan duruyorlardı.

Mercurio'nun içinden bir ses her an bir şeyler olabileceğini söylüyordu. Ortamdaki havaya bakılırsa bekleyen tüm işçiler de Mercurio gibi düşünüyordu.

Tagliafico başını yerden kaldırdı ve gözlerini bekleşen işçilere dikti. Sonra kollarını iki yana açıp kendi çevresinde bir kez döndü. Yüzünde çok ciddi bir ifade vardı. Kalabalığın içinden sabırsız bekleyişin yankısıymış gibi yoğun bir uğultu yükseldi. Sonra Tagliafico el arabasından bir avuç kırmızı toprak aldı, uzun adımlarla şantiyenin bir köşesine gitti ve elindeki toprağı oraya bıraktı. Sonra yere diz çöktü, mercek ve ölçeklerden yapılmış bir aleti şantiyenin karşı tarafına doğru yöneltti.

"Çömez! İşareti oraya koy!"

Mercurio tüm bakışların kendi üzerine çevrildiğini hissetti. "İşaret mi?" diye sordu yanındaki gence.

Az önce o garip aleti üfleyen çocuk, "El arabası," dedi. "Acele et."

Mercurio şantiyenin diğer ucuna koşup küçük el arabasını aldı. Tagliafico ona ilerlemesini işaret edince yerinden fırladı.

"Yavaş ol!" diye bağırdı işçibaşı.

Kalabalığın içinde gülenler oldu.

Mercurio durdu.

"Kolu çevir ve bana doğru düz bir çizgide ilerle."

Mercurio kolu çevirdi. Kırmızı toprak huniden yere akmaya başladı. Delikanlı dikkatli bir şekilde yürümeye koyuldu. Ancak bıraktığı ize bakmak için tam yarı yolda başını geri çevirince dengesini kaybetti.

"Önüne bak, budala çocuk!" diye bağırdı Tagliafico.

Mercurio toparlanıp yeniden yürümeye başladı ve sonunda Tagliafico'nun yanına geldi.

"İşareti kapat."

Ancak Mercurio'nun geciktiğini görünce ayağıyla el arabasının altındaki kola bir tekme atıp toprağın akışını durdurdu.

"İşe yaramazın tekisin, çömez."

Mercurio herkesin ona baktığını hissediyordu. Soyduğu tersane işçisinin aralarında olmaması için dua ederek başını önüne eğdi.

İşçibaşı marangoz grubunun içindeki bir adama bakarak, "Scoacamin Usta, bu çömezi size emanet ediyorum," dedi. Sonra Mercurio'yu kulağından tutup adama doğru itekledi.

Tüm işçiler gülmeye başladı.

Mercurio ise acıyla yüzünü ekşitirken, "Saçlarıma dokunma yeter," diye geçirdi içinden.

"Bir geminin nasıl ortaya çıktığından haberi bile yok."

Kahkahalar yükselerek devam etti.

Ancak Tagliafico'nun ifadesi son derece ciddiydi.

"Bugün onu gerçek bir tersane işçisi yapacağız."

Bu kez işçiler gülmeyi kesip aralarında fısıldaşmaya başladılar.

"Marangoz ustası işi bitince onu kalafat ustasına emanet edecek, o da sonra bir diğer ustaya. Tüm gemi işçiliğini öğrenene kadar bu süreç devam edecek."

Tagliafico, Mercurio'yu az önce konuştuğu adama doğru itti.

"Benim adım Scoacamin," dedi adam. "Marangoz ustasıyım. Tagliafico'nun sana yaptığı onur verici bir şey. Sen de borcunu onun çalışmasını tüm dikkatinle izleyerek öde. Bu işte ondan daha iyisine henüz rastlamadım."

Bu sırada Tagliafico toprağa diz çökmüş, Mercurio'nun çizdiği çizginin üzerine birtakım şeyler çizmeye başlamıştı. Şantiyenin tüm tabanına sık bir örümcek ağı çizmeyi bitirdiğinde kan ter içinde kalmış ve toprağın kızıllığı ellerine, yüzüne, sakalına, gözlüğünün camlarına ve siyah usta üniformasına varana dek her yerine bulaşmıştı. Ayağa kalkıp ellerini göğe doğru açtığı zaman kalabalık coşkulu bir şekilde alkışlamaya başladı.

Mercurio soran gözlerle marangoz başına baktı.

Adam yerdeki işaretleri göstererek, "Gemi," dedi. "Tüm gemi burada. Şimdi işin kolay kısmı bizim." Sonra dönüp adamlarına baktı ve gür sesiyle, "İş başına!" diye bağırdı.

Bir dakika içinde üç büyük araba şantiyenin hemen yanına sıralandı. Üçüne de uzun kalaslar, kare ve dikdörtgen biçiminde kesilmiş kirişler yüklenmişti.

"Siz!" diye bağırdı ustabaşı bir gruba. "Omurganın altına!"

Marangozlar dikdörtgen biçiminde kesilmiş uzun bir kirişi alıp Tagliafico'nun çizdiği kırmızı işaretlerden birinin üzerine yerleştirdiler ve kesip biçerek işaretin boyutlarına getirdiler. Sonra akıl almaz bir hız ve iş birliğiyle *posta* adı verilen diğer kirişler birbirlerine geçirildi. Üzerlerine delikler açıldı ve bu deliklere postaları birbirine sabitleyecek şekilde uzun miller yerleştirildi.

Bu arada ustabaşı, "Pupa dişlisi, pruva dişlisi!" diye emirler verirken bir başka marangoz grubu da ek yerinin başlarını iyice birleştirdikten sonra omurganınkine benzeyen iki kavisli parçayı gövdeye takıyordu. Bu birleştirme işi henüz tamamlanmamıştı ki *kaburga çatalı* diye adlandırılan bazı parçalar omurgaya eklenmeye ve *ara parçası* denilen küçük dikdörtgen kirişlerle sabitlenmeye başlandı. Daha sonra omurga *kemere* denilen enine birtakım elemanlarla güçlendirildi. Ve bunların üzerlerine de güverte kaplamaları çakılmaya başlandı.

Marangoz ustabaşı yapılan işi kontrol ettikten sonra kısa bir mola verildi. Bu arada içlerinde Mercurio'nun da bulunduğu yamaklar alanı süpürmeye başladılar. İşlerini bitirdikleri zaman Tagliafico'nun toprağa çizdiği işaretlerden eser kalmamıştı. Onun yerini ise tozlu mitolojik hayvan iskeletlerini andıran ancak kısa bir süre sonra bitecek olan kadırganın profili almıştı.

Moladan sonra geminin *deri*si ya da dış kaplaması yapılmaya başlandı. Yemek çanı çaldığında gemi, beş adam boyundaki omurgasıyla dev bir kabuklu böcek gibiydi.

Alelacele yenilen öğle yemeğinden sonra Scoacamin, Mercurio'yu kalafat ustasına götürdü. Bunlar elleri ve yüzleri yağ içinde olan işçi grubuydu. Ustabaşı Mercurio'yu kafasıyla selamladı ve onu yardımcılarından birine emanet etti.

İçinde zift kaynayan bir tenekenin yanından geçerlerken genç adam, Mercurio'ya, "Dikkat et, yanmayasın," dedi. Mercurio o zaman simsiyah ellerin nedenini anladı. Delikanlı zifti başka bir kovaya dökerken diğer bir işçi de top haline getirilmiş keten parçalarını kovaya atıyordu.

Kalafat ustası elini omurganın kaplamaları üzerinde gezdirdi.

"Kalafat kalemi."

İşçiler hemen burnu yassı olan bir keski uzattılar.

"Kalafat çekici."

Bu kez de ona tahtadan yapılmış bir çekiç verdiler. Ustabaşı dönüp yanındaki çırağına bakar bakmaz delikanlı ellerini hemen zift dolu kovaya soktu ve zifti iyice emmiş keten parçalarından birini alıp iki kaplamanın arasındaki armuza koydu. Çırak keten parçasını sımsıkı tutarken ustabaşı kalemle ziftli paçavrayı armuzlara sokuyor, çekiciyle vurarak iyice sıkıştırıyordu.

"Tüm armuzları doldurup gemiyi su geçirmez hale getiriyoruz," diye açıkladı Mercurio'nun yanındaki çırak.

Mercurio başını kaldırıp geminin gövdesine baktı. Kimi yerde, kimi merdivenlerde, kimi de gövdede olmak üzere en az elli ayrı grup, ustabaşının az önce yaptığı işlemi yapıyordu. Çekiçlerin sesi dayanılır gibi değildi ama çalışma görülmemiş bir hızla ilerliyordu.

Kalafatlama bittiği zaman Tagliafico'nun güçlü sesi yeniden duyuldu.

"Havuza!"

Aniden ortalığı derin bir sessizlik kapladı.

Tüm tersane işçileri kadırganın çevresine dizildi. Otuz kadar adam geminin pruvasına sık aralıklarla halat bağladı. Aynı şekilde sağ ve sol yanlara da halatlar bağlandı ve sonrasında gemi çekilmeye başlandı.

"Hazır!" diye bağırdı ustabaşı. O zaman marangoz çırakları yanlardaki uzun payandaları çektiler. Aynı anda bir grup çırak omurganın altına yuvarlak direkler sokuyordu. Çekilen tekne yavaş yavaş hareket etmeye başladı ve bir anda hızlanarak havuzlardan birinin içine kaydı. Yüksek duvarlarla çevrili havuz boştu ve tabanı Yeni Tersane'ninkinden daha alt seviyedeydi. Geminin gövdesi havuzun ortasına gelir gelmez onu o noktaya dek çeken işçiler koşarak dışarı çıktılar ve uçlarında kancalar olan uzun değneklerle geminin kenarlarını zıpkınlamaya başladılar. Tüm çalışanlar havuzun etrafında toplanmıştı. Bu arada dişli mekanizmalar yardımıyla geminin yan tarafı tıpkı bir kepenk gibi açılırken havuza su dolmaya başladı.

Herkes nefesini tutmuştu. Geminin su geçirmez olduğunu ve dengede kalıp kalmayacağını kanıtlama zamanıydı.

Mercurio geminin açılmış gövdesinin altına dolan çamurlu suya hayranlıkla bakıyordu. Suyun gücü altında geminin omurgasından çıtırtılar geliyordu. Havuz tamamen dolunca geminin yan bölmeleri yeniden kapatıldı. Kalafat ustası işçibaşının önderliğinde kadırganın güvertesine atladı. Elindeki payandayla geminin omurgasını bir uç-

tan diğer uca kadar kontrol etti. İncelemesi bitince işçibaşına bakıp başını salladı.

O an herkesin bakışları Tagliafico'nun üzerinde toplanmıştı. Adam kollarını gökyüzüne doğru kaldırdı ve gür sesiyle ilan etti:

"Serenissima filosuna bir kadırga daha katılmıştır!"

Bir anda herkes koro halinde gülmeye, alkışlamaya ve birbirini tebrik etmeye başladı.

İşçibaşı yüzünde hoşnut bir gülümsemeyle, "Geminin dış kaplamasını bitirin!" diye emretti.

Mercurio göz açıp kapayıncaya kadar marangozların, kalafatçıların ve çırakların yapım aşamasında olan kadırgaya atladığını gördü. Bölme perdeleri ve kıç ve baş çatışma perdesi bitirildi, kıç ve baş pik tankları ve zincirlik yapıldı. Köprüler inşa edildi. Ambar ağzı, sintine, kabinler ve mutfak bölümü bitirildi. Velena direkleri, küpeşte, dümen yuvası ve portuçlar yapıldı.

Mercurio geminin, üzerine elbise dikilen bir kadına benzediğini düşündü ve hemen aklına Giuditta geldi. Bir gün kendisi de onu giyinirken izleyebilecekti. Hayalini gerçekleştirebilirse her sabah gözünü açtığında ilk gördüğü şey genç kızın yüzü olacaktı.

Sürüklenen zincirlerin sesleri onu hayal dünyasından ayırdı. Gemi havuzdan çıkarılmış, Yeni Tersane'nin doğu köşesine doğru çekiliyordu.

Mercurio kadırganın dünyaya gelişinin her anında hazır bulunmuştu ve en ufak ayrıntıya kadar her şeyi görmüştü. Tesadüfe bırakılmış hiçbir şey yoktu. Ve saatler farkına varmadan akıp gitmişti.

Kısa bir sürede iki yüksek ahşap vinçle geminin pruva, grandi, mizana ve kontra mizana direkleri monte edildi. Sonra sıra siren direklerine, hemen arkasından da çanaklıklara geldi. Ve hepsi halatlarla güçlendirildi. Daha sonra kürek yapımına başlandı. Friuli ormanlarından gelen kayın gövdeleri özenle çalışılıp son biçimleri verildikten sonra güverteye yüklendi ve kürekler yuvalarına yerleştirildi. Kürekçilerin oturdukları sıralar da aynı şekilde hazırlanıp zincir ve halkalarla güverteye monte edildi. Yavaş yavaş kadırganın diğer ayrıntılarına geçildi. Son olarak da mürettebatın uyuması için gereken hamaklar ve tersanenin kendine ait fırınlarında yapılmış uzun süre bayatlamayan bisküvi ve galetalar gemiye getirildi.

Tersanenin kendi dökümhanelerinde dökülen toplar için gereken barut, yükleme sırasında en dikkat edilmesi gereken şeydi. Mercurio'ya yardımcı olan genç, katırların getirdiği barut fıçılarını işaret ederek, "Birinin en ufak bir aptallığında hepimiz havaya uçarız," dedi.

Kadırganın bitmesine dakikalar kala Mercurio kendisi için zamanın geldiğini düşündü. Gemiden indi ve yelken satan dükkânlara gidip gelen yamakların arasına karıştı. Artık tersanede tanınıyor olması ona bir bakıma özgür dolaşma imkânı sağlarken öte yandan da sürekli bir şeyler öğretmek isteyen ustalar tarafından göz hapsine alınmasına sebep oluyordu.

Bir süre dolaştıktan sonra gözünü karartıp dükkânlardan birine girdi.

"Tagliafico Usta iki tane kontra yelkeni istiyor."

Adam Mercurio'yu tepeden tırnağa süzdükten sonra, "Ustan iki yelkeni ne yapacakmış?" diye sordu. "Bir tane kadırga yaptığına göre."

Mercurio omuzlarını silkti.

"Git kendin sor."

"Kimseye bir şey soracak değilim."

"Öyleyse ona ne diyeyim? Bizzat gelip önünde diz çökerek sana yalvarmasını mı?"

Adam Mercurio gibi acemilerle tartışmaya girme sevdasında olan biri değildi. Anlaşılmaz bir şeyler geveledikten sonra Mercurio'ya döndü.

"Daha ne bekliyorsun?"

"Nesin sen? Geri zekâlı mı?"

Mercurio durumun kendi lehinde olduğunun farkındaydı. Tagliafico tüm tersanenin çekindiği bir adamdı.

Adam yine dişlerinin arasından anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve ardından, "Geri zekâlı sensin," deyip onlarca katlanmış yelken taşıyan geniş raflardan birine uzandı. İki tane yelken seçip küfreder gibi tezgâhın üzerine fırlattı. Sonra sinirlerini kontrol etmek istercesine yumruk yaptığı ellerini yanına indirip, "Ancak onları gemiye kendin taşıyacaksın," dedi.

Mercurio fırtınalara karşı dayanıklı olması için geniş eklerle sağlamlaştırılmış iki ağır yelkeni sırtına vurdu ve yalpalayarak dükkândan çıktı.

Kenevir mağazalarının bulunduğu bölgeye gelince derin bir nefes aldı. Geri dönüp tüm gün çalıştığı doktaki havuza hayranlıkla baktı. Kırmızı bir toprak üzerine çizilen işaretlerden sadece bir günde kadırgaya dönüşen gemi işte tam orada, günün son ışıkları altındaydı. Yelkenlerinin takılması da biten geminin güvertesindeki işçileri gördü. Hepsi neşeyle sıçrıyor, kollarını göğe doğru açıyordu. Mercurio onları duyamıyordu ama neşeli kahkahaları kulaklarında çınlıyordu. Yüreğinde garip bir sıkışma hissetti. O an orada onlarla birlikte olmak ve kadırganın doğum gününü kutlamak isterdi. O ayrıcalıklı insanların birbirlerine sıra dışı bağlılıklarının nedenini de o an anladı.

Yelkenlerin altında ezilirken kendi kendine, "Oysa sen sadece dolandırıcının tekisin," dedi.

Dükkânların arasındaki geniş yola girdi, nereye gideceğini bilmeden ama kendinden emin bir tavır takınarak ilerledi. Kimsenin dikkatini çekmiyordu. Uzun bir günün sonunda tıpkı diğerleri gibi evine gidip yemek yemeyi ve dinlenmeyi hayal eden tersane işçilerinden biriydi.

Daha önce kararlaştırdıkları gibi dış merdivenlerin önüne geldi ve büyük bir güç harcayarak basamakları çıktı. Şimdi geniş bir penceresi olan ve tersanenin duvarlarına bakan bir odadaydı. Aşağı doğru baktı. Atlayışın çok tehlikeli olacağı belliydi. Ancak işin daha zor kısmı yükünü duvarın diğer tarafına atabilmekti. Mercurio buna gücünün yeteceğini sanmıyordu. İki muhafızın geldiğini görünce odanın duvarına yaslandı. Adamlardan biri karısından, diğeri de bir fahişeden söz edip gülüşerek geçip gittiler.

Uzaklaştıklarını anladığı zaman Mercurio harekete geçti. Düşünecek ya da bekleyecek bir durum yoktu. Sadece denemesi gerekiyordu. Ama yelkenleri aşağı atmadan önce kontrol amacıyla pencereden duvarın üstüne atladı. Çevik bir hareketle iki mazgalın arasına siper aldı ve aşağıya baktı. Battista'nın teknesi onu bekliyordu. Güzel bir atlayış olacaktı.

"Hey!" diye fısıldadı.

Battista ve iki kardeş hemen yukarı baktı. Tonio atlamasını işaret etti. Battista'nın ise hâlâ olan bitene inanamayan bir havası vardı.

Mercurio yelkenleri almak için geri döndüğü an muhafızlardan biri duvarın üstündeki kulelerin birinden, "Kim var orada?" diye bağırdı.

Mercurio odanın içine atladı ve yelkenleri sırtlayıp yeniden duvarın üzerine atlayacak kadar zamanı olmadığını fark etti. Ya ganimeti orada bırakacaktı ya da her şeyi riske atacaktı. Yüreği ağzındaydı. Onu yakaladıkları an boğacaklarını biliyordu. Gördüğü kâbus aklına geldi. Sonra gözlerinin önünden Roma'daki dehlizde boğulan ayyaş, Giuditta'ya hediye ettiği telkâri gümüş kelebek ve cenazesinde ağlayan Pazarcı Anna'nın yüzü geçti. Korkudan ölmek üzereydi.

Sana hiçbir şey olmayacak, diye geçirdi içinden. Giuditta'yı düşündü; alın yazısını, ona bir şey olmamasını sağlayan kızı...

Yelkenlerden birini sırtladı, pencereden geri geri gidip hızla koşmaya hazırlandı.

Muhafızın sesi bir kez daha ama bu kez daha yakından gelmişti.

"Kim var orada?"

Mercurio koşmaya başladı, ayağını pencerenin pervazına dayadı, yelkeni göğsüne bastırdı ve var gücüyle bağırarak gözlerini kapatıp atladı. Duvarın üzerine düşer düşmez yeniden ayağa kalktı ve arkasına dönüp bakmadan yeniden körlemesine Tana Kanalı'na atladı. Düşerken yelken aniden açıldı, havayla doldu ve Mercurio'nun düşüşünü yumuşattı. Delikanlı bedeninin yarısı suda, yarısı da teknede olmak üzere yere çarptı. Sert çarpma sırasında verdiği nefes âdeta ciğerlerini parçalayarak çıkmıştı.

Muhafızlar duvarın tepesinden, "Durun!" diye bağırıyorlardı.

Tonio ve Berto var güçleriyle küreklere asıldılar. Bu sırada Battista da Mercurio'yu tekneye çekmişti.

"Yelkeni de tekneye alın!" diye bağırdı Tonio. "Bizi yavaşlatıyor."

Muhafızlardan birinin arbaletinden fırlayan ok teknenin yan tarafına saplandı. Battista sıçradı ve neredeyse tümünü tekneye çekmiş olduğu yelkeni geri bıraktı. Islanınca ağırlaşan yelken suyun dibine inmeye başladı.

Tonio dişlerini sıkarak kürek çekerken, "Onu yukarı almalısınız! Lanet olsun! Çabuk!" diye bağırdı yorgunluktan kısılmış sesiyle.

Mercurio hâlâ suya çarpmanın verdiği sersemlikten kurtulamamıştı. Buna rağmen yelkeni yakalayıp tekneye çekmeye çalıştı. Ama çok güçsüzdü ve ellerini yeterince hızlı hareket ettiremiyordu. Battista teknenin dibine büzülmüş, korkudan tir tir titriyordu.

"Battista! Battista!" diye bağırdı Mercurio. "Yardım et! Tek başıma yapamıyorum."

Zarlino'nun Mercurio ve Benedetta'yı soymaya kalktığı o ilk karşılaşmalarında olduğu gibi Battista başını öne eğdi.

"Korkak!" diye bağırdı Mercurio öfkeyle.

Bir başka ok Mercurio'dan biraz uzağa, teknenin pruvasına isabet etti. Mercurio aldırmadan ayağa kalktı ve yelkeni kurtarmaya çalıştı. Ancak iki kardeşin bir anda hızlarını artırmasıyla dengesini kaybedip suya savruldu. Can havliyle dümene tutundu ama yelken yavaş yavaş elinden kaçıyordu.

"Battista!" diye bağırdı umutsuz bir halde. "Battista, lütfen!"

O an balıkçı birdenbire yerinden fırladı. Pruvaya gidip Mercurio'yu yakaladı. Mercurio tekneye çıkarken bir ok vızıltısı daha duyuldu. Battista bir an durakladı. Mercurio henüz yarı yoldaydı.

"Battista!.." diye bağırdı.

Balıkçının gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı. Şaşkın bir ifadeyle Mercurio'ya baktı. Sonra dişlerini sıkarak onu var gücüyle tekneye çekti. Mercurio hemen toparlandı ve Battista'yla beraber yelkeni tekneye çekmeye başladı.

Tonio, Tana Kanalı'nın çıkışına doğru bakarak, "Daha hızlı! Daha hızlı!" diye bağırdı. "Neredeyse başardık."

Mercurio ağırlaşan yelkeni olanca gücüyle tekneye çekiyordu. Birden Battista'nın yavaşladığını fark etti.

"Hadi, Battista! Sakın şimdi vazgeçme, sakın!"

Battista biraz hızlanmış gibi göründü ama sonra yine halsizleşti.

"Hadisene, budala!"

Ve o sırada yelken bezinin kırmızıya boyanmaya başladığını gördü.

Korkuyla bağırdı.

"Hayır! Battista, hayır!"

Yelkenin artık tamamen kırmızıya boyanmış son ucunu da tekneye çekti. Battista artık San Marco denizinde tüm hızıyla ilerleyen teknesinin zeminine uzandı.

"Battista!" diye bağırdı Mercurio yeniden. "Battista, hayır!"

Balıkçı hayatı boyunca teknesine çektiği binlerce balıktan biri gibi çırpınıyor, güçlükle nefes alıyordu.

"Başardık..." diye mırıldandı zor duyulur bir sesle.

Mercurio adamın kolunun altından yüreğine doğru girmiş oku gördü.

İki kardeşin inanılmaz hızıyla lagünde izlerini kaybettirmeyi başarırlarken Battista, "Gördün mü? Mercurio?" dedi. "Gördün mü?" Elini uzatıp Mercurio'ya dokunmaya çalıştı. "Ben... Ben bir... Korkak değilim..."

Mercurio gözyaşlarından hiçbir şey görmüyordu.

"Hayır... Hayır... Sen korkak değilsin..." Hıçkırmamaya çalışarak devam etti. "Hayır... Sen çok cesur bir adamsın."

Battista'nın yüzünde hüzünlü ve dalgın bir gülüş belirdi. Ama bir saniye sonra gülüşü dondu, gözleri sabitleşti. Kanı Zitella'nın her yanına bulaşmış balık kanlarına karıştı.

50

Shimon Baruch, Ester'in kollarında ağladığı güne kadar kendine hep aynı soruyu sormuştu.

"Neden mutlu olsun?"

Bu basit soru ona, Mercurio'ya karşı duyduğu intikam duygusunu canlı tutmak için gereken kararlılığı ve enerjiyi sağlıyordu. Ancak hepsinden öte kendisinin de mutsuz, inanılmaz derecede mutsuz olduğunu yüzüne vuruyordu.

Ama Ester'in kollarında ağladığı o günden sonra ikinci düşüncesi geçerliliğini yitirmişti. Döktüğü gözyaşları bir düğümü çözmüş, acısını azaltmış, katılığını yumuşatmıştı. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kendi kendine sürekli aynı soruyu tekrarlamıştı.

"Neden mutlu olsun?"

Ama bu kez mutsuzluğunu düşünmemiş, aynı kelimeyi düşünerek, daha doğrusu hissederek "mutlu" olmak istemişti. Hem de o güne dek olmadığı kadar mutlu.

Bu kelimeyi âdeta yeni öğrenmiş, anlamını yeni fark etmiş gibiydi.

"Mutlu..."

Mercurio günlerce Shimon'un düşündüğü tek şey olmuş, onu en derin hayal kırıklıklarına düşürmüştü. Bunda en ufak bir şüphe yoktu. Shimon'u bir acılar, azaplar uçurumuna tepeüstü atmış, kapkaranlık bir kâbusun içine fırlatmış, o güne dek hiç duymadığı derecede büyük bir korkuyu yüreğine salmıştı. Ve o dramatik düşüş sırasında Shimon sadece parasını değil, her şeyini kaybetmişti. Boğazına giren bıçakla tüm yaşantısını ve sesini yitirmişti. Ancak bundan daha önemlisi o saldırıdan sonra Shimon kendi içinde kaybolmuştu.

Ama daha sonra kurşuni gökyüzünün altında dalgaların köpük köpük kıyıya vurmasını izlediği gün Shimon bir şeyi fark etmişti; o düşüş kendisine düşündüğü kadar zayıf olmadığını göstermişti. Aksine Shimon Baruch güçlü bir adamdı. Yeniden ayağa kalkmıştı ve saldırıdan sonraki günler eski Shimon'a ayna tutup ona gerçek karakterini göstermişti. Shimon şu an eski hayatına geri dönemeyecek kadar güçlü ve farklı bir adamdı. Belki kendi cemaati ve Tanrı'nın gözünde iyi biri değildi. Ama Shimon artık iyi biri olup olmamayı umursamıyordu. Bu sınıflandırmalar onu kesinlikle ilgilendirmiyordu. Shimon artık güçlü olmayı biliyordu; hem de inanılmayacak kadar, kendisinin bile tahmin edemeyeceği kadar güçlü. Şimdi acı onu üzebilir, keyfini kaçırabilirdi ama korku asla. Korkak hayatı bıçağın ağzı boynuna dayandığı gün kapanmıştı.

Evet, Mercurio onu bir anlamda öldürmüştü; korkak Shimon Baruch fiilî olarak o gün ölmüştü. İşte bu yüzden derinlemesine düşünerek geçen günlerden sonra kıyıya onu yiyip yok etmek ya da kendisiyle birlikte alıp götürmek istercesine çarpan dalgalı deniz karşısında Shimon aslında Mercurio'nun kendisi için ne ifade ettiğini sorguluyordu. Bir cellat mı yoksa cellat vicdansızlığı taşıyan bir iyiliksever mi?

Shimon omuzlarını silkti. Sırtındaki kumları silkeledi ve Rimini'ye, kendisini gerçek anlamda mutlu hissettiği yer olan Ester'in evine doğru yürümeye başladı. Caddeye çıktığında yol taşlarından birine oturdu ve ayakkabılarını çıkarıp içindeki kumu silkeledi. Bembeyaz kumların zamanı göstermeyen bir kum saati gibi yere düşüşünü izledi. Derin bir nefes aldı. Sonra elini boğazına götürdü ve dağladığı yara izinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Etine yapışan paranın üstündeki zambağı okşadı. Acısını hissetmekten bile âciz olduğu o günler geldi aklına. İntikam düşüncesinden başka hiçbir şey düşünemediği günleri hatırladı. Ama onlar aynı şekilde kendi gücünün, vahşiliğinin ve korku hissinden tamamen arındığının farkına vardığı günlerdi. Kaderinin ve şansının onu nerelere götürdüğünü anladığı günler...

Dudaklarına garip bir gülümseme yayılırken, "Ama o zamanlar çok gençtin," diye düşündü. Gözünden bir damla yaş akarken hıçkırdı. Bu hıçkırık her ne kadar çirkin ve kaba çıksa da Shimon onu şaşkınlıkla karışık bir mutlulukla dinledi. Ağlamayı öğrenmişti, şimdi de sıra gülmeyi öğrenmeye gelmişti.

Islık çalmayı deneyen bir çocuk gibi gülümsemeyi denedi. Ve sonra kimsenin ona bakmadığından emin olunca yeniden gülümsemeye çalıştı. Ester'in evine giden yol boyunca ağzından o garip hışırtının çıkmasına aldırmadan diyaframını çekip bırakarak denemelere devam etti.

Ester'in kapısına geldiği zaman ön yargılarını bir kenara bırakıp ona Mercurio'dan söz etmeye karar vermişti. Bu yüzden kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde kapıyı çalmak için kaldırdığı eli havada bir süre bekledi. O an evin içinden bir erkek sesi geldiğini duydu. İrkildi. Elini aşağı indirip bir adım geri gitti. Kulaklarını iyice açıp konuşulanları anlamaya çalıştı. Adamın ses tonundan hoşlanmamıştı. Daha doğrusu Ester'in evinden bir erkek sesi gelmesinden hoşlanmamıştı.

Etrafına bakındı. Ortalıkta kimse yoktu. Hemen evin çevresinde bir tur atıp pencereleri kontrol etti. Sık sık yan yana oturup kitap okudukları, hatta bir kez de seviştikleri şömineli odada yuvarlak ve güçlü omuzları olan, kırmızı ensesinde bir domuza benzemesine sebep olan katlar bulunan kısa saçlı, şişman bir adam oturuyordu. Güçlü elleri kütük gibiydi, hatta parmakları o kadar kalındı ki muhtemelen onları kıvıramıyordu. Ama konuşurken, daha doğrusu bağırırken her iki elini de havada sallıyordu.

Ester olduğundan daha küçük görünüyordu. Bedeni her an kaçmak istercesine geriye doğru yaylanmış, kollarını göğsüne bastırmıştı. Korkuyordu. Shimon bunu kadının bakışlarından kolayca anlayabiliyordu. Ester çaresizdi ve korku içindeydi.

"Yahudi fahişenin tekisin. İstesem seni bir böcek gibi ezerim, bunu sakın unutma."

Adamın kötü niyetli ve aptal insanlara özgü çatlak bir sesi vardı ve kelimelerin üzerine basarak konuşuyordu.

"Paramı vermezsen evini alırım." Birkaç parça kâğıdı havada salladı. "Her şey burada kayıtlı, her şey yasal."

Ester'in sesi titriyordu.

"Bay Carnacina... Elimde kalan tek şey bu ev... Lütfen."

Carnacina, Ester'in üzerine yürüdü.

"Umurumda mı sanıyorsun?"

Ester yüzüne gelecek bir tokattan sakınmak istercesine gözlerini kırpıştırdı.

Shimon pencerenin dışından konuşmaları dinliyor, bir yandan da duygularını analiz etmeye çalışıyordu. Bir tarafı öfkeden deliye dönmüştü. Ancak bunun çok yüzeysel, eski alışkanlığı yüzünden sadece beyninde yarattığı bir öfke olduğunun farkındaydı. Ama Shimon'un içi sakindi, soğuktu ve kararlıydı. Hiçbir şey hissetmiyordu ve bu durum onu rahatsız ediyordu. Ya da belki de sadece rahatsız olması gerektiğini düşünüyordu. Çünkü içi buz gibiydi, bunu net olarak anlayabiliyordu.

"Bay Carnacina..." Ester titreyen sesiyle yeniden konuşmaya çalıştı. "Evim... Sizin biçtiğiniz değerden daha fazla eder... Ve ayrıca... Ben... ben nereye giderim, hiç bilmiyorum."

Carnacina güldü ve kadının kalçasına bir tokat attı.

Shimon adamın bu hareketi gayet doğal bir tavırla yaptığını gördü. Keyifle gülen insanların çoğu bu hareketten hoşlanırdı ancak adamın gülüşünde eğlendiğini anlatan bir ifade yoktu. Kötülük dolu bir sırıtmadan başka bir şey değildi bu.

"Ne istediğin umurumda değil," dedi Carnacina ve daha güçlü bir sesle güldü. "Bu kontratı kim imzaladı? Oku şunu. Senin adın yazıyor, geri zekâlı Yahudi fahişe! Burada yazan miktarı bana vermezsen evini alırım!"

"Borcumu çalışarak ödeyebileceğimi düşünmüştüm ama aksine..."

Ester'in acı çektiği sesinden belliydi.

Carnacina pis bir kahkaha attı ve omuzlarını kaldırarak, "İyi anlaşmalar her zaman hoşuma gitmiştir," dedi. "Dilsiz dostuna sor. Seni sık sık ziyarete geldiği söyleniyor. Ben senin gibi sıska bir karıya bir kuruş bile vermem ama eğer onun hoşuna gidiyorsan karışmam..." Carnacina bu kez kendi kalçalarına vura vura gülmeye başladı. Sonra aniden susup ciddileşti ve parmağını Ester'in suratına doğru sallayarak, "Yarın..." dedi. "Ya da ev benim!"

Sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi.

Kapıdan çıkarken Shimon adamın yüzünü de gördü. Geniş ve düz bir suratı vardı. Dudakları etli ve kırmızı, dişleri küçücük, burnu aşağı doğru kıvrıktı ve canlı yanakları kırmızı kılcal damarlarla kaplıydı.

Shimon evin köşesine sinip adamın uzaklaşmasını bekledi. Bir elini kalbinin üstüne koydu, kalp atışları gayet normaldi. En ufak bir heyecan işareti yoktu. Carnacina ağır adımlarla uzaklaşırken Shimon, Ester'in başını önüne eğerek kapıyı kapadığını gördü.

Shimon saklandığı yerden çıkıp Carnacina'yı takip etmeye başladı. Nedenini bilmiyordu, daha doğrusu kendisine bu soruyu sormuyordu.

Adamı üç katlı saray yavrusu bir evin önüne kadar izledi. Bir hizmetçi kapıyı açtı ve Carnacina kadını kabaca iterek eve girdi. Shimon kimseye görünmeden evin etrafını dolaştı, pencerelere baktı. Sonra doğu tarafındaki kumsala bakan pencerelerin birinden Carnacina'nın bahçeye çıktığını gördü. Adam yüzünde neredeyse bebek masumiyetinde bir gülümsemeyle bahçedeki gül serasına girdi, çiçeklerin yapraklarını okşayarak parazitlerini temizlemeye başladı.

Shimon geri döndü ve Ester'in evine doğru yürümeye başladı. Ester'e konuyu açacak, Carnacina'ya olan borcunu soracaktı. Ama sonra bunun gereksiz bir şey olacağını düşündü. Parası hızla suyunu çekiyor, Shimon da nasıl yeniden para kazanacağını bilemiyordu.

Kapıyı çaldığı zaman Ester yüzünü kaplayan sıcak bir gülümsemeyle Shimon'u karşıladı. Ama gözleri ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu. Akşamı birlikte geçirdiler ve vedalaşmadan önce Shimon, Ester'in balıkların kafalarını kesmede kullandığı bıçağı ona belli etmeden cebine soktu. Sonra Ester'i kibarca dudaklarından öpüp Hostaria de' Todeschi'nin bulunduğu yola yöneldi. Ama Ester kapıyı kapatır kapatmaz yönünü değiştirip Carnacina'nın evine doğru döndü.

Saray yavrusuna vardığında pencerelerin birinden zayıf bir ışık sızdığını gördü. Tabii ki Carnacina hesap yapıyordu. Shimon, Hristiyan tefecilerin neden Yahudilerinkine benzer isimleri olmadığını düşündü. Sonra duvara siper alarak bahçeye girdi. Bir köşeye sindi ve gelen giden olup olmadığını kontrol etti; kimseler yoktu. Her şey derin bir sessizliğe bürünmüştü. Yavaşça gül bahçesine girdi ve gülleri soğuk ve acımasız bir şekilde diplerinden kesti. Dikenlerinin eline batmasına aldırmadan bir demet gül topladı ve hepsini yere vurarak dallarını kırdı. Sonra elindeki o garip buketle eve doğru yürüdü.

Bahçeye açılan yan kapının kilidini fazla zorlanmadan kırıp içeri girdi. Etraf karanlıktı. Hizmetçiler çoktan yatmış olmalıydılar. Üst kata uzanan merdivenleri gördü ve sessizce yukarı çıktı. İlk katın sahanlığına geldi ve etrafı tekrar dikkatle dinledi. Gözleri karanlığa alışmıştı. Sağ taraftaki kapının altından gelen zayıf ışığı fark edince oraya yöneldi.

Ama tam o sırada alt kattan bir ses geldi. Shimon, yaşlı bir hizmetkârın elindeki mumun titrek ışığında terliklerini sürüyerek bahçeye açılan yan kapıya doğru yürüdüğünü gördü. Adam kapının açık olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Shimon elindeki bıçağın sapını sıktı.

Hizmetkâr kapıya iyice yaklaşıp elindeki mumu kilide yaklaştırdı. Sonra başını uzatıp bahçedeki patikaya doğru baktı. Sonra yine kapıya ve bahçeye bir göz attı. Sonunda kapıyı kapattı ve homurdanarak merdivenlere yöneldi.

Shimon nefesini tutup iyice saklandı.

Adam Shimon'un saklandığı kapının yanına kadar geldi ve onu yavaşça çalıp açtı.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı Carnacina odadan.

"İyi misiniz, efendim?"

"Turp gibiyim, uğursuz herif. Hadi kaybol!" dedi Carnacina o sevimsiz sesiyle.

Hizmetkâr saygıyla eğildi. Tam kapıyı kapatıp çıkmak üzereyken eşikte bir gül goncası gördü. Eğilip goncayı yerden aldı, elinde evirip çevirdi, sonra yine dönüp odaya baktı.

"Kapat kapıyı!" diye bağırdı Carnacina.

Köpek gibi itilip kakılmaya alışkın olan hizmetkâr kapıyı kapadı. Ama mumun zayıf ışığında yerde bir gül yaprağı gördü. Eğilip onu alırken başka bir yaprak daha gördü. Onu da aldı. Yaprakları toplayarak iki adım daha attıktan sonra elindeki mum bu kez bir çift ayakkabıyı aydınlattı. Yavaşça doğrulup mumu yukarı doğru kaldırırken Shimon da elindeki bıçağı adamın alnına doğru indirdi. Ama her nedense –bunu neden yaptığını kendisi de bilmiyordu– adama bıçağın keskin tarafıyla değil, kabzasıyla vurmuştu. Yaşlı hizmetkâr inleyerek yere yığıldı.

Shimon saklandığı gölgeden çıktı. Carnacina'nın odasının kapısını açıp içeri girdi ve arkasından da hızlıca kapattı.

Kapıya sırtı dönük oturan Carnacina, elini öfkeyle çalışma masasının üstündeki deri kaplamaya vurarak, "Yine ne istiyorsun, geri zekâlı?" diye sordu.

Shimon ilerleyip adamın arkasında durdu. Domuza benzeyen, yağdan kat kat olmuş ensesini gayet net görebiliyordu.

Carnacina bir şeyden rahatsız olmuş gibi arkasına döndü.

Shimon elindeki çiçek demetini adama uzattı.

Carnacina'nın gözleri yuvalarından fırladı.

"Güllerim..."

Sonra aniden adamın elindeki bıçağı fark etti ve yardım istemek için bağırmaya kalkıştı. Ancak Shimon inanılmaz bir çeviklikle bıçağı adamın boğazına sapladı. Carnacina'nın haykırışı boğazından fışkıran kanın arasında kayboldu. Adam çaresizce elini boğazına götürdü.

Shimon gülleri yere fırlattı, Carnacina titreyerek yere devrilirken de iki eliyle kalçalarına vura vura o garip gülüşüyle gülmeye çalıştı. Sonra adamın yazı masasına gidip evrakları karıştırmaya başladı. Ester'in kontratı yarın işleme konmak üzere en üstteydi. Shimon kâğıtları alıp elinde buruşturdu. Sonra ne aradığını bilmeden tüm çekmeceleri karıştırdı. Dikkate değer bir şey bulamayınca Carnacina'nın üstünü aradı ve cebinde yedi dukalık altını içeren bir kese ile uzun bir anahtar buldu. Etrafına bakındı. Duvarın dibindeki kasayı gördü. Anahtarı kilide sokar sokmaz kasa açıldı. İçinde altın para ve mücevherlerle dolu madenî bir kutu vardı. Shimon paraları aldı, mücevherleri geri bıraktı.

İşi bittikten sonra dönüp Carnacina'nın cesedine baktı ve yeniden kalçalarına vura vura güldü. Sonra Ester'in kontratını masadaki lambaya tutup yaktı. Yanan kontratla Carnacina'nın hesap defterlerini ve kalın perdeleri de ateşe verdi. Odadan çıktı. Hizmetkârı bayılttığı noktaya baktı, adam ortalarda yoktu. Koşar adım merdivenleri indi ve yan kapıdan çıkarak kendini sokağa attı. Olay yerinden uzaklaşırken kulağına sesler gelmeye başladı.

"Yangın! Yangın!"

O gece Hostaria de' Todeschi'ye dönmedi. Ester'in kapısını çaldı ve genç kadın biraz şaşkın, biraz da endişeli bir halde kapıyı açar açmaz onu tutkulu bir şekilde öpmeye başladı. Ve o gece Ester'le sevişirken bedenini ve ruhunu esir alan buzun ancak çözüldüğünü fark etti.

Gecenin büyük bir bölümünü uykusuz geçirdi. Yanında rahatsız bir şekilde nefes alan ve rüyasında muhtemelen evinin elinden alındığını gören Ester'i dinledi.

Şafak sökmeden kısa bir süre önce uyandı. Ruhunun yeniden uyanan ve Carnacina'yı kuru bir gül demeti gibi ortadan kaldıran yanı, artık intikamını alma zamanının geldiğini söylüyordu. Bu arada düşüncelerinin değişmiş ve Mercurio'nun ona bir anlamda iyilik yap-

tığını anlamış olmasının hiçbir önemi yoktu. Hayır, bunun en ufak bir önemi yoktu çünkü Shimon'un ruhu artık ölümle besleniyordu. Böyle yarı uykulu bir şekilde kuyruk acısının ve kininin yeniden ruhunu zehirlemeye başladığını hissederken aklına yine o soru geldi.

"Neden mutlu olsun?"

Yataktan çıktığında Ester'in onun gömleğini yıkadığını gördü. Çamaşır leğenindeki su kan kırmızısıydı.

Şehirde Carnacina'nın yanarak öldüğü konuşuluyordu. Ancak yaşlı hizmetkâr hâlâ yaşıyordu ve büyük bir olasılıkla Shimon'u görür görmez tanıyacaktı. Shimon işte o zaman yaşlı adamı neden sağ bıraktığını anladı.

Bu şehirde daha fazla kalamazdı.

51

Mercurio, bir noktadan sonra Roma'da öldürdüğü Yahudi tüccara dönüşen Battista'yı bütün gece rüyasında gördü. Tıpkı o an olduğu gibi bedeninin adamın o yapışkan kanıyla kirlendiğini hissetti.

Ama sonrasında daha önceki rüyalarında olduğu gibi kendini Benedetta'yla aynı yatakta buldu. O gün handa olduğu gibi Benedetta onu öpüyor, elini tutup pembe uçlu göğüslerine bastırıyordu. Kızın bedenini yapışkan bir sıvı sarıyordu ama kan değildi bu.

Ter içinde ve uyarılmış bir halde uyandı.

Düşüncelerinin Giuditta'da yoğunlaşması için kendini zorladı. Sanki onu aldatmış gibi suçluluk hissediyordu. Onu dehşete düşüren ve korkutan bir parçasını gösteren bu rüyadan olabildiğince hızlı uyanmaya çalıştı.

Battista'nın öldüğü gece hemen Giuditta'nın kollarına koşmak istemiş ama bunu yapamamıştı. Kendisini kirlenmiş hissetmişti, o ölüm Mercurio'yu kirletmişti.

Ve şimdi de aynı şekilde kirlenmiş hissediyordu; içi kirliydi. Çünkü bir türlü Giuditta'nın hayaline odaklanamıyordu. Beyni bir kıskaçla yakalanmış gibi sürekli Benedetta'ya dönüyordu. Kızın dudaklarını dudaklarında hissediyordu. Çıplak bedenini görüyor, yumuşak tenini ellerinin altında hissediyor, parmaklarıyla o sert ve pembe göğüs uçlarını sıkıyordu. Bu arzuya her ne kadar tüm benliğiyle karşı koymaya çalışsa da varlığının derin ve kontrol edilemez bir parçası o seksi hayallerden kopamıyor, genç kızın göğüslerini yeniden okşamak ve ona sahip olmak istiyordu.

Fırlayıp yataktan çıktı. Leğene gidip yüzünü soğuk suyla yıkadı. Havanın soğuğu suyun üzerinde ince bir buz tabakası oluşturmuştu.

Mercurio buzun yüzünde ince çıtırtılar çıkararak kırıldığını hissetti. Soğuk su nefesini kesmiş ama onu korkutan hayalleri de beyninden dışarı atmıştı.

Giyindikten sonra koşar adım odadan çıktı ama yolun yarısında aniden durdu. Anna'yı her zaman olduğu gibi ateşin başında görememişti. Mutlaka o asilzadenin evine temizliğe gitmişti.

Oysa Anna oradaydı ve onu bekler gibiydi.

"Battista öldü mü?" diye sordu Mercurio'yu görür görmez. "Bu doğru mu?"

Mercurio omuzlarına bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Başını öne eğdi ve gidip masaya yakın sandalyelerden birine oturdu.

"Demek ki doğru..." dedi Anna alçak bir sesle.

Mercurio başını kaldırıp Anna'nın yüzüne baktı. Delikanlının gözleri kıpkırmızıydı, ağlamak istemiş ama becerememişti. Battista'nın öldüğü geceden beri gözyaşları kurumuş gibiydi.

"Benim suçum..." diye mırıldandı. "Hepsi benim suçum..."

Anna yerinden kalktı ve Mercurio'nun yanına gitti.

"Yetişkin bir adamdı... Ne yaptığını biliyor olmalıydı..."

Mercurio bir yumruğunu masaya indirdi.

"Hayır, hayır, hayır!"

Tersaneden kaçtıktan sonra Battista'nın cesedine bir taş bağlamış ve onu lagünün derin sularına bırakmışlardı. Balıkçının dul karısına okla vurulmuş bir ceset teslim etmeleri mümkün değildi.

Bildikleri dualarla alelacele söylemiş ve Battista'yı aç balıklara ve yengeçlere teslim etmişlerdi.

"Korkak bir adamdı ve ben onu bana itaat etmesi için zorladım. Onunla tartıştım. Onu aşağıladım, Scarabello'ya şikâyet edeceğimi söyledim... O istemiyordu. Sonuçta bir balıkçıydı... İyi bir adamdı ve ben... Ve ben onu öldürdüm. Onu ben öldürdüm!"

"Öyleyse pazarda duyduklarım doğru. Bu yüzden iki altın gibi yüklü bir meblağ vererek onun teknesini aldın."

Mercurio başını başka tarafa çevirdi.

Önceki akşam Battista'nın eşine gitmiş ve ona kocasının açık denizde suya düşerek boğulduğunu ve cesedini çıkaramadıklarını söylemişti. Dul kadın inleyerek yere yığılmıştı. Kazağının kolları ve karın kısmı balık pulu içindeydi. Balık ayıklamak için kullandığı bıçak elindeydi ve

ona boş gözlerle bakıp bıçağı yere fırlatmıştı. Sonra alçak sesle, "Ben şimdi ne yiyip ne içeceğim?" diye mırıldanmıştı ve kazağındaki pulları sanki ilk ya da son kez görüyormuş gibi tek tek toplamaya başlamıştı. İşte o zaman Mercurio, Battista'nın teknesini iki altın karşılığı almak istediğini söyleyip kadının eline paraları sıkıştırmıştı; vicdan bedeli olarak. Dul kadın elindeki paralara bir süre bakmış ve inanmayan gözlerle onları ağzına sokup ısırmıştı. Sonra bakışlarını Mercurio'ya çevirmiş ve avucundaki paraları göstererek, "Onu siz öldürdünüz, değil mi?" diye sormuştu.

Anna hemen gidip Mercurio'nun yanına oturdu ve elini delikanlının dizine koydu.

Mercurio âdeta orada değilmiş ya da başkasının sesiyle konuşuyormuş gibi, "Etrafımda kim varsa bir gün gelip ölüyor," dedi. "Ben lanetliyim... Ölüm taşıyorum."

"Böyle konuşma..."

Mercurio aniden dönüp Anna'ya baktı.

"Buraya neden geldiğimi biliyor musun? Bunu bana hiç sormadın."

"Çünkü bir dolandırıcıydın."

"Ben hâlâ dolandırıcıyım!"

"Tamam, sen dolandırıcısın, çok paran var... Bunu tahmin etmek hiç de zor değil..."

Mercurio donuk bir sesle, "Oysa çok yanılıyorsun..." dedi ve gözlerini yeniden masanın lekeli ahşabına çevirdi. "Kaçıyorum çünkü... Çünkü bir adam öldürdüm."

Aralarında buz gibi bir sessizlik oldu.

"Buna inanmıyorum," dedi sonra Anna.

"İnanmalısın."

Anna, Mercurio'nun çenesinden tutup yüzünü kaldırdı ve gözlerinin içine uzun uzun baktı. Sonra az öncekinden daha kararlı bir sesle, "Sana inanmıyorum," dedi.

Mercurio bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Ama aniden onu parçalayan, darmadağın eden şiddetli bir titremeyle ağlamaya başladı; umutsuzca, kontrol edilemez bir şekilde... Hıçkırıklarla, sel gibi akan gözyaşlarıyla âdeta vahşice bir ağlamaydı bu. Şimdi Mercurio tek damla gözyaşı dökemediği Battista için, öldürdüğü Yahudi tüccar için ağlıyordu. Roma dehlizlerinde boğulan ayyaş için ağlıyordu. Hiç

annesi olmadığı için ve göğsündeki bu sınırsız acıyı, içindeki boşluğu, yüreğindeki uçurumun sessiz çığlıklarını o güne dek ilk kez Anna'yla dinlediği için ağlıyordu.

Mercurio biraz sakinleşip nefes alışı normale dönünce Anna delikanlının saçlarını şefkatle okşamaya başladı.

"Bana her şeyi anlat."

Mercurio dönüp kadına sarıldı. Onun koruyucu ve sımsıcak göğsüne başını dayadı. Elbisesini yaşlar içinde bırakarak sımsıkı sarıldı.

"Şimdi değil..." diye mırıldandı. "Şu an bunu yapamam..."

Anna, Mercurio'nun saçlarını öptü ve kulağına, "Ben her zaman buradayım," diye fısıldadı. Sonra ayağa kalktı.

"Hadi gel, dışarı çıkalım. Çimenlere, ağaçlara, gökyüzüne bakmak bana her zaman iyi gelmiştir. Onlara bakarım ve sonra kendimi hiç yalnız hissetmem."

Mercurio güldü.

"Ne kadar saçma."

"Çok konuşma. Çıkalım," dedi Anna ve Mercurio'nun elini tuttu.

Mercurio sallanarak ayağa kalktı. Gömleğinin koluyla yüzündeki yaşları sildi ve Anna'nın peşinden dışarı çıktı.

Anna tek tük sebze yetiştirdiği bostanı geçip evin arkasına yürüdü. Sonra elini kaldırıp az ötedeki altı taştan, üst katı köknar ağacından yapılma terk edilmiş binayı işaret etti.

"Şunu görüyor musun? Bir zamanlar samanlık ve ahırdı. Herkes bizi zengin kabul ederdi."

Mercurio binaya baktı. Odasının penceresinden görüyordu ama ne olduğunu sormak aklına hiç gelmemişti.

Anna, Mercurio'nun elini tuttu ve onu ahırın yıkık kapısına doğru götürdü. İçeride yuva yapmış birkaç güvercin kapı açılınca samanlığa uçtu. Samanların arasından küçük bir fare başını çıkarıp baktı ve hemen sonra ortadan kayboldu.

"Elli tane ineğimiz vardı. Bu kolyeyi de bana o zaman almıştı."

Anna acıyla gülümseyip Mercurio'nun Yahudi tefeci Isaia Saraval'dan geri aldığı kolyesini okşadı.

"Sonra kıtlık başladı. Hayvanlara verecek ot bile yoktu. İyice güçten düşüp süt vermez oldular. O senenin sonunda bir gece dağdan inen eşkıyalar on tane ineğimizi götürdü. Daha sonra diğer kasabadan birkaç

çiftçi geldi. Çocuklarının açlıktan öldüğünü ve çok üzgün olduklarını söyleyerek ineklerden birini alıp götürdüler. On gün sonra gelip bir tane daha aldılar, sonra bir tane daha. Her gelişlerinde daha küstah davranıyorlardı. Sonunda daha çok silahlanarak geldiler, artık özür de dilemiyorlardı." Anna içini çekti ve başını iki yana sallayarak devam etti. "Sonunda veba salgını başladı ve bir hafta içinde tüm inekler öldü. Ben ve kocam en azından çocukları bir süre doyurduğumuz için mutlu olduk. Her ne kadar aileleri hırsız ve lanet insanlar olsa da çocuklarına faydalı olabilmiştik."

Anna bir adım geri gidip ahırın kapısını kapadı.

"Sonunda yoksul düşmüştük ve bir daha asla toparlanamadık." Güldü. "Ama ikimiz de hayattaydık ve birlikteydik. Önemli olan tek şey de buydu. Ve şimdi, onu kaybettikten sonra ne kadar şanslı olduğumu daha iyi anlıyorum."

Dönüp Mercurio'ya baktı.

"Sana tüm bunları neden anlattığımı bilmiyorum."

Mercurio düşünceli bir ifadeyle ahıra bakmaya devam etti. "Gitmeliyim," dedi sonra aniden. "Ama hemen döneceğim."

Anna başını salladı ve Mercurio uzaklaşırken arkasından bakarak kendi kendine gülümsedi. Bu hikâyeyi ona neden anlattığını çok iyi biliyordu, hatta şu an onun koşar adım nereye gittiğini de biliyordu.

Mercurio, Tonio ve Berto'nun oturduğu evin kapısını çaldı.

Giuditta'yı hemen görmeliydi. Anna'nın hikâyesinden anladığı buydu. Başına ne gelecek olursa olsun Giuditta yanında olmalıydı çünkü önemi olan tek şey ona olan aşkıydı.

Battista'nın, otoritelerin tanımaması için ağaçların arasına gizlenen ve yeniden boyanmayı bekleyen teknesiyle Cannaregio'ya gittiler. Mercurio, Scarabello'dan paylarını alacak, sonra da gün batımında iki kardeşle Santo Aponal Meydanı'nda buluşacaktı.

Mercurio yalnız kalır kalmaz Ghetto Nuovo'ya gidip Giuditta'yı beklemeye koyuldu.

Ancak zaman geçtikçe Benedetta'yla ilgili görüntüler yeniden zihnine üşüşmeye başladı. Ne yaparsa yapsın bir türlü aklından çıkarmayı başaramıyordu. Ve bu şehvetli görüntüler gittikçe daha zararlı, daha kasvetli hale gelmişti. Benedetta'yı düşünüyor ve bu yüzden kendisini

suçlu hissediyordu. Ayrıca nedenini bilmediği bir tehlike duygusu seziyordu.

Akşam olmak üzereydi. Mercurio, Santo Aponal Meydanı'na gitmek üzereyken Giuditta'nın kıyı yolundaki mağazaların önünden geçtiğini fark etti. Onu görür görmez beynindeki tüm korkular ve kara bulutlar aniden yok oldu. Hemen Giuditta'ya doğru koşmak istedi ancak genç kız yalnız değildi. Yanında, belinde kısa bir baston taşıyan tombulca bir çocuk vardı.

Kucağında kumaş paketleriyle yürüyen Giuditta başını çevirir çevirmez Mercurio'yu gördü. Birden yüzü aydınlandı ve gülümsedi. Sonra utanmış bir şekilde yanındaki çocuğa baktı ve Mercurio'ya başıyla onu işaret ederek omuzlarını silkti.

Mercurio bir şey anlamadı. Ancak bedenindeki tüm kanın bir anda beynine hücum ettiğini hissetti. Bacaklarını açа açа aptal gözlerle etrafına bakınarak Giuditta'nın yanında yürüyen bu herifin kim olduğunu kesinlikle bilmek istiyordu. Giuditta'nın karşısına geçip Battista'dan öğrendiği şekilde genç kızı selamladı.

"Ciao!"

Giuditta gülümsedi.

"Benim de hoşuma giden bir kelime bu."

Tombul çocuk elini belindeki sopaya götürerek hemen Mercurio ile Giuditta'nın arasına girdi.

"Ne istiyorsun?"

Mercurio çocuğu umursamadan Giuditta'ya bakmaya devam etti.

"Geçen gün sokakta bir çocuğun saldırısına uğradım da..." diye açıklamaya çalıştı Giuditta. "Babam da Joseph'e bana eşlik etmesi için rica..."

"Saldırı mı?" diye sordu Mercurio telaşla.

Joseph işaret parmağını Mercurio'nun yüzüne sallayarak, "Sen şu kapının arkasındaki çocuksun!" diye bağırdı.

Mercurio bir kaşını havaya kaldırarak, "O da kim?" diye sordu.

"Defol! Ondan uzak dur." Joseph iyice sinirlenmiş gibiydi. "Babası seni ayak altında istemiyor."

Mercurio yeniden Giuditta'ya baktı. Kızın şaşkınlıkla açılmış gözleri Joseph'e kilitlenmişti. Mercurio babasının gerçek niyetini Giuditta'nın da bilmediğini anladı.

"Şimdi ben seni ayaklarımın altına alacağım, maymun!"

Joseph göğsünü şişirdi.

Ama Mercurio o an Giuditta'nın ona gözleriyle yalvardığını fark etti. Utanmış, incinmişti. Mercurio'ya gitmesini istercesine bakıyordu.

Mercurio, "Tamam, tamam... Şaka yaptım, şişko," dedi ve Giuditta'ya bir kez daha uzun uzun baktıktan sonra yanlarından uzaklaştı.

Solundaki dar sokağın köşesini döner dönmez içindeki öfkeyi daha fazla kontrol edemedi. "Aşağılık herif!" diye homurdandı. Sonra daha yüksek bir sesle, "Aşağılık! Aşağılık!" diye bağırdı. Meraklı gözlerle kendisine bakanları görünce yumruklarını sıkarak, "Ne bakıyorsunuz, ahmaklar?" dedi. Sonra bir binanın duvarına dayanarak sakin olmaya ve derin derin nefes almaya çalıştı. Aradan bir dakika bile geçmeden yeniden Ormesini kıyı yoluna dönüp Ghetto Nuovo'ya doğru baktı.

Bu arada köprünün üzerine varmış olan Giuditta da durup arkasına baktı.

Göz göze geldiler.

Ama Mercurio içine hapsoldukları bu bakışmaların artık yeterli olmadığını hissediyordu. Dışlanmayı kabul etmiyordu. Bu gözetimden kurtulmanın bir yolunu bulmalıydı. Giuditta'ya bir kapının ruhsuz tahtasının ardından *dokunmaya* devam edemezdi. Mercurio, aklından *dokunmak* kelimesi geçer geçmez Benedetta'nın göğüslerinin yeniden gözlerinin önüne gelmesine engel olamadı. Hemen arkasını dönüp düşüncelerinin susmasını ve öfkesinin yatışmasını umarak oradan koşarak uzaklaştı. Ancak buluşma noktasına geldiğinde hâlâ öfkeyle soluyan bir boğa gibiydi.

"Payım ne kadar?" diye sordu Scarabello'ya selam bile vermeden.

Scarabello, Mercurio'nun arkasında kollarını geniş göğüslerinde birleştirmiş, hareketsiz duran iki devi süzerek, "Tek bir kuruş bile değil," dedi.

"Ne demek oluyor bu?"

"Bir kuruş alamayacaksın çünkü ben de bir bok alamadım. Denizciler dindar insanlardır. Armatörler onlardan da beter."

"Anlamıyorum. Ne ilgisi var?"

Scarabello asık bir suratla, "Yelken kan içindeydi," dedi. İki deve yeniden baktı. Kulak memesine dokunarak, "Küpe taktığınıza göre siz de denizci misiniz?" diye sordu.

"Evet," dedi Tonio.

"Kan içinde kalmış bir yelkenle denize açılır mısınız?"

"Hayır."

"Hayır!" diye bağırdı Scarabello. "Tabii ki açılmazsınız!" Kollarını iki yana açarak Mercurio'ya baktı. "Hata yaptın. Beni de tüccarın gözünde küçük düşürdün!"

Mercurio'nun öfkeden kıpkırmızı kesilmiş gözlerinden içindeki büyük nefreti anlamak hiç de zor değildi.

"Bir adam öldü!" diye bağırdı.

"O adamın ölmesi umurumda bile değil," dedi Scarabello.

Mercurio, Scarabello'yu nefret dolu bakışlarla süzmeye devam ediyordu. Ama genç adamın haklı olduğunun da farkındaydı; Battista'nın ölümü Scarabello'yu ilgilendirmezdi.

"Neden bu ikisiyle birlikte geldin?" diye sordu Scarabello. "Bana saldırmayı mı düşünüyordun?"

Mercurio kaşlarını çattı. Hayır, ona saldırmayı düşünmemişti. Ama o iki iri yarı kardeşi gördüğü an duyduğu rahatsızlığın aynısını şimdi Scarabello'nun da duyduğunu anladı.

"Hayır..." dedi. "Sana artık tamamen bize ait bir teknemiz olduğunu söylemek istiyordum. Muhafızların dikkatini çekmeden taşınacak özel yükün olursa biz doğru takımız. Bizden daha hızlı çalışacak kimseyi bulamazsın."

"Her zamanki kendini beğenmiş Mercurio," dedi Scarabello. Bu çocuktan hoşlanıyordu. Ve bu yüzden pişman olacağını söyleyen iç sesi her gün biraz daha güçleniyordu.

"Aklımda olacaksınız," dedi. "Sık sık *hızlı* nakliyeye ihtiyacımız olabiliyor. Özellikle de geceleri."

Mercurio başını salladı.

"Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Bekle biraz."

Scarabello, Mercurio'ya yaklaşıp bir elini omzuna koydu ve onu kenara çekti. Sesini alçaltarak, "Arkadaşın Donnola'yla karşılaştığımı söylesem ne dersin?" dedi. "Onu hâlâ arıyor musun?"

Mercurio dudak büktü.

"Aramıyor musun? Doktor arkadaşını da mı?"

Mercurio başını iki yana salladı.

Scarabello güldü.

"Bunun anlamı; Doktor'un kızından ya sıkıldın ya da onu çoktan buldun, öyle değil mi?"

"Seni neden ilgilendiriyor?"

"Öylesine... Çene çalmak istedim diyelim. Belki de Doktor'un son günlerde üzerine vazife olmayan işlere burnunu sokup canımı sıkması yüzünden..."

Bunu duyan Mercurio irkildi.

Scarabello gülmeye başladı.

"Tamam işte... Senin Yahudi kızdan bıktığın falan yok..."

"Ne yaptı sana?"

"Hiçbir şey. İş güç."

"Ne gibi bir iş?"

"Castelletto'yu artık kimsenin isteyerek gitmediği bir yere dönüştürmekte..."

"Castelletto da neyin nesi?"

Scarabello şaşırmış gibi gözlerini kocaman açtı.

"Delikanlı, sen hiç düzüşmez misin?"

Mercurio kıpkırmızı oldu.

Scarabello yeniden alay yüklü kahkahalar atmaya başladı.

"Castelletto'nun ne olduğunu bilmiyor musun?"

"Doktor sana ne yaptı?"

Scarabello aniden ciddileşti. İşaret parmağını Mercurio'nun göğsüne dayadı ve konuşmaya başlamadan önce üç kez vurdu.

"Eğer onu görürsen şunu mutlaka kafasına sok; iş iştir. O insanlara iyilik yapmak istiyor, bundan eminim. Önce tek bir fahişeyi tedavi ediyordu, şimdi onlarcasını. Ama kuleler hastane değildir ve ben onun yüzünden müşteri kaybetmek istemiyorum. Başkaları benim umurumda değil. Ben biraz koç denen hayvana benzerim... Hiç gördün mü? Enteresan hayvanlar. Hoşuma gidiyorlar. Önlerine çıkan engellerin etrafında dönüp durmazlar. O engel her neyse boynuzlarına takıp yollarından çekerler. İşte benim felsefem de bu."

Mercurio'nun yanağından bir makas alıp göz kırptı.

"Olur da Doktor'la konuşma fırsatın olursa ona koçları anlat. Görürsün, anlayacaktır."

Sonra adamlarına onu takip etmelerini işaret edip yürümeye başladı. Ancak aklına bir şey gelmiş gibi aniden durup Mercurio'ya döndü.

"Öğrendiğime göre senin diğer güzel arkadaşın deli prensin âşığı olmuş. Ne garip bir zevk anlayışı! Ve ne büyük cesaret!"

"Âşığı mı olmuş?" Mercurio tuhaf ve nahoş bir duyguya kapıldı. "Bu mümkün değil..."

"Ne oldu? Kafan mı karıştı?"

Mercurio dikkat çeken bir heyecanla, "Benedetta umurumda bile değil!" dedi.

Scarabello güldü.

Mercurio yumruklarını sıkıp genç adamın arkasından bağırdı.

"Umurumda değil!"

Scarabello aniden dönüp Mercurio'yu boğazından yakaladı. Buz gibi bir sesle, "Sakin ol, serseri," dedi. "Beni eskisi kadar eğlendirmiyorsun artık."

Sonra uzun deri paltosunu ve gümüş telli saçlarını rüzgârda savurarak uzaklaştı.

Mercurio meydanın ortasında gözlerini uzak bir noktaya dikmiş halde bir süre durdu. Gururu kırılmıştı. İçinde patlamaya hazır ama bir türlü dışa vuramadığı bir şeyler olduğunu hissediyordu.

Tonio yanına yaklaşarak, "Şimdi ne yapıyoruz?" diye sordu.

Mercurio birden gerçeğe dönmüş gibi yerinden sıçradı ve öfkeden alev alev yanan gözlerle iri yarı gence baktı.

"Kıçımdan ayrılın! Ne isterseniz onu yapın."

Sonra da hızlı adımlarla Benedetta'yla birlikte kaldıkları Lanterna Rossa Hanı'na gitti.

Her zamanki gibi girişteki yerinde oturan yaşlı adama, "Nerede o?" diye sordu.

"Kim?"

Mercurio adamın oturduğu sandalyeye bir tekme attı. Yaşlı adam yere yuvarlandı.

"Nerede?"

Yaşlı adam başını omuzlarının arasına çekerek bir dizini ovuşturmaya başladı.

"Bir süre önce Prens Contarini'nin adamlarından biri onu götürdü."

"Nerede?"

Yaşlı adam şaşkın gözlerle yerden kalkıp sandalyesini düzeltti.

"Bilmiyorum... Yemin ederim."

Mercurio adamı duymamıştı bile. Koşar adım handan çıktı ve Rialto'ya gitti. Sola dönüp Riva del Vin'in kıyısına indi ve boş bir varilin üzerine oturup geçen teknelere bakmaya başladı.

Yine farkında olmadan Benedetta'yı düşünmeye başlamıştı; etli dudaklarını, pembe göğüs uçlarını, dolgun göğüslerini. Ve yine yüreğine geceleri kara bir bulut gibi onu rahatsız eden heyecanla birlikte bir ağırlık çökmüştü.

Seni koruyamadım, Ölü Gömücü'ye verdiğim sözü tutamadım...

Kendisini suçlu hissediyordu.

Sonra Benedetta'nın onu öpmesini hayal etti. Kendisini Giuditta'nın ona ait tek kadın olduğuna inandırmak için harcadığı gücü düşündü.

Ve yeniden yüreğinde bir çeşit korku ve tehlike duygusu hissetti.

52

Prens Contarini, bir hizmetkârın elindeki tepside bulunan Murano camından yapılmış kadehe boşalttığı şarabı işaret ederek, "İşte bir kadeh şarap, peder," dedi. "Tıpkı Efendimiz İsa'ya acılarına daha kolay dayanması için Golgota Tepesi'nde sunulan şarap gibi."

Peder Amadeo hizmetkârın elinden kadehi alıp bir dikişte bitirdi.

Ucube prens güldü.

"Ancak Efendimiz acısının hafifletilmesini istemez." Yeniden güldü. "Aslında senin hikmet sahibi biri olduğunu biliyorum."

Alev alev yanan şömineye döndü ve adamlarından birine bir işaret yaptı. Sonra ellerine demircilerin kullandığı türden bir çift deri eldiven geçirdi.

Az önce işaret yaptığı adam çividen biraz daha uzun ve kalın bir demir parçasını Prens'e uzattı. Demirin sivriltilmiş ucu kor halindeydi.

Olaya tanıklık eden köpeklerden biri havlamaya başladı.

"Sıkıca tutun," diye emretti Prens Contarini.

İki adam pederin bir kolunu, diğer iki adam da diğer kolunu tuttu ve ellerini avuçları yukarıya doğru açık olarak birer odun parçasının üzerine koydu.

Zolfo, Benedetta'ya sarıldı.

Prens'in, elindeki ucu kora dönmüş demir parçasıyla kendisine yaklaştığını gören peder sık sık nefes alıp vermeye başladı.

Contarini pederin sol koluna doğru eğilirken bir kez daha, "Sıkı tutun!" diye buyurdu. Adamlar pederin kolunu biraz daha sıktılar.

Kurtulmaya çalışan Peder Amadeo elini sımsıkı yumruk yaptı. "Aç elini!" diye bağırdı Prens.

Amadeo yavaşça parmaklarını gevşetip yumruğunu açtı.

Prens var gücüyle elindeki demirin ucunu pederin avucunun ortasına bastırdı. Et çıtır çıtır yanarak açılmaya başladı.

Peder Amadeo acıyla bağırdı.

Köpekler yeniden havlamaya başladı. İkisi pederin ayak bileklerini ısırmak istercesine ona yaklaştı. Prens köpeklere birer tekme attı ve hayvanlar iniltiler çıkararak geri kaçtı.

Zolfo gözlerini kapadı ve başını Benedetta'nın şık ve pahalı elbisesine dayadı. Benedetta ise ifadesiz bir şekilde hiç kımıldamadan olayı izliyordu. Demirin pederin avucuna girmesine ve dayandığı tahta parçasının eli yakışına baktı.

Yanan tahtanın kokusu kızarmış et kokusuna karıştığı zaman Prens memnun bir ifadeyle demiri geri çekip pederin avucundan çıkardı.

Peder Amadeo ter içindeydi ve ağlıyordu.

"Ekselansları... Size yalvarıyorum..."

Prens, pederin etrafında dönüp sağ tarafına geçti.

"Sus!"

"Ekselansları... Yalvarırım yapmayın."

"Elini aç." Contarini sonra dönüp adamlarına, "Sıkı tutun!" diye emretti.

"Yapmayın... Yalvarırım..."

"Elini aç!"

O anda Zolfo yerinden fırlayıp Prens'e doğru koştu.

"Bırak onu!"

Benedetta çocuğu durdurmak için kılını bile kıpırdatmamıştı.

Prens'in adamlarından biri elinin tersiyle Zolfo'nun yüzüne şiddetli bir tokat atıp onu durdurdu. Çocuk yere kapaklandı; dudağı patlamıştı.

Zolfo ayağa kalkıp Benedetta'nın yanına geri döndü ve ona sarılmak istedi.

Ama Benedetta eliyle Zolfo'yu durdurdu.

"Elbisemi berbat edeceksin."

Bu sözleri duyan Prens Contarini hoşnut bir ifadeyle genç kızı süzdü. Sonra yeniden pedere döndü.

"Bu senin iyiliğin için, peder. Yolunun ve idealinin iyiliği için. Anlamıyor musun? Bunu senin iyiliğin için yapıyorum. Tıpkı Efendimiz'in Assisili Aziz Francesco'ya yaptığı gibi. Şu an hiç kimse seni dinlemiyor, sözlerin lagünde boğulup gidiyor, hiç kimse senin savaşınla ilgilenmiyor... Ama bu fedakârlıktan sonra herkes seni aziz gibi görecek ve sözlerin tüm Venedik'te çın çın çınlayacak. Aç elini hadi."

Gittikçe daha çok umutsuzluğa düşen Peder Amadeo, "Hayır, ekselansları..." diye inledi.

Prens Contarini huysuz bir çocuk gibi topuğunu yere vurdu ve demir parçasını pederin parmaklarına değdirdi.

Peder acıyla bağırdı ve parmaklarını açtı.

Prens o zaman demirin ucunu acımasızca pederin avucuna bastırdı, etinin içinde bir delik açana kadar da çekmedi. Sonra gülerek demir parçasını şöminede yanan ateşin içine attı.

"İşte oldu! Artık tam bir azizsin."

Prens'in adamları da patronlarıyla birlikte gülmeye başlayıp pederin kollarını bıraktı. Köpekler ne yapacaklarını anlamadan havlıyordu. İçlerinden ikisi pederin kan kokusuna daha fazla dayanamayıp onun yanına yaklaşmak istedi. Ancak akıbetleri sıkı birer tekme oldu.

Peder Amadeo acıdan titreyen elleriyle kıvrılıp yere yattı. Zolfo koşup yanına geldi ve ona sımsıkı sarılmak istedi. Ancak peder delikanlıyı dirseğiyle itti.

Benedetta bozguna uğramış halde bir kenara çekilen Zolfo'ya baktı. *Birbirine çok benzeyen iki efendi seçmişiz,* diye düşündü. Sonra gülümseyerek Prens'e baktı. *Ve bu yüzden biz de birbirimize son derece benziyoruz.*

Prens Amadeo hâlâ yerde iki büklüm yatan pederi işaret ederek, "Onu kaldığı yere götürün ve bolca şarap verin," dedi. "Saygıdeğer bir azizin nasıl olması gerektiğini bilmiyordu, şimdi öğrendi. Ama bu fikre alışması zaman alacak."

Sonra dönüp Benedetta'ya bakarak gülümsedi. Benedetta da ona gülümseyerek karşılık verdi ve kasıklarında zevkten çok korkuya benzeyen bir ürperti hissetti.

Prens Contarini biçimsiz kolunu Benedetta'ya uzatarak, "Hadi gidelim," dedi. "İnsanların olaylara karşı zayıflığı sinirlerimi bozuyor."

Benedetta iyi eğitim almış soylu bir kadın gibi Prens'in uzattığı koluna girdi ve birlikte yanık et kokan odayı zarif adımlarla terk ettiler. Kapının önüne geldikleri an Benedetta dönüp içeri baktı. Zolfo'nun sadık bir köpek gibi pederin peşinden gittiğini görünce, *Evet,* dedi kendi kendine. *Gerçekten de birbirine çok benzeyen patronlarımız var.*

Ona asla sağlam kolunu uzatmayan Prens'e gözünün ucuyla baktı.

Ve her ikimizin de nefretten başka bir şeyimizin olmaması bu nedenden.

Prens, Benedetta'nın bekâretini aldığına inandığı yatak odasına girdi ve üzeri bir sürü belgeyle dolu çalışma masasına oturdu. Küçük

bir çekmeceden yuvarlak camlı gözlüklerini çıkarıp burnunun üzerine yerleştirdi ve hesapların içine daldı.

Benedetta üstündeki elbiseyi çıkardı; bu da Prens'in ölmüş kız kardeşine ait olan ve ilk günden beri giymesine izin verilen şık elbiselerden biriydi. Sonra duvar nişlerinden birine oyulmuş küçük çekmecelerden birini açtı. Üzerinde hâlâ bekâret kanı sanılan tavuk kanının bulunduğu beyaz tuniği alıp giydi. Başka bir çekmeceden de Zolfo'nun Giuditta'nın saçlarını yolarak başından aldığı sarı kipayı çıkarıp hırsla elinde sıktı. Sonra Prens'in tam çalışma masasının karşısına özel olarak yaptırmış olduğu salıncağa oturdu. Tuniğin yanındaki yırtmaçlardan yararlanarak kan lekesinin olduğu bölümü önüne çevirdi ve bacaklarını ortasındaki tüylü meyve görünecek şekilde ikiye açtı. Sonra ağır ağır sallanmaya başladı.

Prens onu hiç fark etmemiş gibi çalışmaya devam ediyordu.

Ama Benedetta Prens'in en az bedeni kadar ucube olan ruhunun onu tüm gücüyle hissettiğini biliyordu. Ve birazdan gözlerini kaldırıp ona bakacağını da biliyordu; önce dalgın bir şekilde, sonra hızla artan bir ihtirasla. Salıncağın yarattığı hafif rüzgâr çıplak vajinasının tüylerinde gezinirken Benedetta da Giuditta'nın kipasını tüm kötü niyetini kumaşa nakşetmek istercesine sıkıyordu.

Prens gözlüklerini çıkardı, elindeki tüy kalemi evrakların üzerine bıraktı. Yüzü alev alev yanmaya başlamıştı. Benedetta'nın yanına geldi ve kendisi ayakta, genç kız da salıncakta sallanırken ona sahip oldu. Ve tam orgazm olduğu anda başını yukarı doğru çevirip ölen kız kardeşinin freskine baktı. Sonra Benedetta'nın içinden çıktı ve neredeyse genç kızdan iğrenir gibi bir ifadeyle tuniği yıkamasını ve sonra yeniden giymesini emretti. Sonra hâlâ ıslak olan erkeklik organını pantolonunun içine sokmadan gidip yatağa sırtüstü uzandı.

Benedetta seks yapmadan önce çıkardığı şık ve pahalı elbisesini yeniden giydi, bezelye iriliğindeki incilerden yapılmış bir kolye taktı ve gidip Prens'in sakat kolunun olduğu tarafa uzandı. Sarı kipayı hâlâ sımsıkı tutuyordu. Efendisinin bedeninin sakinleşmesini bekledi. Sonra kulağına doğru, "Senden bir şey isteyeceğim, aşkım," dedi.

Prens kılını bile kıpırdatmadı. Ama sesi ustura gibi soğuk ve keskindi.

"Bana bir kez daha *aşkım* dersen seni boynuna bağlanmış bir taşla kanallardan birine attırırım."

Benedetta buz gibi bir elin boğazını sıktığını hissetti. Biliyordu ki Prens dediğini yapmakta bir an bile tereddüt etmezdi. Sesini çıkarmadı.

Kısa bir sessizlikten sonra Contarini, "Şimdi uyumak istiyorum," dedi. "Uyandığım zaman benden ne istiyorsan söylersin." Elini Benedetta'nın yakasından içeri soktu ve kızın canı yanana kadar göğüs uçlarından birini sıktı. "Ve istediğin her neyse senin olur." Sonra hızla elini geri çekti.

Benedetta çok nazik bir şekilde Prens'in cinsel organını temizledi ve pantolonunun içine geri soktu.

Contarini uykulu bir sesle teşekkür etti.

Âşığının derin bir uykuya daldığını anlayınca Benedetta bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve sarı kipayı sımsıkı tutan elini açtı. Kipaya baktı. Birçok soylu Hristiyan kadının ya da sosyetik fahişenin bu orijinal modelli, özünde sarı olmasına rağmen birbirinden farklı tonlarla elde edilmiş kipalara bayıldığını biliyordu. Hatta kanun gereği Yahudilerin bunları satma izinleri olmamasına rağmen kadınların bu kipalardan birine sahip olmak için her şeyi göze alma noktasına geldiğini de biliyordu.

Bunları düşünerek kipayı elinde evirip çevirirken iç kısmındaki bir leke dikkatini çekti; kana benziyordu.

Benedetta derin bir uykuya dalmış âşığının düzenli nefes alıp verişiyle inip kalkan göğsünü okşadı.

"Senin parana ihtiyacım var ve fazla bekleyemem... *Aşkım*," diye mırıldandı.

Prens'in belinde taşıdığı kadife ipek keseyi açtı ve içinden üç altın aldı. Sonra yataktan kalktı ve Giuditta'nın saçlarını sakladığı küçük keseyi çekmeceden alıp odadan çıktı. Emrindeki hizmetkârlardan biriyle Büyücü Reina'nın evine gitti.

"Senden istediğim her şeyi getirdin mi?" diye sordu büyücü kadın, Benedetta'ya.

Benedetta keseyi ve Giuditta'nın sarı kipasını kadına uzattı.

"Kipanın iç tarafında bir leke var. Kana benziyor."

Büyücü kadın güldü.

"Büyü olmasın..."

Sonra keseyi açıp içinden saçları çıkardı ve yüzünü ekşiterek, "Bunlar ıslak," dedi.

"Evet," diye cevap verdi Benedetta. "Üzerine boşaldım."

53

Giuditta dışarı çıkmak üzere olan Isacco'nun önünde durarak kapıdan çıkmasını engelledi ve öfkeden deliye dönmüş bir halde, "Bana zerre kadar güvenmiyorsun!" diye bağırdı.

Isacco kızınınkini bastıran bir sesle, "Ben o düzenbaza güvenmiyorum!" diye bağırdı.

"Ona böyle hitap etmekten vazgeç!"

Isacco sakinleşmeye çalışarak başını iki yana salladı. Ancak kapana kısılmış bir hayvan gibiydi. Yumruklarını sıkarak, "Onu görmeni yasaklıyorum!" dedi.

Giuditta öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle bağırmaya devam etti.

"Bunu nasıl yapacaksın? Peşime taktığın o geri zekâlıyla mı?"

Bir sokak serserisinin kipasını çalıp saçlarını yolduğu saldırıdan sonra babasının Joseph'i peşine takma nedeninin onu korumak olduğuna inanmıştı. Ama şimdi kendisini aptal gibi görüyor ve çok utanıyordu.

"Geceleri Hristiyanlar beni kafese kapatıyor, gündüzleri de sen," dedi buz gibi bir ses tonuyla.

"Senin iyiliğin için," dedi Isacco kısa kesmeye çalışarak.

Giuditta'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi.

"Evet, tabii..."

Isacco kanın hâlâ hızla beynine gittiğini hissetmesine rağmen ortamı yumuşatmaya çalışarak, "Çok gençsin," dedi. "Şu an anlamıyorsun ama gün gelecek, bana teşekkür edeceksin."

Giuditta sinirli bir halde babasına doğru bir adım atarak, "Gün gelecek, bu evden gideceğim," dedi.

Isacco o an hiç aklına gelmemiş bile olsa gayriihtiyari bir hareketle kızının yüzüne bir tokat attı.

Giuditta'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. Elini yavaşça alev alev yanan yanağına götürdü.

"Giuditta..." diye mırıldandı Isacco alçak sesle. "Kızım, ben..."

Giuditta babasına sırtını döndü ve kapıyı açıp onun çıkmasını bekledi.

Isacco kısa bir süre ne yapacağını bilemeden hareketsiz bekledi. Kızına sarılmak, ondan özür dilemek istedi. Ona her şeyi açıklamak ve bu yaptığı şey için üzgün olduğunu söylemek istedi. Ama ağzı yarı açık bir halde, ciğerleri âdeta nefes alıp vermekte güçlük çekermiş gibi bekledi. Şu an eşinin hayatta olmasını ne çok isterdi. O mutlaka bu soruna bir çözüm bulurdu. Zayıf ve yetersiz olduğunu düşünüyordu ve bu yüzden tıpkı kızı gibi o da kendini hapsolmuş hissediyordu. Öfkeli adımlarla, âdeta kaçarcasına kapıdan çıktı. O sırada Joseph de merdivenleri çıkıyordu. Çocuk belindeki sopanın ucunu kavrayarak Isacco'yu selamladı.

"Günaydın, Doktor."

Adımlarını yavaşlatarak basamakları inen Isacco, "Günaydın, salak herif," diye cevap verdi. Ama birkaç basamak indikten sonra durdu ve geri dönüp çocuğa, "Kovuldun!" diye bağırdı.

"Ama Doktor..."

"Hemen buradan defolup git yoksa belindeki o sopayla kafası ilk parçalanan sen olacaksın."

Joseph ne olduğunu anlayamadan merdivenleri ağır ağır inmeye başladı.

"Acele et!"

Çocuk, kafasına bir darbe gelmesinden çekinir bir halde başını omuzlarının arasına çekip Doktor'un yanından geçti ve sonra da hızla koşarak gözden kayboldu.

Isacco bir iki basamak indikten sonra durdu ve yeniden basamakları ikişer ikişer çıkarak evin kapısına geldi.

"O düzenbaza yüz verdiğini görürsem!.." diye bağırdı. Yumruğunu havaya kaldırdı ve bir anlık tereddütten sonra kapıya indirdi.

"Onun adı Mercurio!" diye bağırdı Giuditta kapının arkasından.

Isacco dönüp merdivenleri inmeye başladı.

"Evet, orospu çocuğu Mercurio! Biliyorum."

Gettonun geniş kapısından çıkınca Donnola'nın muhafızlardan biriyle şakalaşarak onu beklediğini gördü. Adama selam vermeden yanından geçip gitti.

Donnola koşar adım Doktor'a yetişti.

"Görüyorum ki bugün keyfimiz pek yerinde."

Isacco adımlarını hızlandırdı ve adamın yüzüne bile bakmadan, "Canın cehenneme, Donnola!" dedi. "Ne yaptım da Tanrı beni bir kız evlatla cezalandırdı."

Donnola güldü.

"Sana da lanet olsun, Donnola!" diye homurdandı Isacco.

Donnola daha çok gülmeye başladı.

Havada Malvasia Sokağı'ndaki dükkânlarda satılan kalitesiz ucuz şarabın kekremsi kokusu vardı. İmalathanelerin bacasından tüten duman zehirliydi. Şarap küf kokulu ekşimsi sirkeye dönüşüyordu. Isacco midesinin bulandığını hissedince adımlarını sıklaştırdı ve neredeyse koşar gibi yürümeye başladı.

Hayırsever Santa Maria Kilisesi'nin kompleksine geldiklerinde şarabın ekşi kokusu yerini daha az keskin ama en az onun kadar rahatsız edici bir kokuya bıraktı. Kimi yaralı, kimi ne olduğunu bilmediği bir rahatsızlıkla kıvranan hastalar iki kardeşin yönettiği hastanenin merdivenlerinde bekleşiyorlardı. Şimdi soludukları hava hasta vücut ve ölüm kokuyordu.

Isacco fahişeleri kıran hastalığı hâlâ tedavi edemiyordu. İllet tam anlamıyla bir felaketti. Hastaların sayısı gün geçtikçe artıyordu. Şu an sadece Isacco'nun tedavi etmeye uğraştığı kırk hasta vardı. Kim bilir gerçek hasta sayısı ne kadardı. Fahişelerin çoğu müşteri kaybetmek korkusuyla tedavi olmak istemiyordu. Isacco'ya gelen fahişelerse Hükümet'in arkadaşlarıydı. Odaların çoğu boşalmıştı ama kadınlar hâlen daha Scarabello'ya haftalık vermeye devam ediyordu. Ancak hastalık söylentileri hızla yayılıyordu ve ne yazık ki fahişelerin arasında bu durumdan hoşnut olmayan, beşinci kattaki o eğreti hastanenin müşterileri kaçırdığından yakınanlar da vardı. Öte yandan Isacco başka ne yapabileceğini bilmiyordu. Onu daha çok endişelendiren şeyse hastalığın bazı kötü niyetli pederler ve doktorlar tarafından halka yanlış aksettirilmesiydi. Gerek din adamları gerek doktorlar bu illetle yüzleşmeye cesaret edemiyor ve cinsel bir hastalık olmasından ötürü

bunu Tanrı'nın öfkesi olarak kabul etmeyi ve ettirmeyi yeğliyordu. Onların savundukları fikre göre Tanrı, Venedik şehrinde giyilen şehvet uyandırıcı kostümlere sinirlenmiş ve başlarına bu illeti sarmıştı. Ancak hiçbiri bu kostümlerin aynı zamanda hastalığın yayılmasına da aracı olduğu gerçeğini dikkate almıyordu. Hastalığın özellikle erkeklerle çok yakın ilişkilerde bulunan ve bizzat kendileri birer seks çöplüğü olan fahişelerde rastlanması tesadüf değildi. Meslektaşlarının tutumları yüzünden Isacco'nun cesareti kırılmıştı çünkü böyle davranarak ne suya ne de sabuna dokunmuş oluyorlardı. Meslektaşlarının bir kısmı "Tanrı'nın isteğine karşı gelmemek için" hastaları tedavi etmeyi direkt olarak reddetmişti. Bazıları bilgisizliklerinin ve yetersizliklerinin açığa çıkmaması için saçma sapan astrolojik verilerin sözüm ona olumsuz işaretlerinin arkasına gizlenmişti. Birçoğu ise hâlâ kollarını kavuşturup, "İnsanoğlu maymunlarla bile seks yapmaya kalkıştı ve işte sonunda hayvanlara yakışır bir illete tutuldu," diyerek olaya burun kıvırıyordu.

İnsanın cesaretini kıran böyle bir manzarada sadece iki kişi Isacco'nun hastalığa karşı denediği tüm sistemleri destekliyordu. Bunlar manastırın başrahibi ve onun hastaneyi yöneten Battuti Kardeşliği'nin bir üyesi olan eşiydi. Hayırsever Santa Maria Kilisesi'nin önüne geldikleri zaman Isacco kardeşliğin sözcüsü olan görevliyi başıyla selamladı. Isacco'yu tanıyan adam hemen yanlarına geldi ve ona başrahip ve eşinin yanında hastalığın belirtilerini bariz olarak taşıyan üç erkek olduğunu söyledi.

"Onları görebilir miyim?" diye sordu Isacco hemen.

"Hayır," dedi görevli. "Başrahip kesin gizlilik istiyor..." Sonra Isacco'ya iyice yaklaşarak, "Söz konusu olanlar, şehrin ileri gelen kişilerinden... Aristokratlar," dedi. "Hatta içlerinden biri Onlar Konseyi'nin bir üyesi sanırım..."

Isacco başını salladı. Başrahip sonraki günlerde adamların hastalığı konusunda ona mutlaka bilgi verecekti. Öte yandan bu adamların kim olduğu Isacco'yu zerre kadar ilgilendirmiyordu. O sadece bu hastalığın erkekler üzerindeki gelişimini görmek istiyordu. Düşüncesine göre erkeklerde daha ölümcül bir etkisi vardı. Çantasından küçük bir şişe çıkardı ve görevliye uzattı.

"Bunu başrahibe verin. Acısının hafiflemesine yardımcı olur."

Adamı selamladı ve Donnola'ya kendisini takip etmesini işaret ederek yoluna devam etti.

Castelletto'ya vardıkları zaman Alakarga Kulesi denilen binaya doğru yürümeye başladılar. Bu binanın beşinci katını Isacco hemen hemen hastaneye çevirmiş gibiydi. Binanın leş kokulu pis girişinden içeri geçtiler ve merdivenleri çıkmaya başladılar. Üçüncü kata geldikleri zaman Isacco durdu ve dönüp Donnola'ya baktı.

"Sence ben kızıma karşı ilgisiz miyim?"

"Sizce?"

"Donnola!"

Isacco dudaklarını ısırdı ve sonra derin bir nefes aldı. Başını beşinci kata doğru kaldırıp, "Bu zavallı kadınlara ne yapıyoruz?" diye mırıldandı.

Donnola sesinde en ufak bir şüphe belirtisi olmaksızın, "Onlara yardım ediyorsunuz, Doktor," dedi. "Ve hak ettiğinizden çok daha azını kazanıyorsunuz."

"Hak ettiğimden çok daha fazlasını alıyorum, Donnola," dedi Isacco. "Daha şimdiden dört kadın öldü. Onları kurtaramadım. Bana ne için para ödemeleri gerekiyor?"

Donnola son derece ciddi bir ifadeyle, "Onlara ayırdığınız zaman için," dedi. "Sabahın köründen gece yarısına kadar buradasınız. Başka kim böyle bir şey yapar?"

"Herhangi bir uşak bile bunu yapabilir."

"Bunu size daha önce de söylemiştim; siz Yahudiler sızlanmaktan başka bir şey yapmayan insanlarsınız. Emin olun, uzun süre aynı şeyleri dinlemek çok sıkıcı oluyor."

Isacco güldü ve yeniden, "Sence Giuditta'yı çok mu ihmal ediyorum?" diye sordu.

"Bunu sadece siz bilirsiniz, Doktor. Ama eğer sormanız gereken biri varsa o ben değilim, kızınız."

Isacco, Donnola'nın omzuna vurdu.

"Gittikçe can sıkıcı bir filozofa dönüşüyorsun, Donnola. Yine de teşekkürler."

Birlikte merdivenleri çıkmaya devam ettiler ve beşinci kata geldiler.

Merdiven sahanlığında onları bekleyen Kardinal hemen yanlarına geldi.

"Üç kadın daha geldi. Artık yatıracak yerimiz kalmadı."

"Sıkışacaklar," dedi Isacco. "Başka çare yok."

Kardinal utanmış bir ifadeyle önüne baktı.

"Aslında iki hasta daha var ama..." Sesini iyice alçaltarak devam etti. "Ama diyorlar ki..."

"Bir Yahudiye hiçbir yerimizi elletmeyiz diyorlar," diye devam etti Isacco.

Kardinal hem saygılı hem de üzgün bir halde başını salladı.

"En azından sadece iki kişi," dedi Isacco. "Yahudi olduğum için üzgünüm." Kollarını iki yana açtı. "Ama ne yapabilirim? Neysem oyum işte."

"Siz bizim doktorumuzsunuz, hepsi bu," diye cevap verdi Kardinal.

Donnola gelip Kardinal'in önünde durdu ve gülümseyerek, "Güzel cevap," dedi. "Ödül olarak sana bir gün bedenimin tadına bakman için izin vereceğim, güzelim."

"Ödül olarak tokadımın tadına bakmaya ne dersin?"

Donnola güldü ve koridor boyunca yürümeye başlayan ve her kapının önünde durup içerideki hasta fahişeleri selamlayan, nasıl olduklarını soran Isacco'ya yetişti. Doktor'un yanından geçip koridorun sonunda üzerine şuh bir kadın resmedilmiş olan kırmızı boyalı kapıyı açtı.

"İyi günler, Hükümet," dedi neşeli bir sesle. "Bugün nasılsın?"

"Daha iyiyim."

Donnola o sırada yanına gelmiş olan Isacco'ya dönüp gülümsedi.

"Duydunuz mu?" dedi alçak sesle. "Sizin beceriksizliğinize rağmen bazıları kendilerini daha iyi hissedebiliyor."

"Dereyi görmeden paçaları sıvamayalım, Donnola."

Donnola ellerini başının üzerine koydu.

"Sizi boğarak öldürmek istiyorum, Doktor."

Isacco adamı duymazlıktan gelip odaya girdi.

Hükümet'in kızı Lidia hemen koşup Doktor'a sarıldı.

"Yaralar kapanmaya başladı! Geçiyor! Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" Biraz daha güçlü sarılarak Isacco'nun yüzüne bakmaya çalıştı. "Seni çok seviyorum, Doktor... Babammışsın gibi."

Isacco utandı ve bakışlarını küçük kızdan kaçırarak, "Göreceğiz bakalım," dedi.

Donnola gülmeye başladı.

Isacco beşinci katta hastalanan ilk kadın olan Hükümet'in yanına gitti ve yatağının kenarına oturdu. Lidia'ya, Lanzafame'nin sevgilisi Marianna'nın ölümünden sonra kendisini düştüğü boşluktan tutup çıkaran küçük kıza baktı. Sonra yeniden hasta fahişeye dönüp onu dikkatle incelemeye başladı. Yanakları eskisi kadar solgun değildi. Hastalık tüm bedenini içten kemirip bitirmişti ama hâlâ yaşıyordu. Örtüyü kaldırdı ve tedavi etmeye çalıştığı yaraları büyük bir dikkatle tek tek kontrol etti. Bir yandan da, *Gerçek bir doktor değilsin,* diye söyleniyordu içinden. *Bunu sakın unutma.*

Hükümet sanki Isacco'nun düşüncelerini anlamış gibi, "Marianna seninle gurur duyuyor," dedi. "Onu dün gece rüyamda gördüm."

Isacco kadının güzel bir koku gibi içine işleyen seksi sesine kulak verdi. Şu an onun yüzünü okşamak, ona dokunmak istiyordu; bir erkek gibi. Düşüncelerinden utanarak aniden ayağa fırladı.

"Evet," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Daha iyi görünüyorsun."

Hükümet'in gözlerine yaşlar doldu. Gülümsemeye çalışarak dudaklarını sıktı ancak yine de hıçkıra hıçkıra ağlamasına engel olamadı.

Isacco bakışlarını yere indirdi. Odaya çöken sessizlik sırasında birinin onun elini tuttuğunu fark etti; Lidia'ydı bu.

Küçük kız, Isacco'nun avucuna küçük ve soğuk bir şey bıraktı.

Isacco eline baktı ve avucunda o odaya ilk kez adımını attığı an Lidia'nın teklif ettiği parayı gördü. Dönüp çocuğa baktı.

Lidia ona bakıyor ve sessiz ancak kararlı bir şekilde *hayır* anlamında başını sallıyordu. *İkinci kez reddetmeni kabul etmeyeceğim,* der gibiydi âdeta.

Isacco yüreğinin derinliklerine kadar işleyen güçlü bir şeyler hissetti. Fakirler için çok sayılabilecek parayı avucunda sıktı.

Evet, dedi içinden. *Bu parayı hak ettin, dalavereci herif.*

54

"Çekil önümden, hizmetçi!"

Şişman adam şikâyetçi ve kaba bir ses tonuyla bağırmaya devam etti.

"Çekil diyorum sana! Fiandra sateninden yapılmış ayakkabılarımı çamur içinde bırakmak mı istiyorsun?"

Pazarcı Anna ters bir cevap vermemek için kendini tutmaya çalıştı. Başını önüne eğdi, fırçayı ve kovayı alıp duvara iyice yaslandı ve koca göbeğiyle bile geçecek yer olmasına rağmen adama yol verdi.

Zengin piçleri, diye geçirdi içinden öfkeyle.

Evin sahibi olan ve Anna'ya iş veren çulsuz soylu Girolamo Zulian de' Gritti dağınık saçları, endişeli gözleriyle merdivenin başında belirdi ve ellerini göğe doğru açarak, "Beni nasıl zor bir durumda bırakıyorsun sen, aptal kadın!" diye bağırdı. Sonra az önce geldiğini öğrendiği zengin misafirini karşılamak için koşar adım merdivenleri inmeye başladı. Anna'nın yanından geçerken bir an duraklayıp, "Seni kovmam gerekir, salak hizmetçi," diye tısladı. Sonra misafirinin yanma gitti ve âdeta yerlere kadar eğilerek, "Affedin, efendim..." dedi ve cümlesini özellikle yarıda bıraktı.

Şişman adam çıkık elmacık kemikli, çene hizasında zayıflayan anormal yanaklı ve uyuz olmuş gibi seyrek kızıl tüylerle kaplı garip yüzünü buruşturarak Anna'ya döndü ve "Hizmetkârlar doğaları gereği salak olurlar," dedi.

Anna aniden adama karşı hoşlanmamanın da ötesinde bir tiksinme hissetti. Şişkonun kıpkırmızı kemerli burnu muhtemelen gut ya da başka bir hastalığın belirtisiydi. Çiçek bozuğu derisi daha ziyade bazı ağaçların kabuklarına benziyordu. Küçük gözleri sanki ışıktan rahatsız

oluyormuş gibi kısılmıştı. Dudaklarıysa bir şeyden tiksiniyormuş gibi sürekli aşağı doğru bükülüydü.

Adam Anna'ya dik dik bakmaya devam ederek, "Zencilerin daha beter oldukları söyleniyor," dedi. "Ama ben bu işi kim yaparsa yapsın kötüden de beter olduğuna inanıyorum. Cahillikleri ve dar görüşlü olmaları onları bizden daha farklı bir tür yapıyor. Hayvanlardan biraz daha üst seviyedeler." Sonra binanın girişinde duran iki iri yarı siyahi adamı işaret ederek kaba bir ses tonuyla, "Örneğin, şu iki goril," dedi. "Onların insan olduğunu söyleyebilir misiniz?"

Girolamo Zulian de' Gritti sırnaşık sırnaşık güldü. Ama bir yandan da misafirini oraya kadar getiren, zarif sütunları altın sarısı renginde cilalanmış, kıymetli ipek gölgeliklerin çevrelediği tahtırevandan gözlerini alamıyordu. İki siyahinin elbiseleri bile birer hazine değerinde olmalıydı.

Ama şişman misafirin Pazarcı Anna'yla işi bitmemiş gibiydi. Sanki tüm hizmetkârları küçük düşürmek için onu hedef almıştı. Kadına uzun uzun baktı ve yanına doğru geldi.

"En azından hayvan gibi kokmuyor."

Pahalı bir parfüm kokusu yayan mendilini cebinden çıkarıp burnuna doğru salladı.

Evin patronu muhtemelen misafirine yaranmak amacıyla güldü.

Anna sinirinin tepesine çıktığının farkındaydı. İçinden kirli su dolu kovayı şişkonun tepesinden aşağı dökmek ve şapka niyetine kafasına koymak geçiyordu ama adam hışımla yanından geçip ona arkasını dönerken başını yine saygıyla önüne eğdi.

"Şurada bir din adamı olsa mutlaka beni ayıplardı," dedi şişman misafir. "Ama ben hiç kimseyi takmam. İnsanları nasıl görüyorsam öyle davranırım. Benden yüksek olan yüksektedir ama aşağı olan..." Eğleniyormuş gibi komik bir kahkaha attı. "Aşağı olan osuruğumu koklar."

Anna elindeki süpürgenin sapını var gücüyle sıktı. O kadar sinirliydi ki süpürge otunun uçlarının derisine girdiğini bile fark etmedi.

"Kilise ancak şahitler olursa bizleri ayıplayabilir," dedi Girolamo Zulian de' Gritti. "Ama şu an burada bir din adamıyla baş başa olsanız mutlaka size hak verir. Kilise bu insanların cahil kalmasını isteyen kurumların başında gelir. Sürülerindeki koyunlar aklını kullanmaya

başladığında onlara daha az kulak verecek, daha çok aydınlanmaya çalışacaktır. Örneğin şu şey... Neydi o Almanın adı? Hah, Luther! Bakın o, yani sürüdeki koyunlardan biri gözlüklerini taktı ve gerçek patronumuzun kim olduğunu gördü. Neyse ki Venedik kilisenin emrinde olmayan bir şehir."

Şişman misafir dönüp Anna'ya baktı.

"Böylece hizmetkârlar toplumun en alt tabakası olarak kalmaya devam edecekler." Sonra ev sahibine dönüp gülümsedi. "Ama şimdi yapacak işlerimiz var. Size, tamamen sizin için biçilmiş kaftan olduğuna inandığım bir teklifim var."

Sıfırı tüketmiş ve paraya aç olan Girolamo Zulian de' Gritti, bu zengin şişkonun ondan ne istediğini tam anlamamış olsa da sevinçten uçmak üzereydi.

"Ah, ekselansları... Bu asil şehrin köklü ailelerinden birine mensup onlarca aristokrattan biriyim... Değerli iltifatlarınızla beni utandırmayın..."

Şişman adam merdivenlere doğru yürürken, "Yahudilerle bir sorununuz var mı?" diye sordu.

"Yahudi olmalarının dışında mı?" dedi Girolamo gülerek.

Şişman zengin de onunla birlikte güldü.

"Anlaşacağımızı biliyordum."

Yanından uzaklaştıkları sırada Anna öfke dolu gözlerle şişman adama bakmaya devam etti. Adamın ördek yavrusu gibi paytak paytak yürüyüşünü derin bir nefretle izledi. Bu tip zenginlerden iğreniyordu. Bir çuval paraları olduğu için kendilerini üstün görmelerinden nefret ediyordu.

Şişko basamakları tek tek çıkarken Anna hâlâ ona nefretle bakmaya devam ediyordu. Onca ağırlığı taşımak ciddi ve yorucu bir egzersiz olmalıydı.

"İstersen ortadan ikiye çatlayabilirsin," diye mırıldandı kendi kendine. "Ne güzel olurdu!"

Tahta fırçasını ve kovayı alıp yeniden işe koyuldu. Dizleri acıyordu, hatta kolları ve omuzları da. Elleri yara bere içindeydi. Tüm gün tahta fırçasını sıkan sağ elindeki çatlaklar kanamaya başlamıştı.

"Yaşlanıyorsun," diye mırıldandı kendi kendine.

Önceki gece Mercurio onun yorgunluğunu ve ellerindeki çatlakları fark etmiş ve işi bırakmasını istemişti. Ancak Anna ayak diremişti. Yaşma meydan okumak ister gibiydi. Kısacası artık bazı ağır işleri yapmakta zorlandığını kabul etmek istemiyordu.

Neredeyse merdivenin başına kadar çıkmış olan şişkoya baktı.

"Muhtemelen senden önce benim canım çıkacak, domuz," diye mırıldandı nefretle.

Sonra tahtırevanın yanında bekleyen iki dev siyahiye baktı. Uşaklardan birine, "Onlara su verin," dedi. Sonra da adamlara içeri girmelerini işaret ederek, "Gelin, su için," dedi.

Adamlar omuz silkerek Anna'ya sırtlarını döndüler.

"Sizin de canınız cehenneme!" diye homurdandı Anna. Sonra üzerlerini örten kirin altından muhteşem desenleri yavaş yavaş ortaya çıkmaya başlayan mermer döşemeleri ovmaya koyuldu.

Yarım saat sonra sarı mermerden yapılmış merdiven tırabzanlarına yaslanan üniformalı bir uşak, "Pazarcı Anna!" diye seslendi.

"Ne istiyorsun?"

"Yukarı gel. Patronla misafiri seni görmek istiyor."

Anna yumruklarını sıktı ve dişlerini gıcırdatarak, "Yetmedi mi?" diye homurdandı.

Merdivenleri çıkarken diğer tüm çalışanların gözleri Anna'nın üzerindeydi. Patronlar asla iyi bir nedenden ötürü onları yanlarına çağırmazlardı. Bu yüzden bakışlar acıma ve korku yüklüydü.

Dişsiz yaşlı hizmetçi elini Anna'nın omzuna koyup, "Güçlü ol," dedi.

Anna teşekkür edip bakışlarını yeniden basamaklara çevirdi. Şu an ona çıkılması neredeyse imkânsız bir tepe gibi görünüyorlardı. Tırabzana tutunup basamakları tek tek çıkmaya başladı. Dizleri çatırdıyor ve canı yanıyordu. Üniformalı uşağın beklediği sahanlığa geldiğinde tir tir titriyordu.

"Çabuk! Çabuk!" dedi uşak.

"Acelem yok," diye cevap verdi Anna buz gibi bir sesle.

"Hadi, hadi yürü."

Anna, ıslak ayakkabılarıyla uzun koridor boyunca yürürken sabah akşam Mercurio'nun doğru yolu bulması ve hırsızlık yapmaktan vazgeçmesi için dua edişini düşündü. Ancak o an, eğer bu işe devam

edecekse bir gün mutlaka şu an içeride ev sahibiyle birlikte onu küçük düşürmek için gülen şişkoyu son kuruşuna kadar soymasını dilerdi.

Uşak oda kapısını çalıp içeri girdi.

"Pazarcı Anna geldi, efendim."

Odanın içinden ev sahibinin sesi duyuldu.

"İçeri al."

Uşak kenara çekilip Anna'nın girmesi için yolu açtı.

Anna bir an tereddüt etti ama sonra derin bir nefes alıp içeri girdi.

İkinizin de canı cehenneme!

Şişman misafir onu görünce şaşırdı.

"Pazarcı Anna sen miydin?"

Piç kurusu, diye düşündü Anna. *Kısa kes şu komediyi.*

Şişman adam çatlak bir ses tonuyla, "Sanırım senden özür dilemem gerekiyor," dedi.

Bir an için Anna duyduklarına inanamadı. Ama sonra ikisinin de bu şekilde daha çok eğlendiğini düşündü. Cevap vermedi ve yorgun başını bir yük hayvanı gibi önüne eğdi.

Bu arada Girolamo Zulian de' Gritti, "Benim de," dedi.

Keyfinize bakın, ahlaksız herifler...

"Az önce kendisiyle mükemmel bir işe imza attığım, sonsuz saygı ve güvenimi hak eden Ekselansları Bernardino da Caravaglio..."

Şişman adam ev sahibinin sözünü kesti.

"Hadi ama sevgili dostum... Fazla abartıyorsunuz."

"Hayır, hayır, efendim. Doğru neyse odur..."

Bernardino da Caravaglio hafifçe eğilip reverans yapmak istedi ancak koca göbeği buna izin vermedi.

"Öyleyse o sizin teveccühünüz..."

Hâlâ başını önüne eğmiş bir halde duran Anna, *Devam edin, alçak herifler,* diye geçiriyordu içinden. *Son vuruşunuzu yapana kadar ben sabrederim.*

Meteliğe kurşun atan soylu ev sahibi, "Ekselansları Bernardino da Caravaglio bana bir zamanlar Venedik'in en önemli ailelerinin kâhyalığını yapan Pazarcı Anna diye birinden söz etti, tabii ki bu kişinin sen olduğunu bilmeden. Bu doğru mu? O kadın sen misin?"

Anna'nın şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı ve başını kaldırıp bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Ben..."

"Dostum, tabii ki kendisine böyle hitap etmemi kabul ederse, en iyi malzemeyi en uygun fiyata almakta çok becerikli olduğunu söyledi."

Anna o ana dek elinden gelen her tür pisliği yapan şişman adama baktı. Bir zamanlar ekonomik sıkıntı yaşayan birkaç ailenin tüm tedariklerini üstlendiği doğruydu. Venedik pazarlarına göre daha ucuz ve daha taze mallar satan Mestre pazarından herkesin onu yakından tanıması işini kolaylaştırmıştı. Ama bu adam nasıl olup da bunu biliyordu? Yıllar sonra nasıl olmuş da birinin aklına gelmişti?

"Ne diyorsun?" diye üsteledi çulsuz zengin. "O kadın sen misin?"

"Benim... Ekselansları..." diye kekeledi Anna.

Şişko o rahatsız edici ses tonunu biraz daha yükselterek, "Ah, şanslı kadın! Muhteşem bir yeteneğin var ve sen burada... Yerleri mi ovuyorsun? İyi ama bunu neden daha önce saygıdeğer efendine söylemedin?"

Anna'nın kafası karışmıştı. Artık hiçbir şey anlamıyordu. Başı dönüyor, kendini bir boşluğa düşüyormuş gibi hissediyordu. Yere yığılmamak için sandalyelerden birine tutundu.

"İşte ben... Ben..."

Meteliksiz soylu, Anna'nın sözünü kesti.

"Evine git. Birkaç gün dinlen. Döndüğünde mutfakta görev alacaksın. Gereken her neyse hepsinin bir listesini yapıp bana bildir. Hadi şimdi git." Sonra eliyle Anna'yı kovalar gibi bir işaret yaptı. "Ücretini dört misline çıkarıyorum."

Anna'nın ağzı bir karış açık kalmıştı. Sonra alelacele adamları selamladı ve âdeta kaçarak odadan çıktı.

İki adam arkasından güldü.

Tam kapıyı arkasından kapatmak üzereyken şişman adam, "Pazarcı Anna," diye seslendi. "Yakında görüşürüz."

Anna başını önüne eğdi.

"Teşekkürler, efendim... Teşekkürler."

Merdivenleri inerken dizlerindeki acılardan eser kalmamıştı. Yerdeki su dolu kovaya bir tekme vurup devirdi. Sonra kapının önünde duran iki dev siyahiye, "Patronunuz onca zenginliğine rağmen düşündüğümden daha az kötüymüş," dedi ve genç bir kız gibi gülerek yanlarından geçip gitti.

Üç saat kadar sonra Mestre'ye vardığında heyecan içinde eve koştu ve âdeta bağırarak, "Mercurio! Güzel oğlum! Bugün neler oldu bir bilsen!" diyerek kapıdan içeri girdi.

İçeriden sinir bozucu bir ses, "Neler oldu?" diye cevap verdi.

Anna âdeta taş kesildi. Sonra ağır adımlarla şömineli odaya girdi. Masada şişko Bernardino da Caravaglio oturuyordu.

Anna şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemezken olanları yavaş yavaş anlamaya başlamıştı.

Şişko güldü ve yanaklarına sıkıştırdığı iki parça kumaşı çıkardı. Sonra da sesini değiştirmeyi bırakıp, "Hoş geldin," dedi.

Anna nefessiz kalmıştı. Kalbi deli gibi çarpmaya devam ediyordu. Aniden gözleri yaşlarla doldu. Sonra üstündekileri çıkarmaya başlayan Mercurio'nun yanına koştu ve ona sımsıkı sarıldı. Birlikte bir yandan gülmeye, bir yandan ağlamaya başladılar. Anna sevinçten, heyecandan ve o anda yaşadığı duygu yoğunluğundan şaşkın bir halde Mercurio'nun omzuna yumruklar atıyor, sonra da delikanlıya sarılıp ağlıyordu.

En az Anna kadar mutlu olan Mercurio da onunla birlikte gülüyor, Anna'nın bile kendisini tanımamasından gururlanarak, "Aptal hizmetçi, eminim ki o an beni bıçaklamak istiyordun," diye şakalaşıyordu.

"Nasıl yaptın?" diye sordu Anna. "Daha doğrusu ben nasıl kandım?"

"Çünkü hemen saldırıya geçtim," dedi Mercurio gülerek. "En iyi aldatmaca kerizin düşünmesine fırsat vermemek, ne olduğunu anlamadan onu heyecan fırtınasının ortasına atmaktır." Neşeli bir kahkaha daha attı. "Çok eğlendim! Yüzünü görmeliydin. Beni tanımandan korkarken sen Tonio ve Berto'yu bile tanımadın!"

"Tonio ve..." Anna bir kez daha ağzı bir karış açık kalakaldı. "Demek ki o yüzden ben onlarla konuşmaya çalıştıkça arkalarını dönüyorlardı! Ama onca şeyi nereden buldun? Kıyafetler ve hatta tahtırevan..."

"Anzelo Tiyatrosu'ndan," dedi Mercurio gülümseyerek. "O taraflarda biraz sözüm geçer."

Anna kendi alnına bir tokat attı.

"Ben de o şişkonun hikâyemi nereden öğrendiğini merak edip duruyordum. Elbette ya, sana her şeyi ben anlatmıştım."

"Tanıştığımız gün... Bana Venedik'in soylu ama artık parası olmayan aileleri için ucuz ve iyi malzemeler aldığını ama onların yeniden

zengin olur olmaz seni bir daha tanımadıklarını anlatmıştın çünkü tıpkı uğursuz bir kuş gibi onlara zor geçindikleri günleri hatırlatıyordun."

Anna insan yerine konulup sözleri dikkate alınan diğer tüm insanlar gibi duygulanarak, "Unutmamışsın," dedi. Sonra gülümseyerek o da Mercurio'yla tanıştığı günü düşündü. Peder Amadeo'nun çelimsiz, ürkek, üstü başı leş gibi üç çocukla birlikte kapısını çaldığı günü...

"Sıçana dönmüştün... Sırılsıklam olmuştun ve üzerinde bir rahip kıyafeti vardı... Daha o gün dolandırıcının teki olduğunu anlamalıydım..."

Mercurio küçük bir çocuk gibi utanarak gülümsedi.

Anna ona gururla baktı.

"Gerçekten de çok iyi bir çocuksun, güzel oğlum. Olağanüstüsün, inanılmaz bir yeteneğin var."

Mercurio'nun yüzü kulaklarına kadar kızardı.

Bu kez gülme sırası Anna'daydı. Mercurio'ya sarıldı ve onu yanaklarından öptü.

Sonra da yüzünü ekşiterek, "Ah, çok iğrenç!" dedi. "Bütün tüylerin ağzıma doldu..."

Mercurio keyiflenmişti.

"Benim değil, komşunun kedisinin tüyleri... Bir süre kıçı donacak ne yazık ki."

Delikanlı sonra üzerini değiştirdi ve makyajını sildi.

"Benim Isaia Saraval'a gitmem gerek," dedi Anna'ya dönerek.

Ancak Anna onu dinlemiyordu. Gözleri ocakta yanan ateşe dalmış bir halde mutlulukla gülümsüyor, başını sallayarak o günü aynı heyecanla yeniden hayal ediyordu.

Mercurio evden çıkıp pazar meydanındaki tefecinin dükkânına gitti. Meteliksiz soylu, Mercurio'nun planına hemen dâhil olmuştu. Ama şimdi Isaia Saraval'ı da ikna etmek gerekiyordu.

"Aramızda uyduruk bir parola kararlaştıracağız," diye anlatmaya başladı Yahudi tefeciye. "Bu parolayla sözünü ettiğim kişi gelip istediği her şeyi alacak, hatta çok zengin görünmesi gerektiğinden eşi ve kendisi için istediği mücevherleri de temin edecek. Kısacası ihtiyacı olan her şeyi gelip sizden alacak. Ama siz tüm sattıklarınızı kararlaştırdığımız ikinci bir parolayla daha sonra ondan geri alacaksınız. Bu şekilde o size sadece aradaki farkı ödeyecek, beni anlıyor musunuz? Satın aldığı her mal da yine size geri dönmüş olacak. Bunu bir tür kiralama olarak da düşünebiliriz. Aklınıza yattı mı?"

Saraval büyük bir hayranlıkla Mercurio'yu dinliyordu.

Mercurio durumdan hoşnut bir edayla, "Ama hepsi bu kadar değil," dedi. "Neden size rehin verilmiş muhteşem güzellikteki eşyalardan yararlanmayı düşünmüyorsunuz?"

Henüz pek bir şey anlamamış olan Saraval, "Neden rehindeki eşyalardan yararlanmayı düşünmüyorum?" diye tekrarladı.

"Bana mallarınızı sergileyemediğinizi çünkü bunun kanunen Yahudilere yasak olduğunu söylemiştiniz..."

"Doğru..."

"İşte bu durumda mallarınızı sergiliyor olmayacaksınız..."

"...Hristiyan soyluya *kiralıyor* olacağım!" Saraval heyecanlanmıştı. "Böylece hiçbir kanunu da çiğnememiş olacağım!"

"Hatta şu andan itibaren *kiralama* diye adlandıracağımız satışlarınızda küçük bir de indirim yaparsanız soylumuz evinin eşyalarına, dekorasyonuna hayran kalacak zengin misafirlerine de sizin adınızı verecektir," diyerek konuyu daha da açtı Mercurio. "Evini yenilemek isteyenler de elbette gelip sizi bulacaktır. Halılar, tablolar, duvar halıları, hatta mücevherler... Kısacası soylu zengine sattığınız her şey onun evinde sergilenmiş olacak zaten. Kendisi de o dar görüşlü, cimri ve sıkıcı tüccarlar yerine sizin gibi satışlarında uygun indirimler yapan dürüst bir tüccarı önerecektir. Sizce nasıl?"

Saraval söyleyecek söz bulamıyordu. Mercurio'yu dinlerken bir yandan da başını sallayarak etrafına bakınıyor, aylardır toz içinde müşteri bekleyen mallarını âdeta gözleriyle okşuyordu. Hiçbir tefeci şu ana kadar böyle bir şeyi akıl etmemişti. Oysa o kadar basit bir fikirdi ki... Ve elbette tüm basit fikirler gibi dâhiceydi.

"Düşünüyorum da..." Derin bir nefes aldı. "Düşünüyorum da sen bana *Ha-Shem*'in, daima sadık bir hizmetkârı olduğum yüce Tanrı'mn bir armağanı olmalısın... Elbette ki böyle dâhice bir fikir ödüllendirilmeli."

"Hatta bu biraz pahalı bir ödül olmalı," dedi Mercurio. "Kârınızın dörtte birini istiyorum."

"Dörtte bir, öyle mi?" dedi Saraval ve kısa bir süre düşündükten sonra, "Tamam, anlaştık," diyerek Mercurio'ya elini uzattı. "Yahudi olmadığına emin misin, delikanlı?" diye sordu tokalaşırken.

"Kesinlikle eminim," dedi Mercurio. "Ben bir dolandırıcıyım."

Saraval'ın yüzü bir an ciddileşti. Mercurio'nun doğru söyleyip söylemediğinden emin olamadı ama sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

55

Mercurio, kule gibi uzun ve plansız bir şekilde birbirleriyle kaynaşmış yapıları görünce şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı.

Ona buraya kadar eşlik eden çocuk, "İşte, Castelletto burası," dedi sırıtarak. Mercurio çocuğa biraz para verip etrafına bakınmaya başladı. Kulelerin arasındaki avluda yüzleri makyajlı, açık saçık kıyafetler giymiş onlarca kadın toplanmıştı. Kimi yaşlı, kimi genç, kimi olgun, kimiyse çocuk sayılacak yaşta olan kadınların hepsinin boynunda sarı bir fular vardı. Bazıları Mercurio yanlarından geçerken dilleriyle müstehcen hareketler yapıyordu. Hatta içlerinden biri eteğini beline kadar çekip Mercurio'ya arkasını döndü ve domalıp süt gibi beyaz ve dolgun kalçalarını salladıktan sonra kırıtarak uzaklaştı.

Kulelerin birinden çıkan bir adam, Mercurio'nun ağzı bir karış açık halde etrafına bakındığını görünce, "Sadece seçerken biraz acemilik çekersin," dedi.

"Doktor Negroponteli Isacco'yu arıyorum," dedi Mercurio.

"Doktor mu? Burada mı? Onu mu düzeceksin?"

"Negroponteli Isacco'yu arıyorum," diye tekrarladı Mercurio.

Adam başını iki yana sallayarak Mercurio'nun yanından uzaklaştı.

Mercurio kararlı adımlarla ilk kuleye doğru yürüdü. İçeri girer girmez burnuna dolan sidik, ter ve seks kokularının karışımı midesini bulandırdı. Başı dönmeye başladı. Merdivenlerdeyken yüksek sesle söylenen tahrik edici sözleri duymamak için elleriyle kulaklarını gayriihtiyari tıkadı. Genç bir fahişe kırıtarak yanına yaklaştı. "Doktor Negroponte'yi tanıyor musun?" diye sordu Mercurio kadına.

Fahişe bir an bile tereddüt etmeden elini uzatıp Mercurio'nun cinsel organını avuçladı.

"Neren ağrıyor, hayatım? Seni ben tedavi..."

Mercurio kadını hızla itip kendinden uzaklaştırdı.

"Doktor Negroponte'yi arıyorum. Tanıyor musun?"

Kadın pişkin bir şekilde sırıttı.

"Buraya sadece fahişe aramak için gelinir, budala şey."

Sonra döndü ve yine kırıta kırıta uzaklaştı.

Mercurio etrafına bakındı. Merdiven sahanlığında duran ve beyaz saçlarının arasında kırmızı ve yeşile boyanmış bukleler olan orta yaşlı, çarpık bacaklı bir kadın dikkatini çekti.

Mercurio kadının yanına yaklaştı.

"Affedersiniz, hanımefendi..." dedi. "Doktor Negroponte'yi tanıyor musunuz?"

Kadın cevap vermeden Mercurio'ya baktı. Sonra içini çekti. Mercurio kadının ağzında tek bir diş bile kalmadığını fark etti.

"Onu acilen bulmalıyım."

Kadın yine cevap vermeden eteğini kaldırıp yere çömeldi ve işedi. Sonra Mercurio'ya gülümseyerek, "Benim de acelem vardı, yakışıklım," dedi.

"Doktor'u tanıyor musunuz?"

"Kim bilir... Bir sürü doktor tanırım ama adlarını hiç bilmem, merak da etmem. Söylemiş olsalar bile aletlerini içimden çıkarmadan unutur giderim."

Mercurio tam kadının yanından uzaklaşırken, bembeyaz göğüslerinin pembe ve dik uçlarını gösteren yakası açık kırmızı bir elbise giymiş çok güzel bir genç kız ona yanma gelmesi için işaret etti. Mercurio birden kendini zayıf, korunmasız ya da tam tersi arzu dolu hissetti. Suçluluk duyarak başını önüne eğdi ve genç fahişeyle yeniden göz göze gelmemeye çalışarak koşar adım binadan çıktı.

"Beklesene..." diye seslendi o sırada arkasından biri.

Mercurio dönüp baktı. Genç fahişe peşinden gelmişti ve şimdi de göğüslerini hoplatarak yanına yaklaşıyordu. Heyecandan kıpkırmızı olmuş bir halde, "Hayır," dedi. "Teşekkürler ama istemiyorum."

Genç kız güldü.

"Bahse varım ki bakirsin."

Mercurio oradan hemen uzaklaşmak istiyordu ama gözleri ona engel oluyordu.

"Dikkat et, gözlerini biraz daha açarsan yere düşecekler."

"Ah... Affedersin..."

Mercurio gözlerini güçlükle kızın göğüslerinden ayırıp uzaklaşmaya çalıştı. Ancak genç kız kolundan tutup onu durdurdu.

"Fahişelerin doktorunu aradığını duydum."

Mercurio'nun gözleri yeniden genç fahişenin süt gibi göğüslerine kaydı.

"Onu tanıyor musun?"

Genç kız yakasını çekiştirip göğüslerini kapadı.

"Böylesi daha iyi sanırım. Şimdi dediklerimi daha iyi anlarsın."

Mercurio kıpkırmızı oldu.

"Evet, artık bakir olduğundan adım gibi eminim," dedi genç kız kırıtarak. "Alakarga Kulesi'nde. Beşinci katta. Kardinal'i sor, sana yardım ederler."

Genç fahişe bunları söylerken binalardan birini işaret etti.

Mercurio başını salladı.

"Teşekkür ederim."

Genç fahişe aniden elbisesinin yakasını beline kadar indirdi ve pembe başlı memelerini Mercurio'ya doğru uzattı. Sonra da küçük bir kız çocuğu gibi neşeyle gülerek delikanlının yanından uzaklaştı.

Mercurio ikide bir arkasına dönüp genç fahişeye bakarak ağır adımlarla onun gösterdiği binaya yürüdü. Genç kız masum bir okul öğrencisi gibi Mercurio'ya el salladı. Hâlâ kendine gelememiş olan Mercurio da gülümseyerek karşılık verdi. O an tüm bedeninin ve tüm duygularının uyandığını fark etti. Aklına hemen Giuditta geldi ve artık bir kapının tahtasına dokunarak tatmin olamayacağını anladı.

Alakarga Kulesi'nden içeri girerken, "Sen de zaten bunun için buradasın," diye mırıldandı kendi kendine.

Başını kaldırıp yukarı baktı. Merdiven dev bir yılan gibi yukarı kıvrılıyordu. Basamakları çıkmaya başladı. Mercurio adım attıkça cebindeki otuz bir altın ve yedi gümüş para, daha doğrusu meteliksiz soyluyla yaptığı anlaşmanın meyvesi olan küçük hazinesi şıngırdıyordu. Daha o sabah gidip Saraval'dan kendine düşen payı almıştı. Yahudi tefeciye verdiği teklifin üzerinden sadece iki hafta geçmişti ve şu an cebinde küçük bir hazine taşıyordu. Saraval, Mercurio'nun payını seve seve ve heyecan içinde avucuna saymıştı çünkü işler tahmin ettikle-

rinden çok daha iyi gidiyordu. Büyük olasılıkla daha da iyiye gidecekti çünkü o sabah soylu ve zengin iki kadın çok değerli bir yüzük ve kolye için tefeciye gelmişti. Mercurio gerçekten de dâhice bir iş başarmıştı. Ve şu an Alakarga Kulesi'nin pis merdivenlerini çıkarken âdeta uğur getireceğine inanarak tüm servetini cebinde taşıyordu. Bir yandan da ezberlediği cümleyi sürekli içinden tekrarlıyordu; basit ancak etkili olacak o cümleyi.

Beşinci kata geldiğinde soluduğu pis koku yerini sabun ve temizlikte kullanılan küllü suya bırakmıştı.

Merdivenin başında duran, koyu kırmızı bir elbise giymiş iri yarı kadın, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Mercurio kadına baktı.

"Burası beşinci kat mı?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu kadın yeniden.

"Kardinal'i arıyorum."

"Bugün çalışmıyorum."

"Kardinal sen misin?"

"Sen de salak mısın? Beni duymadın mı?"

"Doktor Negroponte'yi tanıyor musun?"

Kardinal'in gözlerinde şüpheci bir bakış belirdi.

"Son kez soruyorum ve yine cevap vermezsen merdivenlerin dibini boylayacaksın: Ne istiyorsun?"

"Doktor'a bir şey söylemeliyim."

"Bana söyle. Doktor'u gördüğüm zaman ona iletirim."

"Hayır. Kendisine söylemeliyim." Mercurio bir an durup karar vermeye çalıştı ve sonra, "Önemli bir konu," dedi. "Kızıyla ilgili..."

Kardinal'in yüzü birden gerildi.

"Ne oldu? Ona bir şey mi oldu? Hastalandı mı?"

"Hayır... Hayır... Yanlış anladın..."

Kardinal kısa bir süre daha Mercurio'nun yüzüne baktı.

"Burada bekle."

Sonra dar bir koridorun başındaki odaya yöneldi ve kapısını çaldı.

"Kim o?" diye seslendi içeriden bir ses.

Kardinal'in peşinden gelmiş olan Mercurio, "Benim, Doktor," diye cevap verdi.

"Sen kimsin?"

"Mercurio."

"Hay lanet olsun!"

Kardinal hemen Mercurio'nun yakasına yapışıp, "Atayım mı merdivenden aşağı?" diye sordu.

Bu arada kapı açıldı ve Isacco eşikte belirdi. Günlerdir hastalıkla uğraşmanın yarattığı yorgunluk yüzünden okunuyordu. Mercurio'ya baktı ama sanki onu görmüyordu. Sonra Kardinal'e döndü ve başını iki yana salladı.

Kardinal irkildi ve ağlamaya başladı.

Isacco yeniden Mercurio'ya baktı. "İçeri gir," dedi ancak bu dostça bir davet gibi değildi. Sonra elini Kardinal'in omzuna koydu. "Gerisini sen hallet," dedi.

Mercurio odaya girdi. Köşedeki yatakta bir kadın yatıyordu. Burnunu kemirmiş koca bir yaraya rağmen yüzü sakin ve huzur içindeydi. Mercurio başını hafifçe öne eğerek kadını selamladı.

"İyi günler."

Isacco kapıyı arkalarından kapatırken, "Seni duyamaz," dedi. "Az önce nefes almaktan vazgeçti."

Mercurio bir adım geriye sıçradı.

Isacco gözlerinden okunan yorgunluk ve düş kırıklığına rağmen Mercurio'nun yanında dimdik durmaya çalıştı.

"Bir tek şey söylemek için seni odaya aldım... Kızımdan uzak dur!" İşaret parmağını Mercurio'nun göğsüne ağır ağır vurarak, sözcüklerin üzerine basa basa tekrarladı.

"Kızımdan... Uzak... Dur!"

Mercurio tüm kanının beynine sıçradığını hissetti. Öfkeden tüm bedeni titremeye başlamıştı. Haksız yere saldırıya uğradığına inandığı zaman içinden fışkıran o eski ve doğuştan gelme savunma mekanizması yeniden çalışmaya başlamıştı. Ancak kendisini zorlayarak öfkelenmemeye çalıştı ve günlerdir tekrarlayıp durduğu cümleyi söyledi.

"Ben de artık sizin gibiyim, Doktor..." Derin bir nefes aldı ve sesinin titremesine engel olamadan devam etti. "Artık dürüst biriyim."

Isacco, Mercurio'nun burnunun dibine yaklaşarak, "Senin nasıl bir dolandırıcı olduğun yüzünden belli," diye homurdandı. "Sen bir düzenbazsın. Sen bir pisliksin."

"Peki ya siz, Doktor?"

Isacco, Mercurio'nun boğazına sarıldı.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Mercurio haksızlığın ağırlığını tüm bedeninde hissederek öfkeyle Doktor'a baktı.

"Sizin değişmeye hakkınız oluyor da neden başkasının olmuyor?"

Isacco'nun boğazını sıkan elini tutup öfkeyle geri itti. "Kim olduğunuzu sanıyorsunuz?"

Isacco sessizce Mercurio'ya baktı.

Mercurio öfkesini kontrol etmeye çalışarak, "Beni dinleyin, Doktor," dedi. "Artık dürüst bir işim var." Cebindeki para kesesini çıkarıp açtı ve etkili olacağından son derece emin olarak Isacco'ya uzattı. "Bakın. İyi kazanıyorum ve dürüst olduğum kadar zengin biri de olacağım."

Isacco paralara bir an bile dönüp bakmadan, başka bir şey bilmiyormuş gibi, "Kızımdan uzak dur," diye tekrarladı.

Mercurio o kelimeleri sessizce söylemekten âdeta korkarmışçasına, "Ben sizin kızınıza âşık oldum!" diye bağırdı.

Isacco tam delikanlının üzerine atlayacakken kapı açıldı.

Gözleri kan çanağına dönmüş Kardinal, iki fahişeyle birlikte içeri girdi. Ellerinde bir sedye taşıyorlardı. Sessizce geldiler, ölen arkadaşlarının cesedini sanki hâlâ yaşıyormuş gibi özenle ve saygıyla sedyeye yerleştirdiler ve sonra yine sessizce odadan çıktılar.

Onlar çıktıktan sonra Isacco ağır ve ölçülü adımlarla gidip kapıyı kapattı. Sırtı Mercurio'ya dönük bir halde elini kapının kolundan çekmeden, "Giuditta'ya âşık olduğun doğruysa..." dedi. "Ona nasıl büyük bir kötülüğünün dokunacağını biliyor olmalısın. Onu seviyorsan bunu bir kez düşün. Giuditta daha iyisini hak ediyor."

Mercurio kıpkırmızı oldu. Kesenin ağzını bağlayıp cebine attı. İçinden bir ses Doktor'un haklı olduğunu söylüyordu. Yenik bir halde âdeta çöktü, omuzları düştü. Ama birden aklına Anna geldi; Anna ona güveniyordu, inanıyordu. Giuditta'yla her karşılaşmalarında kızın ona nasıl baktığını düşündü. Mercurio'yu seviyordu; aynı onun Giuditta'yı sevdiği şekilde.

"Hayır," dedi sakin bir sesle. "Hayır."

Isacco kıpkırmızı olmuş bir suratla dönüp Mercurio'ya baktı.

"Dürüst biri olacağım! Giuditta'ya layık biri olacağım!"

"Öyle mi? Peki ya sonra?" Isacco gittikçe daha çok kızarıyordu. "Yahudi de olacak mısın?"

"Evet! Gerekiyorsa evet!"

"Defol git başımdan, çocuk! Bizlerin dünyaları bir arada yaşayabilir ama tek bir dünya olamaz!"

"Neden hayal bile edemiyorsunuz?" dedi Mercurio gayriihtiyari.

Isacco bir kaşını havaya kaldırdı ve alaycı bir ses tonuyla, "Sen herkes adına yeterince hayal kuruyorsun," dedi.

"Değişik bir dünya hayal ediyorum, farklı bir dünya."

Isacco bir an sessizce Mercurio'ya baktı. Sonra başını iki yana sallayarak kapıyı açtı.

"Defol git, çocuk. Koca bir budaladan başka bir şey değilsin."

Mercurio ağır ve sakin adımlarla odadan çıktı ve kapının önünde durup Isacco'ya döndü.

"Göreceksiniz, ben dürüst biri..."

Isacco sabırsızca Mercurio'nun sözünü kesti.

"Sen daha kim olduğunu bile bilmiyorsun. Neye dönüşeceğini nereden bileceksin!"

"Ben olmak istediğim her şeyim!"

"Sadece bir budala olduğunu görmüyor musun?" Isacco delikanlıyı merdivenlere doğru itti. "Böyle şeyleri ancak bir düzenbaz düşünebilir. Sen de o düzenbazlardan birisin, budala şey!"

Mercurio içinde bir şeylerin paramparça olduğunu hissetti. Isacco'nun haklı olmasından korktu. Gerçekten de kim olduğunu bilmemekten... Hiçbir şey, hiç kimse olamamaktan korktu. Ve bu korku saf alkol gibi içinde alev aldı ve o her zamanki öfkesini köküne dek tetikledi.

"Siz!" diye bağırdı. "Her şeyi çok iyi bilen siz, kendi kızınızı bir hayvan gibi kafese kapatmak nasıl içinize siniyor? Siz nasıl bir adamsınız? Bu mudur yaptığınız babalık? Giuditta'nın hak ettiği bu mudur?"

Isacco ne yaptığını fark etmeden eli havada öne doğru fırladı. Tüm öfkesiyle Mercurio'ya bakarak, "Adi herif!" diye bağırdı. Ancak eli havada öylece kalakaldı. Mercurio'nun yüzüne bakamıyordu çünkü kendisi de korkuyordu. Mercurio'nun haklı olmasından korkuyordu... Kızına daha iyi bir yaşam sağlamak için onu doğup büyüdüğü adadan koparıp buralara getirmişti. Bu yaşadıkları daha iyi bir hayat mıydı?

"Giuditta'yı alıp buralardan götüreceğim!" diye bağırdı Mercurio.

"Ben de senin ciğerini kendi ellerimle sökerim o zaman..."

Isacco'nun gücü kalmamıştı. Başını öne eğdi ve kadınlara, "Gönderin şunu buradan," deyip odaya geri döndü.

Mercurio sağlıklı düşünmesine engel olan bir isyan hissiyle Castelletto'dan ayrıldı. İçinde Isacco'nun haksız sözlerine karşı derin bir öfke vardı ve haklı olduğu bir sürü konu da kulaklarında çınlamaya devam ediyordu. Becerebilecek miydi? Hayatı boyunca saklanmak zorunda kalmayan ve diğer insanların da ondan kaçmayacağı bir adam, gerçek bir adam olmayı başarabilecek miydi?

Tüm bu düşünceler içinde kaybolmuş bir halde, nereye gittiğini bilmeden ilerliyordu. Kimi zaman birine çarpıyordu. Ama ne durup özür diliyor ne de arkasından edilen küfürleri duyuyordu. Sanki ondan ve düşüncelerinden başka hiçbir şey yoktu. Yavaş yavaş karanlık olmaya başlamış, çöken yoğun sis onu etrafındaki dünyadan daha da uzaklaştırmıştı.

Giuditta'yı sevmeye gerçekten de gücü var mıydı? Ona ne verebilirdi? Isacco'nun sözleri yüreğine ateş gibi çökmüş, o ana dek gizli kalmış bir hassas noktasına dokunmuştu.

"Kimsin sen?" diye sordu kendi kendine. "Olmak istediğim her şey," demişti Doktor'a. İyi ama kimdi o? Şişman bir zengin, bir tersane işçisi, yaşlı bir kadın... Mercurio kimdi? Kılık değiştirmediği zaman kimdi?

Nefes nefese kalana dek bu soruyu belki binlerce kez kendi kendine tekrarladı durdu. Öfke ve umutsuzluğun meyvesi olan bir güçle elleriyle gözlerine kapadı ve amaçsızca yürümeye devam etti. Sonra bir ara ellerini gözlerinden çekip nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Ama dünya yoğun bir sisin altında kaybolmuş gibiydi.

Bir adım attı ve ayakkabısı çamura girdi. Nereye bastığını göremeden sıçradı ve kendini kanalların sınırlarını belli etmek için kullanılan bembeyaz Istria mermerlerinden birinin üzerinde buldu. Ama ileriye doğru baktığında su göremedi, sadece bir eğim vardı, daha doğrusu toprağa yerleştirilmiş tahta parçalarından yapılmış bir yolun aşağı doğru kıvrıldığını fark etti. Toprağı ve tahta parçalarını yosun sarmıştı ve etrafta güçlü bir küf kokusu vardı. Yokuş aşağı inmeye başladı. İndikçe kulağına kıyıya vuran bir su sesi geliyordu. Ve birden önüne su ile kara arasında âdeta havada asılı gibi duran bir duvar çıktı.

"Kim var orada?" diye seslendi biri.

Mercurio aynı anda bir de köpek hırlaması duydu. Ne cevap vereceğini bilemiyordu. Sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak, "Neredeyiz?" diye sordu. Bir yandan da elini uzatıp önündeki duvara dokundu. Bu her neyse tahtadan yapılmıştı ve sanki nefes alırmış gibi ağır ağır sallanıyordu. Mercurio ne bir isim ne de bir açıklama bulamadığı olay karşısında yoğun bir heyecan hissetti.

Az önceki ses bu kez tam omzunun arkasından geldi.

"Olmolu Zuan'ın küçük dokundasın."

Mercurio hemen arkasına döndü.

Tüyleri kaplanı andıran, kulaklarının derisi dökülmüş, ince kuyruklu, yamuk burunlu bir köpek sapsarı dişlerini göstererek hırlıyordu. Ancak öfkelenmekten ziyade endişeli gibiydi.

Mercurio elini köpeğe uzattı.

Köpek bir adım geri gitti ama sonra sisin arasından çıkan ihtiyarın varlığından güç alarak yeniden öne doğru geldi.

"Sakin ol, Mosé," dedi ihtiyar Zuan köpeğe.

Mercurio, ne sağı solu ne de başı belli olan bu koyu renk ahşap duvar karşısında âdeta hipnotize olmuş gibi nefes almadan duruyordu. Kendi kendine konuşur gibi, "Nedir bu?" diye sordu.

"Bir karak," diye cevap verdi Zuan.

"Bir karak mı?"

"Bir yelkenli," diye cevap verdi Zuan kıs kıs gülerek.

"Çok büyük..." diye mırıldandı Mercurio.

Yaşlı adam başını salladı.

"Çok büyüktü demek daha doğru olacak."

"Neden?"

Zuan'ın sesini bir hüzün kapladı.

"Batırılacak..." dedi. "Elime birkaç kuruş geçer geçmez onu batırmak zorunda kalacağım... Evet."

"Ama... Neden?"

İhtiyar birkaç adım atıp Mercurio'ya yaklaştı ve geminin yan tarafına birkaç kez vurdu.

"Denizcilik konusunda bir halt bilmiyorsun, değil mi delikanlı?" Güldü ama sesinde neşeden eser yoktu.

Mercurio omuzlarını silkti.

"Hayır."

"Gemiler de atlar gibidir. Bir ayağı kırılırsa vurmak gerekir."

"Ayağı mı kırıldı?"

"Evet, zavallı..."

"Sizin mi?"

Zuan aynı hüzünlü ifadeyle teknenin yanına vurdu ve gülümsedi.

"Artık yüzüne bakan olmadığına göre, evet. Daha çocuk denecek yaştayken denize açıldığım ilk tekne. Birlikte yaşlandık. Bu gördüğün tahtalar tam kırk yaşında."

Zuan bu kez tekneye vurmak yerine koyu renk tahtaları bir çocuğun başını okşar gibi okşadı. Gemi bu durumdan hoşlanmış gibi gıcırdayarak sallandı.

Mercurio'nun içinde gemi yeniden canlıymış gibi bir heyecan uyandı.

"Geminin sahibi beş yıl önce onu satmaya karar verince..." dedi Zuan. Sustu ve sanki kendisi de yaptığı şeye hâlâ inanamıyormuş gibi başını sallayarak, "İşte, buradaki herkes bana gülüyor," diye devam etti. "Eh, haklılar... Sana da anlatayım da benim ne kadar aptal ve deli bir bunak olduğumu anla... Armatör gemiyi batırmaya karar verince onu bana vermesini istedim. Karşılığında bir yıl para almadan onun için çalıştım. Bir türlü ayrılamadım bu... bu güzellikten." Elini alnına vurdu. "Ah, aptal bunak, ah! Sıradan bir işçi grubu değil de onu tanıyan ve seven birileri tarafından batırılmayı hak ettiğini düşündüm."

Bu arada köpek kuyruğunu salladı ve sonra Mercurio'nun elini yaladı.

"Sen de aptal bunağın tekisin, Mosé," dedi bunu gören Zuan. "İyi bir adam olduğunu ne biliyorsun? Ya şimdi gırtlağını kesip denize atarsa?"

"Yok, hayır, efendim..." dedi Mercurio. "Ben öyle biri..."

Zuan yaşlılıktan buruşmuş elini kaldırarak Mercurio'yu susturdu.

"Biliyorum, evlat. Mosé hiç de aptal bir köpek değildir. Düzenbaz biri olsaydın sana çoktan saldırmıştı."

"Düzenbaz olmadığıma inanıyorsunuz, öyle mi?"

"Kesinlikle, evlat," dedi Zuan hiç tereddüt etmeden.

"Peki, kim olduğumu biliyor musunuz?"

"Bunu nasıl bilebilirim?"

Mercurio bir cevap bekler gibi adama bakıyordu. Sanki bu yaşlı adam tüm sorularına cevap verecek, Isacco'nun ve kendisinin tereddütlerini ortadan kaldıracaktı.

Zuan, Mercurio'nun soran bakışlarını görünce, "Sende şöyle bir hava var... Sanki..."

Mercurio sabırsızca atıldı.

"Sanki?"

Zuan omuzlarını kaldırdı.

"Sende yolunu kaybetmiş birinin havası var."

Mercurio ses çıkarmadan adamı süzmeye devam etti ve sonra, "Evet," dedi. "Haklısınız, yolumu kaybettim."

Zuan, Mercurio'nun omzunun üzerinden, "Bu kanalı sağına al," dedi. "Santa Giustina burası. Solunda yeni bir kanal açılana kadar doğruca yürü. Fontego Kanalı'na varacaksın. Onun kıyısından hiç ayrılmadan devam et. Tersaneye varacaksın. Oradan eve dönmeyi becerebilirsin, değil mi?"

"Evet, bayım... Teşekkür ederim."

"Hadi Mosé, gidelim."

İhtiyar, köpeğiyle birlikte geldiği gibi sessizce gitti.

Mercurio elini doğruca az önce Olmolu Zuan'ın okşadığı yere götürdü. Kalasların arasındaki keten dolguyu ve zifti hissediyordu.

Gemi âdeta onunla da konuşur gibi gıcırdadı.

Sisin arasında kaybolmak üzere olan Zuan'a, "Neden onu onarmıyorsunuz?" diye seslendi.

"Onu batırmak için bile param yok," dedi adam sisin içinden. "Nasıl onarabilirim, sen düşün artık."

Bir süre daha yaşlı adamın ayak sesleri duyuldu, sonra ortalığa bir sessizlik çöktü.

Gemi sanki hâlâ söyleyecek sözü varmış gibi gıcırdıyordu.

Mercurio'nun eli dürüst yoldan kazandığı ilk parasını koyduğu keseye gitti ve sis duvarına doğru bağırdı:

"Gereken parayı ben bulurum!"

Kendi sesinin sisin içinde yankılanmasını duydu.

Sonra ortalığa yeniden sessizlik çöktü.

Ancak çok kısa bir süre sonra sisin içinde ihtiyar ve köpeği Mosé belirdi.

"Sen Olmolu Zuan'dan daha aptal olmalısın, evlat," diyerek güldü yaşlı adam. Ancak bu kez gülüşünde hüzünden eser yoktu.

56

Ottavia, Giuditta'yı bir kolundan tutup meraklı grubunu yararak Ghetto Nuovo Meydanı'na doğru sürükledi.

"Kapat gözlerini."

Giuditta heyecandan titriyordu ama yine de gözlerini kapadı.

Her şey bir anda olup bitmişti. Sadece üç hafta içinde hayatında kökten bir değişiklik olmuştu; iki rüyası birden aynı anda gerçekleşmek üzereydi.

O gün gökyüzü Venedik'te alışılagelmişin aksine inanılmaz derecede açık ve masmaviydi. Kendini arkadaşının ellerine bırakmış olan Giuditta, güneşin sıcaklığını yüzünde hissediyordu. Mercurio'yu hayal etti; bu sıcaklığın onun nefesi olduğunu ve teninde dolaştığını düşündü. İçinin derinliklerinde bir şeyler kımıldadı ve genç kız kıpkırmızı oldu. O gün gettonun kapısının arkasında Mercurio ona aşkını itiraf ettiğinden beri Giuditta'nın bedeni kadın olduğunu daha sık hatırlamaya başlamıştı. Vücudunu saran bu hoş arzuya kendini bırakırken yüzü biraz daha kızardı çünkü gerçekleşen ilk rüyası buydu ve cebindeki gümüş telkâri kanatlı kelebek de bunun tek tanığıydı.

Meydanın ortasına geldiklerinde Ottavia, Giuditta'nın kulağına eğilip, "Göreceksin," dedi. "Göreceksin..."

Giuditta gülümsedi. İşte bu da ikinci rüyasıydı ve o da inanılmaz bir hızla gerçekleşmişti. Gettonun kumaş tüccarı Ariel Bar Zadok kendini tamamen Ottavia'nın ellerine bırakmıştı. İkisi hemen Giuditta'yı çalıştırmaya başlamış ve ondan on tane kipa, on tane de elbise modeli çizmesini istemişlerdi. Ona kalem, kâğıt, mürekkep, renkli kalemler gibi gereken her şeyi sağlamışlardı. Ayrıca genç kızın düşüncelerine karışmadan renk ve kumaş seçimini de ona bırakmışlardı. Sonra kendi

cemaatlerinin içinden birkaç terzi ve bir de kumaş kesen bir usta buldular. Giuditta günlerce Ariel Bar Zadok'un atölyeye çevirdiği ve tıpkı tiyatrolarda olduğu gibi aynalı lambalarla daha kaliteli bir şekilde aydınlatılmış geniş bir odada terzilerle birlikte çalıştı. Ve sonunda tüm çalışanlar basit ama kullanışlı modelleri ve yaratıcı düşünceleri için Giuditta'yı tebrik ettiler.

Şimdiyse bekledikleri an gelmişti.

Ottavia birden durup Giuditta'ya "Hazır mısın?" diye sordu.

Giuditta heyecandan ne yapacağını bilemez haldeydi. "Biraz bekle..." dedi.

Ottavia güldü.

Kadının samimi gülüşü Giuditta'yı rahatlattı ve heyecanlı bir sesle, "Tamam, hazırım," dedi.

"Öyleyse dükkânımızı açalım, Ariel Bar Zadok!" diye bağırdı Ottavia. "Sen de artık gözlerini açabilirsin, Giuditta!"

Tam o sırada öfke dolu gür bir ses, "Tövbe et, Venedik!" diye bağırdı.

Daha genç ama en az diğeri kadar öfke ve nefret dolu bir başka ses, "Tövbe et!" diye tekrarladı.

Giuditta dönüp seslerin geldiği yöne baktı. Köprünün diğer tarafındaki San Girolamo kıyı yolunda etrafı bir grup fanatik tarafından çevrilmiş, ellerini göğe doğru uzatmış bir rahip gördü.

Ona artık "aziz" diyorlardı çünkü yüce San Marco'nun bizzat kendisinin gelip azizlik işareti olarak ellerini dağladığını anlatıyordu. Ama Giuditta bu adamı Venedik'e adım attığı ilk günden beri tanıyordu. Babasıyla birlikte konakladıkları handa onları kovalayıp linç ettirmeye uğraşan Peder Amadeo'ydu bu. Yanında da zafer edasıyla dolaşan bir genç vardı. Havası ve Prens Contarini'nin ona verdiği aşırı şatafatlı kıyafetiyle en az rahibinki kadar özel bir lakabı hak ediyordu: maymuncuk. Ama Giuditta onun da gerçek kimliğini biliyordu. Adı Zolfo'ydu ve Komutan Lanzafame'nin askerî kampında onu bıçaklamaya kalkışmıştı. O gün Mercurio onu korumak için yaralanmış ve Giuditta delikanlının yarasına tampon yaptığı mendildeki kanla kendi ilk âdet kanını birleştirip aşklarına bir anlamda mühür vurmuştu.

"Lanet olası rahip!" diye bağırdı Ottavia. "Ne yaparsan yap açılış törenimize gölge düşüremeyeceksin! Hadi, Ariel!"

Giuditta birden buz gibi ürperdiğini hissetti, içinden bir ses bir şeylerin kötü gideceğini haber veriyordu.

Ottavia genç kızı çekiştirerek, "Bakma şuna, Giuditta!" dedi, "Hiç yokmuş gibi davran." Sonra meydandaki kalabalığa dönüp, "Hiç yokmuş gibi davranın!" diye bağırdı ve Ariel'in omzuna bir yumruk attı. "Hadi, Ariel. Elini çabuk tut!"

Ancak tüccar yerinden kımıldamadı. İşaret parmağını rahip ve fanatiklerine doğru uzatarak, "Kutsal kitaplarımızı yakıyor..." diye mırıldandı.

Yahudiler dönüp baktılar. Köprünün önünde, Ormesini kıyı yolunda alevler yükselmeye başlamıştı. Küçük kumaş imalathanelerinde ve dükkânlarda çalışan Hristiyanlar kapı önlerine çıkmış, başlarını iki yana sallayarak olayı izliyorlardı.

Sözde aziz, "Yahudiler, Tanrı'nın baş belalarıdır!" diye bağırdı ve kalın bir kitabı ateşe attı.

Maymuncuk Zolfo da kalabalığın gülüşmelerine karışan çirkin sesiyle, "Tanrı'nın baş belaları!" diye bağırdı.

Aziz kutsanmış ellerini gökyüzüne çevirerek bağırmaya devam etti.

"Venedik! Yükünden kurtul! Onların pis kitaplarından kurtul!"

"Yahudilerden kurtul!"

Alevler yükseldikçe fanatik halkın heyecanı da artıyordu.

Aziz elleri gökyüzüne dönük olarak kendi etrafında döndü.

"Şeytanın halkı!"

Yerden birtakım rulolar alıp halka gösterdi ve sonra da onları ateşe attı.

Gettonun meydanında toplanan ve korku dolu gözlerle kutsal değerlerine yapılan saygısızlığı izleyen Yahudiler arasında, "Tevrat! Tevrat!" diye mırıldanmalar oldu. Yaşlı bir kadın bu manzarayı sanki defalarca görmüş gibi teslim olmuş bir sessizlik içinde ağlamaya başladı.

Fanatik halk ateşi yükseltmek istercesine gittikçe daha güçlü bağırmaya başlamıştı.

"Yan! Kül ol, Sion!" diye bağırıyordu Aziz.

Galeyana gelmiş halkın içinden birkaç kişi ellerindeki sopalarla köprüye doğru yürüyüp gettoya girmeye kararlı görünüyordu.

Yahudiler korkuyla birkaç adım geri gitti. Küçük çocuklar annelerinin eteklerine yapıştı.

"Mercurio..." diye mırıldandı Giuditta gayriihtiyari.

O sırada köprüdeki nöbetçi kulübesinden Komutan Lanzafame çıktı. Ayakta durmakta güçlük çekiyordu, belli ki çok içmişti. Kınlarından çıkmış kılıçlarıyla Serravalle ve diğer beş muhafız da peşindeydi. Lanzafame ateşi tekmelemeye başladı. Kutsal kitaplardan birkaçı kanala düşerken birkaçı da koyu ve keskin kokulu bir duman çıkararak sönüyordu.

"Defolun buradan!" diye bağırdı Komutan Lanzafame.

"Burada kalmak bizim hakkımızdır!" diye cevap verdi sözde aziz.

Lanzafame işaret parmağını rahibin yüzüne doğru sallayarak, "Yine mi sen, peder?" dedi.

Aziz küçük ordusunu yeniden alevlendirmek isteyerek onlara dönüp, "Yine mi sen, şeytanın askeri?" dedi.

Ama Lanzafame böyle şeylere pabuç bırakacak bir tip değildi. Rahibin yakasına yapıştı. Sonra tıpkı bir köpeği tasmasından çeker gibi birkaç adım sürükleyip yere fırlattı.

"Şeytanın papazı!"

Fanatik grubu ne yapacağını bilemeden aralarında homurdanırken aziz de çamur içinde kalmış çuval elbisesiyle yerden kalkmaya çalıştı.

"Serravalle!" diye gürledi Lanzafame. "Bu ahmakların kıçlarına tekmeyi basın!"

Serravalle ve diğer askerler havaya birkaç el ateş ederek ve bazılarına kılıçlarının kabzasıyla vurarak kalabalığın içine daldılar.

Az önce aslanlar gibi bağıran en tutucular bile o an kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp başları önlerinde geri çekildiler. Askerlerle aralarında belirli bir mesafe olana dek geri geri yürüyüp sonra değişik sokaklara dağıldılar.

Sadece Zolfo meydan okurcasına Lanzafame'nin önünde durdu. Sessizce askere ters ters baktı ve sonra Lanzafame'nin ayaklarının dibine tükürdü.

Lanzafame çocuğu yakasından tutup havaya kaldırdı ve bir an bile tereddüt etmeden kanala fırlattı.

"Bunu seninle ilk karşılaştığımız zaman yapmalıydım, piç kurusu!"

Zolfo bir yandan pis su yutarken bir yandan da çırpınıp duruyordu. Bu sırada toplanan halk da ona kahkahalarla gülmeye başladı.

Bu arada sözde aziz, insanların onunla ilgilenmemesinden yararlanarak arkasını dönmüş uzaklaşıyordu. Kanaldan çıkmayı başaran Zolfo da her adımında yerlere sular saçarak pederin arkasından koşmaya başladı.

"Peder Amadeo! Peder Amadeo!"

Halk bir yandan gülmeye devam ederken bir yandan da, "Babana koş! Koş, maymuncuk!" diye arkasından bağırıyordu.

Lanzafame, Ghetto Nuovo'ya giden köprüye yürüdü. Ellerini sımsıkı yumruk yapmıştı. Giuditta bir an için bu dağınık saçlı, burun delikleri öfkeyle inip kalkan, kasları gerilmiş adamda tanıdığı o eski savaşçıyı gördü.

Komutan köprünün üstünden, ürkmüş bir halde meydanda bekleşen Yahudilere seslendi.

"Günlük hayatınıza geri dönün! Hiçbir şey olmadı, olmayacak!"

Kısa bir süre hareket etmeden kalabalığa baktı ve sonra geri dönüp nöbetçi kulübesine girdi.

Meydandaki Yahudilerin hiçbiri yerinden kımıldamadı. O sırada küçük bir çocuk yerden bir tahta parçası bulup karşısındaki hayalî düşmanına saldırdı.

"Ben Komutan Lanzafame'yim, şeytanın papazı! Bu yaptıklarını sana ödeteceğim!"

Annesi küçük çocuğu kolundan yakalayıp ona engel olmaya çalıştı.

"Hayır, Simone!" diye bağırdı. "Hayır! Bize yardım etmiş olsa da o bir Hristiyan!"

Küçük çocuk annesine baktı ve kolunu kadının elinden kurtarıp yeniden bağırmaya başladı:

"Ben Komutan Lanzafame'yim, lanet olası!"

O zaman diğer çocuklar da onunla birlikte bağırmaya ve hayalî düşmanlarına saldırmaya başladılar.

"Ben Komutan Lanzafame'yim!"

Giuditta çocuklara uzun uzun baktı. O gün hiçbir Yahudi kahramanlık göstermemişse çocuklar başka ne yapabilirdi? Cemaatin tüm erkekleri korkularının arkasına sığınmış ve evlatlarını bile korumamışsa bu çocuklar kahraman olarak kimi dikkate alabilirdi?

Ottavia genç kızın arkasından, "Giuditta," diye seslendi. "Komutan haklı. Hiçbir şey olmadı."

"Hiçbir şey olmadı mı?"

Ottavia'nın yüzü bembeyazdı. Buna rağmen, "Dükkânımızın açılışını kutlayalım," diyerek gülümsemeye çalıştı.

Giuditta dönüp Ariel Bar Zadok'a baktı. Adam allak bullak olmuş, ne yapacağını bilemez halde etrafına bakınıyordu.

Ottavia aniden meydandaki kadınlara dönüp, "Gelin, güzel hanımlar!" diye bağırdı. "Gelin ve Negroponteli Giuditta'nın kreasyonlarını görün!"

Sonra dirseğiyle Ariel Bar Zadok'u dürtüp, "Hadi kımılda, ihtiyar keçi!" dedi.

Tüccar, dükkânın girişine asmak üzere ayırdığı kırmızı ipek elbiseyi elinde tutuyor ama bir türlü asmaya cesaret edemiyordu.

Yahudiler bir süre daha meydanın ortasında oyalandılar. Hepsinin dikkati San Girolamo Kanalı'na çevriliydi. Köprünün diğer ucundan hâlâ yoğun bir duman yükseliyordu. Haham, yanındaki iki yardımcısıyla birlikte suya atılmış ya da yakılmış kutsal kitaplardan geriye kalanları kurtarmaya çalışıyordu.

Ottavia, daha önce Giuditta'nın kipalarından satın almış olan kadınlardan birine seslendi:

"Hadi, Rachele! Gelin ve Giuditta'nın ne güzel şeyler yarattığını görün."

"Bugün olmaz, Ottavia," diye cevap verip evine doğru yürüdü Rachele.

Bir süre sonra getto sakinleri sessizce evlerine dağıldılar. Meydanda sadece ellerindeki tahta sopalarla "Komutan Lanzafame ve şeytan rahip" oynayan küçük çocuklar kaldı.

Hayal kırıklığı içinde olan Ottavia, Giuditta'ya bakıp, "Sen de mi görmek istemiyorsun?" diye sordu.

Giuditta dükkâna yöneldi. Ariel Bar Zadok hâlâ elinden bırakmadığı kırmızı ipek elbiseyle eşikte duruyordu. Aniden Giuditta adamın çok komik göründüğünü düşündü; komik ve üzgün. Dayanamayıp adama sarıldı ve onu yanaklarından öptü. Sonra dönüp neşeli bir ifadeyle Ottavia'ya gülümsedi.

"Ah, tabii... Gösterin marifetlerinizi bakalım."

"Hadi, Ariel," dedi Ottavia ve adamın elindeki elbiseyi çekti. Elbise aniden rüzgârda havalanıp dükkânın içine uçtu.

Giuditta tam kapıdan içeri girmek üzereyken çizimini yaptığı modellerden birini vitrinde gördü. Ağzı bir karış açık bakakaldı çünkü elbise kâğıt üzerinde tasarladığından çok daha güzeldi.

Giuditta'yı dikkatle izleyen Ottavia tatmin olmuş bir ifadeyle gülümseyerek, "Ne diyorsun?" diye sordu. "Sence nasıl olmuş?"

"Çok güzel..."

Ottavia güldü.

"Sanki modelini sen çizmemişsin gibi konuşuyorsun."

Giuditta ne diyeceğini bilemiyordu.

"Öyle... Ama şu an bunun gerçek olduğuna inanamıyorum..."

"Hadi içeri gir. Ariel ne dediysen harfiyen yaptı."

Giuditta karar veremiyordu. Sanki açılış yapmak için doğru gün değildi. Belki de ertesi güne bırakmaları daha iyi olacaktı. Bunu arkadaşına nasıl söyleyeceğini düşünürken Ormesini kıyı yoluna yanaşan çok şık bir gondol dikkatini çekti. Gondol Ghetto Nuovo'yu karşı kıyıya bağlayan köprünün hemen yanına yanaştı ve pahalı kıyafetler içindeki bir hanımefendi üniformalı iki uşak yardımıyla kıyıya çıktı.

Giuditta nedenini bilmediği bir ürpermeyle titredi.

Bu arada soylu kadın köprünün basamaklarına varmıştı.

Elindeki içki şişesiyle nöbetçi kulübesinin kapısında dikilmiş olan Lanzafame, "Nereye gidiyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu.

Kadın dönüp Komutan'a baktı. Siyah tülden yapılmış ve üzerine mavi ve kırmızı minik çiçekler işlenmiş şık bir peçe tüm yüzünü örtüyordu. "İstediğim yere gitmek için sizden izin mi almalıyım?" diye şuh bir sesle cevap verdi askere.

Lanzafame miskin bir şekilde kadına doğru birkaç adım attı.

"Sizin gibi bir hanımefendiyi böyle bir yere çeken enteresan sebep nedir, merak ediyorum..."

"Siz... Kapı görevlisi misiniz?"

Kadının otoriter ses tonunda soyluların avam halk karşısında duydukları üstünlük ve aşağılama vardı.

Lanzafame bunu anlamazlıktan gelip, "Az önce bir rahip ve üç beş kendini bilmez fareyle küçük bir sorun yaşadık," diyerek orada bulunma nedenini açıkladı.

Soylu kadın olayı bizzat kendi planladığı için yaşananları da çok iyi biliyordu. Zarif bir hareketle havayı kokladı.

"Anladığım kadarıyla siz de onları kızartmışsınız."

Lanzafame gülümsedi.

"Duyduğuma göre Yahudilerin dostuymuşsunuz."

"Yanlış duymuşsunuz, hanımefendi. Ne Yahudiler ne de Hristiyanlar umurumda. Ben insan olan insanın dostuyum."

Kadın, Lanzafame'ye sırtını dönüp köprüyü geçmeden önce, "Öyleyse anlatılanlardan çok daha iyisiniz," dedi.

Lanzafame, Ariel'in dükkânına doğru yürüyen kadının arkasından bakarken sesinin tanıdık geldiğini düşündü.

Benedetta dimdik ve emin adımlarla ilerliyordu. Komutan onu tanımamıştı, Yahudi kız da tanımayacaktı. Derin bir nefes aldı. Aklındaki planı gerçekleştirebilmesi için sakin olmalı ve akıllı davranmalıydı. Yapacağı ilk şey basitti. Büyücü Reina, yaptığı büyünün aktif hale gelebilmesi için Yahudi kızla aralarında fiziki bir temas olması gerektiğini söylemişti. Bundan sonrası biraz daha karışıktı ama Benedetta başaracağından emindi. O iyi bir hırsızdı. Kimseye bir şey belli etmeden ellerini kullanmayı çok iyi biliyordu. Dükkâna doğru yürürken keyifle gülümsedi. Bu kez bir şey alıp götürmesi gerekmiyordu. Aksine tüm yeteneğini içeride bir şey bırakmak için kullanmalıydı. Ve bu şey sol koluna taktığı altın işlemeli kadife çantasının içindeydi. Sol kol; kalbin kolu... Aşkını ve aynı zamanda da nefretini taşıdığı kalbinin...

Giuditta, Ottavia ve Ariel Bar Zadok gözlerini kırpmadan zengin ve soylu kadının dükkânlarına doğru gelmesini izliyordu. Bu kadında onları çeken bir güç vardı âdeta.

Giuditta az önce hissettiği buz gibi ürpermeyi yeniden hissetti.

Benedetta sesini olabildiğince değiştirerek, "Bugün açılışınız yok muydu?" dedi. "Şu Giuditta... Giuditta, neydi?.. Unuttum... Onun dükkânının açılışı?"

"Giuditta Negroponte," diye atladı Ottavia.

"Ah, evet... Dediğiniz gibi..."

Ottavia, Giuditta'yı göstererek, "İşte burada!" diye bağırdı heyecanla.

Benedetta genç kızı sanki yeni fark etmiş gibi yaparak şaşırmış bir ifadeyle Giuditta'ya döndü, hemen eldivenini çıkarıp onun elini yakaladı ve tokalaştılar.

"Çok memnun oldum."

Giuditta utandı, yanakları kıpkırmızı oldu. Elini Benedetta'nın elinden çekmeye çalıştı ancak o hâlâ tutuyor ve olanca gücüyle sıkıyordu.

Görevini yap, ey büyü! Görevini yap!

Benedetta az önce Giuditta'nın elini yakaladığı gibi yine aynı hızla bıraktı.

Giuditta rahatsız olmuştu. Sanki incecik bir kara tül masmavi gökyüzünü gölgeleyip başından aşağı örtülmüş gibi hissetti. Bu kadın onu ürkütüyordu. Yüzünü gizleyen kara peçenin ardından ona garip bir ısrarla bakan gözlerini görebiliyordu.

"Sevgili Giudittamız henüz kendi dükkânını görmedi..." diye söze başladı Ottavia.

Benedetta başını kaldırdı, kapının üzerindeki tahta kelebeği ve kanatlarındaki yazıyı gördü.

"Psike..."

Ottavia gülerek sözlerine devam ediyordu.

"Bu yüzden dükkânımızı ikinize birlikte göstermek istiyorum, hanımefendi..."

"Ben elbiselerinizi görmeye geldim," dedi Benedetta buz gibi bir sesle. "Dükkânı değil."

Sonra peşinde dolaşan iki uşağa, "Beni dışarıda bekleyin," deyip içeri girdi. Vitrindeki elbiseye üstünkörü bir göz attıktan sonra, "Hımm... Güzelmiş," diye mırıldandı.

Ottavia, Benedetta'nın arkasından dükkâna girmeden önce Giuditta'ya, "İlk müşterimiz," diye fısıldadı.

Giuditta içindeki sıkıntıya bir anlam veremeden arkadaşını durdurmaya çalıştı.

"Ottavia..."

Ama Ottavia çoktan dükkâna girmişti.

"Bakın, görüyor musunuz? Duvarlar ada çayı yapraklarının renginde... Ve prova odası da lavanta rengi... Bakın, atölye de aynı renkte." Kendi çevresinde dönerek devam etti. "Her şey son derece sade. Neden, biliyor musunuz? Çünkü esas renkli olan şey kıyafetler ve biz de müşterilerimizin dikkatini sadece kıyafetlerimizin üstüne çekmeyi düşündük. Bize bu aklı veren de sevgili Giuditta oldu."

Benedetta cevap vermedi ve elbiselerin asılı olduğu tahta askının önüne yürüdü.

"Bunlar ikinci el giysiler mi?"

Elbiselere bakmaya başladı ve birden şaşkın bir ifadeyle kalakaldı.

"Ama bu elbise dikilmemiş... Bu da öyle..."

Ottavia otuz iki dişini birden göstererek güldü ve heyecanla, "Ah, evet hanımefendi!" diye bağırdı. "İşte bizim sırrımız!"

Benedetta küçümseyen gözlerle Ottavia'ya baktı.

"Sırrınız, dikilmemiş elbise satmak mı?"

Ottavia dönüp Giuditta'ya baktı.

"Hadi, hanımefendiye sen kendin açıkla."

"Evet, doğru..." dedi Giuditta çekinerek. "Kıyafetlerimiz modellerine, renklerine ve... Ve müşterinin beden ölçülerine göre farklı şekillerde tasarlanmıştır."

"Beden ölçüsü mü?" dedi Benedetta kinayeli bir sesle.

"Beden ölçüsü!" diye tekrarladı Ottavia.

Giuditta bir an için içindeki sıkıntıyı unuttu ve gülümseyerek çevresine bakındı. Dükkân tam hayal ettiği gibiydi. Bir süreliğine yüzü peçeli kadını ve içinde yarattığı garip duyguyu unuttu. Sadece gördüklerine yoğunlaştı. Rüyası Ottavia ve Ariel Bar Zadok tarafından gerçeğe dönüştürülmüştü, hem de en ince ayrıntısına kadar. Gururlu bir şekilde, "Evet," dedi. "Beden ölçüsünden söz ediyoruz. Beş değişik tipte insan bedeni hayal ettim. Ve bunlara... Bunlara örneğin model kesim diyelim; işte bu modellere göre elbiselerimizi üreteceğiz..."

"Müşterinin üzerine göre dikmezseniz dikiş hataları olacaktır," dedi Benedetta.

"Bu şekilde dikersek haklısınız..." diyerek gülümsedi Giuditta. "Ancak bunlar modellerin son hali değil elbette. Küçük ama önemli düzeltmeler yapma olanağımız var. Size *dikilmemiş* gibi görünen şey aslında bizim elbiseyi daraltmak ya da genişletmek, etek ya da kol boyunu uzatıp kısaltmak gibi pek çok şeyi rahatlıkla yapabilmemiz demektir. Ama esas alacağımız model şu an bile hazırdır."

"Neden olmasın?" diyerek zoraki bir şekilde gülümsedi Benedetta. Giuditta'nın bu düşüncesinin dâhiyane olduğunu ve kısa bir süre içinde çuval dolusu para kazanabileceğini anlamıştı. Şu an nefretine bir de kıskançlık eklenmişti. Genç kıza zarar verme arzusu hepten artmıştı.

Projesinin heyecanına kapılmış olan Giuditta, "Bakın," dedi. "Ne zaman bir terziye gitsem bana önce bir model, ardından da değişik

kumaşlar gösteriyorlar. Sadece bedenimi örten ruhsuz parçalar, başka bir şey değil. Terzi dükkânından çıktıktan sonra iki endişem oluyor. Birincisi güvensizlik: Acaba bu elbise üzerimde güzel duracak mı? Diğeriyse sabırsızlık: Ne zaman hazır olacak? Doğru değil mi?"

"Evet..." dedi Benedetta sadece.

"Ama burada durum farklı... Örneğin siz. Beğendiğiniz modeli şu soyunma odasında deneyebilirsiniz. Üzerinizde nasıl durduğunu görebilirsiniz. Sonra bir saat içinde elbisenizi alıp ya da isterseniz üzerinize giyip dükkândan ayrılabilirsiniz. Günlerce, bazen de haftalarca beklemenize gerek yok çünkü şu tarafta, prova odamızda emirlerinizi bekleyen bir terzimiz var. Ufak tefek düzeltmeler ve arzu ettiğiniz ilaveler yapıldıktan sonra elbise sizin."

Giuditta sakinleşmeye çalışarak Ottavia ve Ariel'e baktı. "Bu bir yeni moda..." dedi. Ottavia ve tüccar da ağız birliği etmiş gibi aynı anda, "Anında hazır giyim modası!" diye bağırdı.

Benedetta boğazını yakan acıya rağmen hayran olmuş gibi gülümseyerek, "Dâhice!" dedi. "Hazır giyim modası! Gerçekten dâhice!"

Giuditta, Ottavia'ya sarıldı.

Benedetta hâlâ hayranlıkla gülümsemeye devam ederken içinden, *lanet olası fahişe,* diye söylendi.

"Modellerimizden birini denemek ister misiniz?" diye sordu Ottavia.

"Hayır," dedi Benedetta. "Hepsini denemek istiyorum."

Heyecan içinde kalan Ottavia ellerini göğsüne bastırdı. Sonra Benedetta'nın ona gösterdiği elbiseleri tek tek alıp prova odasına götürdü ve genç kızı terziyle baş başa bıraktı.

Benedetta üzerinde binlerce küçük kelebek olan ve tıpkı odanın duvarları gibi lavanta rengine boyanmış üç parçalı paravanın arkasına geçip soyundu. Ancak yüzünü örten peçeyi taşıyan şapkasını çıkarmadı. Seçtiği ilk elbiseyi giydi. Dikişleri teyellenmiş elbise kusursuzdu. Kumaşın yumuşaklığı şaşılacak derecedeydi. Kusursuz kesim kadın vücudunun güzelliğini ön plana çıkarıyordu. Elbisenin etek kısmı hiçbir hataya meydan vermeden dökümlü bir halde yere kadar iniyordu. Göğüs kısmı çok sade gibi dursa da dekoltenin tüm çekiciliğini ortaya koyuyordu. Benedetta bu mükemmellik karşısında gittikçe daha çok hırslanıyor, Yahudi kıza karşı nefreti artıyordu.

Altın işlemeli kadife çantasını açtı. Elbiseyi çıkarıp ters çevirdi ve göğüs kısmına yakın dikişlerin arasına çantasından çıkardığı küçük bir horoz tüyünü gizledi.

Sonra elbiseyi katlayıp paravanın arkasından terzi kadına uzattı.

"Hayır, bunu beğenmedim. Başka bir model verin."

Terzi kadın yeni bir elbise uzattı.

Bu model de mükemmeldi. Lanet olası Yahudi kız gerçekten de çok yetenekliydi. Benedetta engel olmazsa kızın bir anda çok ünlü ve zengin olacağını düşündü. Ama sonra hemen bu fikirden vazgeçti ve kendi kendine, "Aksine," diye mırıldandı. "Belki de ünlü ve zengin olmanı beklemek daha iyi olacak, küçük fahişe." Yeni kararının verdiği zevkle gülümsedi. "Ne kadar yükseğe çıkarsan aşağıya düşmeni izlemek o kadar zevkli olur. Ne kadar yüksekte olursan bulunduğun yerden düşmek seni daha çok üzer."

Elbiseyi denemedi ama onun da göğüs dikişlerine horoz tüyü ve bir bebeğin düşen ilk dişini gizledi.

"Hayır, bu da hoşuma gitmedi."

Ve böylece Benedetta dükkândaki her elbiseyi tek tek denedi ve dikişlerinin arasına horoz tüyleri, bebek dişleri, kedi tırnakları, kurumuş yılan derisi parçaları, örülmüş saçlar ve en nihayetinde de kırılmış bir inci tanesiyle küçük bir iğne gizledi. Sonunda giydiği ilk elbiseyi beğendiğini söyledi. Terzi kadın kısa bir sürede elbiseyi bitirdi ve Benedetta pazarlık bile yapmadan ücretini ödeyip onu satın aldı.

Dükkândan çıkmadan önce de dönüp üçüne baktı ve gerçek niyetini gizleyen o hoşnut gülümsemesiyle, "Ancak siz Yahudilerin yeni ürünler satamayacağını herhalde biliyorsunuzdur," dedi.

Giuditta ve Ottavia bakışıp birbirlerine gülümsedi. Giuditta, Benedetta'nın aldığı elbisenin paketini açtı ve belindeki dikişleri ikiye açarak kumaşın üstündeki küçük kırmızı lekeyi gösterdi.

"Yeni değil," dedi Benedetta'ya gülümseyerek. "Kullanılmış, görüyor musunuz? Umarım bu hoşunuza gitmeyecek bir durum değildir."

Benedetta genç kıza ters ters baktı.

"Öyleyse siz bir sahtekârsınız."

Giuditta kıpkırmızı oldu.

Benedetta hemen gülümsedi.

"Şaka yapıyorum, hayatım."

Ve elini yeniden Giuditta'nın ellerinin arasına aldı.

Görevini yap, ey büyü! Görevini yap!

Sonra yeniden, orada olduğunu çok önceden bildiği lekeye yakından baktı. Şimdi yapması gereken son bir şey kalmıştı; en zor olanı. Çünkü bu sadece kendisine bağlı olan bir şey değildi, kurbanının da yardımı gerekiyordu.

"Kana benziyor," dedi lekeyi işaret ederek.

Giuditta hemen atıldı.

"Hayır, hayır, merak etmeyin. Sadece küçük bir mürekkep lekesi. Ama kan olduğunu düşünmeniz garip..."

Benedetta, Giuditta'nın dönüp arkadaşına baktığını fark etti. Sanki az sonra söyleyeceği şey için Ottavia'dan onay bekliyordu. Ottavia genç kızı cesaretlendirmek istercesine gülümsedi.

O zaman Giuditta, "Aslında bu düşünce aklıma ilk geldiği zaman..." dedi gülümseyerek. "Gerçekten de elimdeki kipayı kan lekesi yapmıştım."

Benedetta bu ayrıntıyı bilmiyordu. Ancak şans ondan yanaydı. Bütün bedeni heyecandan ürperdi. Şimdi geriye sadece yüzüne gülen bu şansı kullanmak kalmıştı çünkü böylece oyun tamamlanmış olacaktı.

"Biliyor musunuz, aklıma ne geldi?" dedi müşfik bir ses tonuyla. "Belki de o kaza sizin için bir armağandı."

"Armağan mı?"

Benedetta dönüp Ottavia'ya baktı. Tam sırasıydı.

"Siz beni anlıyorsunuz, değil mi?"

Ottavia gülümseyerek Benedetta'ya yaklaştı.

"Belki..." diyerek yalan söyledi. "Ama siz söyleyin..."

Sağ ol, geri zekâlı, diye düşündü Benedetta içinden.

Giuditta soran sözlerle onlara bakıyordu.

"Ben... Ben anlamadım..."

Benedetta, Ottavia'nın iş birliğini istermiş gibi kadına döndü.

"Rekabet çok büyük olacak. Farklı olmak lazım."

Ottavia anlamış gibi başını salladı.

Giuditta sabırsızlanmıştı.

"Hadi ama kesin şunu... Sizi takip edemiyorum. Lütfen hanımefendi, şunu daha açık söyleyin."

Benedetta az önce aldığı elbisenin üzerindeki lekeye dokundu.

"Elbiseleriniz çok sıra dışı olmasa da gerçekten kusursuzlar, çok güzeller..." Giuditta'ya baktı. "Ama özel olmaları için daha fazlasına ihtiyaçları var."

"Ne gibi?"

"Kan."

"Kan mı?"

Benedetta bu düşüncesi ona gökten inmiş gibi yukarı bakarak, "Bu lekelerin kan lekesi olduğunu söyleyin," dedi. "Âşıkların kanı. Böylece kadınlar elbiselerinizi sadece güzel oldukları için değil, aynı zamanda sevmek ve sevilmek umuduyla alacaklar. Büyülü elbiseler!"

Ve sonra bir cevap beklemeden, hatta üçüne de düşünecek ve karar verecek zaman bırakmadan paketini alıp ilk müşterisi olduğu dükkândan çıktı ve hızlı adımlarla ilerleyip siyah gondoluna bindi.

Giuditta ve Ottavia ne diyeceklerini bilemeden bir süre peçeli kadının arkasından bakakaldı.

O sırada Ariel Bar Zadok arkalarından, "Âşıkların kanı!" diye bağırdı heyecanla. "Ne mükemmel bir düşünce! Keşke onun gibi bir kadınım olsaydı! Hristiyan olması bile fark etmezdi."

Giuditta ve Ottavia kahkahalar atmaya başladı ve hep bir ağızdan, "Âşıkların kanı!" diye bağırıp gülmeye devam ettiler.

Arkadaşları neşe içinde gülerlerken Giuditta aniden ciddileşti. Aklına kendi kanı ile Mercurio'nunkinin karıştığı mendil gelmişti. Bedeni bir kez daha arzuyla titredi.

İçini çekti ve hayal âlemindeymiş gibi mırıldandı.

"Âşıkların kanı..."

57

Kalbi durmuştu. Bir yere sıkışmış ve kurtulmak istermiş gibi iki üç kere çarpmış, sonra birkaç saniye durup yeniden atmaya başlamıştı.

Tanınmıştı, buna en ufak şüphesi yoktu. Ancak karanlık bir neden yüzünden –belki de birkaç neden– en azından şimdilik ele verilmemişti.

Shimon hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi davranmaya karar verdi. Yürümeye devam ederken gözünün ucuyla da Ester'in evini almak isteyen tefeci Carnacina'yı katlettiği gece sağ bıraktığı yaşlı uşağın hareketlerini izliyordu.

Uşak belki de canından olan patronunun mücevherlerini çaldığı için Shimon'u ele vermemişti. Ya da belki sadece korkuyordu. Ancak Shimon saklandığı köşeden yaşlı uşağın vücutları dövmeli iki adama doğru koşarak gittiğini ve el kol işaretleriyle kendisini takip etmelerini anlattığını görünce adamın ona şantaj yapmak için kimliğini ele vermediğini düşündü. Belki de uşak patronundan daha açgözlüydü ve sonuç olarak Shimon işin iç yüzünü anlamaya karar verdi.

Saklandığı köşeden çıktı ve hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yürümeye devam ederek dövmeli iki adamın onu takip etmesine izin verdi.

Carnacina'yı öldürdükten sonra huzursuz geceler geçirmişti. Artık kâbuslarında kan ya da korkunç günahlar işlediğini görmüyordu. Gördüğü tek rüya cinayet gecesi kestiği güllerdi ve gülleri kesilen bitkinin gövdesinden kan akmıyordu. Kısacası rüyalarında kanlı hiçbir şey yoktu. Ancak Shimon ne zaman bu rüyayı görse kan ter içinde uyanıyordu. Nedenini bilmiyordu; hissettiği şey sanki bir önseziydi. Kötü bir olayın habercisi, bir şanssızlık işareti ya da paçasını kurtaramayacağı kötü bir kader gibi bir şey.

Aslında Carnacina'nın başına gelenlerden çok fazla sarsılmamıştı. Cinayeti kendisinin işlemesi ne duygusal ne de ahlaki açıdan onu etkilemişti. Daha ziyade birtakım faktörlerin karışımı gibi bir şeydi. Bu faktörlerden ilki ve daha belirgin olanı, yeni doğasının her an kana aç olmasıydı. Bu yüzden gittikçe daha acımasız oluyordu. Diğer faktör, ki Shimon için de şaşırtıcıydı bu, Ester tarafından anlaşılmış olmasıydı. Bu da oyundaki kâğıtlarını berbat etmişti. Buz gibi soğuk ve vahşi karakteri, tutkulu ve duygusal bir rolü üstlenerek kendi dışında birinin hizmetindeymiş gibiydi. Olaylar karşısında zalim davranan doğası ne kadar paradoksal gözükse de her an tetikte ve korkak bir hal almıştı ya da Shimon böyle olduğuna inanıyordu. Daha önce öç alma hissiyle kıvranan, hayvani bir egoizmi olan saf zalim kişiliği şimdi göz alıcı bir adalet kavramına sahipti. Ve bu görünüş Shimon'un dengesini kaybetmesine neden olmuştu. Kendisine göre vicdansız olan bir karakter aynı zamanda nasıl sevgi dolu olabilirdi? Zalim bir ruh nasıl olup da ürkek davranabilirdi? Gaddarlık nasıl duyarlılığa dönüşebilirdi? Bu zıt kavramlar nasıl olup da aynı doğada ve aynı anda barınabilirdi?

Her sabah uyandığında, "Kimsin sen?" diye soruyordu kendisine.

Ve her sabah Ester'in gülen yüzü sessiz bir cevap gibi gözlerinin önünde beliriyordu. Her sabah öğleden sonraları yaptıkları yürüyüşleri, sevgi dolu akşamlarını, Ester'i yemek hazırlarken seyretmenin keyfini, karşısında oturup gözlerinin içine bakmayı ve kadının bedeninde kaybolma arzusunu düşünüyordu.

Öyleyse kimsin sen?

Zalim katil mi yoksa ürkek âşık mı? Vicdansız katilin damarlarında âşığın kanı mı dolaşıyordu?

O sabah Carnacina'nın uşağına rastladığı zaman yine bu karmaşık düşünceler içindeydi.

Uşak onu görmüş ve birbirlerini tanımışlardı. O an Shimon'un kalbi durmuştu. Bir yere sıkışmış ve kurtulmak istermiş gibi iki üç kere çarpmış, sonra birkaç saniye durup yeniden koşmaya başlamıştı.

Şimdi de iki hapishane kaçkını kendilerini belli etmemeye çalışarak onu takip ediyordu. Onu öldürecekler miydi? Yoksa para sızdırmaya mı çalışacaklardı? Shimon'un beynindeki diğer tüm sorular susmuştu. Kalbi normal atmaya başladı, nefesi düzeldi. Az önce tüm bedenini saran ateş kayboldu. Ruhundaki duygu karmaşasının farklı sesleri

sustu. Dünyadaki tüm gürültüler dindi. İçi yeniden buzdan bir kaleye dönüştü. Gökyüzündeki martılar kanat çırpmayı bıraktı. Rüzgâr dindi, bayraklar dalgalanmaz oldu. Denizin kıvrımları kayboldu.

Adamları Hostaria de' Todeschi Hanı'nın yakınlarına kadar götürdü. Aniden bir köşeyi dönüp saklandı. İki serserinin iyice yaklaşmasını bekledi ve birdenbire karşılarına çıkıp korkusuz gözlerle adamlara baktı.

Serseriler şaşkın bir ifadeyle durdular. Bir an için tüm cesaretleri kaybolmuş gibiydi.

Shimon niyetlerinin onu öldürmek olmadığını anladı.

"Bir dostumuz sana bir şey sormak istiyor," dedi adamlardan biri. "Ama bunu şahsen kendisi yapmak niyetinde."

Shimon başını salladı. Uşak kesinlikle patronundan daha açgözlüydü.

"Bu gece," dedi serseri. "Güneş battıktan sonra."

Shimon anladığını belirtmek için yeniden başını salladı.

"Biz gelip seni alacağız. Nerede oturuyorsun?"

Shimon köşeyi döndü ve az ötedeki hanı işaret etti.

Serseriler gözleriyle korkutmak istercesine Shimon'a sessizce baktılar. Yahudi ise gözlerini kırpmadan adamların bakışlarına cevap verdi.

Az önce konuşan, "Güneş battıktan sonra," dedi ve sonra çekip gittiler.

Shimon bir silah dükkânına girdi ve ağız kısmı hafif kavisli uzun bir bıçak satın aldı. Sonra bir taş, yağ ve su alıp handaki odasına kapandı. Ester'e gidene kadar tüm gününü bıçağın ağzını bileyerek geçirdi.

Gün batımından az önce odasının kapısı çalındı. Shimon bıçağı gömleğinin içine sokup kapıyı açtı.

Ester her zamanki gibi güleç yüzüyle ona bakıyordu.

"Seni görmeye geldim. Bir şey mi oldu? İyi misin?"

Shimon, Ester'in her zaman yaptığı gibi bir baş işaretiyle cevap verebileceği sorular sormasına bir kez daha hayran oldu. Ester'in karşısında kendisini yetersiz hissetmeden bir baş hareketiyle *evet* ya da *hayır* diyebilirdi. Ama o akşam Shimon bir baş hareketiyle cevap veremezdi. Masaya gitti, tüy kalemi hokkaya batırdı ve kâğıda bir şeyler yazdı. Sonra da yazdığını Ester'e gösterdi.

"Defol!"

Ester'in gülümsemesi kayboldu. Gözlerinde şaşkınlık vardı ama Shimon o tülün ardındaki acıyı görebiliyordu. İşaret parmağını öfkeyle kâğıda vurarak yazdığı yazıyı işaret etti.

"Defol!"

Ester arkasını döndü ve gözyaşlarına engel olmak için başını iki yana sallayarak odadan çıktı.

Shimon kadının arkasından kapıyı şiddetle çarptı. Odada yalnız kalınca yumruklarını sıktı ve en az Ester'inki kadar güçlü acısını hissetmemek için gözlerini kapadı. Başını kapıya dayayıp bir süre sessizce o halde kaldı. Kısa bir süre sonra Ester'in uzaklaşan ayak seslerini duydu; adımları ağırdı ve âdeta sürünerek yürüyordu.

Shimon yeniden bıçağı bilemeye başladı. İşini bitirdikten sonra bıçağı baldırına bağladı ve giyindi.

Hanın sahibi iki adamın onu beklediğini haber verince sessizce aşağı indi ve adamların peşinden limana dek yürüdü. Karanlık ve rutubet kokan bir deponun önüne geldikleri zaman iki serseri Shimon'u duvara dayadı. Bel ve göğüs kısmını yoklayarak herhangi bir silah saklayıp saklamadığını kontrol ettiler. Sonra Shimon'u kapıya doğru çekiştirip içeri soktular.

Yaşlı uşak deponun dibindeki kasalardan birinin üzerine oturmuştu. Başka bir kasanın üzerinde de kalın bir mum yanıyordu.

"Gelin lütfen..."

Uşağın yumuşak ses tonunu duyan Shimon, adamın patronunu çok iyi izlediğini ve o an da onun gibi davranmaya çalıştığını anladı. Aslında patronundan nefret etmeliydi çünkü yıllar boyunca her türlü aşağılanmaya maruz kalmıştı. Oysa şimdi özgürdü ve yapabildiği tek şey patronunu taklit etmekti.

Shimon ağır adımlarla ilerledi.

Serserilerden biri arkasından itti.

Shimon tepki göstermedi. Belki de bu kez ölen kişi kendisi olacaktı. Gözlerinin önüne yeniden Carnacina'nın bahçesinde kestiği gül ağacı geldi. Hayatı sevmeyi bir türlü öğrenememişti. Sürekli aynı rüyayı görmesi de muhtemelen bu anlama geliyordu. Deponun orta yerinde aniden durdu. Aklına Ester gelmişti; onunla olduğundan beri hayatı sevmeye başladığını düşündü, en azından bildiği kadarıyla çabalıyordu. O an orada ölecek olursa Ester'i kaybetmiş olacaktı. Ama hayatta kal-

mayı başarsa da onu kaybedecekti. Şu an karşısında duran bu yaşlı adamı bile bile hayatta bıraktığı gece Ester'i zaten kaybetmişti çünkü o olay Shimon'u kaçmaya zorlamıştı.

Deponun ortasında öyle hareketsiz dururken bir yol ayrımına geldiğini fark etti. Yeni bir kader için yeni bir seçim hakkı...

"Kimsin sen?" diye sordu uşak.

Shimon güldü. Her sabah kendisine sorduğu soru zaten buydu.

Uşak lafı uzatmaya gerek duymadan, "Evden çaldıklarının yarısını istiyorum," dedi. "Yoksa seni ihbar ederim."

Shimon eğildi, baldırına sakladığı bıçağı çıkardı ve beklenmedik bir çeviklikle kendi etrafında dönüp onu serserilerden birinin gırtlağına sapladı. Ete giren bıçağın sesi adamın inlemesine karıştı. Bıçağı geri çektiğinde adamın tüm boynu kan içinde kalmıştı.

Bu arada uşak oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru koştu.

Shimon adamın önünü kesmeye çalıştı ama diğer serseri bacaklarının arasına bir tekme indirdi ve o acıyla yere düşer düşmez üzerine atladı. Elinde çift ağızlı kısa bir bıçak vardı.

Shimon yerde yatarken bacaklarını göğsüne doğru çekti ve sonra da adamı var gücüyle itti.

Ancak o sırada depodan kaçan uşağın çağırdığı birkaç serseri daha içeri girmişti. İçlerinden biri bıçağını Shimon'un baldırına sapladı.

Shimon acıyla ağzını açtı ve sessiz bir çığlık attı. Bıçağı bacağından çıkardı ve serserinin işini bitirmek için ayağa kalkmaya çalıştı.

Ancak depoya birkaç serseri daha girmişti.

Shimon elinde kısa ve kalın bir sopa tutan iri yarı adamı son anda fark etti. Adam elindeki sopayı kalçasına indirdiğinde yana dönüp kendini savunmaya çalıştı ama artık zorlukla nefes alıp vermeye başlamıştı. Birden kendini girişin önünde buldu. O sırada adamlardan biri yüzüne bir yumruk attı. Shimon kaşının patladığını hissetti. Kanın sıcaklığı gözüne doğru inmeye başlamıştı. Elindeki bıçağı adamın gırtlağına sapladı. Kırılan kemiğin sesiyle birlikte adam gırtlağını tutup yere devrildi. Shimon insanüstü bir gayretle toparlanıp koşmaya başladı ve limanın dar sokaklarında gözden kayboldu.

Vahşi bir hayvan gibi soluyarak ve acısına dayanmaya çalışarak bir süre saklandığı yerde bekledi. Sesler uzaklaşıp tamamen kaybolunca

ayağa kalktı ve gitmek istediği tek yere doğru bedenini sürüklemeye başladı.

Ester'in kapısını çaldığında çok fazla beklemedi.

Kadın kapıyı hemen açtı ve Shimon'u karşısında kanlar içinde görünce bağırmamak için elleriyle ağzını kapattı. Shimon'u içeri aldı ve sanki kendisi de dilsizmiş gibi hiçbir şey sormadan onu sessizce temizlemeye çalıştı.

Ama Shimon kadını durdurdu. Yazı masasına gitti, kâğıdı kalemi alıp büyük bir heyecanla yazmaya başladı.

"Benim gerçek adım Shimon Baruch. Roma'dan geliyorum. Eskiden tüccardım..."

Shimon başını yazı masasından kaldırmadan hızlı bir şekilde yazıyor, patlayan kaşından akan kan sayfaların üzerine damlıyordu. Ama Shimon aldırmadan devam ediyor, hikâyesini en ince ayrıntısına kadar okuması için biten sayfaları Ester'e uzatıyordu.

"...O sırada adının Ölü Gömücü olduğunu sonradan öğrendiğim bir adam dehlizden o çocuğa ait olan eşyaları çıkarıyordu..."

Shimon güçlükle nefes alıyordu. Adamlardan birinin göğsüne indirdiği yumruklar yüzünden çektiği ağrı dayanılmazdı. Ama o devam ediyordu.

"...Ve ölmeden önce bana hırsızın adının Mercurio olduğunu söyledi..."

Ester de tıpkı Shimon gibi heyecanla yazılanları okuyordu. Okuması bitince de elindeki kâğıdı yere atıyor ve Shimon'un arkasına geçip mumun titrek ışığında yeni yazılanları okuyordu.

"...Eşkıyalar arabaya saldırdıkları zaman büyük olasılıkla beni de öldüreceklerini düşündüm. Buna rağmen hiç korkmuyordum..."

Patlak kaştan akan kan iyice azalmıştı. Sanki birbirleriyle yarışıyorlarmış gibi Shimon yazıyor, Ester okuyordu.

"...Sonra karşıma sen çıktın..."

Shimon durdu. Çok acı çektiği yüzünden anlaşılıyordu. Ester'e baktı. Ester de nefesini tutmuş bir halde ona bakıyordu.

"Senin için hissettiklerimi anlatacak kelimeleri bulmakta güçlük çekiyorum, hatta ne diyeceğimi bilmiyorum..."

Ester bir süre daha sessizce Shimon'a baktı ve sonra çok alçak bir sesle, "Beni Carnacina'dan kurtardın," diye mırıldandı.

Shimon kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Biliyor muydun?" diye yazdı.

"Evet."

Shimon kalemi mürekkep hokkasına bıraktı.

"İzin ver yaralarına bakayım."

Shimon *hayır* anlamında başını salladı. Ester'i kendisine çekip öptü. Ester yere uzandı ve erkeğinin gözyaşlarını görmezden gelerek kendisini almasını bekledi.

Sonunda Shimon o her gece gördüğü rüyanın ne anlama geldiğini anlamıştı; kesilmiş gül fidanı hiç çiçek açmayacak bir aşkın simgesiydi.

Ertesi sabah Shimon ortadan kaybolmuştu.

Ester'in yatağının yanındaki komodine bıraktığı not kanla yazılmıştı.

"Elveda!"

58

Muhafızlar, Ormesini kıyı yolundan koşarak gelen adamı gördüklerinde Ghetto Nuovo'nun kapısını kapatmak üzereydiler. Adam topallayan sağ bacağını âdeta sürükleyerek koşmaya çalışıyordu. Pelerinine sımsıkı sarılmıştı ve kafasındaki sarı kipa ona neredeyse üç dört beden büyük geliyordu. Ellerini yukarı doğru açarak San Girolamo Kanalı'nın üzerindeki köprüye doğru ilerlemeye devam etti.

Muhafızların yanına geldiğinde nefes nefeseydi.

"Shalom Aleichem!"

"Sana da hayırlı akşamlar," diye homurdandı Serravalle. "Dışarıda kalsaydın hayır mı şer mi anlardın, değil mi?"

Keçi sakallı, karga burunlu Yahudi, "Mazel Tov![8] Mazel Tov!" diye söylendi.

Serravalle diğer muhafıza dönerek, "Al işte, tek kelime Venedik dili bilmeyen biri daha," dedi.

"Tamam, tamam, acele et!"

Yahudi, gözüne kadar inen kipasıyla pelerinine yeniden sımsıkı sarındı ve ilk kapıya kadar topallayarak geldi. İtti ama kapı kapalıydı. O sırada her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmek için etrafta dolaşan hahamın yardımcılarından birini gördü. Başını iyice önüne eğdi ve adamı görmezden gelmeye çalışarak yürümeye başladı.

"Shalom Aleichem, kardeşim," diyerek topalı selamladı hahamın yardımcısı.

"Aleichem Shalom," diye cevap verip topallamasına rağmen adımlarını sıklaştırmaya çalıştı Yahudi.

"Kimsin?"

---

8 (İbr.) Tebrikler; iyi şanslar. (ç. n.)

"Mazel Tov!"

"Sana da kardeşim. Sana kim olduğunu sormuştum. Nerede oturuyorsun?"

"Mazel Tov!" dedi Yahudi yeniden ve gettonun kıyısındaki iki evin arasına süzüldü.

"Hey!.." diye bağırdı haham yardımcısı ve topal Yahudinin peşinden gitti.

Yahudi, iki evin arasına dalar dalmaz kendini bir okulun arkasındaki küçük bir bostanda buldu. Okul binasının pervazlarından birine sıçradı ve oradan da bir yağmur oluğuna tutunup kedi çevikliğinde dama çıktı. Hemen karnının üzerine yatıp beklemeye koyuldu.

Kısa bir süre sonra haham yardımcısı panik olmuş bir halde bostanın yanına gelip etrafına bakınmaya başladı. Sokakların kuytu köşelerinde takip ettiği adamdan bir iz bulmaya çalıştı. Sonra elindeki feneri yukarı doğru kaldırıp kendi çevresinde döndürürken bostandaki sebzelerin arasında bir şey dikkatini çekti. Eğilip aldı ve ne olduğunu anlamadan elinde evirip çevirdi. Sonra aniden beyninde bir şimşek çaktı. Elindeki şeyi burnuna doğru götürüp gülmeye başladı.

"Çocuklar!" diye bağırdı.

Elindeki şeye dikkatle baktı. Son derece güzel yapılmıştı. Sonra küçükken kendisinin de böyle şeyler yaptığı aklına geldi. Ancak yıllardan beri böyle bir şeyi, hatta bu kadar iyi yapılmışını görmemişti.

"Islatılmış ekmekten yapılmış takma bir burun," dedi gülerek. Sonra ertesi gün çocuğuna hediye etmek üzere oyuncağı cebine attı.

"Çocuklar! Hava iyice karardı... Hepiniz evlerinizi gidip uyuyun!"

Evlerden birinin penceresinden gür bir ses, "Sen de git zıbar, Mordehay!" diye bağırdı. "Ödümü kopardın!"

Haham yardımcısı başını önüne eğdi ve âdeta parmak uçlarına basarak oradan ayrıldı.

Damın üzerinde yüzükoyun bir halde bekleyen Mercurio elini burnuna götürdü ve takma burnunun düştüğünü o an fark etti.

"Hay lanet olsun!" dedi alçak sesle. Sonra takma sakalını tutup çekti. Canı yanmıştı, inleyerek çenesini sıvazladı. Kipayı başından çıkarıp cebine attı. Yağmur oluğuna tutunup sessizce aşağı kaydı. Ayağı toprağa basar basmaz elini cebine atıp ona birazdan gerekecek aleti düşürüp düşürmediğini kontrol etti. Sonra büyük bir dikkatle gettonun

iki kanatlı geniş kapısına yaklaştı. Etrafta kimseler yoktu. Cebinden maymuncuğu çıkardı ve kapının basit kilidini tek denemede açtı. Yavaşça gettoya girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Kalbi deli gibi atmaya başlamıştı.

"Dördüncü kat," diye mırıldandı.

Sonra fakir semtlerdeki evlerin çoğunda olduğu gibi malzemeden kazanmak için normalinden daha yüksek ve dar yapılmış merdivenleri çıkmaya başladı.

Çıktığı her basamakta yaptığının çılgınlık olduğunu daha iyi anlıyordu. Çıktığı her basamakta kalbi âdeta boğazından fırlayıp gitmek istercesine biraz daha yukarı çıkıyordu. Çıktığı her basamakta bacakları daha çok gerginleşip bükülemez bir hal alıyordu. Ama Mercurio her şeye rağmen basamakları çıkmaya devam etti çünkü o gün Castelletto'da Giuditta'ya tahta bir kapının arkasından dokunmanın onu artık tatmin etmediğini anlamıştı.

Dördüncü kata geldiği zaman heyecanı doruktaydı. Aniden maymuncuk elinden kaydı ve basamaklardan aşağı düştü. Mercurio, metalin taşla buluşunca çıkardığı sesin tüm binayı uyandırmasından korkarak duvara yaslanıp nefesini tuttu. Ancak binada oturanlar hiçbir gürültü duymamış olacak ki çıkıp kontrol eden olmadı. O zaman Mercurio'nun cesareti geri geldi. Parmak uçlarına basarak en alt kata kadar indi, el yordamıyla maymuncuğu buldu ve yeniden dördüncü kata çıktı. Merdiven sahanlığına açılan iki kapı vardı. Yönünü hesaplamaya çalışarak Ghetto Nuovo Meydanı'na bakan kapının soldaki olduğunu tahmin etti. Giuditta'nın burada oturduğundan emindi çünkü birkaç gün önce onu pencerenin önünde garip bir şeyler yaparken görmüştü. Genç kız cama âdeta yapışmış ve bir parmağını gökyüzüne uzatmıştı. O garip pozisyonda bir süre durduktan sonra da içeri girmişti.

Maymuncuğu kapının kilidine sokup çevirmeye başladı.

Kilidin mekanizmasını tam açmak üzereyken evin kapısı aniden aralandı ve maymuncuk Mercurio'nun elinde kalakaldı. Delikanlının gördüğü ilk şey havaya kalkmış bir bıçak oldu. Bir adım geriye sıçrayarak, "Dur!" dedi alçak sesle. "Benim... Mercurio."

Giuditta üzerinde bileklerine kadar inen yün geceliğiyle kapıda belirdi.

"Sen..."

Yüzündeki korku elinde tuttuğu mumun titrek ışığında bile açıkça belli oluyordu. Aniden gözlerine yaşlar doldu. Ancak korkusu yerini aniden bir çeşit öfkeye bıraktı ve Giuditta hiç düşünmeden bıçağı Mercurio'ya doğru salladı.

Mercurio kıza iyice yaklaşarak bileğini tuttu.

"Şişş... Alçak sesle konuş."

"Ödümü kopardın!" dedi Giuditta yaşlar içinde kalmış gözleriyle.

Mercurio bir adım daha yaklaştı.

"Özür dilerim..."

Giuditta'nın korkusu geçmiş ama şaşkınlığı daha da artmıştı. Ömür boyu sevmeye yemin ettiği delikanlının karşısında gözyaşlarına hâkim olamadan duruyordu.

"Ne işin var burada?"

Mercurio güçlükle nefes almaya başlamıştı. Giuditta'yla aralarında bir adımdan daha az bir mesafe vardı.

"Seni görmek istedim..."

Giuditta ne bıçağın elinden düştüğünü fark etti ne de metalin tahta döşemenin üzerinde çıkardığı gürültüyü duydu.

"Nasıl yaptın?"

"Seni görmek istedim," dedi Mercurio yeniden ve aralarındaki o yarım adımlık mesafeyi de kapatıp kıza iyice sokuldu. "Daha fazla bekleyemezdim..."

Giuditta'nın heyecandan dudakları titriyordu.

"Benim için gettoya girdin..."

Mercurio'nun dudakları Giuditta'nın dudaklarına dokunacak kadar yakındı.

"Evet."

Giuditta dudaklarını Mercurio'ya uzatırken, "Beni korkuttun..." diye mırıldandı.

"Özür dilerim..."

Mercurio'nun dudakları genç kızınkilerle birleşti. Sonra Mercurio'nun kolları, hiç denememiş olmalarına rağmen sanki ikisi de aşk oyunlarını biliyormuş gibi Giuditta'nın bedenini yavaş hareketlerle sardı. Giuditta da kaybetme riskini göze alamazmış, kaçmasına izin vermek istemezmiş gibi çocuğun beline sımsıkı sarılıp onu kendisine çekti. O zaman birbirlerine dokundukları andan itibaren sessizce bekleyen

dudakları, birbirini parçalamak isteyen iki vahşi hayvan gibi hareket etmeye başladı. Elleri de daha büyük bir heyecanla kenetlendi ve kontrol edilemez bir halde birbirlerini çimdiklemeye, etlerine tırnaklarını batırmaya başladılar. Daha da cesaretlenen dudakları delice öpüşüyor, dilleriyse birbirlerinin ağızlarının içinde dolaşıyor, diğerinin her noktasını araştırmak istercesine kıvrılıyordu.

Sonra sanki sözleşmiş gibi ikisi de aniden durdu, heyecanlı ve arzulu gözlerle nefes nefese bakıştılar. Aralık ve ıslak dudakları mumun zayıf ışığında pırıl pırıl parlıyor, burun delikleri hızla açılıp kapanıyor, göğüsleri inip kalkarken birbirine değiyordu.

Bir süre hareket etmeden birbirlerine bakarak öylece durdular.

İkisi de kendi içlerindeki arzuyu, onları birer kadın ve erkek yapacak olan arzuyu dinliyordu.

"Daha önce hiç yapmadım," dedi Giuditta.

"Ben de."

"Korkuyor musun?"

"Hayır... Artık korkmuyorum. Ya sen?"

"Hayır... Ben de artık korkmuyorum."

İki genç birbirlerinin gözlerine bakmaya devam etti. "Beni görmek ister misin?" diye sordu sonra Giuditta.

Mercurio sessizce başını salladı.

Giuditta gözlerini Mercurio'dan ayırmadan geceliğini sıyırdı ve çıkarıp yere bıraktı. Utançtan kıpkırmızı olmuştu ama örtünmedi.

"Çok güzelsin..."

"Şimdi ne yapmalıyım?"

Mercurio genç kızın geceliğini yere serdi. Sonra Giuditta'yı kendine doğru çekti ve birlikte yere uzandılar.

"Üşüyor musun?"

"Biraz..."

Mercurio, Giuditta'nın üzerine uzandı ve peleriniyle onu örtmeye çalıştı.

"Ya şimdi?" diye sordu Giuditta.

Mercurio genç kızı öptü. Bu sırada erkeklik organının sertleşmeye başladığını fark etti. Giuditta da delikanlının dudaklarına karşılık verirken vajinasının ıslanmaya başladığını fark etti. Mercurio,

Giuditta'nın göğüslerini okşamaya ve göğüs uçlarını öpüp ısırmaya başladı. Giuditta irkildi.

"Canını mı yaktım?"

"Hayır..."

Mercurio, altındaki Giuditta'nın kıvranmaya, ritmik hareketlerle onu kendine çekmeye çalıştığını fark etti. Sonra o da kızın üzerinde hareket etmeye başladı. İçinden gelen dürtüyle inledi. Giuditta'nın elleri Mercurio'nun kalçalarını tutup kendisine doğru bastırdı. Mercurio elini pantolonuna götürüp çıkarmaya çalıştı. Genç kız da aynı heyecanla ona yardım ediyordu. Sonra Giuditta bacaklarını Mercurio'nun beline doladı ve delikanlıyı kendine bağlamak ve hiç bırakmamak istercesine üstüne doğru çekti. Mercurio penisinin ıslanmaya ve içinin titremeye başladığını hissetti. Bir elini Giuditta'nın bacaklarının arasına kaydırdı. Genç kızın da yumuşak tüylerinin arasındaki vajinası ıslanmıştı. Giuditta, Mercurio'nun eline uzandı ve parmakları kenetlendi. O güne dek hiç bilmedikleri bir şeyi birlikte öğrenerek bedenlerini okşamaya başladılar.

Mercurio soluk soluğa kalmış bir halde, "Korkuyor musun?" diye fısıldadı.

"Hayır..." diye mırıldandı Giuditta ve bacaklarını iyice açtı.

"Beni istiyor musun?"

"İstiyorum..."

Mercurio'nun erkekliği Giuditta'nm bacaklarının arasını zorladı ve sonra bir anda içine girdi. Giuditta'nın kasıklarına yakıcı bir acı saplandı. Hiç düşünmeden Mercurio'nun sırtına tırnaklarını geçirdi ve delikanlıyı iyice kendisine çekti. Kasıklarındaki acı şiddetlendikçe o da Mercurio'nun boynunu daha şiddetli ısırıyordu. Ancak acı bir anda kayboldu. Giuditta da rahatladı ve delikanlıyı ısırmayı bıraktı. Dilinde kanın tadını hissetti. Acının yerini şimdi de tüm bedenini sarsan ve genç kızı denizin dalgaları gibi âdeta kıyıdan alıp uzaklaştıran bir titreme aldı. Mercurio da inliyordu.

Giuditta, Mercurio'nun kulağına, "Sana da aynısı mı oldu?" diye sordu.

Mercurio zor duyulur bir sesle, "Evet..." diye fısıldadı.

"Evet..."

"Evet..."

Sonra Mercurio çıldırmış gibi Giuditta'nın içinde daha hızlı hareketlerle gidip gelmeye başladı. Giuditta da kasılıyor ve Mercurio'yu bacaklarıyla, kollarıyla sarıp aynı şekilde hareket ediyordu.

"Hayır..."

"Evet..."

Giuditta aniden gözlerini açtı. Mercurio da öyle...

Bakıştılar. Sanki korkmuş, şaşırmış gibiydiler. Nefes nefeseydiler ve nefessiz kalmaktan korkarcasına öpüşmeye bile cesaret edemediler. İkisi de hayal bile edemeyecekleri bir zevkle aynı anda orgazma erişirken birbirlerine sarıldılar ve hareketsiz kalana dek de öyle kaldılar.

Nefesleri düzelmeye başladığı zaman Mercurio, "Bu... Bu neydi?" diye mırıldandı.

Giuditta kıpkırmızı oldu ve hâlâ zevkten titreyen sesiyle, "Aşk," diye fısıldadı.

"Evet..." dedi Mercurio ve yüzünü biraz uzaklaştırarak Giuditta'ya baktı. Bu kadar güzel olabileceğini hayal bile edememişti. Az önce aralarında yaşanan şeye rağmen Giuditta'ya bunu söyleyecek cesareti bulamadı. Sadece gülümsedi ve genç kızı öptü.

Giuditta hiç sesini çıkarmadan Mercurio'nun onun öpmesine izin verdi. Sanki bu son öpücük öncekilerden çok daha güzeldi.

59

Merdiven sahanlığının rutubetli loşluğunda, "Şimdi ne olacak?" diye sordu Giuditta.

Mercurio hâlâ genç kızın üzerinde yatıyor ve saçlarını okşuyordu. Sorunun ağırlığı altında birdenbire durdu. Gözlerini Giuditta'nın gözlerinden kaçırdı.

"Şimdi giyinmelisin," diye şakalaştı. "Yoksa soğuktan donacaksın."

Giuditta yerinden kımıldamadı. Sadece gülümsedi. Ancak gözlerinden içine düştüğü hayal kırıklığını anlamak zor değildi.

Mercurio üzerinde bir baskı, yüreğinde de bir kavga hissetti. Duygusal sözler söylemeye alışık değildi. Nereden başlaması gerektiğini bilmiyordu. Ve hayatında ilk kez bir savaşı kaybetmek istemiyordu. Bu yüzden kabuğundan sıyrılması gerektiğini biliyordu. "Şimdi..." diye başladı alçak sesle. "Şimdi..." Kendini aptal gibi hissediyordu. Öfkeden gözleri yaş içinde kaldı. Cevabı biliyordu. Ruhunun en derin köşelerinde, yüreğinin en gerçek yerinde saklıydı bu cevap... Ama söylemeye cesaret edemiyordu.

Giuditta soran gözlerle Mercurio'ya bakmaya devam ediyordu. Sonra yavaşça başını yana çevirdi ve titreyen ışığıyla merdiven sahanlığını aydınlatan muma boş gözlerle bakmaya başladı.

Mercurio onu kaybetmek üzere olduğunu hissetti. Giuditta'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu gözlerine bakmaya zorladı. Sonra boğuk bir sesle, "Şimdi seni alıp buralardan götüreceğim," dedi. Mumun loş ışığında Giuditta'nın yanan yanaklarını fark etmemesi için dua etti. İşte olmuştu, söylemek istediğini söylemişti. Artık en büyük engeli aştığına göre şimdi her şeyi gururla dile getirecekti. "Bir gemim var," dedi. Sonra gözünün önüne Olmolu Zuan'ın hurdası geldi. "Pek

matah bir şey değil." Gülümsedi. "Ama artık bir işim var. Her şeyi yoluna sokacağım ve seni alıp buralardan çok uzağa götüreceğim."

Giuditta parmağını Mercurio'nun dudaklarına götürerek, "Şişş, yavaş konuş," dedi.

Mercurio genç kızın gözlerinde farklı bir ışığın parladığını gördü. Parmağını öptü, sonra elini, ardından bileğini ve son olarak da dudaklarını...

"Ne güzel bir tadın var..."

Giuditta gözlerini kapadı.

Mercurio yeniden heyecanlanmaya başlamıştı.

"Ama şimdi gerçekten de giyinmen gerekiyor. Soğuktan donacaksın."

Doğrulup kızın üzerinden kalkmak istedi ama hemen içinde bir boşluk hissetti. "Bir dakika daha," dedi ve yeniden Giuditta'ya sarıldı. "Bir dakika daha."

Artık sadece Giuditta'yla birlikteyken tamamlandığını biliyordu, onsuz her zaman eksikti. Ancak bunu genç kıza söyleyecek cesareti yoktu.

Giuditta'yı tutkuyla öptü ve kızın parmakları saçlarının arasında dolaşmaya başlayınca zevkten titredi. Sonra kalktı ve Giuditta'ya elini uzattı. Genç kız onun olduktan sonra şimdi gözüne daha güzel görünüyordu. Nedense bu düşünceden utandı ve Giuditta'nın anlamasından korkarak, "Hadi," dedi. "Bir an önce giyin."

"Bana bakmaktan bu kadar çabuk mu sıkıldın?" dedi Giuditta ve saçlarının dibine kadar kızardı. Pembe göğüs uçları heyecan ve soğuktan dimdik olmuştu. Geceliğini aldı ve Mercurio'nun ona uzattığı eli tutarak ayağa kalktı. Mercurio genç kıza geceliğini giydirdi. Tam o sırada aklına tersanede olduğu gün Giuditta'yı giyinirken görmeyi hayal edişi geldi. Güldü.

"Neden gülüyorsun?"

"Çünkü bu anı daha önce defalarca hayal etmiştim."

Genç kıza sımsıkı sarıldı. Sonra birlikte merdivenin ilk basamağına oturdular. Mercurio, Giuditta'yı peleriniyle sardı ve iyice kendine doğru çekti.

"Sen de içeri gelsene," dedi Giuditta.

Mercurio, Giuditta'yı biraz daha kendisine doğru çekti. Kızın sıcaklığını hissediyordu ve o anın gerçek olduğuna hâlâ inanamıyordu.

Daha kararlı bir sesle, "Seni buralardan götüreceğim," dedi. "Seni kafese kapatılmış görmeye dayanamıyorum."

Giuditta başını Mercurio'nun omzuna dayayıp mutlulukla gülümsedi.

"Kendimi kafese kapatılmış gibi hissetmiyorum."

"Kafes değil de ne peki?" diye diretti Mercurio. "Ben kafese kapatılmanın ne demek olduğunu biliyorum. Yetimhanedeyken kafesteydim ve beni dövüyor, kırbaçlıyorlardı. İçimizden bazılarını geceleri yataklarına bağlıyorlardı. Ölü Gömücü beni satın aldığı zaman bile..."

Mercurio kanın beynine çıktığını hissediyordu ancak hayatında ilk kez bu anı onda öfke yerine sadece acı yaratıyordu; saf bir acı. Ve bunun nedeni de Giuditta'ydı. Heyecanlı gözlerle ona bakan genç kıza döndü.

"Ne oldu?"

"Ben kafesin ne olduğunu çok iyi bilirim ve senin kafeste olmanı kaldıramıyorum."

Giuditta, Mercurio'nun elini tuttu ve dudaklarına götürüp öptü. Sonra delikanlının yanağını okşadı.

"Teşekkür ederim. Ama ben kendimi kafese kapatılmış gibi hissetmiyorum. Önceleri belki... Korkuyordum. Neler olacağını bilmiyordum ve korkuyordum. Ama artık korkmuyorum..."

"Korkmamayı nasıl başarıyorsun?"

Giuditta, Mercurio'nun elini sıktı.

"Küçük bir hilem var," dedi gülümseyerek.

"Hile mi?"

"Annem beni dünyaya getirirken öldü," dedi Giuditta. "Onu hiç tanımadım."

Mercurio, Giuditta'ya sarılıp onu kendine çekti. Delikanlı da bunun ne demek olduğunu biliyordu.

"Beni büyük annem büyüttü..." diye devam etti Giuditta. "Büyük annem de tüm adanın yarı deli olduğuna inandığı bir sevgilisi vardı. Ama büyük annem bunun sadece cahil insanların aptallığı olduğunu söylerdi..." Gülümsedi. "Kim bilir, belki de büyük annem ondan daha deli olduğu için böyle derdi."

Mercurio güldü.

"Şişş, yavaş ol. Babamı uyandıracaksın."

Mercurio genç kızın gözlerini öptü.

"Devam et."

"İşte o yaşlı adam hemen her gece bize gelirdi. Büyük annem ona yemek verirdi, sonra da gidip verandada otururlardı. Geç saatlere kadar sohbet ederlerdi. Ben çok küçüktüm ve odamdan onların seslerini duyabiliyordum. Fısıltıları kendimi yalnız hissetmeden uyumamı sağlardı. Sanırım o yaşlı adamı da seviyordum. Sonra bir gece sıçrayarak uyandım. Kötü bir rüya görmüştüm. Merdivenleri inip verandaya çıktım çünkü o an büyük annem bana sarılmasını istiyordum. Ama evden çıktığım zaman ne büyük annem ne de yaşlı adam seslendiğimi duydu. İkisi de bahçenin ortasında dikiliyordu. Sol kollarını yukarı kaldırmış, işaret parmaklarıyla yıldızlı gökyüzünde âdeta bir noktayı işaret ediyorlardı. Durdum. Hâlâ rüya görüyor gibiydim. Neden böyle düşündüğümü bilmiyorum ama sanki onlar da orada değildi. Onları görüyor olsam da içimden gelen bir ses orada olmadıklarını söylüyordu. İşte bu yüzden de beni duymuyorlardı. Sessizce ama mutlu bir şekilde gülüyorlardı. Bu bile korkumun geçmesine yetmişti. Yatağıma dönüp uykuya daldım. Ertesi akşam her zaman olduğu gibi büyük anneme iyi geceler öpücüğü verip yatağa gitmeye hazırlanırken yaşlı adam geldi. Gidip onu da öptüm ve dün gece bahçede ne yaptıklarını sordum. O zaman yaşlı adam beni dizine oturttu ve 'Sana bir hilemi açıklayacağım,' dedi. 'Böylece onu sen de kullanabilirsin. Yukarıya bak. Yıldızları görüyor musun? Onlara sürekli bakarsan bir süre sonra orada olmadıklarını, yer değiştirdiklerini görürsün. Neden, biliyor musun? Çünkü yıldızlar gökyüzünün atlı arabalarıdır.' Yaşlı adam sol kolumu tutup yukarı kaldırdı ve işaret parmağımı göğe uzatmamı söyledi. 'Sol kolunu kullanmalısın,' dedi sonra da. 'Çünkü o kalbin yoludur ve kalp daima akıldan daha güçlüdür. Şimdi bir yıldız seç ve ona tüm dikkatinle bak. Yıldızların hiçbiri birbirleriyle aynı değildir. Örneğin ben şuradakini seviyorum. Koltukları çok rahat ve benim yaşımda bir adamın kıçı da çabuk ağrır. Ama sen çok genç olduğuna göre başka bir yıldız seçmelisin. Şuna ne dersin? Diğerlerinden çok daha hızlıdır. Ben bir denizciyim, hayatım boyunca yolculukları hep sevdim. Ama artık kimse beni gemisine almıyor ve ben de bu adada kalmaktan çok sıkılıyorum. Kendimi kafese kapatılmış gibi hissediyorum...'"

Giuditta bu öyküden çok etkilenen ve bir çocuk gibi ağzı açık bir halde onu dinleyen Mercurio'ya baktı.

"O da aynı senin gibi *kafes* kelimesini kullanmıştı." Delikanlıya gülümsedi. "Bana her gece yıldızlara binip dolaştığını anlatmıştı. Bazen büyük annemin de onunla birlikte geldiğini söylemişti. Hindistan'ı, Çin'i, Afrika'yı ve İspanya'yı görmüşlerdi..." Dalgın gözlerle gülümsedi. "Hatta aya bile gitmişlerdi. Sonunda bana bunu yapabilmem için tüm kalbimle inanmam gerektiğini söyledi ve işaret parmağını kalbimin üzerine koydu."

Giuditta başını yeniden Mercurio'nun omzuna dayadı. Bu kez sesi hüzünlüydü.

"O yıllarda babam hiç eve gelmiyordu ve ben onu çok özlüyordum. Hatta annemi öldürdüğüm için benden nefret ettiğine inanıyordum..."

Mercurio genç kıza sımsıkı sarıldı.

"Ben de o geceden sonra odamın camına yapışır, parmağımla göğe dokunup bir yıldızın üstüne atlar olmuştum. O yıldız beni babama götürüyordu ve ben de sonsuza dek onunla kalıyordum..."

Mercurio o an Giuditta'nın geçen gün ne yaptığını anladı.

"Sonra, yani büyüdükçe bunu unuttum. Ancak bizi senin deyiminle *kafese* koydukları zaman göğe dokunabildiğimi hatırladım. Göğe dokunabilir, bir yıldızın üzerine atlayabilir ve kimsenin beni durdurmasına izin vermeden istediğim zaman buradan gidebilirdim."

Giuditta, Mercurio'ya gülümsedi. Mercurio'nun kalbi yeniden deli gibi çarpmaya başlamıştı.

"Ama artık baban yanında... Şimdi nereye gidiyorsun?"

Giuditta'nın yanakları kıpkırmızı oldu ve bakışlarını Mercurio'dan kaçırdı.

Mercurio kendini bir heyecan fırtınasının tam ortasında hissediyordu. Giuditta'nın nereye gittiğini söylemesi gerekmiyordu. Kızı çenesinden tutup yüzünü kendisine çevirdi ve siyah gür kaşlarına dokundu. Heyecandan boğuk çıkan bir sesle, "Öyleyse yarın seni bekleyeceğim," dedi ve genç kızı öpmek için dudaklarına eğildi.

O sırada evin içinden bir ses duyuldu.

"Giuditta!"

Çocuklar yerlerinden sıçradılar.

"Giuditta!" diye bağırdı Isacco bir kez daha. "Neredesin?"

Mercurio hemen ayağa fırladı. Giuditta'nın yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Mercurio genç kıza gülümsedi ve alelacele dudaklarına bir öpücük kondurdu. Sonra hızla birkaç basamak aşağı indi.

"Geliyorum baba!" diye seslendi Giuditta titreyen sesiyle.

Mercurio olduğu yerden genç kıza gülümsedi ve sakin olmasını işaret etti.

"Ne yapıyorsun burada?"

Giuditta ne cevap vereceğini bilemeden, kapının eşiğine kadar gelmiş olan babasına baktı. Bu arada Mercurio el kol hareketleri yaparak Giuditta'nın dikkatini çekmeye çalışıyordu. Genç kız göz ucuyla ona bakınca Mercurio alt dudağını dişlerinin altına sokup ön dişlerini öne çıkardı ve iki eliyle de kulaklarını öne doğru ittirdi.

Giuditta güldü.

"Fare! Fare gördüm, baba!"

Isacco merdiven sahanlığına doğru ayaklarını sürterek gelirken, "Ne var bunda gülecek?" dedi uykulu bir sesle. "Kafasına süpürgeyi indir, olsun bitsin."

Mercurio kafasına süpürge yemiş gibi dilini ağzının kenarından dışarı sarkıttı ve gözlerini şaşı yaptı.

Giuditta bu kez bir kahkaha attı.

"Ama baba, çok tatlı."

Isacco iyice kızının yanına gelmişti.

"Tatlı mı? Bir sıçan mı tatlı?"

Mercurio, Giuditta'ya bir öpücük gönderdi.

"Evet," dedi Giuditta. "O kadar tatlı bir fare ki ben ona âşık oldum."

Mercurio, Isacco'ya görünmeden parmak uçlarında basamakları indi. Bu arada Isacco da mumun titrek ışığında merdiven sahanlığını kontrol etmeye çalışıyordu.

"Kes şu saçmalıkları," diye homurdandı başını sallayarak. "Hadi içeri gir."

60

"Aşkın ne demek olduğunu anladım!" diye bağırarak eve girdi Mercurio.

Anna yakmakta olduğu ateşi bırakıp delikanlıya döndü.

"Ben de tüm gece nerede olduğunu merak edip duruyordum. Ama şimdi nasıl bir gece geçirdiğini tahmin edebiliyorum."

Mercurio'ya göz atıp gülümsedi.

"Aç mısın?"

"Hem de kurt gibi."

Anna bir kaba sıcak süt boşalttı ve kalın bir dilim ekmek kesti.

Mercurio ekmeği sütün içine doğrayıp neredeyse nefes almadan kaşıklamaya başladı.

Anna ekmekten kalın bir dilim daha kesip Mercurio'ya uzattı ve sonra geçip karşısına oturdu.

"Anlat bakalım, neymiş bu aşk?"

Mercurio ışıl ışıl gözlerle gülümsedi. Dudağının kenarından taşan bir parça süt, çenesine doğru süzülüyordu.

Anna delikanlının gözlerine baktı.

"Evet," dedi. "Aşk bu işte."

Sonra elini pas rengi elbisesinin üzerine giydiği gri önlüğün cebine soktu. Cebinde şıngırdayan paraları alıp masanın üzerine koydu.

"Üç duka altını ve dokuz gümüş. Isaia Saraval uğradı. Seni sordu ve bunları verdi. Sen ne olduğunu biliyormuşsun."

Mercurio ellerini ovuşturdu.

"Bir kolye, bir de yüzük sattım. Zengin olacağız, Anna."

Anna gülümsedi ve cebinden biraz daha para çıkardı.

"Yarım lira, üç gümüş ve altı çeyrek..." Paraları avucunda şıngırdatarak gülümsedi. "Zengin olacağız. Soylunun davetinden kazandığım para." Sonra çeyrekleri cebine attı ve kalan parayı Mercurio'ya uzattı.

Mercurio, Anna'nın yanaklarının mutluluktan pembeleştiğini gördü. Kendi paralarını da diğerleriyle birlikte Anna'ya doğru uzatarak, "Sende dursun," dedi. "Daha iyi."

"Ama bunlar senin..."

Mercurio gülümsedi. Kendisini çok şanslı hissediyordu çünkü istediği her şeye sahipti.

"Saraval bana iki hafta içinde Venier'in evinde bir ziyafet olacağını söyledi," dedi Anna. "Bir hafta sonra da Labia ailesi bir ziyafet verecekmiş. Nakliye işini ayarlamak lazım."

"Tonio ve Berto var, bir de şeyin teknesi..."

"O çocuklarla pazarda karşılaştım. Battista'nın dul eşine yeniden para verdiğini söylediler."

Mercurio bakışlarını kaçırdı.

"Fazla bir şey değildi."

"O paralara ihtiyacın var."

"O kadının da ihtiyacı var. Dul kalması gerekmiyordu."

Anna bir eliyle ağzını kapatıp başını salladı.

"Ne düşünüyorum, biliyor musun? Seni korumak için sonunda galiba vahşi bir hayvan gibi davranmam gerekecek."

Mercurio bir gün onu ne kadar çok sevdiğini söylemeyi de öğreneceğini düşündü.

"Saraval başka bir şey demedi mi?"

Anna'nın gözleri ışıldadı.

"Öyleyse... Doğru mu?"

"Ne?"

"Hadi ama... Çok kötü bir oyuncusun."

Mercurio güldü.

"Ne diyorsun?"

Anna da güldü.

"Evet, Saraval bu ziyafetler için gereken malzemeleri benim tedarik etmemi istedi. Her şeyi ben organize edecekmişim."

Mercurio şaşırmış gibi yaparak, "Ciddi misin?" dedi ve gülmeye başladı.

Anna masanın üzerinden uzanıp Mercurio'nun kafasına bir tokat attı.

"Çalışmak istediğini söylemiştin," dedi Mercurio kafasını tutarak. "Al sana iş."

Son lokmasını yuttu, sütün geri kalanını kafasına dikip bitirdi ve ağzını ceketinin koluyla temizledikten sonra ayağa kalktı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Kendi kendine güldü ve masadaki paraları aldı.

"Bana lazım olacaklar," dedi kapıya yönelerek. "Kaçıyorum..."

"Nereye gidiyorsun? Daha yeni geldin..."

"Gemimle ilgilenmeliyim!" diye bağırdı Mercurio kapıdan çıkarken.

"Hangi gemi?"

Sokak kapısı hızla çarpıldı.

Anna ayağa fırladı ve kapıyı açıp Mercurio'nun arkasından bağırdı.

"Hangi gemi?"

Ama Mercurio çoktan uzaklaşmıştı. Balıkçılar rıhtımına doğru koşarak ilerliyordu.

Battista'nın teknesinin yanına gelince ıslık çaldı ve Tonio ile Berto hemen yanında bitiverdi.

"Nereye gidiyoruz, patron?" diye sordu Tonio neşeli bir sesle. Saraval'ın dükkânından çulsuz soylunun evine taşıdıkları mallardan on dört gümüş kazanmışlardı.

"Beni Santa Giustina Kanalı'na götürün," dedi. "Fontego Kanalı'yla birleştiği noktaya."

"Ne işimiz var orada?" diye sordu Tonio. "Orası sadece açlıktan nefesi kokanların yaşadığı bir yer."

"Sen kendi işine bak, kürekçi," dedi Mercurio şaka yollu. Onlarla birlikte Olmolu Zuan'ın yanına kadar gitmek istemiyordu. Bu onun sırrıydı ve bunu kendisine saklamak hoşuna gidiyordu.

İki dev kardeş her zamanki hızlarıyla kürek çekerken Mercurio da sabahın mis gibi havasını içine çekiyordu. Hayat bundan daha güzel olamazdı. Bir anda her şey değişivermişti. Her şeyden önemlisi dürüst biri olmuştu; üstelik en ufak bir zorlama olmaksızın. Sadece dürüst olmayı istemesi yeterli olmuştu. Hayatını riske atmadan yapabileceği, kendisine iyi para kazandıran bir uğraş bulmuştu. Belki de Tanrı gerçekten vardı. Anna'yı, tüm hayatı boyunca aradığı anneyi bulmuştu. İlk

gördüğü andan itibaren hayatını aydınlatan kadını, Giuditta'yı bulmuştu. Hayır, bunlardan daha güzel bir şey olamazdı. Kendi kendine güldü.

Lagünün labirenti andıran kanalları arasında ilerlerken siyah renkli ince bir teknenin sürekli peşlerinden geldiğini fark etti. Ancak fazla üzerinde durmadı ve bir süre sonra bu düşünce aklından uçup gitti. Başını göğe kaldırdı ve ufak beyaz bulutlarla süslenmiş masmavi gökyüzünü izlemeye koyuldu. Tonio ve Berto, Santa Giustina'ya yanaştığında hâlâ gökyüzünü izliyordu.

Tekneden inip arkadaşlarına gitmelerini söyledi. Tek başına geri dönmek istiyordu. Bu sırada gözünün ucuyla siyah renkli o ince ve uzun teknenin kıyıya yanaştığını gördü. Ancak yine üzerinde durmadı.

Aklında Giuditta'yla geçirdiği gece vardı. Bedeninin yeniden arzuyla yanmaya başladığını hissetti. Koşar adım Olmolu Zuan'ın küçük iskelesine yöneldi.

Siyah tekne de sessizce ve ağır ağır hareket etti.

Mercurio kanalın sonuna geldiği zaman birkaç gün önceki sisin sakladığı şeyi gördü. Denizin üstündeydi, daha doğrusu öyle görünüyordu. Sanki Venedik o noktada bitiveriyordu. Ondan ötesi uçsuz bucaksız suydu. Havanın kokusu değişmişti. Artık çamurlu su ve rutubet kokmuyordu. Burun deliklerine dolan, açık denizin tuzlu kokusuydu. Ve tam durduğu yerin karşısında bir adacık vardı.

Etrafına bakındı. Evler kulübeden biraz daha büyükçeydi. Burada Venedik'in şatafatından eser yoktu. Muhtemelen balıkçıların evleriydi bunlar. Biraz kum ve biraz da çamur karışımı kıyının hemen hemen her yeri balık artıkları doluydu. Çoğu ahşap olan evlerin basık yapısının insanı bunaltan bir havası vardı. Küçük iskeleler ve köprülerle dolu kıyının sonunda pencereleri olmayan ve kapıları önlerindeki küçük iskelelere açılan iki küçük yapı dikkatini çekti. Üzerinde sadece ceketi olan, alt tarafı ve ayakları çıplak küçük bir çocuk pipisiyle oynuyordu. Kucağındaki yeni doğmuş bebeği emziren annesi, küçük çocuğun yanına gelip eline bir tokat attı. Çocuk pipisini mıncıklamayı keserken ağlamaya başladı. Kadın bir tokat daha attı. Çocuk bu kez ağlamayı da kesti. Sonra kadın küçük yapının kapısına birkaç kez vurdu. Birkaç saniye sonra içeriden bir adam çıktı ve kollarını açıp gerindi. Anne küçük çocuğu içeri itti. Mercurio göz ucuyla oraya baktı. Yapının içinde, ortasında denize açılan bir delikten başka hiçbir şey yoktu. Küçük çocuk

kapıyı kapatmadan kakasını yaparken iri yarı adam bebeği annesinin memesinden ayırdı ve şaka yollu kadının memesini emmeye başladı. Kadın güldü. Bu sırada küçük çocuk işini bitirmişti. Anne çocuğu iskelenin sonuna doğru götürdü ve suya itti. Çocuk çömelip kıçını yıkadı.

Mercurio biraz ötede, bulunduğu yerin sağ tarafında daracık köprülerin üzerine atılmış balıkçı ağları gördü. Ayrıca birkaç tane de sebze ekili bostan vardı. Yaşlı bir kadın, lahanaların yapraklarına yapışmış salyangozları temizliyordu. Mercurio burada yaşayanların nasıl bir sefalet içinde olduklarını anlıyordu. İri bir sıçan denize doğru akan pis bir suyun içinden hızla geçti. İki çocuk arkasından taş attı. Sıçan göz açıp kapayana kadar suya atlayıp gözden kayboldu.

Mercurio, Venedik'in ihtişamlı mermerlerinin ve görkeminin ona bazı şeyleri unutturduğunu düşündü. Rialto'nun ya da San Marco Meydanı'mn veya Büyük Kanal'ın çevresinde gördüğü yoksullar buradakinden çok daha iyi durumdaydılar. Sanki sarayların ve mimarinin zenginliği, soyluların mücevherleri ve şık kıyafetleri, lüks mağazaların birbirinden değerli eşyalarla donatılmış vitrinleri etraflarındaki yoksulluğu da cilalayıp insan üzerindeki etkisini azaltıyordu. Oysa buradaki yoksulluk Mercurio'nun Roma'da yaşadığı sefaletin aynısıydı. Etrafında onu saklayabilecek, korkunçluğunu azaltabilecek hiçbir şey bulunmayan, tüm çıplaklığıyla ortada olan bir yoksulluktu bu. Burada yoksulluk neyse oydu. Mercurio'nun içine bir acı çöktü çünkü bunlar onun kökenleriydi. Suyun üzerindeki bir tuvalete çocuklarını getiren ve bu arada muhtemelen kocası olmayan bir adamın memesini emdiği ve kıçına tokat attığı kadın kendi annesi olabilirdi. O çocuklardan biri belki de bu tuvalette yaşanan bir cinsel ilişkiden doğmuştu. Belki başka bir çocuk tıpkı kendisi gibi yetimhanenin ya da bir kilisenin kapısına bırakılacaktı. Hayır, bu dünyada Mercurio'yu şaşırtan hiçbir şey yoktu çünkü onu çok iyi tanıyordu.

Nedenini bilmeden bir süre daha orada durup bu korkunç sefaleti izledi, kokuları içine çekti, ağlamaları, haykırışları, inlemeleri dinledi. Ve sonra içinde bir güç hissetti çünkü kendisi bu dünyanın dışına çıkmayı başarabilmişti.

Sonra sağma döndü ve onu gördü. Buraya geri gelme nedenini kalın bir sis tabakası olmadan tümüyle gördü.

İçinden gülmek geldi çünkü gemi gerçekten bir enkazdı. Bu kadar kötü olabileceğini tahmin bile etmemişti. Yine de bir anlamda, bulunduğu yere göre mükemmel sayılırdı. Bir yandan da böyle boktan bir dünyada mükemmel bir gemiye sahip olmanın ne anlama geldiğini düşündü. Buna rağmen baktıkça gemi onu kendine daha çok çekiyordu.

"Benim gibi," diye mırıldandı.

Bu gemi onu mükemmel bir şekilde temsil ediyordu. Bu gemi Roma'daki kanalizasyon deliğinde yaşayan Mercurio'ydu. Temiz kıyafetlerine, kaliteli deriden yapılmış sağlam ayakkabılarına ve başını sıcak tutan yün şapkasına baktı. Elini cebine sokup paralarını sımsıkı tuttu. Onların önce elini, sonra da tüm bedenini ısıtmalarını hissetti.

Sonra gemiyle konuşur gibi, "Ben bunu başardıysam," dedi. "Sen de başarabilirsin."

Geminin, üzerinde yer yer çatlaklar olan koyu renk omurgasına baktı. Deniz seviyesindeki bölümü yosunlar ve yumuşakçalar sarmıştı. Kırık yelken direğine baktı. Kıç güvertesindeki korkuluklardan eser yoktu. Kalan birkaç yırtık yelken de örümcek ağı ya da yenik bir ordunun bayrakları gibi uçuşup duruyordu. Çanaklık, bayrak direği, halatlar ve diğer bir sürü şey kuru bir dal misali her an kırılacakmış gibi görünüyordu. Geminin dümeni yuvasından çıkarılıp bir kenara atılmıştı. Karakın her yerde görülen bakımsızlığa ayak uydurucasına tavanı çökmüş olan kuru havuzun içinde bulunan kısmı kuruydu. Diğer yarısı ise suyun içindeydi.

Mercurio tuzlu havayı ciğerlerine çekercesine kokladı ve sonra ıslık çaldı.

Havlamaktan ziyade heyecan ve aynı zamanda da inlemeyle karışık bir ses duyuldu ve Mosé o çevik ve dengesiz yürüyüşüyle dokun yanındaki barakadan dışarı fırladı. Mercurio gülümseyerek çömeldi ve köpeğin yanına gelmesini bekledi. Mosé, kuyruğuyla birlikte tüm arka tarafını da sallayarak Mercurio'nun yanına geldi ve kararsız bir şekilde delikanlının etrafında dönmeye başladı. Sonunda sevilme hissi korkusundan daha ağır basmış olmalı ki heyecanlı bir şekilde Mercurio'nun bacaklarının arasına girip mutlulukla kuyruk sallamaya başladı.

Bastonuna dayanarak barakasının önüne çıkan ihtiyar Zuan köpeğine, "Sen gördüğüm en kurnaz yaratıksın, Mosé," diye seslendi.

Mercurio gülümseyerek ayağa kalktı ve Zuan'ın yanına geldi. Mosé de havlayarak yanı sıra gidiyordu.

"Seni gerçekten seviyor."

"Ben de onu seviyorum."

"İşte, tam birbirinizi buldunuz," dedi Zuan lagüne doğru bakıp.

Mercurio, Zuan'ın baktığı yeri işaret ederek, "Orası deniz mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi yaşlı adam ve sağ tarafını işaret etti. "Deniz o tarafta." Sonra ellerini birbirine paralel bir şekilde uzatarak âdeta bir kanal çizdi ve güneyi göstererek ekledi. "Ve buradan aşağı dümdüz gidersen Akdeniz'e varırsın." Sonra solunu işaret etti. "O tarafta Ölü Deniz var, Çin'e giden yol." Sonra kendi çevresinde yüz seksen derece döndü. Kollarını iki yana açtı. "Akdeniz... Afrika'yı Avrupa'ya bağlayan uçsuz bucaksız koridor... Ta Cebelitarık'a kadar..." Durdu. Gözleri buğulanmıştı. Sonra kollarını yeniden açıp sanki bir boşluğu kucaklarmış gibi, "Orası da okyanus," dedi. "Küçükken dünyanın tam orada bittiğini sanırdım..."

Mercurio ihtiyarı ağzı bir karış açık dinliyordu. Büyüyü bozmamak istercesine, "Oysa..." diye mırıldandı.

"Oysa..." Yaşlı adam yere tükürdü. "Oysa toprak varmış," dedi. "Yeni Dünya!"

"Nasıl?"

"Nasılını ne yapacaksın, evlat?.." İhtiyarın gözleri yeniden buğulanmıştı. "Benim gibi bir denizci için bir daha oralara gidememek ne demektir, bilir misin?"

Mercurio'ya baktı ve ağzında kalan tek tük dişi göstererek güldü.

"Hayır, bilmiyorsun. Deniz hakkında bir bok bildiğin yok." Sonra dönüp gemiye baktı. "Bir de kalkmış karakımı satın almak istiyorsun!" Güldü ama bakışlarında küçümseme yoktu. Hatta önceki hüzünden de eser kalmamıştı.

"Senin gibi birinin bir gemiyle ne işi olur?"

"Bir kez tersaneye gittim..." dedi Mercurio. "Ve..." Sustu. Birden aklına onun yüzünden öldürülen Battista gelmişti.

"Ve?"

"Orada bir geminin doğuşunu gördüm. Ve anladım ki özgürlüğe bir gemi kadar benzeyen başka bir şey daha yok."

İhtiyar Zuan sessizce Mercurio'ya bakmaya devam etti. Sonra başını salladı.

"Denizle ilgili en ufak bir fikrin yok," dedi. "Ama göründüğün kadar da aptal değilsin galiba."

Sonra yeniden dönüp gemisine baktı.

Mercurio yaşlı adamın gemiye bakarken gözlerinin parıldadığını fark etti.

"Bununla Yeni Dünya'ya gidilir mi?"

İhtiyar ciddi bir ifadeyle Mercurio'ya baktı.

"Şu an bir enkaza bakıyor olabilirsin, delikanlı. Ama o muhteşem bir hanımefendiydi. Muhteşem bir hanımefendi çünkü ben onu hâlâ eskisi gibi görüyorum."

"Öyleyse bu hanımefendiyle Yeni Dünya'ya gidilebilir mi?"

"Kolomb denilen o işe yaramaz herifin Yeni Dünya'ya nasıl gittiğini sanıyorsun? Bir karak ve iki karavelle. Amiral gemisi Santa Maria bir karaktı, evlat. Tıpkı bunun gibi. Bunun kadar büyük; on iki sırık uzunluğunda ve dört sırık genişliğinde bir karak, evlat!"

Mercurio tembel tembel sallanan enkaza baktı, gıcırdayan tahtaların sesini dinledi. Bu sesler hoşuna gidiyordu. Sanki gemi konuşuyordu, hatta şu an gülüyordu.

"Sen bu Yeni Dünya'ya nasıl gidileceğini biliyor musun?"

Zuan bu soru karşısındaki şaşkınlığını gizlemeden başını sağa sola salladı.

"Artık yaşlandım..."

"Ama önceden biliyor muydun?

"Ayrıca Mosé denize dayanır mı, hiç bilmiyorum... Daha önce hiç gemiye binmedi."

"Gitmeyi biliyor muydun? Evet mi, hayır mı?"

"Hay lanet olsun! Okyanusun ufuk çizgisinde bitmediğini bildiğimize göre artık herkes oraya gidebilir. Batıya doğru gitmek yeterli, Yeni Dünya orada!" Yere tükürdü. "Lanet olsun!" Heyecanlanmıştı. Başka bir şeyler söylemek için bastonunu havaya kaldırıp salladı ama aklına bir şey gelmemiş olmalı ki yeniden yere tükürdü. Mosé yaşlı adama bakarak havlamaya başladı. "Kes sesini, geri zekâlı!"

Mosé yeniden havladı.

"Daha önce sandala bile binmedin. Yalan mı? Ne havlıyorsun?"

Mercurio güldü ve dönüp lagüne bakmaya başladı.

"Şu ne adası?"

"Ada mı? Oraya 'Murano Barınağı' derler."

"Ne?"

"Gerçekten çok cahilsin, evlat," diye homurdandı yaşlı adam. "Hiçbir şey bilmiyorsun. Bu cahillikle hâlâ hayatta olmana cidden şaşırıyorum. Orası Murano Adası'ndaki teknelerin barınaklarının olduğu yerdir. Şu an sisten görünmüyor. Bu yüzden 'Murano Barınağı' denir. Ancak gerçek adı San Michele Adası'dır çünkü Başmelek Mikail'e ithaf edilmiş kilise oradadır. En azından Mikail'in kim olduğunu biliyor musun, kara cahil?"

Mercurio yaşlı adamı ağzı bir karış açık dinliyordu. Evet, Tanrı gerçekten vardı. Ve Başmelek Mikail, Tanrı'nın onu korumakla görevlendirdiği melekti. Büyüdüğü yetimhane Mikail'e adanmıştı ve o da orada vaftiz edilmişti. Sonra Roma'dan kaçıp Venedik'e geldiği zaman kendisine bir anne ve bir yuva bulduğu Mestre de Başmelek Mikail'in koruduğu yerlerden biriydi. Şimdi de karşısında duran gemi Mikail'in korumasındaydı. Artık hiç şüphesi kalmamıştı; sahip olması gereken gemi buydu.

"Öyleyse, ihtiyar..." dedi. "Bu enkazı bana satıyor musun, satmıyor musun?"

Zuan elindeki bastonu Mercurio'nun bacaklarına vurdu.

"Ona *enkaz* diyemezsin."

"Ama sen..."

"Ben diyebilirim. Ama sen diyemezsin!" Zuan bastonunu Mercurio'ya doğru sallayarak devam etti. "Seni hiç tanımıyor. Ben ona enkaz derken şaka yaptığımı bilir ama eğer sen söylersen... Sakın bir daha bu kelimeyi kullanma! Sakın!"

Mercurio gemiye baktı. İhtiyar geminin onları duyduğundan emindi. Ve tahtalarının gıcırtısını işitince Mercurio da adamın haklı olabileceğini düşündü.

"Pekâlâ, özür dilerim... Öyleyse bu hanımefendiye ne kadar istiyorsun?"

Zuan bastonunu hâlâ havada tutuyordu.

"Sen bunu yeniden denize indirmenin kaça mal olacağını biliyor musun?"

"Kaça?"

"Ben ne bileyim!" diye bağırdı ihtiyar. "Armatör müyüm?" Yere tükürdü. Mosé isabet almamak için hemen adamın yanından uzaklaştı. "Yüzlerce altın... Hatta binlerce... Ben ne bileyim! On gümüşü bile bir arada görmüş adam değilim."

"Geminin fiyatı bu mu? On gümüş mü?"

"Gırtlağını mı sıkayım istiyorsun?"

"Ne kadar istiyorsun sen onu söyle, ihtiyar."

Zuan sanki düşünmesine yardımcı olacakmış gibi bastonunu evirip çevirdi. Sonra Mercurio'ya, "Burada bekle," deyip geminin yanına gitti. Bir elini omurgasına dayayıp, "Sen de gel buraya, geri zekâlı," dedi.

"Ben mi?"

"Senden başka budala var mı etrafta?" dedi Zuan. "Mosé! Şeytanın çıkardığı, sen de hemen buraya gel!"

Mosé kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp ihtiyarın yanına gitti ve sanki onunla ilgilenmiyormuş gibi başka tarafa bakarak oturdu.

Zuan dönüp Mercurio'ya baktı.

"On bir duka altını," dedi. Sesinde çocukça bir meydan okuma vardı. "Cevabını gerçekten çok merak ediyorum, delikanlı."

Mercurio sesini çıkarmadı. Yanında getirdiği paraların içinden on bir adet duka altını sayıp ihtiyara uzattı.

Zuan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. Kırışık boynunu uzatıp Mercurio'nun elindekiler ilk kez gördüğü egzotik birer böcekmiş gibi dokunmadan bakakaldı.

"Gerçekten altın olup olmadıklarını anlamak için ısıracak dişim bile yok."

"Hepsi altın... Yemin ederim."

Zuan başını iki yana salladı.

"Neden bir gemi almak istiyorsun?"

"Birini buralardan alıp götürmek için..."

"Birini buralardan at sırtında da alıp götürebilirsin, evlat."

"Belki çok uzaklara gitmem gerekir. Ben özgür bir dünya arıyorum."

Zuan iki eliyle bastonuna dayandı, bir karara varmaya çalışıyor gibiydi.

"Evet," dedi. "Eğer durum öyleyse sana bir gemi lazım olacaktır. Ancak bu gemiyle hiçbirimizin hayal bile edemeyeceği kadar uzağa

gidebilirsin." Mercurio'ya baktı ve işaret parmağını delikanlının göğsüne vurarak, "Sen benden de aptalsın. Öyle değil mi, Mosé?"

"Ne diyorsun? Anlaştık mı?" diye sordu Mercurio.

Zuan, elindeki paralara sanki uğursuzluk getireceklermiş gibi bakarak kollarını iki yana açtı.

"Başıma gelenler..." dedi. "Sende kalsın bunlar. Bu kadar param olduğu duyulursa akşama sağ çıkmam buralarda."

"Peki, senin adına bende kalsınlar."

Arkalarından gelen bir ses, "Hayır," dedi. "Bende kalmaları daha iyi."

Mercurio ve yaşlı adam sesin geldiği yöne baktı. Mosé de hırlamaya başladı.

Scarabello siyah renkli ince ve uzun teknesinden inerken, "Köpeğine sahip çık yoksa gırtlağını keserim," dedi.

Zuan köpeği tasmasından tutup yanına çekti.

"Sakin ol, geri zekâlı."

Scarabello, Mercurio'nun yanına doğru ilerlerken, "Söz eğitilmiş köpeklerden açılmışken..." dedi. "Patronunu selamlamak yok mu?" Sonra da eldivenli elini delikanlıya uzattı.

"Ver onları bana."

Mercurio bir adım geri gitti.

"Neden?"

"Çünkü hepsi benim."

Mercurio öfkeden tir tir titremeye başladı.

"Hayır, hepsi benim... Onları dürüst yoldan kazandım ve bu yüzden hepsi benim."

Scarabello gözlerini kısarak Mercurio'ya baktı.

"Sen benimsin... Ne yoldan olursa olsun kazandığın paranın üçte biri benim. Gerisi beni ilgilendirmez."

"Hayır."

Scarabello sesini çıkarmadı. Mercurio'nun yanından geçip doka indi. Etrafına bakındı, direkleri yere çakmak için kullanılan uzun saplı tokmaklardan birini buldu. Tokmağı alıp gemiye yaklaştı ve var gücüyle gövdesine indirdi. Tahta kalaslardan biri âdeta inleyerek kırıldı. Scarabello tokmağı yeniden kaldırdı ve geminin omurgasına yeniden indirdi. Tahtalardan biri daha gıcırdayarak kırıldı.

İhtiyar Zuan'ın gözleri yaş içindeydi.

"Tamam! Tamam!" diye bağırdı Mercurio. "Yedi!"

Scarabello elindeki tokmağı yere fırlatarak, "Duygusal herifin tekisin!" dedi. "Tam bir zayıflık örneği! Ama sana hayranım, biliyor musun?" Elini yeniden Mercurio'ya uzattı. "Ancak beni bugün yedi değil, on bir altın memnun eder. Ayrıca o Yahudi dostuna söyle, şu andan itibaren senin için ben para topluyorum. Sonra sana payına düşeni yollarım." Paraları Mercurio'nun elinden aldı ve tek tek sayarak kesesine attı. Mercurio'nun yanağını okşayarak, "Sana güveniyorum," dedi. "Ama biliyor musun, ne derler? Kimseye güvenmemek daha güvenlidir." Şık teknesine doğru yürüdü ve binmeden önce dönüp gemiyi işaret etti.

"Kârlı bir alışveriş," dedi ve arkasından bir kahkaha attı.

Mercurio onun uzaklaşmasını izledi. Siyah tekne gözden kaybolunca da sol tarafındaki kulübelere yüzünü dönerek oturdu. Az önce tamamen soyutlandığını düşündüğü sefalete baktı. Asla özgür olamayacaktı. İçinde hızla büyüyen nefreti, öfkeyi ve ümitsizliği dinledi.

Buz gibi bir sesle, "Onu öldüreceğim," dedi yavaşça.

Yanına ihtiyarın geldiğini fark etti.

"Seni geminden alıp uzaklaştırmasına izin verme..."

"Bu yüzden onu öldüreceğim..."

"Şu an buna izin verme..."

Mercurio öfkeden kapkara olmuş gözleriyle adama bakıp, "Ne demek istiyorsun, ihtiyar?" diye sordu.

"Nasıl oturduğuna bak. Gemine sırtını döndün; hayaline, amacına sırtını döndün. Nefretin seni bunlardan alıp götürdü."

Mercurio hayatının yönünü kökünden değiştirecek bir yol ayrımına geldiğini hissetti. Bu yaşlı denizcinin sözlerinde çok büyük bir gerçeklik vardı. Seçim yapma zamanıydı ve yapacağı seçimler bütün geleceğini belirleyecekti.

O anın öneminin bilincinde olarak, "Öyleyse ne yapmalıyım?" diye sordu.

Zuan başını iki yana sallayarak ona baktı.

"Hay lanet olası! Sen aptal mısın?" diye bağırdı. "Dön! Sadece pozisyonunu değiştirmen yeterli! Dön bak, gemin orada!"

61

Isacco adımlarını hızlandırarak, "Bu tam bir maskaralık!" diye bağırdı. "Tamamen maskaralık ve siz de bunu çok iyi biliyorsunuz, Komutan!"

Isacco'nun yanında yürüyen Lanzafame sakin bir ifadeyle, "Her şeyden haberim var," dedi. "Bu Scarabello çok tehlikelidir. Basit bir pezevenk değil, aynı zamanda organize çalışan gerçek bir suçludur. Bu yüzden yakınmayı bırak, Doktor. Hatta bana teşekkür et."

Isacco dönüp arkasına baktı. Lanzafame'nin dört adamı silahlanmış halde arkalarından geliyordu. Serravalle'nin emrindeki beş muhafız da o sabah Castelletto'ya gitmiş olmalıydı. Scarabello'nun üç gün önce Isacco'yu bir kez daha tehdit etmesinden sonra Alakarga Kulesi askerlerin koruması altındaydı.

"Doçun bile böyle korunduğunu sanmıyorum," dedi Isacco.

"Öyleyse kendini önemli hissetmelisin."

"Sizin de canınız cehenneme, Komutan!"

Lanzafame gülümsedi.

"Kızın hakkında ne düşünüyorsun? Dükkânına çok büyük bir ilgi olduğunu görüyorum. Yakında senden daha zengin olacak galiba."

"Öyle sanırım..." diye homurdandı Isacco.

Lanzafame Doktor'un omzuna bir tokat attı.

"Bir kez olsun gülümse," dedi. "Sadece bir kez. Bu güzel bir şey, değil mi?"

Isacco, Komutan'ı mutlu etmemek için gülümsemesine engel olmaya çalıştı.

"Onunla gurur duyuyorum."

Sonra başındaki sarı kipayı çıkarıp elinde buruşturdu.

"Bu şeyi neden kafama taktığımı sanıyorsunuz? Giuditta'nın hediyesi, kendi elleriyle yapmış." Kenarlarına turuncumsu biyeler geçirilmiş şatafatlı kipayı göstererek, "Onunla nasıl gurur duyuyorum ki böyle bir şeyle ortalıkta dolaşıyorum, anlamıyor musunuz?"

Lanzafame kahkahayla gülmeye başladı ve Doktor'u bileğinden yakalayıp, "Ağır ol," dedi. "Bugün henüz ağzıma içki koymadım. Zayıfım."

Isacco başını salladı.

"Siz içtiğiniz zaman zayıfsınız, içmediğiniz zaman değil. Şarap beyninizi bulandırıyor ve her şeyi tersten görmenize sebep oluyor."

"Vaaz dinleyecek durumda değilim, Doktor," dedi Lanzafame asık bir suratla.

Bir süre sessizce yürüdüler. Sonra Isacco, "Affedersiniz," dedi. "Niyetim vaaz vermek değildi."

"Biliyorum... Benim iyiliğim için söylediğini biliyorum. Ve haklısın da..."

"Ama..."

Lanzafame cevap vermedi.

Isacco köprüyü sessizce geçti. Susması gerektiğini biliyordu. Bazen sessizlik birçok sözcükten daha etkili olurdu.

"İçmezsem ellerim titriyor," dedi Komutan bir süre sonra.

"İçince titremeler diniyor mu?" dedi Isacco.

Lanzafame yenilmiş birinin zayıflığıyla, "Buna dayanamam, Isacco," dedi. "Bak." Ellerini uzattı. "Bir genç kız gibi titriyorum."

O sırada bir meyhanenin önünden geçiyorlardı. Komutan'ın adımları yavaşladı.

"Ama içtikçe titremeler daha da artıyor, değil mi?" dedi Isacco.

Lanzafame meyhaneye baktı.

"Evet. Her gün daha kötüye gidiyor."

"Aslında mantığı bir kenara bırakabilirsek her gün daha iyiye gitmeli, en azından bunu deneyebilirsiniz."

"Neyi?"

"Bir gününüzü içmeden geçirmeyi."

"Sadece bir gün mü?"

"Evet... Örneğin bugün."

"Beni kandırmaya çalışıyorsun, değil mi?"

"Evet, çalışıyorum ama siz bayağı çetin cevizsiniz."

"Belki kendimi toparlamak için sadece bir iki kadeh içerim, sonra içmem. Zaten beni mahveden hep son kadeh oluyor."

"Hiç sanmam, Komutan. Bana sorarsanız sizi mahveden ilk kadeh."

"Neler saçmalıyorsun? İlk kadeh beni her zaman ayağa kaldırır."

"Ama ilk kadehten sonra duramıyorsunuz. Bardakları, uçurumdan aşağı yuvarlanan taşlar gibi arka arkaya deviriyorsunuz ve içinizdeki hayvanı artık kontrol edemez hale geliyorsunuz."

Lanzafame cevap vermeden birkaç adım daha attı.

"Sadece bir gün, öyle mi?"

"Evet, sadece bugün."

"Ya yarın?"

"Yarına çıkacak mıyız bakalım..."

"Doğru... Öyleyse bugün."

"Bugün," dedi Isacco ve sokağın köşesini dönerek artık kendisine tanıdık gelen seks ve insan kokusunun birbirine karıştığı Castelletto'nun meydanına geldi.

Onu gören hasta fahişelerden biri korkudan fal taşı gibi açılmış gözleriyle Isacco'ya doğru koşmaya başladı.

"Doktor! Doktor! Çabuk gelin!"

Isacco koşar adım fahişenin peşine takıldı. Lanzafame de adımlarını hızlandırıp onlara yetişti. Biraz ötede toplanmış olan bir grup kadının arasında Serravalle ve adamlarını gördüler. Isacco kadınların arasından kendine yol açarak, "Neler oluyor?" diye sordu. "Hükümet! Senin yatakta olman gerekiyordu." Dönüp Lidia'ya baktı. Küçük kızın korkusu gözlerinden belliydi. "Neden anneni aşağıya..."

Küçük kız aniden ağlamaya başladı.

Isacco tedavi ettiği tüm fahişelerin orada olduğunu fark edince, "Ne işiniz var burada?" diye bağırdı. "Yataklarınıza dönün."

Bu arada Lanzafame de adamına, "Serravalle!" diye seslendi. "Neler oluyor burada?"

Isacco, korkmuş ve şaşkın gözlerle birbirlerinden destek almaya çalışan fahişelere tek tek baktı. Çelimsiz bedenleri korkuyla titriyordu.

"Gece gelmişler," dedi Serravalle.

"Kimler?"

Bu arada etrafını kadınlar çevirdiği için yüzünü göremediği biri Isacco'nun dikkatini çekti.

"Scarabello'nun adamları," diye cevap verdi Serravalle.

Isacco kadınları iterek ilerlemeye çalıştı. "İzin verin geçeyim..."

Tüm kadınların yüzleri soluktu ve gözleri yaş içindeydi. Isacco aralarından geçti ve sonunda onu gördü.

"Sadece gündüzleri Doktor'u korumak için burada olduğumuzu biliyorlardı," diye devam etti Serravalle. "Bu yüzden gece yarısı gelmişler. Kadınlara saldırmışlar, onları dövmüşler ve sokağa atmışlar. İçlerinden biri... Onlarla baş etmeye çalışan bir kadın..."

Yerde yatan kadın Kardinal'di. Yüzü bembeyazdı. Kırmızı elbisesinin bir yanı daha parlak ve ıslaktı. Isacco bunun kan olduğunu hemen anladı. Kırmızı üzerinde kan kırmızısı.

Kadının yanına yaklaşıp diz çöktü.

"Kardinal... Ne yaptın?"

"İkisi... İkisini birden... Merdivenlerden aşağı... Attım..." İri yarı kadın zor nefes alıyordu. "Korkaklar... Korkaklar..."

"Tamam... Konuşma."

Isacco etrafına bakındı. Gri gökyüzü iyice yere yaklaşmış gibiydi. Bu arada ince bir yağmur başladı. Isacco kapılarından birini işaret etti.

"Kardinal'i şuraya taşıyalım."

Serravalle durumu komutanına anlatmaya devam ediyordu.

"Odalara yeni kadınlar yerleştirdiler ve beşinci katı silahlı adamlar koruyor."

Lanzafame kollarını öfkeyle göğe doğru açtı.

"Korumak mı?"

"Donnola, çabuk aletlerimi getir!" diye bağırdı Isacco.

"Neredeler?"

"Beşinci katta..." Isacco birden durdu. "Beşinci kat."

"Scarabello'nun adamları hâlâ oradalar," dedi Donnola telaş içinde.

Isacco Alakarga Kulesi'ne doğru ilerlerken, "Kardinal'i şu kapının içine taşı," dedi. "Yarasına da temiz bir şeyler bastır. Güçlü bir şekilde."

Lanzafame yetişip Isacco'nun kolunu tuttu.

"Nereye gidiyorsun, Doktor?"

"Aletlerimi almalıyım yoksa Kardinal ölecek."

"Gidemezsin!"

Aniden Lanzafame'nin dikkatini sokağın köşesinde duran sarhoş çekti. Hemen yanına gitti ve kafasına dikmek üzere olduğu şişeyi

elinden aldı. Sonra Isacco'ya baktı. "Endişelenme," dedi. "Bugün için anlaştık, tamam... Şişeye sadece beşinci kata çıkmak için ihtiyacım var. Aletlerini nerede tutuyorsun?"

"Koridorun sonundaki odada... En son oda."

"Penceresi var mı?"

"Evet."

"Aletleri camdan aşağı atabilir miyim?"

"O yükseklikten atarsanız kırılabilirler."

Lanzafame, Serravalle'ye bir işaret yaptı.

"Bir ip bulun. Epey uzun olsun. Beşinci kattan aşağı Doktor'un aletlerini indirmeye yetecek kadar uzun. Çabuk olun!"

Emir almaya alışkın olan Serravalle hemen fırladı ve adamlarıyla birlikte bir anda gözden kayboldu.

"Fahişenin yanına git," dedi Lanzafame, Isacco'ya. Doktor yanından uzaklaşırken Komutan da Alakarga Kulesi'ne yöneldi ve beşinci kata doğru baktı.

Vahşi bir hayvanın hırıltısını andıran bir sesle, "Birazdan oradayım," diye homurdandı. Sonra şişeye baktı. Elleri titremeye başlamıştı. Öfkeyle ellerini yumruk yaptı. İçme arzusunun içinde dalgalanmaya başladığını hissetmesine rağmen, "Sadece bugünlük," dedi. O sırada Serravalle de yanına gelmişti.

Kalın bir ipi komutanına uzatarak, "Buyurun, efendim," dedi.

Lanzafame üniformasının ceketini çıkardı. İpi beline bağladı. Sonra da köşedeki sarhoşu işaret ederek Serravalle'ye, "Git şunun ceketini al," dedi. "Vücudunda yeterince şarap var, soğuktan ölmez."

Serravalle gidip sarhoşu soydu. Lanzafame sarhoşun leş gibi kokan ceketini giydi ve ipi saklamak için düğmelerini ilikledi. Sonra Serravalle'ye, "Kuzey köşesindeki en son oda," dedi. "Dördüncü kata çık ve odanın penceresinde beni bekle. Sana aletleri ulaştıracağım."

"Orada olacağım, komutanım."

Lanzafame belindeki hançeri çıkarıp Serravalle'ye verdi.

"Bunu görürlerse beni geçirmezler."

"Dikkatli olun, efendim."

Lanzafame Alakarga Kulesi'ne doğru gidip içeri girdi. Beşinci katın alt merdivenlerinde zilzurna sarhoşmuş gibi sallanmaya başladı.

Merdivenlerin başında bekleyen gangsterlerden biri, "Çabuk defol!" diye bağırdı. "Yoksa kıçına tekmeyi yersin."

"Sen defol, göt herif. Ben karıları düzmek istiyorum..."

"Paran var mı?"

Lanzafame elini cebine soktu ve bazılarını bilerek yere düşürerek paralarını çıkardı.

Adam Lanzafame'den önce davranıp paraları yerden topladı ve sarhoşun fark etmediğini düşünerek birkaç tanesini de cebine attı.

"Geç bakalım."

Lanzafame ayağı takılmış gibi yaparak yere kapaklandı. Sonra güçlükle ayağa kalkıp koridor boyunca sallanarak yürümeye başladı.

Gangster diğer arkadaşlarına dönerek, "Herif aletinin yerini bile bulacak halde değil," deyip güldü.

Lanzafame koridorun sonundaki odaya vardı. Kapının açık olduğunu görünce içeri girdi.

Koyu tenli zayıf bir fahişe Komutan'ın girdiğini görünce, "Merhaba, aşkım," dedi sırıtarak.

Lanzafame kapıyı arkasından kapatıp elindeki şişeyi yere bıraktı.

"Doktor'un aletleri nerede?"

"Ne aleti? Kimsin sen?" dedi fahişe endişeyle ve kapıya doğru gitti.

Lanzafame kadını durdurdu.

"Siz fahişelere yardım eden doktordan söz ediyorum."

Fahişe iyice ürkmüştü.

"Bırak beni. Ben bir şey bilmiyorum."

"Aletleri bulamazsam Kardinal adındaki fahişe ölecek. Bu seni hiç ilgilendirmiyor mu?"

"Bilmiyorum... Ben öyle bir şey görmedim."

Lanzafame kadını kapıdan uzak bir köşeye itti.

"Sakın buradan kımıldama."

Sonra odaya bir göz gezdirdi. Bir köşede duran deri çantayı görünce ceketini çıkardı. Belindeki ipi çözdü ve çantanın sapma sıkı bir düğüm attı. Sonra pencerenin yanına gidip aşağı baktı. Serravalle alt katın penceresinde onu bekliyordu.

Lanzafame çantayı dikkatle aşağı sarkıtmaya başladığında bu andan yararlanan fahişe kendini koridora atıp çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

"Ha siktir!"

"Neler oluyor, Komutan?"

Lanzafame, Serravalle'ye çantayı teslim etti.

"Çantayı hemen Doktor'a götür. Başka soru sorma."

"Ama komutanım..."

"Hay orospunun çıkardığı! Serravalle, bu bir emirdir!"

Serravalle çantayı kucaklayıp pencereden içeri girdi.

Lanzafame elinde bıçakla odaya giren adamı son anda fark edip üzerine atladı. Gangster midesine yediği şiddetli yumrukla yere kapaklandı. Lanzafame adamın elinden bıçağını aldı, şarap şişesini kırdı ve gangsterin boğazına dayayarak koridora çıktı.

İki adam kapının önüne gelmişti bile. Diğer dört tanesi de hemen arkalarındaydı.

Lanzafame ona doğru gelen adamlardan ilkine sıkı bir tekme yapıştırırken diğerinin yüzüne kırık şişeyi patlattı. İki adam acıyla bağırdı ancak arkalarındaki dört adamın engel olması yüzünden yerlerinden kımıldayamadı.

İçlerinden biri, "Sen öldün!" diye bağırarak elindeki bıçağı Lanzafame'ye doğru salladı. Lanzafame adamın saldırısını savuşturdu ve aynı anda o da saldırdı. Bıçağının adamın sol yanma girdiğini gördü. Gangster acıyla irkildi ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Lanzafame bıçağını geri çekip adama bir kez daha batırdı. İyi gidiyordu ama bunun fazla sürmeyeceğinin de farkındaydı. Bir an için onca savaş meydanında baş ettiği ölüme şimdi Venedikli fahişeleri korurken yenik düşeceğini düşündü. Kendini korumaya çalışarak geri çekildi. Birden kolunda bir yanma hissetti. Onu vurmuşlardı; parmakları kendiliğinden açıldı ve bıçak elinden düştü. Elindeki şişeyi kaldırıp rastgele salladı. En yakınındaki adamın gömleğinde hızla büyüyen bir kan lekesi oluştuğunu gördü. Bir diğeri Lanzafame'nin, gırtlağını bulan sert yumruğuyla yere yığıldı. Bu sırada omzuna da bir bıçak darbesi aldı. Şişeyi tutan elinin de gevşemeye başladığını fark etti. Dişlerini sıktı. Eğer Tanrı'nın varlığına inanıyor olsaydı şimdi dua etmenin tam zamanıydı. Gözleri yavaş yavaş buğulanmaya başladığı anda tıpkı bir rüya gibi havada uçuşan yumruklar, kılıçlar gördü. Birden Scarabello'nun adamları kaçmaya başladı.

Komutanlarını kurtarmak için gangsterlerin üzerine atlayan askerlerin başındaki Serravalle, "Komutanım! Komutanım!" diye bağırıyordu.

Lanzafame güldü.

"Ah, Serravalle! Bir kat merdiven çıkmanız neden bu kadar uzun sürdü?!"

Serravalle, Lanzafame tam kendinden geçip yere düşmek üzereyken onu yakaladı.

"Kıçınızı kaldırıp... Üç basamak çıkmak... Neden bu kadar..."

Lanzafame acıyla inleyip iki büklüm oldu.

"Canın cehenneme, Serravalle! Bilirsin ki ben... Teşekkür edemem..."

"Etmeyin öyleyse, komutanım. Doktor'un yanına götürüyorum sizi. Sanırım bugün onun dikiş günü."

"Beşinci kat... Kurtarıldı mı? Bizim elimizde mi?"

"Kale fethedildi, komutanım!"

Lanzafame gülmeye çalıştı ama yine acıyla inledi.

"Serravalle..."

"Buyurun, komutanım."

"Ellerim titremiyor, biliyor musun?"

"Elleriniz hiçbir zaman titremedi, komutanım."

Isacco ancak akşam geç saatlerde gettoya dönebildi. Yaraları temizlenip sargılanmış olan Lanzafame de yanındaydı. Sargılar kan içindeydi ama Komutan'ın yüzünde cesur bir insanın güçlü ifadesi vardı. Gururla yürüyordu çünkü o ifadeye sahip olmanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Gettonun kapısına geldikleri zaman Isacco'yla vedalaştı ve nöbetçi kulübesine girdi.

Isacco yorgundu ve âdeta ayaklarını sürüyerek gettonun meydanına doğru ilerledi. Kapıların hemen arkasından kapatıldığını duydu. Kipasını başından çıkarıp evin altındaki kemer altına yürüdü.

O sırada Banker Anselmo da dükkânından çıkıp Isacco'ya doğru birkaç adım attı.

"İşte geldiğimiz son nokta!" dedi. "İşte seçilmiş halkın geldiği nokta! Sarı bir kipa ve üzerine kilitlenen kapılar! Güzel iş. Şu Aziz denen adamı duydun mu? Ruhları ısıtıyor. Şimdi de etrafta dolaşıp, Torcello'da kaybolan Hristiyan çocuğu Yahudilerin kaçırdığını ve büyü ayinlerinde kullandığını söylüyormuş. Çocukların kanlarını şeytana sunduğumuzu savunuyor. Endişe duymaya başladım."

Isacco adamın omuzlarını sıktı.

"Ben sıradan insanlarla konuşuyorum, Anselmo. Venediklilerin bizlere karşı hiçbir olumsuz düşüncesi yok ve bu saçmalıklara da inanmıyorlar."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Ancak cemaatin lideri olarak her zaman uyanık olmalıyım, değil mi?"

Isacco dalgın bir şekilde başını salladı.

Anselmo üstü kapalı bir şekilde, "Her şeye karşı uyanık olmalıyım," dedi. "Olası saldırıları önceden anlayabilmeliyim..."

Isacco adama baktı.

"Anselmo, neden içimden bir ses bana bir şey ima etmeye çalıştığını söylüyor acaba?"

Banker gülümsedi.

"Çünkü sen akıllı bir adamsın, Isacco. Ve belki de içindeki o ses bazı şeyleri er veya geç konuşmamız gerektiğini de biliyor."

"Yorgunum, Anselmo. Gerçekten çok yorucu bir gün geçirdim. Kısa kes ve sadede gel."

"Böyle doğrudan doğruya söylememi mi istiyorsun?"

"Evet, mümkünse."

Anselmo yeniden gülümsedi.

"Öyleyse kısa keseceğim. Sanırım Venedik'te ve cemaatin içinde nasıl bir şöhretin olduğunu biliyorsun."

"Bu mu senin kısa kesmen?"

"Fahişelerin doktoru."

Anselmo artık gülümsemiyordu. Aksine bakışları bile artık dostça değildi.

"Çok hoş," diyerek gülümsedi Isacco. "Ne kadar orijinal!"

Anselmo gittikçe daha ciddileşen bir sesle, "Bunda gülünecek bir şey yok, Isacco," dedi. "Cemaat senin bu hareketinden, daha doğrusu müşteri çevrenden hoşnut değil. Hepimizin küçümsenmesine neden oluyorsun."

Isacco'nun dudaklarına alaycı bir gülümseme yerleşti.

"Küçümsenmek mi?"

Sonra o da ciddileşti.

"Vebaya karşı bir şeyler bulmaya çalışıyorum."

"Ama onlar fahişe, Isacco!"

"Onlar sadece insan!"

Anselmo vahşi bir havyan gibi soluyarak Isacco'ya baktı.

"Ait olduğun toplumun endişeleri umurunda değil mi?"

"Eğer endişeleriniz bunlarsa değil."

"Fahişeler yozlaşmış yaratıklardır. İğrenç ve müstehcen varlıklar... Rezaletlerini bizim de üzerimize atıyorlar."

"Güzel. Söylemen gerekeni söyledin."

"Hayır."

Anselmo, Isacco'ya yaklaşıp sesini iyice alçalttı.

"Venedik'e kara yoluyla gelme hikâyene inanmış gibi göründüm. Ancak aslında söylediğin kişi olmadığın, hatta Makedon bir tayfanın dediğine göre bir dolandırıcı olduğun ortaya çıkarsa cemaate ne diyeceksin?"

"Onlara *tzaddiki*[9] hatırlatırdım. Tanrı'nın gözünde insan düşer de kalkar da."

"Bu moral verici söyleminin Venedik otoriteleri için de işe yarayacağını düşünüyor musun?"

Isacco adamın yüzünü inceledi. Banker Anselmo herhalde önemli işler bağladığı zaman da karşısındaki kişiye böyle bakıyordu.

"Beni tehdit mi ediyorsun?"

Anselmo gözünü ayırmadan kendisine bakıyordu. Isacco'nun aklına birden çocukken gittiği yerlerde rastladığı hırsızlar, dolandırıcılar ve fahişeler geldi. Ve babasının, evlatları içinde sadece ona doktorluk bilgisini aktarmasının ve Tanrı'nın da bu yolda ilerlemesi için ona pek çok fırsat yaratmasının mutlaka bir nedeni olduğunu düşündü. Tanrı ya da daha basit olarak kaderi çok iyi bildiği bu iki gerçeği ona bir arada yaşatıyordu.

"Seçimini yap," diye homurdandı Banker Anselmo.

Isacco daha çocukken onu yataklarında uyutup açlıktan ölmesin diye kendisiyle kuru ekmeklerini paylaşan fahişeleri düşündü. Sonra kararlı bir ifadeyle Anselmo'ya baktı.

"Ben 'fahişelerin doktoru' olarak tanınmaktan gurur duyuyorum."

---

9 Hasidik gelenekteki Salih olan arketipi. Örneğin Musa ve İbrahim peygamberler bu inanışa göre birer *tzaddik*tir. (ç. n.)

62

Benedetta balo salonuna girdiği zaman orada bulunan tüm aristokratların ve saray mensubunun gözlerini üzerine diktiğini biliyordu.

Prens Contarini'nin kolunda olabildiğince dik durmaya ve yanında topallayan hilkat garibesinin dengesini bozmamaya çalışarak ilerlerken soylu kadınların ona güldüğünü ve en az bedeni kadar ruhu da ucube olan bu adamın âşığı olduğu için tepeden baktığını biliyordu.

Onlarla göz göze gelmemeye özen göstererek bakışlarını umursamamaya çalıştı. Onlardan aşağı kalır bir hali yoktu. Mücevherleri, makyajı, saçı hiçbirinden daha az değerli ya da daha demode değildi. Görünüş olarak tam bir hanımefendiydi, orada bulunan kadınlardan eksiği yoktu.

Hatta onlardan fazla olan bir şeyleri vardı: Çoğundan daha güzeldi, bunu erkeklerin bakışlarından anlayabiliyordu. Ve giydiği elbise hiçbirinde yoktu, bunu da hepsinin merak ve kıskançlık dolu bakışlarından seziyordu.

Bu elbisede yepyeni bir şey vardı. Ön kısma doğru genişleyen karpuz kolların arasından neredeyse tüylerini bile belli edecek kadar şeffaf ve ince bir ipekten yapılmış kollar çıkıyordu. Üst beden diğer kadınlarda olduğu gibi sert değildi. Yumuşak bir kumaştan yapılmıştı ve tam göğsün altında bir çeşit balkon yaratarak dökümlü bir şekilde aşağı doğru iniyordu. Benedetta, bu basit ama yaratıcı modeli görür görmez her erkeğin ön plana çıkarılmış göğüsleri okşama arzusu duyacağını düşünmüştü. İkisi yanda, ikisi de arkada bulunan dört ince ve sert balen elbisenin bel kısmının bedene oturmasını sağlıyordu. En nihayetinde ise etek vücudun alt kısmını gizleyen o kabarık ve

ağır çan modeli değildi, aksine adım atarken ya da oturup kalkarken uçuşan kat kat dikilmiş tül kumaştan yapılmıştı.

Aynalı lambalar ve rengârenk mumlarla aydınlatılmış geniş salonun ortasına kadar gelen Prens Contarini durdu ve topal bir yengeç zarafetiyle reverans yaparak onu alkışlayan davetlileri selamladı. Tepeden tırnağa bembeyaz ve altın rengi giymişti. Orkestraya döndü ve çalmaya başlamalarını işaret etti. Sonra Benedetta'yı elinden tutup dans pistinden uzak bir koltuğa oturttu. Kendisi de mavi ipek kumaşla kaplanmış ve tüm salona hâkim bir platformun üzerine yerleştirilmiş şık koltuğa gidip tek başına oturdu.

Benedetta salonda bulunan kadınların tatmin olmuş bir halde derin bir nefes aldıklarını hissedebiliyordu. Prens'e, her ne kadar âşığını onlara zorla kabul ettirmiş olsa da kendileriyle aynı seviyeye koymadığı için yine de müteşekkirdiler.

Dansa kalkan çiftler salonun ortasında bir çember oluşturdu. Diğerleri de geniş balo salonunun kenarlarında sıralanıp dans edenleri alkışlamaya başladı. Birçoğu Benedetta'nın yanındaydı ancak hiçbiri ona ne bir laf ne de bir bakış atmayı kendine layık görüyordu.

Benedetta ileriye doğru bakarak oturmaya devam etti. Onu hayrete düşüren şeyse sürdükleri onca pahalı parfüme rağmen bu zengin soyluların leş gibi kokmasıydı. Bedenleri ekşi ter, fırçalanmamış diş, yıkanmamış saç kokularının karışımını o değerli parfümlerin arkasından yaymaya devam ediyordu. Benedetta o zaman hepsine tek tek bakmaya karar verdi. Bu balo salonuyla keçi ağılı arasındaki tek farkın keçilerin parfüm sürmemeleri olduğunu düşünerek gülümsedi. Artık hiçbirinden korkmuyordu. Ne bir rahatsızlık hissediyor ne de dışlandığını düşünüyordu. Prens'e baktı ve abartılı bir şekilde öpücük gönderdi. Sonra elbisesinin eteklerini düzeltti ve sessizce oturmaya devam etti.

Az sonra sağ tarafındaki bir grup dikkatini çekti. Erkekler kızıl saçlarının arasına açık mavi gölgeler atılmış, küçük göğüslerinin iki siyah inci tanesini andıran meme uçlarını ortaya koyacak kadar geniş bir dekoltesi olan gösterişli bir kıyafet giymiş kadının çevresinde toplanmıştı. Kadın bu ilgiyi doğal buluyor gibiydi. Elindeki küçük kitaptan kendine ait olduğunu böbürlenerek söylediği şiirleri cilveli bir ifadeyle okuyordu. Şiirler bittiği zaman etrafında dil dökerek dolanan erkekler ellerindeki eldivenler hızlarını kesmesine rağmen kadını coşkulu bir

şekilde alkışladılar. Kadın gülümsedi ve elindeki kitapçığı sol bileğine takmış olduğu zarif çantasının içine atıp Benedetta'ya doğru yürümeye başladı. Bir yandan da saygısızlık kabul edilebilecek bir dikkatle genç kızın elbisesine bakıyordu.

Kadın, Benedetta'nın yanına gelmek için ayağa kalktığı zaman genç kız onun etrafını çeviren çoğu erkekten daha uzun boylu olduğunu gördü. Benedetta'nın yanına gelen kadının, genç kızın hemen yanındaki sandalyede oturan soylu kadına kalkıp yerini ona vermesi için kısa bir bakış atması yeterli olmuştu. Kadın diğerine teşekkür etmeye gerek bile duymadan Benedetta'nın yanına oturdu. Benedetta, kadının ayakkabılarının Venedik'in çamurlu sokaklarında elbise eteklerinin kirlenmemesi için giyilen yüksek tabanlı ayakkabılardan olduğunu fark etti. Demek ki aristokrat değil, zenginlerle düşüp kalkan fahişelerden biriydi.

Kadın dönüp Benedetta'ya gülümsedi ve buğulu bir sesle, "Benden sonra diğerleri de yanınıza gelecek, hayatım," dedi.

Benedetta kadına gülümsemekle yetindi.

"Tıpkı benim gibi onlar da bu elbiseyi merak ediyor."

"Sadece bir elbise."

Sosyete fahişesi gülümsedi.

"Çok başarılısınız, hayatım."

"Hangi konuda?"

"Hiçbir şeyden haberiniz yokmuş gibi davranma konusunda..."

Benedetta cevap vermeden kadına baktı. Ancak onun ne söylemek istediğini anlamıştı.

"Yapmacık tavırlarınızı diğerlerine saklayın," dedi kadın ve Benedetta'nın kulağına eğilerek, "Ben de sizin gibi bir fahişeyim," dedi.

Benedetta gülümsedi.

"Bilmek istediğiniz nedir?"

"Bu, tüm Venedik'in konuşmaya başladığı Yahudi kızın çizdiği kıyafetlerden biri, değil mi?"

"Kesinlikle öyle."

"Tahmin etmiştim." Kadın elini uzattı. "İzin verir misiniz?" Sonra da elbisenin kumaşını parmaklarının arasına aldı. "En iyi kalitede ipek."

"Evet."

"Bacaklarınızın arasındaki de bu kadar yumuşak mı?"

Benedetta bir kahkaha attı. Kadın da onunla birlikte gülmeye başladı ve Benedetta'nın elini ellerinin arasına alıp, "Ah, tabii ki sözünü ettiğim şey bazı erkek uzuvları değildi," dedi.

Kısa bir süre içinde salondaki kadınlar Benedetta'ya belirli bir hiyerarşi gibi gelen bir düzende genç kızın yanına geldiler. Önce sosyetik fahişeler, ardından soylu kadınların nedimeleri Benedetta'yı selamladı. Sonra sıra tüccar eşlerine ve asilzadelerin genç kızlarına geldi. Son olarak ise ince, uzun parmaklarına paha biçilemez yüzükler takmış, yüzündeki soğuk ifadeden düşüncelerinin anlaşılması mümkün olmayan uzun burunlu bir kadın Benedetta'ya yaklaştı.

Az önceki uzun boylu sosyetik fahişe, soylu kadının Benedetta'nın yanına gelmesine son derece şaşırmış bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı.

Soylu kadının yanına gelmesine iki üç adım kala Benedetta yerinden kalktı ve onun önünde reverans yaptı.

Aristokrat kadın memnun olmuşa benziyordu. Ama yüzüne hemen az önceki sevimsiz ve soğuk maskesini taktı.

"Bir Yahudi kızın dükkânından nasıl alışveriş yaparsınız?"

Benedetta hemen cevap vermedi. Sesinin titremesinden korkuyordu. Oysa planının iyi bir netice vermesi için çok rahat ve hatta biraz da küstah görünmesi gerekiyordu. Sonuçta iyi bir dolandırıcıydı ve saldırının en iyi taktik olduğunu biliyordu.

Bu güçlü, zengin ve soylu kadının kendisinde yarattığı korkuyu belli etmemeyi başararak, "Her zamanki gibi," dedi. "Çantanızdan paranızı çıkarırsınız ve fiyatını ödeyip elbiseyi alırsınız."

Böyle bir cevap beklemeyen aristokrat kadın irkildi. Yanındaki nedimesi gülmesine engel olamayınca elindeki ipek mendili dudaklarına götürdü.

"Çok komiksiniz," dedi aristokrat kadın.

"İltifat ediyorsunuz, saygıdeğer hanımefendi."

"Güzel. Öyleyse soruma cevap verin."

Kadının sesi hepten donuklaşmıştı. Benedetta da buz gibi olduğunu hissetti. O kadında atalarının, soylu evliliklerin ve asırlardır yaşanan hikâyelerin gücü vardı ve Benedetta onun gözünde bir hiç olduğunun farkındaydı. Üzerinde bu sıra dışı kıyafet olmasa soylu kadının dikkatini bile çekmezdi. Kendini bu insanlardan daha aşağı hissetse de, hemen o salondan kaçıp bir yerlere saklanmak istese de

saldırıya devam etmesi gerektiğini biliyordu. Elinden geldiğince sesini kontrol etmeye çalışarak, "Beğendiniz mi?" diye sordu.

"Size bir soruya başka bir soruyla cevap verilmesinin görgüsüzlük olduğunu öğretmediler mi?"

"Az önce sizin yaptığınız gibi mi?"

İşte cevap ağzından kaçıvermişti. Benedetta yüzüne ateş bastığını hissetti. Başarıyordu; o kadınla eşit silahlarla savaşıyordu.

Etraflarında, hoşnut bir ifadeyle Benedetta'ya gülümseyen sosyetik fahişe de dâhil olmak üzere bir grup meraklı kadın toplanmıştı.

"Görüyorum ki şakacı birinden terbiyesiz birine dönüşmek için bir an bile yetiyor," dedi aristokrat.

Benedetta kadının önünde hafifçe eğildi.

"Affınıza sığınıyorum, soylu hanımefendi. Ancak benim sorum zaten bir cevaptı. Size elbisenin hoşunuza gidip gitmediğini sordum. Eğer beğendiğinizi söyleseydiniz, ki bunu tüm kalbimle istiyorum, bir Yahudi kızdan tam da bu nedenle alışveriş yaptığımı söyleyecektim. Çünkü her ne kadar Yahudi olsa da bu kızın yeteneği ortada. Eğer kabalığımı mazur görürseniz bu elbisenin bana çok yakıştığını biliyorum. Peki ya sizce?"

Soylu kadın uzun uzun Benedetta'ya baktı. Sonra genç kızın ağzının payını verdiğini düşünerek hoşnut bir ifadeyle gülümseyen diğer soylulara dönüp, "Kimi zaman üzerimizde taşımaktan yorulduğumuz toplumsal kuralları sizin gibi göz ardı eden insanları görünce yeterli düzeyde bir eğitim almamış olmanın avantaj olduğunu düşünüyorum. Bu da cehalete verilen bir ödül olmalı," diyerek konuyu kapadı. Sonra yeniden Benedetta'ya dönerek daha ılıman bir ses tonuyla, "Evet, küçük kız," dedi. "Elbise size inanılmaz derecede yakışmış. Ancak bundaki en büyük pay Yahudi kızın mükemmel tasarımı olmasa gerek. Siz gerçekten çok... Sevimlisiniz."

Aristokrat kadın diğer soylularla konuşmaya dalınca az önceki fahişe Benedetta'nın yanına geldi ve kulağına, "Çok etkilendim, hayatım," dedi. "Benimle hiç böyle konuşmadı. Sanırım başkasıyla da konuşmamıştır."

Benedetta deli gibi çarpan yüreğiyle, *başardım*, diye düşündü. *Balık yemi yuttu.*

Bu sırada soylu kadın, "Çekil şuradan, fasulye sırığı," diyerek fahişeyi itti ve yeniden Benedetta'ya döndü.

"Yahudi haremi gibi bir dükkâna gidebileceğimi sanmıyorum. Hatta düşünmüyorum. Ama belki de..." Salondaki en değerli mücevherleri takmış birkaç soylu kadını işaret ederek, "Arkadaşlarımla da konuştuğumuz gibi o Yahudi kızı fazla gürültü çıkarmadan birimizin evine çağırıp bize kıyafetlerini göstermesini isteyebiliriz," dedi.

Benedetta başını kibarca eğdi. Ancak mutluluktan ölmek üzereydi.

Soylu kadın, Benedetta'nın cevap vermediğini görünce, "Siz ne dersiniz?" diye sordu.

"Saygıdeğer hanımefendi," dedi Benedetta. "Size bir soruyla cevap vererek yeniden ayıplanmak istemiyorum ancak hoşlanmasam da bunu sormalıyım; benim düşüncemin sizin için ne gibi bir önemi olabilir?"

"Prens'in bir sürü fahişesinden biri olduğunuzu düşünmüştüm. Ancak şu an ayakları yere basan sağduyulu bir genç kız olduğunuzu görüyorum."

Benedetta yeniden kadının önünde reverans yaptı.

"Evet, elbiseyi çok güzel taşıyorsunuz," dedi aristokrat kadın. "Hareket ederken bile."

Benedetta kadına gülümsedi.

"Sizin hizmetkârlardan... Yani Prens'in hizmetkârlarından birini Yahudi kızın dükkânına gönderebilir misiniz? Çalışanlarımın bile bu insanlara bulaşmasını istemiyorum."

"Elbette, hanımefendi."

"Paskalyanın ertesi günü Vendramin Sarayı'na gelsin."

"Nasıl emrederseniz."

"Size zahmet olacak."

"Benim için zevktir, hanımefendi."

Soylu kadın tam geri dönüp uzaklaşırken durdu ve Benedetta'ya baktı.

"Sizi neden davet edemediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Benedetta kendini aşağılanmış hissetti. Aşağılanmış ve öfkeli. Ancak hiçbir şey belli etmemeye kararlıydı.

"Elbette, hanımefendi."

Kadın bir kez daha elbiseye hayranlıkla baktı.

"Çok güzel."

"Evet, çok güzel. O Yahudi kız elbiseleriyle beni büyüledi."

Aristokrat kadın güldü.

"Büyü mü? Ne garip sözcükler kullanıyorsunuz."

"Öyle mi? Aksine bu tamamen doğru. Ondan üç tane elbise aldım, artık başka bir elbise giyemiyorum."

Sonra çok doğal bir hareketle, sanki daha önceden fark etmemiş gibi elbisenin pililerini karıştırdı ve birini açarak kadına gösterdi.

"Bakın... İşte onun özel işareti. Âşıkların kanı." Sonra güldü. "Tabii ki ben buna inanmıyorum."

Soylu kadın cevap vermedi. Ancak bakışları, konuştuğu genç hizmetçinin aklını başından aldığı her halinden belli olan kendi yaşlarındaki bir adama kaydı. Benedetta işte o zaman kadındaki soğuk ve buz gibi duruşun nedenini hemen anladı. O, aldatılan bir kadındı. Küçük düşürülmüş yalnız bir kadındı. Umut etmek, yüreğini ısıtmak için âşıkların kanıyla lekelenmiş bir elbiseye ihtiyaç duyan bir kadındı.

"Size de çok yakışacak," diye fısıldadı Benedetta kadına doğru eğilip.

Aristokrat kadın sadece bir an için yüzünde o soğuk maskesi olmadan genç kıza baktı. Göründüğünden daha genç ve daha kırılgan gibiydi. Omuzlarında asırlara dayanan bir soyluluk ve üzerinde eşi benzeri olmayan mücevherler taşıyordu ama herhangi bir kadından farkı yoktu. İmtiyazlı doğmuş ve imtiyazlı büyümüş bir kadının kibrini taşıyordu ama toplu mezarlarda büyümüş bir genç kızla aynı zaaflara sahipti. Bacaklarının arasındaki de normal bir kadınınkinden farklı değildi. Benedetta bunu düşünürken gülümsedi. Ancak aristokrat, bir saniye içinde sefil insanların dokunamadığı dünyasında yaşayan kadına geri dönüşüvermişti.

Benedetta havayı içine çekti ve hafif bir sidik kokusu aldı.

Balonun en coşkulu anlarından biriydi. Prens, Benedetta'nın yanına gelip onu dansa davet etti. Benedetta kalktı ve birlikte balo salonunun ortasına ilerlediler. Herkes susmuş, onları izliyordu.

Tam o sırada Benedetta elini göğsüne götürdü, ağzını iyice açtı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Bir dakika sonra yerde baygın yatıyordu. Bir doktor ona ilk yardım uygulamaya çalışırken Benedetta titremeye ve sayıklamaya başladı.

"Ruhumu... Ruhumu çalıyor... Nefes alamıyorum... Şu elbiseyi üzerimden çıkarın... Boğuluyorum... Elbise... Elbise..."

Hemen odasına götürüldü. İki hizmetçi soyunmasına yardım edip genç kızı yatağa yatırdı.

Doktor odaya girdiği zaman Benedetta kendine gelmişti.

"Elbiseyi çıkarır çıkarmaz bütün sıkıntım geçti, Doktor."

"Belki de bedeninizi çok sıkmıştı."

"Belki de... Ancak çok garip... Şey gibiydi..."

"Nasıl?"

"Sanki elbise beni... Hayır, saçmalıyorum. Etkilenmiş olmalıyım..." Güldü. "Bir elbisenin ruhumuzu çalması mümkün değil."

Doktor, Benedetta'ya gülümsedi.

Ancak Benedetta'yı soyan iki hizmetçi elbiseyi hemen bir sandalyenin üzerine bırakıp odadan sıvıştı.

Paskalyadan sonraki gün Benedetta, Vendramin Sarayı'nın önünden geçerken aristokrat kadın da arkadaşlarıyla beraber dışarı çıkıyordu. Benedetta kadını mesafeli bir şekilde selamladı ve Yahudi kızın onlar için yaptığı sunumun nasıl geçtiğini sordu.

Soylu kadın neşeli bir ifadeyle, "O kız gerçekten çok yetenekli," dedi. "Haklıymışsınız. Birkaç elbise siparişi verdik bile. Dükkânının adının Psike olduğunu biliyor muydunuz?"

"Ah, hayır..." diye yalan söyledi Benedetta. "Ruh... Ne saçma bir isim."

"Ruh ve aşk," diye mırıldandı aristokrat kadın. "Ve âşıkların kanı..." Sonra güldü. "Ne kadar saçma!"

Benedetta da kadına gülümsedi.

"Haklısınız... Çok saçma."

Aristokrat kadın, Benedetta'nın üzerinde hâlâ balo gecesi giydiği elbise olduğunu fark etti.

"Etrafta sürekli aynı elbiseyle dolaşmayın, şekerim. Bunu bir tavsiye olarak kabul edin."

"Haklısınız, saygıdeğer hanımefendi. Ancak olmuyor, beni bunun kadar mutlu eden başka bir elbise yok. Size demiştim... O Yahudi kız beni büyüledi."

"İkidir bu ifadeyi kullanıyorsunuz, küçük hanım. Bu size zarar verebilir. Gördüğüm kadarıyla evinizde... Yani Prens'in evinde, ken-

dine aziz diyen birini ağırlıyorsunuz. Dikkat edin, sizi zor durumda bırakmasın."

"Öyleyse bir daha kullanmayacağım."

Benedetta hafifçe eğilip kadını selamladı ve yanından uzaklaştı.

Ancak birkaç adım gittikten sonra bir çığlık atıp yere yığıldı ve yerde deli gibi çırpınmaya başladı.

Aristokrat kadın ve arkadaşları ilk anda oradan uzaklaşmaya çalıştı. Ancak hemen sonrasında kadın durdu ve dönüp Benedetta'ya baktı.

Benedetta yerde çırpınıyordu, yüzü kıpkırmızı olmuş, gözleri yuvalarından fırlamıştı. Ellerini göğsüne götürerek anlaşılmaz bir şeyler gevelemeye çalıştı.

"Hayır! Hayır, beni alamayacaksın... Yardım edin! Beni yakıyor... Çıkarın... Şunu üstümden çıkarın... Yanıyorum! Ateşe... Ateşe düşüyorum... Yalvarırım yardım edin... Hayır! Hayır!"

Benedetta'nın etrafında meraklı bir kalabalık oluşmaya başlamıştı ama hiç kimse ona dokunmaya cesaret edemiyordu. Genç kız o esnada bir çığlık atıp elbiseyi yırtmaya başladı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı aristokrat kadın.

Benedetta bir yandan bağırıyor, bir yandan da yerde çırpınıyordu.

"Yardım edin!"

Sonra elbiseyi yırtmaya devam ederken eteğini kaldırdı ve bacaklarını açtı.

"Yanıyorum! Ateşe düşüyorum!"

Aristokrat kadın ve arkadaşları Benedetta'nın yanına doğru gelirken kadın, hizmetkârlarına ve kapıdaki görevliye genç kıza yardım etmelerini işaret etti. Kadının iyice yaklaştığını fark eden Benedetta son bir çığlık atarak dizlerinin üzerine kalktı ve elbiseyi paramparça edip sokağın ortasında çırılçıplak kaldı.

Olayı izleyenlerin içinden bir kadın, "Bakın!" diye bağırdı. "Vücudu yanık içinde. Bu kadın yanmış!"

Benedetta'nın çevresindeki herkes sırtındaki su toplamış pembe yanık izlerini görmüştü. Aristokrat kadın adamlarına, "Onu içeri götürün!" diye emir verdi.

Benedetta acıdan buğulanmış gözlerle kadına baktı.

"Hayır..." dedi. "İyiyim... Artık iyiyim..."

Ve sonra yere düşüp bayıldı. Ağzının kenarından çenesine doğru ince bir çizgi halinde kan akmaya başladı.

Kalabalık arasından bir uğultu yükseldi. Aristokrat kadın gözlerini kapadı.

Parçalanmış elbise çamurun içinde duruyordu. Halktan bir kadın eğildi ve elbisenin göğüs kısmından bir şey aldı. Sonra bunu yanındakilere gösterdi. Ucuna iğne geçirilmiş, üst kısmı kana bulanmış bir karga tüyüydü bu.

"Büyü!" diye bağırdı kadın. "Zavallı kıza büyü yapmışlar!"

Halkın arasından yine bir uğultu yükseldi. Yaşlı bir kadın istavroz çıkarıp koşar adım uzaklaştı.

"Saçmalık!" diye bağırdı aristokrat kadın. "Hepsi birer saçmalık!"

Ama yerdeki elbiseye bir göz atmadan da edemedi. Sonra hızla dönüp evine girdi.

Biraz ilerideki kanallardan birinde çöpleri toplayan tekne ağır ağır ilerliyordu. Kıç kısmına pisliklerin boşaltıldığı büyük bir fıçı yerleştirilmişti. Ön tarafta ise diğer çöpler için başka bir fıçı vardı. Bazı evlerden içi pislik dolu kovalar bir iple sarkıtılıyordu. Ancak daha sıklıkla olan şey, teknenin geçmediği zamanlarda bu kovalar doğruca kanala boşaltılıyor ve mikroplarını suya yayan pislikler günlerce suyun üzerinde yüzüyordu.

Bir martı sürüsü teknenin üzerinde uçarak âdeta bu pislik toplama törenine eşlik ediyordu. Kanalın etrafına dizilmiş birbiriyle uyumlu evlerin duvarlarında kuşların iç karartıcı kahkahalara benzeyen çığlıkları yankılanıyordu.

Meydandaki kalabalık ise hâlâ aynı şeyi mırıldanıyordu.

"Büyü... Zavallı kıza büyü yapılmış."

63

Giuditta bir süredir, evin San Girolamo Kanalı'na bakan getto kapısını gören penceresinin önündeydi. Isacco odasında uyuyordu. Giuditta babasının horlamalarını oradan bile duyabiliyordu. Genç kızın ise hiç uykusu yoktu. Mercurio'nun o akşam geleceğini umut ederek gettoya girenlere tek tek bakmaya çalışıyordu.

Ancak gettonun kapısından içeri pek fazla giren kalmamıştı. İki muhafız kapıyı kapatmak için Marangona'nın son kez çalmasını beklerken sıkıntılı bir halde volta atıyordu.

Giuditta, Lanzafame'nin nöbetçi kulübesinden çıktığını gördü. Hâlâ sargıları çıkmamıştı. Babası her gün gidip Komutan'la ilgileniyor ama neler olduğu konusunda kızına hiçbir şey söylemiyordu. Ancak Giuditta bunu hiç sorun etmiyordu çünkü o günden sonra Lanzafame'nin bir daha sallanarak yürüdüğünü görmemişti. Komutan artık sarhoş olmuyordu. Genç kız askerin yakışıklı, güçlü ve gururlu biri olduğunu düşündü.

Marangona çalmaya başladı. İki muhafız hemen toparlandı.

"Kapat!" diye emir verdi Lanzafame.

Cannaregio tarafındaki diğer kapıdan cevap verildi.

"Kapandı!"

İki muhafız da diğer kapının kanatlarını iterek onu kapatmaya başladılar.

Giuditta, Mercurio'nun daha önce yaptığı gibi Yahudi kıyafetleri içinde koşarak kapıdan girmesini umarak Ormesini kıyı yoluna baktı. Ama yollar da artık ıssızlaşmıştı. Giuditta önceki yarım saat içinde saatçi Leibowitz'in, iki yaşlı çamaşırcı kadının, muhtemelen kasap olan üstü başı kan içinde iri yarı bir adamın ve sırtında beyaz bir kumaşa sarılıp dört köşesinden bağlanmış saman balyası taşıyan bir genç kı-

zın kapıdan içeri girdiğini görmüştü. Sonra zayıf, üstü başı kir içinde ve tek bacağı olmadığı için değnekler yardımıyla güç bela yürüyen delikanlıyı görünce yüreği yerinden oynamıştı. Bal gibi de Mercurio olabilirdi bu. Ancak delikanlı kendisini gizlemeye gerek görmeden karşıki evlerden birine girmişti.

San Girolamo Kanalı'na bakan kapı kanatları tok bir ses çıkararak birbirlerinin üstlerine kapandı. Sonra sürgüye sürülen demirin tahtayla buluşurken çıkardığı ses duyuldu.

İki muhafız aynı anda, "Kapandı!" diye bağırdı.

Lanzafame de yeniden nöbetçi kulübesine geri döndü.

Giuditta başını pencerenin soğuk camına dayadı. Demek ki Mercurio o gece gelmeyecekti.

Gönülsüzce yatağını hazırlamaya başladı. Bir kulağı hâlâ kapıdaydı. Derken merdivenlerde ayak sesleri duydu.

Gülümsedi ve kapıya koşup çalınmasını beklemeden açtı. Yüreği deliler gibi çarpıyordu.

Ancak kapının önünde Mercurio yerine bir genç kız duruyordu. Giuditta, saçlarına takılmış birkaç saman sapını görünce onun az önce balya taşıyan genç kız olduğunu düşündü. Hayal kırıklığına uğramıştı.

"Ah... Affedersiniz," deyip kapıyı kapatmak üzereyken genç kız, "Bir dakika," dedi. "Önce seni öpebilir miyim?"

Giuditta önce irkildi, sonra gülmeye başladı.

"Eşek! Eşeksin sen!"

Mercurio mutluluktan ışıldayan gözlerle genç kıza bakıyordu. İşaret parmağını dudaklarına götürüp, "Yavaş ol!" dedi. "Herkesi uyandırmak mı istiyorsun?"

Giuditta delikanlının kollarına atladı ve gülmeye devem ederken, "Ne kadar tatlısın," diye fısıldadı.

Mercurio genç kızın elini tuttu.

"Gel hadi."

"Bekle," dedi Giuditta. Odasından yatağının örtüsünü aldı ve evden çıkıp kapıyı kapadı.

Sonra sessizce ama ellerinin birbirlerinin bedenini tanımak için beklemesine tahammül edemeden binanın terasına çıktılar. Terasta yarı kâgir, yarı ahşaptan yapılmış bir güvercinlik vardı. Giuditta güvercinlikten içeri girip, "İyi akşamlar, çocuklar," dedi.

Güvercinlerden bazıları üzerinde uyukladıkları tüneklerden uçup âdeta Giuditta'ya cevap verdi.

"Bak," dedi Mercurio.

Giuditta güvercinliğin ortasına küçük bir ateş yakılmış olduğunu gördü. Bir köşeye Mercurio'nun taşıdığı saman balyası yerleştirilmiş, üzerine de taşırken kullandığı beyaz örtü serilmişti.

"Ne büyük lüks!" diye bağırdı Giuditta neşeyle.

"Daha bitmedi," dedi Mercurio ve cebinden etrafı fındık kreması kaplı bir karamel şekeri çıkardı.

Giuditta içini çekti.

"İşte seni bu yüzden seviyorum," dedi ve Mercurio'nun eteğinin ucunu tutup gülerek salladı. "Yoksa güçlü erkekliğin için mi sanıyordun?"

Mercurio güldü.

"Bizi görseler kim bilir ne düşünürler. Bir güvercin yuvasında kıkırdayan iki genç kız."

Giuditta da güldü.

"Üstelik içlerinden biri Hristiyan."

"Ben de Yahudiyim," dedi Mercurio kızmış gibi yaparak ve cebinden sarı bir kipa çıkarıp başına taktı. "Kipam bile var."

Giuditta şaşırmıştı.

"Ama..." dedi hayretle. "Bu benim modellerimden biri!"

"Bugün aldım. Dükkâna girdiğim zaman sen bile beni fark etmedin. Şişkonun tekini korkunç bir elbisenin içine sokmaya çalışıyordun."

"Çok güzel bir elbiseydi ama o cadı..." Giuditta susup ciddi bir ifadeyle Mercurio'ya baktı. "Seni görmek hoşuma giderdi."

"Benim de seni gözetlemek hoşuma gitti."

"Sevimsiz şey... Yok, yok, sevimsiz kız demeliyim."

Mercurio güldü.

"Konusu açılmışken..." dedi ve elini Giuditta'nın eteğinin altına soktu. "Bakalım burası ne söylüyor? İkimiz de aynı mıyız görelim."

Giuditta da gülmeyi bırakıp elini Mercurio'nun eteğinin altına soktu.

Sonra karamel şekerlerini altlarında ezdiklerini fark etmeden saman yatağın üzerinde yuvarlanmaya başladılar. Günlerdir her fırsatta yaptıkları gibi birbirlerinin içinde kayboldular.

İkisi de doyuma ulaştıktan sonra Giuditta delikanlıya sımsıkı sarıldı ve onun çıplak göğsünü okşadı. Sonra okşamaya devam ederek

parmaklarını aşağı doğru indirdi. Birkaç dakika önce Mercurio ona aşkla sahip olurken bacaklarını tutkuyla doladığı kalçalarını okşadı. Burnunu delikanlının göğsüne yaslayıp, "Teninin çok güzel bir kokusu var," dedi. "Kalbinin atışlarını duyabiliyorum..." Sonra bakışlarını kaldırdı ve utanarak başını yeniden delikanlının göğsüne yasladı. "Benim için..."

Mercurio da sessizce tekrarladı.

"Senin için..."

Bir süre kucak kucağa yattılar. Dışarıda gece yerini güne bırakmaya başlamıştı.

"Venedik'te herkes seni konuşuyor," dedi Mercurio. "Ünlü olmaya başladın. Sanırım zengin de oluyorsun."

Giuditta heyecanlanmıştı.

"Aklımda daha binlerce model var. Büyük bir macera olacak!"

Mercurio genç kızı gülümseyerek dinliyordu. Sonra uzanıp dolgun dudaklarını öptü.

Giuditta, Mercurio'nun elinden kurtulmaya çalışıyormuş gibi yaparak, "Beni dinliyor musun?" diye sordu.

"Biraz..."

"Sadece biraz mı?"

"O kadar güzelsin ki... Dudaklarından başka bir şeye yoğunlaşamıyorum."

Giuditta gülümsedi.

"Birazdan babam uyanır."

"Ne güzel... Ona 'günaydın' diyebilirim öyleyse."

Giuditta yeniden gülümsedi.

"Giyinsem iyi olacak."

"Hayır, bekle... Biraz daha tenine dokunmak istiyorum."

Ellerini Giuditta'nın teninde gezdirdi. Genç kız da yavaş hareketlerle bu okşamalara karşılık veriyordu.

"Gitmeliyim," dedi bir süre sonra inleyerek.

"Daha çok erken. Horozlar bile ötmedi."

Giuditta kıs kıs güldü.

"Gettoda horoz yok ki."

"Yalancı."

Giuditta gülümseyerek Mercurio'yu itti.

Mercurio kızı yeniden kendine çekti.

"Biraz daha kal."

"Fazlası delilik olacak..."

"Öyle."

Giuditta, Mercurio'yu öptü ve başını yeniden delikanlının göğsüne yasladı.

"Babanla konuşmaya çalıştım," dedi Mercurio alçak sesle.

Giuditta aniden irkildi.

"Senin tipin değilmişim," diyerek şakalaşmaya çalıştı Mercurio ancak sesindeki kırgınlık onu ele veriyordu. "Baban beni asla kabul etmeyecek, değil mi?"

"Bunda garip olan bir şey yok. O bir Yahudi, sen de bir Hristiyansın."

"Ne fark eder?"

"Nasıl oluyor da anlamıyorsun? Senin için her şey kolay. Kafese tıkılan sen değilsin. Herkes onlardan biri olmadığını anlasın diye sarı bir kipayla gezmek zorunda olan da sen değilsin. Sen özgürsün!"

"Öyleyse sen de özgür ol!"

"Nasıl?"

"Hristiyan ol!"

"Halkıma ihanet mi edeyim? Babama ihanet mi edeyim?" Giuditta'nın sesinde mahkûm olduğu yükün, savaşının ve umutsuzluğunun izleri vardı. "Benden istediğin şey bu mu? Bir kolumu, kalbimin bir parçasını, başımın yarısını kesmem mi? Tam olarak benden neyimi kesmemi istiyorsun?"

Mercurio'nun gözleri buğulandı. Yüreğinde dibi olmayan bir acı, göğsünde canını yakan bir sızı hissetti.

"Nasıl olur da..." diye söze başladı Giuditta ama birden sustu. Onun da gözleri yaş içindeydi ve Mercurio'yla aynı şeyleri hissediyordu.

"Sence ne yapmalıyım? Halkımı her gece senin deyişinle kafese kapatanlardan yana mı olmalıyım? Yoksa o sahtekâr azizle birlikte Venedik sokaklarında dolaşıp halkımın şeytanın hizmetinde olduğunu mu haykırmalıyım? Günahsız çocukları kaçırıp kanlarını büyü ayinlerinde şeytana sunduğumuzu mu söylemeliyim? Bizim Yahudi olmaktan başka suçumuz yok. Ben bunu da inkâr edersem... O zaman kimim ben?"

Mercurio içini çekti.

Giuditta düşüncelerini ve acısını boğmak için yüzünü delikanlının göğsüne bastırdı. Mercurio, nazik ama kararlı bir şekilde Giuditta'yı kendinden uzaklaştırdı ve kızın gözlerinin içine baktı.

"Beni bırakma..." diye mırıldandı Giuditta.

Mercurio heyecandan titreyen sesiyle, "Ne zamana kadar?" dedi. "Gün doğana kadar mı? Yüksek sesle söylemem yasaklandığı için seni sevdiğimi fısıldamak zorunda mı olacağım hep?"

Giuditta yeniden Mercurio'ya sarıldı.

"Benim için daha dayanılmaz olduğunu düşünemiyor musun?"

"Evet..." diye mırıldandı Mercurio. "Haklısın, aşkım."

Giuditta karanlığın içinde delikanlının hatlarını görmeye çalışarak, "Öyleyse?" diye sordu.

"Ben Yahudi olmaya razıyım. Baban beni o zaman kabul edecek mi?"

Giuditta yüreğinin derinliklerine kadar inen bir acı hissetti.

"Hristiyanlar buna izin vermezler."

"Baban beni kabul eder mi?" diye yineledi Mercurio. "O zaman sen benim olur musun? Hristiyanların ne yapacakları beni ilgilendirmiyor."

"Seni yakarak cezalandırırlar."

"Cevap ver bana... O zaman benim olur musun?"

"Ben zaten seninim..."

"Hayır. Değilsin."

Giuditta bakışlarını kaçırdı.

"Ben bir düzenbazım, Giuditta. Hristiyanların gazabına uğramadan Yahudi olmanın bir yolunu bulurum. O zaman benim olacak mısın?"

Giuditta tüm kalbiyle Mercurio'nun aşkları için kendi hayatını feda etmek istediğini hissediyordu.

"Bir gemim var. Gerçek bir gemi. Elden geçirdikten sonra onunla denize açılabilirim. O zaman gelip seni alacağım ve buradan götüreceğim."

"Nereye?"

"Özgür bir ülkeye, Giuditta. Ne Yahudilerin ne de Hristiyanların olduğu, sadece insanların yaşadığı özgür bir yere."

"Nasıl olup da sürekli özgürlükten söz ediyor ve benim Yahudi kalarak özgür olmak istediğimi anlayamıyorsun?" diye sordu Giuditta yorgun bir sesle.

Mercurio dirseğinin üzerinde doğruldu.

"Ama bu..."

"Ne? İmkânsız mı?"

Mercurio başını öne eğdi ve tekrar sırtüstü yattı.

Giuditta da yanına uzandı ve delikanlıya sarıldı. Umutsuzluk her ikisinin de umutlarını köklerinden söküp atmıştı. Giuditta aşklarının hayatta kalmasının imkânsız olduğunu düşündü çünkü bambaşka iki dünyaya aittiler. Hiçbir zaman başaramayacaklardı.

"Beni anlayamazsın. Sen özgür doğdun. Ama ben... Ben sarı kipa takmak zorunda olan bir topluma aidim."

Bir süre konuşmadan ve kımıldamadan yattılar.

"Gitmeliyim," dedi sonra Giuditta.

Mercurio, Giuditta'nın ellerini tuttu ve onu kendine çekti.

"Sen ellerine bakarsın ve 'Babamın ellerine benziyorlar, aynı onunkiler gibi. Ben babama aidim,' diyebilirsin. Veya baban sana ellerinin aynı anneninkiler gibi olduğunu söyler. Sen de o zaman, 'Aynı anneme benziyormuşum. Demek ki ona aidim,' diyebilirsin."

Mercurio alçak sesle konuşurken bir yandan da Giuditta'nın narin parmaklarını okşuyordu. Başını kaldırdı. Gözlerinde öfkeden eser yoktu ama acıyla yandıkları belliydi. Başparmağıyla genç kızın çenesini ve dudaklarını okşadı.

"Sana dudaklarının büyük annene, gözlerinin de dedene benzediğini söyleyebilirler. Sen birilerine aitsin. Ve onların ellerine, gözlerine, dudaklarına, saçlarına neden benzediğini bilirsin. Çünkü sen onların bir parçasısın." Mercurio kısa bir süre sustu. "Oysa ben hiçbir zaman ellerimin anneme mi yoksa babama mı benzediğini bilemeyeceğim. Belki de bu yüzden Yahudi ya da Hristiyan olmanın neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyorum... Çünkü ben hiçbiri değilim. Özür dilerim."

Giuditta aniden hıçkırdı. O kadar güçlü hıçkırdı ki tüm binanın ayağa kalkmaması için başını samanların arasına soktu. Hıçkırığı geçtiği zaman tüm gücüyle Mercurio'ya sarıldı ve delikanlıyı tutkuyla öpüp kendisine çekti.

64

Giuditta terastan indiği zaman Isacco yataktan yeni kalkıyordu.

"Neredeydin?" diye sordu kızına.

"Çatıda..."

"Ne işin vardı çatıda?"

Giuditta pencereden dışarı baktı ve gettonun yeni açılan kapısından genç kız kıyafetiyle çıkan Mercurio'yu gördü. Bedeninde hâlâ delikanlının sıcaklığını hissediyordu. Kalçalarının arasında Mercurio'nun yapışkan tadı, içinde de delikanlıya karşı dinmek bilmeyen arzusu vardı.

"Şafağın önce çatıda doğup doğmadığını görmek istedim."

"Neden?"

Giuditta, Mercurio'nun Ormesini kıyı yolundaki kalabalığın arasına karışmadan önce dönüp pencereye baktığını ve her ne kadar Giuditta'yı seçemese de el salladığını gördü. Mercurio'nun o kocaman ve cömert yüreği Giuditta'nın orada olduğunu ve onu izlediğini biliyordu.

"Çünkü şafak bizim özgürlüğümüz anlamına geliyor. Bir gün daha... Sadece akşam olana kadar ama olsun... Bir gün boyunca özgürüz."

Isacco başını salladı, dudaklarını ısırdı. Beyaz kireç boyalı duvara yumruk attı.

"Sana çok ağır geliyor, değil mi?"

Giuditta pencerenin önünden ayrıldı. Mercurio gitmişti. Babasına baktı.

"Sana gelmiyor mu?"

Isacco içini çekti. Kızına kaçamak bir bakış attı ve hemen sonra masadaki bir şeylerle ilgileniyormuş gibi gözlerini oraya çevirdi. "Bana iki katı ağır geliyor," dedi sonra. "Çünkü seni buraya ben getirdim."

Giuditta babasının hissettiği suçluluk duygusunun ilk kez o zaman farkına vardı. Bunu daha önce hiç hesaba katmamıştı.

"Ben burada mutluyum."

"O düzenb..." Isacco dilini ısırdı. "O delikanlı yüzünden mi?" Dönüp kızına baktı.

Giuditta cevap vermedi.

Isacco bakışlarını kızından ayırmadan, "Benim kötü bir baba olduğumu mu düşünüyorsun?" dedi sakin bir ifadeyle. "Annen olsa sana daha farklı davranırdı diye mi düşünüyorsun?"

Giuditta başını iki yana salladı.

"Annemi hiç tanımadım. Sana nasıl cevap verebilirim?"

Isacco içini çekti.

"Burada olmasını çok isterdim."

Giuditta gülümsedi.

"Yükümü üzerinden atabilesin diye mi?"

Isacco da kızına gülümsedi.

"O da var tabii." Sonra yüzü gölgelendi, bakışlarına bir hüzün çöktü.

"Onu özlüyorum... Onu çok özlüyorum. O gittiğinden beri bir yanım hep eksik kaldı."

"Beni doğururken gittiğinden beri..."

Isacco hayal dünyasından çıkmış gibi silkindi.

"Artık bundan kurtulmalısın. Beynini rahat bırakmalısın. Cebinde taşıdığın bir taş gibi bu saplantın. Fırlat at artık şunu, nasılsa hiç işine yaramayacak."

Giuditta gözlerine dolan yaşlara hâkim olamıyordu.

"Bizi değiştirmemesi için korkunun da üzerine gitmeliyiz," dedi Isacco. "Hilebazlığın en güçlü noktalarından biri de budur, biliyor musun?" Gülümsedi. "Hilebazlıktan söz etmeyeceğim elbette. Ama diyelim ki bazı alışkanlıkları olan biri var ve sen de onu kandırmak istiyorsun. Bu alışkanlıkların üzerine gidebilir, sürekli onlardan söz edebilirsin. Muhtemelen onlardan vazgeçmekte zorlanacaktır ama sen bu şekilde davranarak onu kendi elleriyle ipe götürebilirsin."

Giuditta yeniden gülümsedi.

"Deneyeceğim."

"Ancak soruma henüz cevap vermedin. Ben kötü bir baba mıyım?"

"Hayır."

Isacco kızına sokuldu.

"Ne yapmalıyım, Giuditta?"

Giuditta cevap vermeden babasının yanından uzaklaştı ve ateşin başına gitti.

"Sana kahvaltı hazırlıyorum. Gel otur."

Isacco masanın başına geçip oturdu.

Giuditta et suyu çorbasını ateşe koyarken, "Komutan'ın nesi var?" diye sordu.

"Hiçbir şeyi yok," dedi Isacco ve tahta kâseyi elinde evirip çevirmeye başladı.

Giuditta hiç sesini çıkarmadan çorbayı ısınana kadar karıştırmaya devam etti. Sonra ekmeği ve tereyağını alıp tabaklara koydu. Çorba ısınınca babasının kâsesini doldurdu. Ekmekten iki kalın dilim kesti ve tereyağıyla birlikte babasının önüne koydu.

Sonra aniden, biraz da öfkeli bir ses tonuyla, "Gerçekten ne yapman gerektiğini bilmek istiyor musun?" diye sordu. "Bana ne yapman gerektiğini sordun. Gerçekten bunun cevabını istiyor musun?"

"Evet."

"Artık küçük bir kız çocuğu değilim. Benimle bir kadınla konuşuyormuşsun gibi konuş çünkü ben büyüdüm. Artık bir kadınım."

"Ama ben seninle zaten öyle konuşu..."

Giuditta babasının sözünü kesti.

"Lanzafame'ye ne oldu? Nasıl yaralandı?"

"Birtakım sıkıntılar var... Şeyde... Castelletto'da..."

"Ne gibi sıkıntılar?"

Isacco önemsiz bir şeyden söz ediyormuş gibi elini havada salladı.

"Yok bir şey..."

Giuditta aniden ayağa fırladı.

"Yemeğin bitince bulaşıkları lavaboya koy. Ben çamaşırları yıkamaya gidiyorum."

"Giuditta..."

Giuditta dönüp babasına bakmadan, "Canın cehenneme..." dedi ve evden çıktı.

Isacco önündeki ekmeği kaptı ve öfkeyle ısırdı.

"Lanet olsun!"

Sonra giyinip dışarı çıktı ve suratsız bir halde yürürken Lanzafame'yle karşılaştı. Isacco'nun aksine Komutan çok neşeli görünüyordu.

"Bugün de içmemeye karar verdim."

"Sizin adınıza sevindim."

Lanzafame güldü.

"Ama yarın ne olur bilmem."

"Anlıyorum."

"Seninki güzel bir taktikti, Doktor. Bana neyi hatırlattı, biliyor musun?"

"Hayır."

"Küçük bir çocukken babam her gün aynı meyhaneye giderdi. Meyhanenin camında 'Yarın içkiler bedava' diye bir yazı asılıydı." Keyifle gülümsedi. "Ben de her defasında, ertesi gün o meyhaneye geldiğimizde babamın şarabı bedavaya içeceğini düşünürdüm. Oysa camdaki yazı hep aynıydı. 'Yarın'..." Gülümsedi. "Anladın mı, Doktor?"

"Evet."

"Hep bugündeydik, yarın asla gelmezdi... Tıpkı senin yöntemin gibi."

"Evet, eğlenceliymiş."

"Eh, bugün pek de arkadaş canlısı görünmüyorsun. Lanet olsun, Doktor! Seninle az mı kahkaha attık. Nedir bu halin böyle?"

"Kadınlardan nefret ediyorum," diye homurdandı Isacco.

"Kafamı kızdırmaya başlıyorsun."

"Özellikle de Giuditta'dan..."

"Nasıl olur?"

"Çünkü her zaman kendimi koca bir aptal gibi hissetmeme sebep oluyor."

"Tüm bunlardan çıkardığın ders nedir?"

"Ne ders çıkarmalıyım?"

Lanzafame, Alakarga Kulesi'nden içeri girerken, "Gerçekten koca bir aptalsın, Doktor," diye güldü.

Beşinci kata gelince ayrıldılar. Lanzafame günlük nöbetleri ayarlamak için Serravalle'nin yanına gitti. Isacco ise ilk iş olarak, Scarabello'nun adamları tarafından bıçaklanan Kardinal'in yattığı odaya girdi. Ancak fahişe yatağın kenarına oturmuştu ve tüm bedeni titriyordu.

Isacco kadının yaralarını muayene ettikten sonra, "Yatmalısın," dedi. "En azından bugün yataktan çıkmasan..."

"Hayır," diye atıldı Kardinal. "Yapacak çok iş var."

Kadının bakışlarından yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi.

"Ne oldu?" diye sordu Isacco. "Yatmak istememenin gerçek nedeni ne?"

"Baldudak dün gece öldü."

Bununla beraber ölü sayısı yirmi yediyi bulmuştu. Beşinci kattaki odaların her birinde sekiz ila on hasta fahişe yatıyordu. Vebanın önüne geçilemiyordu. Aksine gün geçtikçe yayılma hızı da artıyordu. Isacco, Castelletto'da ve hatta daha küçük bir genelev bölgesi olan Ca' Rampana'da çalışan tüm fahişelere haber gönderip onları müşterileri konusunda uyarmış ve bedenlerinde, özellikle de cinsel organlarında yara olanlarla ilişkiye girmemelerini söylemişti. Ancak on bir bin fahişeyi uyarmak ve organize etmek kolay bir iş değildi. Çoğu o kadar sefil bir hayat yaşıyordu ki yaraları kendi gözleriyle bile görseler müşteriyi geri çevirmek gibi bir lüksleri olamazdı. Dolayısıyla hastalığın artmasına engel olmak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

"Üzgünüm," dedi Isacco başını öne eğerek.

Ancak Alakarga Kulesi'ndeki dayanışma şaşılacak derecedeydi. Hastalığa yakalanmamış olan çoğu fahişe iş aralarında hasta arkadaşlarına yardım ediyor, yerleri temizliyor, yiyecek ve içecek getiriyordu. Ama her şeyden daha önemlisi bir sürü dedikodu yapıp hastaları neşelendiriyor, morallerini düzeltiyorlardı; ta ki içlerinden biri ölene dek.

"Baldudak çok iyi bir fahişeydi," dedi Kardinal. "Onun cenaze törenini kaçırmak istemiyorum."

Cesetler beyaz bir ketene sarılıyor ve Serenissima'nın görevlileri tarafından gelip alınıyordu. Bulaşıcı hastalığa yakalanmış olanların yakılması emredilmişti. Her cenazede Isacco, cumartesi günleri dışında Venedik sokaklarında dolaşma izinleri olmayan fahişelerin yasağı delerek arkadaşlarının cenazesinin arkasında oluşturdukları alaya eşlik ediyordu. Güvenlik kuvvetleri önceleri kanunların çiğnenmesine izin vermemek için kadınları engellemeye çalışmış ancak kadınların hiçbiri geri dönmemişti. Daha sonra şehir otoritesi onların bu doğal acıları karşısında anlayış göstererek daha yumuşak bir tavır almıştı. Fahişeler arkadaşlarına son vedalarını yaptıktan sonra hiç zaman kaybetmeden Castelletto'ya dönüyorlar, meyhanelere ve hanlara adımlarını bile atmıyorlardı.

Isacco iyileşme belirtileri gösteren fahişelerin yattığı son iki odaya vardığında kapıdan girer girmez fahişelerin alkışlarıyla karşılandı. Isacco da komik bir şekilde reverans yaparak onları selamladı. Tedavileri için gereken en önemli şey olan umut ve morali onlardan eksik etmemesi gerektiğinin farkındaydı. Ancak işin aslına bakılırsa bu iyileşmelerin nedenini bilmiyordu. Çözebildiği tek şey, tıpkı Hükümet'te olduğu gibi yaklaşık olarak yirmi bir gün süren ve ölüm ile hastalığın gerilemesi arasındaki ince çizgiyi çizen bir dönemdi bu. İyileşme belirtisi gösteren her vakadan sonra iltifat aldıkça kendini kirli hissediyordu. O ki hayatı boyunca hep düzenbazlıklarla yaşamış biriydi fakat bu kez sonu iyi giden bu düzmeceden utanıyordu.

Donnola'yla göz göze geldiler. Isacco gülümsedi. Yardımcısı da mutlu bir ifadeyle gülümseyerek ona karşılık verdi. Eğer Venedik'te doktorluk yapıyorsa Donnola'nın sayesinde olmuştu bu. Yanına gitti ve alçak sesle, "Yüzün bembeyaz olmuş," dedi. "Git biraz dinlen."

"Hayır," dedi Donnola. "Büyük annemin bir sözü vardı; zamanı olan onu boşa harcamasın."

"Annenin kim olduğunu bilmezken nasıl oluyor da büyük anneni tanıyorsun?" diye sordu fahişelerden biri.

Donnola dâhil hepsi gülmeye başladı. Sonra Donnola kirli sargı bezlerini toplayıp bir çuvala doldurdu ve herkesin duyabileceği bir şekilde yüksek sesle, "Bunları yakmaya gidiyorum," dedi.

Isacco ciddi bir ifadeyle başını salladı. Donnola'nın arkasından bakarken bunun yaptığı ikinci kandırmaca olduğunu düşündü. Donnola aslında sargı bezlerini yakmayacaktı. Diledikleri kadar sargı bezi almaya yetecek paraları yoktu. Bu yüzden bezler bir kadına götürülüyor ve önce kirece yatırılıyor, sonra da çeşitli yabani otlar ve cıvayla birlikte yüksek ateşte kaynatılıyordu.

Isacco ciddi bir ifadeyle, "Hükümet," dedi. "Sen tecrübelisin ve iyileşen ilk hastasın. Beyaz odada her şeyin yolunda gidip gitmediğini kontrol etmeni istiyorum."

Beyaz oda, tehlikenin dışında olan ama yine de kontrol edilen fahişelerin muayene edildiği odaya verdikleri addı.

Isacco odadan çıktı ve merdiven sahanlığında iki muhafızla çene çalan Donnola'yı gördü.

"Zamanı olan onu boşa harcamasın diyen sen değil miydin?"

"Git dinlen diyen de siz değil miydiniz?" diye cevap verdi Donnola gülümseyerek.

"Ben şaka yapıyordum."

"Ben de, Doktor. Neyse, şimdi hemen gidiyorum."

Donnola homurdanıyormuş gibi yaparak merdivenleri inmeye başladı. Ama henüz birkaç basamak inmişti ki aniden durup kekelemeye başladı.

"Sca... Scarabello..."

Komutan Lanzafame bu ismi duyar duymaz iki muhafızla birlikte merdivenlere yöneldi. Isacco da telaşla merdivenlere koştu.

Scarabello burnuna dayanan silahlardan korkmuyor gibi neşeli bir ifadeyle, "İşte karşılama heyeti!" diyerek güldü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Lanzafame.

"Geçen gün buralarda bir itiş kakış olmuş diye duydum," dedi Scarabello masum bir gülümsemeyle.

Fahişeler ve müşterileri meraklı gözlerle merdiven sahanlığında toplanmaya başlamışlardı.

Scarabello tecrübeli bir aktör gibi rahat davranıyordu.

"Adamlarım beşinci katı tekrar geri alacağım dediğim zaman sözlerimi fazla ciddiye almışlar." O masum gülümseme yüzünden hiç eksik olmadan Isacco'ya baktı. "Sanırım artık centilmenler gibi davranıp her iki tarafı da memnun edecek bir çözüm bulmanın zamanı geldi, değil mi?"

"Bense hemen defolup gitmen gerektiğini düşünüyorum," diye homurdandı Lanzafame.

"Ah, doğru... Diplomatik davranmak elbette size göre bir şey değil, Komutan."

"Onca adamını kaybettin, yetmedi mi? Bizlerin soytarı değil, birer asker olduğunu hâlâ anlamadın mı?"

Lanzafame, Scarabello'nun boğazına yapıştı. Omzundaki sargı kanlanmaya başladı.

Scarabello karşı koymadı. Sadece Lanzafame'nin kanamaya başlayan omzuna hafifçe dokundu.

"Belki daha dikkatli olmalısınız. Öyle değil mi, Doktor?"

"Defol git! Seni burada istemiyorum!"

Scarabello hâlâ gülümsemeye devam ediyordu ancak sesindeki o alaycı ton kaybolmuştu.

"Ellerinizi üzerimden çekin!"

Lanzafame'nin cevabı genç adamın suratına bir yumruk atmak oldu.

"Hemen defol, solucan!"

Scarabello, Lanzafame'ye karşılık vermedi. Sadece meydan okuyan bakışlarını askere dikerek patlamış dudağındaki kanı diliyle temizledi.

Lanzafame o an deliye döndü. Var gücüyle genç adamın üzerine atlayıp gelişigüzel onu yumruklamaya başladı. Scarabello yere kapaklandığı zaman da tekmeleriyle devam etti. Adamları durdurmasaydı muhtemelen dolandırıcıyı orada öldürecekti.

Scarabello kanlar içinde ayağa kalktı. Siyah ceketini düzeltirken kumaşın yırtılmış olduğunu gördü. Aldırmadan saçlarını topladı. Buz gibi bakışlarla kısa bir süre Komutan'a baktı. Sonra gözlerini Alakarga Kulesi'nin merdivenlerine çevirdi. Fahişeler nefeslerini tutmuş, bir tiyatro oyunu izler gibi onlara bakıyordu. Scarabello aniden kendi etrafında dönüp kollarını iki yana açtı.

"Oysa bir çözüm bulabilirdik!" diye bağırdı.

Lanzafame'ye yaklaştı. Dudağından akan kan yüzünün terine karışırken ağır ağır konuşmaya başladı.

"Ama sen beni kızdırmayı yeğledin. Belki iyi bir askersin ama çok kötü bir komutan olduğun kesin. Beni çaresizce köşeye sıkıştırdın ama bu iyi bir politika değil." Çalıştırdığı fahişelere bakarak bir adım geri gitti. "Şimdi sana izin verirsem her şeyimi kaybederim. Şu fahişelerden biri beni kafaya alabileceğini sanabilir veya müşterilerinden biri de aynısını düşünebilir. Hatta eline ilk kez bıçak almış yeni yetme bir sokak serserisi de beni alt edebileceğine inanır. Ne yaptığını anlıyor musun? Şimdi sana izin verirsem onlarca savaş vermem gerekir." Derin bir nefes aldı ve avazı çıktığı kadar, "Öyleyse tek bir savaş olsun!" diye bağırdı.

Lanzafame yeniden Scarabello'nun boğazına yapıştı.

Ancak Scarabello susmadı.

"Bunun katıldığın o aptalca savaşlar gibi olmadığını çok çabuk anlayacaksın. Benim gibiler için savaş ciddi bir şeydir. Kuralları olmaz! Ateşkes olmaz!"

Lanzafame genç adamı itti.

"Kendini tecrübeli bir asker zannediyorsun. Ama çok geçmeden nasıl bir çömez olduğunu öğreneceksin."

Dizini hafifçe kırıp selam verdi ve sonra merdivenlere yöneldi.

"Seni bir daha burada görmeyeceğim, solucan!" diye bağırdı Lanzafame.

Scarabello dönüp arkasına bakmadan, "Bundan emin olabilirsin," dedi. Sonra gerçekten eğleniyormuş gibi gülerek merdivenleri inip binadan çıktı.

"Güvenliği iki katına çıkar," diye emir verdi Lanzafame, Serravalle'ye.

Donnola, Isacco'ya baktı. Başıyla Doktor'a bir işaret yaptı ve sonra kirli torbasını sırtına vurup merdivenleri inmeye başladı.

Isacco'nun sırtından aşağı buz gibi bir ürperme indi. Donnola'yı durdurmak isterdi ama temiz sargı bezlerine çok ihtiyaçları vardı. Adamın arkasından bakarken onu gerçekten çok sevdiğini düşündü.

Donnola artık bacaklarının titrediğini hissediyordu. Bir süredir kendini olabildiğince zorlamış, ayakta durmaya çabalamıştı. Ama son günleri olduğunu biliyordu. Sonra büyük olasılıkla Doktor'a yardımı dokunmayacaktı. Ancak ona hiçbir şey söylememişti. Nedenini kendisi de bilmiyordu. Belki utanmıştı. Evet, o tanıdık yarayı bacaklarının arasında gördüğü ilk gün hissettiği şey utanç olmuştu. Başlarda geçici bir şey olduğunu düşünmüştü ama yara olduğu yerde duruyor, hatta gün geçtikçe yayılıyordu. Ve Donnola artık bu yaraları çok iyi tanıyordu; her gün gördüğü, her gün tedavi ettiği pis illetin belirtileriydi bunlar.

Onu Riva del Vin'e götürecek tekneye doğru yürürken arkasından gelen sesle irkildi.

"Sohbetimize kaldığımız yerden devam etsek mi? Ne dersin, Donnola?"

Donnola damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Sesin sahibinin Scarabello olduğunu anlamak için geri dönüp bakmasına gerek yoktu. Güçlü bir el omzunu tuttu. Donnola gayriihtiyari öne eğildi.

"Birlikte biraz dolaşsak hoşuna gider mi?"

Scarabello'nun şaşı adamı, Donnola'nın koluna girdi. Bir başkası da hemen diğer kolunu yakaladı.

Donnola sırtındaki çuvalı işaret ederek, "Ama... Ama benim... Bunları teslim etmem gerek," diye kekeledi.

Scarabello çuvalı kabaca çekip sokağın ortasına bıraktı.

"İşte... Teslim edildi."

Onlar uzaklaşırken bir grup çocuk çuvalı yere boşalttı ve çıkan sargı bezlerini bayrak gibi sallayarak koşmaya başladı.

"Scarabello," dedi Donnola. "Yalvarırım..."

"Ne için?"

"Kötü bir şey yapmıyordum..."

Scarabello kendisinden beklenmedik derecede müşfik bir ses tonuyla, "Belki de öyledir, Donnola," dedi. "Belki de öyledir." Sonra askerin kel kafasını okşayarak, "Ancak onlara bir ders vermem gerekiyor," dedi. "Bunu anlıyorsun, değil mi?"

"Lütfen..."

"Üzgünüm, Donnola... Ama bana yaptıklarını gördün. Şu suratımın haline bak. Anlamaya çalış."

Scarabello adamlarına Donnola'yı San Giacomo Kilisesi'nin arkasına götürmelerini işaret etti. Fabbriche Vecchie bölgesine geldikleri zaman durdular. Scarabello kemerinden hançerini çıkardı ve bir kez daha, "Üzgünüm," dedi.

Donnola elinde silahıyla ona yaklaşan Scarabello'ya baktı. Hayatı boyunca savaşmış olsa da her şeyden korkan biriydi. Ama şimdi birdenbire, ölüm ona bu kadar yakınken hiç korkmadığını fark etti. Bunun nedenini de biliyordu; bacaklarının arasındaki yara onu günlerdir bu düşünceye hazırlamıştı. Ancak daha fazlası vardı; çok daha fazlası. *Teşekkürler, Tanrım*, diye geçirdi içinden. *Bana bu kadar özel bir hediye verdiğini şu ana dek anlamamıştım.*

Scarabello'ya baktı. Artık aralarında iki adım mesafe kalmıştı. Genç adamın Lanzafame'den yediği yumruklarla şişmiş yüzüne baktı. Dudağındaki yarıktan akan kan pıhtılaşmıştı. Gülümsedi ve bir elini pantolonunun arasından içeri soktu. Kasıklarındaki yarayı var gücüyle tırnakladı. Duyduğu acı dayanılmazdı ama durmadı.

Scarabello hançeri tutan elini havaya kaldırdı ama şaşkındı.

"Ne yapıyorsun öyle, geri zekâlı?"

Donnola elini çıkardı. Parmakları kan içindeydi; bulaşıcı hastalığını taşıyan kan. Scarabello'nun bıçağı ciğerlerine girerken o da kendinde genç adamın üzerine atlayacak kadar güç bulabildi. Bıçağın keskin ucu ciğerlerinde ölümcül bir delik açarken Donnola kanlı elini

Scarabello'nun ağzına soktu ve yaralı dudağını yakalayıp tırnaklarını geçirdi. Genç adamın yarası yeniden kanamaya başladı.

Donnola nefessiz bir halde yere düşerken, "Kaybettin..." diye mırıldandı.

Scarabello, Donnola'ya küçümser gibi bakıyordu.

"Ne diyorsun, zavallı?"

Donnola ölümün bedenini ele geçirdiğini hissediyordu.

"Sen söyledin..." dedi. "Kural yok..."

O bir kahramandı. Hiç kimse bunu bilmeyecekti ama kendisi bir kahraman olduğunu biliyordu. Gözleri kapanırken hâlâ gülümsüyordu.

Scarabello elindeki mendille dudağındaki yaraya tampon yaparken içinde kötü bir şeyler olacağına dair bir his belirdi. Donnola'nın ölmesini izledi ve sonra adamlarına, "Cesedi kulelere götürün," dedi. "Merdivenlerin önüne atın."

"Bu akşam hallederiz," dedi şaşı gangster.

"Akşam değil, şimdi!" diye gürledi Scarabello.

"Ama günün ortasında bir cesedi oraya nasıl kadar taşırız?"

Scarabello'nun yüzü şişmeye devam ediyordu. Yarası da zonklamaya başlamıştı.

"Öyleyse kafasını kesin, geri zekâlılar!" diye bağırdı. "Herhalde çuvalın içindeki bir kelleyi de günün ortasında taşımaktan korkmazsınız, değil mi?"

65

"Hayır! Hayır! İnanamıyorum!"

Giuditta hıçkırarak ağlıyor, Mercurio da sesinin duyulmaması için genç kızın başını göğsünde tutmaya çalışıyordu.

"Şişş... Tamam, tamam... Hadi anlat bana... Ama alçak sesle."

Güvercinler tüneklerinde telaşlı hareketlerle kımıldanıp duruyordu.

Giuditta güçlü bir ağlama kriziyle daha sarsıldıktan sonra sakinleşmişe benziyordu. Başını Mercurio'nun göğsünden kaldırdı ve ona baktı. Gözleri ağlamaktan kan çanağına dönmüştü. Yüzü hâlâ yaşlar içindeydi. Acı çekmekten ziyade şaşkın bir ifadesi vardı.

"Donnola..." dedi.

"Ne oldu Donnola'ya?"

"Öldü..."

"Öldü mü?"

"Vuruldu... Yani onu... Onu..."

Giuditta sustu. İçinde başlayan yeni bir ağlama krizini önlemek ve rahatça nefes alabilmek için dudaklarını var gücüyle ısırdı.

"Onu öldürmüşler... Ve sonra... Onun... Onun kafasını kesmişler..."

Kendine daha fazla hâkim olamayıp yeniden hıçkırıklara boğuldu.

Mercurio genç kıza sarılıp onu kendisine doğru çekti. Delikanlının da gözleri dolmuştu.

"Donnola..." dedi titreyen bir sesle. "Ben... Ben... Böyle bir şeyi kim yapmış olabilir?"

Giuditta hıçkırdı.

"Babam bir caninin yaptığını söylüyor..."

"Cani mi? Kim?"

"Scannarello... Ya da öyle bir şey..."

"Scarabello!" diye bağırdı Mercurio. "Scarabello mu? Babanın söylediği isim bu mu?"

Giuditta başını kaldırıp Mercurio'ya baktı.

"Onu... Tanıyor musun?"

Mercurio göğsünün sıkıştığını hissetti. Omuzlarına âdeta taşıyamayacağı kadar ağır bir yük binmişti. Nefret ve öfke benliğini ele geçirmek üzereydi.

"Mercurio..."

Giuditta'nın sesi dua eder gibi fısıltı halinde çıkmıştı.

Mercurio genç kıza sarıldı.

"Merak etme..." dedi. Giuditta'yı iyice göğsüne bastırdı. "Merak etme..." diye tekrarladı ama sanki artık orada değildi.

Gün ağarıp Marangona'nın sesi tüm Venedik sokaklarında çınlamaya başlayınca Mercurio gettodan ayrıldı. Santo Aponal Meydanı'na gelip Paolo'nun dükkânının önüne oturdu ve Rialto'nun arkasındaki bir fırından aldığı zencefilli çöreği gevelemeye başladı. Diğer eliyle de cebindeki yeni aldığı bıçağı sımsıkı tutuyordu.

Delikanlıyı pencereden gören Paolo bir tas çorbayla aşağı indi.

"Scarabello'yla konuşmalıyım."

"Birazdan gelecek. Şaşı senin Mestre'deki evine gitti. Artık kim bilir hangi suçtan kazandığınız paradan payına düşeni vermek istiyordu."

"Hiçbir suç işlenmedi!" diye homurdandı Mercurio öfkeyle. "O paralar temiz. Dürüst bir işin getirisi. Ama Scarabello pis pençeleriyle o parayı da kirletmek istiyor."

"Tanrı aşkına, yavaş konuş!" diye mırıldandı Paolo ve başını öne eğdi. Sonra dükkânı açıp her gün olduğu gibi boş tezgâhın arkasına geçti.

Mercurio adama baktı.

"Hayalete benziyorsun."

Paolo cevap vermedi. Hatta Scarabello silahlı dört adamıyla eşikte belirene dek tek bir mimik bile yapmadan hareketsiz bekledi.

Scarabello, Mercurio'yu görünce, "Ah, burada mısın?" diye sordu. "Peki ya Şaşı nerede?"

"Konuşmalıyız."

Lanzafame'den yediği dayak yüzünden Scarabello'nun yüzü dağılmıştı. Alt dudağı şiş ve mosmordu, gözlerinden biri de öyleydi. Kaşının

biri patlamıştı ve burnundan da sürekli sarı bir sıvı akıyordu. Cildinin morarmamış tarafıysa iyice solgundu.

Mercurio genç adamın bu halini görünce garip bir şekilde mutlu oldu. Cebindeki bıçağı sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

"Bir çuval para yaptın, delikanlı," dedi Scarabello ve bir parmağını ağzına sokup sallanan azı dişine dokundu.

"Hayır," dedi Mercurio sert bir ifadeyle. "Bir çuval para yapan sensin. Bense onları kazanıyorum."

Scarabello yavaşça güldü.

"Dün senin Yahudiye gittim. Venier'in evindeki ziyafetten yirmi yedi duka ve sekiz gümüş hak etmişsin. Hiç de fena değil. Benim payım dokuz duka ve üç parça gümüş. Gerisi senin."

Köpeğe kemik atar gibi elindeki keseyi Mercurio'nun önüne fırlattı.

"Hepsi içinde. Şimdi ayağımın altından çekil. Yapacak işlerim var."

"Çekilmezsem?"

"Çekilmezsen ne?"

Scarabello'nun sesi buz gibiydi.

"Ayağının altından çekilmezsem ne yaparsın? Kafamı mı kesersin?"

Scarabello, Mercurio'ya baktı ve ağır adımlarla yanına geldi. Şimdi burun burunaydılar. Mercurio genç adamın kan ve alkol kokan nefesini duyabiliyordu.

"İstediğin buysa evet."

Mercurio cebindeki bıçağı avucunu acıtana kadar sıktı. Elini cebinden çıkarmak ve bıçağı Scarabello'nun göğsüne saplamak yetecekti.

"Donnola için çok üzgünüm," dedi Scarabello. Yüzündeki maske bir an için düşmüş, altından insancıl bir görüntü çıkmıştı ama sadece bir an için. "Ancak olması gereken buydu."

Mercurio kendinde genç adamı bıçaklayacak gücü bulamıyordu, hiçbir zaman da bulamamıştı. Kendini yenik hissetti. Korkağın tekiydi. Bakışlarını Scarabello'dan kaçırdı, başını önüne eğdi.

Scarabello bir elini delikanlının omzuna koydu ve sonra yukarı doğru çıkarıp Mercurio'nun ensesini sıktı. Eli sımsıcaktı.

Mercurio bu dokunuştan hoşlandığını fark etti. Kendini âdeta bu sıcaklığa terk ederek, "Neden?.." diye sordu.

Scarabello da tıpkı onun gibi alçak sesle konuşarak, "Anlayamazsın," dedi.

Mercurio başını kaldırıp genç adama baktı.

"Anlayamazsın," diye tekrarladı Scarabello.

Mercurio ağlamaya başladı. Hıçkırmadan, sarsılmadan ağlıyor, gözyaşlarını umutsuzluk ya da çaresizlik belirtisi göstermeden âdeta kendi içine atıyordu. İçindeki öfke eriyen bir buz parçası gibi çözülmeye başlamıştı.

Scarabello elini Mercurio'nun ensesinden götürmeden onu kendine çekti ve diğer eliyle de yanağına bir tokat attı. Sonra başparmağıyla delikanlının yanağındaki gözyaşlarını sildi.

Mercurio bıçağı sımsıkı tutan elini cebinden çıkardı. Tüm kolu titriyordu.

Scarabello'nun adamlarından biri, "Dikkat et! Bıçağı var!" diye bağırdı ve patronunu korumak için kendi silahına davrandı.

Ama Scarabello gözlerini Mercurio'nunkilerden ayırmadan delikanlının gözyaşlarıyla ıslanmış elini kaldırarak gangsteri durdurdu.

Mercurio'nun ensesini tutan elini biraz sıkarak, "Bıçağı atmak üzereydi zaten," dedi.

Mercurio'nun parmakları açıldı ve bıçak elinden kayıp yere düştü.

Scarabello başını salladı ve Mercurio'ya yeniden sımsıkı sarıldı. Sonra delikanlıyı bırakıp yere eğildi. Mercurio'nun önüne kemik atar gibi fırlattığı para kesesini aldı ve delikanlının az önce bıçağı tutan eline bıraktı.

"Evine dön, delikanlı."

Mercurio bir adım geri gitti. Kendisini çok zayıf ve tükenmiş hissediyordu.

"Son bir şey daha," dedi Scarabello. "Doktor'la olan meselemiz henüz kapanmış değil. Yakında kapanacak ama o ana dek hiçbirinin güvende olmadığını onlara söyle."

Mercurio irkildi. Damarlarındaki kan âdeta donmuştu. Aklına ilk gelen şey Giuditta oldu.

"Kimden söz ediyorsun?"

"Özellikle birinden söz etmiyorum. Hiçbiri güvende olmayacak."

Mercurio hâlâ yerde duran bıçağına baktı. Scarabello bıçağı bir tekmeyle adamlarına fırlattı.

"Doktor'a benimle uğraşmamasını söyle, hatta onu bu konuda ikna et."

Mercurio bu son darbeyi hazmedebilmek için bir süre kımıldamadan durdu.

Scarabello'nun adamları ona sanki yabani bir hayvanmış gibi bakıyorlardı. Mercurio, Scarabello'yu öldürmek için bıçağını çekebilseydi bu adamlardan hiçbirinin hayatta kalmasına izin vermeyecekti.

Dükkândan çıktı. Bir dakika sonra Castelletto'ya doğru koşuyordu.

Alakarga Kulesi'nin beşinci katına vardığında nefes nefese kalmıştı. Daha binanın kapısından girer girmez, "Doktor! Doktor!" diye bağırmaya başladığı için Lanzafame, askerleri ve Isacco onu merdivenin başında bekliyordu.

"Delikanlı, seninle konuşmak istemediğimi şu kaz kafana sok!" diye saldırdı Isacco hemen.

Mercurio iki büklüm bir şekilde nefes almaya çalışıyordu.

"Scarabello... Dedi ki..."

Isacco öfkeyle delikanlının sözünü kesti.

"O adi dolandırıcı için mi çalışıyorsun? Tahmin etmeliydim. Birbiriniz için yaratılmış gibisiniz."

O sırada Lanzafame araya girdi.

"Bırak konuşsun."

Mercurio nefes almaya çalışarak yeniden, "Scarabello..." dedi. "Ona teslim olana dek... Hiçbirinizin güvende olmadığını söyledi..." Sonra Isacco'ya bakarak başını salladı ve "Giuditta..." diye mırıldandı.

Isacco, Mercurio'nun üzerine çullandı ve ceketinin yakasına yapıştı. Önceki gün Donnola'nın işkence görmüş cesedini eski dökümhanenin hurdaları arasına atılmış halde bulmuşlardı. Isacco yarı hırıltı, yarı insan sesine benzeyen bir tonla, "Ortağın, Donnola'yı öldürdü," dedi. Yüzü üzüntüden altüst olmuştu ve gözleri kan çanağı gibiydi. "Parçalarını topladım ve..." Isacco durdu. Donnola'nın başını gövdesine dikmek için nasıl uğraştığını anlatamayacağını hissetti. Yumruklarını sıktı, o dayanılmaz acıyı içine akıtmaya çalışarak dişlerini gıcırdattı. Cesedi dikerken hastalık kaptığını anlamıştı. Her halükârda kısa bir süre sonra ölecekti ama kimseye bir şey söylememişti. Durumdan sonuna kadar yararlanmak istiyordu.

"Ve şimdi de sen gelmiş, beni tehdit ediyorsun." Yumruklarını sıktı. "Hayır!"

Mercurio, Isacco'nun elinden kurtulmak için debelendi.

"Siz ne biçim bir insansınız!" diye bağırdı. "Tüm ruhunuzu saran gururunuzun içinde geberip gideceksiniz!"

"Sakin ol, delikanlı," diyerek araya girdi Lanzafame.

Mercurio olanca gücüyle, "Scarabello, Giuditta'ya zarar verebilir!" dedi. "Bunu anlıyor musunuz, anlamıyor musunuz?"

Mercurio'nun suratını dağıtmaya niyetli olan Isacco durdu. Başını önüne eğdi ve sonra dönüp Lanzafame'ye baktı.

Komutan homurdanarak bir şeyler geveliyordu. Savaşçı doğası insan olmak ve arkadaşlık gibi değerler arasında debeleniyordu.

Isacco dönüp fahişelere baktı. Hepsinin gözleri yuvalarından uğramıştı ve nefes bile almadan bekliyorlardı. "Bizi terk etmeyin, Doktor..." dedi içlerinden biri.

Isacco yeniden Lanzafame'ye döndü. Ne yapacağını bilemiyordu.

Mercurio öne doğru bir adım atıp, "Doktor..." dedi.

"Giuditta'nın adını ağzına aldı mı?"

"Hayır ama..."

"Öyleyse defol!"

Isacco işaret parmağını Mercurio'ya doğru sallayarak devam etti.

"Defol!" İçindeki tüm öfkeyi kontrol etmeye çalışsa da sesi vahşi bir hayvanınki gibi çıkıyordu.

"Defol git, lanet olası! Patronuna bizi korkutamadığını söyle. Hemen defol yoksa Donnola'nın hesabını sen verirsin!"

Lanzafame ikisinin arasına girdi.

"Git artık, delikanlı."

Mercurio yerinden kımıldamadı.

"Sakin olun, Doktor. Sakin olun. Siz onu tanımıyorsunuz..."

Lanzafame kararlı bir ifadeyle, "Git, çocuk," dedi ve Mercurio'yu itti.

Mercurio sık sık arkasına dönüp bakarak merdivenleri indi. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Scarabello'nun adamı olmadığını söylemek işe yaramayacaktı çünkü şu an hiçbiri ona inanmazdı. Üstelik doğru da değildi bu.

Yalnız kaldıkları zaman Lanzafame, "Emin misin?" diye sordu Doktor'a.

Isacco cevap vermedi. Yüzü bembeyazdı. Başını öne eğip odasına döndü ve akşama kadar ara vermeden çalıştı. Yaraları temizledi, merhem sürdü, tek tek tüm hastaları kontrol etti. Bir saniye bile durmadı. Ve o

gün beşinci katta tek bir kahkaha sesi duyulmadı. Mecbur olmadıkça kimse konuşmadı. Herkesin başı önüne eğikti ve âdeta nefes almaya bile çekiniyorlardı. Zaman durmuş, havada asılı kalmış gibiydi.

Akşam eve doğru yürürlerken Komutan Lanzafame, "İnatçı olmamaya dikkat et, Isacco," dedi. "Dikkat et. İnatçılık, yüreğinin sesine kulak vermeden karar verdirir adama. Bu da her zaman iyi bir şey değildir." Sonra ekledi: "Ben Scarabello'nun meydan okumasını kabul edecek biri değilim ama sonuç olarak budala bir askerden başka bir şey de değilim. Üstelik Giuditta benim kızım da değil. Bu konuyu yeterince düşündün mü?"

"Scarabello'nun aklında Giuditta yok."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü o çocuğun yüreğini okudum. Nasıl korkmuştu, fark ettin mi? Her şeyi bizi ikna etmek için söyledi. İmkânı olsa bizi buradan kendi elleriyle kovar."

"Ne demek bu?"

"Scarabello onu kullanıyor. Belki Giuditta'ya âşık olduğunu da biliyor. Onu kışkırtmak için de Giuditta'ya zarar vereceğini ima ediyor. Mesaj bize değil, ona veriliyor. Geçmişte aynı yöntemi ben de defalarca kullandım..."

"Varsayımlara dayanarak yorum yapıyorsun."

"Hayır. Bu, dolandırıcılık mesleğidir. Siz her ne kadar doktor olduğuma inanmak isteseniz de..."

"Sen bir *doktor*sun."

Isacco güldü.

"Gördünüz mü? İşte ben de bunu söylüyordum."

Lanzafame bir elini Isacco'nun omzuna koydu.

"Emin misin?"

Isacco sessizce Lanzafame'ye baktı. Sonra başını önüne eğip adımlarını hızlandırdı.

"Emin misin, Doktor?" diye tekrarladı peşinden hızlanan Lanzafame.

Isacco yine cevap vermedi. Kaşlarını çatmış, hızlı adımlarla yürüyordu. Yüzünde soğuk bir ifade vardı. Sonra aniden alçak tavanlı bir evin önünde durdu.

Sokağın loş karanlığında bir gölge yere çömeldi.

Isacco, Lanzafame'ye bakıp, "Biz Yahudiler yüreğimizdeki korkuyla gece gündüz hayatta kalmaya çalışıyoruz," diye homurdandı. "Venedik'ten kovulma korkusu. Hayvanlar gibi kümese tıkılma korkusu. Birileri tarafından yakılma korkusu. Gasp edilme korkusu. Dinimizden vazgeçmeye zorlanma korkusu. Şey için bile izin almak zorunda kalma korkusu... Sıçmak için."

San Matteo Mahallesi'nin alçak damları üzerinden görünen Alakarga Kulesi'ni işaret ederek, "Ama eğer Tanrı varsa onun yardımıyla bu haydudun beni korkutmasına izin vermeyeceğim," dedi. Kısa bir süre boyunca Lanzafame'nin yüzüne dik dik baktı ve öfkeli adımlarla gettoya doğru yürümeye başladı.

Akşamın karanlığına gizlenen gölge saklandığı köşeden çıktı.

"Lanet olası inatçı budala!" diye homurdandı Mercurio.

Gökyüzünde kapkara yoğun bulutlar oluşmaya başlamıştı.

"Tamam öyleyse. Kızınla ben ilgileneceğim."

66

"Sana kazandığımın yarısını vereceğim. Doktor'un kızına bir kötülük yapma."

Scarabello bir kaşını havaya kaldırıp Mercurio'nun yüzüne dik dik baktı.

"Lütfen," dedi Mercurio. "Sana yalvarırım."

"Sana daha önce de söylemiştim," diyerek gülümsedi Scarabello. "Senin en zayıf noktan, bu duygusallığın."

"Sana yalvarıyorum... Onun bu işle bir ilgisi yok."

Scarabello omuzlarını silkeledi.

"*Onun bu işle bir ilgisi yok*," dedi alay edercesine. "Ne demek bu?"

Mercurio gözleri yaş içinde, "Sana yalvarıyorum," diye tekrarladı. Scarabello'ya üsteledikçe Giuditta için duyduğu endişe de artıyordu.

"Bu kız için kazancının tümünü bana vermeye isteklisin, öyle mi? Benim sadık köpeğim olmaya bu kadar gönüllüsün demek ki."

Mercurio bir an bile tereddüt etmeden, "Ne istersen," dedi. "İstediğin her şeyi vermeye hazırım."

Scarabello hoşnut bir ifadeyle sırıtarak, "*İstediğin her şeyi vermeye hazırım*," diye tekrarladı.

Ancak Mercurio'nun sesi bir anda değişti. Kararlı ve acımasız bir ifadeyle, "Ama ona dokunursan," dedi. "Yemin ederim seni öldürürüm."

Scarabello, Mercurio'nun yanına iyice yaklaştı ve delikanlının gözlerinin içine baktı. Mercurio bakışlarını kaçırmadı. Bunun üzerine Scarabello, "Sana inanıyorum," dedi.

"Ona kötülük yapmayacaksın, değil mi?"

Mercurio'nun sesi yumuşamıştı.

Scarabello birkaç saniye cevap vermeden delikanlıya bakmayı sürdürdü ve sonra, "Hayır," dedi. "Ona hiçbir şey yapmayacağım."

Mercurio rahat bir nefes aldı. Bacakları hâlâ titriyordu.

"Ama bana hâlâ teşekkür etmedin," dedi Scarabello gülerek.

Mercurio zor duyulur bir sesle genç adama teşekkür etti.

"Gel benimle... Bana bir teşekkür daha borçlusun çünkü kazancının ne yarısını ne de hepsini almak gibi bir düşüncem var."

Mercurio, Scarabello'nun peşinden yürümeye başladı.

"Teşekkür ederim..."

"Dürüst bir hırsızım, öyle değil mi?"

"Evet..."

"Aksine..." Scarabello dönüp Mercurio'ya baktı. Yüzündeki ifade şu an son derece ciddiydi. Aniden uzanıp Mercurio'yu kulaklarından yakaladı ve kendisine doğru çekti.

"Kazandığın paranın yarısını ya da hayatın dâhil olmak üzere neyin var neyin yok hepsini almak isteseydim bunu senin iznin olmadan da yapabilirdim. Şu kalın kafan bunu hâlâ anlamadı, değil mi?" Yaramaz bir çocuğun muzır ifadesiyle gülerek devam etti. "Ben dürüst bir hırsız değilim..." Dudaklarını sanki Mercurio'yu öpecekmiş gibi iyice onunkilere yaklaştırdı. "Ben çok güçlü bir adamım. Güçlü, kudretli ve farklı. Bunu anladın mı?"

"Evet..."

"Güzel... Şimdi benimle gel ve gerçekten ne kadar güçlü ve kudretli olduğumu gör."

Mercurio, Merceria Sarayı'na kadar Scarabello'nun peşinden gitti. Genç adam burada tanınmamak için yüzüne maske takan biriyle buluştu.

"Majesteleri..."

Scarabello adamın karşısında el pençe divan duruyordu ancak ona güvenen bir hali de vardı.

"Öyleyse bana yardım etmeye karar verdiniz mi?"

Adam, başlarında Serenissima'nın yüksek rütbeli bir subayı bulunan dükalık muhafızlarına döndü ve sonra Scarabello'ya, "Emirlerimi yerine getirmekle yükümlüler," dedi.

Scarabello adamın önünde saygıyla eğildi ve âdeta şarkı söyler gibi mutlu bir ses tonuyla, "Majesteleri," dedi. "Dostluğum ve sadakatim hizmetinizdedir."

Maskeli adam sesindeki tiksinmeyi gizlemeye gerek bile görmeden, "Kes şunu," dedi. "Her ikimiz de bunu neden yaptığımızı çok iyi biliyoruz."

Sonra hemen arkasını dönüp uzaklaştı.

Scarabello adamın arkasından bakarken, "Göğsünde soyluluk amblemi taşıyan bir solucan ancak bu kadar kibirli olabilir," dedi. Sonra da bakışlarına âdeta bir hüzün çöktü.

"Kim bu?" diye sordu Mercurio.

"Öyle yükseklerde biri ki yanında otursa başın döner, pirecik..." Scarabello dükalık muhafızlarına doğru yürürken Mercurio'ya kendisini takip etmesi için bir işaret yaptı.

Serenissima subayı, Scarabello'nun yanlarına geldiğini görünce, "Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz," dedi. "Ve bunu sizin gibi bir adam için yapmak midemi bulandırıyor."

"Sana kafana sıçacağımı emretseler onu bile kabul edersin," dedi Scarabello. "Tüm bu havana rağmen uşaktan başka bir şey değilsin. Üzerindeki üniforma da soytarı kıyafetinden başka bir şey değil. O yüzden boş konuşmalarınla canımı sıkma da yürü."

Subay elini belindeki kılıca götürüp, "Benimle bu şekilde konuşmanıza izin vermiyorum," dedi.

Scarabello güldü.

"Beni öldürecek misin? Gurur duyarsın muhtemelen. Sonunda kendini erkek gibi hissedebilirsin."

Subay öfkeden deliye dönmüştü ancak kendisine hâkim olmaya çalıştı. Emri altında olduğu kişi itaatsizlikten hiç hoşlanmazdı.

"Güzel... Sanırım sorunu hallettik. Artık işimize bakalım."

Mercurio saraydan çıkıp hızlı adımlarla yürümeye başlayan Scarabello'nun peşinden gitmeye devam etti. Castelletto'nun yüksek binalarını görünce yavaşladı.

"Ne yapacaksın?"

"Ben mi? Hiçbir şey." Scarabello sırıtarak sözlerine devam etti: "Ben kenarda durup seyredeceğim. Her şeyi Büyük Konsey'in muhafızları yapacak."

"Büyük Konsey mi? O da ne?"

"Bana bu iyiliği yapan adamın oturduğu zirve."

"Neden sana yardım ediyor?"

"Çünkü bana borçlu."

Scarabello işaret parmağını Mercurio'nun göğsüne vurarak tekrarladı.

"Çünkü bana borçlu. O en tepede ama ben bu kadar aşağıdan onun kıçını ellerimin arasında tutuyorum. Benim gibi bir adam nasıl hayatta kalmayı başarıyor sanıyorsun? Yükseklerdeki dostlarım sayesinde. Sadece gerçek dost değiller, o kadar."

Scarabello dönüp subaya baktı ve Alakarga Kulesi'ni gösterdi.

"Beşinci kat. Yapman gerekeni yap."

İkili sıra olmuş muhafızlar komutanlarını izleyerek binaya girdiler.

Arkalarından Scarabello da etrafına keyifle bakıp göz göze geldiği fahişelere sırıtarak merdivenleri çıkmaya başladı. Yüzünde hâlâ Lanzafame'den yediği dayağın izleri vardı. Dudağındaki yara dışında çoğu iyileşmeye başlamıştı. Ancak dudağı doğal olmayan bir şekilde morarıp şişmeye devam ediyordu.

Muhafızların geldiğini haber alan Lanzafame merdivenlerin başında durup, "Ne arıyorsunuz burada?" diye sordu.

Subay durmadı. Son basamağı da çıkıp Lanzafame'yle burun buruna geldi. Son derece otoriter bir ifadeyle, boynuna asılı çantadan rulo yapılmış bir parşömen çıkardı.

Bu sırada Isacco da merdiven sahanlığına gelmişti. Fahişeler soran gözlerle bakınarak olanları anlamaya çalışıyorlardı.

Subay elindeki bildiriyi okumaya başladı.

"Venedik Cumhuriyeti adına ve Senato ile Büyük Konsey'in verdiği emir doğrultusunda Yahudi Doktor Negroponteli Isacco ve onun paralı askerleri..."

Lanzafame öfkeyle subayın sözünü kesti.

"Paralı asker dediğin biz miyiz?"

"Araya girmeyin, Komutan Lanzafame! Bir asker olarak size saygı duyuyorum ama yaptığınız şey sorumluluğunuz ve yetkiniz dışındadır. Size verilen görev Ghetto Nuovo muhafızlarının komutanlığıdır. Emirlere uymalısınız!"

Suratı öfkeden kıpkırmızı olan Lanzafame yumruklarını sıkıp çevresine bakındı. O sırada Scarabello'yla göz göze geldiler.

"Sen!"

Scarabello sırıtarak Komutan'a baktı.

Mercurio hemen bir köşeye saklandı. Lanzafame ve Isacco'nun onu görmelerini istemiyordu ama olanları da duymak niyetindeydi.

Subay yeniden okumaya başladı.

"Şahsınıza, fahişelerin çalışma alanı olarak kararlaştırılmış bu yeri acilen boşaltmanız, mekâna fahişelerin taşıdığı illeti yaymamanız ve hasta kadınları korumaktan vazgeçmeniz emredilir..."

"Biz bu hastalığı yaymıyoruz, aksine..." diyerek itiraz etmeye çalıştı Isacco. Ancak subay, "Susun!" diye bağırdı. "Dolayısıyla Büyük Konsey ve Senato'nun emir ve yetkisiyle Alakarga Kulesi'nin adı geçen beşinci katını sağlık nedenleri yüzünden boşaltmanız ve çalışmalarınıza Castelletto bölgesinden başka bir yerde..."

Lanzafame subaya doğru birkaç adım attı.

Muhafızlar hemen silahlarına davrandılar.

"Utan!" diye bağırdı Komutan ve Scarabello'yu işaret etti. "Cumhuriyet'i şu bok herife sattın! Demek ki sen de ondan matah değilsin. Ne sen ne de sana bu emirleri veren."

Sonra Isacco'ya döndü.

"Gitmemiz gerekiyor."

Isacco kollarını iki yana açtı.

"Ama..."

Lanzafame öfke içinde, "Buradan gitmemiz gerekiyor, Doktor!" diye bağırdı. "Görmüyor musun, kazanan siyaset oldu. Entrika kazandı. Anlamıyor musun?"

Isacco dönüp fahişelere baktı. Kadınların korkusu gözlerinden okunuyordu.

Isacco neredeyse iki büklüm olmuş bir halde, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

Lanzafame bu kez olanca gücüyle bağırdı.

"Bilmiyorum!"

Sonra kazandığı zaferin verdiği mutlulukla hâlâ sırıtarak etrafına bakınan Scarabello'ya döndü.

"Seni öldüreceğim, solucan! Seni öldüreceğim!"

Scarabello sırıtmaya devam ederek, "Ama bugün değil," dedi. "Bugün ve burada değil."

Sonra alkış bekleyen bir oyuncu gibi kollarını iki yana açtı.

"Odalarınıza yeniden yerleşebilirsiniz, benim tatlı orospularım. Hiçbir artış yapmıyorum. Haftalık ödemeleriniz aynı kalacak. Hadi bana teşekkür edin!"

Fahişeler ses çıkarmadan Scarabello'ya bakmaya devam ediyorlardı.

"Teşekkür etmeyene oda da yok," dedi Scarabello tıslar gibi.

Bunun üzerine fahişelerin çoğu teşekkür etti.

Mercurio saklandığı dördüncü katın merdiven boşluğundan çıkıp görünmemeye çalışarak aşağı indi. Ancak birkaç basamak iner inmez durup arkasına bakmadan edemedi. Isacco yüzünde o ana dek hiç görmediği yenilmiş bir ifadeyle hastalarıyla konuşuyor ve kadınlara odadaki eşyalarını almalarını söylüyordu. Mercurio yüreğinin sıkıştığını hissetti.

"Sen tam bir duygu adamısın, pirecik," dedi Scarabello gülerek.

Mercurio boğazına tıkanan koca bir yumruyla koşarak merdivenleri indi.

Dükalık muhafızları odalara girip çıkıyor, bir yandan da "Kımıldayın!" diye bağırıyorlardı.

Lanzafame subayın yanına iyice sokuldu ve alçak sesle, "Söz veriyorum, aramızda kalacak," dedi. "Biraz olsun utanıyor musun?"

Subay cevap vermedi ve bakışlarını Lanzafame'den kaçırarak başını önüne eğdi.

Lanzafame kısa bir süre daha adama dik dik baktıktan sonra, "Hadi artık buradan gidelim!" diye bağırdı. "Doktor, tüm aletlerini al, kımılda hadi!"

Kısa bir süre içinde herkes binanın girişine toplanmıştı. Dükalık muhafızları meraklıları ikiye yararak talihsizlerin geçmesi için yol açıyordu. Tedavileri bitmiş olan fahişeler diğer hasta kadınlara destek oluyorlardı. Lanzafame ve adamları yürüyemeyecek kadar hasta olanları sedyelerle aşağı taşıyordu. İçlerinden biri az önce ölmüştü ama onu orada Scarabello'nun insafına bırakmamaya karar vermişlerdi.

Ümitsiz bir şekilde binanın giriş merdivenlerini indiler ve Castelletto'nun ortak avlusunda toplanıp çevrelerine bakınmaya başladılar.

Mercurio kulelerden birinin kolonlarının arkasına gizlenmişti. Umutsuzca bakınan kadınları kazazedelere benzetti. Nereye gideceklerini bilmiyorlardı ve tabii ki hiç kimse onları misafir etmek istemeyecekti.

Farkında olmadan onları takip etmeye başladı ve Hayırsever Santa Maria Kilisesi'ne bağlı okulun arkasındaki çamurlu bir alanda durduklarını gördü. Battuti Kardeşliği tarikatının bir üyesi olan başrahip üzgün bir ifadeyle başını iki yana sallıyordu. Elbette ki tarikatın hastanesinin fahişeleri kabul etmesi söz konusu değildi.

Mercurio, Lanzafame ve adamlarının mekânı geceyi geçirmek üzere bir kamp yerine çevirmeye çalıştıklarını gördü. Başrahip onlara birkaç tane çadır sağlamıştı. Ateş yakmaya çabalarken bileklerine kadar çamurun içine batıyorlardı. Isacco başını ellerinin arasına almış oturuyordu. Gece indikçe hava da soğumaya başlamıştı. Fahişelerin birçoğu ağlıyordu.

Bir süre sonra Lanzafame, Isacco'ya yaklaştı.

"Artık gitmen gerekiyor. Zaman geldi."

Isacco başını kaldırıp Komutan'a baktı. Sanki ne olduğunu yeni anlamış gibiydi. Fahişelerin kaderini paylaşamayacağını tamamen unutmuştu. O gece de her gece olduğu gibi kafesine dönmek zorundaydı.

Mercurio, Doktor'un zorla ayağa kalkmasını izledi.

Mestre'ye geri dönerken Mercurio da kendisini yenik hissediyordu. Adalet başka bir haksızlığı daha savunmuştu.

Isacco ise San Girolamo boyunca tüm kıyı yolunu yürümüştü. Gettoya gelince kimseye selam vermeden oturduğu binaya girip dördüncü kata çıktı. Kapının önünde durdu. Açıp girmeye ne gücü ne de cesareti vardı çünkü Giuditta'nın onu bu halde görmesini istemiyordu. İlk basamağa oturdu ve babasının gecikmesinden endişelenen Giuditta onu birkaç saat sonra oturduğu basamakta uyurken buldu.

Isacco ertesi sabah şafakla birlikte evden çıktı ve kapılar açılır açılmaz kamp yerine koştu. Fahişeler acınacak haldeydi. Gece içlerinden biri daha ölmüştü. Nedeni muhtemelen hastalıktan ziyade soğuktu.

"Bu şekilde fazla dayanamayız," dedi Lanzafame.

"Hayır, dayanamayız."

Isacco'nun içinden kaçmak geldi. Ama kollarını sıvadı ve işini yapmaya başladı. Ama ne gücü ne de geleceğe karşı güveni vardı.

Sabahın ilerleyen saatlerinde başrahip yanlarına geldi. Isacco, Lanzafame'ye de işaret etti ve birlikte rahibi karşıladılar. Isacco ümit dolu bir ses tonuyla, "Yoksa fikrinizi mi değiştirdiniz, peder?" diye sordu.

Rahip utanmış bir ifadeyle başını iki yana salladı.

"Doktor Negroponte, biliyorsunuz ki bu bir fikir değiştirme sorunu değil..."

Dönüp fahişelere göz gezdirdi ve başka bir şey söylemedi.

Isacco anladığını belirtmek için başını salladı. Burada toplanan hastalar fahişe olmasalardı hayırsever tarikat onları kabul edecekti. Sonuçta *hayırseverlik* de herkes için değildi.

"Ama içeride biri var..." dedi rahip. "Gelin, sizi onunla tanıştırmak istiyorum. Bugün bana hiç ilgimi çekmeyen bir öneride bulundu ama belki de sizin için çok uygun olabilir..."

"Nasıl bir öneri?"

"Kendiniz karar verin. Gelin."

Rahip dönüp görkemli kilise binasına doğru yürümeye başladı.

Isacco ile Lanzafame bakıştı ve sonra da rahibin peşine takıldı.

Çamurun içine bata çıka yürürlerken rahip, "Sanırım bu hastalık kadınlardan daha çok erkekler için ölümcül bir illet," dedi. "Ancak sizin buluşunuz olan peygamber ağacı yağı diğer merhemlere göre daha etkili."

"*Benim yağım* demeye hakkım yok," dedi Isacco. "Sadece Amerika'dan dönen denizcilerin limandaki konuşmalarına kulak verdim, o kadar."

Rahip kilise okuluna girerken, "Dinlemek büyük bir erdemdir," diye cevap verdi. "Ben cıva da kullanıyorum. Sanki işe yarıyor gibi ancak dozunu ayarlamak son derece güç. Tedavi etmek yerine hastayı zehirleme riski çok fazla."

"Cıva, öyle mi?" dedi Isacco. "Çok ilginç."

Rahip okul yemekhanesinin kapısını açtı ve Isacco ile Lanzafame'yi içeri davet etti.

"Girin..."

Sonra da yemekhanenin dip tarafında oturan bir kadını işaret etti.

"İşte size bahsettiğim hanımefendi."

Temiz ama sıradan giyimli kadına yaklaştılar.

"Bu, size az önce sözünü ettiğim Doktor Negroponte."

Isacco kadının gözünü kırpmadan başındaki sarı kipaya baktığını fark etti.

Kadın sözlerine, "Peder sizin çok güzel işler yaptığınızı söyledi," diyerek başladı. Isacco kadının çok sıcak ve samimi bir ses tonu olduğunu düşündü ama gözlerini bir türlü kipasından ayıramıyordu.

"Ama size Yahudi olduğumu söylemeyi unuttu, öyle değil mi?" Isacco'nun sesi oldukça sinirli çıkıyordu. "Ve tabii ki hastalarımın da fahişeler olduğunu..."

Kadın Isacco'nun bu saldırısını hiç duymamış gibi, "Pedere yardım etmek istiyordum," diye devam etti. "Ancak onun benim mütevazı yardımıma ihtiyacı yokmuş. Belki sizin için yararlı olabileceğimi söyledi."

Isacco kaşlarını çatmış, kadını dinliyordu.

"Yaptığınız çok güzel bir şey ve ben de size yardım etmek istiyorum. Yahudi olup olmamanız beni ilgilendirmiyor."

Isacco az önceki sinirli tavrından utanarak, "Teşekkür ederim," dedi. "Bize nasıl yardımcı olabilirsiniz?"

"Size çok geniş bir mekân önermek istiyorum... Ancak biraz elden geçmesi gerekiyor... Kesinlikle elden geçmeli... Her neyse, size misafirhaneye dönüştürebileceğiniz bir yer vererek yardım etmek istiyorum..."

Isacco'nun sırtından aşağı buz gibi ürperme indi. Lanzafame'ye baktı. Komutan da gözünü kırpmadan kadını dinliyordu.

"Nereden söz ediyorsunuz?" dedi Isacco merakla.

"Şey... Sözünü ettiğim yer... Bir ahır... Evimin ahırı..." Kadın çekinerek Isacco'ya baktı. "Evet, biliyorum. Ahır olması... Ama sıcak bir yerdir. Yaşanacak bir hale getirilebilir. Hemen yanındaki evde ben yaşıyorum. Eğer yardım eden olursa sizlere yemek bile yapabilirim..."

Isacco araya girdi.

"Neden?"

"Neden mi?"

Kadın cevap ararmış gibi sağına soluna bakındı.

"Çünkü siz bir hayır işi yapıyorsunuz ve benim de artık ineklerim yok. Ayrıca..."

Lanzafame birden atıldı.

"Çünkü onu bize Tanrı gönderdi! Senin, benim ya da fahişelerin tanrısı... Nedeninin ne önemi var, Tanrı aşkına? Nedeni ne olursa olsun sonuçta ihtiyacımız olan bir şey bu. Tanrı seni kutsasın, merhametli hanımefendi! Sen de ona teşekkür etmelisin, Doktor!"

Isacco kadına baktı ama bir şey diyemedi. "Ne zaman gelebiliriz?" diye sordu Lanzafame.

"Bilemiyorum... Pedere işleri ayarlarsa bir ay içinde olabileceğini söylemiştim."

"Bir ay..." diye mırıldandı Isacco ve yemekhanenin penceresinden çamurun içine kurulmuş kampa baktı. "Bir ay içinde hepsi ölmüş olur..." Başını iki yana salladı. "Yine de çok teşekkürler."

Gitmek için ayağa kalktı. O sırada kadın, "Ama bir ahırda kalmalarının açıkta kalmalarından biraz daha iyi olduğunu düşünürseniz..." diye konuşmaya başladı yeniden.

Isacco önce kadına, sonra da Lanzafame'ye baktı.

Lanzafame, Isacco'nun aklından geçenleri okumuş gibi, "Hemen gelebileceğimizi mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Benim için uygun..." diye cevap verdi Kadın. "Eğer siz de dayanabilirseniz..."

Lanzafame yumruklarını sıkarak, "Başımızın üzerinde bir çatı olduktan sonra her şeye dayanabiliriz, değil mi Doktor?" dedi.

Isacco hâlâ kararsızdı.

"Doktor!" diye seslendi Lanzafame âdeta bağırır gibi.

"Bence de çok güzel bir teklif bu..." dedi rahip. "Zaten..." Sesi duyduğu utanç yüzünden titriyordu. "Kilisedeki diğer rahipler de ne zaman gideceğinizi sormaya başladılar..."

"Doktor!" diye seslendi Lanzafame yeniden.

Isacco uykudan uyanır gibi toparlanarak Lanzafame'ye baktı.

"Peki öyleyse," dedi. "Hadi, ne bekliyoruz? Bir an önce toparlanalım!"

Fahişeleri Venedik'in dışında bulunan ahıra taşımak tüm günlerini aldı. Lanzafame'nin askerleri hemen kolları sıvayıp işe koyuldular ve akşama doğru ahır tertemiz oldu. Hastaların yatması için yerlere saman balyaları serildi ve ahırın ortasına üç tane ateş yakıldı. Fahişeler âdeta zengin bir şatoya yerleşmiş gibi mutluluktan uçuyor, küçük kız çocukları gibi gülüşüp şakalaşıyordu.

Isacco da yeniden kendine güvenmeye başladığını hissetti; başarmıştı.

O sırada arkasından bir ses geldi.

"Yarından itibaren her şeyi daha iyi bir hale sokmaya başlarız."

Isacco dönüp baktı.

Pazarcı Anna'nın şefkatle sarıldığı Mercurio ona gülümsüyordu.

"Evime hoş geldiniz."

67

Shimon Baruch, Venedik'e adım atar atmaz Mercurio'yu düşündü.

Sonra etrafına bakındı. Gondolcu onu Rialto iskelesinde bırakmış ve şehrin kalbinin yabancıların sandığı gibi San Marco değil, burası olduğunu söylemişti.

Shimon Venedik havasının koktuğunu düşündü. Meşhur Büyük Kanal'ı görmek için Rialto'nun ahşap köprüsüne çıktı. Deniz, deniz gibi değildi, basbayağı sulu çamurdu. Ne tatlı ne de tuzluydu. Daha doğrusu tuz suyun kokmasını engelleyemeyecek kadar az, onu nehir suyuna dönüştürmeye yetmeyecek kadar da çoktu. Etrafına bakındı. Binalar âdeta birbirlerinin üzerine yığılmıştı. Mermer cephelerinin insanı rahatsız eden abartısı, rengârenk tenteler, oymalı kolonlar ve renkli camlar sadece birer görüntüydü.

Küçük kanallarda ve dar sokaklarda göze çarpan tuğla duvarlar yoksul evlerin şehrin gerçek yüzü olduğunu anlatmaya yetiyordu. İnsanlar kanalların kenarlarında karşılıklı durup suya işiyorlardı. Boşlukların arasına hapsolmuş hava âdeta kımıldamıyordu.

Shimon görür görmez Venedik'ten nefret etti.

Köprünün diğer tarafına geçti. Geveze gondolcunun dediği gibi her ne kadar şehrin atan kalbi ve Mercurio gibi bir üçkâğıtçının görülebileceği bir yer olsa da Shimon'un bu karmaşa içinde uyumaya hiç niyeti yoktu. İnsanlar ona ya da birbirlerine dikkat bile etmeden itişe kakışa yürüyorlar ve bu sürekli çarpışmadan en ufak bir rahatsızlık bile duymuyorlardı. Shimon hepsini küçümsüyor, böcekler gibi yaşadıklarını düşünüyordu. İşte ünlü Venedik buydu: böcek şehri, üst üste istiflenmiş olarak yaşayan böceklerin şehri. Değerli mermerlerle

kaplasalar bile saz kulübelerde, adına lagün deseler bile bataklıkta yaşayan pis böcekler.

San Bartolomeo Meydanı'ndan Preti Sokağı'na, oradan da Aquila Nera Sokağı'na saptı. Burada âdeta saklanmış gibi duran bir meyhane gördü.

İçeri girdi ve meyhaneciye üzerinde, "Bir oda arıyorum," yazan notu gösterdi.

"Okuma yazma bilmiyorum."

Shimon el hareketleriyle adama uyumak istediğini anlattı.

"Oda mı arıyorsunuz?"

Shimon başını salladı.

"Hana gidin," dedi meyhaneci donuk bir bakışla.

Shimon gözünü kırpmadan adama bakmaya devam etti.

Bir süre sonra meyhaneci, "Nerede olduğunu mu soruyorsunuz?" dedi.

Shimon yine başını salladı.

"Arka sokaktan gideceksiniz."

Meyhaneci eliyle dışarı çıkmasını ve önce sola, sonra yeniden sola dönmesini işaret etti.

Shimon tarife göre giderek adı bile olmayan küçücük bir meydana vardı. Burası daha ziyade etrafındaki evlerin ortak avlusuna benziyordu. Demir parmaklıklı birkaç pencere ve siyah ile kırmızıya boyalı bir kapı bu avluya bakıyordu. Avlunun bir köşesinde pislik dolu iki koca sepet vardı ve yaydıkları koku dayanılır gibi değildi.

Shimon kapıyı itti ve kapı bir kanadı gıcırdayarak açıldı. İçerisi karanlıktı. Hemen önündeki merdivenleri görmeyince az kalsın yere kapaklanıyordu. Görünen şey sadece bu dar ve dik merdivendi. Basamaklar küften kayganlaşmıştı. Yukarı çıkarken duvara tutunmak zorunda kalıyordu. Nemli sıva tırnaklarının içine doldu. Duvar suyu emmiş bile olsa hâlâ sünger gibiydi.

Merdivenin başına geldiğinde karşısına başka bir kapı daha çıktı. İçeri girmek için itti ancak kapı kapalıydı. Birkaç kere çalıp bekledi. Biraz sonra birinin ayaklarını sürüyerek kapıya geldiğini duydu. Tembel görünümlü bir genç kapıyı açtı ve tek kelime etmeden Shimon'a bakmaya başladı.

Shimon son basamağı da çıktı ve genci iterek içeri girdi. İçerisi küf kokuyordu ancak sol tarafındaki alçak ve küçük pencereden giren gün ışığı ortamı biraz aydınlatmıştı. Shimon pencerenin Aquila Nera Sokağı'na baktığı fark etti. Demek ki meyhanenin üstündeydiler. "Oda arıyorum," yazan kâğıdı gence uzattı.

"Okumam yok," dedi genç. "Patron da bilmez."

Shimon uyumak istediğini işaret etti.

Genç döndü ve ona cevap vermeden bir başka kapının önüne gitti. Kapıyı açtı ve içeri doğru seslendi:

"Müşteri geldi."

Bir karyola gıcırtısı duyuldu. Sonra kırklı yaşlarda, maymun suratlı ve üst dudağının etrafında kara tüyler olan bir kadın göründü. Genç adama sürünerek yanından geçerken bir yandan da elbisesinin önünü kapatmaya çalışıyordu. Shimon kadının, delikanlının her türlü hizmetinden faydalandığını anladı.

"Buyurun," dedi kadın. İnsanı rahatsız eden bir tavrı vardı.

Shimon kâğıdı kadına uzattı.

"Okuma yazma bilmiyorum," dedi hancı kadın.

"Söylemiştim," dedi genç adam, Shimon'a bakarak.

"Yabancı mısınız?"

Shimon *hayır* anlamında başını salladı.

"E öyleyse?"

Shimon yaka düğmesini açtı ve kadına boğazındaki yara izini gösterdi. Sonra da tıslar gibi bir şeyler söylemeye çalıştı. Hancı kadın bir adım geri sıçradı.

"Dilsiz misiniz?"

Shimon başını salladı.

Kadın bir mum alıp Shimon'a iyice yaklaştı. Yarasına bakmak istiyordu. Sonra çirkin suratına alaycı bir gülümseme yayıldı ve delikanlıya, "Gel de şuna bak," diye seslendi. "Lanet olsun, bak!"

Delikanlı iyice yaklaşırken kadın da mumu yeniden Shimon'un boynuna doğru uzattı. Duka altınının üzerindeki zambak ters bir biçimde koyu renk yaranın üzerine âdeta yapıştırılmıştı.

"Ha siktir!" diye bağırdı genç adam.

Hancı kadın yarayı işaret ederek güldü.

"Herhalde borcunuzu bununla ödemeyi düşünmüyorsunuz, değil mi?"

Shimon gülmedi, hatta yüzünde mimik oynamadı.

Genç biraz geç anladığını belli etmemek için, "Bu para işe yaramaz," diyerek kahkahayı bastı.

"Haftalık bir gümüş," dedi hancı kadın.

Shimon elini çantasına soktu ve dört gümüş çıkarıp kadına verdi.

Hancı kadının gözleri yuvalarından fırladı.

"Efendim, isterseniz beni düzmenize de izin verebilirim."

Gencin suratı bir karış asıldı. Bunu gören kadın genç adamın kafasına bir tokat atıp, "Git de beyefendinin bavullarını taşı, geri zekâlı."

Shimon sadece omuz çantasının olduğunu işaret etti.

Hancı kadın, tahta döşemeleri bastıkça gıcırdayan kirli ve leş kokulu dar bir koridora yürüdü. Koridor o kadar dardı ki kadın yürüdükçe şişman kalçası duvarlara sürtüyordu. Alçak bir kapının önünde durup kapıyı açtı. İçeri girdikten sonra da odadaki tek pencerenin ahşap kepengini araladı. Böylece içeriye biraz ışık girmişti.

Hancı kadın odanın bir köşesinde duran nemden küflenmiş komodinin üzerindeki mumu yaktı ve paslı bir lazımlığı işaret ederek, "Buraya sıçabilirsiniz," dedi. Sonra da yanındaki genci göstererek, "Bu beceriksiz her sabah gelip lazımlığı döker." Elindeki mumu tahta bir küvete doğru uzatıp, "İsterseniz banyo da yapabilirsiniz," diye devam etti. "Üç yarım karşılığında sıcak su hazırlarım, bence uygun bir fiyat. İki yarım karşılığında da bir parça sabun veririm." Son olarak üzerinde leke içinde bir örtü olan yatağı gösterdi.

Shimon başını salladı. Kendisinin 1471, Roma doğumlu Alessandro Rubirosa olduğunu gösteren vaftiz belgesini çıkarıp kadına uzattı.

"Size daha önce okuma yazma bilmediğimi söylemiştim. Ayrıca kim olduğunuz beni hiç ilgilendirmiyor, saygıdeğer beyefendi."

Shimon kimliğini çantasına geri koydu.

"Neyse," dedi hancı kadın. "Fazla rahatsızlık verecek bir müşteri olmadığınız kesin."

Sonra kahkahalarla gülmeye başlayıp peşindeki gençle birlikte odadan çıktı.

Odadan uzaklaşırlarken, "Rahatsızlık vermeyeceğini nereden anladın?" diye sordu genç.

"Çünkü dilsiz, geri zekâlı."

Shimon odanın kapısını kapatıp yatağa uzandı. Hancı kadının yaptığı şakaya gülen gencin sesini de o arada duydu. Akşama kadar hiç kımıldamadan, hiçbir şey düşünmeden öylece yattı. Sonra gece iyice çöktüğü zaman yavaşça kalktı. Üzerini çıkardı ve göğsündeki kuşağı yeniden sıkıca sardı. Kırık kaburga kemiklerinin acısı azalmıştı. İlk hafta boyunca kan tükürmüş ve bu kez başaramayacağını düşünmüştü. Baldırındaki yara enfeksiyon kapmıştı. Ancak papalık muhafızlarının onu arıyor olabileceği korkusuyla bir sokak köpeği gibi kırlarda saklanarak yaşamıştı. Bir ateş yakıp ucunu iyice incelttiği tahtayla yarasını dağlamıştı. Ateş bir kez hayatını kurtarmıştı. Bu kez de kurtarabilirdi. Ve gerçekten de düşündüğü gibi olmuş, boğazındaki yarayı tedavi eden ateş baldırındaki yarayı da iyileştirmişti. Ama hâlen daha uzunca bir süre yürüdüğü zaman baldırı çok canını yakıyordu ve topallayarak yürüdüğünün farkına varmıştı. Aklına Circus Maximus'un kalıntıları arasında ya da Roma sokaklarında bulunan, derileri yara içinde ve kulakları girdikleri kavgalardan yırtık halde güneşlenen sokak kedileri geldi. İşte kendisi de tıpkı onlardan biri gibiydi.

Odadan çıktı. O saatler günün en kötü saatleriydi. Düşüncelerine engel olabiliyordu ama aynı saatlerde Ester'in evindeki hayali asla gözünün önünden gitmiyordu. Ne seks ne de başka bir şeydi özlediği. Sadece o saatlerde Ester'in evindeki koltuklardan birine oturup kadının ateşin önünde akşam yemeğini hazırlamasını izlemesiydi.

Dışarı çıktı ve yürümeye başladı.

Amaçsızca, sadece gittikçe daha çok özlediği hayali beyninden uzaklaştırmak için sokaklarda dolaştı durdu. Bir evin hayali. Herhangi bir erkeğin sonsuza dek içinde yaşamak istediği bir ev. Ve bu evin içinde de intikam duygusu olmayan ve sakince ölümünü bekleyen mutlu bir adam.

Ester'i terk ettiğinden beri Mercurio'ya olan nefreti daha da büyümüştü. Çünkü Mercurio önce eski hayatını çekip elinden almıştı ve şimdi de Ester'le paylaşacabileceği yeni hayatını elinden alıyordu.

O lanet olası çocuğu bulup yaptıklarını ödetmedikçe huzur bulamayacaksın, dedi içinden.

Nefreti içini kemirip dururken Shimon farkında olmadan geniş bir meydana geldi. Burası üst üste binmiş binalardan arınmış kocaman

bir boşluktu. Sanki dünya aniden özgürleşmiş gibiydi. Karşısında bir bazilika ve bir de kule vardı. Sağ tarafındaki Büyük Kanal sonsuza doğru açılır gibiydi.

Shimon, San Marco Meydanı'na gelmişti.

Burada sınırlar yoktu.

Sonra bir sütunun etrafında toplanmış kalabalığı gördü. Yaklaştı. Gözleri korkuyla yuvalarından uğramış yarı çıplak bir adam, huysuzca tepinen ve ağızlarından salyaları akan dört ata el ve ayaklarından bağlanmıştı.

"Sapık!" diye bağırdı bir kadın.

O sırada cellat elindeki kırbacı şaklattı ve atlar dört ayrı yöne atıldılar. Atlara bağlı adam acıyla bağırdı. Kopan kas ve kırılan kemik sesleri duyuldu. Adam son bir kez daha acıyla inleyerek kustu ve ardından bayıldı.

Cellat seri bir balta hareketiyle atların çekişleriyle kırılan kolları omuzlarından ayırdı. Dört bir yan kan içinde kaldı. Cellat daha sonra adamın kalçasına profesyonelce bir darbe indirdi ve bu kez de suçlunun bacakları gövdesinden ayrıldı.

Kalabalık tek bir bedenmiş gibi aynı anda öne arkaya dalgalanıp duruyordu. Havada sadece kan ve korku kokusu vardı.

Shimon bu muhteşem gösteriden çok etkilenmişti.

İkimize, Mercurio, diye mırıldandı.

Bu arada adamdan geri kalanlarla kendilerine ziyafet çekmeye hazırlanan bir karga sürüsünden korkan güvercinler de aynı anda havalandı.

Shimon uğursuz kara kuşlara baktı. Bu iyiye işaretti. Sonra tıpkı bir av köpeği gibi havayı kokladı. Kim bilir, belki avının da kokusunu alabilirdi.

68

Çatıdaki güvercinlikte Giuditta, Mercurio'nun sıcak bedenine sımsıkı sarılarak, "Babama ne yaptın?" diye sordu. "Dünden beri onu aldattığını söyleyip duruyor."

Mercurio güldü.

"Evet, onu kandırdım ve çok da eğlendim."

"İyi de ne yaptın?"

"Ona bir misafirhane hediye ettim."

"Misafirhane mi?"

"Evet," dedi Mercurio gururlanarak. "Ne de olsa sevdiğim kızın babası, değil mi?"

Giuditta kıpkırmızı oldu.

"Delinin teki olduğunu biliyor musun?"

Mercurio, Giuditta'nın gözlerine bakmak için ondan biraz uzaklaştı.

"Sen de bu yerin Mestre'de olduğunu ve bunun da ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır..."

"Babanın er ya da geç onun için hazırladığımız odada kalmayı kabul edeceği anlamına geliyor."

"Ama biz gece dışarıda..."

Mercurio güldü.

"Sen de en az baban kadar aptalsın, görüyor musun?"

Giuditta küsmüş gibi yüzünü buruşturdu.

Mercurio bu kez daha çok güldü.

"Mestre diyorum. Anlamıyor musun?"

"Hayır."

"Sadece Venedik'te yaşıyorsan gettoda kilit altında uyumak zorundasın. Ama Mestre'de getto yok, kafesler, kilitler yok. Nerede istersen orada uyumakta özgürsün. Sadece Venedik'i bırakıp Mestre'ye taşınman yeterli."

"Gerçekten mi? Ama nereye gidebilirim ki?"

"Of, Göklerin Efendisi! Nasıl bu kadar saf olabilirsin?"

"Hadi bırak saçmalamayı da söyle!"

Mercurio güldü.

"Tabii ki benim evime. Anna baban için bir oda hazırladı bile. Böylece gece gündüz Mestre'de kalabilir. Senin odan da hazır."

Giuditta'ya sımsıkı sarılıp bedenini okşadı.

"Ne oldu? Benimle aynı çatı altında uyumak hoşuna gitmez mi?"

Giuditta ağzı bir karış açık bir halde Mercurio'ya bakıyordu.

"Babam bunu asla kabul etmez."

"Göreceğiz," dedi Mercurio. Güvercinlikteki ot yatağın üzerinde doğruldu ve gerinerek, "Eğer doğru dürüst bir yatakta sevişmeye başlamazsak vaktinden önce yaşlanacağız."

Giuditta güldü.

Mercurio daha ciddi bir ses tonuyla, "On yedi altınım daha oldu," dedi. "Kısa bir süre sonra Zuan'ın gemisini onarmak için gereken miktara ulaşacağım ve seni alıp uzaklara götüreceğim."

Giuditta cevap vermedi. Gün geçtikçe kendisini daha çok Mercurio'ya ait hissediyordu. Bu duygu o kadar çok kuvvetlenmeye başlamıştı ki sanki onsuz yarım kalıyordu. Bu yüzden her gün sürekli okuduğu bir mektup yazmıştı. Çünkü çok kısa bir süre sonra bu mektubu babasına vereceğini biliyordu. Hüzünlü ama bir o kadar da neşe dolu bir mektuptu bu.

"Dükkân nasıl gidiyor?" diye sordu Mercurio. "Sürekli giren çıkan olduğunu görüyorum."

Giuditta'nın yüzü birden aydınlandı. "Evet," dedi gururla. "Kıyafetler çok beğeniliyor. Diktiğimizden daha fazla sipariş alıyoruz. Aristokrat müşterilerimiz de var. Bu... Bu..."

"Bu büyük bir başarı," diye tamamladı Mercurio.

Giuditta güldü.

"Evet, öyle."

Mercurio bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Nereye gidersek gidelim kendine ait bir dükkânın olacak, sana söz veriyorum." Sonra giyinmeye başladı. "On iki çocuğumuzun para kazanmana engel olmasına izin vermeyeceğim."

Giuditta güldü.

"Ben para kazanırken sen ne yapacaksın?"

"Şey... Evde sırtüstü yatacağım ve senin kazandığın paralarla tuttuğumuz genç ve güzel dadının bebeğimizin altını nasıl temizlediğini kontrol edeceğim. Sonra mutfağa gidip ondan daha genç ve daha güzel aşçının en güzel yemekleri yapıp yapmadığına bakacağım. Daha sonra diğer ikisinden de genç ve güzel hizmetçinin yerleri iyi temizleyip temizlediğinden emin olmak için parmağımı döşemede gezdireceğim."

Giuditta gülerek ayağa kalktı ve Mercurio'nun boynuna sarıldı.

"Sana değil on iki, yarım çocuk bile doğurmam. Ve elbette hizmetçilerimiz de olmayacak. Seni benden başka hiç kimseyle paylaşmaya niyetim yok."

Mercurio genç kızı tutkuyla öptü. Terli sırtını okşadı ve elini Giuditta'nın göğüslerine kaydırdı.

Giuditta, Mercurio'nun elini itti.

"Yapma, çok geç oldu."

Sonra giyinmeye başladı. Eteğini giyerken farkında olmadan dikişlerin arasını kontrol etti.

"Biliyor musun, müşterilerden biri elbiselerimden birinde küçük bir karga tüyü buldu."

Mercurio paltosunun düğmelerini iliklerken, "Karga tüyünün orada ne işi varmış?" diye sordu.

Giuditta düşünceli bir ifadeyle, "Garip, değil mi?" diye sordu. "Daha önce başka bir müşteri de yeni doğmuş bebek dişi bulmuştu."

"Belki de terzilerine daha titiz olmalarını söylemelisin."

"Bana pek açıklanabilir gibi gelmiyor..."

"Açıklanacak ne var? Biraz daha dikkat ederlerse daha iyi tabii ki."

"Bilmiyorum ama bana garip geliyor."

"Gereksiz yere canını sıkma. Marangona çalmak üzere, acele et. Birazdan fahişelerin baş tacı doktor uyanır."

Giuditta yüzünü buruşturdu.

"Böyle söyleme."

"Şaka yapıyorum."

"Bu konuda şaka yapma."

Mercurio gülümsedi ve genç kızı öptü. Sonra gettodan çıkmaya başlayan insanların arasına karışmak üzere merdivenlere yöneldi. Ancak bir an durup geri döndü ve Giuditta'yı bir kez daha öptü.

"Sana seni sevdiğimi söylemiş miydim?"

Giuditta neşeyle kıkırdadı.

"Ve sonsuza dek seveceğim."

"Sonsuza dek," dedi Giuditta da.

Sonra eve döndü. Kahvaltıyı hazırladı. Babası uyanınca birlikte kahvaltı ettiler ve genç kız, Isacco'yu iyi dileklerle yolculadı. Sonunda yalnız kalmıştı. Masaya oturdu ve duvarın kenarındaki tuğlalardan birini çekip her gece okuduktan sonra o deliğe geri sakladığı mektubu çıkardı. Ve bir kez daha okudu.

Sevgili babacığım,

Mutluluğumu en derin acılarla seninle paylaşıyorum. Bu acıyla nasıl yaşayacağımı ve kendimi içimdeki bu coşkudan nasıl soyutlayacağımı bilmiyorum. Kendimi ikiye ayırmam mümkün olsaydı emin ol ki bunu yapardım. Hem iyi bir evlat hem de iyi bir eş olmayı becerebilseydim inan ki yapardım. Kalbini kırmamayı becerebilseydim keşke... Ona ait olduğuma yemin ettiğim adam için de aynısını isterdim. Dualar ediyorum bir mucize olsun diye... Olacaklardan farklı bir şeyler yaşanabilsin diye... Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için dua ederken aynı hayatı sevdiğim adamla paylaşmak için de dua ediyorum. Ama bu hayat benim olduğuna göre bundan böyle ne diyeceğimi bilmiyorum. Yarısı aşk, yarısı ölümse buna hayat denilebilir mi? Ortadan ikiye bölünmüş bir kalple yaşamak mümkün müdür?

Beni affedebilecek misin bilmiyorum. Çünkü ben kendimi asla affedemeyeceğim.

Ama kararım kesindir.

Bu mektubu her okuyuşunda yüreğinin biraz daha sıkıştığını hissediyordu. O kısacık satırlar olduğu gibi kendisiydi. Ancak sözlerin de ötesinde günbegün önüne geçilmez bir durumun farkına varıyordu; o her şeyiyle Mercurio'ya aitti. Buna hiçbir şey engel olamazdı; hiçbir şey. Mektubunda, "Kararım kesindir," diye yazmıştı ve bu sözler tamamıyla

doğruydu. Nereye giderse gitsin o da Mercurio'nun peşinden gidecekti çünkü Mercurio onun hayatıydı; tüm benliğiyle yaşamak istediği hayat.

Alçak bir sesle ama büyük bir arzuyla, "Bedeli ne olursa olsun," dedi. "Hem de sonsuza dek."

Mercurio'nun gelip onu soğuk ve leş kokulu ama Giuditta'ya saray gibi gelen güvercinliğe götürmediği bazı geceler genç kız bekâretini kaybederek doğru bir şey yapıp yapmadığını düşünüyordu. O zaman gerek Yahudi gerek Hristiyan toplumunun istediği gibi utanması gerektiğine inanıyor ama beceremiyordu. Bu kuralı anlıyordu. Ama aynı zamanda da bunun sanki kendisi için değil de başkaları için geçerli olduğuna inanıyordu. Onlar için geçerli olamazdı çünkü Giuditta ve Mercurio farklıydılar, çok özeldiler. Birbirlerine âşık olmuşlardı ve aşkları o kadar büyük, o kadar engel tanımazdı ki onun adına yaptıkları hiçbir şey yanlış olamazdı.

Zaman içinde babası da bu engel tanımaz gerçeği kabul edecek, teslim olacaktı. Giuditta bundan emindi. Başka türlü nasıl olabilirdi? Böylesine saf bir aşk, Tanrı'nın gözünde nasıl günah olabilirdi? Onları karşılaştıran her şeyi bilen ve her şeye kadir olan Tanrı değil miydi? Onların kaderlerini, kanlarını, bedenlerini birbirine bağlayan Tanrı'nın ta kendisi değil miydi? Giuditta kesinlikle böyle olduğundan emindi çünkü Tanrı âşıkları severdi.

Mercurio'nun elinin onun eline dokunduğu ilk anı düşündü, sonra ilk öpüşmelerini... Mercurio'yu ilk kez içine aldığında bedenlerinin birbirinden ayırt edilmeyen veya ayrılması mümkün olmayan tek bir organizma olduğunu anlamıştı. Yeniden aynı şeyi yapar mıydı? Evet, binlerce kez evet. Bu konuda en ufak bir şüphesi, en ufak bir kararsızlığı yoktu.

Sonsuza dek.

Kapı vurulduğu zaman bu düşünceler içinde olan Giuditta oturduğu yerde sıçradı. Bir elini kalbinin üzerine götürdü ve gülümseyerek gerçeğe döndü. Mektubu masanın üzerine bıraktı ve kalkıp kapıya gitti.

"Kim o?"

"Yahudi Giuditta," dedi kapının dışından bir erkek sesi. "Hanımım sizi görmek istiyor."

Giuditta kapıyı açtı. Karşısında duran hizmetkârı tanımıyordu.

"Hanımım sizi görmek istiyor," dedi adam yeniden.

"Hanımınız kim?"

"Göreceksiniz."

"Ne zaman?"

"Şimdi."

Giuditta afallamıştı. Ne cevap vereceğini bilemedi.

"Hanımefendinin gondolu bizi bekliyor."

"Bu bir elbise için mi?"

"Hanımefendi beni sizi almam için gönderdi. Başka bir şey bilmiyorum."

Giuditta omzuna kadife bir pelerin aldı ve hizmetkârın peşinden gitmeye başladı. Yürürken hâlâ Mercurio için hissettiklerinin heyecanı içindeydi. Evet, onunla dünyanın diğer ucuna kadar gidebilirdi.

Gondol Ormesini kıyı yolundaki bir iskelede bekliyordu. Uşak, Giuditta'nın binmesine yardımcı oldu ve sonra gondolcuya hareket etmesini işaret etti.

Kısa bir süre sonra Büyük Kanal'daki üç katlı bir sarayın önünde yer alan özel iskelede durdular. Sarayın ön cephesi çok şık ve ince detaylarla süslenmişti. Pencereler zarif ve ince mermer sütunların arasına yerleştirilmişti ve hepsinde renkli dekoratif camlar mevcuttu.

Uşak, Giuditta'nın inmesine yardım etti ve sonra da onu tek kelime etmeden sarayın birinci katına götürecek üniformalı hizmetliyi takip etmesini söyledi. Binanın içinde keskin bir hayvan pisliği kokusu vardı. Uşak, Giuditta'yı damasko kaplı bir odaya aldı. Ancak onlar içeri girer girmez genç bir hizmetçi kız âdeta yerden bitmiş gibi duvarlardan birinin arkasından ortaya çıktı. Uşak ciddi bir şekilde, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Hizmetçi kız kıpkırmızı oldu ve alelacele ortadan kayboldu.

Uşak az önce hizmetçi kızın bulunduğu duvarın dibine gidip küçük bir gözetleme deliğini kapattı. Sonra Giuditta'ya dönüp, "Burada bekleyin," dedi ve çıkıp gitti.

Giuditta bir süre ne yapacağını bilemeden etrafına bakındı. Sonra yan odadan gelen birtakım sesler duyunca duvardaki gözetleme deliğine yaklaştı. Bir an duraksadı ama sonra merakına yenilip gözetleme deliğinin kapağını indirdi ve gözünü deliğe dayadı.

Gördüğü ilk şey, şık ve altın kaplamalı bir yazı masasında sırtı Giuditta'ya dönük olarak oturan bir kadın oldu. Odanın içi son derece kıymetli eşyalarla doluydu.

Odada kadından başka geniş bir kapının yanında duran iki hizmetkâr vardı. İkisi de iri yarı, ikisi de hain bakışlıydı. Giuditta bir de ellili yaşlarda bir adam gördü. Hastalıklı bir görünümü olan adam düzgün giyimine rağmen halktan biri olmalıydı. Yumuşak kadifeden yapılmış siyah bir şapka tutuyordu ve kel kafası ter içindeydi. Yüzünde endişe ve korku dolu bir ifade vardı.

"Yalvarırım, majesteleri..." diye mızmızlandı kadına bakıp.

"Bunu daha önce düşünecektin," diye cevap verdi kadın sert tavrını bozmadan.

Giuditta'ya kadının sesi tanıdık gibi gelmişti.

Sonra içeriye bir aristokrat girdi. Çok şık ve sakat bir adamdı. Odadaki adama dönüp bakmaya bile tenezzül etmeden ilerledi ve arkası dönük oturan kadına halinden memnun bir ifadeyle gülümsedi.

Sonra yılan tıslamasına benzeyen sesiyle, "Seyretmek hoşuna gidiyor, değil mi?" dedi.

Kadın ayağa kalktı ve yüzünü Giuditta'ya doğru dönerek, "Seni mutlu eden şey beni de eder," dedi.

Giuditta o an kadını tanıdı; Benedetta'ydı bu. İçinden hemen oradan kaçmak geldi. Ama aksine taş kesmiş gibi gözünü delikten ayıramıyordu. Benedetta'nın da ona baktığını gördü. Fark edildiğini düşünerek uzaklaştı. Ama sonra her şeyi anladı. Benedetta orada olduğunu bal gibi biliyordu. Belki hizmetçi kız da oyun oynamış, gözetleme deliğini ona göstermek için yakalanmış gibi yapmıştı. Tabii ki uşak da bu oyunun parçasıydı. Her şey Giuditta'nın şu an yan odayı gözetlemesi için organize edilmişti.

Yeniden gözetleme deliğinden baktığı zaman Benedetta'nın ona gülümsediğini gördü. Genç kadın sonra dönüp şu an umutsuzca ağlayan adamı tutan iki hizmetkâra baktı. Soylu hilkat garibesinin elinde bir berber usturası vardı. Usturayı adamın ağzına soktu. Adam inlemeye, daha çok ağlamaya başladı.

"Söylediğin sözler için," dedi soylu ve adamın ağzını alt dudağı ile üst dudağının birleştiği noktadan başlayarak yanağına kadar kesti.

Adam kan tükürerek canhıraş bir çığlık attı.

"Temizleyin," diye adamlarına emretti soylu yaratık. Sonra Benedetta'ya dönüp, "Geliyor musun, hayatım?" diye sordu.

Benedetta arkasında Giuditta'nın korkudan taş kesilmiş halde durduğu duvara bakıp, "Hayır," dedi. "Bir randevum var."

Giuditta son bir gayretle kapıya doğru koştu ancak az önceki uşak tam karşısında duruyordu.

"Lütfen beni takip edin."

Giuditta'nın kalbi duracak gibiydi. Yine de uşağın peşine takıldı ve birlikte uzun bir koridoru geçtiler. Uyuz ve küçük birkaç köpek arkalarından havladı. Sonra uşak bir kapıyı açıp Giuditta'nın içeri girmesini işaret etti. Benedetta az önce ağzı kesilen adamın kanıyla lekelenmiş mavi ipek halının üzerinde ayakta bekliyordu. Giuditta'nın içeri girdiğini görünce ona dik dik baktı. İçinden, *ölene dek felaket, lanet ve yıkım üzerinden eksik olmasın*, diye geçirdi. Bu Yahudi kıza karşı duyduğu nefretin sınırı yoktu.

"Hoş geldin, Giuditta. Az önceki sahne hoşuna gitti mi?"

Giuditta korkudan ağzını açamadı.

"O adam benim hakkımda yakışık almayan sözler kullanmış. Ve benim sevgili prensim buna hiç tahammül edemez. Çabuk öfkelenen, acımasız biridir."

Giuditta başını salladı. Kendisini aptal ve savunmasız hissediyordu.

Benedetta büyük bir keyifle Giuditta'ya bakıyordu. Adamın onun hakkında kötü sözler söylediği doğru değildi. Ama muhtemelen Prens Contarini için bunun bir önemi yoktu. Aslında adam Prens'in aleyhinde sözler kullanmıştı ama tabii ki Giuditta'nın bunu bilmesi mümkün değildi. Benedetta'yı ilgilendiren tek şeyse bu Yahudi kızın söylediği her söze inanması ve olabildiğince korkmasıydı. Genç kıza yaklaştı.

"Neden Prens'in metresi olduğumu biliyor musun?"

Giuditta biraz daha rahat nefes almaya başlamıştı. Başını *hayır* anlamında salladı.

"Çünkü işime yarıyor. Şimdi zenginim, saygı görüyorum ve hizmet ediliyorum. Güçlüyüm." Durup bir an Giuditta'ya baktı. "İşime yaradığı için ve ayrıca Mercurio için onun âşığı oldum."

Giuditta kaşlarını çattı.

"Ne ilgisi var? Mercurio'yla..."

Benedetta ona doğru bir adım attı.

"Efendimin damarlarında dolaşan acımasızlığın farkına vardın mı?"

Giuditta başını salladı.

"Bir süre önce Mercurio Prens'i rencide etti. Kendisine de sorabilirsin." Meydan okuyan bakışlarını Giuditta'ya dikerek devam etti. "Prens beni arzuluyor, beni istiyordu. Mercurio ise beni ondan korumaya çalıştı. Prens'i aşağıladı. Araya çok güçlü bir sabıkalı girdiği için hayatı bağışlandı. Bu adamın adı Scarabello..."

Giuditta'nın ağzı şaşkınlıktan bir karış açıldı. Bu ismi hatırlıyordu; Scarabello, Donnola'yı öldüren adamdı.

Benedetta mutluluktan âdeta şakıyarak, "Ah, demek onu tanıyorsun!" diye bağırdı. Hikâyede ayrıntılara girdikçe her şey daha mantıklı bir hale geliyordu.

"Ama yine de Prens'in Mercurio'yu öldürmek için yemin etmesine engel olamadı. Mercurio'nun neden Mestre'de yaşadığını sanıyorsun? Güzel bir köylü kızı için olmasa gerek. Orada kalıyor çünkü Venedik onun için tehlikeli bir yer. Buraya her adım atışında hayatı tehlikede."

Benedetta kısa bir süre susup Giuditta'nın, söylediklerini hazmetmesini bekledi.

"Ben şimdilik prensimi zapt edebiliyorum. Biraz da Mercurio'yu kurtarmak için onunlayım diyebilirim."

"Ya sonra?"

Benedetta başını iki yana salladı.

"Zavallı budala. Seninle görüştüğü müddetçe onu korumak gibi bir özveride bulunmak istemiyorum."

Giuditta'nın kafası iyice karışmıştı.

Benedetta sesini yükselterek, "Hâlâ anlamıyor musun?" dedi. "Mercurio'dan uzak duracaksın! Artık onu istemediğini söyleyeceksin. Tabii ki ikna edici olmak zorundasın."

Karşısında minik bir bebek varmış gibi Giuditta'nın yanağından makas aldı ve gözlerini iri iri açarak, "Aksi takdirde Mercurio'yu korumaktan vazgeçeceğim."

Giuditta şu an biraz öncekinden daha büyük bir korku içindeydi.

"Bunu neden yapıyorsun?"

Benedetta güldü.

"Çünkü senden nefret ediyorum. Çünkü sen bir halt değilsin. Çünkü sen onu hak etmiyorsun. Ve ben yaptığım fedakârlığın keyfini senin

çıkarmanı istemiyorum." Genç kıza iyice yaklaştı. "Ya ondan vazgeçeceksin ya da Prens'in onu öldürmesine izin vereceğim."

Giuditta öfkeden kıpkırmızı oldu, kalbi sıkışmaya başladı.

"Bir de onu sevdiğini mi söylüyorsun?" diye bağırdı.

Benedetta, Giuditta'nın verdiği tepkiyi görünce yüreğinde bir sızı hissetti.

"Sizin aranızda ne var?" diye sordu.

Bir kadının gözlerindeki bu ışığı çok iyi biliyordu. Giuditta, bir adamı sevmenin ne anlama geldiğini bilen gözlerle ona bakıyordu. Bir adamın ellerini, okşamalarını tanıyan, onunla doyumu tadan bir kadın gibiydi. "Yoksa onunla yattın mı?" diye sordu buz gibi bir sesle. Aslında buna cevap beklemiyordu çünkü cevabı Giuditta'nın gözlerinde çoktan okumuştu. Yüreğindeki sızı daha da büyüdü, yumruklarını sıktı ve avına saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi dişlerini gıcırdattı.

Giuditta utandı ve bir adım geri gitti.

"Orospu!" diye bağırdı Benedetta ve genç kıza vurmak için bir elini havaya kaldırdı ama kendine engel oldu. "Yahudi fahişe!" dedi burnundan soluyarak. "Evet, onu seviyorum. Onu öldürecek kadar çok seviyorum." Giuditta'ya dik dik baktı. "Ama sen bunu anlayamazsın çünkü sen bir kadın değilsin. Sen yüreği kupkuru, vajinası ıslak bir şırfıntısın. Bir kadın sevdiği erkek için her şeyi yapmaya hazırdır; hatta onu öldürmeye bile. Evet, öldürmeye bile."

Benedetta'mn gözlerindeki nefret o kadar yoğun, o kadar belirgindi ki Giuditta bir adım daha geriledi.

"Ya sen? Sen aynısını yapabilir misin? Hazır mısın? Gerekirse ondan vazgeçmeye hazır mısın?"

Benedetta biraz sakinleşmeye ve sesini kontrol etmeye çalıştı.

"Şu zavallı, renksiz hayatında sana bir kez olsun gerçek bir kadın gibi davranma fırsatı veriyorum. Onu sevdiğini göster. Terk et, uzaklaş ondan." Bir parmağını Giuditta'nın yüzüne doğru salladı. "Ve mutlaka sana inanmasını sağla. Onunla gizlice görüştüğünü öğrenirsem..."

Bilerek cümlesini yarıda bıraktı ve öfkeden âdeta alev saçan gözlerini Giuditta'nın gözlerine dikti. Sonra aniden geri döndü ve tavandan sallanan bir kordonu çekti. Kapı açıldı ve az önceki hizmetkâr eşikte belirdi.

"Bu Yahudi fahişeyi dışarı at!"

Giuditta kendini sokağa atar atmaz elini göğsüne koydu. Sağlıklı şekilde düşünemiyor, olanlara inanası gelmiyordu. Bir duvara dayandı. Etrafından gelip geçenleri fark etmiyordu. Heyecan ve düşünce fırtınası sakinleşmeye başlarken genç kız da derin derin nefes almayı başarabildi. Etraflıca düşünmesi gerekiyordu. Benedetta'nın yalan söylemediğinden nasıl emin olabilirdi? Nasıl? Bunun tek bir yolu vardı: Mercurio. Ona Prens Contarini'yi sorabilirdi... Ama bir anda aklı başına geldi. Hayır. Hayır, Mercurio'ya soramazdı. Eğer bunu yapacak olursa ve Mercurio da Benedetta'nın dediklerini doğrularsa Giuditta'yı görmemeyi asla kabul etmezdi. Tüm hikâyeyi Benedetta'nın herhangi bir nedenle uydurduğunu anlardı. Giuditta onun ismini vermese bile Mercurio, Benedetta'nın bir şekilde işin içinde olduğunu anlardı. Bu çok büyük bir riskti ve Giuditta bunu göze alamayacağını çok iyi biliyordu. Mercurio'nun hiçbir mantıklı neden olmaksızın Mestre'ye taşındığı doğru muydu? Cevap, evetti. Mercurio, Scarabello'yu tanıyor muydu? Cevap, yine evetti. Karar vermesi için elinde olanlar bunlardı.

Benedetta'nın ne söylemek istediğini anlamıştı. Eğer Mercurio'yu gerçekten seviyorsa onun katledilmesine izin veremezdi. Her ne kadar henüz tam olarak emin olmasa da ondan uzaklaşmalıydı. Prens denen o canavarın neler yapabileceğini az önce kendi gözleriyle görmüştü, Benedetta'nın nefretinin ne denli büyük olduğunu anlamıştı. Gördükleri gerçekti. Benedetta'nın hikâyesi de gerçek olmalıydı ve bu yüzden Mercurio'nun hayatını riske atamazdı.

"Seni seviyorum..." diye mırıldandı ancak Mercurio'nun ismini söylemeye cesaret edemedi.

Yere kapaklandı. Artık nefes alamıyor, ağlayamıyor, hatta düşünemiyordu. Aklındaki tek şey şu andan itibaren kendi hayatının da bitmiş olduğuydu.

Yattığı yerden kalkmadan ve gelip geçenlere aldırmadan saatlerce öyle kalakaldı. İyice karanlık çöküp Yahudi hapishanesine dönme zamanı gelince toparlandı ve yorgun adımlarla yürümeye başladı.

Gettonun köprüsüne geldiği zaman babasının da bir tekneden indiğini gördü.

"Nereden geliyorsun?" diye sordu Isacco.

"Hiç bir yerden," diye cevap verdi Giuditta zor duyulur bir sesle, başını yerden kaldırmadan.

"Ne yaptın bütün gün?"

"Hiç."

Sessizce eve yürüdüler. Kapıyı açtıkları zaman Giuditta babasına yazdığı mektubun hâlâ masanın üzerinde durduğunu gördü.

Isacco da kâğıdı görmüştü. Başıyla işaret ederek, "O da ne?" diye sordu.

Giuditta mektubu aldı.

"Bir parça kâğıt işte."

"Ne yazıyor?"

"Anlamı olmayan saçma sapan bir şeyler," dedi Giuditta ve kâğıdı ateşe attı.

Isacco kızına biraz daha dikkatle baktı.

"İyi misin?"

Giuditta mektubu ve onunla birlikte hayatını da yutan ateşe bakıyordu.

"Şey için mi yazmıştın? Şu Mercurio..."

Giuditta aniden dönüp babasına baktı. Yüzü hem öfkeden hem de duyduğu acıdan alev alev yanıyordu.

"Asla!" diye bağırdı. "Bir daha asla onun adını duymak istemiyorum! Bunu kafana iyice sok! Asla!"

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Venedik - Mestre

69

"Bitti... Seni bir daha görmek istemiyorum. Beni arama."

Mercurio yüzünde aptal bir gülümsemeyle Giuditta'ya bakıyordu. Genç kızın şaka yapmadığını biliyordu. Buna rağmen duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. Sinirlerine hâkim olamadığı için hâlâ sırıtır gibi Giuditta'ya baktığının farkındaydı ama toparlanmayı başaramıyordu. Birazdan ağlamaya başlayacağından korkarak etrafına bakındı.

Artık karanlık iyice çökmüştü. Geciken birkaç Yahudi de onların farkına bile varmadan koşarak köprüden geçip gettoya giriyordu.

O sabah Isacco belki de utandığını belli etmemeye uğraştığı için asık bir suratla Mercurio'ya bir not uzatmıştı. Notta o akşam Marangona çalmadan hemen önce Cannaregio'nun ahşap köprüsüne gelmesi yazılıydı. Büyük bir inatla birlikteliklerini önleyen Isacco'nun bizzat kendi eliyle Giuditta'dan bir not getirmesi elbette ki Mercurio'ya garip gelmişti. Buluşma noktasına koşar adım giderken hâlâ garip bir şeylerin varlığını hissediyordu. Ama şu an olanları bir an bile düşünmemişti.

Dönüp yeniden Giuditta'ya baktı. Yıldızsız ve mehtapsız gecede genç kızın yüzünü seçmek neredeyse imkânsızdı. Başını iki yana salladı.

"Olmaz..." dedi. "Hayır."

"Üzgünüm ama beni bir daha arama," dedi Giuditta.

Genç kızın sesi sert değildi ama uzaktı. Bakışları buz gibi değildi ama soğuktu.

"Ama neden?" diye zar zor sorabildi Mercurio.

"Seni sevmediğimi fark ettim..."

Giuditta'nın ses tonundan bir şey anlamak çok zordu.

Mercurio öldüğünü zannetti. Genç kıza arkasını döndü. Saatlerce koşmuş gibi zor nefes alıyordu. "Buna inanmıyorum," dedi alçak bir sesle.

"Seni artık görmek istemiyorum," diye devam etti Giuditta.

Mercurio'ya genç kızın sesi titriyormuş gibi geldi. Hemen Giuditta'ya doğru döndü.

Giuditta yumruklarını sıktı. Tırnaklarının etine girdiğini hissetti ama canı hiç yanmıyordu. Cemaat arasında anlatılan bir hikâye vardı. Rivayete göre bir ermiş ellerini o kadar uzun bir süre kapalı tutmuştu ki uzayan tırnakları etini delip ellerinin üzerinden çıkmıştı. Giuditta kendisinin de aynı güce sahip olması için dua etti. Sıradan bir şey söylüyormuş gibi gülümseyerek, "Seni sevmiyorum," dedi.

Mercurio başını sallayıp duruyordu.

"Hayır. Buna inanmıyorum. İnanmıyorum..."

"Gözlerime bak," dedi Giuditta. Her an pes etmekten korkuyordu. Oysa sakin olmalı, Mercurio'yu kendisine inandırmalıydı.

"Se-ni sev-mi-yo-rum."

Mercurio boş gözlerle genç kıza bakıyor, âdeta onu tanımakta güçlük çekiyordu. Nefesini tutup ellerini göğsüne koydu.

"Bana bak," diye tekrarladı Giuditta. Mercurio'nun gözlerinin içine bakmasını bekledi. Bir yandan da karanlığın kendi gözlerindeki acıyı gizlemesi için dua ediyordu.

"İyice bak. Acı görüyor musun? Ya umutsuzluk? Korku görüyor musun ya da yalan?"

Giuditta'nın sesi çok sakindi. İçinde ise fırtınalar kopuyor, o an orada ölmek istiyordu. "Yok, değil mi?" diye devam etti sesini alçaltarak. "Bunların hiçbiri yok. Sen gözlerime bakıyorsun ve sadece... Ne görüyorsan onu görüyorsun. Yani hiçbir şey. Neden mi? Çok basit çünkü seni artık sevmiyorum."

Mercurio, Giuditta'ya doğru bir adım attı.

Genç kız irkildi.

Mercurio ona dokunmak için elini uzattı.

"Hayır!" dedi Giuditta. Şu an Mercurio'nun kendisine dokunmasına dayanamaz, her şeyi mahvederdi. "Hayır," dedi dümdüz bir ses tonuyla.

Mercurio elini geri çekti. "Buna inanamıyorum..." diyordu hâlâ. Ama sesi gittikçe daha az duyulur hale geliyordu.

"Bir şey oldu," dedi Giuditta. "Daha önce tahmin edemediğim bir şey..."

"Ne?"

"Önemi yok... Artık önemi yok."

Mercurio hâlâ inanmayan gözlerle ve sersemlemiş gibi Giuditta'ya bakıyordu.

"Bu kadar acımasız olmayı nasıl beceriyorsun? Ben... Ben..."

O sırada Marangona'nın son vuruşları Venedik semalarını çınlattı.

"Affedersin..." dedi Giuditta. "Gitmem gerekiyor."

Döndü ve en azından gettodan içeri girene kadar yere düşmemek için dua ederek yürümeye başladı.

"Giuditta," diye seslendi Mercurio arkasından.

Giuditta gözlerini kapadı, dudaklarını ısırdı ama durmadı.

Az ötede gezgin bir çalgıcı elindeki lavtasıyla hüzünlü bir melodi çalmaya başladı.

Mercurio genç kızın arkasından bir kez daha seslendi.

"Giuditta..."

Giuditta yoluna devam etti. Köprüyü geçip gettonun kapısına doğru ilerledi.

Çalgıcı lavtasını çalmaya devam ediyordu. Melodi hüznün uçurumlarını daha da derinleştiriyordu. Kemer altının dar köşelerinden yansıyan notalar hayalî bir şarkının tayfları gibiydiler. Havadaki insan sidiğinin kokusu duvarların diplerinde oluşan küf kokularına karışıyordu.

Giuditta, Mercurio'nun kendisini takip ettiğini biliyordu. Adım seslerini duymasa da çektiği tüm acıyı hissedebiliyordu. Ama henüz yeterli değildi. Giuditta onun biraz daha acı çekmesi gerektiğini düşünüyordu.

Gettonun kapısına varmadan önce onu bekleyen delikanlıya gülümsedi. Joseph'ti bu; Isacco'nun Giuditta'yı koruması için görevlendirdiği çocuk. Giuditta onun yanağını şefkatle okşadı ve uzanıp dudaklarından öptü; uzun uzun, âdeta dünyayı umursamadan.

Tam o sırada sırtında bir ürperme hissetti. Mercurio'nun kırılan kalbidir, diye düşündü. Şimdi ondan nefret etmiş olabilirdi. Belki de gözünde basit bir fahişeden başka bir şey değildi artık.

Joseph'in elini bırakmadan başını güçlü omzuna dayadı ve kapıyı kapatmakta olan muhafızların arasından birlikte geçtiler.

Arkasından kapanan kapının gürültüsünü, sonra da sürülen sürgünün gıcırtısını duydu. Ağzını ardına kadar açtı, bacakları artık bedenini taşımıyordu. Joseph genç kızı tutmak için davrandı. Ama Giuditta tüm öfkesiyle delikanlıyı itti. Duvara yaslanıp nefes almaya çalıştı. Sonra eve doğru koşmaya başladı.

Joseph meydanın ortasında kalakalmıştı. Yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkındaydı.

Giuditta binaya girdi. Dudaklarında Joseph'in dudaklarının tadı vardı. Mercurio'nun tadından öyle farklıydı ki... İki büklüm oldu ve basamakların orta yerine kustu. Sonra sallanarak dördüncü kata çıktı. Mercurio'yla ilk kez sevişiği zaman çırılçıplak uzandığı tahta döşemeye baktı. Çatıdaki güvercinliği ve tattığı zevkin ve mutluluğun şahidi olan o güvercinleri bir daha asla göremeyeceğini düşündü. Sonra evden içeri girdi ve bitkin bir halde yere yığıldı.

Yatmaya hazırlanan Isacco odasının kapısından, "Ne oldu?" diye seslendi endişeli bir sesle. "Hasta mısın?"

Giuditta cevap vermedi.

Isacco tahta panjurları kapatmak için pencereye yöneldi.

O an gecenin içinde bağırarak bir şeyler söyleyen Mercurio'nun sesini duydu.

Isacco alelacele panjurları indirip pencereyi kapattı. Sonra dönüp Giuditta'ya baktı. Bir türlü yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Ayakta öylece hareketsiz kalakaldı.

"Tek kelime bile etme..." diye homurdandı Giuditta.

Isacco kızının çektiği acıdan paniklemiş halde odasına döndü ve kapısını kapadı.

O sırada Mercurio'nun çığlığı yeniden gecenin sessizliğini yırttı.

Giuditta ne söylediğini anlamıyordu ancak o ses ölümcül yara almış vahşi bir hayvanın son kükremesi gibiydi.

70

Mercurio bir yandan gettonun kapısına vuruyor, bir yandan da, "Sensiz ben ne yaparım?" diye bağırıyordu. "Ne yapacağım şimdi?"

"Delikanlı, kaybol!" diye seslendi muhafızlardan biri.

Mercurio onu duymadı bile. Ahşap kapıyı yumruklamaya devam etti.

"Gitmezsen kıçına tekmeyi yersin!" dedi muhafız yeniden.

Diğer muhafız, arkadaşına sakin olmasını işaret etti. Sonra Mercurio'nun yanına gitti ve elini omzuna koydu.

"Üzgünüm, delikanlı."

Mercurio yolunu kaybetmiş bir meczup gibi askere baktı.

"Bitti, öyle mi?"

"Evet, bitti," dedi diğer muhafız. "Canını sıkmaya değmez."

Mercurio aniden kapıya sırtını döndü. Yumruklarını sıktı. Ruhunda acıya yer yoktu.

Gettodan uzaklaştı.

Gerçekten de ne yapacağını bilmiyordu.

Bütün gece amaçsızca dolaştı, kemer altlarında, Venedik'in dar sokaklarında yürüdü, meydanları, tahta ve taş köprüleri geçti. Aniden bastıran yağmurdan San Marco'nun revaklarına sığınarak korundu. Yağmur dinince bazilikanın ıslak basamaklarına oturdu. Sonra yeniden yürümeye başladı.

Gün ağarmaya başlayıp gecenin karanlığı aydınlandıkça kendisini daha kötü hissediyordu.

Gecenin karanlığında acısını içine sindirmek daha kolaydı sanki. Ancak hayatına gün ışığında bakmaya ve gerçeği görmeye hazır değildi.

Güneş evlerin tepelerinden görünmeye başlayınca Giuditta sız başlayan ilk gününden kaçabilirmiş gibi koşmaya başladı.

Kuytu bir kemer altına saklandı. Ancak güneşin ışıkları kemer altının loşluğunu da yakalayınca bir tekneye atlayıp Mestre'ye döndü. Anna'nın evine vardığı zaman saat bayağı ilerlemişti.

Bostandan geçerken Isacco'nun ona baktığını ve gözleri birbirine değer değmez adamın başını önüne eğdiğini gördü. Kendisini aşağılanmış, yaralanmış hissetti. Yumruklarını sıkıp Isacco'ya doğru koşmaya başladı.

"Ne diye böyle suratsızsın, aşağılık herif?" diye bağırdı. "Bayram yapman gerekmiyor mu, adi pezevenk? Kazandın işte! Sen kazandın!"

Komutan Lanzafame olası bir kavgaya engel olmak için ikisinin arasına girdi. Ama Isacco, Lanzafame'nin kolunu tuttu.

"Bırak, karışma."

Bir an için Mercurio'yla göz göze geldiler.

Mercurio o an Isacco'nun gözlerinden bağışlandığını okudu. Aniden daha aşağılanmış, daha öfkeli hissetti.

"Hoşuna gitti mi? Şimdi mutlu musun? Şu an mutlu musun, budala herif? Şu an!"

Boynunun damarları fırlamış halde, dudaklarından salyalar akarak bağırdı.

"Budala! Budala! Mutlu musun?"

Bağrışmaları duyarak evin kapısına çıkan Anna, "Mercurio!" diye seslendi.

Mercurio dönüp kadına baktı.

"Sen de siktir git, Anna!"

Sonra koşarak uzaklaştı.

Balıkçılar rıhtımına gelince Tonio ve Berto'dan onu Venedik'e götürmelerini istedi. Rialto'da indi ve Castelletto'ya doğru koştu.

Kulelerin arasındaki avluya geldiği zaman etrafına bakındı. Giuditta'yla sevişmeden önce onu tahrik eden genç kızı arıyordu. Fakat etrafta o kadar çok fahişe vardı ki onu bulamıyordu.

Bunun üzerine onu çekerek alt kattaki odasına götüren fahişeye itiraz etmedi. Kadının elbiselerini âdeta yırtarak üzerinden çıkardı. Göğüslerini avucunun içine aldı ve kadının canını yakana kadar göğüs uçlarını ısırdı. Sonra da fahişeyi az önce bir sıçanın küflenmiş bir parça ekmeği yediği masanın üzerine yüzükoyun yatırdı. Pantolonunu dizlerine kadar indirdi, kadının bacaklarını iki yana açtı ve şiddetle

içine girdi. Var gücüyle fahişenin bedenine saldırıyor, âdeta onun içinde kaybolmak, kendisini yok etmek istiyordu. Ya da sanki o kadın tüm öfkesini, acısını, hayal kırıklığını, pisliğini atabileceği bir çöp kovasıydı.

Orgazma vardığı an inledi, dişlerini sıktı. Tırnaklarını etine geçirene kadar kadının dolgun kalçalarına asıldı.

Fahişe acıyla bir çığlık attı.

Mercurio kadının sırtına bir yumruk indirmek için elini havaya kaldırdı.

"Hayır, lütfen," diye inledi fahişe korku içinde. "Yalvarırım bana bir kötülük yapma."

Mercurio nefes nefese kalmış bir halde kadının içinden çıktı. Elini indirdi ve pantolonunu yukarı çekti. Cebinden çıkardığı parayı masanın üzerine fırlattı. Sonra da sallanarak, az önce bir kadına vahşi bir hayvan gibi davrandığı odadan çıktı.

Fahişe, Mercurio'nun iyice uzaklaştığından emin olunca arkasından, "Orospu çocuğu! Bok herif!" diye bağırdı.

Mercurio kadını duymuştu ama umursamadı. Ellerine bakıyordu; âdeta kanla kirlenmiş ellerine.

Artık bacaklarında derman kalmamıştı. Ama ayaklarını sürerek ağır ağır yürümeye devam etti.

Santa Giustina Kanalı'na vardı ve kanalın lagüne açıldığı yere kadar yürüdü. San Michele Adası'na baktı. Her zamanki kadını, her zamanki oğluyla birlikte sallanan köprünün ucundaki tuvaletin önünde gördü. Sıçan ve dışkıyla dolu çamurlu suya baktı. Havayı ağırlaştıran çürük balık kokularını aldı. Bir sarhoşun yüzükoyun çamurun içine düşüşünü seyretti. Elindeki çubuklarla gülerek savaş oyunu oynayan küçük çocuklara baktı.

Bakışları dalgınlaştı ve o anda kendisini Tiberina Adası'nın karşısındaki Roma lağım çukurlarında gördü. Sonra Ölü Gömücü'nün yatakhanesindeki branda yatakların birinde zincire bağlanmış haldeydi. Bir cenaze törenine bile hakları olmayan fakir cesetlerinin üzerine toprak ve kireç dökerken gördü kendini. Şimdi de San Michele Arcangelo Yetimhanesi'nin buz gibi odalarından birindeydi. Soğuktan kıpkırmızı olmuş parmaklarını, morarmış tırnaklarını ve ellerindeki pis sargıları gördü. Rahiplerden birinin incecik söğüt dalıyla çıplak ve

zayıf sırtına indirdiği darbeleri gördü. Yemekhanede tahta kaplarda dağıtılan ve içinde hiçbir şey olmayan et suyunu gördü.

Ve sonra gözlerinin önüne o güne dek hiç görmediği bir şey geldi.

Az önce Castelletto'da becerdiği fahişeye benzeyen yorgun bir kadın ayaklarını sürerek yetimhanenin basamaklarını çıkıyordu. Kadının elinde çaput bezlerine sarılı yeni doğmuş bir bebek gördü. Bu bebek kendisiydi. Kadının bebeği taşın üzerine bırakışını gördü. Ve az önce kendisinin de bir fahişeye yaptığı gibi ona sahip olan tüm erkeklere karşı duyduğu öfkenin bir benzeriyle, "Umarım geberirsin, piç kurusu," diyişini duydu.

Öfke. Öfke yaratan öfke. Öfkeden yaratılan öfke. Sonu olmayan bir öfke zinciri.

O anda Mercurio bir şeyin daha farkına vardı. Hâlâ oradaydı, hâlâ doğduğu anın esiriydi. Sanki bırakıldığı o taşın üzerinden hiç alınmamıştı. Annesinin öfkesiyle besleniyor ve bu öfke sayesinde hayatta kalıyordu. Bundan asla kurtulamayacağından emindi. Herhangi bir direnme nafile, herhangi bir umut aptalcaydı.

Onun gibi insanlar hareket eden kumların içinde doğardı ve bu kumlardan kimse kurtulamazdı.

Sağ tarafına döndü.

Olmolu Zuan gemiyi kuru havuza çekmiş, omurgasını da kalın kütüklerle desteklemişti. Kızak bölümünün çatısı da tamir edilmişti.

Mercurio yaklaştı. Giuditta'yı alıp daha güzel bir dünyaya, özgür bir dünyaya götürmek istediği gemiye baktı.

Eğilip yerden bir taş aldı ve var gücüyle geminin omurgasına fırlattı.

Arkasında bir gürültü duydu. Mosé yanma gelmişti ama ona yaklaşmaya çekiniyordu. Kuyruğunu kısa aralıklarla sallayarak alçak bir sesle iniltiler çıkarıyordu.

Mercurio bir taş daha alıp yeniden gemiye fırlattı.

Bu kez iyice korkan Mosé, Mercurio'nun yanından koşarak uzaklaştı.

"Kim var orada?"

Mercurio cevap vermedi.

Yaşlı Zuan gelenin Mercurio olduğunu anlayınca, "Ah, sen miydin?" dedi. "Hayrola?"

Mercurio dönüp ihtiyara baktı.

"Batır şunu."

"Sen ne diyorsun, evlat?"

Zuan'ın yüzündeki korku köpeğininkinden daha beterdi.

Mercurio âdeta sadece nefretten oluşan bir ses tonuyla, "Onu batıracak paran olmadığını söylüyordun, öyle değil mi?" dedi. Cebinden gemiyi almak için ayırdığı on bin altını çıkardı ve yere fırlattı.

"İşte şimdi paran var. Gemiyi bana sattın. Artık gemi benim ve ben de sana onu batırmanı söylüyorum."

Zuan'ın dişsiz ağzı ardına kadar açıldı. Gözlerine yaşlar doldu. Başını iki yana sallamaya başladı. Sonra köpeğine baktı ve kollarını iki yana açarak, "Mosé'yi artık deniz tutmuyor..." dedi. "Birkaç kere denedik..." Yeni konuşmaya başlayan bir çocuk gibi kekeliyordu. "Artık onu deniz tutmuyor..."

Mercurio cevap vermedi. Bakışlarını lagüne, San Michele Adası'na dikmişti ama aslında hiçbir yere bakmıyordu.

Zuan'ın sesine o eski hüzün çökmüştü.

"Böylece yakında denize açılabiliriz ve..."

"Batır onu!"

71

"Neler oldu?" diye sordu Komutan Lanzafame.

Isacco dönüp askere baktı.

"Boş verin... Canımı yakıyor."

"Neler oldu?" dedi Lanzafame yeniden. "Nedir bu çocukla olanlar?"

"Bilmiyorum. Giuditta artık onun adını bile duymak istemiyor."

"Öyleyse çocuk haklı. Bayram etmen gerekir."

"Öyle." Isacco başını üzüntüyle iki yana salladı. "Ama tam tersi, çok üzgünüm. Çok canım yanıyor. Zavallı çocuk... Onun için böyle söyleyeceğimi asla tahmin etmezdim."

"Neden?"

"Çünkü..." Isacco hayal kırıklığına uğramış gibi yüzünü buruşturdu. "Çünkü bunu başarabilmek için her şeyini ortaya koymaya hazırdı. Ve şimdi artık her şeyden vazgeçecek."

"Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Çünkü karakterinin karanlık tarafı ona bunu söyleyecek." Isacco dudaklarını ısırdı. "Ona diyecek ki... *Uğraşmaya değmez.*"

"Senin de mi başına geldi?" dedi Lanzafame alçak sesle.

"Sürekli," diye cevap verdi Isacco. "Sürekli."

"Ama sen vazgeçmedin ve işte buradasın. Her şeye ve herkese rağmen bulaşıcı bir illetle savaşan fahişelerin doktoru."

Isacco, Komutan'a baktı. Gözleri yaşlanmıştı.

"Ben ondan daha şanslıyım. Karım var. Şu an nerede olursa olsun bir eli hep üzerimde, gece ve gündüz beni koruyor. Ama o çocuk... O çocuğun hiç kimsesi yok."

"Ortada bir ölü olmadan cenaze töreni yapıyorsun, Doktor."

"Umarım siz haklı çıkarsınız."

Isacco etrafına bakındı. Ahırda bekleyen bir sürü iş vardı.

"Bayağı gerideyiz. Hastalık bizden önde gidiyor. Bu gidişle kökünü kazıyamayacağız galiba."

Lanzafame havayı kokladı.

"Bir de olumlu tarafından bak, Doktor. En azından davar kokusu kayboldu. Donnola'nın hakkı varmış; siz Yahudiler kendinize acımaktan başka bir şey yapmıyorsunuz."

Isacco hüzünlü bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi bize ne kadar yararlı olurdu. Sahip olmayı dileyeceğim en iyi asistandı."

"Onu sana geri getiremem," dedi Lanzafame donuk bir sesle. "Ama Scarabello denen o domuz bunu pahalıya ödeyecek. Onu kendi ellerimle öldüreceğim. Sonra da baş aşağı bir ağaca bağlayıp bedenindeki tüm kanın son damlasına kadar akıp gitmesini izleyeceğim."

Aniden dışarıdan gelen bağrışmalar duyuldu.

"Neler oluyor?" dedi Lanzafame kapıya doğru giderek.

Isacco da peşinden gitti.

Yüz kadar insanın önünde duran kanlı canlı bir adam, "Siz lanet olası Yahudiler ve fahişeler!" diye bağırıyordu. "Sizi Mestre'de istemiyoruz. Gidin buradan! Defolun! Defolun!"

"Defolun! Defolun!" diye bağırmaya başladı kalabalık. Bazılarının ellerinde dirgen ve oraklar vardı.

Ayağa kalkabilen fahişeler kapıya yaklaştılar. Bir zamanlar çekici olan vücutları ve yüzleri şimdi irinli kesecikler, yaralar, güçsüzlük, açlık ve korkudan deforme olmuştu. Birkaç gün önce Alakarga Kulesi'nden atılmışlardı. Kemiklerinde ve ruhlarında hâlâ güçsüz ve hasta halleriyle yeniden sokağa atılma korkusu vardı. Şimdiyse ellerinde olan azıcık şeyi de kaybetme düşüncesiyle paniğe kapılmışlardı.

Onları gören kalabalık daha güçlü bağırmaya başladı. Özellikle de kocalarından endişe eden kadınlar başı çekiyordu.

"Orospular! Orospular!"

"İçeri girin," diye emretti Lanzafame ama kadınlar taş kesilmiş gibiydiler.

Kalabalığın içinden bir kadın öne çıktı ve "Lanet olası fahişeler!" diye bağırarak yerden bir taş alıp ahırın girişine fırlattı. Taş fahişeler-

den birinin dizine isabet etmişti. Dengesini kaybeden kadın bir çığlık atıp yere kapaklandı.

Fahişe inek pisliği kokan çamurun içine düşer düşmez halk daha çok galeyana geldi. Hep birlikte ahıra doğru yürümeye başladılar.

Lanzafame kılıcını kınından çıkardı ve kalabalığa doğru, "Durun!" diye bağırdı. Ama yalnızdı. Scarabello'dan kaçınma gereği kalmadığı için adamlarını geri göndermişti.

"Durun!"

Kalabalık yavaşladı ama durmadı ve tıpkı kıyıya vurmaya hazırlanan koca bir dalga gibi kaynamaya başladı.

Anna kalabalığın önünde durup, "Durun!" diye bağırdı. "Tanrı adına durun!"

Protestoyu başlatan adam, "Çekil aradan, Anna!" diye bağırdı. "Bu fahişeleri ve Yahudi'yi buraya getirdiğin için sen de Tanrı'nın lanetine uğrayacaksın!"

Sonra da Anna'yı itti.

Anna yere düştü.

Lanzafame kılıcını hâlâ kalabalığa doğru tutarak Anna'ya doğru atıldı. Kalabalık kılıcın önünde durdu ancak arkadan itmeye ve bağırmaya devam ediyorlardı.

"Gelin! Çabuk olun!"

Lanzafame kalabalığı birkaç saniyeden fazla durduramayacağını bildiği için Anna'nın kalkmasına yardım etmeye çalıştı.

Anna ise korkudan donakalmıştı. Yerinden kımıldayamıyordu.

Kalabalık dalgalanıyor, homurdanarak birbirini itiyordu.

"Hadi, kadın. Kımıldan!" dedi Lanzafame öfkeyle.

Anna yerden kalkmak yerine koluyla yüzünü kapadı.

O sırada Mercurio ortaya çıkıp Anna'nın kollarını tuttu.

"Bırakın, ben yardım ederim." Sonra da Anna'ya eğilip, "Hadi toparlan!" dedi. "Gitmeliyiz."

Anna uykudan uyanır gibiydi. Lanzafame elindeki silahla kalabalığı yavaşlatmaya devam ederken kalkıp ahıra doğru koştu.

Ahırın kapısından girer girmez Mercurio'nun koluna yapıştı.

"Neden? Neden?" diye tekrarlıyordu.

"Çünkü hayat tam bir bok çukuru," dedi Mercurio buz gibi bir sesle. "Bu yaşta hâlâ anlamadın mı?"

Sonra kalabalığın başındaki adamın üzerine gitmek için davrandı.

Isacco, Mercurio'yu bileğinden yakaladı.

Mercurio öfke dolu bakışlarını adama dikti. Isacco bakışlarını kaçırmadı. Bir yandan da Mercurio'nun bileğini sımsıkı tutmaya devam ediyordu.

O sırada onlara doğru bir taş yağmuru başladı.

"İçeri girin! İçeri girin!" diye bağırdı Lanzafame.

Mercurio, Isacco'nun elinden kurtuldu ve atılan taşları toplayıp hâlâ etkisi altında olduğu tüm öfkesiyle kalabalığa geri fırlattı.

Kalabalığın içinden isabet alan birkaç kişi yere yığıldı. Bu uyarı insanları biraz korkutmuştu. Çoğu durdu. Hâlâ ilerlemekte olanlar da kendilerini yalnız görünce yavaşlayıp arkalarına baktı. Ama hemen sonrasında onları durduran olayı yeni anlamış gibi toparlanıp daha güçlü bağırmaya başladılar.

Isacco birkaç adım öne çıkıp, "Size ne zararımız var, iyi insanlar?" diye sordu.

"Mestre'de Yahudileri ve fahişeleri istemiyoruz," diyen sesler yükseldi kalabalıktan.

"Ama neden? Onlar sadece hasta kadınlar..."

"Orospu onlar! Orospu!"

"Ben de doktorum..."

"Yahudi! Lanet olası Yahudi!"

Lanzafame, Isacco'nun yanına geldi.

"İçeri gir, Doktor."

"Hayır!" diye bağırdı Isacco. "Korkarak yaşamak buraya kadar! Artık yeter!"

Mercurio kapının önünde durmuş, kalabalığa bakıyordu. İnsanların gözlerinde nefret vardı; nefret, öfke, umutsuzluk. O gözlerde kendisini gördü. İçinde debelendikleri hareket eden kumları gördü. Hepsi çoktan ölmüştü, kaderlerinin içinde boğularak ölmeye mahkûmdular; tıpkı kendisi gibi.

O sırada genç bir adam öfke ve nefretle kaynayan kalabalığı yararak öne doğru çıktı. Güçlü kuvvetli, sarışın ve uzun boylu genç adam gözlerini Isacco'ya dikmiş, ağır adımlarla ilerliyordu. Sadece tek kolu vardı. Diğeri dirsek hizasından kesilmişti.

Aniden herkes sustu; saldıranlar da saldırılanlar da.

Genç adam gelip Isacco'nun karşısında durdu.

Mercurio gencin gözlerinde ne nefret ne de öfke gördü.

Genç adam, Isacco'ya gülümsedi.

Isacco nasıl davranacağını bilemeden ona bakıyordu.

Bunun üzerine sakat genç kesilen kolunu tutup Isacco'ya gösterdi.

"Bunu siz kestiniz," dedi neşeli bir sesle. Sonra kalabalığa döndü ve aralarında birini arıyormuş gibi bakındı.

"Susanna!"

Kesik kolunu hâlâ havada tutarak, "Kolumu bu doktor kesti!" diye bağırdı.

Neler olduğunu anlayamayan kalabalığın içinden uğultular yükseldi.

Uzun sarı saçlı bir genç kız kucağında bir bebekle kalabalığın arasından çıktı. Gözü genç adamdaydı.

Mercurio genç kızın da gülümsediğini fark etti.

Genç kız adamın yanma geldi. Kucağındaki bebeği ona verdi ve sonra Isacco'ya doğru yürüdü. Tam karşısına geldiği zaman kendisini yere attı ve Isacco'nun elini tutup öptü.

"Tanrı sizi korusun..." dedi gülümseyerek. "Tanrı sizi korusun, bayım."

Genç adam sağlam kolunda bebeğini tutmaya devam ederek kesik kolunu halka doğru salladı.

"Hayatımı kurtaran bu doktordur!" diye bağırdı zafer kazanmış bir edayla.

İnsanlar kafaları karışmış bir halde birbirlerine bakıp fısıldaşırken fahişeler de yeniden ahırın kapısında toplanmaya başlamıştı. Bu sırada otuz yaşlarında bir genç adam da kalabalığı yararak öne çıktı. Bir bacağı yoktu ve koltuk değnekleriyle yürüyordu. Isacco'ya gülümseyip onu başıyla selamladıktan sonra kesik kollu gencin yanında durdu. Karısı da hemen gelip eşinin yanına geçti. Sonra sırt sırta vermiş iki gazi daha yanlarında eşleri ve çocuklarıyla gelip diğerlerinin yanında durdu. Başları dik ve gururlu bir şekilde Doktor'u selamladılar.

Bacağından geri kalana deriyle bağlanmış tahta bir protez taşıyan başka bir gazi, "Onun sayesinde hâlâ yürüyor ve nefes alıyorum. Sana minnettarım, Doktor!" diye bağırdı.

Daha sonra kalabalığın içinden birbiri ardına çıkan gazilerle ortada bir sakat ordusu oluştu.

Kiminin kolu yoktu, kiminin bacağı. Kiminde sadece birkaç parmak kalmıştı, kimiyse tek gözlü ya da kördü. Kimininse Venedik yolunda Lanzafame'nin zaferden dönen ordusuyla karşılaşan Isacco tarafından dikilen yaraları çoktan kapanmıştı.

Isacco derin bir duygu seliyle altüst olmuş haldeydi.

Lanzafame kulağına eğilip, "Hadi gel de hâlâ bana doktor olmadığını söyle," diye fısıldadı.

Sonra küçük ordu bir zamanlar komutanları olan Lanzafame'ye yaklaştı.

"Bizi de hesaba katın, komutanım," dediler.

Lanzafame yaşlar içinde kalmış gözlerle hepsine tek tek baktı ve kollarını göğe doğru kaldırıp, "Tanrı aşkına!" diye bağırdı. "Hayatım boyunca bu kadar sıra dışı bir ordum hiç olmamıştı!"

Kalabalıktan çıt çıkmıyordu.

Mercurio, insanların gözlerindeki öfke ve nefretin güneşin ilk ışıklarıyla kaybolan çiy damlacıkları gibi kaybolduğunu gördü. Ayaklarına baktı. Artık hareket eden kumlar yoktu, bu insanların ruhları da o andan itibaren özgür kalmıştı.

Anna'ya döndü.

"Dün olanlar için üzgünüm..."

Anna, Mercurio'nun elini tutup sıktı.

"Böyle bir şeyi görmek için bile yaşıyor olmak ne kadar güzel, öyle değil mi?"

Mercurio cevap vermedi. Henüz buna gücü yoktu.

Koltuk değnekleriyle yürüyen genç adam, "Yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

Bir başkası, "Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi.

O sırada kolu kesik olan gazi, "Etrafınıza baksanıza, budalalar!" diye bağırdı.

Genç kadınlardan biri, "Siz erkekler, kireçleri hazırlayıp badanaya başlayın," dedi. "Bizler de artık ellerine erkek eli değmeyecek şu zavallılara bir bakalım."

Kadınlar gülüşerek ahıra doğru yürüdüler.

Kesik kollu genç, "Ya siz ne yapacaksınız?" diye bağırdı kalabalığa. "Yardıma geliyor musunuz, gelmiyor musunuz?"

Birçoğu başlarını önlerine eğip evlerine döndü. Geri kalan birkaç kişi de onlara katıldı.

Isacco'nun gözleri Mercurio'yu aradı ve bulunca da yanına gitti.

"Bunlar senin eserin, delikanlı," dedi. "Bilmem farkında mısın ama teşekkürler."

Mercurio kaşlarını çattı.

"Artık kızınız için bir endişeniz kalmayınca yüce gönüllü olmak kolay, değil mi Doktor?"

"Delikanlı, bilmeni istediğim..."

"Saçmalamayı kesin, tamam mı? İşinize yarayanı aldınız. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu yardımı ben teklif etseydim kabul etmezdiniz. Bu yüzden oyun oynamanın bir anlamı yok."

"Haklısın. Senden özür dilemek is..."

"Benden bir bok dilemeyin, Doktor," dedi Mercurio arkasını dönüp giderken. "Özrünüz beni ilgilendirmiyor."

Artık gözlerinde nefret olmayan ve ayaklarını hareketli kumlardan kurtarmayı başaran bu insanların arasında kalmaya daha fazla dayanamayan Mercurio, Mestre'ye gitti.

Isaia Saraval'ın tefeci dükkânının önüne gelir gelmez Scarabello'yla karşılaştı.

"Payım sende mi?"

Scarabello ayaklarının üzerinde güçlükle duruyordu. Yüzü kireç gibiydi. Alt dudağı iyice şişip morarmıştı. Dudağının üstündeki yara irin toplayıp çatlamıştı. Siyah şık kıyafetleri buruşmuştu ve kir içindeydi. Parlaklığını iyice kaybetmiş olan beyaz saçlarıysa eskisinden daha seyrekti.

"Evet, çocuk," dedi. "Payın bende."

Sonra da şaşı adamına bir işaret yaptı.

Şaşı, altın rengi bir sırımla bağlanmış ağır ve büyükçe bir deri keseyi Scarabello'ya uzattı.

Scarabello keseyi alıp açtı.

Mercurio genç adamın ellerinin titrediğini fark etti.

Scarabello paraları saymak için eldivenini çıkardı. Elinin üzerini tamamıyla irinli bir yara kaplamıştı. Mercurio'nun eline baktığını fark edince, "Daha iyi günlerim olduğunu açıkça söyleyebilirim," dedi.

Mercurio sert bir ses tonuyla, "Evet, farkındayım," diye cevap verdi kısaca.

Scarabello, Mercurio'nun bakışlarından rahatsız olmuştu. "Büyümüşsün," dedi hafifçe iç çekip. "Birkaç gün içinde koca bir adam olmuşsun."

Mercurio elini uzattı.

"Paramı ver."

Scarabello, Mercurio'nun payını tek tek avucuna saydı. Sonuncusunu elinde tutup, "Ancak büyük yenilgiler büyümemizi sağlar," dedi. "Seninki hangisi?"

Mercurio parayı Scarabello'nun elinden çekip aldı.

"Sen kendi işine bak."

Şaşı gangster ileri doğru atıldı ama Scarabello zor duyulur bir sesle, "Hayır," dedi. "Para onun."

Mercurio tehditkâr bir bakışla Şaşı'yı inceliyordu.

Scarabello güldü ve adamına, "Bugünden itibaren ondan uzak dursan iyi olur," dedi. "Bu adamın artık kaybedecek bir şeyi kalmamış."

Mercurio arkasını dönüp gitmeden önce, "Her zaman büyük bir filozof oldun," dedi. Ama birkaç adım attıktan sonra durdu.

"Peki ya senin en büyük yenilgin hangisiydi?" diye sordu.

Scarabello dudağındaki yarayı göstererek, "Bu," dedi ve aniden yere yığıldı.

Mercurio, Scarabello'nun bir koluna girmiş şekilde ahıra girdiği zaman ortalığa aniden bir sessizlik çöktü.

Lanzafame yumruklarını sıkarken Isacco buz gibi bir ifadeyle yanlarına geldi.

"Daha ne istiyorsun?"

"Çok hasta," dedi Mercurio.

Bu arada Lanzafame de yanlarına gelmişti.

"Yani?"

"Yani o bir doktor."

Lanzafame belindeki bıçağı çekip Scarabello'nun gırtlağına dayadı.

"Onun için değil," dedi. "Onun için ben varım." Sonra bıçağı gangsterin gırtlağına biraz daha bastırarak, "Donnola'yı hatırladın mı, serseri?" diye sordu.

Scarabello zorlukla gülümsedi.

"Komutan... Onun öcünü almanıza... gerek yok... Kendisi tek başına... icabıma baktı." Sesi zor duyulur bir haldeydi. Dudağını işaret ederek, "Bunu bana... Donnola hediye etti..." dedi. "Beni ağır ve... acılar içinde kıvrandırarak... gelen bir ölüme... mahkûm etti. Bıçağınızın vereceği gibi... tatlı ve hızlı... bir ölüme değil..." Derin bir nefes almaya çalıştı. "Beni öldürün, Komutan... Bu ayrıcalığı... benden esirgemeyin..."

Ve sonra bayıldı.

"Onu şu yatağa yatır," dedi Isacco, Mercurio'ya.

"Aklından neler geçiyor?" diye atıldı Lanzafame. "Bu solucan, Donnola'yı..."

Fahişeler merakla etraflarında toplanırken Isacco, "Çocuk haklı!" diye bağırdı. "Ben bir doktorum ve Tanrı'nın izniyle onu iyileştireceğim."

72

Uşak dükkâna girer girmez şaşkınlıkla etrafa bakındı.

Elbiseler dört bir yana saçılmıştı. Vitrindeki manken bile yere fırlatılmış ve bu esnada tahtadan yapılmış boyalı gövdesi de parçalanmıştı.

Giuditta askılarda kalan tek tük kıyafeti de öfkeyle paralıyor ve bir yandan da, "Bu nasıl olur!" diye bağırıyordu. "Kimin yaptığını bilmek istiyorum!"

"Biraz sakin ol," dedi Ottavia yanma gidip. "Müşteri geldi."

Giuditta dönüp uşağa baktı ama onu görmüyordu bile.

"Bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum!" diye bağırmaya başladı yeniden. Şu an hissettiği tek şey öfkeydi. Mercurio'dan ayrıldığı günden beri bir damla gözyaşı dökmemişti; tek bir damla bile.

Ottavia genç kızı prova odasına doğru çekti ve içerideki uşağı işaret ederek tüccar Ariel'e, "Giuditta'yla sen ilgilen," dedi.

Giuditta bu kez dönüp terzi kadına bağırmaya başladı.

"Sen mi yaptın?" İçinde bir parça kurumuş yılan derisi bulduğu elbiseyi göstererek, "Bunu sen mi yaptın?" diye bağırdı.

Terzi kadın başını omuzlarının arasına çekti.

"Ama Giuditta..." diyebildi sadece alçak sesle.

"Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin?" diyerek araya girdi Ottavia.

"Elbiseler cam parçaları, yılan derileri ve karga tüyleriyle dolu..." dedi Giuditta. "Benim elbiselerim! Ve bütün Venedik..."

"Ah, bırak Tanrı aşkına!" diye bağırdı Ottavia, Giuditta'dan daha tiz bir sesle. "Hangi elbiseler?"

Sonra ne yapacağını bilemeden bakınan Ariel Bar Zadok'a döndü ve prova odasının kapısını kapatmadan önce, "Uyan, bayım! Uyan!" diye bağırdı.

Tüccar, uşağı ilk kez görüyormuş gibi baktı.

"Söyle, ne istiyorsun?"

"Saygıdeğer Labia, Vendramin, Priuli, Venier, Franchetti ve Contarini hanımefendilerinin elbiselerini almaya geldim."

"Ah, öyle mi?"

Ariel, dükkânı da ilk kez görüyormuş gibi bakınarak bir süre uşağa cevap vermedi. Sonra bir parmağını havaya dikerek, "Bir dakika bekle," dedi ve hızlı adımlarla prova odasına girdi.

Giuditta hâlâ öfkeyle bağırıyordu.

"Bizim kötülüğümüz için çalışan biri olmalı! Aksi takdirde kim böyle bir şey yapabilir?"

Tüccar kapıyı arkasından kapadı. Biraz sonra kapı yeniden açıldı.

"Herhangi biri olabilir!" diye bağırıyordu Ottavia.

"Hayır! Elbiseler sadece bizim atölyede dikiliyor. Bunu yapan bizim için çalışan biri, eminim. Yoksa mükemmel cemaatimiz aynı fikirde değil mi? Dertleri benimle mi yoksa fahişelerin doktoruyla mı?"

Ariel Bar Zadok elinde büyük bir paketle atölyeden çıktı. Kapıyı kapatırken utanmış bir ifadeyle gülümsüyordu.

"İşte, delikanlı," diyerek paketi uşağa uzattı. "Şans eseri önceden paketlenip ayrı bir kenara koyuldukları için bunlara bir şey olmamış..."

Uşak paketi tüccarın elinden aldı, etrafa bir kez daha bakındıktan sonra çıkıp gitti.

Ariel Bar Zadok prova odasının kapısını açıp, "Tamam, yalnızız," diye haber verdi.

Giuditta dişlerini sıkarak adama baktı ve hiç dinmeyen öfkesiyle, "Yalnızız," diye tekrarladı. "Evet, haklısın. Yalnızız."

Sonra dükkândan çıkıp günlerdir hapishane hayatı yaşadığı, babasının sorularına cevap vermediği, Ottavia'yla konuşmadığı, doğru dürüst bir şey yemediği ve tek damla gözyaşı dökmediği evine doğru yürümeye başladı.

Dalgın bir ifadeyle gettonun kapısına baktığında uşağı gördü. Adamı tanıyor gibiydi. Ancak o günlerde zihni hiçbir şeyi uzun süre saklayamıyordu, sanki karanlıkta gibiydi.

Bu arada uşak Cannaregio Köprüsü'ne çıkan kemer altında Zolfo'yla buluştu ve paketi ona verdi.

"Teşekkürler, Rodrigo."

"Yahudi kız gırtlağı kesilmiş gibi çığlık atıyordu."

"Öyledir belki."

"Nasıl?"

"Boğazını kesmişlerdir."

"Sana ne yaptı bu kız?"

"Yahudi. Bana bu kadarı yeter. Yürü hadi."

Uşak omuzlarını silkti.

"Ne diyordu peki?"

"Bütün Venedik'in bildiğini."

"Neymiş o?"

"Hanımefendilere bu elbiseleri giyerken dikkatli olmalarını söyle," dedi Rodrigo. "Senin hanımına da söyle."

"Neden?"

Uşak çok önemli bir sırra vâkıfmış gibi, "Onlara elbiseleri çok iyi kontrol etmelerini söyle," dedi. "İçlerinde bir şeyler olmasın."

"Ne olması gerekiyor ki?"

Uşak etrafına bakındı ve Zolfo'ya doğru eğilerek, "Büyü," dedi. "Sihir."

"Ne tür bir büyü?"

Uşak sesini daha da alçaltarak, "Bizim hanıma ne olduğunu sanıyorsun?" dedi.

"Bırak şu saçmalıkları!"

"Bazı şeylerle şaka yapılmaz, aklında olsun. Bir şeyi bilmek ister misin? Bu elbiseleri bana bedava bile verseler ne kızıma ne karıma giydiririm. Hatta üzerine para bile verseler giydirmem. Venedik'te herkes bu elbiselerin büyülü olduğunu konuşuyor."

"Kim konuşuyor?"

"Herkes."

"Palavracı."

Rodrigo etrafına bir göz atıp Zolfo'yu iyice yaklaştı.

"Dinle bak. Priuli Sarayı'nın kapıcısını tanıyan çamaşırcı kızın kardeşi benim tanıdığım olur. O kapıcının hanımının başına gelenler, bizim hanımın başına gelenlerden daha kötüymüş. Öyle duydum."

"Yani ne olmuş ona? Hadi, anlat çabuk!"

"Elbise alev almış."

"Yok artık."

"Doğru söylüyorum. Ve kadın elbiseyi üzerinden çıkarmayı başarmış, Tanrı'nın bir mucizesi olarak yanarak ölmemiş. Bunu bana anlatan arkadaşım elbisedeki yılan derisinin..."

"Kendi gözleriyle görmüş mü?"

"Elbette hayır, hödük. Sana söyledim ya, bunu bana anlatan arkadaşım Priuli kapıcısını tanıyan çamaşırcı kızın..."

"Olay orada mı olmuş?"

"Bilmiyorum ama o civarlarda bir yerde olduğundan eminim. Şimdi sözümü kesme de dinle. Elbisenin içinde kurutulmuş yılan derisi varmış. Elbise alevler içinde yanarken yılan derisi birden canlanmış ve herkesin gözleri önünde canlı bir yılan haline gelip sürünerek kaçmış. Ne diyorsun? Bu büyü değil de nedir?"

Zolfo bir ıslık çaldı.

"Tanrı aşkına!"

"İşte ben seni uyarmış olayım."

"Teşekkürler, Rodrigo. Sen gerçek bir dostsun. Bu anlattıklarını herkese yayacağım. Tavsiye ederim, sen de öyle yap."

"Hiç şüphen olmasın. Ha, bir de şu var; bu elbiselerde âşıkların kanı olduğu da söyleniyor..."

"Evet. Bunu kendileri de söylüyorlar."

"Öyle. Bu arada Torcello'da bir çocuk kaybolmuş. Biliyorsun, Yahudiler Hristiyan kanıyla ayinler yapıyorlar."

"Ciddi misin?"

"Evet, doğru söylüyorum." Rodrigo, Zolfo'nun elindeki paketi işaret etti. "Dikkatli ol."

Zolfo'nun gözleri şaşkınlıktan iri iri açılmıştı.

Sonra Contarini Sarayı'na gelince Benedetta'nın odasına girdi, kapıyı arkasından kapadı ve kahkahalar içinde her şeyi genç kıza bir bir anlattı.

"Şeytanın ateşinin arasından sıyrılarak kaçan yılan!"

Benedetta yatağa uzanmış bir halde Zolfo'yu dinliyordu. Yüzü bembeyazdı ve çukura kaçmış gözlerinin çevresi mosmordu.

Zolfo yatağa yaklaştı.

"Sırtındaki yanıklar geçiyor mu?"

"Evet."

"Yanık ciddi bir şeydir. Bu zehrin seni öldürmeyeceğinden emin misin?"

"Yakında bırakacağım. Herkesi benim bir büyücü kurbanı olduğuma inandırdığım zaman senin o geri zekâlı azizinden beni kutsamasını isteyeceğim ve mucizevi bir şekilde iyileşeceğim..."

"Ona böyle hitap etme!"

Benedetta, Zolfo'ya acıyarak gülümsedi.

"Ünlü olduktan sonra senin yüzüne bile bakmadığının farkında değil misin?"

"Bu doğru değil."

"Çevresindeki o dalkavuklarla beraber kibirden geberecek."

"Bu doğru değil."

"Artık onun işine yaramıyorsun."

"Bu doğru değil."

Benedetta delikanlıya baktı.

"Gerekeni yaptıktan sonra elbiseleri sahiplerine götür," diye Zolfo'ya buyurduktan sonra yatağa uzandı. Büyücü Reina'nın verdiği arsenik onu çok halsiz bırakıyordu.

Zolfo odadan çıktı. Elbiselerin dikişleri arasına cam kırıkları, kertenkele kuyrukları, kurutulmuş bir kurbağa, küçük siyah fetüslere benzeyen çürümüş ceviz parçaları yerleştirdi. Sonra da halk arasındaki popülerliğinin artmasının ardından Prens'in hiç yanından ayırmadığı Aziz'in bulunduğu salona girdi.

Peder Amadeo kadife kaplı yumuşak bir koltuğa gömülmüştü. Avuçlarını bugünkü ziyaretçilerin görebilmesi için ellerini onlara doğru açmıştı. Oturduğu köşedeki –ki bu köşe Prens tarafından özellikle ayarlanmıştı– pencereden giren gün ışığı omuzlarına vuruyor, böylece etrafında ilahî bir hale oluşmuş gibi duruyordu. Ziyaretçiler rahibe huşuyla bakıyorlardı. Bunlar genellikle cahil genç kızlar, ağzında dişi kalmamış yaşlılar ve tümör ya da bulaşıcı hastalıktan muzdarip erkeklerdi. Ve tabii ki hazır bulundukları bu sahneden avantaj elde etmeyi uman birkaç maceraperest.

İçlerinden biri Zolfo'nun yaklaştığını görünce, "Hah, işte maymuncuk da geldi!" dedi.

Her ne kadar bu lakap ona çok ağır gelse de Zolfo duymazlıktan gelip rahibin yanına yaklaştı.

"Orada durma, salak şey. Bana gölge yapıyorsun."

Zolfo rahibin diğer yanına geçti.

"Size saygılarımı sunmak istemiştim, Peder Amadeo..."

Aziz, Zolfo'ya ters ters baktı.

"Bugün üçüncü kez bana saygılarını sundun. Etrafımda vızıldamaktan başka yapacak işin yok mu senin?"

Bu sözleri duyan maceraperestlerden biri, "Vızıldıyorsa maymun değildir," dedi. "Olsa olsa bir karasinektir."

Aziz kahkahalarla gülmeye başladı.

Zolfo ise yerin dibine girmişti.

Aziz sakinleşip gülmeyi kesince ifadesiz bir bakışla Zolfo'yu süzdü ve belli belirsiz bir işaret yaptı.

İşareti fark eden Zolfo, Peder Amadeo'nun ona yazıp verdiği ve ezberlemesini istediği sözleri tekrarlamaya başladı.

"Bu gece kutsal halesiyle çevrili Bakire Meryem'i rüyamda gördüm. Torcello'da kaybolan çocuğun satanist ayinleri için Yahudiler tarafından kaçırıldığını size iletmemi söyledi."

Aziz onları sessizce izleyen seyircilerine döndü.

"Bakire Meryem bu zavallı aptalın aracılığıyla benimle konuştu. Kayıp çocuğu Yahudilerin evlerinde, pis tapınaklarında, hahamlarının yatağında aramak gerekiyor."

Küçük kalabalık huzursuzlanmaya başladı. Birbirlerini iterek, bu değerli insanın inayetli nuru ve kudretli sözlerinin onları günahtan arındıracağını umarak Aziz'e yaklaştılar. İçlerinden bazıları, "Pis Yahudiler! Şeytanın insanları!" diye homurdanmaya başlamıştı bile.

Zolfo bir süre daha Aziz'in yanında bekledi. Rahipten bir işaret, bir gülümseme geleceğini umdu. Görevini mükemmel bir şekilde yerine getirdiği için onu kutlayan bir gülümseme... Ancak Aziz ona dönüp bakmaya bile tenezzül etmedi. Bunun üzerine gidişini kimsenin fark etmediği Zolfo elindeki elbise paketiyle sessizce odadan çıktı.

Tek tek tüm elbiseleri sahiplerine teslim etti.

Birden saraya geri dönmekten korktuğunu fark etti. Artık görmezden gelemediği o yalnızlığa geri dönmekten korkuyordu. Peder Amadeo ona ihanet etmişti. Onun için hiçbir şey değildi artık, aslında hiçbir zaman da olmamıştı. Benedetta bile onu ve onun Giuditta'ya olan nefretini dikkate almıyordu.

Yalnızsın, dedi içinden.

Kendisini ellerine bıraktığı acımasız nefret sayesinde nefes aldığı, yürüdüğü, yemek yediği ve uyuduğu bir yıldan sonra ruhunda bir acı hissetti ve karnına bıçak saplanır gibi oldu; gerçek, fiziksel ve keskin bir ağrıydı bu. Dişlerini sıktı. Sonra kıyafetini kaldırıp etini kontrol etti. Görünürde hiçbir şey yoktu. Elini karnının üzerine bastırdı.

"Daha güçlü bastır..."

Bu onun sesi değildi; konuşan Ercole'ydi. Başını önüne eğip karnına baktı ve o zaman karnının da kendisine ait olmadığını fark etti, hatta acısı da ona ait değildi. Bu, ölümcül yara alan Ercole'nin acısıydı. Yere kapaklandı ve ağlamaya başladı.

"Neredesin koca kafalı hayvan? Neredesin? Seni özlüyorum... Seni çok özlüyorum..."

Yerden kalktı. Bir zamanlar olduğu gibi Ercole'nin elinden tutup Venedik sokaklarında amaçsızca dolanmaya başladı. Onun çirkin yüzünü düşündü; şimdi çok güzel geliyordu. Onun aptal bakışını düşündü; hayatında onunkiler kadar sıcak bakan başka bir çift göz görmemişti. Oysa Benedetta ve Aziz'in gözleri ölü gibi boş bakıyordu.

"Seni çok özlüyorum, çirkin suratlı aptal..."

Bu arada hiç tanımadığı, daha önce hiç görmediği bir semte gelmişti. Ahşap ya da tuğladan yapılmış basık çatılı evler âdeta çamura batmış gibi görünüyordu. Yollardaki yer yer açılmış lağım deliklerinde kedi büyüklüğünde sıçanlar yüzüyordu.

Ercole'yi düşünerek başını göğe kaldırdı.

"Neredesin?"

Bir süre için Benedetta'nın onu sevebileceğini düşünmüştü ama öyle olmamıştı. Az öncesine kadar Aziz'in ona sevgi verebileceği umuduna sarılı yaşamıştı. Oysa ne o ne de Benedetta sevginin ne demek olduğunu biliyordu. Benedetta ve Aziz tıpkı onun gibi karanlık yaratıklardı; nefretle yoğrulmuş yaratıklar. Hiçbiri Ercole gibi değildi.

Durup etrafına bakındı ve Ercole yakınlardaymış gibi, "Neredesin?" dedi yeniden.

Sol yanından bir gülüşme sesi duyuldu.

"Buradayım."

Zolfo dönüp baktı. Yarısına kadar çamura gömülmüş ahşap bir çitin arasından beş yaşlarında bir çocuk kafasını çıkarmış, ona ba-

kıyordu. Üstü başı leş gibiydi. Kısa paçalı pantolonunun altına biri neredeyse paramparça olmuş tahta takunyalar giymişti. Üst dudağına yapışan sümük artık iyice kurumuştu. Elinde iki parça tahtadan yapılmış bir oyuncak tutan çocuk ona gülümsüyordu. Zolfo çocuğun elindeki oyuncağa baktı. Tahtalara o kadar garip bir şekil verilmişti ki hayvan, boynunun üzerinde yürüyor gibiydi.

Çocuk, Zolfo'nun Ercole'ye sorduğu soruya cevap vererek, "Buradayım," dedi yeniden.

Zolfo içinden Benedetta, Aziz ve kendisinin Tanrı'nın sevgi vermeyi unutarak yarattığı birer zavallı olduğunu düşünüyordu.

"Seni gördüm," dedi çocuğa.

Şeytan da içlerindeki bu boşluğa çift dozda nefret eklemişti.

Aklında nefretten ve kendi karanlık doğasından doğan bir düşünce oluşmaya başlamıştı.

"Annen nerede?" diye sordu çocuğa.

Çocuk başparmağını ağzına sokup emmeye başladı. Sonra elini kaldırıp garip hayvanının boynunu salladı.

Benedetta ve Aziz gibi insanlardan sevgi beklemesi çok yanlıştı. Dolayısıyla bunu onlara tanıdıkları tek duyguyla ödetebilirdi: nefret. Onların dikkatini çekmenin tek bir yolu vardı: içindeki nefreti özgür bırakmak ve onu Benedetta ile Aziz'in hizmetine vermek.

Zolfo etrafına bakındı. Ortalarda kimsecikler yoktu. Tüm evlerin panjurları kapalıydı.

"Para ister misin?"

Cebinden bir bozukluk çıkarıp çocuğa gösterdi.

Çocuk ona doğru birkaç adım attı.

Zolfo kokmuş balık ve insan dışkısı kokan karanlık bir kemer altına doğru ilerledi.

"Gel hadi."

Çocuk paranın ışıltısını izleyerek Zolfo'nun peşinden gitti.

Zolfo eğilip yerden keskin kenarlı bir taş aldı ve çocuğa atmaya hazırlandı. Bu çocuğu öldürür, suçu da Giuditta'nın üzerine atarsa Benedetta ve Aziz'in onunla gurur duyacaklarını düşündü.

Bedeninin bir çeşit karanlık güçle dolduğunu hissetti. Bedeninin ve onunla birlikte ruhunun da titremeye başladığını hissetti. Taşı çocuğun kafasına fırlattığını hayal etti. Çocuğun kanlar içinde yere düşüp

öldüğünü hayal etti. Ve ona gittikçe daha çok sahip olmaya başlayan karanlık gücün etkisiyle bundan hoşlandığını, güldüğünü hayal etti. Ellerinin çocuğun kanına bulandığını ve bu kan gölünde öfkesini, hayal kırıklığını, nefretini giderdiğini hayal etti. Böylelikle acısının yatışacağını ve içinde avaz avaz bağıran sesin susacağını düşündü.

Bu savunmasız çocuğu öldürmeliydi. Tek bir vuruş, kuvvetle fırlatılan tek bir taş darbesi, kanın en canlı noktası olan şakağına isabet edecek tek bir atış. Benedetta ve Aziz'in sevgisini kazanmak için adanmış bir kurban. Böylece artık onu sevecek, kucaklayacak ve bağırlarına basacaklardı çünkü bu cinayeti Yahudilerin ve Giuditta'nın üzerine yıkacak şekilde işlemiş olacaktı.

Sonra birden, *suçsuzlar için ölmek üzere olan başka bir suçsuz*, diye düşündü.

Hayal gücünü kontrol etmeyi beceremiyordu artık. Birdenbire kendisini kanlar içinde yerde yatarken gördü. Başı taşla parçalanmış, akan kanı çamurla karışmıştı. Ölürken o karanlık öfkenin kara bir duman gibi ağzından çıktığını gördü. Karşısında Benedetta ve Aziz'in zevkle kahkahalar attığını gördü. Ve o kara dumanın aslında onlar olduğunu fark etti. İçindeki o karanlık öfke onlardı ve Zolfo'yu gittikçe daha çok ele geçiriyorlardı.

Taşı tutan eli havada, hareketsiz kalakaldı.

Çocuk, Zolfo'nun bakışlarında bir şeyler okudu ya da havada ölümün o soğuk soluğunu duydu. Tahta oyuncağı elinden kayıp çamura düştü. Ve çocuk koşarak kaçtı.

Zolfo'nun eli bir süre daha havada kaldı. Sonra çocuğun duyduğu korkuyu ta yüreğinin derinliklerinde hissederek ağlamaya başladı. Taşı tutan eli gevşedi. Taş çocuğun tahta oyuncağının yanına düştü. Zolfo da yere yığıldı. Dizleri çamurun içine battı. Tahta oyuncağı eline aldı, evirip çevirdi. Sonra kırık boynunu düzeltti.

Ercole'nin konuşmasını taklit ederek, "Şok güsel..." dedi alçak sesle.

Korkuyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu.

"Zolfo karanlıktan korkuyor..." dedi Ercole'nin yaptığı gibi.

Artık kendisini daha çok yalnız hissediyordu.

73

Giuditta atölyedeki masaların arasında ağır adımlarla dolaşıyordu. Çatık kaşları, mühürlenmiş gibi duran dudakları ve buz gibi bakan gözleriyle soğuk ve dalgın bir ifadesi vardı.

Atölyenin havası epey gergindi. Terziler başları önlerine eğik, omuzları çökmüş bir halde Giuditta'nın ayak seslerini dinleyerek sessizce çalışıyorlardı.

Atölyenin dip tarafında çalışan kesici Rashi Sabbatai modeller için ölçüler alıyor, seri hareketlerle kumaşları tebeşirle işaretliyor ve sonra makası yağ gibi kaydırarak kesiyordu. Ancak o da kendini zan altında hissediyor ve Giuditta'nın varlığından rahatsız oluyordu.

O sırada Ottavia atölyeye girip Giuditta'nın yanma geldi.

"Burada ne işin var? Hadi dışarı gel."

Giuditta, sanki Ottavia kalın ve aşılmaz bir duvarın arkasındaymış ve bu yüzden onu göremiyormuş gibi arkadaşına baktı.

"Giuditta, bırak rahat rahat çalışsınlar... Zaten siparişler yeterince gecikti. Sen burada, başlarında durursan asla zamanında yapamazlar..."

Giuditta tüm gün boyunca tek kelime etmemiş birinin kupkuru sesiyle, "Neyi yapamazlar?" diye sordu. "Elbiselerimin içine kana batırılmış karga tüylerini saklamayı mı zamanında yapamazlar?"

"Giuditta..."

Giuditta soğukkanlılığını korumayı sürdürerek sözlerine devam etti.

"Neyi zamanında yetiştiremezler? Elbiselerin dikişleri arasına yeni doğmuş bebek dişleri, kertenkele kuyrukları, yarasa kanatları yerleştirmeyi mi?"

"Giuditta, onlar bunu yapıyor olamazlar..."

Giuditta sesini yükselti.

"Kim öyleyse?"

Rashi Sabbatai'nin makası bir kesimin ortasında durdu. Terzilerin iğne tutan elleri havada hareketsiz kaldı. Hepsinin başı önlerine eğikti.

Ottavia genç kızı bir kolundan tutup çekiştirirken Giuditta da herkesi birer birer süzüyordu.

Ottavia, Giuditta'yı azarlar gibi, "Bizim işçilerimizin böyle bir şey yapabileceklerini nasıl düşünürsün?" dedi. "*Senin elbiselerin*, artık böyle diyorsun ya, onların sayesinde ortaya çıkıyor. O elbiseler senin olduğu kadar onların da. Yaptıkları işten, başarılarından ve evlatlarının yetişmesine katkıda bulunduğu için kazandıkları paradan gurur duyuyorlar. Erkekler gibi çalışan bir grup kadın olmaktan gurur duyuyorlar..."

Giuditta, Ottavia'nın elinden kurtulup, "Beni rahat bırak!" diye bağırdı.

"Sana neler oldu böyle?"

Giuditta âdeta ağzından kaçacak sözlere engel olmak istercesine dudaklarını sıktı. Terzi kadınlara döndü. Hepsi ellerindeki işleri bırakmış, onlara bakıyordu.

"Çalışın!" diye bağırdı.

Sonra koşar adım atölyeden çıktı ve bir anlamda kaçarak dükkânı terk etti.

Gökyüzü karanlıktı ve koca bulutlar tıpkı basık bir tavan gibi çökerek havayı iyiden iyiye bunaltıcı bir hale sokuyordu. Giuditta nefes alamadığını zannetti.

"Sana neler oldu böyle?" diye sormuştu Ottavia.

Ona artık hayatının bittiğini söyleyebilir miydi?

Artık hiçbir şeyin, hatta elbiselerinin bile umurunda olmadığını anlatabilir miydi?

Terzi kadınlara gösterdiği şiddetin, sadece içinde kendisine duyduğu korkunç öfkenin bir meyvesi olduğunu açıklayabilir miydi? Sırf ölmeyi dilediği için herkesin de ölmesini istediğini ve kendinde bunu bile kabul edecek güç bulamadığını söyleyebilir miydi?

Hızlı adımlarla yürüyerek gettodan çıktı. Beynindeki düşünceler yüzünden kusmak istiyor, onları kontrol edemedikçe de midesine kramplar giriyordu. Ve düşündükçe kabul etmesi daha da güçleşiyor,

gevşek bağlanmış bir kuşak gibi yerlere düşüp yok olmalarını umarak adımlarını daha da hızlandırıyordu.

Ottavia'ya hayatının sona erdiğini söyleyebilir miydi? Başka bir şey düşünemiyordu çünkü düşünecek başka bir şeyi yoktu. Hayatı kesin olarak sona ermişti. Şu an en azından bunu kendisine söyleyebiliyordu. Kendi hayatının ipini çeken yine kendisiydi. Mercurio'yu hayatından uzaklaştıran yine kendisiydi.

Durduğu zaman nefes nefeseydi. Düşünceleri, kendisiyle onlar arasına koymak istediği ince perdeyi ihlal etmişti. Şimdi görüyor, şimdi biliyor, şimdi kabul ediyordu. Böylece öfkenin yerini kendisinden hep uzak tutmaya çabaladığı o derin acı alıverdi. Öfkesi sadece acı oldu; önceleri basit bir enfeksiyon gibi iğneler batıran ama gittikçe kanayan bir yaraya dönüşen derin bir acı.

Ellerini yüzüne götürdü, dudaklarına yapmacık bir gülümseme oturttu. Yaşlar içinde kalmış gözlerini canı acıyana kadar bastırarak sildi. Sonra avucunu ağzına kapadı ve sonsuza dek Mercurio için duyacağı acının dudaklarının arasından çıkıp gitmesini bekledi.

Bir süre öylece kaldıktan sonra başını kaldırıp etrafına bakındı. Ancak o zaman Benedetta'nın güçlü ve acımasız âşığıyla yaşadığı sarayın önünde durduğunu fark etti. Bacakları onu şans eseri buraya getirmiş olamazdı. Bacaklarının ona bir şeyler yapması gerektiğini, bir şeyler yapabilecek güçte olduğunu söylemeye çalıştığını anladı.

Sarayın girişine baktı. Kalbi sanki ağzından çıkacakmış gibi atıyordu. Korkmaya başladı. Aklına Benedetta'nın ona izlettiği korkunç sahne geldi. Prens'in yanağını kestiği adamı gördü, kan gördü, acı gördü. Artık nefesi göğsünden yukarı çıkamıyordu. Buna rağmen oraya kadar gelmişti. Peki ama neden?

Kendi kendine cesaret vermek istercesine, "Prens'le konuşmalısın," dedi yüksek sesle.

Prens'le konuşabilse belki de Mercurio'ya zarar vermemesi için onu ikna edebilirdi. Ancak böylesine acımasız bir adamı ikna etmek mümkün müydü? Belki de hayır. Yine de kaybedecek neyi vardı? Her ne olursa olsun onun hayatı zaten bitmişti. Denemeliydi. *Denemelisin*, dedi içinden defalarca. Ama korkusu azalacağına artıyor, görünmez parmaklar boğazını sıkıyordu.

Geniş kapıya doğru bir adım attı. Silahlı iki muhafız ve kapı görevlisi küçümseyen gözlerle genç kızın başındaki sarı kipaya baktı.

Giuditta bir adım daha attı ama tam o sırada Aziz'i peşindeki sadık inananlarıyla birlikte saraya doğru yürürken gördü. Ellerinde sopalar vardı ve gülüyorlardı. Hemen bir duvarın gölgesine saklanıp onları izlemeye başladı.

Karanlık gökyüzü o ana dek tuttuğu tüm gözyaşlarını bırakmaya başladı. Önce yere birkaç damla düştü, arkasından bastıran yağmur Giuditta'nın elbiselerini bir anda sırılsıklam yaptı. Soğuk su genç kızın ipek ve kadife giysilerinden geçip tenini ıslatıyordu. Giuditta kaslarına varana dek soğuğu hissediyordu artık.

Aziz koşarak kapının sundurmasına sığındı. Sonra Tanrı tarafından işaretlenen (!) avuç içlerini sadık inananlarına doğru çevirdi ve onlar da Aziz'i selamlayıp dağıldılar.

Giuditta iyice artan yağmurun altında hareketsiz duruyor ve bir yere sığınmak için bir adım bile atamıyordu.

Aziz aniden kapının önünde durup yerlere kadar eğildi. Bir saniye sonra yengeç yürüyüşlü prens kolunda Benedetta'yla birlikte eşikte göründü. Benedetta oldukça solgun görünüyordu ve gözleri hepten yuvalarına kaçmıştı.

Giuditta ürperdi.

Dört ucundan dekoratif süslemeler yapılmış siyah direklerle tutulan altın işlemeli beyaz bir tenteyi taşıyan dört hizmetkâr koşarak saraydan çıktı ve kapının girişinde beklemeye koyuldu. Prens gökyüzüne şöyle bir bakıp tentenin altına girdi. Sonra üstüne tek bir yağmur damlası değmemesi için adımlarını ona uydurmaya çabalayan hizmetkârların eşliğinde yürümeye başladı.

Giuditta öne doğru bir adım attı. Eğer Prens'le konuşacaksa bu en uygun zamandı.

O sırada Benedetta genç kızı gördü.

"Rinaldo!" diye seslendi.

Prens Contarini dönüp baktı.

Benedetta, Giuditta'yı işaret ederek, "İşte o!" diye bağırdı.

Prens, Benedetta'nın işaret ettiği yöne doğru bakınca gözleri Giuditta'nınkilerle karşılaştı. Kocaman biçimsiz kafasını bir yana eğerek Giuditta'yı süzmeye başladı. Sonra köpek balığınınkileri andıran dişlerini ortaya çıkararak gülümsedi. Ardından sakat kolunu Giuditta'ya uzatarak o da genç kızı işaret etti.

Giuditta, sırılsıklam olmuş bir halde ve başına yapışmış sarı kipasıyla yolun ortasında kımıldamadan durdu. Prens'in ifadesiz gözlerine, dişlerine, sakat koluna bakınca tüm bedenini bir ürperme aldı. Bağırmak için ağzını açtı ama hemen arkasını dönüp koşmaya başladı. Benedetta ve Prens'in kahkahaları da uzun bir süre peşinden geldi.

Yenik, umutsuz, nefes nefese, sırılsıklam ve hâlâ korku içinde gettoya döndüğünde yağmur dinmişti. Gettoyu kıyı yoluna bağlayan köprüyü geçince dükkânın önündeki kalabalığı fark etti. Telaşla oraya yaklaştı.

Geldiğini görenler kenara çekilip ona yol açtılar.

Giuditta, Ariel Bar Zadok'un elinde kipasıyla dükkânın önündeki bir taşın üzerinde oturduğunu gördü. Eşinin başına bastırdığı mendil kan içindeydi. Sonra üstü başı parçalanmış bir kadın gördü; Ottavia'ydı bu. Bir eliyle yırtılan elbisesini çekiştirerek çıplak göğüslerini kapatmaya çalışıyordu. Gözleri korkudan yuvalarından fırlamıştı. Bu sırada Giuditta yerdeki kumaşları gördü; parçalanmış ipekliler, kadifeler... Vitrinin kırılan camları da yerlere saçılmıştı.

"Aniden geldiler..." dedi Ottavia kırık bir ses tonuyla.

"Aziz ve..." diye araya girdi arkadan bir kadın ama Ottavia lafı değiştirerek onu susturdu.

"Ellerinde sopalar ve taşlar vardı... Çıldırmış gibi bağırıyorlardı..."

Az önce konuşan kadın, "Cadı..." gibisinden bir şey söyledi. Bu kez de araya Ariel Bar Zadok girdi.

"Muhafızlar çok geç geldiler..."

Giuditta yeniden çevresine bakındı. Bu arada üzerindeki ıslak kıyafetler yüzünden bedeni buz gibi olmuştu. Titredi. Sonra dönüp köprünün girişinde duran muhafızlara baktı ve yere eğilip yırtılmış bir ipek kumaşı eline aldı.

"Neden?" diye mırıldandı Ottavia alçak sesle.

"Çünkü Tanrı bizi terk etti," dedi Giuditta.

"Böyle konuşma."

Herkesin gözü Giuditta'nın üzerindeydi.

Rüzgârın aniden sert esmesiyle çamur içindeki kumaşların arasından ucu kana bulanmış bir karga kanadı havalandı.

"Tanrı bizi terk etti," dedi Giuditta yeniden. "Çünkü tüm lanetini üzerime gönderiyor."

74

Scarabello elini dudağına değdirdi. Hastalık dudak etinin büyük bir bölümünü yemişti.

Mercurio ahırın uzak bir köşesine Scarabello için ayarlanan yatağın kenarında oturuyordu. "Gözlerini bir an bile üzerimden çekmiyor," dedi Scarabello, Lanzafame'yi işaret ederek.

Mercurio dönüp Komutan'a baktı ve göz göze geldiler.

"Sanırım öldüğüm anı kaçırmaktan korkuyor," dedi Scarabello gülerek. Dudağının üzerinde yara hemen kanamaya başlayınca acıyla yüzünü buruşturdu. Yanağının içinde ve kolunun iç tarafında da birer yara açılmıştı. Penisinin ucunda ve testislerinde kocaman iki yara daha vardı. Koltuk altları şişmişti ve bedenine baskı yapıyordu.

Mercurio genç adamın yavaş yavaş tükendiğini görebiliyordu. Her gün biraz daha zayıf, biraz daha solgundu.

"En kötüsü de ne, biliyor musun?" dedi Scarabello. "Yaralara ve ağrılara dayanabilirim ama beynimin bana kötü şakalar yapmaya başladığını fark ettim. Bazen doğru dürüst düşünemiyorum."

Mercurio sessizce Scarabello'yu dinliyordu. Kısa bir süre önce onu öldürmek istemişti. Şimdiyse yatağının kenarına oturmuş, arkadaşıymış gibi –hem de hayattaki tek arkadaşı– onu dinliyordu.

"Doktor'a sordum," diye devam etti Scarabello. "Bana çoğu hastanın ölmeden önce delirdiğini söyledi." Bakışları bir an için uzaklaştı. "Doktor benden hiçbir şeyi gizlemiyor. Hastalığın seyrini ve beni bekleyen ölümü en ince ayrıntısına kadar anlatıyor. Beni de diğer tüm hastaları gibi büyük bir fedakârlıkla tedavi ediyor. Ama..." Başını iki yana salladı. "Bana asla en iyi arkadaşını öldürdüğümü hatırlatmıyor. Ona hayranım. Yanıma geldiği zaman iç dünyasında nasıl bir savaş

verdiğini görebiliyorum. Ona gerçekten hayranım. Ben asla bu şekilde davranamazdım."

Mercurio cevap vermeden başını salladı.

"Sen neden yaptın?"

"Neyi?"

"Neden bana yardım ettin?"

Mercurio omuzlarını silkti.

"Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu."

Scarabello yavaşça güldü. Sonra bir elini göğsüne bastırarak öksürdü.

"Sen gerçekten çok duygusal bir adamsın."

Mercurio ise gülmedi.

"Sonuna geldiğimiz zaman sana paralarımı nerede sakladığımı söyleyeceğim. Bir kısmını Bahçıvan Paolo'ya vereceksin, anlaştık mı?"

Mercurio hâlâ ses çıkarmadan ona bakmaya devam ediyordu.

"Kurtlar etimle kendilerine ziyafet çekerken Şaşı liderliği ele alacaktır. En fazla birkaç ay idare eder, sonra onu yaka paça kovarlar. Derken birbirlerini öldürmeye başlarlar." Bir elini Mercurio'ya uzattı. "Bunu onların hiçbirinden isteyemem, öyle değil mi?"

Mercurio başını salladı.

"Öyleyse anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Geri kalan tüm param senindir. Aldığın o boktan gemiyi onar ve canın ne istiyorsa onu yap."

"O gemi artık işime yaramıyor," dedi Mercurio soğuk bir ses tonuyla.

"Canın isterse... Yine de o para senindir..."

Mercurio gözlerini Scarabello'ya dikti.

"Neden?"

"Çünkü para güçtür."

Mercurio onu kastetmediğini işaret etti.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Hımm..." Scarabello bir süre cevap vermedi ve zeki gözleriyle Mercurio'ya baktı. "Kim bilir..." dedi sonra. "Belki ben de duygusal herifin tekiyimdir."

Mercurio başını salladı ve ayağa kalktı.

"Son bir şey daha, çocuk."

Mercurio durup Scarabello'nun söyleyeceklerini bekledi.

"Olur da ben..." Bir süre tereddüt edip bekledi. "Olur da delirirsem ve saçma sapan şeyler söylemeye başlarsam... Yüzüme bir yastık kapatıp beni öldür."

Mercurio gayriihtiyari dönüp Lanzafame'ye baktı.

"Aynı şekilde onun da pek merhametli davranacağını sanmıyorum," dedi Scarabello. "Bana söz ver."

Mercurio, Scarabello'nun yüzüne dikkatle baktı. Genç adamın bakışları hâlâ çok güçlüydü. Ancak bu gücün arkasında saklamayı beceremediği büyük acıyı da görmek mümkündü.

"Daha çok zaman var," diye cevap verdi.

"Evet," dedi Scarabello. "Koca bir adam olduğunu görüyorum. Bir bakıma senin için üzülüyorum çünkü büyümek acı çekmenin ve zorlu bir savaşı kaybetmenin bedelidir. Ama seni güçlendirir."

"Saçmalık!"

Scarabello ciddi bir ifadeyle Mercurio'ya baktı ve sonra gülümsedi.

"Haklısın."

Mercurio arkasını dönüp gitmek üzereyken Scarabello, "Dediğimi yapacağına söz ver," dedi.

"Daha zaman var," dedi Mercurio ve her geçen gün biraz daha misafirhaneye benzemeye başlamış olan ahırdan çıktı.

Etrafına bakındı. Her yerde bir faaliyet vardı. Mestreli kadınların ve iyileşmiş olan fahişelerin bazıları bostanda bazıları da mutfakta bir arada çalışıyor, birkaç kadın da sargı bezlerini kaynatıyor, çarşafları yıkıyordu. Erkeklerse kireç ve harç hazırlıyor, tuğla pişiriyordu. Kimi ahırı boyarken kimi de çatıyı ve kırık yatakları tamir ediyordu. Tonio ve Berto sürekli olarak Venedik'le Mestre arasında gidip geliyor ve gereken ilaç malzemelerini, yeni hastaları ve fahişeleri ziyarete gelen arkadaşlarını taşıyıp duruyordu.

Mercurio bu canlılıktan, bu hareketlilikten bir tür rahatsızlık duydu. Sanki bu dünyanın dışındaydı; ne bir heyecan duyuyor ne de planlar yapıyordu. Burada kendisi için önemli olan ya da uğraşmasına değecek olan hiçbir şey yoktu.

"Ne kendini bilmez, ne mağrur adamsın," diye mırıldandı kendi kendine.

Kaderini içine çeken hareketli kumlardan kurtulabileceğine ve herkes gibi bir hayatı olabileceğine inanmıştı ama tam aksi gerçek-

leşmişti. Onun gibiler kader mahkûmlarıydı. Bunları düşündükçe, içinden tekrarladıkça öfkesi ve nefreti artmaya başlıyordu. Tekrarladıkça duygularını daha çok duymazlıktan gelebiliyor ve yüzleşmek istemediği acısını, onu öldüren ve ondan katbekat büyük olan acısını kendisinden uzak tutabiliyordu.

O sırada Anna yanına geldi.

"Genç bir kız seni soruyor."

Mercurio düşüncelerinden sıyrılıp Anna'ya baktı.

"Genç bir kız mı?"

Bedeni tatlı bir heyecanla ürperdi.

"Nerede?"

Yüreği yine deli gibi çarpmaya başlamıştı. "Nerede?" diye tekrarladı sesini yükselterek.

"Mutfakta seni bekliyor."

Mercurio taşlaşmış gibi bir an öylece kalakaldı. Sonra eve doğru koşmaya başladı. Kendi kendine, *Giuditta olamaz*, diyordu. O olamazdı. Buna rağmen koşuyordu çünkü yüreğindeki ses Giuditta olduğunu söylüyordu. Oydu, Giuditta ona gelmişti.

Heyecan içinde mutfağa daldı. O an mutluluktan ölmeye hazırdı. O an hayal kırıklığına uğramaya bile hazırdı.

Kadın sırtı ona dönük, pencerenin önünde duruyordu. İçeri süzülen güneş yüzünden sadece bir gölge gibiydi.

Mercurio az önce deli gibi çarpan yüreğinin şimdi durduğunu hissetti.

Kadının üzerinde çok şık bir kıyafet vardı.

Mercurio ona doğru bir adım attı.

Kadının saçlarını çok değerli incilerle süslenmiş bir toka tutuyordu. Mercurio'ya döndü.

"Selam, Mercurio."

Mercurio bir adım geri gitti. Hayal kırıklığı var gücüyle omuzlarına çökmüştü.

"Selam, Benedetta..." dedi.

Sonra içini bir nefret dalgası sardı. Benedetta'ya karşı değil, onu hayal kırıklığına uğratan Giuditta'ya karşı. Neden gelen o değildi? Neden şu an orada değildi?

Benedetta yerinden kımıldamadan onu süzüyordu.

"Ne istiyorsun?"

Benedetta gülümsedi.

"Nasıl da kabasın."

Mercurio sinirli bir şekilde omuz silkti.

"Yine aynı konulara dönmeyelim."

"Hayır... Bence de dönmeyelim. Oturabilir miyim?"

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mercurio yeniden.

"Hiçbir şey... Sana dostluğumu sunmaya geldim."

"Neden?"

Benedetta ona doğru bir adım attı.

Mercurio genç kızı engellemek istercesine elini kaldırdı.

Benedetta bunu fark etti ve teninin kokusunu duyabilecek kadar delikanlının yakınına geldi.

"Çünkü yanılmışım."

"Ne demek bu?"

Mercurio'nun sesi çatlak çatlak çıktı. Zor durumdaydı.

"Seni öptüğüm zaman..." dedi Benedetta sıcacık bir sesle. "Hataymış."

"Evet..."

"İşte bu yüzden senden özür dilemek istiyordum."

"Tamam..."

"Tamam da ne demek? Beni affettin mi?"

"Evet..."

"Öyleyse yeniden arkadaş olabilir miyiz?"

Mercurio bir adım geri gitti.

"Oturmak istemiyor muydun?"

Benedetta yeniden delikanlıya yaklaştı.

"Ölü Gömücü'den kaçmam için bana yardım ettin. Ben bunu hiç unutmuyorum. Sen beni kanatlarının altına aldın ama ben sana ihanet ettim. Şimdi baştan başlamak istiyorum, senin arkadaşın olmak istiyorum. Hırsızlık yaparken güzel bir takımdık. Şimdi de iyi birer arkadaş olabiliriz, değil mi?"

"Otursana," dedi Mercurio biraz fazla yüksek sesle.

Benedetta kısa bir an Mercurio'ya baktı ve sonra bir sandalye çekip oturdu.

Mercurio genç kızın kuytuya kaçmış gözlerine bakıp, "Yorgun görünüyorsun," dedi. "İyi misin?"

Benedetta gülümsedi.

"Evet ama önemli bir şey değil."

Ertesi gün Büyücü Reina'nın ona verdiği arseniği içmeyi bırakacaktı.

"Çirkin mi görünüyorum?" diye sordu başını bir yana eğerek.

"Hayır..."

Benedetta küçük bir kız çocuğu gibi şımarık bir ses tonuyla, "Çirkin değil miyim?" diye sordu.

"Hayır," dedi Mercurio zor duyulur bir sesle. "Çok güzelsin."

Kızın çekiciliğinin kendisini hâlâ etkilediğinin farkındaydı.

"Bana iltifat mı ediyorsun?" dedi Benedetta.

Mercurio birden irkildi.

"Şaka yapıyorum," diyerek güldü Benedetta. "Bana karşı hiç o tür davranışların olmadı." Kısa bir süre sessizce Mercurio'yu süzdü. "Kalbinin bir başkası için çarptığını çok iyi biliyorum."

"Yanılıyorsun. Kalbim hiç kimse için çarpmıyor."

Benedetta sırtından aşağı bir ürperti hissetti. O salak Yahudi kız söylediklerine inanmıştı. Ancak yine de emin olmak istiyordu. Sanki umursamıyormuş gibi, "Öyle mi?" dedi. "Buna rağmen sevdiğin kızın babasına kucak açtın."

"Sevdiğim kız değil o!" dedi Mercurio öfkeyle. "Umurumda değil ve onu bir daha asla görmek istemiyorum."

Benedetta'nın kalbi sıkıştı. Mercurio'nun öfkesi Yahudi kıza olan aşkı yüzündendi. Ondan kopamamıştı, onu hâlâ seviyordu. Dişlerini sıktı. Mercurio'ya baktı. Öfkeliyken bile ne kadar yakışıklıydı. İçini yiyip bitiren aşk acısıyla kıvranırken bile ne kadar güzeldi. Asla onun olamayacak kadar muhteşemdi. Mercurio'yu tahrik etmeyi becerebiliyordu. Vücudunu, dişiliğini delikanlının fark ettiğini biliyordu. Onu muhtemelen kolayca yatağa atabilirdi. Ancak Mercurio'ya o lanet olası Yahudi kızın çektirdiği gibi acı çektiremezdi.

Mercurio pencereye döndü. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Benedetta yanındaki sandalyeyi işaret etti.

"Gel otur."

Mercurio'nun acısını beslemeliydi, bu ayrılığın onun için iyi bir şey olduğunu kabul etmesini sağlamalıydı. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

"Anlatmak ister misin?"

Mercurio, Benedetta'ya baktı.

"Seni tüm samimiyetiyle seven bir arkadaşınla dertleşmek ister misin?" dedi Benedetta yumuşak bir ses tonuyla.

Mercurio'yu memnun etmenin yolunu öğrenmişti. Bir elini delikanlıya uzatıp onu yanına davet etti.

"Gel yanıma... Yalnız değilsin..."

Mercurio evcilleşen bir hayvan gibi ağır ağır Benedetta'nın yanına yürüdü.

Benedetta, Mercurio'nun elini tuttu.

"Otur..."

Mercurio sessizce Benedetta'nın yanına oturdu. Benedetta, Mercurio'nun elini sımsıkı tuttu.

"Çok mu kötüsün?"

Mercurio artık bu acıyı tek başına taşıyamayacağını anladı. Sürekli olarak öfke paravanının arkasına saklanamazdı. Korkuyor, kendisini kapana kısılmış hissediyordu. İçinden oradan kaçıp gitmek geliyordu ama oturdu. Benedetta'nın elini kendi ellerinin arasına aldı.

"Evet, çok kötüyüm."

Benedetta delikanlıya gülümsedi

"Ben buradayım, yanındayım."

Mercurio içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. Bir adam olmadığını kabul etmek istiyordu, tıpkı diğerleri gibi o da henüz bir çocuktu. Zayıf olmayı tatmak güzel olmalıydı; zayıf ve korkak. Her şeyi tek başına taşımanın yüreğine verdiği ağır yükten kurtulabilir, özgür kalabilirdi belki de. Gücünün tükendiğini hissetti. Derin bir nefes aldı ve başını Benedetta'nın göğsüne koyup ağlamaya başladı.

"Teşekkür ederim, Benedetta."

Benedetta yüzündeki zafer ifadesiyle belirsiz bir noktaya bakıyor, bebeğiyle oynayan küçük bir kız çocuğu gibi delikanlının saçlarını okşuyor, buklelerini karıştırıyordu.

Mercurio'nun kendini bu okşayışlara giderek daha da bıraktığını gördükçe de o sıcacık sesiyle tekrarlıyordu.

"Artık ben yanındayım."

75

Shimon günlerdir, hem de sabahtan akşama kadar Rialto'nun etrafında dolaşıp duruyordu. En ufağından tutun da Doğu'ya yapılanlara kadar tüm ticari işler, pazarlıklar, alışverişler, anlaşmalar burada gerçekleştiriliyordu. Ve bir hırsız için bu uçsuz bucaksız pazardan daha iyi bir çalışma alanı olması mümkün değildi. Her gün yüzlerce insan dar sokaklardan, meydanlardan ve kemer altlarından oluşan bu labirenti doldurup duruyordu. Burada satış yapılıyor, mal alınıyor, hayaller kuruluyor, planlar tasarlanıyordu. Ve doğal olarak hırsızlık da yapılıyordu. İnsan kaynayan bu küçücük dikdörtgen içinde en büyük zenginlikler, en beter yoksulluklarla diz dize yaşıyordu. Dilenci ve tüccar bu garip kalabalığın içinde sıkışıp kalmıştı. Bedenleri, birbirinden son derece farklı olan giysileri, kısacası kendilerine ait olan her şey bu alanda fiziksel olarak birbirleriyle ilişki halindeydi. Sesleri, kokuları, karakterleri birbirine karışıyordu.

Shimon da er ya da geç burada, bu birbirinden farklı ama birbiriyle iç içe girmiş insanlar arasında Mercurio'yu bulacağını biliyordu.

O gün Banco Giro çevresindeki insanları inceliyordu. Zengin kumaş ya da baharat tacirleri âdeta bir koruma ordusuyla dolaşıyorlardı. Ama bazen bu korumalar bile yetersiz kalıyordu. Kimi zaman kalabalık aniden nasıl başladığı bilinmeyen bir dürtüyle tek bir vücut halinde hareket ediyor, yayılıyor ya da iyice birbirine yaklaşıyordu. Hiçbir koruma bu güce karşı koyamazdı. Kendinden geçmiş halk bir anda zengin tacirleri korumalarından uzaklaştırabiliyordu. Eğer o kalabalığın arasında eli çabuk bir yankesici bulunuyorsa o an tüccar için can alıcı olabilirdi.

Gün batımından önce boğucu sıcaklık kanalları kurutup şehrin ve insanların kokusunu güçlendirirken Shimon, Fabbriche Vecchie

bölgesine doğru yer değiştirdi. Önceki günlerde fark ettiği bir şey olmuştu; şantiyeler ya da iş yerleri kapanıp işçiler evlerine dönerken, hâlen daha korkunç yangının izlerini taşıyan bu harabeler toplumdan dışlanmış serseriler ve kader kurbanı sefillerle doluyordu. Kalıntıların arasında kendilerine göre bir nokta buluyor, yerde buldukları yanmış tahta parçalarıyla kendilerine geçici bir barınak yapıyorlardı. Sonra bir ateş yakıyor ve bir şişe ekşimiş şarap ya da bir parça domuz eti için kavga çıkarıyorlardı. İçlerinde dişleri dökülmüş yaşlılar, etrafına kaçamak bakışlar atan gençler, bedenlerini hediye etmeye hazır kadınlar ve oyun oynamak için zamanları olmayan çocuklar vardı. Bazı çiftler etrafa aldırmadan tıpkı azmış köpekler gibi orta yerde sevişiyordu. Bazıları onları izliyordu; küçükler ileride yapacakları şey hakkında bilgi sahibi oluyor, yaşlılarsa artık o hiç yapamadıkları şeyi hatırlıyordu.

Shimon kalıntılar arasında dikkatli bir şekilde yürüyordu. Bedenlerin ve insan dışkılarının keskin kokusundan rahatsız olmuyordu. Sadece zaman zaman Ester'in hayali âdeta üzerine çökerek onu yavaşlatıyordu ama topu topu da bir saniye için. Sonra yeniden etrafıyla ilgilenmeye başlıyor, büyük bir sabır ve güvenle avını arıyordu. Bu harabelerde dolaştığı zaman eli hep çift ağızlı bıçağının kabzasındaydı. Onu boğucu sıcağa ve tere rağmen üzerinden hiç çıkarmadığı pelerinin içinde saklıyordu.

Pis bakışlı bir genç Shimon'a yaklaştı. Suratı leş gibiydi. Yanağının biri şişip morarmıştı, bu yüzden gözü de iyice küçülüp kapanmıştı. Çürük dişleri yüzünden iğrenç kokan nefesini Shimon'un yüzüne üfleyerek, "Neyin var neyin yoksa sökül, ahbap," dedi. Elinde kısa ve kalın bir odun parçası vardı.

Shimon pelerininin içinden bıçağını çıkardı ve gencin çenesine dayadı.

Serseri elindeki odun parçasını yere atıp bir adım geri sıçradı.

"Siktir git, moruk."

Sonra elini şiş yanağına götürüp homurdanarak uzaklaştı.

O sırada Shimon'un dikkatini sağ tarafındaki bir kıpırtı çekti. Aniden döndü ve iyi bir terzinin elinden çıktığı anlaşılan kırmızı bir kıyafet gördü. Avını bulan avcının heyecanıyla ürperdi. Gördüğünden daha fazlasını hissetmişti. Sanki içinden bir ses ona henüz ne olduğunu çözemediği bir şeylerin varlığını fısıldıyordu.

Yangın kalıntıları arasındaki dar aralıklardan ilerleyen kırmızı lekenin peşinden gitmeye başladı. Gölge eğreti bir çatıyla üstü kapatılmış bir yere gelince durdu. Bu ufak tefek ve çelimsiz bir erkek çocuğuydu. Etrafı sıçan gibi koklayarak kontrol etti.

Shimon hemen kuytuya çekildi. Dikkatini çeken ve bedeninde o heyecan ürpertisini yaratan şey çocuğun saçlarıydı. Hâlâ nedenini bilmiyordu ancak artık bir zamanlar olduğu gibi korkunun esiri olmadığından kendi önsezilerine daha çok kulak veriyordu.

Çelimsiz gölge sağa sola baktı. Sonra da geri döndü.

İşte o zaman Shimon önsezilerine teşekkür etti.

O ince telli saçlar ve hastalıklı sarı beniz aklının bir köşesine kazınmıştı; artık önündekinin kim olduğunu biliyordu. Uzun zaman önce, âdeta başka bir hayattayken Roma'da onu takip eden çocuktu bu. Pescheria Meydanı'nda geri zekâlı dev ortağına Shimon'u gösteren de bu çocuktu. Onu soyanlardan biriydi. Shimon gizlendiği yerde güldü. O karamsar suratlı aşağılık herifin adını bilmiyordu ama yüzünü mükemmel bir şekilde hatırlıyordu. Demek ki bütün çete buraya göç etmişti. Böylesine bir şans aklına bile gelmezdi.

Çocuğu kolayca yakalayabilirdi. Bir güzel bağlar, işkence eder, istediğini anlatmak için bir sürü not yazıp yüzüne çarpardı. Ama muhtemelen bu çocuk okuma yazma bilmeyen bir kara cahildi. Eğer Shimon ortaya çıkarsa çocuğun diğerlerine haber vermesini engellemek için onu öldürmek zorunda kalırdı.

Hayır, böyle bir riske giremezdi. Küçük farenin onu Mercurio'ya götürmesini beklemeliydi ve ancak o zaman onu hak ettiği üzere öldürebilirdi.

Çocuğun bir köşeye büzülüp geceyi geçirmek için hazırlandığını gördü.

Şimdi sadece sabırlı olması gerekiyordu.

İntikam alma fırsatı bir adım kadar yakınındaydı.

Bir kenara oturdu, cebinden koşer olmayan bir parça kurutulmuş et çıkardı ve ağır ağır çiğneyerek yemeye başladı.

İçinde gittikçe büyüyen olağanüstü bir huzur vardı. Gözle görülür bir heyecanla, elinde Shimon'un ne olduğunu anlayamadığı bir şeyle oynayarak uykuya dalan çocuğu izlemeye koyuldu.

Gece iyice ilerledikten sonra Shimon yavaşça yerinden kalkıp çocuğun yanına gitti. Hemen o an çocuğa bağışlamak istediği ama tıpkı şarap dolu bardağa direnmeye çalışan bir ayyaş, kızarmış domuz karşısında yutkunan bir aç gibi ertelemek zorunda olduğu ölümün kokusunu almak istercesine havayı kokladı. Eli belindeki bıçağa gitti. Onunla çocuğun gırtlağını yavaşça açmak ve ruhu bedenini terk ederken gözlerinin içine bakmak güzel olurdu doğrusu. Ama aksine bu davetkâr içgüdüye karşı koyması gerekiyordu. Bu çocuk onu Mercurio'ya götürene dek sabretmeliydi.

Çocuğun oynadığı şeyi uyurken hâlâ elinde tuttuğunu gördü. Biraz daha yaklaşıp üzerine eğildi. Bu, tahtadan yapılmış bir hayvan, bir zürafaydı ve uzun boynu açıkça hareket ediyordu.

Çocuğun çok genç olduğunu ama bir bebek gibi oyuncakla oynayacak kadar da küçük olmadığını düşündü. Öyleyse bu hayvancığın duygusal bir değeri olmalıydı. Mutlaka çocuğa bir şeyleri ya da birilerini hatırlatıyordu; çocukluğu ya da annesi, babası, erkek kardeşi, hatta şu öldürdüğü geri zekâlı bile olabilirdi.

Derin bir uykuda olan çocuğun ağzı açıktı ve dudağının kenarından ince bir salya çenesine doğru akıyordu.

Shimon çok ağır hareket ederek elini çocuğa doğru uzattı. Nefesini tutuyor ve gülüyordu. Hayvanın uzun boynunu tuttu ve keskin bir hareketle çevirip kırdı.

Çocuk hiçbir şeyin farkında olmadan uyumaya devam ediyordu.

Shimon zürafanın kafasını alıp yerine döndü. On adım kadar uzak ve yanmış iki kalın kalasın arkasında kalan yerde çocuğun onu görmesi mümkün değildi. Ama o rahatlıkla çocuğu görebiliyordu.

Hayvanın başını evirip çevirmeye başladı. Bir yandan da, *kellen benim*, diye düşünüyordu.

Şafak vakti çocuk gözlerini açtı.

Shimon çoktan uyanmış, elindeki zürafa başıyla oynayarak çocuğu izliyordu.

Çocuk gerindi ve sonra oyuncağına baktı. Birden ağzı bir karış açıldı, gözleri yuvalarından dışarı fırladı. Aranmaya başladı; önce ceplerine, sonra yerlere baktı. Dizlerinin üzerine çöküp yattığı yerdeki kalıntıları karıştırdı. Sonunda aradığını bulamayacağından emin olunca yere oturdu, daha doğrusu yığıldı ve gözlerini kafası kopuk zürafaya dikti.

Shimon çocuğun yüzünün buruştuğunu ve yanağına bir damla gözyaşı süzüldüğünü gördü. Ağlıyordu. Shimon zürafanın başıyla oynayıp keyifle gülümsedi. Koca bir bataklığın üzerine serilmiş bu şehrin pis havasını bir kez daha kokladı ama birdenbire ona muhteşem geldi. Bu kez havayı iyice içine çekti. Bir gün intikamını aldığı zaman elinde anılarından başka bir şey kalmayacaktı. Bu yüzden en ufak ayrıntıyı bile beynine kazımalıydı.

Çocuk gözyaşlarını sildi ve oyuncağı fırlatıp yere attı. Sonra ayağa kalkıp yürümeye başladı. Shimon tam saklandığı yerden çıkmıştı ki çocuk aniden geri döndü. Shimon hemen arkasını dönüp yerde bir şeyler arıyormuş gibi yaptı. Gözünün ucuyla çocuğun kırık oyuncağı yerden aldığını ve sonra da gittiğini gördü.

Yeniden çocuğu izlemeye başladı.

Rialto'nun arkasındaki pazar yerine gelmişti. Önce bir elma, sonra da bir parça ekmek çaldı. Dar sokaklardan birine girip çaldıklarını açgözlü bir şekilde yedi. Henüz doymamış olmalıydı ki pazar yerine dönüp tezgâhların birinden soğan çalmaya kalkıştı. Ancak satıcı onu görüp kovalamaya başladı. Çocuk birkaç dar sokağa girip çıktı. Shimon onu gözden kaybetmekten korkarak peşinden gitmeye çalıştı. Tam kaybettiğini düşünürken çocuğu yeniden gördü. Küçük bir meydanın ortasındaki kuyudan su içiyordu.

Shimon binalardan birinin duvarına saklandı.

Çocuk önce etrafına, sonra da dönüp elindeki başı kopuk zürafaya baktı. Sonra yeniden etrafına göz gezdirdi.

Shimon çocuğun ne yapacağını bilmediğini düşündü. Muhtemelen yalnızdı ve onu Mercurio'ya götürmeyebilirdi.

O sırada çocuk yürümeye başladı.

Shimon da yeniden peşine takıldı.

Çocuk neredeyse öğlene kadar dolaşıp durdu. Sanki yapacak başka bir şeyi yok gibiydi. Ancak daha sonra Shimon çocuğun bir daire çizdiğini fark etti. Başıboş dolanıyor gibiydi ama aslında bir şeyin etrafında dönüp duruyordu. Acaba bu şey neydi?

Derken çocuk birden durdu. Yorulmuş olmalıydı. Büyük Kanal'a doğru baktı ve sonra aniden kararlı adımlarla yürümeye başladı.

Shimon heyecanlanmaya başlamıştı.

Ancak çocuk hedefine doğru yaklaştıkça yavaşlıyordu. Shimon bir an için çocuğun caymasından korktu.

Ama çocuk durmadı. Gitmeye karar verdiği yere doğru yürümeye devam etti. Dış cephesi çok şık ve yetenekli bir mimarın elinden çıkmış gibi ince el işçiliği olan üç katlı bir asilzade sarayının önünde durdu. Sonra ilginç bir şekilde kımıldamadan beklemeye koyuldu.

Shimon umduğu gibi kapı görevlisinin çocuğu kovmadığını, aksine selamladığını gördü. Demek ki onu tanıyordu.

Çocuk, muhtemelen görevlinin haber verdiği rahip kapıya çıkana kadar kımıldamadan bekledi. Shimon rahibin ellerinin kıvrılmış olduğunu fark etti. Bir din adamının böyle bir sarayda yaşamasının sıra dışı olduğunu düşündü. Rahip de çocuğu tanıyordu. Buz gibi gözlerle çocuğa bakarak bir şeyler söyledi. Çocuk başını *hayır* anlamında salladı. Rahip bu kez daha hararetli konuşmaya başladı. Çocuk yeniden başını salladı.

Shimon biraz daha yaklaşmaya karar verdi. Çocuğun Mercurio'yla ahır gibi bir evde, pis bir meyhanede ya da bir birahanede buluşacağını düşünmüştü. Oysa şu an karşısında soylu sarayında yaşayan bir rahip vardı. Bu ona çok anlamsız geliyordu.

İyice yaklaştığı zaman rahibin duygusuz ve buz gibi bir sesle, "Sana dönmeni söylüyorum, budala!" diyerek çocuğu azarladığını duydu.

"Hayır," dedi çocuk.

"Majestelerinin bize ihtiyacı var!"

"Hayır! *Senin* bana ihtiyacın var!"

Çocuğun sesi yüksek çıkmasına rağmen güçsüzdü.

Rahip çocuğa yaklaştı ve elindeki oyuncağı gördü. Tahta oyuncağı hırsla çocuğun elinden aldı, yere attı ve ayağıyla parçaladı.

Shimon heyecanla titredi. Birinin acı çekmesi onu tahrik ediyordu.

"Bir haftadır seni arıyoruz," dedi rahip ve çocuğun suratına okkalı bir tokat indirdi.

Aynı anda sarayın ilk katındaki pencerelerin birinden bir kadın sesi duyuldu.

"Kes şunu, peder!"

Shimon kadını göremiyordu.

Çocuk elini yanağına koydu ve paramparça olmuş oyuncağına bakarak bir adım geri gitti.

Shimon çocuğun gitmek üzere olduğunu düşündü ve onu takip etmeye hazırlandı.

"Zolfo!" diye bağırdı kadın.

Demek ki çocuğun adı Zolfo'ydu. Yetimdi. Mercurio ve Zolfo. Yetimhaneden mi arkadaştılar acaba? Shimon güldü; çok etkileyiciydi.

"Sana içeri girmeni ve görevlerini yapmaya başlamanı emrediyorum!" dedi rahip.

"Canın cehenneme!" diye bağırdı çocuk. Sesinde bu kez az önceki öfkeden başka acı ve korku da vardı. Sonra arkasını dönüp hızla koşmaya başladı.

Shimon, Zolfo'yu kaybetmemek için tam arkasından fırlamak üzereyken donakaldı. Şiddetli bir heyecan ciğerlerini doldurdu, nefesini kesti. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. Pescheria'daki Sant'Angelo Meydanı'nda gördüğünden çok farklıydı. Şu an üzerinde son derece şık bir elbise, boynunda da değerli taşlardan yapılmış bir kolye vardı. Saçları tıpkı soylu bir kadın gibi örgüler halinde başının çevresinde toplanmıştı. Ama Shimon onu çok net hatırlıyordu ve yanılmasına imkân yoktu. Saçları hâlâ kızıldı ve aralarındaki açık renk dalgalar güneş ışığını kendilerine esir ediyordu. Teni kaymak gibi bembeyazdı. Onu Daniel peygamberin öykülerinden birinde yaşlılar tarafından tuzağa düşürülen Susanna'ya benzettiğini hatırladı. Bu genç kız o zamanlar Shimon'un tüm duyularını uyarmıştı. Shimon şimdi de aynı şekilde tahrik olmuştu.

Dönüp sarayın köşesinden dar bir sokağa dalan Zolfo'ya baktı. Eğer hemen kımıldamazsa çocuğu kaybedecekti.

Ama şu an çok daha değerli bir hazine bulmuştu.

"Zolfo!" diye bağırıyordu genç kız hâlâ.

Büyümüştü sanki. Bakışlarında bir şeyler değişmişti. Belki bu kez yaşlılar başaramamıştı. Belki Susanna onları kovmamıştı. Belki de bu kez Daniel peygamber onu kurtarmamıştı. Shimon gülümseyerek kıza baktı.

"Geri zekâlı adam!" diye bağırıyordu genç kız din adamına. Sesi Zolfo'nunki gibi değildi. Sert, güçlü ve öfkeliydi. Rahipten korkmadığı belliydi, hatta adamdan zerre kadar hoşlanmıyordu.

"Sözlerine dikkat et, kadın!"

Genç kız rahibe yaklaştı ve sessizce gözlerinin içine baktı.

"Kendiliğinden anlayamıyorsun, değil mi? Zolfo konuşursa başımızı belaya sokar, ahmak herif!"

Shimon iyice kulak kabarttı.

Rahip bir avucunu açıp yarasını gösterdi.

"Gelecek," dedi. "Boyun eğmek zorunda."

Genç kız küçümser bakışlarla rahibi süzdü.

"Aynı senin gibi..."

Sonra Zolfo'nun kaybolduğu sokağa doğru baktı. Başını iki yana sallayıp saraya girdi.

Shimon genç kızın salınarak gidişine bakarken içinde yeni bir umudun filizlendiğini hissetti. Genç kız büyük ihtimalle okuma yazma biliyordu. Onu kaçırabilir ve sorularını ona sorabilirdi. Onunla *konuşabilirdi.*

Hatta bu güzel şeye işkence etmek çok heyecan verici olabilirdi.

Gülümsedi.

Yakında görüşürüz...

76

Şafak vakti Marangona, Venedik damlarının üzerinde çınlarken Giuditta gözlerini açtı.

"Ne kadar aptalım," diye mırıldandı kendi kendine.

Ev almış başını gidiyordu. Günlerdir babası için yemek pişirmiyor, bulaşıkları yıkamıyor, temizlik yapmıyordu. İnatçı bir suskunluğun arkasına gizlenmişti. Tek heceli kelimelerle cevap veriyordu. Ottavia dâhil hiç kimsenin kendisine yaklaşmasına izin vermiyordu. Yavaş yavaş kendi düşüncelerine kulak vermeyi bile bırakmıştı. Kısacası hayat ona artık ilginç gelmiyordu. Yığılan bulaşıklara onları görmeden bakıyor, gürültüleri ve insan seslerini dinlemeden duyuyordu. Sanki paralel başka bir dünyaya göçmüş gibiydi. Bu dünya kimsenin ona ulaşamayacağı, dokunamayacağı kadar uzaktaydı. Kısacası orada değildi ama nerede olduğunu da bilmiyordu. Belki de ölmüştü ve artık hiçbir yere ait değildi.

Oysa o sabah uyanır uyanmaz, "Gerçekten de çok aptalım," dedi kendi kendine.

Mercurio'yu terk ettiği günden sonra ilk kez gülümsedi. Bunu fark edince o beklenmedik neşesini doğrulamak ister gibi parmaklarıyla dudaklarına dokundu.

Pencereye gidip aşağı baktı. Muhafızlar kapıları açarken dışarı çıkmak zorunda olan cemaatteki diğer insanlarla birlikte sıraya geçen babasını gördü.

Odaya dönüp yüzünü yıkadı ve giyinmeye başladı. Kaybedecek zamanı yoktu.

Şimdi neler olduğunu anlamıştı ya, her şey gözüne o kadar basit geliyordu ki...

Korku etraflıca düşünmesine engel olmuştu. Babasının bin kez anlattığı dolandırıcılık hileleri gibi bir şeydi. Köşeye sıkıştırılan keriz, gerçeği ve elindeki diğer olasılıkları değerlendirme yetisini kaybediyordu. Dolandırıcılığın özü de zaten buradaydı; keriz sadece düzenbazın önüne koyduğu olasılıkları ya da olanakları dikkate almalıydı. Kendi aklıyla düşünmesine asla izin verilmezdi.

İşte Giuditta'nın da kafasını karıştıran şey korku olmuştu.

Ona dayatılan korkudan ve Benedetta'nın görmesini istediği şeyden farklı bir şey algılayamamıştı.

Oysa elinin altında başka bir çözüm yolu daha vardı. Ama o kadar aptaldı ki bunu fark edememişti. O sabah nasıl olup da gözündeki tül perdesi aniden ortadan kalkmıştı? Anlayamıyordu ama bunun en ufak bir önemi yoktu. Bazı şeyler aniden oluveriyordu. İnsanlar aniden ölüyor ya da kayboluyorlardı. İnsanlar, tıpkı Mercurio'nun yarasındaki kanla onun kanının birleştiği ya da ellerinin ilk kez birbirine değdiği gün kendi başına gelenler gibi aniden âşık oluveriyorlardı. O da aniden kadın olmuştu, Mercurio'yu aniden içinde hissetmişti. Hayat, damarlarında aniden daha güçlü akmaya başlamıştı. Ve Benedetta kendisini köşeye sıkıştırdığı zaman aniden yaşamaktan vazgeçmişti.

Şimdi de aniden başka bir olasılık olduğunun farkına varmıştı; Mercurio ve kendisi için, her ikisi için, aşkları ve birlikte geçirecekleri hayat için.

Hayat aniden güzel ve yaşanmaya değer gelmeye başladı. Kanının yeniden bedeninde koşmaya başladığını hissetti. Yaz havasıyla birlikte umudun da ciğerlerine yeniden geri dolmaya başladığını fark etti.

Giyinirken gülümsüyordu.

"Oysa ne kadar da basitmiş," diye mırıldandı kendi kendine.

Benedetta ona korkuyu aşılamıştı ve Giuditta da buna izin vermişti. Kendini korkunun ellerine teslim etmiş, savaşmaktan, düşünmekten ve hatta yaşamaktan vazgeçmişti.

Ama artık uyanmıştı. Gözlerini örten korku tülü bir an için hafifçe aralanmış ve Giuditta her şeyi görmüştü. Şimdi ne yapması gerektiğini biliyordu. Mercurio'ya gidecekti. Hem de hemen, hiç zaman kaybetmeden. Ona her şeyi anlatacak ve kaçması gerektiğini söyleyecekti. Eğer uzaklara giderse Prens'in onu bulması mümkün olmazdı. Sonra eğer isterse kendisinin de onunla birlikte kaçabileceğini söyleyecekti;

Mercurio nereye isterse oraya. Çünkü Mercurio'dan daha önemli hiçbir şey yoktu ve onsuz yaşayamayacağını çok iyi biliyordu.

Bu kez babasına mektup yazmayacaktı. Abartılı konuşmasına da gerek yoktu. Bir babanın ve Mercurio'ya duyduğu büyük aşkın hak ettiği gibi o da babasının gözlerinin içine bakarak konuşacaktı. Elini yüreğine koyacak ve bunu korkmadan yapacaktı çünkü artık üzerinde korkunun hiçbir hâkimiyeti kalmamıştı.

Hazır olduğu zaman âdeta neşeyle, "Sen gerçek bir aptalsın," diye mırıldandı üçüncü kez.

Kapıyı açtı ve binanın merdivenlerini inmeye başladı.

Aşağıdan heyecanlı sesler ve birtakım gürültüler geliyordu ama Giuditta hiçbirini duymuyordu. Sadece Mercurio'ya söyleyeceği cümleleri düşünüyor, onun kollarında olmayı hayal ediyordu.

En alt kata indiğinde bir sesin, "İşte o!" diye bağırdığını işitti.

Kafasını kaldırıp baktı.

Karşısında işaret parmağıyla onu işaret eden Aziz'i gördü. Gözleri yuvalarından fırlamış halde ona bakan Ottavia'yı gördü. Biraz daha geride, toplanan meraklı kalabalığın içinde kolunu ona doğru uzatmış, yanına gelmeye çalışan babasını gördü. Aziz'in yanında duran yüksek rütbeli devlet görevlisini ve silahlı muhafızları gördü.

Görevli, Aziz'i itip bir adım öne çıktı ve Giuditta'ya kısa bir süre baktıktan sonra, "Yahudi Giuditta Negroponte," dedi. "Serenissima Cumhuriyeti ve kutsal engizisyon mahkemesi adına seni cadılık suçuyla tutukluyorum!"

Giuditta, Ottavia'nın bir çığlık atarak elini ağzına bastırdığını gördü. Babasının, kafasını iki yana sallayarak insanların arasından yol bulmaya çalışmasını gördü. Tatmin olmuş bir ifadeyle gülümseyen Aziz'i gördü. Kendisine doğru gelen devlet görevlisini gördü.

Mercurio...

Muhafızlar Giuditta'yı iki kolundan yakaladılar ve kalabalığı yararak ilerlemeye başladılar.

Mercurio...

Bileklerine takılan kelepçelerin soğukluğunu hissetti. Zincirin demir halkalarının şıngırtılarını duydu. Ayak bileklerine pranga takmak için eteğini kaldırdıklarını fark etti.

"Yürü, Yahudi kızı!" diye bağıran bir ses duydu sonra.

"Giuditta!" diye bağırdı bir başka ses; muhtemelen babasının sesiydi.

Sonra Ottavia'nın sesi: "Giuditta!"

Sonra Aziz'in sesi: "Cadı!"

Sonra toplanan Hristiyanların koro halinde bağrışları: "Cadı!"

Sonra Ariel Bar Zadok, Rashi Sabbatai ve terzi kadınların sesi: "Hayır! Haksızlık bu! Adaletsizlik!"

Sonra babasının umutsuz ve tüm diğer sesleri bastıran canhıraş yakarışları: "O benim kızım! Bırakın kızımı!"

Giuditta tüm bu kargaşa arasındayken içinde sadece koskoca bir sessizlik olduğunu fark etti. Aklında tek bir düşünce, yüreğinde en ufak bir heyecan yoktu. Her şeyi duyuyor ve görüyor olmasına rağmen ölü gibiydi.

Sanki olanların kendisiyle bir ilgisi yokmuş, kelepçeler ellerini esir etmemiş, prangalar ayak bileklerini sıkmıyormuş gibi, *Mercurio'ya gitmeliyim...* diye düşündü.

Sanki bu yaşananlar kendi hayatı değilmiş gibi, *Mercurio'ya gitmeliyim...* diye düşündü ama hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

Muhafız komutanı sırtından iterek, "Yürü, Yahudi kızı" diye emretti.

Giuditta ilk adımını attı. Ayak bileklerindeki pranga yüzünden dengesini kaybetti ve yaz sıcağıyla kurumuş çamura kapaklandı.

Isacco muhafızların arasından sıyrılıp kızının yardımına koştu ve kolundan tutup Giuditta'yı yerden kaldırdı. Bu sırada başındaki sarı kipa yere düştü.

Giuditta'nın aklına babasının o kipayla çok komik göründüğü geldi. Babasına baktı ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu. Sadece uzaktaki şeyleri ya da kişileri görebiliyordu sanki. Ama onlara yaklaşınca her şey bir sis perdesi altında kayboluyordu.

"Giuditta..." dedi Isacco.

Ama sözünü bitirmeden muhafızlardan biri sırtına bir yumruk attı. Isacco acıyla inledi.

"Çekil yolumuzdan, Yahudi!"

Giuditta aynı muhafızın babasının düşen kipasını ayağıyla ezdiğini gördü.

"Sen de yürü hadi!"

Giuditta pranganın izin verdiğince küçük ve hızlı adımlar atarak yürümeye çalıştı.

Olayı öğrenenler Ormesini kıyı yolunda toplanmışlardı ve hep bir ağızdan, "Cadı! Cadı!" diye bağırıyorlardı.

Genç kız dönüp arkasına baktı. Isacco peşlerinden geliyordu. İki büklüm olmuş, âdeta bir anda yaşlanmıştı. Önce Giuditta'ya, sonra da hiç gelmeyeceğini bilse de yardım arayan gözlerle etrafına bakıyordu.

Sanki çok önemli bir olayın lideriymiş gibi önlerinde yürüyen Aziz ellerini gökyüzüne açmış, "Adalet yerini buldu!" diye bağırıyordu. "Adalet yerini buldu! Sana şükürler olsun, Tanrım!"

İyice galeyana gelmeye başlayan kalabalık, "Cadı! Cadı!" diye bağırmaya devam ediyordu.

İçlerinden genç bir adam yerden bir taş alıp Giuditta'ya doğru fırlattı.

Giuditta alnında şiddetli bir acı duyarak yeniden yere kapaklandı.

"Ayağa kalk!" diye emretti muhafız komutanı.

Giuditta ayağa kalktı ama bacakları bedenini taşıyamıyordu. Alnından yüzüne doğru inen bir sıcaklık hissetti. Yoğun ve kırmızı renkte bir şey görüşünü bulanıklaştırıyordu.

"Cadı! Cadı!" diye bağırıyordu etrafındaki kalabalık.

Başka bir taş sırtına, bir diğeri de çenesine geldi.

"Kenara çekilin!" diye bağırdı o sırada gür ve otoriter bir ses.

Giuditta birisinin onu yüreklendirmek ister gibi koluna yapıştığını hisseti.

"Siz karışmayın!" dedi devlet görevlisi.

Komutan Lanzafame elini kılıcının kabzasına götürdü ve bir an bile tereddüt etmeden kınından çıkardı.

Muhafız komutanı da kendi kılıcına davrandı.

Lanzafame ayakta durmakta güçlük çeken Giuditta'nın kolunu bırakmadan, "Silahlı olduğumu hatırlatmanın tam zamanıdır," dedi.

"Sana söyleneni duymadın mı?" dedi muhafız komutanı. "Araya girme!"

"Benim görevim Yahudi cemaatini korumaktır," dedi Lanzafame. "Ve görüyorum ki sen görevini yerine getirmiyor, tutuklularını adil bir şekilde yargılanmadan gözü dönmüş kalabalığın linç etmesine göz yumuyorsun! Esas sen kenara çekil!"

"Serenissima adına..." diye söze başlayacak oldu devlet görevlisi.

"Serenissima adına mı?" diye bağırarak görevlinin sözünü kesti Lanzafame. "Eğer bu kıza bir şey olursa, eğer onu gideceği yere kadar sağ salim götürmezsen yemin ederim ben kendim şahsen huzura çıkıp görevini yapmadığın için seni doça ihbar ederim! Serenissima adına!"

Görevli, muhafız komutanına baktı. Komutan da Lanzafame'nin askerlerine. Hepsi elleri kılıçlarının kabzasında, etraflarını çevirmiş halde alarmdaydılar. Komutan, askerlerin yüzleri ve bedenlerindeki yara izlerini görünce onların gerçek birer savaş adamı olduğunu anladı. "Tutukluyu koruyun!" diye emretti kendi adamlarına.

Muhafızlar Giuditta'nın etrafını sardılar.

"Başarabilecek misin?" diye sordu Lanzafame, Giuditta'ya eğilip.

Giuditta askere baktı. Henüz o sabah korkunun onu bir daha ele geçirmeyeceğine dair yemin etmişti ama böyle bir şeyin olmasını da beklemiyordu. Benedetta'yla konuşur konuşmaz Mercurio'yla kaçması gerektiğini düşündü. Eğer o an hemen kaçmış olsalardı şu an bunları yaşamayacaktı.

"Ben bir aptalım..." diye mırıldandı.

"Ne dedin?"

"Artık tutukluyu bize bırak," dedi muhafızların komutanı.

"Koruyun!" diye bağırdı Lanzafame adamlarına dönüp.

Askerler hemen muhafızların etrafında koşuşmaya başladılar. İkisi kalabalığı yararak öne geçti. İkisi arkada kaldı. Serravalle ve diğer dört asker de köşelere geçti. Şimdi Giuditta muhafızların esiri, muhafızlar da askerlerin esiri gibi görünüyordu.

"Şeytanın askeri!" diye bağırdı Aziz.

Lanzafame cevap vermeden rahibe dik dik baktı. Sonra az önce ilk taşı atan ve hâlâ elinde koca bir taş tutan gencin yanından geçer gibi yapıp ancak ona dönüp bakmaya bile tenezzül etmeden kılıcının kabzasını suratına indirdi. Genç adam hareketsiz bir halde yere yığıldı. Burnundan ve patlayan üst dudağından oluk oluk kan akıyordu.

Kalabalık ürküp sakinleşti. Ama bu yüzden alayı San Marco Meydanı'na kadar takip etmekten vazgeçmedi ve burada yeniden coşup bağırmaya başladı.

"Cadı! Cadı!"

Lanzafame'nin askerleri kılıçlarını çektiler ve Doçlar Sarayı'nın hapishanesine girene dek Giuditta'yı korudular.

Muhafız komutanı, Lanzafame'nin önünde durup, "Buradan içeriye giremezsiniz," dedi.

Lanzafame muhafızı sert bir ifadeyle süzdü.

"Bırak, babasıyla vedalaşsın."

Komutan kenara çekildi.

"Çabuk olsun!"

Isacco, Giuditta'ya koştu. Gömleğinin koluyla kızının kan içinde kalmış yüzünü temizledi. Giuditta'ya bakıyor, ağzını açıp bir şeyler söylemeye çalışıyor ama tek kelime edemiyordu.

Bir süre sonra coşkulu kalabalıktan çekinen muhafız komutanı, "Tamam, yeter," dedi. "Uzaklaş."

Isacco yerinden kımıldamadı. Göğsünü hafifçe yumruklamaya başlayıp alçak sesle, "Benim suçum," dedi kızına. "Seni buraya getirdiğim için..."

"Yeter dedim!"

Lanzafame, Isacco'nun kolunu kibarca tuttu.

Isacco gözünü Giuditta'dan ayırmadan birkaç adım geri gitti.

O sırada Giuditta zor duyulur bir sesle, "Mercurio..." dedi.

Isacco kızını duymaya çalışıyordu.

"Ona anlat..." diye fısıldadı Giuditta.

Sonra muhafızlar onu iki kolundan tutup hapishaneye çıkan merdivenlere doğru kaba bir şekilde ittiler.

Aziz kalabalığa dönüp, "Kurtarıcımız Hazreti İsa'ya şükürler olsun ki bizi duydu!" diye bağırdı. "Adalet yerini buldu!"

Kalabalık coşkuyla bağırdı.

"Adalet yerini buldu!"

77

Mercurio kendi kendine konuşur gibi, "Hayır," dedi.

Bu çok zayıf ve gerçeği inkâr eden bir *hayır*dı. *İnanmıyorum* anlamına gelen ama içinde yine de bir ümit saklayan bir *hayır*dı.

Isacco bir şey anlamadan Mercurio'ya baktı. Yüzünde çektiği acının ve duyduğu endişenin izleri vardı. Omuzları, üzerine taşıyamayacağı kadar ağır bir yük binmişçesine çökmüştü. Gözlerinin ışığı hepten sönmüştü. Mercurio, *tezgâhlardaki ölü balıkların gözleri gibi*, diye düşündü.

"Hayır mı?" diye sordu Isacco.

Mercurio aynı şeyi tekrar etmenin bir anlamı yokmuş gibi cevap vermeden başını salladı.

Gün geçtikçe daha çok misafirhaneye benzeyen ahırda sessizce oturmaya devam ettiler.

Fahişeler başları önlerinde, ses çıkarmadan hareket etmeye çalışıyorlardı. En ağır hastalar bile ağrılarına inlemeden dayanmaya çabalıyordu.

"Sadece..." dedi Isacco yorgun bir sesle. "Sadece, 'Ona anlat,' dedi... Mercurio'ya söyle... O kadar."

Mercurio endişeliydi. Bu ne demek oluyordu? Giuditta'nın bilmesini istediği şey neydi? Genç kızın başka bir hayatı vardı. Mercurio'yu bu hayatın içine almamış, diri diri mezara gömmüştü. Öyleyse şimdi neyi bilmesini istiyordu? İyice gerilmeye başladı. Nefes alıp verişleri aniden hızlandı.

"Onu zindana kendi ellerimle attım..." dedi Isacco. "Onu Venedik'e ben getirdim..."

Mercurio, Isacco'ya sanki adamı o an fark etmiş gibi baktı. İçinde kendisini körükleyen bir tür öfke vardı. Önce onu hayatından çıkarıp atan ve şimdi de çağıran Giuditta'ya öfkeliydi. Kendisini hasta eden tüm sıkıntısını bakışlarıyla Isacco'ya belli ederek, "Size tahammül edecek gücüm yok, Doktor," dedi.

Isacco başını önüne eğdi. Hepten büzüldü.

"Kahretsin!" diye bağırdı Mercurio. "Böyle davranmaktan vazgeçin, Doktor!"

O sırada Lanzafame yanlarına gelmişti.

"Ne oluyor?"

Mercurio'nun yüzü hem Doktor'a verdiği tepki hem de bu tepkiyi kontrol edememekten dolayı kendisine duyduğu öfke yüzünden kıpkırmızı olmuştu.

"Siz onun arkadaşısınız, değil mi Komutan? Öyleyse ona sahip çıkın! Bu adam beni sürekli aşağılamaktan başka hiçbir yapmadı bugüne kadar... Ve şimdi de gelmiş benden... benden..."

"Kes sesini, ahmak herif," dedi Komutan, Mercurio'yu iterek. "O senden bir şey istemiyor." Sonra Isacco'nun kolunu tuttu. "Gel hadi, gidelim buradan."

"Nereye?"

"Bilmiyorum... Gidip biraz hava alalım."

Mercurio yumruklarını sıktı, dudaklarını ısırdı.

"Evet, gidin tabii..." diye homurdandı. "Söylediklerinizin umurumda bile değil."

Lanzafame aniden Isacco'nun kolunu bıraktı, Mercurio'nun üzerine yürüyüp çocuğu duvara yasladı.

"Ağlamalısın, çocuk!" diye bağırdı. "Ağlamalısın, geri zekâlı!"

Kısa bir süre gözlerini Mercurio'dan ayırmadı. Sonra onu bırakıp yeniden Isacco'nun koluna girdi ve daha şefkatli bir ses tonuyla, "Sen de ağlamalısın, ihtiyar budala," dedi.

Isacco, Lanzafame'nin onu âdeta sürükleyerek ahırdan çıkarmasına hiç itiraz etmeden yürüdü.

"Adam haklı..." dedi Scarabello yattığı yerden.

Mercurio dönüp genç adama baktı. Yüzü âdeta yaşlanmıştı. Boğazındaki bir düğümü temizlemek istercesine yutkundu, başını şiddetle iki yana salladı ve yumruklarını sıkarak bağırdı.

"Hayır!"

Scarabello hastalıktan yorgun düşmüş sesiyle, "Şunu söylemekten vazgeç!" dedi.

Mercurio yumruklarını ve dişlerini daha çok sıktı. Sonra tek kelime etmeden dışarı kaçtı. Yüreğinin artık dayanamayacağını hissedene kadar kırlarda koştu. Sonra kendini yazın kuraklığına yenik düşmüş toprağın üzerine yüzükoyun bıraktı. Parmaklarıyla toprağı avuçlayıp hareket etmeden öylece yattı. Sırtını yakan güneşi, bileklerine kadar çıkıp elbiselerinin altına giren karıncaları, çiçek arayan arıları ve üzerine konacak pislik bakınan koca sinekleri umursamadan ve tek bir damla gözyaşı dökmeden öylece yattı.

Dünyanın var olmaktan vazgeçtiği ve Mercurio'nun da hesaplayamadığı bir süre geçtikten sonra, "Mercurio'ya söyle..." diye mırıldandı.

Başını kaldırdı. Güneş gözlerini kamaştırdı.

"Neden?" diye bağırdı gökyüzüne doğru. "Neden?"

Ayağa fırladı ve eve geri döndü. Isacco ve Lanzafame'nin su yalağının kenarında olduğunu gördü. Isacco, acıdan ve suçluluk duygusundan iki büklüm olmuş halde bir taşın üzerinde oturmuş ağlıyordu. Isacco'nun yanında durup kollarını göğsünde kavuşturan Lanzafame ise güneşe doğru bakıyordu.

Mercurio yavaşladı. İçindeki öfkenin ve korkunun yeniden artmaya başladığını hissetmişti ama şimdi bir çeşit mutluluk ve ümit de onlarla birlikte büyüyordu.

"Neden?" diye mırıldandı alçak sesle.

Giuditta'nın ona her şeyin bittiğini söylediği günü düşündü. Bir sokak köpeği gibi peşinden gidişini, Isacco'nun Giuditta'yı ondan koruması için peşine taktığı Joseph denen çocukla genç kızın öpüşmesini hatırladı.

Dönüp öfkeyle Isacco'ya baktı; ondan nefret ediyordu.

"Hepsi senin suçun," diye homurdandı.

Ama artık bunun bir anlamı yoktu, artık hiçbir şeyin anlamı yoktu. Ve Mercurio da onu ilgilendiren tek sorunun cevabını bulmalıydı.

"Neden?"

Balıkçılar rıhtımına koşarken, Tonio ve Berto hızla Venedik'e doğru kürek çekerken ve onu Cannaregio Köprüsü'nün altında bırakırlarken de hep aynı soruyu tekrarlayıp durdu.

Bir sıçrayışta tekneden kıyıya atladı ve elini cebine götürüp bıçağını sımsıkı kavradı. Ghetto Vecchio Meydanı'na gelip beklemeye başladı. Her şeye hazırdı ama önce bilmesi gerekiyordu. Aklında henüz tam kulak veremediği bir düşünce, ümit ışığı olan ama tutunamayacak kadar kırılgan bir düşünce filizlenip büyümeye başlamıştı. Çünkü bu kez de yanılırsa yaşayamayacağını düşünüyor, dolayısıyla içindeki sıkıntı da büyüyordu.

"Mercurio'ya söyle..." sözleri aklında dönüp duruyor ve gittikçe de Giuditta'nın sesine benzemeye başlıyordu.

"Mercurio'ya söyle..."

Sonunda Joseph göründü. Mercurio'nun randevulaştığı –kendi içinden tabii ki– kişi Joseph'ti çünkü belki de öğrenmek istediği şeyi bilen tek kişi oydu.

Joseph her zamanki gibi sallana sallana yürüyordu. Mercurio'nun hatırladığından daha iri yarıydı ama Mercurio ondan korkmuyordu, şu an hiçbir şeyden korkmuyordu.

Issız ve karanlık bir ara sokağa varana dek çocuğu takip etti. Sonra birden üzerine saldırıp bıçağını Joseph'in gırtlağına dayadı.

"Beni tanıdın mı, piç kurusu?"

Joseph yavaşça başını salladı.

Mercurio bıçağın ucunu çocuğun çenesine doğru çevirip, "Giuditta'yla aranda ne var?" diye sordu. Bu arada gözlerini Joseph'in dudaklarından, Giuditta'nın öptüğü o dudaklardan ayıramıyordu.

"Canımı acıtıyorsun."

"Gerçekten de canının nasıl acıyabileceğini bilmek ister misin?" Mercurio artan öfkesine hâkim olmaya çalışarak bıçağın ucunu çocuğun çenesinin altına hafifçe batırdı. "Cevap vermezsen bıçağın ucunu gözlerinden dışarı çıkarırım, anladın mı?"

Joseph başını *evet* anlamında salladı. Ancak Mercurio bıçağı biraz geri çekince Joseph cüssesinden beklenmedik bir çeviklikle delikanlının elinden kurtuldu ve göz açıp kapayıncaya kadar Mercurio'nun bileğini bükerek elindeki bıçağı düşürdü. Sonra onu duvara yaslayıp kolunu boğazına dayadı.

"Aptalım ama güçlüyüm ve gücümü kullanmayı da biliyorum," dedi sakin bir ses tonuyla. "Hatta bildiğim tek şey dövüşmektir."

Mercurio içinde büyük bir kıskançlık ve nefret duygusuyla çocuğa bakıyordu.

Joseph sesindeki sakinliği bozmadan, "Giuditta'yla aramda hiçbir şey yok," diye devam etti.

"Peki öyleyse neden..." dedi Mercurio ama devamını getirmekte zorlandı. Yine de bunu sorması gerektiğini biliyordu. "Neden öpüştünüz?"

Joseph kıpkırmızı oldu.

"Bilmiyorum... Giuditta istedi, ben de nedenini sormadan dediğini yaptım. Kadınlara güvenmiyorum. Beni daima zor durumda bırakıyorlar..." Sonra tembel bir ifadeyle Mercurio'ya baktı. "Şimdi seni bırakıyorum..." dedi. "Sakın bir aptallık yapma."

Mercurio başını hafifçe salladı.

Joseph, Mercurio'nun boynuna bastırdığı kolunu çekti ve bir adım geriye gitti.

Mercurio bacaklarının titrediğini hissediyordu. Kafası karmakarışıktı.

"Üzgünüm," dedi Joseph.

Mercurio çocuğun yanından hızla uzaklaşırken, "Siktir git, bok torbası!" diye bağırdı.

Ghetto Vecchio'nun diğer tarafındaki kemer altına geldiği zaman bacakları artık bedenini taşımaz olmuştu. Köprünün tahta tırabzanına tutundu.

Alışverişten dönen yaşlı bir hizmetçi kadın, "İyi misin, delikanlı?" diye sordu.

Mercurio ona öyle büyük bir nefretle baktı ki kadın başını önüne eğip elindeki yüküyle uzaklaştı.

Mercurio, yüreğindeki o incecik ümit ışığı güçlenmeye başladıkça öfkesinin de o derece arttığını fark etti. Bu gözü kara öfke de ona yeniden güç veriyordu.

Döndü ve San Marco Meydanı'na doğru koşmaya başladı.

Doçlar Sarayı hapishanesinin önüne geldiği zaman nefes nefeseydi. İki atlı muhafızın giriş kapısının önünde nöbet tuttuğunu gördü. Arkalarında da başlarında yüksek rütbeli komutanlarıyla birlikte nöbet tutan beş yaya asker vardı.

Sarayın önündeki küçük meydanda işsiz güçsüz bir sürü insan toplanmıştı ve hepsi de tutuklanan cadıdan söz ediyordu.

Mercurio nefes nefese muhafızlara yaklaştı.

"Ben..." dedi. "Giuditta Negroponte'yi görmek istiyorum..."

Muhafızlardan biri göz ucuyla Mercurio'ya baktı.

"Evine geri dön, çocuk."

"Sana Giuditta'yı görmek istediğimi söyledim."

Muhafız bu kez Mercurio'ya döndü.

"Kimsin?" diye sordu.

"Ben..." Mercurio ne diyeceğini bilemedi. "Ben..."

O sırada yanlarına gelen muhafız komutanı, "Sen hiç kimse değilsin," dedi. "Defol!"

Mercurio yerinden kımıldamadı. Bütün bedeninde gezen ürpertiyi hissedebiliyordu. Ayaklarının üzerinde sallanarak başını Doçlar Sarayı'nın avlusuna doğru uzattı.

"Beni anlamadın mı, çocuk?" dedi komutan bir kez daha. "Defol!"

Mercurio aniden bağırmaya başladı.

"Giuditta! Giuditta!"

"Hey! Ne yaptığını sanıyorsun?"

Bazilikanın köşesinde dolaşan aylaklardan birkaç tanesi meraklı gözlerle yaklaşmaya başladı.

Mercurio iki elini ağzının kenarlarına dayayıp var gücüyle bağırmaya devam etti.

"Giuditta!"

Tüm ıstırabını bu haykırışla bedeninden atmak istercesine bağırıyordu.

"Giuditta, neden? Söyle bana, neden?"

İki muhafız, komutanlarının bir göz işaretiyle Mercurio'yu kollarından yakalamaya kalkıştı. Ancak Mercurio birkaç adım geri gitti ve bağırmaya devam etti.

"Giuditta!"

"Kes artık şunu!" diye emretti komutan. "Yoksa seni tutuklarım!"

O sırada iki muhafız da Mercurio'nun yanına gelmişti ve komutanlarından gelecek emri bekliyordu.

Mercurio artık kontrolünü kaybetmişti.

"Siktir git!" diye bağırdı komutana.

Komutan bir anda Mercurio'nun yanında bitiverdi ve onun yakasına yapıştı.

"Tutuklusun! Kendin kaşındın!"

İki muhafız Mercurio'yu kollarından yakaladı.

Mercurio ellerinden kurtulmaya çalışırken bir yandan da bağırmaya devam ediyordu.

"Giuditta! Söyle, neden?"

"Bir gece zindanda yatınca bütün düşüncelerin netleşir," dedi komutan. "Kimsin? Adın ne?"

Bu arada bağrışmalar dikkatini çekmiş olmalı ki Aziz hapishanenin merdivenlerinde belirdi.

"Her zaman ayak altındasın, sıçtığımın pederi!" diye bağırdı Mercurio.

"Konuşmana dikkat et!" dedi komutan ve muhafızlara dönerek, "Onu içeri götürün," diye emretti.

O anda Mercurio âdeta ne yaptığını bilmeden komutanın suratına kafa attı ve şaşıran muhafızların bir anlık tereddüdünden faydalanarak ellerinden kurtuldu.

Komutan acıyla inleyerek yere devrildi.

"Yakalayın o piç kurusunu!"

Ancak Mercurio çoktan uzaklaşmıştı.

Kırılmış burnundan akan kanı durdurmaya çalışan komutan, "Tutuklayın ahlaksızı!" diye bağırmaya devam etti.

Aziz merdivenlerin başından Mercurio'nun kaybolduğu yöne bakarak, "Ben kim olduğunu biliyorum," dedi. "Sanırım nerede yaşadığını da."

Bu arada silahları ve giysileri yüzünden epeyce yavaşlamış olan muhafızların takip ettiği Mercurio, San Marco Meydanı'na varmıştı. Mestre'ye dönen balıkçı teknelerinden birine atladı. İskeleye gelir gelmez de koşarak Anna'nın evine döndü.

Giuditta'dan başka tek bir kişi aradığı cevabı biliyor olabilirdi.

Bir fahişenin yaralarını özenle temizlemeye çalışan Doktor'un yanına geldi.

"Konuşmalıyız, Doktor."

Isacco dönüp Mercurio'ya baktı. Sonra hafifçe başını salladı ve birlikte misafirhaneden çıktılar.

Hiç konuşmadan su yalağının olduğu yere kadar yürüdüler. Yan yana ama birbirlerine bakmadan bir süre hareketsiz durdular.

Mercurio kendisini çok güçsüz ve çaresiz hissediyordu. Artık erteleyemezdi. Öğrenmesi gerekiyordu. Öğrenmeli ve kabul etmeliydi. Böylece tüm gün boyunca içinde büyümeye çalışan ümit ya sönecek ya da serbest kalacaktı. Belki bir anlamı yoktu ama sanki olması gereken buydu. Gönül yarası yüzünden nefes alamaz bir hale gelmişti.

Isacco konuşmuyordu. Boğucu sıcaklığın ufukta yarattığı sise bakıyordu.

Mercurio derin bir nefes aldı ve alçak sesle, biraz da korkarak konuşmaya başladı. Ancak ağzından sadece tek bir sözcük çıktı.

"Neden?"

Isacco bu sorunun etkisi bedeninin en derin köşelerine inene dek bekledi. Ve sonra duygu ve samimiyet yüklü bir sesle cevap verdi.

"Çünkü seni çok seviyor, delikanlı."

O anda Mercurio'nun içindeki panik kontrol edilemez hale geldi.

"Bana yardım edin," diye mırıldandı.

78

"*Sigillum diaboli*,"[10] dedi Aziz. "Ne olduğunu biliyor musun, Yahudi kız?"

Giuditta korku içinde Aziz'e bakıyordu. Geceyi karanlık ve soğuk bir hücrede geçirdikten sonra bu sabah şafakla birlikte onu yer altındaki bu odaya getirmişlerdi. Penceresi olmayan odanın duvarlarında demir halkalar ve zincirler asılıydı. Geniş ve rutubetli mekânın ortasında bir masa, masanın üzerinde de garip birtakım aletler vardı: işkence aletleri.

Aziz güçlü kasları olan bir adamın yanında duruyordu. Bu adam cellattı. Aziz de kendisine "sorgucu" dedirtiyordu.

"*Sigillum diaboli* nedir, biliyor musun?" diye yeniden sordu Peder Amadeo.

Giuditta başını *hayır* anlamında salladı.

Peder Amadeo gülümsedi.

"Çiftlik hayvanları mutlaka sahipleri tarafından damgalanır. Böylece onlara kimin sahip olduğu anlaşılır. Ve senin de sahibin şeytanın ta kendisi. Mutlaka o da seni damgalamıştır." Genç kıza yaklaştı. "Ben de şimdi bu mührü bulacağım, cadı!"

Giuditta buz gibi bir ürpermenin tüm bedenini sardığını hissetti.

"Cellat, hadi başla... Tanrı'nın eli ellerinden tutsun."

Cellat elindeki usturayı deri kayışın üzerinde bilemeye başladı. Sıradan bir meslek icra eden sıradan bir işçi gibi sesinde en ufak bir kin, nefret ya da öfke olmaksızın Giuditta'ya, "Soyun," dedi.

Giuditta'nın gözleri korkuyla açıldı ve bir adım geri gitti.

"Hayır..."

Sanki şimdiden çıplakmış gibi kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

---

10 (Lat.) Şeytanın mührü. (ç. n.)

Cellat, Giuditta'yı odaya getiren muhafızlara dönüp, "Kızı soyun," diye emretti.

Giuditta etrafına bakındı.

"Hayır..."

Muhafızlar iyice yaklaşınca kafesteki bir kuş gibi çırpınarak özgürlükle arasında duran kapıya doğru koştu. Demir çubuklarla güçlendirilmiş tahta kapıyı yumruklamaya başladı.

"Hayır... Yalvarıyorum yapmayın!"

Muhafızlar onu kollarından yakalayıp odanın ortasına sürüklediler.

Cellat, Giuditta'ya iyice yaklaştı.

Son derece sakin ve hatta rahatlatıcı bir ses tonuyla, "Böyle direnirsen," dedi. "Elbiselerini yırtmak zorunda kalacağız. İşimiz bitip de yeniden giyinmen gerektiğinde hiçbir şeyin olmayacak. İşte o zaman sonsuza dek çıplak kalacaksın."

"Size yalvarıyorum..."

"İzin ver, seni kibarca soysunlar."

Giuditta evcilleştirilmiş vahşi bir hayvan gibi pes etti ve kollarını yanlarına indirdi.

Muhafızların elleri bedeninde gezinirken başını önüne eğdi ve sıcak, iri ve ağır yaşlar yanaklarından aşağı inmeye başladı. Tamamen çıplak kaldığı zaman da gözyaşlarının yanaklarından göğüslerine damlayıp bacaklarına kadar geldiğini hissetti.

"Nereden başlamak istersiniz, sorgucu?" diye sordu cellat.

Aziz genç kızın cinsel organını işaret ederek, "Onu masaya yatırın," dedi.

İki muhafız Giuditta'yı tutup demir halkalar monte edilmiş bir masaya yatırdı. Kollarını başının üzerine doğru uzatıp bileklerini demir halkalara taktılar. Sonra aynı şekilde ayak bileklerini de halkalarla hareketsiz hale getirdiler.

Cellat masaya yaklaştı. Kalın ve soğuk bir demir parçasını Giuditta'nın beline taktı. Böylece genç kızın bedeni kımıldayamaz hale gelmişti. Sonra bir kolu çevirdi ve masa alt tarafından ikiye ayrılmaya başladı. Cellat kolu çevirmeyi bıraktığı zaman Giuditta'nın bacakları iki yana iyice açılmıştı.

Cellat usturayı göstererek, "Debelenmezsen seni kesmem," dedi.

Sonra Giuditta'nın bacaklarının arasına eğildi. Vajinasının üzerine bir sürahi küllü su döküp tüylerini ovuşturdu ve sonunda genç kızı tıraş etmeye başladı.

Giuditta korkuyor, avazı çıktığı kadar bağırmamak için gözlerini sımsıkı kapatmaya çalışıyordu.

Cellat işini bitirdikten sonra Giuditta'nın bacaklarının arasına buz gibi bir sürahi su daha döktü ve Aziz'e dönüp, "Hazır," dedi.

Peder Amadeo masaya yaklaştı. Her kadında olduğu gibi Giuditta'nın da bacaklarının arasında bulunan yumuşak ve çıplak çiçeğe gözlerini dikti. Kendisinin de buna benzer bir şeyden doğduğunu biliyordu. Annesi de onu dünyaya getirdiği zaman hemen hemen bu Yahudi kızın yaşındaydı. Güvenilmez bir ağız gibi aralık duran bu etli yumru, babası Peder Cortonalı Reginaldo'yu manastırdan kovdurmuş, yozlaştırmış ve ona zarar vermişti.

İşaret parmağını Giuditta'nın vajinasına doğru uzattı.

"Kerpeten."

Cellat rahibe baktı.

"Ne işinize yarayacak?" dedi. "Siz dokunmak istemiyorsanız ben kendi ellerimle yapabilirim."

"Kerpeten!" diye tekrarladı Aziz âdeta bağırır gibi. "Bu büyücü benden defalarca kaçtı. O yüzden senin ellerine de güvenemem."

"Ama şu an kaçacak durumda değil."

Peder Amadeo cellada iyice yaklaştı. Adamdan iki karış daha kısaydı. Ama çivi başı gibi küçük mavi gözlerinden ateşler çıkıyordu.

"Kerpeten!" diye tısladı alçak sesle.

Cellat bir sürü aletin asılı olduğu duvara gitti. Po Deltası'nda yuva yapan kaşıkçı kuşunun gagası gibi yassı burunlu demir kerpeteni aldı.

Giuditta adamın ona doğru geldiğini görünce dehşete kapıldı ve gözlerini sımsıkı yumup başka şeyler düşünmeye çalıştı. Örneğin elbiselerine o kanlı karga tüylerini kim saklamıştı? Bu sorunun cevabını bulabilse masum olduğunu kanıtlayabilirdi. Ancak en ufak bir fikri yoktu. Daha fazla düşünemedi çünkü beyni korkudan âdeta felç olmuştu. Tutuklandığı günden beri tutarlı tek bir şey düşünememişti. Gözlerini kapadığı an birdenbire yaşlanan babasının yüzünü görüyordu. Ottavia'nın tıpkı kendisininkiler gibi korkudan yuvalarından uğramış gözlerini hatırlıyordu. Kulaklarında çılgınca bağrışan kalabalığın sesi

çınlıyordu. Ancak Mercurio'yu düşünmeye çalıştığı zaman delikanlının o güzel yüzünü bir türlü hayal edemiyordu. Mercurio sanki aklından silinmişti. "Mercurio'ya söyle..." demişti babasına. Çünkü Giuditta tüm benliğiyle Mercurio'ya aitti. Onundu ve bunu Mercurio'ya söylemeden ölmek istemiyordu. Ama neden sevdiği adamın o güzel gözlerini hayal edemiyordu? Onu binlerce kez öpen tatlı dudaklarını... Nasıl oluyordu da o yumuşacık bukleleri parmaklarının arasında hissedemiyordu?

"Hadi kımılda!" diye buyurdu cellada Aziz.

Giuditta gözlerini açtı. Celladın bacaklarının arasında diz çöktüğünü ve Aziz'in de elinde bir mumla ona doğru eğildiğini gördü.

Sonra buz gibi bir şeyin etini tuttuğunu ve hoyratça iki yana çekiştirdiğini hissetti.

"Daha çok," diye emretti cellada Aziz.

Cellat kerpeteni sıkıp genç kızın vajinasını iyice açtı.

Giuditta derisi yarılıp ağzına kan gelene kadar alt dudağını ısırdı.

"Bu şekilde onu yakarsınız," dedi cellat.

"Sen kendi işine bak," dedi Peder Amadeo. "Benim ellerimi Tanrı'nın bizzat kendisi yönetiyor."

Giuditta mumun etini yaktığını hissetti ve çığlık atarak çırpınmaya başladı. Belini sıkan demir halka kalçasının tam üst kısmındaki eti zedeledi.

"Hiçbir işaret yok," dedi cellat.

"Sen işaretlerle ilgili ne bilirsin ki, koca aptal! Şu mesela; bunun sıradan bir ben olduğunu mu sanıyorsun? Hayır! O, şeytanın öpücüğüdür."

Giuditta mum alevinin yeniden tenine yaklaştığını ve etini yaktığını hissetti. Acıyla bağırdı.

"Size yalvarıyorum..." diyerek ağlamaya başladı. "Yalvarırım yapmayın!"

Aziz güldü.

"Görüyor musun, bu şeytan kadın nasıl masum biriymiş gibi yalvarıyor? Neredeyse herkesi inandıracak, öyle değil mi?"

Cellat sesini çıkarmadı.

"Kerpeteni ateşe tut, iyice kızsın!"

"Sorgucu... Görmen gerekeni gördün..."

"Kerpeteni kızdır," dedi Aziz. "Göğüs uçları için de ince olanları kızdır. Ben bu cadıya tüm suçlarını itiraf ettireceğim. Ve günahını hem bedeninden hem de ruhundan çıkarıp kötülüğünü tamamen yok edeceğim."

Cellat ateşin yanına gitti. Kerpeteni ateşin içine soktu. Sonra yeniden duvara gitti, dişçilerin küçük kerpetenlerini andıran aletleri aldı ve onları da getirip ateşin içine soktu.

"Bu arada saçlarını ve koltuk altlarındaki tüyleri de kes. Sonra anal kontrol için kaynar bir lavman ve retraktör hazırla."

Cellat bir an için duraksadı, sanki itiraz edecek gibiydi. Ama hemen ardından işe koyuldu.

Bu arada Peder Amadeo da Giuditta'nın kulağına doğru eğildi.

"Suçlarını itiraf edip bağışlanmayı istemezsen içine eritilmiş kurşun dökeceğim," diye fısıldadı. "Şeytanın dokunduğu her noktana." Gülümsedi. "Bakalım şimdi baban seni kurtarabilecek mi? Ruhunu şeytana satmana değecek mi? Göreceğiz."

Giuditta ağlıyor, "Yalvarırım yapmayın..." demekten başka bir şey söyleyemiyordu.

Cellat elinde ustura ve küllü suyla genç kıza yaklaştı. Küllü suyun bir kısmını koltuk altına döktü ve onu tıraş etti. Aynı işlemi diğer koltuk altına da yaptı. Daha sonra genç kızın saçlarını sabunladı. Usturayı tam alnına değdirmişken odanın kapısı gıcırdayarak açıldı.

"Bizi rahatsız etme cüretini gösteren de kim?" diyerek gürledi Peder Amadeo.

Serenissima'nın dört muhafızı içeri girdi ve ikisi sağa, ikisi sola olmak üzere kapının yanlarına konumlandı. Hemen arkalarından siyahlar içinde bir piskopos girdi. Mütevazı kıyafetinin kalitesi hemen belli oluyordu. Piskoposun arkasından da tepeleri yeni tıraş edilmiş iki din görevlisi eşliğinde ince ama karizmatik yapılı bir şahsiyet ilerledi. Yaşlı adamın başında kırmızı bir takke, elinde de altın bir asa vardı.

Siyahlar içindeki piskopos, "Majesteleri Venedik Patriği Antonio II. Contarini," diyerek din adamını tanıttı.

Cellat hemen başını önüne eğdi. Giuditta'yla ilgilenen muhafızlar da aynı şekilde eğildiler.

Aziz, Venedik'in en yüksek dinî otoritesine doğru koştu ve kendini Patrik'in önüne atıp yüzüğünü öpmeye çalıştı.

Patrik rahatsız olmuş bir ifadeyle Aziz'den uzaklaştı. İnce, keskin ama güçlü bir ses tonuyla, "Dokunmadan öp," dedi. "Şu ellerin beni etkiliyor."

Aziz başını uzattı ve ellerini Patrik'in eldivenli ellerine değdirmeden parmağındaki yüzüğü öptü.

Patrik masada çıplak bir şekilde yatan Giuditta'ya ve ateşin içinde kor haline gelmiş aletlere kısaca bir göz attıktan sonra, "Görüyorum ki tam zamanında gelmişim," dedi. "Ateşi söndür, cellat!"

"Ama kutsal efendim..." diye söze başlayacak oldu Aziz.

Patrik buz gibi bakışlarını Aziz'e dikip, "Sakın sözümü kesmeye cüret etme!" dedi. Sonra kaşlarını çatarak, "Her ne kadar ikimizin arasında Aziz olan sen olsan bile..." diyerek güldü. Sonra kendisiyle birlikte gülen piskoposa bakıp, "Sandalye!" diye emretti.

İki din görevlisi hemen bir sandalye çekip Patrik'e oturması için yardım etti.

Patrik yorgun bir ifadeyle içini çekti. İşaret parmağıyla başparmağını burnunun kemiğine götürüp başındaki bir ağrıdan kurtulmak istermiş gibi sıktı.

Bu sırada piskopos küçük bir şişenin kapağını açıp Patrik'e uzattı.

Patrik şişeyi kokladı. Sonra öksürdü ama şimdi daha iyi görünüyordu. Başıyla piskoposa teşekkür etti.

Tiz ama gücün sembolü olan bir ses tonuyla, "Her ne kadar bizim kanunlarımıza aykırı olsa da Roma uzun zamandır bir kamu davası istiyor," dedi. "Kilisenin gücünü burada, doçun geçici iktidarına ve San Marco Cumhuriyeti'nin politikasına karşı çıkıldığına inanılan Venedik'te de yakalamak ve kutlamak için." Yüzüne alaycı bir tebessüm yayıldı. Açıkçası kilisenin en yüksek otoritesi de Cumhuriyet'in bağımsızlık ideallerine sadık ve soylu bir Venedik vatandaşı gibi bu düzenden hoşlanmıyordu. Ancak Tanrı'nın bir hizmetkârı olarak boyun eğmek zorundaydı.

"Öyleyse *fiat voluntas Dei*." [11]

Aziz'e baktı.

"Venedik kadınlarını elbiseleriyle büyüleyen ve onların ruhunu çalan bu Yahudi kız olayından daha mükemmel ne olabilir? Her yerde

11 (Lat.) Tanrı'nın istediği olsun. (yay. n.)

konuşulacak, halk arasında ses getirecek, ozanlara, şairlere ilham verecek bir olay... Ve bir yabancının, inançsız bir Yahudi kızın Venedik'e zarar vermeye kalkıştığını herkes görmüş olacak. Böylece kilise..." Patrik bir kez daha üstüne basarak, "Kilise!" dedi. "Serenissima'nın değerli vatandaşlarını kurtaracak. Doğru söylüyor muyum, Aziz?"

Peder Amadeo, Patrik'in önünde yeniden eğildi.

"Çok doğru söylüyorsunuz, patrik hazretleri."

"Öyleyse yapılacak mahkemeden önce onu öldürmeyeceksin, sorgucu."

"Hayır, Patrik, ben..."

"Sözümü kesme!"

Aziz boynunu büktü.

"Onu öldürmeyeceksin ve mahkemeye de bir mağdur gibi takdim etmeyeceksin. Acınacak, merhamet edilecek kadar masum bir durumda göstermeyeceksin. Beni anlıyor musun? Kapalı kapılar arkasında yapılan mahkemelerden farklı bir şekilde hareket etmeliyiz. Tanrı'nın bize bahşettiği aklı kullanmalıyız."

"Evet, Patrik."

"Çok güzel olsun istiyorum. Unutma ki kötülük her zaman baştan çıkarıcıdır, sorgucu. Şeytanın bela verdiğinin söylendiğini duydun mu hiç?"

Aziz cevap vermedi.

"Sorumu tekrar etmem mi gerekiyor?"

"Hayır."

"Şeytan asla bela teklif etmez, doğru mu?"

"Çok doğru."

"Zenginlik, güç, güzellik teklif eder. Doğru mu?"

"Çok doğru."

"Öyleyse bu kız güç, zenginlik ve güzellikten nasibini almazsa kim onun şeytanla anlaşma yaptığına inanır?"

"Kimse."

"Hiç kimse demen gerekiyordu."

Siyahlar içindeki piskopos güldü.

"Hiç kimse, patrik hazretleri."

"Seni sorgucu olarak göstermemin yegâne nedeni Venedik halkının seni tanıyor olması. Şu şeyler sayesinde..." Patrik iğrenir gibi yüzünü

ekşitti. "Ellerindeki şu delikler sayesinde büyük bir ün kazandın." Mühür ya da kutsal izler demekten özellikle kaçınmıştı. Aziz'den hoşlanmadığı apaçık belliydi. Ona küçümseyen gözlerle baktı.

"Bu sürecin hakkıyla üstesinden gelebilecek misin? Yoksa başka bir kahraman bulayım mı?"

"Bu fırsatı benden esirgemeyin, Patrik. Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. İki senedir bu kızın peşindeyim."

"Bunu kişisel bir olaya dönüştürme," diyerek Aziz'i azarladı Patrik. "Sen benim adıma çalışıyorsun. Ben de yüce Tanrımız'ın zaferi için çalışan papa hazretlerinin emrindeyim."

"Hizmetkârınızım, patrik hazretleri," dedi Peder Amadeo.

"Öyleyse yaklaş."

Aziz kalktı ve kulağını Patrik'in dudaklarına yanaştırdı.

"Yahudi kızdan davacı olanlardan biri de kötü şöhreti olan bir kadın," dedi Patrik kısık bir sesle. "Kötü kader benim zavallı, deli ve ruh hastası torunum Rinaldo'yu o kadına âşık etti... Ziyafetlerde her ikinizin de Prens'in yanından ayrılmadığını duyduğuma göre sen de bu durumu gayet iyi biliyorsundur."

Peder Amadeo kıpkırmızı oldu.

"El değmemiş bakire gibi kızarma, Aziz. Çürüyen etin yanında her zaman solucanlar ve parazitler olur."

Patrik buz gibi bir sesle konuşuyordu. Aziz'in kulağını iki parmağının arasına alıp kendisine doğru çekti.

"Beni ilgilendiren tek şey, ailemin adının en azından resmî olarak ne bu kadınla ne de davayla ilişkilendirilmesi. Bu nedenle o fahişe yaşadığı küçük Contarini Sarayı'ndan kovulmadan önce ona yapması gerekeni öğreteceksin. Torunumun adı ortaya atılmazsa bir ödülü hak edecek. Aksi takdirde o küçük fahişeye celladımızın aletlerinin her zaman kor halinde olduğunu söyle. İyice anlasın."

Aziz bir adım geri gitti.

"Merak etmeyiniz."

Patrik iki din adamına başıyla işaret etti. Onlar da hemen yanına gelip sandalyeden kalkmasına yardımcı oldular. Sonra masaya bağlı yatan Giuditta'ya bir kez olsun dönüp bakmadan görevlilerin yardımıyla kapıya doğru yürüdü. Tam çıkmak üzereyken durdu ve peşinden iki büklüm bir halde gelen Aziz'e baktı.

"Venedik halkı seni tanıyor," dedi. "Sadece ve sadece bu yüzden, beceriksizce yaptığın sorgulamaya rağmen sana bu fırsatı tanıyorum. Bir kez daha tekrarlıyorum, sakın unutma!"

"Unutmayacağım..."

"Sana gönderdiğim kitabı okudun mu?"

"*Malleus Maleficarum*...[12] Elbette, patrik hazretleri. Şaşırtıcı derecede mükemmel bir rehber kitap."

Patrik yapacağı açıklamanın düzmece olduğunu ve sadece kilisenin bu kitabı onayladığını vurgulamaya yarayacağını bilmesine rağmen, "O prosedürlere sadık kal," dedi. "Hepsini ezberle. Kilisenin bu el kitabını kabul ettiğini herkese anlatabilmek için Köln'deki Alman ilahiyat komisyonunun kararlarını insanlara bildir."

"Bana güvenin, Patrik... Dediklerinizi yapacağım."

"Beni hayal kırıklığına uğratma, peder."

Aziz yaralı ellerini Patrik'e doğru uzatıp, "Uğratmayacağım," dedi.

Patrik umursamaz gözlerle Aziz'in ellerine baktı.

"Mahkemede de bu avucundaki deliklerle fazla şarlatanlık yapma." Sesindeki derin alay net olarak anlaşılıyordu. "Tanrı'nın soytarısı değilsin."

Sonra arkasını dönüp gitti.

Aziz hemen cellada döndü.

"Çöz şunu," dedi. "Tanıdığın bir fahişe var mı?"

Cellat şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemedi.

"Bir fahişe bul," diye devam etti Aziz. "Ona bu Yahudi kıza iyi bakmasını söyle. Yıkanmasını, saçlarının taranmasını, parfümlerle, balsamlarla, yağlarla ovulmasını istiyorum. Bu cadı son derece çekici bir fahişeye dönüşmeli."

Masada çıplak ve korku içinde yatan Giuditta'ya yaklaştı ve gözlerinin içine bakarak, "Ne olduğunu herkese göstermeliyiz," diye fısıldadı. Sevgilisiyle aşk oyunları oynayan muzip bir âşık gibi Giuditta'nın üzerine eğildi ve dudaklarını genç kızınkilere değdirecek kadar yaklaştırarak, "Şeytanın fahişesi," diye tısladı.

Giuditta ilk kez bu kadar çok korkuyordu.

---

12 (Lat.) Cadıların Çekici. (yay. n.)

79

Dükalık muhafızları başlarındaki komutanlarıyla birlikte misafirhaneden içeri daldılar.

Komutan şişmiş burnuyla etrafa bakınıp, "Mercurio adındaki çocuk nerede?" diye sordu.

Isacco, Anna, Komutan Lanzafame, tedavisi bitmiş olan ya da hâlâ yataklarından kalkamayacak kadar hasta fahişeler dönüp muhafızlara baktı. Artık düzenli olarak Isacco'ya yardım etmeye başlayan sakat gençler koltuk değneklerine dayanarak muhafızların önüne dikildi. Herkes bu ani baskından şaşırmış bir halde gelenlere bakıyordu.

Oysa muhafızlar birkaç dakika önce şatafatlı iki tekneyle gelip Anna'nın evinin hemen önündeki iskeleye yanaşmışlardı. Çıkardıkları on beş kilometre öteden bile duyulur gürültüyle fark edilmemeleri mümkün değildi.

Komutan Lanzafame olanları henüz anlamamış gibi yapmaya devam ederek muhafız komutanının yanına gitti.

"O çocuğu aramanızı isteyen kim?"

"Adı Mercurio," dedi muhafız. "Daha fazlasını bilmiyorum."

Bu arada Anna da yanlarına gelmişti.

"Ne yapmış?" diye sordu. "Onu neden arıyorsunuz?"

"Sen kendi işine bak, kadın."

Isacco ve birkaç fahişe de muhafızların etrafında gruplaşmıştı. Hepsi muhafızın kırık burnuna bakıyordu.

"Öyleyse?" dedi komutan. "Cevap verecek misiniz yoksa sizi de suç ortakları olarak tutuklayalım mı? Burada yaşadığını biliyorum."

"Hem haklısınız hem değil," dedi Lanzafame. "Kendisi serserinin teki. Bazen gelir, burada kalır. Bazen de günlerce ortalarda gözükmez.

Örneğin bugün hiç uğramadı ve nerede olabileceği konusunda da hiçbir fikrimiz yok, komutan."

"Onu koruyor musunuz?"

"Kendiniz bakın."

Isacco da araya girdi.

"Kendi gözlerinizle görün. Ancak hiçbir şeye dokunmayın." Yatan fahişeleri işaret etti. "Hastalıkları bulaşıcıdır."

Muhafızlar tedirgin olmuş bir şekilde birbirlerine baktılar. Yataklardaki fahişeleri süzdüler. Sonra muhafız komutanı, "O serseriyi gördüğünüz an otoritelere bildirmekle yükümlüsünüz," dedi. "Aranan bir suçludur ve ona yardım ya da yataklık edenler iş birlikçi ve Serenissima'nın düşmanı olarak kabul edilecektir."

Orada bulunan herkes tek kelime söylemeden askerlere sessizce bakmaya devam etti.

Bir dakika sonra komutan ve muhafızlar geldikleri gibi gürültülü bir şekilde misafirhaneyi terk etti.

Hükümet'in kızı Lidia teknelerine kadar muhafızları takip etti. Sonra ahıra dönüp, "Gittiler," diye haber verdi.

Scarabello, "Artık çıkabilirsin," deyince Mercurio genç adamın yatağının altından çıktı. Yüzü kireç gibiydi.

"Herifi fena benzetmişsin," dedi Lanzafame. "Burnu kırılmış."

Mercurio dalgın bir şekilde başını salladı. Isacco'dan Giuditta'nın ona hâlâ âşık olduğunu öğrendiği andan beri bir an bile olsun başka bir şey düşünemiyordu. Onu rahatsız eden ilk soru Giuditta'nın neden ayrılmak istediğiydi. Buna bir anlam veremiyordu. Dünya üzerinde buna cevap verebilecek tek kişiyse Giuditta'nın kendisiydi. Ancak daha acil bir durum vardı. Kontrol edilemez bir panik, bir endişe Mercurio'yu derinden sarsıyordu.

"Ya şimdi?" diye sordu Scarabello'ya âdeta nefes nefese.

Scarabello buğulu gözlerle Mercurio'ya baktı.

"Ne?"

Mercurio muhafızlar gelmeden önce Scarabello'ya sorduğu soruyu tekrarladı.

"Ona yardım edebilir misin?"

Bu sırada Anna yatağın yanına yaklaştı ve endişeli gözlerle, "Burada kalamazsın," dedi. "Saklanmalısın. Duyuyor musun beni? Aranıyorsun."

"İyi, tamam... Düşünürüz," gibisinden bir şeyler geveledi Mercurio kısa kesmek için. Sonra içindeki o set çekilemez endişeyle Scarabello'ya baktı.

"Cevap ver... Giuditta'ya yardım edebilir misin?"

Scarabello başını umutsuzca iki yana salladı.

"Nasıl? Nasıl yapabilirim?"

Anna müşfik bir gülümsemeyle bir elini Mercurio'nun omzuna koydu.

Mercurio rahatsız olmuşcasına silkelendi. Gözlerinde çılgınca yanan bir ışık vardı. Uyumuyordu. Yemek yemiyordu. İçindeki endişe onu yiyip bitiriyor, kurtulamadığı panik yüzünden görünmez eller boğazını sıkıyordu. Orada bulunan ve olayın kendilerini aştığını düşünen insanlar gibi eli kolu bağlı bekleyemezdi. Bir şeyler yapmalıydı.

"Mercurio..." dedi Anna.

"Hayır!" diye bağırdı Mercurio, Anna'ya dik dik bakarak. İşaret parmağını kadına doğru salladı. "Hayır!"

Sonra Scarabello'nun yatağının kenarına oturdu.

"Şu tanıdığın kudretli adam..."

Scarabello'nun bakışları hâlâ buğuluydu.

"Hani o kadar yukarıda oturuyordu ki ona bakmaya kalksam başım dönerdi. Hatırlıyor musun?"

Scarabello elini uzattı ve Mercurio'nun keten ceketinin yakasını tuttu.

"Neden benimle geri zekâlıymışım gibi konuşuyorsun, çocuk? Seni anlıyorum... En azından şimdilik."

"Öyleyse cevap ver."

Scarabello güçlükle nefes alıyordu.

"Senin Giudittan..." dedi. "Satıldı."

"Hayır!"

"Evet, çocuk... Büyük Konsey'in zirvesindeki adam... Doçun kendi mührünü çalsa bile... araya giremez." Scarabello derin bir nefes aldı. "Çünkü bu... kilisenin olayı... Yüce engizisyonun. Serenissima'yla ilgisi yok artık... Doğrudan doğruya papayla alakalı... Roma'yla. Yeterince anlaşılır mı?"

"Hayır! Bir şeyler olmalı... Yapılacak bir şey mutlaka vardır."

Scarabello gülmeye çalıştı ama nefesi hepten kesildi. Bunun üzerine elini kaldırıp Mercurio'yu susturdu.

"Savunulmaya bile hakkı yok... Bilir misin, ne derler... Bir cadı... daha ateşi yakılmadan... yanmıştır."

Mercurio'ya baktı ve gözlerindeki umutsuzluğu gördü.

Scarabello bu çocuk için üzülüyordu. Giuditta'nın hayatı artık bitmişti. Bunu herkes biliyordu; hatta kızın babası bile. Oysa bu çocuk çoktan ateşe yazılmış olan bir kaderi değiştirmek istiyordu. Tüm sorumluluğu o genç omuzlarına almaya çoktan hazırdı. O an Mercurio'nun umutlarını kırmamaya karar verdi.

"Belki..."

Mercurio, Scarabello'nun elini tutup sıktı. Genç adam dönüp Anna'ya baktı. Bu kadının kendisine tepeden baktığının farkındaydı ama onu anlayabiliyordu; Anna, Mercurio'yu çok seviyordu.

Mercurio, Scarabello'nun Anna'ya bakışını onunla baş başa kalmak istemesine yordu ve kadının yüzüne bile bakmadan, "Bizi yalnız bırak," dedi.

Anna başını sallayarak Scarabello'ya baktı. Bu rezil herifin Mercurio'nun hayatını tehlikeye sokmasını istemiyordu. Ancak o an kendisinde bunu söyleyecek güç bulamadı. Arkasını dönüp misafirhaneden çıktı.

"Belki bir yolu vardır..." dedi Scarabello nefes nefese. "Onu kaçırmak için... Her ne kadar çok zor da olsa... Belki."

"Nasıl?"

Scarabello güçlükle nefes alıyordu.

"Bilmiyorum... Şu an bilmiyorum." Mercurio'yu mutlu edebilecek bir şeyler söylemek istiyordu. "Korumanın en zayıf olduğu nokta olan... zindandan mahkemeye sevk sırasında... ya da tam tersi... O sırada bir şeyler yapılabilirse... Belki." İşaret parmağını yukarı kaldırdı. "Ancak bu mümkün bile olsa... seni bulurlar... Karadan kaçmaya kalkışırsan... seni bulurlar."

"Öyleyse?"

"Öyleyse tekneni bir an önce tamir et, delikanlı. Eğer senin kızı zindandan kurtarmayı başarırsan tek bir şansın var: deniz yoluyla kaçmak... Muhtemelen onu akıl edemezler... Teknene atla ve dua et."

"Zuan'a tekneyi batırmasını söyledim."

Scarabello gülümsedi.

"O bunağın bir ufaklığı dinleyeceğini mi sanıyorsun? Onu gördüm. Teknesiyle evli, kalın kafalı ihtiyarın teki. O tekneyi asla batırmaz... Emin ol..."

"Param yok..."

"Paran var. Sana bu parayı ben vereceğim... Daha önce konuştuğumuz gibi."

"Bir gün sana geri ödemek şartıyla..."

Scarabello güçlükle gülmeye çalıştı.

"Sen gerçekten de ahmağın tekisin, çocuk. Halime bak... Ölüyorum... Benimle kafa mı buluyorsun?"

Mercurio başını iki yana salladı.

"Sen ölmeyeceksin."

"Zuan'a git... Hadi..."

"Teşekkür ederim."

"Hadi git..."

Mercurio ahırdan koşarak çıkarken Scarabello da onu gözleriyle takip etti. Doktor'un kızını zindandan kurtarması mümkün değildi. Bu tam bir çılgınlıktı. O gemi hikâyesi de saçmalıktan başka bir şey değildi. Ancak Mercurio'dan her zaman hoşlanmıştı. En azından biraz oyalanmış ve kafasını meşgul etmiş olacaktı. Ona yardım etmeyi çok isterdi ama ümit vermekten başka yapabileceği hiçbir şey yoktu; çok zayıf bir ümitten başka... Ama *belki bu da bir şeydir,* diye düşündü. Yatağa düştüğünden beri ümidin ne kadar değerli bir şey olduğunu anlamıştı.

Mercurio su yalağının yanında duran Isacco ve Lanzafame'nin yanına gitti.

"Komutan," dedi. "Mahkemeye gidiş ve dönüş sırasında Giuditta'yı siz koruyabilir misiniz?"

Lanzafame şaşkın gözlerle Mercurio'nun suratına baktı.

Isacco dönüp delikanlıya baktı. Giuditta'nın tutuklandığı günden beri gözleri ilk kez bu kadar canlı bakıyordu.

"Aklında ne var?"

"Giuditta'ya siz eşlik edebilir misiniz?" diye sordu Mercurio yeniden.

Lanzafame başını iki yana salladı. "İyi ama nasıl? Emirleri en yüksek otoritelerden ve..."

Mercurio, Lanzafame'nin sözünü kesti.

"Pekâlâ... Ben size bu görevin verilmesini sağlarsam... Ve sonra birileri Giuditta'yı kaçırmayı başarırsa... Giuditta'yı vurur musunuz?"

Lanzafame dönüp Isacco'ya baktı. Sonra yeniden Mercurio'ya döndü.

"Böyle bir şeyi nasıl düşünürsün, delikanlı?"

"Onu kaçırmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu Isacco heyecandan titreyen sesiyle.

"Siz denemez miydiniz?"

Isacco çocuğun gözlerinde hem korku hem de cesaret olduğunu gördü.

Bu arada Mercurio yeniden Scarabello'nun yanına koştu.

"O kudretli adamda kredin ne kadar?"

Scarabello gülümsedi.

"Yaşadığım sürece... Kredim sonsuz."

"Benim bir ricam olacak... Şimdilik."

Isacco ve Lanzafame de yatağın yanına gelmişti. İkisi de nefes almaya bile çekinerek gençleri dinliyordu.

"Neden söz ediyorsun?" dedi Scarabello.

"Giuditta'ya eşlik edecek korumalardan."

Scarabello bir süre ses çıkarmadan düşündü.

"Evet... Sanırım olabilir..." Dönüp Lanzafame'ye baktı ve askere güçlükle gülümsedi. "Ama bu arada benim ölümümü kaçırabilirsiniz, Komutan."

Lanzafame genç adama gözlerini dikti ancak bakışlarında bu kez değişik bir ifade vardı. Başını salladı ve bu konuyu gerçekten düşünüyormuş gibi çenesini kaşıdı. "Bu riski göze alıyorum," dedi sonra da.

Isacco'nun gözlerine yaşlar dolmuştu.

"Tanrı yardımcımız olsun!" dedi. "Ve kızımı korusun!"

Mercurio, Scarabello'ya baktı.

"Şaşi'yı sana göndereyim mi?"

"Hayır... Bu konuyu onunla... sen konuşmalısın."

Mercurio heyecandan yerinden fırlayacakmış gibi çarpan kalbine engel olabilmek için elini göğsüne bastırdı.

"Olur."

"Yaklaş," dedi Scarabello. Ve Mercurio iyice yaklaşınca kulağına uzanıp, "O adam Şaşi gibi birini tek lokmada yer," dedi. "Yanına gitti-

ğin zaman doğrudan gözlerinin içine bak ve onun senden daha üstün olmadığını anlatmaya çalış. Seni ancak o zaman dinler."

"Denerim..."

"Eğer aklına başka bir şey gelirse... Tek tek anlatmakta fayda var..."

"Anladım."

"Bekle..."

Scarabello, Mercurio'nun bir elini tuttu ve sonra Isacco ile Lanzafame'ye döndü.

"Bizi biraz yalnız bırakın... Lütfen."

Her iki adam da gençlerin yanından uzaklaştı.

Scarabello gömleğinin önünü açtı. Altın bir zinciri tutup başından çıkarmaya çalıştı ancak çok güçsüzdü. Zincirin halkaları sıngırdayarak Scarabello'nun yaralı parmaklarının arasından kaydı. Genç adam güçlükle nefes alarak Mercurio'nun ona yardım etmesi için bir işaret yaptı.

Mercurio büyük bir dikkatle Scarabello'nun boynundan altın zinciri çıkardı. Kolyenin halkalarına beyaza yakın sarı saçlarından bir tutam takılıp kopmuştu. Mercurio, Scarabello'nun fark etmemesi için saçları aceleyle zincirden çıkarıp attı.

"Bunu ona göster... Jacopo Giustiniani'ye..." Scarabello zincirin ucundaki mührü gösterdi. "Adı bu... Ama... Sakın onun adını burada kullanma... Sakın. Onun..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi bir an için gözlerini kapadı. "...Adını gizli tutmalıyız."

"Tamam."

Mercurio elindeki mühre baktı. Çok ince bir işçilikle çalışılmış altın çerçeveli bir mühürdü bu. Mührü oluşturan taş akikti ve üzerine kanatlarını açmış iki başlı bir kartal kazınmıştı.

"Daha önce ölürsem... bu mühür bir süre daha... onları oyalar. Hayatta olduğumu düşünürler..."

"Sen ölmeyeceksin."

"Herkes ölecek... Er ya da geç."

Mercurio, Mestre'den ayrılırken yüreğine sanki bir taş oturmuş gibiydi. Her şey onun omuzlarındaydı ve kendisi de bunun farkındaydı. Her şey omuzlarındaydı ve başarmak zorundaydı. Aksi takdirde Giuditta ölecekti.

Tonio ve Berto'dan her zaman olduğu gibi kendisini Santa Giustina kıyı yoluna bırakmalarını istedi. Artık mümkün olduğunca daha az kişinin tekneden haberdar olmasına dikkat ediyordu.

Kıyı yolunda âdeta koşarak yürürken yakındaki meydandan gelen davul seslerini duydu. O tarafa yöneldi ve insanların bir çığırtkanın etrafında toplanmaya başladıklarını gördü.

Çığırtkan gür sesiyle elindeki bildirgeyi okuyordu.

"Patriğimiz Antonio II. Contarini'nin isteğiyle bu pazar San Marco Meydanı ve hemen yanındaki Dükalık İskelesi'nde, Serenissima Cumhuriyeti'nin değerli otoriteleri huzurunda kurulacak olan Roma Engizisyon Mahkemesi'nde Yahudi Giuditta Negroponte cadılık suçuyla..."

Orada bulunanlar alkışlamaya başladılar.

Mercurio fazla zamanı olmadığını anladı. Cadı ateşi hazırlanmaya başlamıştı.

Belki diğerleri haklıydı. Giuditta mahkûm edilmişti. Venedik sokaklarını daha şimdiden yanan etinin kokusu sarmıştı bile. Ancak Mercurio pes etmek istemiyordu. Bir daha asla pes etmeyecekti. Emin olduğu tek şey buydu.

Koşarak Olmolu Zuan'ın küçük tersanesine geldi. Nefesini tutarak köşeyi döndü.

"Neredesin, ihtiyar?"

Mosé neşeli sesler çıkararak Mercurio'yu karşıladı.

"Onu batırmamışsın!" diye bağırdı Mercurio Zuan gözükünce.

"Hayır, evlat," dedi yaşlı adam ciddi bir ifadeyle. "Paranı istemiyorum. Gemimi sana satmak da istemiyorum. Bu altınlar benim işime yaramaz. Burada kalmayı ve onunla çürümeyi yeğliyorum..."

Mercurio güldü ve heyecandan ne yapacağını bilmeden adama sarıldı. Bir şeyler yolunda gitmeye başlamıştı.

"Seni seviyorum, Zuan!"

Yaşlı adam hem utanmış hem de rahatsız olmuştu. Mercurio'nun kollarından kurtulmaya çalışarak, "Ne yapıyorsun sen, çocuk!" diye mızmızlandı.

"Onu batırmamalısın," dedi Mercurio gülerek. "Aksine onarmalısın."

Zuan işaret parmağını Mercurio'nun suratına doğru sallayarak, "Sen aptalın tekisin," dedi. "Bunu ilk gördüğümde anlamıştım."

"Onu onarmalısın... Hem de hemen..."

"Hemen mi? Hangi parayla?"

"Bir haftamız var..."

"Bir hafta mı? Demiştim işte, sen cidden aptalsın."

"Bir hafta," dedi Mercurio yeniden. Kararlı bir hali vardı. Bir elini Zuan'ın kemikli omzuna koyup var gücüyle sıktı. "Ölüm kalım meselesi."

Yaşlı denizci bu kez dikkatini vererek dinliyordu.

"Bir süre önce tersanedeydim. Bir geminin sıfırdan başlanıp denize inmeye hazır hale getirilişini gördüm; hem de tek bir günde." Gemiyi işaret etti. "Bir hafta içinde yüzer hale gelmesi gerek. Para içinse sıkıntı etme. Gereken tüm miktar bende var."

Mosé heyecanla havlarken Zuan umutsuzca başını sallıyordu. "Kes sesini, geri zekâlı hayvan!" diye bağırdı sonunda. Ancak Mosé kuyruğunu sallayarak daha güçlü havlamaya başladı.

"Ve yola çıkmaya hazır olun," dedi Mercurio köpeği işaret ederek. "Her ikiniz de."

Zuan, Mercurio'ya baktı.

"Sen cidden aptalmışsın..." dedi. "Bir geminin yerinden kalkması için mürettebata ihtiyacı vardır. Bunu hiç düşündün mü?"

"Mürettebatı sen toparla. Bende en iyisinden iki tane var. İşine yarar mı?"

"En az yirmi adam lazım, budala!"

"Öyleyse sadece on sekiz adam toparlayacaksın, ihtiyar." Kısa bir süre yaşlı denizcinin gözlerinin içine baktı. "Şaka yapmıyorum, inan bana."

Pes ettim, dercesine bir hareket yaptı Zuan. Bakışlarına neşeli bir ifade oturmuştu.

Mercurio yaşlı adamın karşısında durup iki elini omuzlarına koydu. "Bana bak," dedi ciddi bir ses tonuyla.

Mosé de yaşlı adamın yanına gelip oturdu.

"Sana ihtiyacım var, ihtiyar," dedi Mercurio. "Lütfen beni kazıklama."

"Hayır..." diye mırıldandı Zuan.

Mercurio koşarak yanlarından uzaklaşırken yanağına süzülen gözaşlarını sildi ve Mosé'ye bir tekme atmaya çalıştı. Ancak bunu anlayan köpek yerinden fırladı ve Zuan'ın etrafında neşeyle havlayarak dolanmaya başladı.

Zuan köpeğine bakarak gülümsedi.

"Koca bunak, ne olduğunu bilmeden gülüp duruyorsun! Denize dayanıklı olup olmadığını yakında görürüz."

Bu arada uzaktan uzağa engizisyonun davul sesleri duyulmaya başlamıştı.

80

San Marco Meydanı acımasız ve zalim güneşin altında kavruluyordu. İnsanlar sıcaktan kaçınmak için, yeni yapılmış olan Paratie Nuove kemerinin gölgesine sığınmaya çalışarak yürüyorlardı.

Benedetta terden sırılsıklam olmuştu. Yine de adımlarını yavaşlatmadan yürümeye devam ediyordu. Pahalı Burano dantelleriyle işlenmiş ipek bir mendil taşıyordu. Diğer elinde de o günlerde çok az insanın sahip olduğu geçiş izni vardı.

İnsanların arasından geçerken dönüp arkasına baktı. Saraydan çıktığından beri içinde takip edildiğine dair bir şüphe vardı. Issız dar sokaklardan geçerken kendi ayak seslerine karışan başka ayak sesleri de duyar gibi olmuştu. Sanki birisi Benedetta durunca duruyor, yürümeye başlayınca yürüyordu. Belki de Prens peşine kendi köpeklerinden birini takmıştı. Muhtemelen Benedetta'yı kontrol etmek istiyordu. Herkesi kontrolü altına almak Prens'in doğasında olan bir şeydi. Aslında Benedetta'nın nereye gittiğini bugünlerde eskisinden daha sık sormaya başlamıştı. Belki de onu Mestre'ye, Mercurio'nun yanına götüren uşak konuşmuştu. Bu yüzden yaklaşık olarak bir saat önce kimseye görünmeden saraydan tek başına çıkmıştı. Yine aynı nedenden ötürü San Marco Meydanı'na dolambaçlı yollardan geçerek varmıştı.

Benedetta aniden geri dönüp baktı. Ama peşinden gelen birini göremedi.

Sonunda Paratie Nuove'ye gelip meydanı geçti. San Marco Bazilikası'nın önündeki Campanile'ye vardı. Meydana sıralanmış kereste dükkânlarının önünden yürümeye devam etti. Burada bir grup adam kalın kalasları üst üste yığarak kısa bir süre sonra yanacak olan ateşi hazırlıyordu. Yanlarından geçip sola döndü. Sonunda gelmişti;

Doçlar Sarayı tam karşısındaydı. Çok heyecanlıydı. Ayrıca belki de dayanılmaz sıcak yüzünden kendisini güvensiz ve endişeli hissediyordu.

En sonunda kereste dükkânının sundurmasının altına girip bekledi. Yerde talaşlardan oluşmuş bir hah, havada da taze reçine ve köknar kokusu vardı. Benedetta elindeki mendille alnındaki teri kuruladı. Sonra mendili göğsünde gezdirdi ve son olarak elbisesinin içine sokup koltuk altlarını sildi. Derin bir nefes alıp kendine sakin olmasını telkin etti. Yüzüne soğuk bir ifade yerleştirdi ve hazır olduğuna karar verince hareket etti.

Martılar gökyüzünde daireler çizerek çığlık atıyor, sonra da gelip Dükalık İskelesi'nin babalarına konuyordu.

Benedetta, Doçlar Sarayı'nın önünde nöbet tutan iki muhafızın ona baktığını fark etti. Bacaklarının arasının terlediğini hissetti. Ama buna rağmen ne yavaşladı ne de başını öne eğdi. Muhafızların karşısına gelince de sanki çok sıradan bir durummuş gibi elindeki geçiş iznini soğuk ve tepeden bakan bir edayla uzattı.

Daha yaşlı olan muhafız belgeyi aldı ve okudu. İzin Sorgucu Aziz tarafından imzalanmıştı. Ayrıca Prens Rinaldo Contarini'nin de imzasını taşıyordu. Muhafız, Benedetta'yı hafif bir reveransla selamladı ve şaşkın gözlerle etrafına bakındı.

"Korumanız yok mu?"

Benedetta donuk bir ifadeyle muhafızı süzdü.

"Bu ziyaretin olabildiğince gizli kalmasını istiyorum."

Muhafız, Benedetta'yı yeniden selamladı ve yanındaki arkadaşına dönüp, "Hanımefendiye Yahudi kızın yanına gidene kadar eşlik et," diye buyurdu.

Diğer muhafız da Benedetta'yı selamladı ve sonra dönüp tutukluların bulunduğu bölüme doğru ilerlemeye başladı.

Benedetta yeniden arkasını dönüp kemer altlarını kontrol etti. Takip ediliyor hissi bir türlü yakasını bırakmamıştı. Ama yine şüpheli birini görmedi.

Sonra koşar adım, zindanın kapısında bekleyen muhafızın yanına gitti.

Karanlık ve rutubetli dehlizlere indikçe Benedetta sırtındaki terin buz gibi içine işlediğini fark ederek titredi. İçlerinden ağlamalar, dualar ve keskin bir insan eti kokusu gelen hücrelerin önünden geçtiler. Uzun bir

koridoru geçip daha azılı tutukluların kapatıldığı tek kişilik hücrelerin olduğu bölüme geldiler. Sonunda eski demir çubuklarla güçlendirilmiş koyu renkli bir ceviz kapının önünde durdular. Muhafız, kemerinden bir tomar anahtar sallanan arkadaşına işaret etti ve kapı açıldı.

"Siz dışarıda bekleyin," dedi Benedetta.

Muhafız, genç kıza bir yağ lambası uzatarak, "Nasıl emredersiniz, hanımefendi," dedi. "Ancak dikkatli olun, yerler kaygandır. Tutukluların çoğu altlarına işer."

Diğer muhafız hücrenin havasını koklayıp sırıttı. Sonra da Benedetta'nın girmesi için kenara çekildi.

Benedetta muhafızın elindeki yağ lambasını alıp içeri girdi.

Hücre zifirî karanlıktı. Çok güçlü bir koku vardı ama sidik değildi bu. Daha değişik bir şeydi. Benedetta bunun korkunun yarattığı bir koku olabileceğini düşündü ve hücrenin eşiğinden içeri adım atar atmaz kendisinin de aynı korkuya kapıldığını fark etti.

"Bağlı mı?" diye sordu muhafızlara dönüp.

Gardiyan görevi yapan muhafız, "Size bir şey yapacak durumda değil, hanımefendi," dedi. "Rahat olun."

Benedetta derin bir nefes alıp içeri girdi.

Arkasından iki muhafız kıs kıs güldü.

Lambanın titrek ışığı ancak kendi etrafına yetiyordu. Böylece hücrenin içindeki karanlık daha yoğun bir hal alıyordu. Benedetta tüm zeminin zaman içinde iyice kayganlaşmış taşlarla döşeli olduğunu gördü. Kırmızı tuğladan örülmüş ve uzun kalaslarla güçlendirilmiş duvarlar da tıpkı döşeme gibi kötü bir işçiliğin eseriydi. Duvarların aralarına konulan kalın kalaslar yatay biçimdeydi ve üzerlerine demir halkalar, zincirler ve boyunduruklar monte edilmişti.

Benedetta ağır adımlarla ilerledi. Rutubet, pislik ve insan bedeninin ürettiği koku gittikçe artıyordu.

Elindeki lambayı diz hizasına indirdiği zaman Giuditta'nın yüzü belirdi. Benedetta korkuyla bir adım geri attı. Sonra derin bir nefes alıp lambayı yeniden diz hizasında ileri doğru uzattı.

Giuditta o titrek ışıktan bile rahatsız olmuş bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve başını duvara çevirdi.

Benedetta genç kıza iyice yaklaştı ve gözlerinin içine baktı. Hiç konuşmadan Giuditta'nın onu tanımasını bekledi. Sonra genç kızı in-

celemeye başladı. Giuditta yere uzanmıştı. Üzerinde leş gibi bir elbise vardı. Lambanın ışığı yaklaştıkça Giuditta da duvara doğru daha çok kapanıyordu. Benedetta genç kızın kendisini duvara doğru çekerken sıyrılan eteğinin altından dizini gördü; derisi soyulmuştu. Sonra bileklerindeki kalın demir halkaları fark etti. Ucuna kısa bir zincir takılı genişce bir demir halka da beline bağlanmıştı. Böylelikle Giuditta sadece oturur halde durabilir, daha fazla hareket edemezdi. Ellerinde de demir halkalar vardı ve bileklerinin derisi soyulmuştu. Yüzü leş gibiydi, bakışları da tıpkı kafese kapatılmış vahşi bir hayvanınkileri andırıyordu.

Benedetta en az üç gündür genç kızın burada kapalı olduğunu düşündü. Hücrenin penceresi yoktu. İçerideki hava soğuk ve rutubetliydi. Ancak Giuditta hâlâ çok güzeldi. İçindeki öfke ve nefret yeniden kabarmaya başladı. Hatta şu an genç kızdan daha çok nefret ediyordu çünkü Giuditta bu şartlara yenilmemişti; en azından şimdilik. Benedetta, Giuditta'nın hâlâ tehlikeli bir düşman olduğunu düşündü.

"Selam, büyücü."

Giuditta gözlerini Benedetta'ya dikti. Gözleri kıpkırmızıydı. Yanakları çökmüş, saçları kirden birbirine yapışmış, dudakları çatlamıştı.

"Beni artık... korkutmuyorsun..." dedi buz gibi bir sesle.

Benedetta lambayı genç kızın yüzüne iyice yaklaştırdı.

"Benim seni korkutmama gerek yok artık," dedi.

Sonra lambayı kaldırıp âdeta hücreyi gösterirmiş gibi dairesel bir hareket yaptı.

"Hayır. Seni korkutmama gerek yok."

Histerik bir kahkaha attı ve okşamak istermiş gibi elini Giuditta'nm yüzüne uzattı. Giuditta başını hemen yana çevirdi.

"Seni bu şekilde görmek çok güzel."

"Ne istiyorsun?"

Benedetta gülümsedi.

"Bundan başka ne isteyebilirim?"

Lambayı Giuditta'nın yüzüne tutarak bir süre sessiz kaldı. Ama bir yandan da genç kızın hâlâ çok güzel olduğunu düşünmeden edemiyordu. Kabaran öfkesiyle aniden, "Senin öldüğünü görmek istiyorum!" diye bağırdı.

Giuditta tüm gayretine rağmen korkunun iliklerine kadar işlediğini hissetti. "Neden?" diye sordu alçak bir sesle.

Benedetta cevap vermeden Giuditta'ya bakmaya başladı. Sonra aniden genç kızın yüzüne tükürdü ve yanından hızla uzaklaşıp hücrenin kapısına geldi. Ancak çıkmadan önce aklına bir şey gelmiş gibi durdu. Bir arkadaşıyla konuşuyormuş gibi sesinin gayet doğal çıkmasına özen göstererek, "Mercurio'nun yanma gidiyorum," dedi. "Onu teselli ediyorum." Geri döndü. "O da beni rahatlatıyor." Giuditta'nın önünde durup gülümsedi. "Selamlarını söyleyemem. Bunu anlayabiliyorsun, değil mi?"

Elindeki lambayı Giuditta'nm yüzüne tuttu ve genç kızın ağladığını gördü.

İçini çekti. O ana dek hayatındaki hiçbir şey kendisine bu denli zevk vermemişti.

Ayağa kalktı ve bir daha arkasına dönüp bakmadan hücreden çıktı.

Zindandan çıkar çıkmaz bir an için güneş ışıkları gözlerini âdeta kör etti. Neredeyse bu sıcağı ve lagünün suyuna aksederek hareketli binlerce küçük ayna yaratan ışığı unutmuştu. Bir süre yüzünü güneşe dönüp sıcak havanın tüm bedenini sarmasını bekledi. Sonra yeniden eski haline gelmiş gibi Dükalık İskelesi'nin yanındaki kıyı yoluna yöneldi.

Gondolcunun birine işaret etti.

Bindiği gondol Büyük Kanal'da ilerlerken yeniden arkasına döndü. İçindeki bu takip ediliyor olduğu hissinin gerçekliğini öğrenmek için San Marco Meydanı'na, kemer altlarına, hareketli dar sokaklara bir göz attı. Ama kimseyi göremedi. Sonra kanaldaki diğer teknelere ve gondollara baktı. Ama yüzlerce tekne vardı ve hepsi değişik yönlere gidiyordu.

Birden sol tarafından gelen davul sesleri duydu. Büyük Kanal'ı Giudecca Kanalı'ndan ayıran ince toprak parçasına, Punta da Mar'a doğru baktı ve hırpani kılıklı bir grup insanın çığırtkanın peşinde dolandığını gördü.

"Patriğimiz Antonio II. Contarini'nin isteğiyle bu pazar San Marco Meydanı ve hemen yanındaki Dükalık İskelesi'nde, Serenissima Cumhuriyeti'nin değerli otoriteleri huzurunda kurulacak Roma Engizisyon Mahkemesi'nde Yahudi Giuditta Negroponte cadılık suçuyla..."

"Sadece iki gün kaldı," diye mırıldandı Benedetta kendi kendine.

"Bir şey mi dediniz, hanımefendi?" diye sordu gondolcu.

Benedetta yüzünde melek gibi bir gülümsemeyle dönüp adama baktı.

"Beni Mestre'ye götür, gondolcu."

Sonra da adama Pazarcı Anna'nın evini tarif etti. Kadının kulübesinin önündeki küçük iskeleye vardıkları zaman adama fazla kalmayacağını ve beklemesini söyleyip gondoldan indi.

Eve doğru yürürken hep aynı garip hissin etkisiyle arkasına bakıp takip edilip edilmediğini anlamaya çalıştı. Geldiği gondolun on on beş adım ötesinde, yakıcı sıcak altında hareketsiz duran diğer çalıların arasından bir çalının hafifçe kımıldanmasından başka bir şey göremedi.

"Kes şunu artık," diye mırıldandı kendi kendine. "Zaferinin tadını çıkar."

Az önceki çalılara yeniden dönüp baktı. Şu an hiçbir hareket yoktu. Muhtemelen küçük bir esintinin neden olduğu bir hareketlenme olduğunu düşündü.

Evin önüne geldi ve kapıyı çaldı.

Kapıyı küçük bir kız açtı ve Benedetta'ya bakarak, "Hasta mısın?" diye sordu. Ardından da cevap beklemeden evin arkasındaki ahırı işaret etti.

"Oraya git... Tüm hastalar orada."

Yakıcı güneşe rağmen kanının donduğunu hisseden Benedetta, "Sen hastalan, uğursuz kuş," dedi.

Kızın arkasından bir ses, "Kim o gelen?" diye seslendi ve ardından Pazarcı Anna kapıda belirdi.

İfadesiz bir ses tonuyla, "Sen miydin?" dedi ve küçük kıza dönerek, "Hadi sen git, Lidia," dedi. "Yıkanmış bezleri toplaman için annen seni arıyordu."

Anna o her zamanki sıcak gülümsemesi olmadan Benedetta'ya dik dik baktı.

Benedetta kadını küçümseyen bir ifadeyle, "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Biliyorsan ne soruyorsun?"

Benedetta gülümsedi.

"Sana ne yaptım?"

"Bana hiçbir şey."

"Öyleyse benimle uğraşma," diye tısladı Benedetta. "Kendi işine bak."

"Mercurio da beni ilgilendiren işlerden biri," dedi Anna ciddi ifadesini bozmadan.

"Ah, tabii ya... Sen onun sevgili anneciğisin."

Anna cevap vermedi. Benedetta'ya dik dik bakmaya devam etti.

"Neyse ki Mercurio benden yeterince hoşlanıyor," dedi genç kız kırıtarak.

"Zehirli bir yılan bile senden hoşlanmaz. Ben bilmem gerekeni biliyorum."

O sırada ahırdan çıkıp eve doğru yürüyen Mercurio, "Benedetta!" diye seslendi. "Bu ne güzel sürpriz!"

Sonra da Anna'nın buz gibi bakışlarını fark edince, "Neler oluyor?" diye sordu şaşırarak.

"Yok bir şey," dedi Anna.

Mercurio yeniden Benedetta'ya döndü.

"Sıcak dayanılır gibi değil. Su yalağına gidelim mi? Biraz serinlemem gerek."

Mercurio yanlarından uzaklaşınca Benedetta şeytani bir gülümsemeyle Anna'ya baktı.

"Canın cehenneme, annecik."

Sonra hızlı adımlarla Mercurio'nun peşinden gitti.

Delikanlı gömleğini çıkarmış yıkanıyordu.

"Mahkemeyi duydun mu?"

"Hangi mahkeme?"

"Doktor'un kızıyla ilgili olan."

"Ah, Giuditta mı demek istiyorsun?"

Benedetta bu ismi tekrarlarken bile kendinde bir çeşit zayıflık hissetti. Günlerce karanlık bir dehlizde kalmasına rağmen hâlâ çok güzel olan Giuditta'nın görüntüsü gözlerinin önünden gitmiyordu. Yüreğindeki savunmasızlığı ve gözlerindeki nefreti belli etmemeye çalışarak gülümsemeye çalıştı.

Mercurio, Venedik'teki herkes gibi Benedetta'nın da olayı bildiğinden kesinlikle emindi. Öyleyse neden bilmiyormuş gibi davranmıştı?

"Evet, Giuditta," dedi.

Benedetta içini çekti.

"Zavallı kız... Ne kötü bir durum." Mercurio'ya baktı. Su damlacıkları delikanlının teninde ışıl ışıl parlıyordu. Muhteşem bir görüntüydü.

"Ben de onun elbiselerinden bir tane almıştım... Hani şu büyülü olduğu söylenen..."

Mercurio, Benedetta'nın hareketlerine daha çok dikkat etmeye çalışarak, "Büyülü müydü peki?" diye sordu.

Benedetta güldü.

"Bu saçmalıklara inanıyor musun?"

"Ya sen?"

Benedetta düşünüyormuş gibi yaparak dudaklarını ısırdı.

"Neden ondan söz ediyoruz ki şimdi? Sana iyi gelmiyor, öyle değil mi? Kalbine taş basmalısın artık. Yapmak istediğin de bu zaten."

"Haklısın," dedi Mercurio. Bir yandan da Benedetta'nın samimi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Benedetta kalbinin ortasına bıçaklar batıyormuş gibi acı duyarak, "Onu hâlâ düşünüyor musun?" diye sordu. Yüzündeki küçümseme ifadesine bu kez engel olamamıştı.

Mercurio kızın yüzündeki ifadenin öfke dolu olduğunu düşündü. Hayır, onu korumak istemesi numara değildi.

"Değmez," dedi Benedetta donuk bir ifadeyle. "Sana nasıl davrandığını unuttun mu? Belki cadı değil ama yine de..." Güçlükle sakin görünmeye çalışarak devam etti. "Onun için üzülmeye değmez, inan bana... Düşünme artık."

"Evet... Haklısın," dedi Mercurio önce. Ama sonra âdeta fikir değiştirmiş gibi, "Yine de düşünmemek çok zor," diye devam etti. "Şehrin dört bir yanında gezen çığırtkanlar mahkemeden bahsedip duruyorlar. Burada, Mestre'de bile."

Benedetta kırıtarak güldü.

"Sen de kulaklarını tıka."

Mercurio genç kıza baktı ve gülümsüyormuş gibi yaptı.

"Sen de daha iyi görünüyorsun. Gözlerindeki morluklar geçmiş."

"Evet, geçici bir durum olduğunu söylemiştim..." Mercurio'nun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. "Şimdi daha güzelim, değil mi?"

"Evet..." Mercurio düşünceli bir ifadeyle genç kıza baktı. "Aziz'in bu işte bir parmağı var mı?"

Benedetta anlamamış gibi kırıttı.

"Benim daha çok güzelleşmemde mi?"

"Giuditta'nın olayında," diye cevap verdi Mercurio ciddi bir ifadeyle.

"Aziz, Yahudilerden nefret ediyor, bunu biliyorsun."

"Evet, biliyorum... Ayrıca senin evinde yaşıyor."

Benedetta bozulduğunu belli etmemeye çalıştı.

"Ne alakası var?"

Mercurio'nun içinden bir ses Benedetta'nın bir şeyler gizlediğini söylüyordu.

"Kendisi engizisyonun sorgucusu ilan edilmiş, yanılıyor muyum?"

"Ah, öyle mi? Bilmiyordum... Neyse bunlardan söz etmeyelim..."

Mercurio sessizce genç kızı süzmeye devam etti.

Bunun üzerine Benedetta toparlanıp, "Evet, haklısın..." dedi. "Şimdi biraz düşününce... Evet, evet... Sanırım sorgucu ilan edildi."

Mercurio hâlâ genç kızı süzmeye devam ediyordu.

"Araya girmemi ister misin?" diye şaka yapmak istedi Benedetta.

"Yapar mıydın?" diye sordu Mercurio donuk bir sesle.

Benedetta, Mercurio'nun ciddiyetini görünce tedirgin oldu.

"O rahibin nasıl biri olduğunu biliyorsun..." diye geveledi. "Bana ağzımı bile açtırmaz..."

"Haklısın... Buraya kadar zahmet ettiğin için üzgünüm ama bugün çok işim var. Doktor'a yardım edeceğime dair söz verdim. Seninle kalamayacağım."

"Ah, evet... Tabii..."

Benedetta bir elini Mercurio'nun çıplak omzuna koydu ve başını yana eğdi.

"Anlıyorum, merak etme."

Delikanlının yüzüne iyice yaklaştı ve onu dudaklarının tam kenarından öptü.

"Kendine dikkat et."

Mercurio dönüp eve baktı ve Anna'nın kapıda durduğunu gördü.

Benedetta neşeli bir sesle, "Hoşça kal Anna," diyerek kadını selamladı ve iskeleye doğru yürüdü.

Anna, Benedetta'ya dönüp bakmadı bile. Gözlerini Mercurio'ya dikmişti.

Mercurio, Anna'nın Benedetta'dan hiç hazzetmediğini anladı. Belki kendisi de bu kızdan hoşlanmıyordu.

Benedetta, beklettiği gondola binmeden önce bir kez daha dönüp arkasına baktı ve Mercurio'ya el salladı. O sırada sol tarafına dizilmiş kavak ağaçlarının arasında koyu bir gölge gördüğünü zannetti. Bir an için sabahtan beri içindeki takip edilme hissinin gerçek olduğunu düşündü. Ama gondola bindiği zaman koyu renk giyimli adamın peşinden gelmediğini ve hâlâ kavak ağacının gövdesinin arkasında saklandığını gördü.

Gerçekten de adam yerinden kımıldamadan Mercurio'ya bakıyordu. Delikanlının bembeyaz bir keten gömlek giyişini, kollarını dirseklerine kadar kıvırışını ve ahıra doğru yürüyüp gözden kayboluşunu âdeta nefes bile almadan izledi.

Sonra her iki eliyle ağacın gövdesine sıkıca sarıldı. Sanki ağacın tepesindeymiş ve aşağı düşmekten korkuyormuş gibi var gücüyle ağacın gövdesini sıkmaya devam etti. Birden tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Shimon duygulandığını hissetti ve tepeden tırnağa titreyerek, *Seni buldum,* diye düşündü. *Sonunda seni buldum.*

81

"Neden?" diye sordu Jacopo Giustiniani.

Asilzade, Mercurio'yu Büyük Konsey salonunda kabul etmişti. Sarı uzun saçlı ve üniformalı iki vale ona yirmi beşe on üç sırık genişliğinde ve en az altı sırık yüksekliğindeki devasa salonun bir köşesinden diğerine kadar eşlik etmişti. Mercurio, Dükalık İskelesi'ne bakan sarayın birinci katındaki bu salon kadar geniş bir yeri hayatı boyunca hiç görmemişti.

"Çünkü..." diye söze başladı. Scarabello adamlarından Şaşi'yı bu soylunun bir lokmada yutabileceğini söylemişti. Salondaki geniş pervazlı yedi pencereden giren güneş ışığı gözlerini kamaştırırken Mercurio, Jacopo Giustiniani'nin bir süre önce Scarabello'yla birlikte karşılaştığı o maskeli adamdan çok farklı olduğunu düşündü. Beklediğinden çok farklı biriydi. Bakışları son derece yumuşak, tavırları oldukça kibardı. Ve doğal bir karizması vardı. Mercurio bu görüntüye güvenip birdenbire, "Zayıflığımı size belli etmemem önerilmişti bana," dedi. "Ama güçlü kişiliğiniz karşısında böyle hissetmemek çok zor."

Venedik'in altın kitabına yazılı olan, aile fertlerinin doğuştan Büyük Konsey'de bulunmaya hak kazandığı ve sadece doç seçiminde değil, Serenissima Cumhuriyeti'nin kaderinde de rol oynayan soylu bir aileye mensup asilzade, Mercurio'nun ona verdiği Scarabello'ya ait mührü elinde evirip çevirerek gülümsedi.

"Size önerdiğim kişi... Daha doğrusu Scarabello'nun size önerdiği kişi Komutan Lanzafame'dir," dedi Mercurio. "Marignano Savaşı kahramanlarından biri. Serenissima'nın onu Yahudilerin kilitli kapılarından sorumlu muhafız olarak atamasına bile karşı gelmemiş değerli biri. Güçlü ve gururlu bir adamdır. Veba salgınıyla baş etmeye çalışan bir doktorun yakın arkadaşı..."

"Dur bir dakika, delikanlı..." diyerek Mercurio'nun sözünü kesti asilzade Giustiniani. "Scarabello'nun Castelletto'dan kovduğu doktordan mı söz ediyoruz?" diye sordu bir kaşını kaldırıp.

Mercurio utanmıştı.

"Efendim... Diyebilirim ki... Evet, aynı doktor."

"Şimdi de onu korumak mı istiyor?"

Mercurio zorlanmaya başlamıştı.

"Aslında onu değil..."

Konuşmanın bu noktaya geleceğini hiç düşünmemişti ve şimdi de her şeyi mahvetmekten korkuyordu.

"Her neyse..." dedi Giustiniani. "Onun ne yaptığı beni ilgilendirmiyor... Yani Scarabello'nun."

Mercurio, aristokratın Scarabello'nun adını söylerken özellikle ve fazla abartılı bir şekilde küçümser bir ses tonuyla konuştuğunu düşündü. Ancak rol yapar gibiydi.

"Kısacası söz konusu olan şu tutuklu kız... Doktor'un kızı Giuditta Negroponte. Düşünüyorum da siz, saygıdeğer asilzadem, genç kızın tanıdığı biri tarafından korunmasının onun için güzel bir teselli olacağını..."

"Scarabello bu kızla neden ilgileniyor?" diye sordu Giustiniani kısa kesmek için.

Mercurio adama baktı; ya güzel bir bahane uyduracak ya da gerçeği söyleyecekti. Gerçeği söylemeye karar verdi. "Onunla ilgilenen Scarabello değil."

"Ah..." Jacopo Giustiniani, Mercurio'ya baktı. "Peki öyleyse Scarabello seninle neden ilgileniyor?" Hemen arkasından gülümsedi; hüzünlü ve dalgın bir gülümsemeydi bu. Gayriihtiyari dönüp valelere baktı ve Mercurio'ya alçak sesle, "Sen onun yeni adamı mısın?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Ben onun için çalışmıyorum."

Jacopo Giustiniani, Mercurio'yu yeniden dikkatle süzdü.

"İşlerine karışmıyorum zaten," dedi ve güldü. Bu kez eğlenmişe benziyordu. Sonra bakışları yeniden buğulandı ve uzak bir noktaya daldı. Ancak kısa bir süre sonra o kibar havasına dönüp Mercurio'ya baktı.

"Görüyorum ki sana ne kendinden ne de benden söz etmiş."

"Anlayamadım... Ne dediniz?"

Jacopo Giustiniani başını iki yana salladı. Sanki dünya işlerinden çok uzakmış gibi dalgın bir sesle, "Saçmalıyorum..." dedi. Gözleri derin denizler gibi koyu maviydi. Yeniden iki valeye baktı.

"Tutuklu kızın korumasını Komutan Lanzafame'nin yapması için emir vereceğim," dedi.

Mercurio gitmek üzere arkasını dönen asilzadenin önünde durdu.

"Efendim... Mühür."

Jacopo Giustiniani o ana dek elinde oynadığı mühre baktı. Üzerine ait olduğu hanedanın sembolü olan akik taşı kakılmış bu mührü gayet iyi tanıyordu. Zincire takılmış uzun beyaz saç telini gördü. O an Mercurio'ya asilzadenin güzel gözleri buğulanmış gibi geldi ve bir an için mührü geri vermeyeceğini düşündü. Oysa asilzade Giustiniani öfkeyle ya da bir an evvel kurtulmak istermiş gibi mührü delikanlıya uzattı.

"Bir ricam daha olacak, ekselansları," dedi Mercurio mührü alırken.

Adam soran gözlerle delikanlıya baktı.

"Giuditta'yı savunan biri olacak mı?"

"Kesinlikle hayır. Engizisyon kaybetme riskini asla göze almaz."

"Ona bu şansı verin... Siz ki bu kadar güçlüsünüz."

"Olay tamamen kiliseye bağlı. Kilise hukuku engizisyon mahkemesinin kapalı kapılar ardında ve savunmasız bir şekilde yapılmasını öngörür."

"Ama bu mahkeme kapalı kapılar ardında olmayacak."

"Hayır," dedi aristokrat düşünceli bir ifadeyle. "Cadıyı politik nedenler yüzünden..."

"Siz çok güçlüsünüz..."

Jacopo Giustiniani sessizce Mercurio'ya baktı.

"Ona adil yargılanma şansı verin."

"Kız çoktan yargılandı. O bir Yahudi. Bir büyücü. Ayrıca onu kim savunur sanıyorsun? Bir rahip mi? Onu cadı ilan eden ve suçlayan zaten bir din adamı. Bu çok büyük bir saçmalık olur."

"Ona bu şansı verin. Kendisini savunacak birini atayın." Mercurio adamın önünde diz çöktü. "Sizin buna gücünüz yeter."

Jacopo Giustiniani elini bir an için Mercurio'nun güzel siyah buklelerine uzattı. Ama hemen toparlandı ve eli havada kalakaldı. Mavi gözlerindeki hüzün iyice belli oluyordu.

"Bu Yahudi çok şanslı bir kız... Belki de gerçekten cadıdır..." Hafifçe gülümsedi. "Bakalım neler yapabilirim."

Mercurio ayağa fırladı.

"Tanrı sizi korusun, efendim."

"Aksine yıllardır her gün daha çok lanetliyor."

Mercurio tüm samimiyetiyle asilzadenin gözlerinin içine baktı.

"Buna inanmam mümkün değil, efendim."

"Git artık."

"Efendim, acaba başka bir çıkış kapısı var mı? Daha seyrek kullanılan bir çıkış."

Mercurio içeri girerken burnunu kırdığı muhafızın nöbeti devraldığını görmüştü.

Jacopo Giustiniani gülümsedi ve valelerden birine işaret etti.

"İskele kapısına kadar eşlik edin."

Mercurio, Doçlar Sarayı'ndan çıkar çıkmaz günlerdir durmaksızın Venedik sokaklarını inleten davul seslerini duydu.

"Patriğimiz Antonio II. Contarini'nin isteğiyle bu pazar San Marco Meydanı ve hemen yanındaki Dükalık İskelesi'nde, Serenissima Cumhuriyeti'nin değerli otoriteleri huzurunda kurulacak Roma Engizisyon Mahkemesi'nde Yahudi Giuditta Negroponte cadılık suçuyla..."

Mercurio'nun içi titredi. *Yarın*, diye düşündü ve korkunun yeniden gelip içine yerleştiğini hissetti.

Mestre'ye döner dönmez Scarabello'nun yanma koştu. Genç adam uyuyordu. Dudağındaki yaranın arasından artık dişleri gözüküyordu. Saçları iyice seyrelmiş ve matlaşmıştı. Bir süredir kafatasında da yaralar ortaya çıkmaya başlamıştı. Pelür kâğıdı gibi incelmiş derisi kafatasının kemiklerine yapışmıştı. Parmaklarıysa kelimenin tam anlamıyla bir deri bir kemik kalmış gibiydi. Mercurio genç adamın daha şimdiden bir iskelete benzediğini düşündü.

O sırada Scarabello aniden gözlerini açtı. Birkaç saniye Mercurio'yu ilk kez görüyormuş gibi baktı. Sonra gülümsedi.

"Muhafızlar geri döndüler. Seni arıyorlar. Anlaşılan muhafızbaşı sana çok kırılmış..." Gülmeye çalıştı ama zor nefes aldığını görünce biraz durup bekledi. "Birkaç gün burada kalmamalısın... İstersen sana saklanacak bir yer bulurum..."

"Gerek yok... Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Scarabello gülümsedi.

"Koca aptal..."

Mercurio da gülümsedi.

"Zaten çok fazla şey yaptın."

Bunun üzerine Scarabello'nun yüzü ciddileşti.

"Nasıl geçti? Ben gitmedim diye kızmıştır mutlaka, öyle değil mi?"

Mercurio dikkatle Scarabello'ya baktı ve ilk kez o an bir şeyin farkına vardı. Scarabello ve Giustiniani arasındaki ilişki bayağı karışıktı; hem de kendisinin tahmin edemeyeceği kadar. Ama kesin olan bir şey varsa o da çok önemli bir şeyin bu iki güçlü adamın kaderlerini birbirine zincirlemesiydi.

Birden Giustiniani'nin sözleri aklına geldi. Sanki şu an anlamları daha farklıydı. Asilzade ona Scarabello'nun yeni adamı olup olmadığını sormuştu. Mercurio'nun olumsuz cevabından sonraysa yarı hoşnut, yarı melankolik bir şekilde, "Görüyorum ki sana ne kendinden ne de benden söz etmiş," demişti.

"Söylesene... Kızdı mı?"

"Hayır..." dedi Mercurio beyninde birbirine karışmış düşüncelerden sıyrılarak. Ancak Scarabello'nun âdeta üzülerek yüzünü astığını fark edince, "Yani evet demek istemiştim... Kızdı... Çok kızdı," diye yanıtını değiştirdi.

Birden Scarabello'nun yüzü aydınlandı, dudaklarına hafif bir gülümseme yayıldı. Bakışlarıysa tıpkı Jacopo Giustiniani gibi uzak bir yerlere dalıp gitti.

"Hadi anlatsana..." dedi toparlanıp. "Görüşmeniz nasıl geçti?"

"İyi."

"Ona senden daha üstün bir bok olmadığını hissettirdin mi?"

Mercurio hiç beklemediği şekilde bu sözlerden etkilendiğini hissetti. Gittikçe aklını daha çok kurcalayan düşünceye bir ad vermekte zorlanıyordu ama sanki bu düşünceyle arasında asla aralanmaması gereken bir tül vardı.

"Sana... Selam söyledi..." diye geveledi.

Scarabello'nun bakışları sertleşti. Şaşırmış görünüyordu.

"Bu doğru olamaz."

"Hayır, doğru söylüyorum."

Scarabello'nun bakışları yeniden donuklaştı. Mercurio, Jacopo Giustiniani'nin mavi gözlerinde gördüğü hüzünlü ışığı o an Scarabello'nunkilerde de gördü.

"Artık beni yalnız bırak," dedi genç adam.

Mercurio elindeki mührü Scarabello'nun göğsüne bırakıp uzaklaştı.

"Teşekkürler, delikanlı," diye mırıldandı Scarabello, Mercurio'ya duyurmadan. Sonra her ne kadar hastalık yüzünden yenmiş bile olsalar dudaklarının arasından yıllardır ağzına almadığı bir isim döküldü.

Mercurio evin önünde uzanan kırlara doğru yürüdü. Düşünmeye ihtiyacı vardı; düşünmesi ve gücünü toplaması gerekiyordu. Herkes Giuditta'nın kurtuluş şansı olmadığına inanıyordu. Çoktan cesedini yakmışlardı bile. Yanmış etinin kokusu da gökyüzüne dağılmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır..."

İçindeki korku yeniden artmaya başladı. Giuditta'yı bir kez daha kaybedemezdi. Kalbinin sıkıştığını hissetti. İçindeki korkuyu atmak istercesine başını iki yana salladı.

O sırada sol tarafındaki çalıların arasında birini gördü ve görür görmez de tanıdı.

Korkunun yerini şimdi öfke almıştı. Yere eğildi ve iki tane iri taş alıp çalılara doğru fırlattı.

"Defol git buradan, azmış köpek!" diye bağırdı.

Zolfo ellerini havaya kaldırmış halde çalının arkasından çıktı.

"Bana zarar verme, Mercurio! Yalvarırım bana bir şey yapma."

"Defol! Ne istiyorsun? Sevgili rahibin onun yüzünden ne halde olduğumuzu bilmek mi istiyor? Bizi kontrol etmeye mi geldin? Hemen defol git yoksa seni taşlayarak öldürürüm!"

Zolfo elleriyle başını koruyarak Mercurio'ya yaklaştı.

"Yalvarırım... Yalvarırım... Beni hiç kimse göndermedi."

"Sana *defol* dedim!"

"Kaçtım, Mercurio..." Zolfo yırtılmış ve kir içinde kalmış kıyafetlerini işaret ederek, "İki haftadır sokaklarda yaşıyorum..." dedi. "Artık Peder Amadeo'yla kalmıyorum."

"Sana inanmıyorum!"

"Benedetta'yla da görüşmüyorum... Onlar çok... Çok kötü insanlar."

"Siktir git, Zolfo!" Mercurio elini kaldırdı ve avucundaki yara izini gösterdi. "Bunu kim yaptı sanıyorsun? Sen, bok herif! Ayrıca sana hiçbir şey yapmamış bir kızı öldürmek istedin! Unuttun mu? Şimdi de bana gelmiş onların kötü olduğunu söylüyorsun!"

Zolfo bir adım daha yaklaşıp, "Sana yalvarıyorum... Sana yalvarıyorum..." demeye devam etti.

"Sana inanmıyorum!" diye bağırdı Mercurio ve bir taş daha almak için yere eğildi.

Zolfo durdu. Ağlamaya başladı. Gözyaşları kirli yüzünde izler bırakarak çenesine doğru süzülüyordu.

"Nereye gideceğimi bilmiyorum..."

"Bana ne! Umurumda mı sanıyorsun?" diye bağırıp taşı çocuğa fırlattı Mercurio.

Zolfo bir adım geri sıçradı.

"Yalvarırım..."

Mercurio yerden bir taş daha alıp Zolfo'ya fırlattı.

Bu kez taş çocuğun kalçasına isabet etti. "Nereye gideceğimi bilmiyorum..." diye ağlıyordu geri geri giderken.

"İstersen köprü altlarında geberebilirsin ya da kendini kanalın birine atabilirsin... Beni ilgilendirmiyor. Defol!"

Zolfo bir an hareketsiz kaldı. Sonra Mercurio'nun eğilip yerden bir taş daha aldığını görünce geri dönüp kaçmaya başladı.

Mercurio elindeki taşı öfkeyle yere attı. Sonra eğilip aldı ve yeniden, bu kez var gücüyle çocuğun arkasından fırlattı. Çayırın ortasında öfkeden nefes nefese kalmış bir halde bir süre hareketsiz durdu. Güçlükle nefes alıp veriyordu. Kalbi sanki kulaklarında atıyordu. Öfkesi yavaş yavaş yatışıp yerini yeniden korkuya bıraktı. Ya Giuditta'yı kurtaramazsa? Ya o ölürse?

"Ne yapacağım?" diye mırıldandı. "Nasıl yapacağım?"

Aniden dizlerinin bağı çözüldü. Birden kendini çayırın ortasına diz çökmüş halde buldu. Ellerini bağladı ve bir an için göğe baktı.

"Dua etmeyi bilmiyorum..." dedi alçak sesle. "Sana nasıl sesleneceğimi bile bilmiyorum..." Başını yeniden göğe kaldırdı. Bunaltıcı sıcak yüzünden yaprak bile kımıldamıyordu. Roma'dan beri onu izleyen meleği hatırladı birden. "Başmelek Mikail," dedi. Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Bir süre ağzı açık, ne diyeceğini bilemeden bekledi. "Dua etmeyi bilmiyorum..." dedi yeniden. "Yine de bana yardımcı olur musun?"

Başka ne diyeceğini bilemedi. Oturduğu yerde öylece kalakaldı. Kuru otlar dizlerine batmaya, alnından ter dökülmeye başlayana dek yerinden kımıldamadı.

Sonra kalktı, bir kez daha gökyüzüne bakıp eve döndü.

Anna onu kapının eşiğinde bekliyordu.

"Neydi o?" diye sordu. "Bağırdığını duydum."

"Yok bir şey... Azgın bir sokak köpeği."

Anna endişeli gözlerle Mercurio'ya baktı.

"Çok korkuyorum... Artık burada kalamazsın. Muhafızlar geri döndü ve komutanları..."

"Evet, biliyorum..." diyerek kadının sözünü kesti Mercurio. "Merak etme, beni bulamazlar..." Anna'yla göz göze gelmemek için etrafına bakınarak konuşuyordu.

"Söyle hadi."

"Neyi?"

"Hadi çocuk... Anlat."

"Neyi?"

Anna, Mercurio'nun yanağını okşadı.

"Tüm bu yükü omuzlarında tek başına taşıyamazsın."

"Bak, Anna..."

"Giuditta'nın durumunu öğrendiğinden beri tek bir damla gözyaşı bile dökmedin."

"İçimden gelmiyor..."

"Scarabello'yla konuştum. Bilirsin, ondan hoşlanmam. Onun gibi aşağılık bir yaratık bile seni seviyor. Neden, biliyor musun? Çünkü sen çok özel bir insansın. Bana son derece tehlikeli bir şey yapmak üzere olduğunu o söyledi."

Mercurio omuzlarını silkti ve gülümsemeye çalıştı.

"Henüz ben kendim bile ne yapacağımı bilmezken tehlikeli bir şey olduğunu o nereden biliyor?"

"Onca yükü tek başına taşıyamazsın," dedi Anna yeniden. Sonra Mercurio'yu kendisine çekti ve başını göğsüne yasladı.

"Sen ne kadar uzadın böyle?"

Mercurio, Anna'yı kibarca geri itti ve gözlerinin içine bakarak, "Bana gerçekten yardım etmek ister misin?" diye sordu.

Anna yaşlara engel olmak için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı.

"Elbette..."

"Öyleyse beni ağlatma... Paramparça olmaktan korkuyorum."

82

Yaz aniden Venedik'in üzerine bir hastalık gibi inmişti. Ağır ve boğucu hava insanlara nefes aldırmıyordu. Gökyüzü sürekli basık ve doğal olmayan bir grilikteydi. Küçük kanalların çoğu kurumuştu. Dibe çöken çamur rahatça balıkları kedilere yem ediyor, kuruyan bazı yerlerde sıçanların ayak izleri açıkça göze çarpıyordu. Hareketsiz sular çamur kokusundan daha ağır bir koku yayıyordu. Sıvı ya da katı, insan ya da hayvan dışkıları çarçabuk birbirine karışıp âdeta mayalanıyor ve sinek sürülerinin vazgeçilmez barınakları oluyordu. Güvercin, sıçan, martı ve hatta şişmiş ve ayaklarını havaya dikmiş at cesetleri hızla parçalanıp kurtlara ziyafete dönüşüyordu.

San Marco'nun yanındaki Doçlar Sarayı'nın önünde bulunan küçük meydan insan kaynıyordu.

Bunalmış insanlar ter içindeydi ve günlerdir üst üste terlemekten elbiseleri sürekli nemliydi. Bedenlerinden etrafa çürümüş soğan ve kokmuş balık karışımı ağır bir koku yayılıyordu. Herkesin derisi parlak, yağlı ve ekşi kokuluydu.

Ama havada insan ve pislik kokularından ziyade yaklaşan ölümün kokusu dolaşıyordu.

Sanki suda asılı o saraylar şehri ve tüm lagün herkes tarafından dört gözle beklenen, insanların ruhlarını çalmak isteyen Yahudi cadı için yakılacak ateşle çoktan yanmaya başlamıştı.

Yetkililer saray iskelesinin tam karşısına bir platform yaptırmışlardı. Platformun arkasında Büyük Kanal'ın sularının birleştiği açık deniz gözüküyordu. Gerek zengin soylulara gerek mütevazı balıkçı ve kürekçilere ait pek çok sayıda tekne yan yana dizilmeye başlamıştı.

Platform iki sırık yüksekliğindeydi ve âdeta kilisenin Giuditta'yı yakmak için hazırladığı ateşi görmemek istercesine dört bir yanı kalın mor kumaşlarla kaplanmıştı. Platformun iki kademesi vardı. Daha yüksek olan birinci katına arkalığı göğe uzanan bir merdiven gibi yüksek, altın işlemeli bir taht yerleştirilmişti. Meydanın en dip tarafında toplanan halk tarafından bile görünen ikinci katınaysa dört koltuk konulmuştu. Bunlardan birine alkışlar içinde gelen Aziz oturmuştu. Diğer üçünde de ciddi ifadeli ve siyahlar giymiş piskoposlar vardı. Deyim yerindeyse sahnenin –çünkü tüm yapı tam bir tiyatro sahnesini andırıyordu– iki köşesinden en alt kısmında birer çıkrık olan iki kule yükseliyordu. Kulelerin tepesinden kalın halatlarla platformun ortasına doğru uzanan iki kola bir çeşit ahşap kafes monte edilmişti.

Halkın arasında bulunan Mercurio ve Isacco endişeli gözlerle etraflarına bakınıyordu. Her ikisi de konuşmuyor, âdeta nefes bile almıyordu. Yüzleri taşlara kazınmış heykeller gibi ifadesiz ve donuktu.

Zamanı gelince Patrik Antonio II. Contarini dört din görevlisi tarafından tutulan uzun kuyruğuyla meydana giriş yaptı. Kalabalıktan çıt çıkmıyordu. Patrik platformun basamaklarını çıktı ve altın işlemeli tahta oturdu. Sonra Doçlar Sarayı'na doğru bir işaret yaptı.

Bunun üzerine Giuditta, Komutan Lanzafame ve askerlerinin korumasında meydana getirildi.

Halk bağırmaya ve genç kıza hakaretler yağdırmaya başladı.

"Korkma," dedi Lanzafame. "Sana bir şey olmasına izin vermem."

Giuditta'nın gözlerine yaşlar doldu. Korkmuş ve son derece utanmış bir halde yürümeye başladı.

"Ona neler yapmışlar böyle?" diye mırıldandı Isacco kızını görür görmez alçak sesle.

Mercurio bir an sanki etrafını göremiyormuş gibi başını önüne eğdi ve gözlerini ovuşturdu.

"Orospu çocukları!" diye homurdandı.

Peder Amadeo tarafından kiralanan fahişe, Giuditta'nın yüzüne koyu bir fondöten sürmüştü. Sonra yanaklarını koyu kırmızı bir allıkla kalp şeklinde boyamıştı. Aynı işlemi genç kızın dudaklarına da yapmıştı. Göz kapaklarına siyah kalem sürmüştü ve kaşlarının ucundan başlayarak şakaklarına kadar mavi kalemle çizgiler çizmişti. Saçları tepesinde toplanmış, sadece fahişenin mavi ve sarı renkte boyadığı

iki bukle yanaklarına doğru serbest bırakılmıştı. Üzerindeki elbisenin dekoltesi göğüslerinin neredeyse tamamını ortaya çıkaracak kadar açıktı. Ayaklarında da sosyete fahişelerinin giydiği türden yüksek ökçeli ayakkabılar vardı.

"Sana ne yaptılar?" diye bağırdı sağ taraftan bir kadın.

Giuditta döndü ve Ottavia'yı gördü. Kadının yüzünde belki de saldırıya uğradığı günden daha büyük bir acının izleri vardı.

"Orospu!" diye bağırdı Ottavia'nın yanındaki bir kadın.

"Cadı!" diye seslendi bir başka kadın.

Ariel Bar Zadok, Rashi Sabbatai, terzi kadınlar ve ilk günlerde ondan kipa satın alan cemaatin diğer kadınlarının da orada olduğunu gördü Giuditta. Hatta iri yarı cüssesiyle Joseph de meydandaydı ve Giuditta'yla bakışları karşılaşınca kıpkırmızı oldu.

"Al bunu, orospu!" diyerek Giuditta'ya doğru bir elbise fırlattı kadının biri.

Giuditta kadını tanımıştı; müşterilerinden biriydi ve ona fırlattığı elbise de kendi modeliydi. O büyülü elbiselerinden biri.

Lanzafame'nin askerleri her an araya girmeye hazırdılar. Onlara verilen emir, Giuditta'nın hiçbir şekilde zarar görmemesiydi. Kılıcıyla kalabalığı yaran Lanzafame az önce hepsini toplamış ve genç kıza *gözleri gibi bakmalarını* emretmişti.

Platforma geldikleri zaman Giuditta ortada duran ahşap kafese sokuldu. Sonra kulelerin dibindeki iki çıkrık çalışmaya başladı. Kalın halatlar gerildi ve kafes sallandı.

Korku içinde olan Giuditta ne yapacağını bilemeden kafesin ahşap parmaklıklarına tutundu.

"Sakın korkma," dedi Lanzafame. "Ben hep buradayım."

Kafes yerden havalandı. Halatlar âdeta isyan ederek gıcırdıyor, kafes gittikçe daha da yükseğe çıkıyordu. O yükseldikçe kalabalık da bir büyü gösterisi izliyormuş gibi çoşuyordu.

Sonunda kafes sallanarak durdu. İnsanlar şaşkın bir şekilde bağırıyorlardı.

"Ne gösteri ama!" diye mırıldandı Isacco.

"Çok iyi planlamışlar," dedi Mercurio ve bağırmaya başladı.

"Giuditta! Giuditta! Buradayım!"

Yanındaki adam azgın bir köpek gibi hırıltılar çıkararak Mercurio'ya baktı.

"Kendini belli etme," dedi Isacco daha alçak bir sesle. "Tutuklanmak ya da linç edilmek iyi bir fikir değil."

"Canın cehenneme, Doktor! Nasıl böyle sakin durabiliyorsun?"

Isacco, Mercurio'ya baktı. "Gözlerimde bir sakinlik görüyor musun?"

"Özür dilerim, Doktor. Affedin."

"Sen de affet, delikanlı."

Her ikisi birden gözlerini havada sallanan kafese çevirdi. Giuditta korku içinde kafesin parmaklıklarına yapışmıştı. Kalabalığa bakıyor ama sanki hiçbir şey görmüyordu.

İnsanlar aniden sustu.

Patrik ayağa kalkmıştı.

"Ben, kilisenin ve cumhuriyetin sadık hizmetkârı Antonio II. Contarini, Ekselansları Papa X. Leone de' Medici adına, saygıdeğer doçumuz Leonardo Loredan'ın izni ve Venedik Cumhuriyeti'nin yüksek otoritelerinin fikir birliğiyle halkımıza Yahudi Giuditta Negroponte'nin cadılık suçuyla yargılanacağını açıklıyorum."

Sonra platformun alt tarafına bakıp, "Sorgucu Cortonalı Amadeo, suçu açıklayın," dedi.

Aziz ayağa kalktı, Patrik'in önünde diz çöktü ve avuçları delinmiş ellerini kalabalığa doğru uzattı. İnsanlar çılgınca alkışlayıp bağrışmaya başladılar.

Patrik hoşnutsuzluğunu belli eden bir hareket yaptı.

Aniden ortalığı büyük bir sessizlik kapladı.

Bu durumdan yararlanan Mercurio, "Giuditta!" diye bağırdı ve bir kolunu yukarı kaldırdı.

Giuditta sesin geldiği yöne baktı ve Mercurio'yu gördü. Birden ağlamaya başladı. Tüm gücü tükenmişti. Dizleri büküldü ve kendini kafesin içine bıraktı. O sırada göğüslerinden biri elbisenin yakasından dışarı çıktı. Gözyaşlarından ıslanmış elleriyle örtünmeye çalıştı. Sonra güç bela yerinden kalkmak için uğraş verdi. Gözlerini Mercurio'nun gözlerine dikti ve bir daha ayırmadı.

"Venedik halkı..." diyerek söze başladı Aziz. "İşte o!" Yaralı bir vahşi hayvan gibi havada asılı kafesin içinde sessizce titreyen Giuditta'yı işaret etti. "İşte..." diye tekrarladı sonra yeniden. "İnançsız! Yahudi cadı!"

"Cadı! Lanetli Yahudi!" diye bağırdı kalabalık.

Aziz, "İblisin fahişesi! Venedik'in vebası!" diye bağırdıkça halk daha çok galeyana geliyordu.

"Fahişe! Yahudi fahişe!"

Derken Giuditta'ya taş atmaya başladılar.

Lanzafame ve askerleri kılıçlarını kınlarından çıkardı. "Şunu kesmelerini söyle, peder!" diye bağırdı Komutan, Aziz'e.

"Bunlar Tanrı'nın evlatları!"

"Peder!" diye seslendi Patrik aniden.

Aziz döndü.

"Seni uyarmıştım. Soytarılığı bırak!"

Aziz, Patrik'in önünde iki büklüm oldu. Sonra kalabalığa döndü.

"Sakin olun!" diye bağırdı. "Tanrı, yüce ve adaletli cezalandırmasını benim ellerime bıraktı, sizin değil."

Ortalığa bir sessizlik çöktü.

"Ancak korkmayın! İbret verici ve korkunç bir cezalandırma olacak!"

"Dilerim Tanrı yıldırımlarını senin üzerine yollar," diye homurdandı Mercurio ve gözlerini Giuditta'dan ayırmadan elini göğsünün üzerine koydu.

Giuditta ağlamaya devam ediyordu. Gözyaşları koyu kırmızı allığı akıtarak yanaklarından süzülüyor, böylece genç kız kan ağlıyormuş gibi bir görüntü oluşuyordu.

Aziz ağırbaşlı bir edayla devam ediyordu.

"Mahkeme yarından itibaren San Bartolomeo bölgesindeki Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi'nde halka açık olarak yapılacaktır."

Rahibin yüzü ter içindeydi ve saçları hepten kafatasına yapışmıştı.

Kalabalık Aziz'e övgü dolu sözler yağdırmaya başladı.

Bu arada Mercurio endişeli gözlerle etrafına bakınıyordu. Giustiniani sözünde durmuştu. Lanzafame ve askerleri hemen Giuditta'nın korunması için görevlendirilmişti. Ancak Patrik halka sadece sorgucuyu tanıtmış, herhangi bir savunmadan söz etmemişti.

Aziz yerine oturdu ve platformdaki diğer piskoposlardan biri ayağa kalktı. O da tıpkı Aziz gibi ter içindeydi.

"Ekselansları X. Leone ve değerli patriğimiz Antonio II. Contarini adına söyleyecek sözü olan varsa şimdi konuşsun!"

Küçük meydana âdeta ölüm sessizliği çöktü. Herkes hiç kimsenin konuşmayacağını biliyordu.

"Söz istiyorum," dedi ancak o anda biri.

Platformdaki din adamları, askerler, meydana toplanmış Venedik halkı ve diğer herkes sesin geldiği yöne doğru döndü.

Bunun üzerine insanları yararak efendilerine yol açan, tepeden tırnağa silahlı dört özel koruma ve sarışın iki vale eşliğinde Jacopo Giustiniani dayanılmaz sıcağa rağmen en şık ve göz alıcı kıyafetini giymiş, aile mücevherlerinin hemen hepsini takmış bir şekilde yürüyerek platformun önüne geldi.

Patrik şaşkındı. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. "Konuşmanıza izin veriyorum, soylu Giustiniani," dedi çekinerek. "Yanıma gelin."

Mercurio dikkat kesilmişti. Heyecanla Isacco'nun koluna sarılıp sıktı.

Isacco dönüp soran gözlerle Mercurio'ya baktı.

"Ne var? Seni neden ilgilendiriyor?"

Mercurio gözünü kırpmadan Giustiniani'ye bakıyordu.

"Kim bu adam?" diye sordu Isacco, Mercurio'nun bu halini görünce.

"Susun, Doktor."

"Sen de kolumu sıkmayı bırak. Canımı yakıyorsun."

Bu arada Jacopo Giustiniani çevik bir hareketle platforma çıkıp Aziz'le üç piskoposun bulunduğu bölüme geldi.

Mercurio yeniden dönüp Giuditta'ya baktı.

"Konuşun," dedi Patrik.

"Sevgili cumhuriyetimiz, muhterem X. Leone hazretlerini ve Roma Kilisesi'nin otoritesini tanır ve onlara saygı duyar..." diyerek söze başladı Giustiniani, Patrik'e dönüp. Sonra kalabalığa döndü.

"Ve siz Venedik halkı, papanın kim olduğunu bilir ve ona sonsuz saygı gösterirsiniz..."

Giustiniani tekrar konuşmaya başlamadan önce biraz susup halka göz gezdirdi.

Kalabalık arasından hoşnutsuzluk mırıltıları yükseldi. Venedikliler papanın ve Roma'nın onların işlerine karışmasından, ticaretlerine müdahale etmesinden korkuyorlardı. Gerek halk gerek Venedik otoritesi kilisenin gücü karşısında kendi özerkliklerini korumak zorunda olduklarını biliyordu.

Jacopo Giustiniani ise bunu herkesten daha iyi bilen biriydi. Kiliseye karşı olan bu eski ve kemikleşmiş güvensizliği kasten kullanmıştı.

"Ancak..." diye sözlerine devam etti. "Her ne kadar papayı sevip saysanız da ondan daha çok Venedik'e ve kanunlarına saygı duyar, güvenirsiniz. San Marco aslanının adaletini daha çok sever, daha çok sayarsınız..."

Kalabalık arasında fısıldaşmalar oldu.

Patrik kendi birleştirdiği şeyi Giustiniani'nin ayırdığını fark etti. Bu mahkeme şimdi kilise için görkemli bir güç gösterisi olmaktan çıkıyordu. "Yanıma gelin, soylu Giustiniani," dedi yine de tedirginliğini gizleyerek.

"Patrik ve değerli Venedik halkı..." dedi Jacopo Giustiniani bunun üzerine ve cümlesini tamamlamadı.

"Konuşun öyleyse!" diye bağırdı Patrik. Bir din görevlisi elindeki ipek mendille Patrik'in ter içinde kalmış alnını silmeye yeltendi. Patrik rahatsız olduğunu belli eden bir ifadeyle elini sallayarak adamı yanından uzaklaştırdı.

"Bu şehrin kurallarına göre..." dedi Giustiniani halka dönerek ve biraz durup bekledi. "Aziz Roma Kilisesi'ne duyduğumuz tüm saygıya rağmen bu lagünde yapılacak olan bir mahkemenin sorgucusunun olup savunucusunun olmaması mümkün müdür?" Halka bakıp kollarını iki yana açtı. "En önemli prensiplerine, müsaadenizle, aykırı düşen bir ritüel için Venedik'in kendi kurallarını değiştirmesi mümkün müdür?"

Kalabalık arasında mırıltılar yükselmeye, rahatsız olduklarını anlatan yüz ifadeleri oluşmaya başladı.

Hiç kimsenin aklına mahkemede savunucunun olması düşüncesi gelmemişti ve tabii ki hiçbiri bunun gerekli olduğunu sanmıyordu çünkü herkes odun ateşinin üzerinde Yahudi kızın etinin çıtır çıtır yanması derdindeydi. Ancak artık durum farklıydı, bir büyücülük sorunu olmaktan çıkmıştı. Papa ile Venedik'in özgürlüğü arasındaki demir bir koldu.

"Soylu Giustiniani, bu söylediğiniz Papa III. Innocenzo, *Si adversus vos*, tarafından verilen emir ve hükümlere aykırıdır. Bu yüzden ne yazık ki..."

"Affedersiniz, Patrik..." diyerek din adamının sözünü kesti Giustiniani kibarca başını öne eğerek.

"*Si adversus vos*, ki gençliğimde üzerinde çalışma fırsatım olmuştu. Yanlış hatırlamıyorsam eğer bu tür bir mahkemenin halka açık yapılmaması gerektiğini de yazar." Dilini yutmuş gibi ona bakan Patrik'e gözlerini dikti. "Yanlış mı hatırlıyorum?"

Patrik irkildi. Büyük Konsey'in bu değerli asilzadesinin nereye varmak istediğini anlamıştı. Kapalı kapılar ardında yapılması gereken bir mahkeme bu kadar büyük bir ayrıcalıkla halkın önünde yapılıyorsa bir ayrıcalık daha yapılabilirdi.

"Soylu Giustiniani, demek istediğinizi anlıyorum..." diye başlayarak durumu toparlamaya çalıştı.

"Doç!" diye bağırdı bu arada kalabalığın içinden biri.

Birden herkes dönüp Doçlar Sarayı'nın balkonuna baktı.

Patrik de susup balkona döndü ve Doç Loredan'ın âdeta bu tartışmaya bilhassa şahit olmak istermiş gibi balkona çıktığını gördü. Tabii ki onun varlığı Giustiniani'nin isteğini desteklediği anlamına geliyordu. Patrik doğal olarak Büyük Konsey ve Onlar Meclisi'nin de bu desteğe katıldığını düşündü.

Başıyla Doç'u selamladıktan sonra gülümseyerek Giustiniani'ye döndü.

"İsteğinizi anladım..." dedi. "Ve tabii ki bir Venedik vatandaşı ve onun sadık bir hizmetkârı olarak düşüncenize katılmamam mümkün değil..."

Kalabalığa baktı. Onları yeniden kendi tarafına çekmeliydi. "Ve bu yüzden elbette kutsal engizisyonun kurallarına göre mahkemeyi yöneteceğiz ama sevgili kentimizin kanunlarını da asla göz ardı etmeyeceğiz!" diye bağırdı.

O ana kadar Giuditta'yı mahkeme olmaksızın yargılamaya hazır olan halk şimdi adalet istiyordu çünkü bu olay artık Venedik ile Roma arasındaki bir maça dönüşmüştü.

Mercurio ellerini zafer anlamında yumruk yaptı. Isacco yüzünü göğe çevirip, "Sana şükürler olsun, *Ha-Shem*," diye mırıldandı.

"İtiraz ediyorum!" diye bağırmaya yeltendi Aziz ayağa fırlayıp. Ancak Patrik ona öyle sert bir şekilde baktı ki başını öne eğip yerine oturdu.

"İki rahibin ortalık yerde birbirine girdiğini görmek eğlenceli olacak," diyerek güldü halktan biri.

"Bahse mi girsek acaba?" dedi sırıtarak bir diğeri.

Adamların etrafında olan herkes gülmeye başladı.

Patrik, Giustiniani'ye yaklaşmasını işaret etti.

"Güzel bir düşünce, Giustiniani," dedi alçak sesle.

"Benim düşüncem değildi," diye cevap verdi Giustiniani. Bunu Mercurio'yu düşünerek söylemişti ancak Patrik'in Doç'a sandığını biliyordu.

"Ama..." dedi Patrik soğuk bir ses tonuyla. "Sorgucu ile savunucunun insanların gözü önünde birbirine girmesine izin veremem."

"Elbette bunu ben de istemem, Patrik. Bu yüzden kimsenin tanımadığı ve fazla tecrübesi olmayan bir rahip buldum. Yumuşak başlı biri."

Patrik hoşnut bir ifadeyle gülümsedi ve rahatça arkasına yaslandı. Aradığı adalet değildi, sadece politikaydı.

"Tanıdığım en soylu Venediklinin bu kadar sağduyulu olduğunu görmek beni memnun etti. İtiraf etmeliyim ki beni endişelendirmiştiniz."

Jacopo Giustiniani diz çöktü ve küçük meydanda toplanmış olan insanların gözü önünde Patrik'in yüzüğünü öptü.

Patrik yeniden dönüp Doç'a baktı ve başıyla onu selamladı.

"Öyleyse gösteri başlasın," dedi gülerek ve bu kez yardımcısına alnındaki teri silmesi için izin verdi.

"Gösteri başlasın," diye tekrarladı Giustiniani. "Sevgili ve değerli Serenissima adına."

"Ve kutsal kilise adına," diye ekledi Patrik keyifle gülümsemeye devam ederek.

Bu sırada Isacco dönüp Mercurio'ya baktı.

"Bu işte senin parmağın var mı?"

Mercurio omuzlarını silkti. "Nasıl olabilir ki?"

"Doğru. Zaten bu kadar üst seviyedeki bir otoriteye nasıl ulaşabilirsin? Yine de bir şeyler biliyor gibiydin."

"Saçmalamayın, Doktor," dedi gözlerini Giuditta'dan ayırmayan Mercurio.

"Tutukluyu hücresine götürün," dedi platformdaki piskoposlardan biri.

Çıkrıklar dönmeye başladı ve kafes ağır ağır yere indi.

"Gelin," dedi Mercurio, Isacco'ya. "Giuditta'yla konuşmaya çalışalım."

İnsanları dirsekleyerek kendine yol açmaya ve kafesin yanına gitmeye çalıştı.

Isacco da peşinden geliyordu.

Tam platformun önüne geldikleri zaman Mercurio ile Isacco göz göze geldi.

"Şimdi mi?" diye fısıldadı Komutan.

Mercurio başını *hayır* anlamında salladı. "Şu an onu linç ederler," dedi Lanzafame'nin yanına çıkıp.

Sonra iki askerin eşliğinde kafesten çıkan Giuditta'ya döndü.

Giuditta tanınmaz haldeydi.

Sıcak ve döktüğü gözyaşları tüm makyajını akıtmıştı. Yüzünde siyah, kırmızı ve mavi çizgiler oluşmuş, buklelerin boyası çözülerek boynundan göğsüne akmıştı. Bu renk cümbüşünde bile Giuditta'nın gözlerindeki derin korku apaçık ortadaydı. Mercurio'ya bir elini uzatıp, "Yardım et..." diye mırıldandı.

O sırada Mercurio'nun yanındaki kadın delikanlıyı çekiştirerek Giuditta'ya ulaşmaya çalıştı.

"Utanmaz! Ahlaksız! Pis fahişe!"

Mercurio kazayla olmuş gibi dirseğini kadının suratına indirdi ve Giuditta'nın yanına varıp uzattığı eli sımsıkı tuttu. Bir şeyler söylemek istedi ama sanki dili tutulmuştu.

Lanzafame'nin adamları Giuditta'yı bir an önce halkın öfkesinden kurtarmak için alıp götürürken genç kız hâlâ Mercurio'nun elini bırakmamaya çalışıyordu.

Isacco ancak o sırada kalabalığı aşıp kızına yaklaşabilmişti.

"Giuditta!" diye bağırdı.

Genç kız babasını görür görmez kendine hâkim olamayıp yeniden ağlamaya başladı.

"Güzel kızım! Sana ne yapmışlar böyle?"

Mercurio hâlâ ağzı bir karış açık halde Giuditta'ya bakıyordu. Sonra insanların itiş kakışları arasında Giuditta gözden kayboldu. Mercurio endişeyle genç kızın arkasından bakıyordu. Öfkeli kalabalığın Lanzafame ve adamlarını aşıp Giuditta'ya zarar vermesinden korkuyordu. Ancak kısa bir süre sonra genç kızın Doçlar Sarayı'nın kapısından sağ salim girdiğini gördü.

Hemen arkasında duran Isacco sayıklar gibi, "Uğursuzlar! Uğursuzlar!" diye homurdanıyordu.

"Gitmeliyim," dedi Mercurio. "Buralarda çok fazla görünmesem iyi olur."

Isacco, Mercurio'yu kolundan yakaladı.

"Senin hakkında yanılmışım, delikanlı."

"Hemen gitmeliyim, Doktor. Anna'ya birkaç gün eve gelmeyeceğimi söyleyin."

"Nerede kalacaksın?"

"Meraklanmayın... Güvende olacağım."

Isacco endişeli gözlerle Mercurio'ya baktı.

"Mahkemeye gelecek misin?"

"Tabii ki orada olacağım... Ama kılık değiştirmem gerekecek."

Isacco'nun gözleri buğulandı.

"Öyleyse Giuditta seni görmeyecek..."

"Kılık değiştireceğimi Lanzafame'ye söyleyin. O da Giuditta'ya iletir."

Saraya doğru baktı ve burnunu kırdığı muhafız komutanının orada olduğunu gördü.

"Hemen gitmem gerekiyor."

Isacco başını salladı. Sonra Ottavia ve Ariel Bar Zadok'un yanına döndü. Tıpkı kendisinde olduğu gibi o küçücük umut ışığının onların da yüzüne renk verdiğini gördü. Giuditta'yı savunan biri olacaktı.

Az ileride dev gibi iki korumanın arasında duran Banker Anselmo'yu gördü. Cemaatlerinin lideri ona doğru geliyordu. Ancak Isacco'nun onunla konuşmaya hiç gönlü yoktu. Hızlı hareketlerle kalabalığı yararak oradan uzaklaşmaya çalıştı.

Tam o esnada Mercurio'nun asilzade Giustiniani'yle konuştuğunu gördü.

"Doç'u da yanınıza almışsınız," diyordu Mercurio hayranlık dolu bir ifadeyle adama bakarak.

Giustiniani gülümseyerek cevap verdi. "Hayır, delikanlı. Ben Doç'tan sadece konuşmamın sonuna doğru Venedik halkına kendisini göstermesini önerdim. Patrik'in ve halkın bundan çıkardığı sonuç kendi dağarcıklarında olandır, benim değil."

Mercurio hayranlık dolu bakışlarını asilzadeden ayıramıyordu. "Sizi rencide etmeyeceğimi bilsem dört dörtlük bir hilebazsınız derdim."

"Etmezsin... Politika denen şeyin ne olduğunu sanıyorsun?"

Sonra Giustiniani etrafına bakındı. "Scarabello'yu göremedim," dedi yüzünde meraklı bir ifadeyle. "Bir süredir şantajlarına uyup uymadığımı kontrol etmeye de gelmiyor."

Mercurio adamı dikkatle süzdü. Hayır, yanılmıyordu; asilzadenin yüzündeki maskenin altında bambaşka bir şey gizliydi ve gerçeği bilmeye hakkı vardı.

"Scarabello ölmek üzere, ekselansları."

Jacopo Giustiniani'nin deniz gibi derin ve mavi gözleri aniden donuklaştı. İfadesinden bir şey anlamaksa mümkün değildi. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Desene yakında özgür olacağım..."

"Evet, ekselansları..."

Mercurio, Giustiniani'nin yüreğini dağlayan acıyı anlayabiliyordu.

Jacopo Giustiniani bir süre kımıldamadan durdu.

"Mestre'de," dedi Mercurio. "Pazarcı Anna'nın misafirhanesinde... Onu herkes tanır."

"Gidelim," dedi asilzade valelerinden birine dönüp.

Kalabalığın gürültüsünün arasından aniden güçlü bir ses yükseldi.

"Yakalayın! İşte o! Yakalayın!"

Mercurio, başlarında burnu kırık komutanlarıyla Doçlar Sarayı muhafızlarının ona doğru hareketlendiğini görünce yerinden fırlayıp halkın arasına karıştı.

Muhafızlar da peşine takıldılar. Özellikle içlerinden biri Mercurio'nun tam arkasındaydı. O sırada halkın arasından telaşla fırlayan bir adamla çarpışıp yere düşmeseydi delikanlının ensesine yapışmak üzereydi.

"Geri zekâlı!" diye bağırdı genç asker öfkeli bir şekilde. Bu arada Mercurio gözden kaybolmuştu.

Isacco yerden kalkıp genç askerin de kalkmasına yardım etti ve özür dileyerek üniformasını temizlemeye başladı.

"Affedin, efendim... Arkamdan ittiler ve birden... kendimi yerde buldum. Affedin."

Asker hırsla Isacco'yu itti.

"Lanet olası moruk!"

Isacco saygıyla eğilip askeri selamladı ve sonra kalabalığın arasına karıştı. Bir an için San Marco Meydanı'ndan çıkmak üzere olan Mercurio'nun siyah buklelerini uzaktan görür gibi oldu.

"Senin hakkında ne kadar yanılmışım, delikanlı," diye mırıldandı. "Sen kesinlikle Giuditta'yı hak ediyorsun."

83

"Kapıyı aç," dedi Lanzafame zindandaki gardiyana.

"Burada değil."

"Nerede peki?"

Gardiyan sırıttı.

"Yukarıda... Orospunun teki onu süslüyor."

Lanzafame adama cevap vermeden askerleriyle birlikte sarayın birinci katına çıktı ve önünde muhafızların nöbet tuttuğu küçük bir bölüme geldi.

"Burada mı?"

Muhafız komutanı miskin bir ifadeyle dönüp Lanzafame'ye baktı. Burnu hâlâ şişti ve gözlerinin altında koyu mor halkalar oluşmuştu. Bir süre daha sessizce Lanzafame'ye baktı ve sonra bir perdeyle örtülmüş bölüme doğru seslendi.

"Hazır mı? Daha ne kadar sürecek?"

"Bitirdim," diye cevap verdi perdenin arkasından bir kadın sesi.

Muhafız komutanı, Lanzafame'ye döndü.

"Buyurun, Komutan."

Lanzafame küçük bölüme girdi.

Kadının biri Giuditta'ya doğru eğilmişti.

"Kes ağlamayı, salak şey! Yaptığım her şeyi mahve..."

Cümlesini bitiremedi. Lanzafame tam arkasındaydı. Kadını tutup öfkeyle itti.

"Kes sesini, pis fahişe!"

Kadın duvara çarptı ve bir daha sesini çıkarmadı.

Lanzafame, Giuditta'ya döndü ve nazik bir hareketle elini tuttu.

"Gel," dedi. "Gitmemiz gerekiyor."

Giuditta başını salladı ve burnunu çekip Lanzafame'nin peşine takıldı.

Genç kızı gören muhafızlar birbirlerini dürterek gülüştüler. Giuditta kıpkırmızı olup başını önüne eğdi.

Lanzafame öfkeli gözlerini adamlara dikti ve sonra kendi askerlerine bir işaret yaptı. Askerler hemen Giuditta'nın etrafını çevirdiler. Lanzafame genç kızın yanına gitti ve sanki düşmesinden korkarmış gibi kibarca kolundan tuttu. Sessizce merdivenleri indiler. Dışarıya açılan kapının önüne geldikleri zaman Giuditta, "İğrenç görünüyorum," diye mırıldandı başını kaldırmadan.

Lanzafame askerlerine durmalarını emretti.

"İğrenç görünüyorum, değil mi?" diye sordu Giuditta yeniden.

Genç kıza daha önce olduğu gibi basit kadınlara yakışır çok ağır bir makyaj yapılmıştı. Lanzafame mendilini çıkardı ve Giuditta'nın kapkara boyanmış gözlerini, yanaklarına kalp biçiminde sürülmüş kırmızı allığı kaba hareketlerle temizledi.

"Tamam," dedi. "Böylesi daha iyi."

Sonra kızın çıplak omuzlarına ve göğüslerine kadar inen dekoltesine baktı.

"Bunları kafana takma," dedi ve askerlerine yürümeleri için işaret etti.

Dışarıda güneş ışıkları göz kamaştırıcıydı. Sıcak ve nemli hava çoktan bunaltıcı olmaya başlamıştı. Kapının önünde toplanan halk ter içindeydi. "Cadı! Pis Yahudi! İblisin fahişesi! Lanet olası orospu!" diye bağırmaya başladılar Giuditta kapıda görünür görünmez.

"Yolu açın!" diye bağırdı Lanzafame.

Alayın başındaki iki askerden biri en ufak bir tereddüt göstermeden öndeki kabadayılardan birinin suratına bir yumruk attı. Çoşkulu kalabalık askerlerin ciddiyetini anlayınca hemen yolu açtı. Askerleri yine bağırarak ama başka bir problem yaratmadan takip etmeye koyuldular.

"Onları duyma," dedi Lanzafame, Giuditta'ya eğilip.

"Nasıl yapacağımı da söyle," diye şaka yapmayı denedi Giuditta.

Lanzafame ciddiyetini bozmadı.

"Zor olduğunu tahmin edebiliyorum."

San Marco Meydanı'ndan çıkıp Salizada di San Moisé'ye doğru yöneldiler.

"Savunucun seninle konuşmaya geldi mi?" diye sordu Lanzafame, Giuditta'ya dönüp.

"Hayır," dedi Giuditta şaşkın bir ifadeyle. "Gelmeli miydi?"

"Ha siktir!"

Lanzafame gaf yaptığını anlamıştı.

"Çok mu önemli?" diye sordu Giuditta endişelenerek.

"Yok, hayır... Hayır, tabii ki önemli değil."

Lanzafame söyleyecek başka bir şey bulamadı. Savunucunun ortalarda görünmemesi pek de cesaretlendirici bir durum değildi. Mahkemenin bir komediye dönüşmemesini dileyerek San Moisé Meydanı'nı geçip sağa, San Bartolomeo bölgesine döndü. Specchieri'deki dar sokakların çok kalabalık olduğunu düşünerek Giuditta'yı oradan geçirmemiş, yolu uzatmıştı.

Fuseri kıyı yolundan geçtikleri sırada bir tekne Komutan Lanzafame'nin dikkatini çekti. İçinde de Mercurio'yu sürekli taşıyan iri yarı iki kardeş oturuyordu. Tekne San Bartolomeo'ya kadar arada belirli bir uzaklık bırakarak onları takip etti. Sonra küçük bir iskeleye yanaştı. Lanzafame muhtemelen birine yardım etmek için geldiklerini düşündü.

Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi'nin önünde büyük bir kalabalık toplanmıştı. Giuditta'nın geldiğini görür görmez bağırmaya ve öfkeli bir rüzgârla aniden dalgalanmaya başlayan durgun bir su gibi hareketlenmeye başladılar.

"Tetikte olun!" diye emretti Lanzafame askerlerine. "Ona hiç kimsenin yaklaşmasına izin vermeyin." Sonra Giuditta'nın kolunu tutup sıktı. "Rahat ol. Seni ben koruyacağım."

Cadıya ağzına geleni söyleyen kalabalığı yararak ilerlerken Giuditta, Mercurio'yu görmek amacıyla etrafına bakınıyordu. Bir gün önce Doçlar Sarayı'nın önündeki meydanda, insanların tepesinde asılı bir halde dururken Mercurio'yu gördüğü zaman her şeyin bitmemiş olduğunu hissetmişti ve o anda babasından neden Mercurio'ya haber vermesini istediğini anlamıştı. Çünkü Mercurio ona baktığı zaman kendisini güvende hissedeceğini biliyordu. Çünkü eğer Mercurio ona yakınsa korku daha az ürkütücüydü. Çünkü Mercurio'nun da onunla birlikte acı çektiğini bilirse her türlü acı daha dayanılır bir hal alırdı.

"İblisin fahişesi! Cadı!"

Lanzafame, genç kızın hayatını riske atmamak için kalabalığın arasından bir an önce sıyrılmaya uğraşırken Giuditta da Mercurio'yu görmek amacıyla direnmeye çalışıyordu.

"Mercurio çoktan içeri girdi," demek zorunda kaldı Lanzafame sonunda.

Giuditta şaşkınlıkla Komutan'a baktı.

"Ancak geçen gün yüksek rütbeli bir muhafızın burnunu kırdı. Bu yüzden kılık değiştirmek zorunda kaldı. Muhtemelen onu tanımayacaksın ama bil ki Mercurio orada olacak."

"Olacak mı?"

"Olacak. Ama şimdi acele etmeliyiz. Bu fanatiklerin arasında kalmak pek hoşuma gitmiyor."

Lanzafame adamlarına döndü.

"Kımıldayın."

Kilisenin yan kapısına geldiler. Silahlı iki muhafız hemen yana çekilip gelenlere yol açtı. Lanzafame, peşinde Giuditta ve askerleriyle birlikte bomboş ve buz gibi soğuk bir odaya girdi. "Öyleyse hazırız," dedi Aziz onları görünce.

Etrafını bir grup din adamı ve rahibin sardığı Venedik patriği, Lanzafame'yi görür görmez bir kaşını havaya kaldırdı.

"Gelecekte davalının bizi beklemesini isterim, bizim beklememizi değil..." dedi sinirli bir sesle.

Lanzafame özür diler gibi kollarını iki yana açtı.

"Üzgünüm Patrik ama sorgucunun istediği *hanımefendi* davalının makyajını tamamlamamıştı. Onu bekledik."

Patrik dönüp Aziz'e baktı.

"Bir daha olmayacak," dedi Aziz hemen.

"Hadi kımıldayın," dedi Patrik ve yürümeye başladı.

Peşinden Aziz, piskoposlar, çekinerek yürüyen bir dominikan, din adamları ve son olarak da Lanzafame ve Giuditta geliyordu.

Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi'nin yüksek tavanlı büyük salonu, köşelerde koyu renkli kolonları olan çok büyük bir yerdi. Arka kısmına Patrik ve mahkeme kurulundaki piskoposların oturacağı alçak bir platform yerleştirilmişti. Sağ tarafta sorgucu ve savunucunun oturacağı uzun bir masa vardı. Sol tarafaysa Giuditta için hazırlanmış kafes konulmuştu.

Mercurio genç kızı vahşi bir hayvan gibi kafese kapatılmış görünce yüreğine bir ateş düştü. Ancak kendisini bu acıya teslim edip yanlış bir şey yapmamak için kendi kendine, "Dayan!" diye mırıldandı. "Dayan!"

Platformun karşısına ve tüm salona kilisenin bankları yerleştirilmişti. Mahkemeyi izlemeye gelenler çoktan bankları doldurmuştu. Oturacak yer bulamayanlar da duvarların ve kolonların arasında boş buldukları yerlere yığılmışlardı. Salona bile giremeyenlerse en azından konuşulanları duymak için kapının önünde toplanmaya devam ediyordu. Olan biteni tahmin etmekten başka çareleri yoktu.

Patrik gidip ortadaki koltuğa oturdu. Saten kuşaklı ipek bir tunik giymiş din adamlarından birine yanına oturmasını işaret ettiği sırada Jacopo Giustiniani kıvrak bir hareketle platforma çıktı ve Patrik'in yanındaki koltuğa oturdu.

Salondaki halk ne söylediğini duymak için aniden sustu. "Patrik," diye söze başladı Giustiniani. "Bu öyle önemli bir olay ki Venedik otoritesi kilisenin yanında olmak zorunda ve ayrıca bunu istiyor da."

Patrik oturduğu yerde kımıldandı. Kendi yararına olan bir şeyi başkasıyla bölüşmek istemiyordu.

Bu sırada Giustiniani halka dönmüştü.

"Sizler kilisenin cemaatisiniz... Ağıldaki koyun sürüsü. Ama aynı zamanda bizim değerli hemşehrilerimiz. En azından ağılda sadece koyunların olmadığı, insanların da bulunduğu kayıtlara geçsin ve öyle bilinsin."

Kalabalık gülerken Giustiniani de Patrik'in yanına oturdu.

"Nedir aklınızdaki, Giustiniani?" diye sordu Patrik alçak sesle.

Giustiani nazik bir şekilde gülümsedi.

"Bunu siz de en az benim kadar biliyorsunuz, Patrik. Siz bir rahipsiniz ama ondan daha önemlisi bir Venediklisiniz. Venedik bu kadar büyük bir olayın dışında kalamaz. Şehrimizin kilisenin bir adım arkasında kalmasına izin veremeyiz." Kollarını iki yana açtı. "Beni çok iyi anladığınızdan eminim."

Patrik, suratını kıpkırmızı yapan öfkesine hâkim olmaya çalışarak orada bulunanlara gülümsedi.

"Mahkeme başlasın."

Bir eliyle sağındaki Aziz'i işaret etti.

"Kilisenin sorgucusu Peder Cortonalı Amadeo."

Mercurio, *sana lanet olsun*, diye geçirdi içinden.

Aziz, Patrik'in önünde eğildi ve sonra kalabalığa dönüp avuçlarını gösterdi.

"Gelin, sorgucu," dedi Patrik. "Sizi takdim etmem için yaklaşın."

Aziz platformun basamaklarına âdeta yapıştı.

"Daha yakına gelin," dedi Patrik ve Aziz yanına gelince yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Efendimiz İsa adına sizi öpüyorum..."

Aziz'in sağ yanağına uzandı ve öpüyormuş gibi yapıp kulağına, "Şu delikleri göstermekten vazgeç, düzenbaz herif!" diye tısladı. Sonra diğer yanağına döndü. "Ayrıca fazla ileri gitmene de gerek yok. Halk onu çoktan suçlu buldu. Yapacağın tek şey, düşüncelerini değiştirmelerine engel olmak."

"Âmin!" dedi Aziz'in gözlerine bakarak.

"Âmin," diye cevap verip yerine döndü Aziz de.

Patrik, sanki şimdi takdim edeceği kişinin onun gözünde hiçbir değeri yokmuş ve halkın da bunu anlaması gerekiyormuş gibi ifadesiz bir sesle, "Şimdi de savunucu," dedi. "Peder Venceslao... Ne biçim isminiz varmış, peder."

Gülümsedi. Kalabalık da onunla birlikte gülmeye başladı.

"Ugovizza'dan Peder Venceslao... Bu yer nerede acaba?"

Kalabalık, kukuletalı siyah papaz kıyafeti ve beyaz atkısıyla oturduğu yerden çekingen bir şekilde ayağa kalkan Dominikan'a dönüp baktı. Rahibin yeşil gözlerinin her ikisinde de ilerlemiş katarakt vardı. Patrik'e döndü ama çok da net göremediği için sanki yanındaki din adamına bakar gibi, "Bavyera'daki Bamberga keşişlerine bağlı, Alpler'in tepesinde küçük bir yer, ekselansları," dedi.

"Öyleyse siz Almansınız."

"Hayır, ekselansları..."

"Neyse, çok da önemi yok. Coğrafya çalışmak için toplanmadık."

Patrik, olayın seyrinden memnun bir halde kahkahalarla gülen kalabalığa döndü ve sonra yeniden Dominikan'a bakıp, "Pek takdire layık olmayan göreviniz için hazır mısınız, Peder Venceslao?" diye sordu.

Rahip düşmemek için masanın kenarlarına tutunup yerine oturdu.

"Doğrusunu söylemek gerekirse pek değilim... Engizisyon mahkemeleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Patrik şaşırdı.

"Peder," dedi. "Bu kadar alçak gönüllülüğe gerek yok."

"Hayır, hayır... Gerçek bu, ekselansları."

"Peder!" diye bağırdı Patrik öfkeyle. "O zaman Tanrı'nın sesine kulak verin, ona güvenin!"

Rahip başını önüne eğdi.

"Nasıl emrederseniz."

"Emir vermiyorum..." dedi Patrik rahatsız olmuş bir ifadeyle. "Size bir öneride bulunuyorum."

"Ancak sizin her öneriniz benim için emirdir, ekselansları."

İnsanlar gülmeye başladı.

Ön sıralardan birinde oturan Isacco, Giuditta'ya baktı ve kızına cesaret vermek için elini yumruk yapıp havada salladı. Sonra da yanında oturan Ottavia'nın kulağına eğilip, "Tam bir komedi," dedi. "Ve bunu saklamaya bile gerek duymuyorlar."

O sırada Lanzafame'yle göz göze geldiler. Askerin yüzü ifadesizdi. Ama Giuditta'ya doğru eğilip, "Rahat ol," diye fısıldadı. "Her şey yolunda."

Giuditta, kafesin ahşap parmaklıklarına tutunup gözlerini onu korumakla görevlendirilmiş adama çevirdi. Daha önce bir kez olsun dönüp bakmamıştı bile. Din adamının rahat ancak kendinden emin olmayan bir hali vardı. Muhtemelen gut hastalığı yüzünden hafifçe topallayarak yürüyordu. Kataraktlı gözlerine rağmen yanakları içkiyi sevdiğini belli edercesine kıpkırmızıydı. Kafasının tıraş edilmiş kısmı ise sivilce doluydu. Elleri leş gibi kirliydi ve sürekli olarak deri kemerine taktığı tespihle oynuyordu. Sanki kendi düşünceleri içinde kaybolup gitmişti. İri burnunun derisi şarap tutkunluğunun bir diğer belirtisi olarak portakal kabuğu görünümündeydi.

"Sakin ol," diye fısıldadı Lanzafame, Giuditta'ya bir kez daha.

"Bunu bana mı yoksa kendinize mi söylüyorsunuz?"

Lanzafame genç kıza cevap vermeden başını önüne eğdi.

Giustiniani yapması gereken bir şeyi hatırlatmak istermiş gibi Dominikan'a dönüp, "Müvekkilenizle bir dakika konuşmak ister misiniz?" diye sordu.

Dominikan görmeyen gözleriyle dönüp Patrik'e baktı. Kısa bir süre cevap vermedi ve sonra başını iki yana sallayarak, "Hayır..." dedi. "Konuşmayı düşünmüyorum."

Hemen ardından olabildiğince çabuk masaya dönüp Aziz'e, "Tanrı aşkına, siz konuşun," dedi. "Beni bu pislikten kurtarın."

Aziz yerinden kalktı ve retorik bir ifadeyle, "Konuşmama başlamak için izin istiyorum, Patrik," dedi.

Patrik küçük bir yazı masasının başında oturan orta yaşlı ufak tefek adama döndü.

"Hazır mısınız, kâtip?"

Masada altın uçlu bir kaz tüyü kalem, mürekkep hokkası ve kendi içinde üç kez katlanmış on altı sayfalık bir doküman oluşturan *sexto-decimo* adındaki parşömen kâğıdıyla mahkemedeki tüm konuşmaları kaydetmek üzere hazır bekleyen adam başını saygılı bir ifadeyle eğerek, "Evet, ekselansları," dedi.

"Öyleyse sorgulama başlayabilir."

Korku ve endişeden bacakları titreyen Mercurio öfkesini canlı tutmaya çalışarak, *maskaralık başlayabilir*, diye düşündü. Giuditta'ya baktı ve insanların arasında kendisini aradığını gördü. Komutan Lanzafame kılık değiştireceğini mutlaka söylemiş olmalıydı ama Giuditta yine de onu görmeye çalışıyordu. Mercurio ise ona bir işaret yapmak, kendini göstermek, hangi kılığa girdiğini belli etmek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu ama bunun mümkün olmadığını da biliyordu. Bu her şeyden çok Giuditta'nın güvenliği için önemliydi. Eğer tutuklanırsa –ki dükalık komutanının insanlar arasında pürdikkat onu aradığını görmüştü– Giuditta'nm kurtulma şansı tamamen ortadan kalkardı. Ne kadar yorucu olursa olsun bu yükü tek başına taşımalı ve kendisini ifşa etmemeliydi. Bunu düşününce dikkatini Aziz'e vermeye çalıştı. O an orada ölmesini dileyerek tüm öfkesiyle adama baktı.

Aziz saygıyla eğildi, masanın etrafından dolaştı ve büyük bir sessizlik içinde onu izleyen halkın bakışları altında Giuditta'nın kafesine yaklaştı. Elini parmaklıkların arasından içeri soktu ve bir parmağı genç kızın sırtına değene kadar uzattı. Ama durmadı. Kalabalığın arasında ürpererek iç geçirenler vardı. Şaşkınlık ve korku içinde bakınan Giuditta'yı itti ve başını halka çevirip, "Venedik temizlenmeye başladı!" diye bağırdı.

İnsanların çoğu etkilenmiş, ağızları bir karış açık halde Aziz'i izliyordu.

"İyi oynuyor," dedi Giustiniani, Patrik'e doğru eğilip.

"Soytarının teki," diye homurdandı Patrik.

Aziz konuşmasını sürdürüyordu.

"Ve senin gibi yılanların başı mutlaka ezilecektir."

Kolunu kafesten çıkardı ve âdeta koşar adım halkın önüne gelip durdu.

"Bugün ve bu kutsal mahkeme boyunca, değerli Venedik halkı, size bu..." Cümlesini, sanki nefes alıyormuş gibi yapıp bilerek havada bıraktı. "Bu cadının..." diye bağırdı sonra da heyecandan titreyerek. "Venedikli kadınların ruhlarını gasbetmek için sahibi ve efendisi iblisle nasıl iş birliğini yaptığını göstereceğim!"

Sonra üzerinde kanlı karga tüyleri, yeni doğmuş bebek dişleri, kurutulmuş yılan derileri, kurbağa iskeletleri, düğümlenmiş saçlar ve Giuditta'nın elbiselerinden çıkan hemen hemen her şeyin bulunduğu masaya döndü.

"İşte burada da cadılık eyleminin tüm delilleri bulunmaktadır."

Peder Ugovizzalı Venceslao yerinden kalktı ve masadaki örneklere baktı. Ancak gözlerindeki katarakt yüzünden pek bir şey göremediği için eğilip masaya iyice yaklaştı. Bu arada kalabalığın içinden bir adam, "Ne yapıyorsun, peder?" diye bağırdı. "Hepsini tek tek koklayacak mısın?"

Kalabalık kahkahalarla gülmeye başladı.

"Susun!" diye bağırdı Patrik öfke içinde. Sonra Dominikan'a döndü. "Peder, siz de yerinize oturun!"

Rahip iyice telaşlanarak ve biraz da utanarak alelacele yerine oturdu.

"Dinle, Venedik!" diye söze başladı Aziz yeniden. Ama insanların büyük bir kısmı Dominikan'a bakıyordu. "Venedik!" diye bağırdı daha güçlü bir sesle. "Beni dinle!"

İnsanlar aralarında mırıldanarak dikkatlerini yeniden Aziz'e verdiler.

"İblisin laneti bulaşıcı bir hastalık gibi şehrimizin sokaklarına, kanallarına yayıldı. Onu buraya, güzelim şehrimize getiren bu kadındır!" Giuditta'yı işaret ederek devam etti. "O ve onun lanetlenmiş insanları! Yahudiler! Museviler! Çocuk hırsızları, inançsızlar, İsa'ya küfredenler, tefeciler!" Gözlerini salonda gezdirdi. "Lanet olası sarı kipalılar!"

İnsanların birçoğu dönüp Isacco, Ottavia, Ariel Bar Zadok ve Yahudi cemaatinden mahkemeyi izlemek için oraya gelmiş olanlara baktı. Başta Banker Anselmo olmak üzere cemaatin büyük bölümü

olası bir hoşgörüsüzlük ya da düzensizlikten çekindikleri için salonda bulunmuyordu.

Lanzafame'nin adamları ve dükalık muhafızları şakaları olmadığını halka anlatmak istercesine ellerini silahlarına götürdüler.

Aziz sözlerine devam ediyordu.

"Mahkemede sadece bir suçlu görünüyor ancak bu mahkeme iblisin tüm çocukları içindir."

Giuditta endişeli gözlerle babasına baktı. Sonra Mercurio'nun kim olduğunu anlamaya çalışarak gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi.

Bunu gören Mercurio'nun içinden bir kez daha genç kıza küçük de olsa bir işaret yapmak, onun dikkatini çekmek ve orada olduğunu belirtmek geçti. Ama bir kez daha kendisine engel oldu.

Isacco kızının soran gözlerle etrafına bakındığını görünce ona yardımcı olmayı denedi. Hemen sağ tarafında Mercurio'nun yaşlarında bir genç duruyordu. Dağınık uzun saçları neredeyse tüm yüzünü örtmüştü. Üstü başı pislik içindeydi ve sürekli kaşınıyordu. Gözünü ayırmadan genç adamı izlemeye devam etti. Kısa bir süre sonra bunu fark eden genç, "Ne bakıyorsun, Yahudi bozuntusu?" diye homurdandı.

Isacco önce bakışlarını kaçırdı. Ama sonra hemen toparlandı. "Tabii ya," dedi kendi kendine. "Doğru tahmin." Sonra Giuditta'ya baktı ve onunla göz göze gelir gelmez de yanındaki genç adamı işaret etti.

Giuditta babasının işaret ettiği adama baktı. Bunu gören genç adam, "Fahişe!" diye bağırdı. "İblisin kızı!"

Giuditta babasına bakıp *hayır* der gibi kaşlarını kaldırdı. Isacco pek de ikna olmamış bir şekilde yeniden genç adama baktı.

Aziz konuşmasını tamamlıyordu.

"Çok yakında Venedik özgür olacak! Çünkü kudretli Efendimiz bize yol gösterdi ve bu... bu cadıyı bulmamıza yardımcı oldu!"

Kalabalık çoşkuyla Aziz'i alkışlamaya başladı.

Mercurio, *bok herifler*, diye düşündü. *Kendilerini tiyatroda zannediyorlar.*

Bu arada Patrik, Dominikan'a dönmüştü.

"Söyleyecek bir şeyiniz var mı?"

"Hayır, ekselansları... Efendimiz'in adına konuşan Peder Cortonalı Amadeo'yla hemfikirim. *Justus es, Domine, et rectum judicium tuum...*"

"Ne diyorsun, peder?" diye bağırdı kalabalığın içinden bir kadın.

Aziz hemen atıldı.

"Tanrı'nın yargısı doğru ve adaletlidir, dedi."

Kalabalıktan birtakım homurtular yükseldi. Önceleri hiç kimse davada bir savunucu bulunmasından hoşnut olmasa da şimdi âdeta memnun gibiydiler çünkü mahkemenin tek ve değişmez bir yönde ilerlediğini görmüşlerdi.

"Ahmaklar sürüsü," diye homurdandı Isacco ve yeniden uzun saçlı çocuğa baktı.

"Suçun ne denli büyük olduğunu anlamanız için çamaşırcı Anita Ziani'yi çağırmak istiyorum!" diye bağırdı Aziz. "Kendisi korkunç bir olayın görgü tanığıdır."

İki dükalık muhafızı basit bir şekilde giyinmiş, kıpkırmızı elleri çatlaklar içinde, kalabalıktan çekindiği için iki büklüm yürüyen bir kadını salonun ortasına getirdi.

"Anita Ziani!"

Aziz, kadının yanına gitti ve çenesinden tutup yüzünü kalabalığa doğru kaldırdı.

"Gördüğünüz satanist olayları hemşehrilerinize anlatın... Kendi sözlerinizle."

Kadın kıpkırmızı oldu, eksik dişlerini göstererek sinirli bir şekilde gülümsedi.

"Efendim, size daha önce anlattığım gibi..."

Aziz, kadını omuzlarından tutup kalabalığa doğru çevirdi.

"Bana değil, halkımıza anlatın!"

Kadın hepten iki büklüm oldu.

"Geçen kıştı. Kasım ayının yirmisi. Ben on çift keten çarşaf ve yirmi çift..."

Aziz sabırsızca araya girdi.

"Geçin detayları. O gün neler oldu?"

"İşte o gün işim bitmiş, dükkânıma dönüyordum ki bir kadın... Adını bilmediğim bir kadın Squelini Meydanı'nda bağırmaya başladı. Müstehcen bir şeyler söylüyordu. Biliyorsunuz, o küçük meydanda imalathaneler vardır..."

"Olaylar... Olaylar... Olanları anlat!"

"İşte o kadın bağırarak açık saçık bir şeyler söylüyordu." Çamaşırcı kadın alelacele istavroz çıkarıp devam etti. "Bakire Meryem'e küfür-

ler ediyordu... Sonra küfürler etmeye devam ederek aniden eteklerini kaldırdı ve ayıp yerlerini... Hani şu iki bacağının arasında olan yerini gösterdi."

Aziz havadaki gerginliği canlı tutmaya çalışarak, "Ya sonra?" diye sordu heyecanlanmış gibi.

"İşte sonra... Orasından..." Çamaşırcı kadın kendi cinsel organını işaret etti. "Bir yumurta çıktı... Küçük, yuvarlak, yeşil bir şey... Sanki içinden biri itiriyormuş gibi titriyordu..."

Salondan ses çıkmıyordu. Herkes nefes almayı bile bırakmış, kadını dinliyordu.

"Devam et..."

"O küçük yumurta aniden kırıldı ve içinden korkunç bir yaratık çıktı. Sapsarı gözleri kötülük doluydu. Sekiz çift bacağı olmasa küçük bir yılan denilebilirdi..."

Kalabalık arasından merak ve şaşkınlık sesleri yükseldi.

Aziz durumdan gayet memnundu.

"Peki sonra?"

Çamaşırcı kadın omuzlarını silkti.

"Sonra canavar kaçıp gitti... Onu doğuran kadının üzerinde bu Yahudi kızın elbiselerinden biri vardı ve giymeye başladığı günden beri o yeşil yumurtalardan günde bir tane doğurduğunu söyledi..."

"Fahişe! Cadı!" diye bağırdı bazı kadınlar Giuditta'ya.

Aziz ses çıkarmadan bekliyor, orada bulunan herkesin olayı beynine iyice kazımasını istiyordu.

Peder Venceslao başını aşağı yukarı sallayarak kadını dinliyordu.

"Eğer söylediklerim yalansa Tanrı beni kör etsin!" dedi. Sonra kadına baktı. "Bunu tekrar edin, sevgili hanımefendi. Çünkü Tanrı'ya edilmiş bir yemin şeytana yapılmış yüzlerce, binlerce duadan daha geçerlidir."

"Hayır..." diye kekeledi çamaşırcı kadın.

Peder Venceslao şaşırmıştı. "Hayır mı?" dedi ağzı bir karış açık halde ve hemen dönüp Patrik'e baktı.

Çamaşırcı kadın üst üste istavroz çıkarıyordu.

Dominikan ise Patrik'e bakmaya devam ediyordu.

Salondaki sessizlikte pederin alçak sesle söyledikleri bile herkes tarafından duyuldu.

"Affedersiniz, ben istemezdim..."

Şimdi herkes gözlerini çamaşırcı kadına dikmişti. İçlerinden bazıları birbirlerine bir şeyler söyleyip gülüşüyordu.

Aziz vahşi bir hayvan gibi solumaya başlamıştı.

"Yemin etsene, kadın!" diye bağırdı.

Çamaşırcı kadının gözleri korkuyla açıldı, bir türlü konuşup konuşmamaya karar veremiyordu.

"Yemin et!"

"Her neyse," dedi Peder Venceslao araya girerek. "Siz yemin etmeseniz de ben size inanıyorum, iyi yürekli kadın."

"Susun!" diye bağırdı Patrik.

Kalabalık kahkahalarla gülüyordu.

"Yemin et!" diye öfkeyle bağırdı Aziz. "Yoksa sen de mi şeytanla iş birliği içindesin?"

Çamaşırcı kadın ağlamaya başladı.

"Yemin ederim..."

Aziz zafer edasıyla dönüp halka baktı. Ama kalabalığın çoğu kafalarını sallayarak aralarında mırıldanıyordu.

Peder Venceslao platforma doğru yaklaştı.

"Çok özür dilerim, Patrik... Ben sadece..."

Kollarını iki yana açtı. Sonra Giuditta'nın bulunduğu kafese döndü ve işaret parmağını öfkeyle kızın yüzüne doğru sallamaya başladı.

"İşte şeytan bu şekilde aklımızı ele geçiriyor!" diye bağırdı.

Kalabalığın içinde kimileri gülüyor, kimileri de sinirli hareketlerle homurdanıyordu. "Hey, peder!" diye bağırdı ön sıralardaki adamlardan biri. "Bak, sen savunan taraftasın, unutma!"

Kalabalık gülmeye başladı.

Peder Venceslao utanmış bir ifadeyle sesin geldiği yöne baktı. Ancak insanları ayırt edemediği için kimin konuştuğunu anlamadan titrek bir sesle, "Ben sadece Tanrı'yı savunurum," dedi.

Patrik iyice endişelenmişti.

"Oturun, peder!"

Dominikan masadaki yerine dönene kadar üç kez istavroz çıkardı.

Patrik, Giustiniani'nin kulağına eğildi.

"Aptal insanlar kimi zaman dürüst olmayanlardan daha fazla zarar verebilirler. Söyleyin ona, sessiz kalması çok daha iyi olur."

Giustiniani düşünceli bir ifadeyle Peder Vanceslao'ya baktı.

Mercurio da asilzadeyi süzüyor, bir yandan da gerçekten onun tarafında olup olmadığını düşünüyordu. Aslında kime güveneceğini bilmiyordu ama bu soylu adama güvenmekten başka çaresi de yoktu.

Bu arada Aziz çamaşırcı kadına yaklaşmıştı. Bir kolunu kadının omzuna doladı. Diğer eliyle de alnına şefkatli bir ifadeyle dokundu.

"İyi yürekli kadın..." dedi sakin ve yumuşak bir sesle. "Dayanmak zorunda kaldığın tecrübe tüm Hristiyanları çileden çıkardı. Tüm kalbim seninle... Huzur içinde evine dön ve iblisle karşılaşmandan sağ salim kurtulduğun için Tanrı'ya şükret."

Sonra muhafızlara kadını alıp götürmelerini işaret etti. Yerine dönerken göz ucuyla insanları süzüyordu. Toplumun inançsızlığını anlama yetisine sahipti. Başını hafifçe salladı, omuzları çöktü. Kendi kendine konuşuyormuş gibi ama tüm salondakilerin duyabileceği bir sesle, "Değerli ve soylu meslektaşım Peder Venceslao haklıymış," dedi. "Şeytanın kudreti çok büyük."

Sonra dönüp salondan çıkıyormuş gibi yaptı.

Şimdi herkes susmuş, Aziz'i izliyordu.

Aziz omuzları çökük bir halde masaya doğru yürürken birden durdu ve sağ tarafına, Giuditta'nın kapatıldığı kafese doğru baktı. Ağır adımlarla kafesin önüne gitti. Yüzünü halkın görebileceği şekilde durup kafesin parmaklıklarına asıldı ve Giuditta'ya bakmaya başladı.

Sonra âdeta parmaklıkları sökmek istercesine çekiştirmeye başladı. Ancak gücü yok gibiydi. Bedeni titremeye başladı; önce hafifçe, sonra olanca şiddetiyle. Aniden başını geriye attı ve dışarıdan gelen bir güce karşı gelemiyormuş gibi gözlerini fal taşı gibi açtı.

Sanki gücü katlanarak geri gelmişti. Giuditta'nın kafesi sallanmaya başladı. Aziz gittikçe daha çok güçlenerek kafesi daha şiddetli sallamaya başlamıştı. Derken yaralı bir vahşi hayvan gibi bağırdı.

"İblisin fahişesi!"

Sonra başına yıldırım düşmüş gibi kendisini yere attı.

Bunu gören halk tüm şüphelerinden kurtulup öfkeyle bağırmaya ve Giuditta'nın ölmesi için lanetler okumaya başladı.

84

Isacco öfke içinde bağırıyordu.

"Geri zekâlı herif, Aziz'le hemfikir olduğunu söyledi! Bu bir komedi, tam bir komedi. Savunucunun sorgucuyla aynı fikirde olması görülmüş şey mi? Öyleyse savunmanın ne anlamı var?"

Mercurio ciddi bir ifadeyle Scarabello'nun yatağının yanında oturuyordu. Diğerleri de oradaydı; Lanzafame, Pazarcı Anna, ayakta durabilecek durumda olan fahişeler ve hatta hasta olanlar bile. Hepsinin yüzünden umutsuzluk okunuyordu.

Sadece Hükümet'in kızı Lidia aralarında değildi. Gittikçe daha çok misafirhaneye benzeyen ahırın kapısında durmuş, yaz akşamının esintisinde kanalı gözetliyordu.

"Ama bu haksızlık," dedi başını içeri doğru uzatarak. "Ben hiçbir şey duymuyorum."

"Kes şunu," diye azarladı Hükümet küçük kızı. "Dışarı çık ve muhafızların gelip gelmediğini kontrol et! Çabuk."

Küçük kız suratını ekşitti.

"Lütfen, Lidia," dedi bunu gören Mercurio. "Hayatım senin elinde."

Lidia şaşırmıştı.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

Bunun üzerine küçük kız toparlandı. Yüzündeki kaprisli ifade kayboldu ve önemli görevinden gurur duyarak dışarı çıktı.

Hükümet önce Mercurio'ya, sonra da Anna'ya baktı. Mercurio'ya hayran iki kadın göz göze gelince gülüştü. Anna bir elini Mercurio'nun omzuna koydu.

Isacco hâlâ Dominikan'a söylenmeye devam ediyordu.

"O kadar ahmak bir herif ki halkın aklında bir sürü şüphe uyandırdı. Ama bir ara her ne kadar istemeden de olsa..." Isacco en ufak bir ümit ışığına bile dört elle sarılmaya hazırdı.

Mercurio buna dayanamayacağını düşünüp tam cevap vermek üzereyken Anna omzunu sıktı. Mercurio kadının uyarısını fark edip sustu. Yine de derin bir iç çekip başını umutsuzca sallamadan edemedi.

"Giuditta çok korkmuştu..."

"Evet..."

"Zavallı kız..." diye mırıldandı Lanzafame.

Isacco, Mercurio'ya döndü.

"Sen neredeydin?"

"Giuditta'ya epey yakındım."

"Gözleri hep seni aradı, gördün mü?"

"Evet, Doktor. Siz de ona maymun suratlı o herifi işaret edip duruyordunuz..."

"O sen değil miydin?"

"Hayır, Doktor..." Mercurio utanmıştı. "Ancak işaretleşmekten vazgeçmeliyiz. Beni fark ederlerse tutuklarlar... Şu ara zindana gidemem, Doktor. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Isacco başını salladı.

"Haklısın, delikanlı. Özür dilerim... Oysa benim gibi biri bunu bilmeliydi. Çocuk gibiyim. Şu hikâye başladığından beri kafam çorba gibi..."

Mercurio, Lanzafame'ye döndü.

"Ona bana güvenmesini söyleyin. Söyleyin, hep yakınlarında olacağım."

"Söyledim."

"Öyleyse bir kere daha söyleyin. Ben yanındayım ve her zaman da olacağım." Gözlerindeki hüznü gizleyemeden yumruklarını sıktı. "Lanet olsun bana! O muhafız komutanına saldırmasaydım şimdi saklanmam gerekmeyecekti."

"Dökülmüş süt için ağlamak faydasız," dedi Lanzafame. "Dikkatli ol, şu an önemli olan şey bu."

Anna gülümsedi.

"Hep yanında olduğunu bilir."

Mercurio dönüp soran gözlerle Anna'ya baktı.

"Bir kadın bunu bilir, hisseder."

Mercurio'nun gözleri yaşla doldu ve yumruklarını sıkarak, "Orospu çocukları!" diye küfretti.

"Akşam yemeği ateşin üzerinde... Bir şeyler yemek ister misin?"

Mercurio başını salladı.

"Hayır, gitsem daha iyi olacak."

Fahişeler teker teker delikanlının yanına gelip onunla vedalaştılar. Kimi sarıldı, kimi yanağına bir öpücük kondurdu, kimisi de gülümsedi. Hepsi şu an ihtiyacı olan inancı ona hissettirmeye çalıştılar çünkü her biri Giuditta'yı kurtaracak şeyin o mahkeme olmadığını biliyordu.

Isacco ve Lanzafame aralarında konuşarak uzaklaştı.

"Jacopo seni gördü mü?" diye sordu Scarabello zor duyulur bir sesle.

Mercurio genç adama baktı. Acı çekiyordu. Görüntüsü hepten hayalet gibiydi.

"Görünmekten daha fazlasını yaptı. Tüm mahkeme boyunca Patrik'in yanında oturdu."

"Ee?"

Mercurio omuzlarını silkti.

"Bilmiyorum. Anlamıyorum..."

"Onu ezmelisin, delikanlı..." Dişlerini sıkarak acı çektiğini belli etmemeye çalıştı. "Unutma... Onun ipleri... benim elimde."

Mercurio başını hafifçe salladı.

"Ümidini kaybetme..."

"Kaybetmiyorum..."

"Paraları aldın mı?"

"Evet."

Scarabello hastalığın yediği dudağının ağrısına rağmen gülümsedi.

"Büyük bir dolandırıcı olabilirdin... Yerimi alabilecek... tek insandın."

Mercurio gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Scarabello'nun sesi âdeta titriyor gibiydi.

"Şimdi yapman gerekeni yap... Sonuna kadar."

Mercurio yere baktı.

"Sonuna kadar."

Bir süre düşünceli bir şekilde kımıldamadan öylece durdu. Başını kaldırdığı zaman Scarabello hastalığın etkisiyle uyuyakalmıştı.

Mercurio ahırdan çıkıp Isacco ile Lanzafame'nin yanına gitti. "Sıkı durun, Doktor," dedi Isacco'nun kolunu tutup. "Yardımınıza ihtiyacım var."

"Ne yapmam gerekiyor?"

Mercurio göğsünden ağırca bir deri kese çıkardı ve Isacco'ya uzattı.

"Burada tam yüz elli altın para var."

Isacco şaşkın gözlerle keseye bakakalmıştı.

"Bir çuval para," diye mırıldandı Lanzafame.

"Tersaneye gidin, Doktor. Yarın. İşçibaşı Tagliafico'yu bulun. Ondan bir gemiyi onarmasını isteyin. Birkaç gün içinde denize indirilmeli. Parasını da bunlarla ödeyin."

Isacco paraları aldı.

"Şu başınızdakini çıkarın. Keçi sakalınızı da kesin. Yahudiye benzememeniz gerekiyor. Ona armatör olduğunuzu söyleyin. Örneğin Yunan bir armatör."

Isacco sessizce Mercurio'yu dinliyordu. Ama gözlerindeki ümit ışığı biraz daha canlanmış gibiydi.

"Bunu yapabilir misiniz?"

Isacco güldü.

"Zaten yapıyorum, delikanlı." Parmağını Mercurio'ya doğru salladı. "Bu işleri yapmak için doğmuşum." Sonra dönüp Lanzafame'ye baktı. "Düşünsene, benim doktor olduğuma inanan ahmak bir komutan bile var!"

Hep birlikte kahkahalarla güldüler.

Fahişeler korkuyla dönüp onlara baktı. Günlerdir kimsenin yüzü gülmüyordu. Ancak onların keyifli hallerini görünce kendileri de çekinerek gülümsediler.

"Gemi, Olmolu Zuan'ın havuzunda. Santa Giustina Kanalı'nın sonunda, San Michele Adası'nın karşısında."

Isacco başını salladı.

"Bunu tek başınıza halletmelisiniz çünkü tersane dolaylarında gözükmesem iyi olur."

Lanzafame güldü.

"Venedik'te rahatça dolaşabileceğin tek bir yer var mı, delikanlı?"

Mercurio da güldü.

"Tekneni gördüm," dedi Lanzafame. "Hep orada mı kalacak?"

"Siz yolu değiştirmedikçe, evet."

"Hayır, değiştirmeyeceğiz."

Mercurio başını sallayıp kapıya yöneldi.

"Sakalımı kesin, Komutan," dedi Isacco.

"Sen beni ne sandın? Özel berberin mi?"

"Hadi ama Komutan, uzatmayın... Eski günlere dönüyoruz."

Bu arada Mercurio, Anna'ya veda etmek için eve girmek üzereyken yerde bir kâğıt parçası gördü. Eğilip aldı. Küçük parşömen kâğıdına ufak bir çocuğun el yazısıyla kaleme alınmış gibi duran notu okudu:

Her şeyi Benedetta planladı.

Mercurio hemen ilerideki kavak ağaçlarına doğru baktı. Batan güneşin kızıllığında ağaç gövdelerinden birinin arkasına saklanmış bir gölge fark etti.

"Defol git, Zolfo!" diye bağırdı.

Elindeki notu buruşturup öfkeyle yere fırlattı.

Bağırdığını duyan Anna eşikte belirdi.

"Ne oldu?"

Mercurio bir kez daha kavak ağaçlarına doğru baktı ve soğuk bir ifadeyle, "Hiçbir şey," dedi. "Her zamanki uyuz sokak köpeği."

Anna delikanlının saçlarını okşadı ve sımsıcak sesiyle, "Dikkatli ol," dedi.

Mercurio kadına gülümsedi ve arkasını dönüp giderken birden durdu. Başını hepten omuzlarının arasına çekip utana sıkıla kadının yanağına bir öpücük kondurdu ve koşar adım uzaklaştı.

Anna çok duygulanmıştı. Mercurio ortadan kaybolana kadar gözyaşları arasında onun arkasından baktı, sonra içeri girdi.

Zolfo ise saklandığı çalının arkasından çıktı. Tam Mercurio'nun peşinden koşup kendisini affettirmek için bir kez daha yalvarmayı düşündüğü anda kavak ağaçlarının arasından siyah bir gölgenin çıktığını gördü. Hemen olduğu yere çöküp gizlendi. Siyah pelerinli gölgenin kapüşonunu başına iyice çekerek Mercurio'nun peşine takıldığını gördü. Bunun üzerine Zolfo da kendini belli etmemeye özen göstererek gölgenin arkasından gitti.

Mercurio, Tonio ve Berto yönetimindeki tekneye binerken Zolfo da siyah gölgenin sazların arasına dalıp küçük ve hafif bir kayık çıkardığını

gördü. Meraklanmaya başlayan Zolfo kanala iyice yaklaştı. O sırada aniden çıkan bir rüzgâr siyah gölgenin başındaki kapüşonu uçurdu.

Zolfo bir anda damarlarındaki kanın çekildiğini hissetti. Buna inanmak mümkün değildi. Yerinden fırlayıp olabildiğince hızlı koştu ve küçük bir ahşap köprünün üzerine çıktı. Hemen yere yüzükoyun yattı. Mercurio'yu takip eden kayık tam altından geçiyordu. Yüzü iyice görünen adamla aralarında beş adım kadar bir mesafe kalmıştı.

"Hayır..." dedi alçak sesle. Adamı tanımıştı ve heyecandan kalbi durmak üzereydi.

"Hayır! Hayır! Mümkün değil..."

Duyduğu şiddetli heyecanla bedeninin titremesine engel olamıyordu. Bu arada kayıktaki adam arkasını dönüp ahşap köprüye doğru baktı. Zolfo bir an için göz göze geldiklerini sandı. Ama köprünün tahtaları yüzünden adamın onu görmesi imkânsızdı. Zolfo ise adamı çok net görebiliyordu; hem de boynundaki para biçimindeki yara izine varana kadar.

"Sen ölmemişsin..." diye mırıldandı.

Adamın yeterince uzaklaştığını görünce saklandığı yerden çıktı. Mercurio'yu uyarmak için kanal boyunca koşmaya başladı ama delikanlının teknesi çoktan uzaklaşmıştı.

Zolfo bu kez geriye döndü ve yüreği ağzında koşarak Anna'nın evine vardı. Nefes nefese ahırdan içeri girdi.

"Mercurio'yla konuşmalıyım!" diye bağırdı. Gözleri yuvalarından uğramıştı. "Mercurio'yla konuşmalıyım!"

Isacco ve Lanzafame ayağa kalkıp Zolfo'ya baktı. Isacco'nun yüzü sabun köpüğü içindeydi. Lanzafame de elinde bir ustura tutuyordu.

Fahişelerin bazısı Zolfo'ya yaklaşmak istedi ancak Isacco bir el hareketiyle kadınları durdurdu.

Zolfo hâlâ nefes nefeseydi.

"Yemin ederim... Mercurio tehlikede..."

Lanzafame şüpheci gözlerle Zolfo'yu süzüyordu.

"Nasıl bir tehlike? Söyle de ona biz karar verelim."

Zolfo'nun gözleri heyecandan, korkudan ve şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. Kafası karışmış, doğru dürüst düşünemez olmuştu.

"Hayır... Siz anlayamazsınız."

"Defol öyleyse."

"Siz anlayamazsınız ama o tehlikede!"

"Neden?"

Zolfo kekelemeye başladı.

"Çünkü o Yahudi..."

Lanzafame çocuğa doğru bir adım attı.

"Hâlâ mı aynı saçmalıklar?"

Zolfo kendisini korumak ister gibi kollarını öne doğru uzattı.

"Hayır, hayır... Durun..."

"Defol!"

"Ona söyleyin... Ona Roma'daki Yahudinin..." Zolfo aniden sustu. "Size yalvarırım, onunla konuşmalıyım... Onunla kendim konuşmalıyım. Siz anlamazsınız."

Lanzafame öfkelenmeye başlamıştı.

"Kim gönderdi seni? Sevgili Aziz'in mi yoksa muhafız başı mı?"

Zolfo telaşla sağa sola bakınıyor, bir yandan da yaralı bir kuş gibi kafasını sallıyordu. Sonra aniden döndü ve koşarak ahırdan dışarı çıktı.

Anna'nın evinin kapısını deli gibi vurmaya başladı.

Anna telaşla kapıyı açtığı zaman Lanzafame ve Isacco da Zolfo'ya yetişmişti.

Zolfo birkaç adım ötedeki Isacco ve Lanzafame'ye telaşla baktı.

"Hanımefendi, lütfen beni dinleyin... Yalvarırım. Mercurio'nun hayatı tehlikede... Bana nerede olduğunu söyleyin... Yalvarırım söyleyin... Roma'daki Yahudi ölmemiş... Burada... Buraya gelmiş, hanımefendi."

"Sana gitmeni söylemiştim!" diye bağırdı Lanzafame hiddetle.

Anna iyice telaşlanmıştı.

"Hangi Yahudi?"

"Yalvarırım..." Zolfo bir elini boğazına götürdü. "Ölmemiş..." dedi. "Burada bir yara izi var ve..."

"Yahudi dediğin o mu?"

"Evet, o... Roma'daki Yahudi."

"Yahudi değil o adam... Adı Alessandro Rubirosa. Zavallı bir dilsiz. Ona biraz yiyecek verdim, o da kim olduğunu anlatmak için bana vaftiz belgesini gösterdi..."

"Hayır! Hayır! Yahudi o! Neden kimse bana inanmıyor?"

Anna soğuk bir ifadeyle Zolfo'yu süzerek, "Belki de bir kez herkesi aldattığın içindir, delikanlı," dedi.

"Mercurio seni burada istemiyor... Defol! Sana böyle davranmak hoşuma gitmiyor ama gitmek zorundasın."

Lanzafame, Zolfo'nun kir içindeki kırmızı ceketinin yakasına yapıştı ve çocuğu öfkeyle itti.

Zolfo yere düştü.

Lanzafame tekme atacakmış gibi yapınca Zolfo tozun içinden kalkıp kaçmaya başladı.

Durmaktan korkarcasına nefesi kesilene kadar koştu. Bacakları artık koşamaz hale geldiğinde kendini kurumuş otlarla kaplı bir çayırda buldu.

"Ölmemişsin..." diye mırıldandı.

Dizlerinin üzerine çöktü, gözlerini kapadı. Ercole'yi gördü birden. Çocuk önce kanayan yarasına, sonra da şaşırmış bir ifadeyle Zolfo'ya baktı. Yavaşça toprağa uzandı. Zolfo, Ercole'nin o garip lisanıyla bir şeyler mırıldandığını duydu.

"Ercole'nin canı çok yanıyor."

Zolfo elleriyle yüzünü kapadı.

"Ölmemişsin..." diye tekrarladı bir kez daha.

Toplu mezarların yanındaki barakanın içinde yatan Ercole'yi gördü. Çocuğun ruhu bedenini terk ederken kulaklarına kendisinin attığı korkunç çığlık geldi. Zavallı Ercole'nin koca suratının son kez acıyla buruştuğunu gördü.

Ayağa fırladı. Kollarını göğe doğru uzattı ve olanca gücüyle bağırdı.

"Ölmemişsin!"

Artık hayatta kalması için bir nedeni vardı: gerçek ve tek bir neden.

85

Shimon var gücüyle kürek çekiyor ama buna rağmen Mercurio'yu taşıyan tekneye yetişemiyordu. Kürekleri çeken iki genç ona göre çok daha hızlıydı ve tekne gittikçe uzaklaşıyordu. Shimon onların profesyonel birer kürekçi olabileceklerini düşündü.

Boğucu yaz sıcağı yüzünden terliyor, ciğerleri yanıyor ve kalbi deli gibi atıyordu.

Shimon dişlerini sıkıyor ve kürekleri var gücüyle lagünün durgun suyuna daldırıyordu. Bu şehirden gittikçe daha çok nefret ediyordu. Birini suyun üzerinde takip etmek ona göre son derece çetrefilli bir işti.

Ama Mercurio'yu kaybedemezdi.

İki gün önce zaten böyle bir korku yaşamıştı. Mercurio aniden ortadan kaybolmuş ve bir daha eve dönmemişti. Bu yüzden Shimon onu bulduğu için duyduğu dayanılmaz mutluluktan bir anda kaybetme korkusunun içine düşmüştü.

Shimon bir yandan kürek çekerken diğer yandan da kaygıyla etrafına bakındı. Takip ettiği tekne, Büyük Kanal'ı dolduran onlarca teknenin arasında kaybolmak üzereydi. Artık neredeyse tekneyi seçemiyordu. Bir kez daha küreklere var gücüyle asıldı ama kolları ve sırtı artık pes etmişti.

Mercurio'yu kaybettiğini sandığını günler boyunca evin çevresinde o kadar çok dolaşmıştı ki orada oturan kadın sonunda Shimon'u fark etmiş ve ona belli etmemeyi başararak yanına gelmişti. Shimon'un ilk aklına gelen şey kadını öldürmek olmuştu. Oysa kadın Shimon'u evine davet etmiş, muhtaç biri olduğunu düşünerek karnını doyurmuştu.

Shimon mutfakta otururken bir elini bıçağının kabzasından hiç çekmemişti. Ancak hiçbir şey olmamış, o da yavaş yavaş sakinleşmişti. Adının Anna olduğunu söyleyen kadının sesi sıcak ve güven

verici, bakışlarıysa samimiydi. Evin içinde zarif hareketlerle dolaşıp duruyordu. Shimon kadına vaftiz belgesini göstermişti. Kadın okuma yazma biliyordu. Shimon'un uzattığı belgeye bakmış ve sonrasında ona "Bay Rubirosa" diye hitap etmeye başlamıştı.

Shimon garip bir şeyler hissetmişti; bir çeşit sıcaklık gibi. Kadının yanında kendisini değerli biri gibi görmüştü. Ester'e karşı hissettiklerinden daha farklıydı bu. Anna onu tahrik etmiyordu ancak buz gibi donuk ruhunu ısıtan bir yanı vardı.

"Bu evde oğlumla birlikte yaşıyorum," demişti bir ara kadın.

Shimon kadına bakmış ve *ben de oğlunu senden alıp götürmek için buradayım,* diye düşünmüştü.

Sonra da evden çıkıp gitmişti. Orada daha fazla kalarak riske girmeyi göze alamazdı.

Shimon kürek çekmeye devam ediyor ama yorgunluktan artık kollarını hissetmiyordu. Rialto'ya geldiği zaman Mercurio'nun teknesi çoktan gözden kaybolmuştu. Onu bir kez daha kaybettiğini düşününce öfkeden deliye döndü. Kürek çekmeyi bıraktı. Kayık kanalda kendiliğinden ilerlerken Shimon elbiseleri terden su içinde kalmış, boğazı susuzluktan kurumuş bir halde etrafına bakmaya devam etti.

İçindeki hiddet büyüdükçe cesaretini de kaybeder olmuştu. İntikamını almaya çok az kalmıştı. Oysa şimdi belki de yeniden Anna'nın evine dönüp Mercurio'nun kim bilir ne zaman ortaya çıkmasını beklemek zorunda kalacaktı. Ancak şimdi bu da riskliydi. Kadın artık onu tanıyordu. Bir kez daha Shimon'u evin çevresinde dolanırken görürse şüphelenebilirdi. Hepsinden önce de Shimon o son gün çetenin diğer üyesi olan sıska çocuğu da evin etrafında görmüştü. Çocuk onu gördüğü an arkadaşını uyarabilirdi ve Mercurio da sonsuza dek ortadan kaybolurdu.

Öfkeyle oturduğu yere bir yumruk attı. Elinin acısının artarak bileğine doğru çıktığını hissetti.

Yeniden küreklere asıldı. Yumruk attığı elinin bileği hâlâ acıyordu. Büyük Kanal boyunca yavaşça ilerlemeye devam etti ama ümidi gittikçe azalıyordu. Mercurio'yu bir kez daha kaybetmişti. Yine de sağına soluna bakınarak Büyük Kanal boyunca ilerlemeye devam etti. San Marco Meydanı'ndaki Dükalık İskelesi'ni geçti. Lagün deltanın en geniş ağzı olan bu noktadan sonra denize açılıyordu. Kanalın sol tarafına biraz daha yaklaşmaya karar vermeden önce neredeyse geri dönecekti.

Schiavoni kıyı yolunda içlerinden buram buram *castradina* çorbası kokusu gelen küçük lokantalara bakarak ilerledi.

Umudunu tamamen yitirdiği bir anda küçük kanalların birinden ok gibi fırlayan bir tekne gördü. Oydu; Mercurio'yu taşıyan tekneydi. Shimon daha önce dikkatle izlediği iki dev kürekçiyi de hemen tanıdı. Ancak Mercurio teknede değildi.

Shimon kıyıya iyice yaklaştı ve az önce teknenin çıktığı kanala girdi. Muhtemelen faydasız bir girişimdi ama buna değerdi. Mercurio'yu bulma umudu ona *castradina* kokularının uyandırdığı açlığını bile unutturmuştu.

Pietà Köprüsü'nün altından geçti.

Etrafına çok dikkatli bir şekilde bakınarak ilerlemeye devam etti.

Artık kıyıya yanaşmış bir tekne aramıyordu. Şimdi gözleri sadece Mercurio'yu saptamaya çalışıyordu. Kıyı yolunda yürümeye devam etmiyorsa onu bulmak tabii ki imkânsızdı. Ama içinden bir ses denemeye değer diyordu.

Pietà Kanalı epey genişti ve Venedik'teki düz kanalların aksine sürünen bir yılan gibi olağan dışı bir şekilde kıvrımlıydı. Biraz daha ilerledikten sonra sağ tarafta keçilerin otladığı bir çayır gördü. Shimon geçerken hayvanlardan birkaçı kafalarını kaldırıp ona bakıyordu. Kanalın diğer tarafındaysa bir grup çocuk gördü. Biraz daha yaklaşınca çocukların başında bir peder olduğunu fark etti. Peder bir binanın kapı eşiğinde durmuş, kendi çocukları gibi üstleri başları kir içinde ve kıyafetleri yırtık pırtık bir grup kızın başında duran bir rahibeyle çene çalıyordu. Shimon gayriihtiyari yavaşladı. Kanalda ilerledikçe çevredeki birkaç binanın önünde duran kızlı erkekli grupların hepsinin başında bir din görevlisi olduğunu gördü. Demek ki burası bir yetimhaneydi.

Yüreği yeniden deli gibi çarpmaya başladı.

Yoksa burada mısın? diye sordu içinden.

Mercurio'nun öksüz olduğunu biliyordu. Nedenini bilemiyordu ama Mercurio'nun buradan başka bir yerde olamayacağına inanıyordu. Bunun rastlantı olması mümkün değildi. Mercurio'nun bindiği tekne koca binalardan oluşmuş bir yetimhanenin bulunduğu kanaldan çıkıyordu ve Mercurio da öksüzdü. Hayır, bunun basit bir rastlantı olması imkânsızdı.

Kayığını karşı kıyıya yanaştırdı, bunaltıcı sıcağa rağmen kapüşonunu başına çekti ve beklemeye koyuldu.

Anna'nın evini gözetlerken dükalık muhafızlarının iki kez eve geldiklerini görmüştü.

Demek ki Mercurio burada da başını belaya sokmuştu. Hırsız ve adi bir dolandırıcı olduğu düşünülürse bu çok da şaşılacak bir durum değildi. Eğer başı beladaysa saklanması gerekiyordu. Belki de burada, Pietà Yetimhanesi'nde saklanıyordu.

Ama zaman geçtikçe Shimon umudunu kaybediyordu. Orada sadece rahipler, rahibeler ve küçük çocuklar vardı. Mercurio gibi biri burada dikkat çekerdi.

Güneş batmaya başlarken Shimon, Mercurio'nun orada olmadığından iyice emin oldu. Onu bir kez daha elinden kaçırmıştı.

Şimdi ne yapacaktı? Mestre'ye dönüp teknedeki o iki devden birini işkenceyle konuştursa? Bu çok kolay bir iş değildi. Her ikisi de güçlüydü ve muhtemelen okuma yazmaları da yoktu. Devleri alt edebildiğini varsaysa onlarla nasıl anlaşacaktı?

Öfke içinde boğazında bulunan duka altını biçimindeki yara izine dokundu. Hissiz, sert ve buruşuk ize tırnaklarını geçirdi ve dilsizliğine lanetler yağdırdı.

Şimdi iki seçeneği vardı. Biri, Mercurio'nun annesi olduğunu söyleyen kadındı. Karşılaştıkları zaman kadının okuma yazma bildiğini de görmüştü. Ancak iki sorun vardı. İlki, kadının evi asker kaynıyordu ve adamların yüzlerindeki ifadeden ve vücutlarındaki ciddi yara izlerinden gerçek birer asker oldukları da belliydi. İkincisi ve daha önemsiz olanı, kadının gerçek bir anne gibi Mercurio'nun üzerine titremesiydi. Onun ağzından laf almak muhtemelen çok zor olacak, çok fazla kan dökmesi gerekecekti.

İkinci seçenekse kızıl saçlı kız olabilirdi. Shimon kızı düşününce dudaklarını yaladı. O kıza işkence yapmak muhteşem bir deneyim olurdu. *Kız Mercurio'nun saklandığı yeri mutlaka biliyordur*, diye düşündü. Ancak evi gözetlerken fark ettiği bir şey olmuştu. Kızıl saçlı kızın eve yaptığı son ziyarette Mercurio ona soğuk davranmıştı. Daha önce de sıska çocuğu taşla kovaladığına bakılırsa çete dağılmış gibiydi. Fakat Shimon'un başka seçeneği de kalmamıştı. Kızıl saçlı kız hem en mantıklı, hem de en hoş olan seçenekti.

Kayığı geri çevirip genç kızın yaşadığı saraya gitmeden önce Pietà Kanalı'nda biraz daha ilerlemeye karar verdi. Eğer Mercurio yetimhanenin yakınında bir yerlerde tekneden inmişse daha ileriye gitmiş de

olabilirdi. Belki de bugün kaderi onu çocukla yeniden karşılaştıracak kadar cömert davranacaktı.

Yeniden ağır ağır kürek çekmeye başladı. Pietà Kanalı daha geniş bir kanalla birleştiği noktadan sonra iyice daralıyordu. Shimon artık Santa Giustina adını alan kanala girdi ve bir süre sonra kanalın sonuna, San Marco'nun karşısındaki gibi lagünün denize açılan bölümüne geldi.

Şehrin bu bölgesi âdeta apayrı bir dünyaydı. Kanalda dışkılar ve hayvan ölüleri yüzüyordu. İskeleler eski ve yarısı çürümüş basit tahtalardan yapılmıştı. Burada Istria taşlarından eser yoktu. Venedik sefaletin yüzünü hiçbir kibarlığa gerek duymadan sergiliyordu ve bu sefalet korkunç bir şekilde kokuyordu.

Shimon burnunu buruşturarak bakınmaya devam etti.

Sol tarafında parmaklıklarına balık ağları serilmiş, üzerlerinde helalar olan ahşap köprüler gördü. Alçak tavanlı tahta evlerin, daha doğrusu kulübelerin yanında toprağı kızgın güneş altında iyice kurumuş küçük bostanlar göze çarpıyordu. İskeletinin üzeri sadece bir deriyle kaplanmış gibi sıskalıktan ölmek üzere olan bir keçi ağır ağır dolaşarak yiyecek bir şeyler arıyordu. Birkaç tavuk da aynı keçi gibi karınlarına girecek bir şeyler bulma ümidiyle çamurun içinde eşeleniyordu. Girdiği savaşların izlerini kulaklarında taşıyan bir kedi ihtiyatlı adımlarla bahçe çitlerinin etrafında dolanıyordu.

Shimon tam önünde, kanalın açık denizle buluştuğu yerde küçük bir ada ve birkaç balıkçı teknesi gördü.

Sağ tarafındaysa geniş bir çamurlu alan ve alanın hemen sonrasında bulunan kırık dökük bir sundurmanın altındaki kuru havuzda inşa edilmekte olan bir gemi vardı. Etrafında bir sürü işçinin çalıştığı gemi son derece yıkık dökütü.

Shimon biraz bakındıktan sonra tam geri dönmeye karar vermişken kulağına duyar duymaz tanıdığı bir ses geldi.

"Ne diyorsun, ihtiyar? Sence ne zaman hazır olur?"

Shimon hemen sesin geldiği yöne baktı ve kuru havuzdaki geminin yanında duran Mercurio'yu gördü.

Kalbi deli gibi çarpmaya başlarken damarlarındaki kan âdeta donmuştu.

Demek ki intikam tanrısı, Mercurio'yu bulmasını istemişti. İntikam tanrısı ona savaşının haklı olduğunu söylüyordu. İntikam tanrısı onunlaydı.

Shimon küçük köprülerden birinin kenarına kayığı bağladı. Kayıktan yavaşça inip sessiz adımlarla yürümeye başladı.

Gemide çalışan işçiler paydos etmişti. Mercurio'yu selamlayıp gittiler.

Mercurio elinde baston, yanında kulakları düşük uyuz bir köpekle yürüyen ihtiyarla baş başa kalmıştı.

Shimon, Mercurio ve ihtiyarın girdiği kulübeye iyice yaklaştı.

Akşam olup karanlığın çökmesini bekledi. Sonra camsız pencerelerden birine yaklaştı. Kulübe tek göz bir odadan başka bir şey değildi. Bir köşeye saman bir yatak atılmıştı. Biraz ötede üzerine delik deşik bir örtü serilmiş başka bir saman yatak daha vardı. Muhtemelen Mercurio orada uyuyordu. İki yatağın arasına bir lazımlık konulmuştu. Diğer köşedeki ocakta yanan cılız ateşin üzerinde bir tencere kaynıyordu. Böyle bir yerde gizlenmek çok da akıllıca değildi.

Mercurio ve ihtiyar masada oturmuş, elleriyle balık yiyordu. Yaşlı adam bir balık kafasını köpeğe attı. Köpek kuyruk sallayarak onu havada kaptı. Ama aniden kafayı yere bırakıp havayı kokladı ve Shimon'un arkasında durduğu camsız pencereye doğru havlamaya başladı.

Shimon her şeyden önce köpekle ilgilenmeye karar verdi ama henüz zaman vardı.

Yavaşça geriye doğru gitti ve gürültü yapmamaya dikkat ederek geminin arkasına saklandı. Güzel bir gece olacaktı. Mercurio'yu nasıl öldüreceğine karar vermeliydi, ona nasıl acı çektireceğini, nasıl daha çok eziyet edeceğini planlamalıydı.

O sırada arkasından bir ses geldi.

"Sökül paraları, piç kurusu!"

Shimon sırtına bir bıçak dayandığını hissetti. Geri dönüp bakmaya çalıştı.

"Kımıldama! Neyin var neyin yoksa sökül!"

Shimon saldırganının ses tonundan korktuğunu anladı; zayıf biriydi ve muhtemelen acemiydi. Bıçağın ucu Shimon'a hayati zarar vermeyecek bir yerdeydi. Saldırgan bıçağı ona saplasa bile ölümcül bir yara almayacağını düşündü.

Teslim olduğunu anlatmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Her şeyi ver, pislik!" dedi saldırgan bir kez daha. Sesi titriyordu.

Shimon sanki para kesesini alacakmış gibi elini yavaşça cebine doğru indirdi. Ama birden öne doğru sıçradı, elindeki bıçakla kendi

etrafında döndü ve hızlı bir hareketle bıçağı saldırganın çenesinin altından saplayıp yukarı doğru itti.

Gencecik bir delikanlıydı.

Ölürken gözlerini fal taşı gibi açtı, ardından ağzından kan geldi ve yere yığıldı. Shimon, çocuğun sırtına dayadığı silahın aslında ucu sivriltilmiş bir tahta parçası olduğunu gördü. En ufak bir üzüntü duymadan, *bok yoluna gittin, çocuk,* diye düşündü.

Her şey bir anda ve sessiz sedasız olup bitmişti. Shimon yine de kulak kesildi. Ne bir ses ne bir gürültü vardı. Bunun üzerine dönüp cesede baktı; ondan kurtulmalıydı. Böyle ortalık yerde bırakamazdı. Geminin dibinde bir ip buldu. Sonra cesedi suyun dibine kadar sürüklemeye yetecek büyüklükte bir taş aradı. İpin bir ucunu taşa bağladı ve suyun kenarına kadar gitti. Burada su çok sığ ve de çamurluydu. On adım kadar ileride alçak bir köprü görene kadar kıyıyı kontrol etti. Ölü bedeni köprüye kadar sürükleyip oradan suya atmaya karar verdi. Köprünün bulunduğu yerde su mutlaka derindi. Köprüye çıkıp yeterince sağlam olmalarını umarak taşı parmaklıklara dayadı. Sonra geri döndü ve cesedi ceketinin yakasından tutarak sürüklemeye başladı. Henüz birkaç adım atmıştı ki bir yırtılma sesi duydu. Ceketin kumaşı iyice yıpranmış olduğundan çekilince yırtılmıştı. Şimdi ay ışığı cesedin çıplak göğsünü ve solmuş iki küçük çiçeğe benzeyen koyu renkli göğüs uçlarını aydınlatıyordu.

Shimon'un öldürdüğü bir adam değil, kadındı.

Shimon cesedin üzerine eğildi ve göğüs uçlarının birinden akan sütü gördü.

Shimon'un öldürdüğü sadece bir kadın değil, aynı zamanda bir anneydi.

Genç kadını alelacele köprüye dek sürükledi, ipin diğer ucunu ayak bileğine bağladı ve cesedi köprüden aşağı attı.

Geri döndüğünde ay ışığının taşların üzerindeki kanı aydınlattığını gördü ama nasıl temizleyeceğini bilemedi.

Etrafına bakındı ve bulduğu tahta kovayı suya daldırıp sadece kuru havuzun çevresindeki kanı temizledi. Sonra yeniden etrafı dinledi.

O an derinden gelen zayıf bir ağlama sesi duydu. Sesin geldiği yere doğru kulak kabarttı. Hemen birkaç adım uzağındaki odun yığınının üzerine paçavralardan yapılmış bir bohça bırakılmıştı. Koca bir sıçan paçavraları kemirmeye çalıştıkça bohça hareket ediyordu.

Shimon sessizce yaklaşıp sıçana sıkı bir tokat attı ve hayvan ciyaklayarak kaçtı.

Shimon yeniden etrafı dinledi ve sonra bohçayı açıp baktı. İçinde yeni doğmuş bir bebek vardı. O kadar çirkin, o kadar kötü beslenmiş ve derisi o kadar pörsümüştü ki bir bebekten daha çok minyatür bir yaşlıyı andırıyordu.

Bu arada sıçan geri dönmüştü. Arka ayaklarının üzerine kalkmış, burnunu oynatarak havayı kokluyordu. Belli ki o akşamki ziyafetini Shimon'a kaptırma niyetinde değildi. Shimon hayvana tekme atmaya çalıştı ama bu kez sıçan daha hızlı davranarak darbe almadan kaçtı.

Bu sırada bebek yeniden ağlamaya başlamıştı. Shimon kadının çocuğunu paçavralara sarmasının nedenini o zaman anladı. Sıçanlardan korumaktan ziyade birilerini soyarken ağlamalarının duyulmasını istememişti.

Shimon bebeği yeniden paçavralara sardı. Sonra köprüye doğru baktı. Çocuğu annesinin yanına, lagünün derinliklerine bırakmak ve sıçanlara yem olmasını sağlamaktan daha merhametli bir iş olurdu ama Shimon bebeği aldı ve yeniden kayığa döndü. Santa Giustina'dan Pietà Kanalı'na geri döndü ve bebeği yetimhanenin merdivenlerindeki terk edilen bebeklerin bırakıldığı taşın üzerine koydu.

Tesadüf eseri o yetimhaneyi bulduğunu düşününce, *seni kurtaran, bu rastlantı oldu*, diye geçirdi aklından. Sonra binanın kapısındaki çanı çaldı ve koşarak oradan uzaklaştı.

Yeniden kuru havuzun yanına dönüp yaşlı adamla Mercurio'nun kaldığı kulübeyi gözetlemeye koyuldu. Mercurio hâlâ oradaydı. Köpek yeniden hırlamaya ve camsız pencereye doğru bakmaya başladı. Shimon o güne dek hiç hayvan öldürmediğini düşündü. Ama sessizce geminin yanma dönerken her şeyin bir ilki olduğunu geçirdi içinden.

Bıçağını çıkardı ve zaman geçirmek için geminin gövdesine bir şeyler kazımaya başladı. İşi bittiği zaman geminin gövdesinde "ödeşme zamanı" yazıyordu.

Kan kokusunu takip ederek köprünün üzerine kadar çıkan ve şimdi de tahtaları yalayan sıçana baktı.

Bir çocuk kadar mutluydu.

Hayat ne kadar güzel, diye düşündü gülümseyerek.

86

"Tanık kutsal engizisyonun önünde konuşsun," diye emir verdi Patrik.

Aziz kalabalığa baktı ve âdeta sirkteki en önemli atraksiyonu sunmak üzereymiş gibi kolunu sol tarafına doğru dimdik uzattı.

Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi'ndeki herkes susup Aziz'in işaret ettiği yöne baktı.

Mercurio da herkes gibi tanığın girmesi beklenen kapıya döndü. Çok gergindi. O ana dek tanıklıkların çoğu nafile girişimler olmuştu. İnsanların bazısı bunlara inanmış, bazısı da inanmamıştı. Her ne kadar Giuditta'nın yakılışını seyretmek isteseler de çoğunluk genel olarak kararsızdı. İnsanların bu kararsızlığı da Giuditta lehine doğan ümidi biraz olsun körüklüyordu. Ama bu yeni tanık günlerdir epey merak ediliyor, mahkeme tarafından büyük bir coşkuyla bekleniyordu. Bu yüzden Mercurio gelecek tanığın diğerlerinden daha farklı bir ağırlığı olmasından korkuyordu.

Kalabalığın arasında Ottavia merakla etrafına bakınıyordu. Isacco henüz ortalıkta görünmemişti. Birazdan mahkeme başlayacaktı. Ama tam o sırada biri bileğini sıktı; Isacco sonunda gelmişti.

Ottavia, Doktor'un sakalını kestiğini ve o güne dek giymediği kadar gösterişli bir kıyafet içinde olduğunu gördü. Ayrıca başında sarı kipası da yoktu.

"Ne yaptınız böyle?"

"Biraz işim vardı... Tersaneye gittim... Neyse siz bunları bırakın da nasıl gidiyoruz onu söyleyin."

"Pek iyi değil... Savunucunun bir şey yaptığı yok ve şimdi de yeni bir tanık bildirildi."

"Kimmiş?"

Isacco herkes gibi kapıya doğru bakan kızına döndü. Mercurio da kafesin parmaklıklarına sımsıkı yapışmış Giuditta'ya bakıyordu. Ne kadar da güzeldi.

Salonda sinek uçmuyordu.

O sırada Isacco ile Komutan Lanzafame göz göze geldi. Isacco başını hafifçe eğdi. İşçibaşı Tagliafico işi almıştı. Elini kaldırıp Lanzafame'ye beş parmağını gösterdi. Komutan bunun ne anlama geldiğini hemen anlamıştı; Olmolu Zuan'ın gemisi beş gün içinde hazır olacaktı.

Aniden kalabalığın içinden sesler yükselmeye başladı.

Mercurio kapıya döndü.

"İşte orada!" diye bağırdı Ottavia telaşla.

Isacco kapıya döndü.

Lanet olası, dedi içinden Mercurio. *Tanrı senin belanı versin.*

"Orospu!" diye mırıldandı Isacco da.

"Onu tanıyor musunuz?" diye sordu Ottavia alçak sesle.

Isacco cevap vermedi. Gözlerini kısmış, nefret dolu bakışlarıyla Giuditta'ya meydan okuyan tanığa bakıyordu.

"Kim bu?" diye sordu Ottavia yeniden.

"Kim olacak," dedi Isacco. "Orospunun teki!"

Aziz tanığı daha güçlü görünmesi için özellikle yüksek hazırlanmış bir bölüme çıkarıp yerine oturmasına yardım ettikten sonra, "Kâtibin not alması için yüce mahkememize isminizi yüksek sesle açıklayın," dedi.

Tanık, onu görebilmek için platformun önüne yığılmış kalabalığı korkusuz bir ifadeyle süzdükten sonra cevap verdi.

"Benim adım Benedetta Querini."

Büyük salondaki erkekler hayranlık ve arzu dolu gözlerle genç kıza bakıyorlardı. Benedetta kadınların kıskançlıklarını üzerine çekmemek için olabildiğince sade giyinmiş olsa bile yine de göz kamaştırıcıydı. Kızıl saçlarını onlarca örgünün birbirinin içinden geçtiği, inci tokalarla tutturulmuş şık bir topuz haline getirmişti. Cüretkâr ama skandal yaratmayacak kadar dekoltesiyle göğsünün ve yüzünün cildi âdeta ışıklar saçıyordu. Mavi renkli sade elbisesi safran rengi bordürler ve Burano dantelleriyle zenginleştirilmişti. Boynunda elbisenin rengine yakın bir mavi tonda, damla biçiminde kesilmiş akuamarin taşından yapılma bir kolye vardı. Ellerine ten rengi kısa eldivenler takmıştı ve sadece iki parmağında yeşim taşlı altın yüzükler vardı.

Giuditta genç kıza acıyan gözlerle bakıyordu. Söyleyeceklerini ya da yapacağı suçlamaları düşünmüyordu. Şu an sadece kızın ona karşı duyduğu nefreti görüyor ve bu nefretin altında eziliyordu.

Aziz, kalabalığa dönüp kısa bir süre sessizce bekledi. "Benedetta Querini," dedi sonra. "Bize hikâyenizi anlatın..." Yeniden durdu ve bir elini havaya kaldırıp işaret parmağıyla yukarıdaki bir şeyleri işaret eder gibi, "Hikâyenizi... Mucizevi bir şekilde hayatta kaldığınız hikâyeyi anlatın."

Kalabalığın arasından şaşkınlık ve heyecan belirten mırıldanmalar yükseldi.

Benedetta düşünceli bir ifadeyle başını önüne eğdi.

"Evet, sorgucu..." dedi. "Çok güzel söylediniz... Mucize eseri hayattayım." Sonra başını kaldırıp insanlara baktı. Ağlamak üzereymiş gibi gözleri parlıyordu.

"Lanet olası..." diye mırıldandı Mercurio.

Benedetta, değerli işlemelerle süslenmiş bir mendili burnuna götürdü ve sözlerine kaldığı yerden devam etti.

"Lütfen bu değerli insanlara kurtuluşumun büyük bir ölçüde sizin sayenizde olduğunu söylememe izin verin... Biliyorum, bunu açıklamamdan pek hoşlanmıyorsunuz."

Kalabalık biraz daha fazla şaşkınlık ve merakla mırıldanmaya başladı.

Mercurio bir şeyleri belli etmeden durmakta güçlük çekiyor, öfkesi gittikçe dayanılmaz bir hal alıyordu.

Çok iyi çalışmışlar, diye düşündü.

Isacco da artık yerinde duramıyordu. Öfkeli gözlerle etrafına bakındı ve her ne kadar aralarında anlaşmış olsalar da Mercurio'nun kim olduğunu çözmeye çalıştı. Bakışları karşılaşınca kapüşonunu gözlerinin üzerine iyice çeken genç bir rahip dikkatini çekti. Bu, Mercurio olabilirdi. İlk karşılaştıkları zaman da yine böyle rahip giysileri içindeydi. Dönüp Giuditta'ya baktı. Ancak birden çatık kaşlarıyla ona dik dik bakan Lanzafame'yle göz göze geldi. Komutan'ın ne demek istediğini anlayınca Mercurio'yu aramaktan vazgeçti ve dikkatini Benedetta'ya çevirdi.

Bu arada Aziz, Benedetta'yı kurtardığı için gerçekten de fazla ilgi görmek istemiyormuş gibi mütevazı bir ifadeyle, "Neler olduğunu

anlatın," diyordu. "Karşılaştığınız ölümcül riski Serenissima'nın değerli vatandaşlarıyla paylaşın."

"Ah, evet..." dedi ağırbaşlı bir ifadeyle Benedetta. "Karşılaştığım ölümcül risk." Derin bir nefes aldı ve sonra anlatmaya başladı.

"Yahudi kızın elbiseleri hakkında söylenenler birçok Venedikli kadın gibi benim de ilgimi çekmişti."

Dönüp Giuditta'ya baktı ve sanki şu an duyduğu mutluluğu sadece o anlarmış gibi genç kıza garip bir şekilde gülümsedi. Sonra sadece Giuditta'yla konuşuyormuş gibi, "Hatta onun ilk müşterisi olduğumu söyleyebilirim," dedi.

Giuditta irkildi.

"Sen!" diye bağırdı. "O sen miydin?"

Aziz kafese doğru bir adım attı.

"Dilini kesmemi istemiyorsan kapat çeneni, iblisin fahişesi!"

Lanzafame kafese biraz daha yaklaştı.

"Sessiz ol, Giuditta."

Giuditta dönüp Lanzafame'ye baktı. Şu an susamazdı.

Mercurio ise öfke içindeydi. Giuditta'nın bakışlarından tüm acısını, korkusunu ve umutsuzluğunu okuyabiliyordu. Benedetta'nın gözlerindeyse kötülük yapmanın verdiği neşe ve mutluluk vardı. Bedenindeki tüm kanın beynine hücum ettiğini hissetti. Er ya da geç bu yaptığını Benedetta'ya ödetecekti. Öfkeden titreyen sesiyle dişlerinin arasından, "Seni kendi ellerimle gebertmem gerekse bile..." diye mırıldandı.

"Devam edin," dedi Aziz.

"Diktiği kipaların ününü duymuştum ve elbiselerini de merak ediyordum. Yahudilerin yeni kıyafet satmalarının yasak olduğunu biliyordum, bu yüzden çok şaşırmıştım. Ama o bana elbisenin içindeki küçük bir lekeyi gösterdi ve bunun 'âşıkların kanı' olduğunu, böylece elbiselerin yeni olarak kabul edilmediğini söyledi. Aslında yaptığı bu hileyle Venedik otoritesine de karşı geliyordu..."

Kalabalığın içinden sesler yükselmeye başladı.

"...Ve ayrıca bu lekenin, elbiselerini giyen kadınlara âşık olunması için yapılan bir büyü olduğunu söyledi..."

İnsanlar aralarında "büyü, büyücü" gibi şeyler söylemeye başladılar. "Cadı!" diye bağırdı kadınlardan biri.

"Ya sonra?" diye sordu Aziz. "Âşık oldunuz mu? Ya da size âşık olan biri oldu mu?"

İnsanlar güldüler ancak dişlerini gıcırdatarak. Benedetta'nın o kadar masum bir ifadesi vardı ki görenlerin etkilenmemesi mümkün değildi.

"Hayır," dedi gülümseyerek. Sonra ciddileşti. "Ama hastalandım."

Salonda ani bir sessizlik oldu.

"Daha iyi açıklayın."

Benedetta yaşadıklarını yeniden hatırlamış gibi yaparak halkın nabzını tutmaya devam etti.

"Çok yavaş oldu. Önce onun elbiselerinden başka bir şey giyememeye başladım... Bunun nedeni çok güzel olmaları sanıyordum. Oysa insanda şüphe yaratacak kadar güzel olmalarının amacını anlamam gerekirdi..."

Salondaki bazı kadınlar Benedetta'yla hemfikir olduklarını anlatmak için başlarını salladılar.

"Kendi kendime bu elbiselerin beni büyülediğini söyleyip eğleniyordum..." Susup içini çekti. "Oysa gerçekten de büyülendiğimi bilmiyordum..."

İnsanların arasında çığlık atanlar oldu.

"Seni öldüreceğim! Seni öldüreceğim!" diye geçirdi içinden Mercurio. Sonra anlatılanları ağlayarak dinleyen Giuditta'ya baktı.

"Ama bir süre sonra oldukça büyük ve utanç verici bir olay yaşandı. Santa Fosca'daki Forner kıyı yolunda yürüyordum. Tam Vendramin Sarayı'nın karşısına geldiğimde sanki biri üzerime ateş atmış gibi bir acı hissettim. Üzerimdeki elbise âdeta yanıyordu... Bu öylesine gerçek bir histi ki..." Benedetta başını salladı ve çok utanıyormuş gibi ellerini yüzüne kapadı. "Büyü olduğunu bilmeme rağmen şu an bile o kadar çok utanıyorum ki..."

"Cesaretinizi toplayıp anlatın," dedi Aziz, genç kızı teselli etmek istercesine.

"Ne güzel bir düet hazırlamışlar," diye homurdandı Isacco. Sonra dönüp Savunucu Peder Ugovizzalı Venceslao'ya baktı. Rahip mahkeme ve Giuditta'nın akıbetiyle ilgilenmediği gibi şu an anlatılanları bile dinlemiyordu.

"Piç kurusu! Eğer Tanrı varsa şu an kafana yıldırımlar yağdırsın!"

Benedetta anlatmaya devam ediyordu.

"Bu öyle gerçek, öyle dayanılmaz bir acıydı ki çığlıklar atarak yere yığıldım... Bir şeytan ordusu tarafından ele geçirilmiş gibiydim... Ölüyordum."

Kadınlardan bazıları çığlık atıp elleriyle ağızlarını kapadı, bazıları da kocalarının kollarına sarıldı. Yanında çocukları olan anneler de elleriyle evlatlarının kulaklarını kapadılar.

"...Sonunda şeytan ruhumu ele geçirmişti sanki. Ondan kurtulmak için elbiseyi yırtıp paraladım ve..." Benedetta başını önüne eğdi. "Ve orta yerde çırılçıplak kaldım..."

Salonda hiç kimse nefes bile almıyordu.

"Sonrasında da bir avuç kan kustum..." dedi sessizlikten yararlanan Benedetta.

Mercurio, Giuditta'ya baktı. Genç kızın gözleri yaş içindeydi. Bu korkunç iftirayı yalanlamak istercesine başını sessizce iki yana sallıyordu. Mercurio onun neler düşündüğünü biliyordu. Giuditta hem aşk hem de nefret yüzünden ölmek üzere olduğunu düşünüyordu. Mercurio'ya âşık olmuş ve bu yüzden Benedetta'nın nefretini kazanmıştı. Şimdi de yine bu yüzden diri diri yakılmak üzereydi. Ne büyük bir saçmalıktı bu. Giuditta'nın kendisini ne kadar yalnız hissettiğini ve ne kadar şaşkın olduğunu tahmin edebiliyordu çünkü o da –hayatını riske atmasa da– tıpkı Giuditta gibi yalnız ve şaşkın hissediyordu. Bu yüzden Giuditta'yı kesinlikle biraz rahatlatması gerektiğine karar verdi. Ama nasıl? Bunu yapabilmek için kimliğini ortaya çıkarmaktan başka çaresi yoktu. Kimseye belli etmeden sadece Giuditta'ya kendini göstermenin bir yolunu bulmalıydı. Olduğu yerde sessizce durup genç kıza bakmaya devam etti. Giuditta ise bir kez olsun dönüp ona bakmamıştı.

Bu arada Aziz başını sallayarak Benedetta'yı dinlemeye devam ediyordu.

"Başınıza gelenler kesinlikle çok korkunç ve çok etkileyici, Tanrı korkusu olan iyi yürekli kız. Ama olayın bu mahkemeyle ilgisi ne? Giydiğiniz elbise yüzünden mi başınıza bunların geldiğini düşünüyorsunuz? Eğer öyleyse deliliniz var mı?"

Giuditta umutsuzluktan titreyen sesiyle aniden bağırmaya başladı.

"Hayır! Bu doğru değil! Yalan söylüyor! Hepsi yalan."

"Susun!" diye bağırdı Patrik. "Sizi savunan biri var. Siz konuşamazsınız!"

Sen de savunucunun hep suskun kalacağını düşünüyorsun, öyle değil mi? diye geçirdi Mercurio içinden. *Ne isterseniz yapabilirsiniz, hatta bu yalanlara devam edebilirsiniz çünkü aksini kanıtlamaya çalışacak kimse olmayacak.*

Etrafına bakındı. Ama yine her zamanki gibi, üzerlerinde baskı olmayınca hiç kimsenin adaleti umursamadığını gördü.

"Söyleyin..." diyordu Aziz. "Deliliniz var mı?"

"Pek sayılmaz, sayın sorgucu," dedi Benedetta kibar ve saygılı bir ifadeyle. "Elbiseyi üzerimden çıkarır çıkarmaz rahatlamış olmama rağmen aklıma kötü bir şey gelmedi. Hatta bir kadının elbisesinin dikişleri arasında ucu kana batırılmış bir karga tüyü bulduğunu duyduğum zaman bile iki olayı birbiriyle ilişkilendiremedim. Vücudum korkunç yaralarla kaplanıp kaynar suda yanmışım gibi su toplayınca da aklıma bir şey getirmedim..."

"Elbette ki getirmezsiniz..." dedi Aziz. Sonra halka döndü. "Şeytan akıllarımızın içine girer ve karanlığını tüm beynimize üfler..."

Benedetta öfkeyle Giuditta'ya döndü.

"Birkaç gün sonra yeniden şu... şu cadının elbiselerini giymek istediğim zaman da bir şey anlamadım. Günden güne gücümü kaybedip sonunda yatağa düştüğüm zaman da aklıma kötü bir şey gelmedi." Güldü. "Ne kadar safım. Yataktan kalkamazken bile büyülü elbiseleri üzerimden çıkarmak istemiyordum..."

Kalabalık şaşırmış bir halde bağırıp çağırmaya başladı. Benedetta'nın hikâyesi, yerde sürünen sarı gözlü canavarlar ve cehennemden gelen sesler gibi önceki tanıklıklardan çok daha etkileyici olmuştu çünkü basitti.

"Gün geçtikçe eriyordum..." dedi Benedetta. "Sanki biri kanımı emiyordu... Ya da tüm canımı..."

"Ya da ruhunuzu!" diye bağırdı Aziz aniden.

Salonda tansiyon birden çok yükseldi. İnsanlar bağırmaya başladılar. Giuditta'nın diri diri yakılmasını istemeyen tek bir kişi bile yoktu. Lanzafame ve adamları kılıçlarını çekip kafesin önünde etten bir duvar oluşturmasaydı birileri cadıyı hemen orada linç etmeye hazırdı.

Patrik ayağa fırlayıp, "Susun! Susun!" diye bağırdı ve Aziz'e öyle bir bakış attı ki adam iki büklüm yerine oturdu.

Mercurio bunu görünce ürperdi. Bu komedi çok iyi ses getirebilirdi çünkü hepsi oyunun içindeydi. Hepsi de kimsenin bir şey yapmayacağından emindi. Dönüp Giustiniani'ye baktı. Ama aristokrat da ses çıkarmadan yerinde oturuyor ve önüne bakıyordu.

Benedetta halkın sakinleşmesini bekledikten sonra, "Siz olmasaydınız..." dedi. "Dualarınızla bedenimdeki şeytanı kovmasaydınız şu an ölmüş olacaktım."

Birden yerinden fırlayıp Aziz'e doğru koştu ve kendini onun ayaklarının dibine attı Sonra sahte işaretlerin olduğu ellerini tutup öptü.

Aziz uzandı, Benedetta'yı yerden kaldırdı ve işaret parmağıyla kızın yüzüne haç işareti yaptı.

"Tanrı seninle olsun, iyi yürekli kızım," dedi. "Bugün kötülüğe karşı önemli bir savaş kazandın." Sonra muhafızlara dönüp genç kıza eşlik etmelerini işaret etti.

Bu arada Patrik'in yanında oturan Giustiniani yerinden bile kımıldamadan, "Savunucu, tanığa soru sormak istemez mi acaba?" dedi.

Muhafızlar durdu ve salonda bulunan herkes dönüp Peder Venceslao'ya baktı. Patrik, Giustiniani'ye doğru eğildi ve kulağına, "Kafandan neler geçiyor, Giustiniani?" diye fısıldadı.

Dominikan katarakt yüzünden bembeyaz olmuş gözleriyle başını kaldırdı.

"Efendim..." diye söze başladı.

"Eğer hiçbir şey söylemezse halk adaletin işlemediğini düşünecek," dedi Giustiniani, Patrik'in kulağına.

"Bu geri zekâlının yanlış bir şey yapmasından korkuyorum."

Bu arada Peder Venceslao sessizce Patrik'e bakmaya devam ediyordu.

"Efendim... Belki... Diyorum ki belki daha önce sanıkla konuşsam..."

"Ne amaçla?" diye sordu Patrik.

"Az önce tanıklık etmiş olan iyi yürekli kıza neden inanmamamız gerektiğini söyleyebilir. Ya da tövbe etmek, pişmanlıkla itirafta bulunmak veya günah çıkarmak isteyebilir. Öyle değil mi, ekselansları?"

"Bana mı soruyorsunuz?"

Salondaki insanlar kıkırdamaya başladılar.

Peder Venceslao kollarını iki yana açtı ve başını omuzlarının arasına çekti.

"Evet... Evet, kararımı verdim... Önce tutukluyla konuşayım..."

Kararını söylemişti ama hâlâ kendine güvenmeyen bir hali vardı.

"Pekâlâ..." dedi Patrik. "Bir saat vaktiniz olacak. Biz de bu arada bir şeyler içeriz." Sonra Lanzafame'ye döndü. "Tutukluyu rahiplerden birinin odasına götürün ve başına bir şey gelmemesine dikkat edin." Son olarak Aziz'e baktı. "Ve siz, sorgucu..." dedi. "Güzel tanığınızı değerli ve zeki rakibiniz karşı savunmasını yapana kadar burada misafir edin."

Kalabalık, Patrik'in Peder Venceslao için söylediklerine kahkahalarla gülmeye başladı.

Mercurio dişlerinin arasından, "Orospu çocukları!" dedi. Sonra bir an olsun göz göze gelebilmek amacıyla salondan çıkarılan Giuditta'ya baktı.

Ama Giuditta kendi umutsuzluğunun içinde kaybolmuş bir halde önüne bakarak Mercurio'nun yanından geçip gitti.

87

"Sana bir şey yaparsa, başka herhangi bir şey olursa hemen beni çağır," dedi Lanzafame, Giuditta'ya iyice yaklaşarak.

Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi rahiplerinden birinin odasının küçücük kapısında duran Peder Venceslao, "Ne olabilir ki?" dedi sakin bir ses tonuyla.

Komutan Lanzafame, Dominikan'a cevap vermeden kötü bir bakış attı. Sonra Giuditta'ya dönüp cesaret veren bir gülümsemeyle gözlerinin içine baktı.

"Buradayım, hemen kapının arkasında... Seslendiğin an içeride olurum."

Lanzafame bunları söyledikten sonra Dominikan'a bir daha göz atıp dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Giuditta bir an Peder Venceslao'ya baktı ve sonra odanın dip tarafındaki pencerenin önüne gitti. Bu adamdan tiksiniyordu ve kendisinden ne istediğini bilmiyordu. Doğal olarak o da diğer insanlarla aynı düşüncedeydi.

"İmana gelmek ve doğru yolu bulmak ister misin?" diye sordu Peder Venceslao alçak sesle.

Giuditta aniden dönüp rahibe baktı. Şimdi ne istediği açıkça belli olmuştu.

"Pek çok şeyi anlamana yardımcı olacaktır, kızım."

"Hayır," dedi sadece Giuditta soğuk bir ses tonuyla.

Peder Venceslao genç kıza doğru bir adım atınca Giuditta irkildi.

"Yaklaşmayın yoksa Komutan'ı çağırırım."

Peder Venceslao içini çekti ve sonra başını sallayarak, "Gururlu ve güçlü bir kızsın," dedi. "Bütün Yahudiler gibi."

Giuditta omuzlarını dikleştirdi.

"Biz Yahudiler..." diye söze başladı.

Ama Peder Venceslao bir elini kaldırarak genç kızın sözünü kesti.

"Evet, evet, biliyorum. Her zamanki boş laflar. Önemli olan, önünde çok zor bir yol olduğunu anlaman."

Giuditta'ya doğru bir adım daha attı.

"Sizin gibi bir savunucuyla aksini düşünemiyorum zaten." Genç kızın ses tonundan içinde bulunduğu büyük umutsuzluğu anlamamak mümkün değildi.

"Diline hâkim ol ve Tanrı'ya şükret, kızım," dedi Peder Venceslao. "Elinde kalan tek şey benim."

"Ne kadar da acınacak haldeyim öyleyse."

Peder Venceslao genç kıza doğru bir adım daha attı.

"Yaklaşmayın! Uzak durun benden!"

Din adamı başını salladı.

"Hayır, sana dokunmayacağım. Sadece göstermek istediğim bir şey var."

"Nedir?"

Peder Venceslao pencereye yaklaştı. İşaret parmağını gökyüzüne doğru uzattı.

"Gece yarısı hücrende yalnızken..." dedi sımsıcak bir sesle. "Eğer korkarsan parmağını benim yaptığım gibi gökyüzüne uzat ve bir yıldıza dokun... Ondan seni o karanlık hücreden alıp götürmesini iste. Nereye istersen..." Sonra dönüp Giuditta'nın gözlerinin içine baktı. "Kiminle istersen..."

Giuditta şaşkınlıktan donakaldı. Şimdi bu sesi tanımıştı. "Ama siz..." Gözlerine yaşlar hücum etti. "Sen..."

Peder Venceslao gülümsedi.

Giuditta sevinç içinde bağırmaya başladı.

"Mercur..."

Mercurio genç kızın ağzını eliyle kapadı ve gülerek, "Yavaş ol... Aşkım, yavaş ol..." dedi. Sonra Giuditta'yı kendine doğru çekip sımsıkı sarıldı.

"Yavaş konuş... Kimsenin bilmemesi gerek."

Giuditta, Mercurio'dan uzaklaştı. Nefret ettiği Dominikan'ın sevimsiz yüzüne baktı. Hâlâ bu maskenin arkasında sevdiği adamın

olduğuna inanamıyordu. Güçlükle nefes almaya ve başını iki yana sallamaya devam etti.

Bunu gören Mercurio genç kızı yeniden kendine çekip sımsıkı sarıldı.

"Sakin ol, aşkım..." diye fısıldadı kulağına. "Buradayım... Yanında."

Giuditta kendini sevdiği adamın kollarına bırakıp ağlamaya başladı.

"Buradasın... Buradasın..."

Yeniden Mercurio'nun kollarından kurtulup yüzüne dikkatle baktı.

"Ama nasıl oldu da... Kendini bu denli gizledin? Ben bile... Ben bile..."

Mercurio güldü.

"Beni tanımaman en iyisi, güzelim."

Giuditta hâlâ şoktaydı. Konuşmakta ve düşünmekte güçlük çekiyordu.

"Ya gözlerin?"

Mercurio, Giuditta'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve okşamaya başladı.

"Eski bir hiledir," dedi gülerek. "Ölü Gömücü adında bir adamdan öğrenmiştim. Roma'da dilenci kılığında gezen yankesicilerin yaptığı bir aldatmaca." Gözlerini işaret etti. "Balık bağırsağı... Daha doğrusu balık bağırsağının derisi. Çok incedir. İyice temizlenip gerdirilir ve sonra tam ortasına iğneyle delik açılır." Giuditta'nın gür kaşlarını okşayarak gülümsedi. "Nasıl oluyor bilemiyorum ama görmeme engel olmuyor. Başlangıçta biraz yakıyor, o kadar."

Giuditta sadece o sözleri duymanın vereceği mutluluğu yaşamak için, "Benim için yaptın..." dedi.

"Bizim için, aşkım."

"Babam biliyor mu?"

"Hayır. Ne kadar az insan bilirse riski de o kadar az olur."

Giuditta gülümsemeye çalıştı.

"Sahtekârlığının beni bu kadar mutlu edeceğini hayal bile edemezdim."

"Ben de öyle." Mercurio genç kıza bir kez daha sarıldı. "Hayatım boyunca ilk kez, sahtekârlık ve kılık değiştirme konusunda bu kadar becerikli olduğum için Tanrı'ya şükrediyorum. Bana böyle bir şeyin

neden armağan edildiğini şimdi anlıyorum..." Giuditta'nın yaş içinde kalmış gözlerine baktı. "Seni kurtarmak için."

Giuditta neredeyse toparlanmaya başlamıştı. Mercurio'ya sarıldı ve gözlerini kapadı.

"Affet beni... Affet," dedi hıçkırarak. "Sana çok acı çektirdim, değil mi?"

Mercurio ciddileşti.

"Böylesine korkunç bir acıyı çekebileceğimi hayal bile edemezdim."

"Biliyorum... Ben de öleceğim sandım..."

Mercurio öfke içinde Giuditta'ya baktı.

"Oydu, değil mi?"

Giuditta başını önüne eğdi.

"Evet... Bana Prens Contarini'nin seni aradığını ve bulduğu an öldüreceğini söyledi. Ancak senden uzak durursam Prens'e engel olabilirmiş. Ben de bu yüzden..."

Mercurio öfke içinde duvara bir yumruk attı. Sonra kendini kontrol etmeye çalışarak iki elini havaya kaldırdı.

"Özür dilerim..."

Giuditta kendisini yeniden sevdiği adamın kollarına attı ve ona sımsıkı sarıldı.

"Seni sonsuza dek kaybettiğimi sanıyordum."

"Ben de," diye mırıldandı Mercurio genç kızın saçlarını okşayarak.

Giuditta aniden başını Mercurio'nun göğsünden kaldırdı ve günler sonra ilk kez gülümseyerek, "Latinceyi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Roma'daki San Michele Arcangelo Yetimhanesi'nde her gün bir posta kırbaçlanarak öğrendim. Beni rahip yapmak istiyorlardı. Onlardan nefret ediyordum... Oysa teşekkür etmeliymişim."

Elini Giuditta'nın pürüzsüz cildinde gezdirdi, boynunu okşadı.

"Ayrıca Giustiniani de bana yardım ediyor. Onun sayesinde buradayım. Lanzafame onun sayesinde senin koruman oldu, savunucu fikri de onundu ve..."

"Neden bize yardım ediyor?"

Mercurio artık Scarabello'nun tehditleri yüzünden olmadığından emindi. Ama bir şey söylemek istemedi. Omuzlarını silkti ve alçak sesle, "Durumu bilen tek kişi Giustiniani," dedi. "Bana gerek mahkeme gerek cadılık konusunda açıklamalar yapıyor, yol gösteriyor... Şimdi

sana bundan böyle nasıl davranmamız gerektiğini anlatacağım." Dişlerini gıcırdatarak, "Sana ne yapmak istediklerini gördün mü?" dedi. "Söylediklerini hiç kimsenin yalanlamayacağını sanıyorlar. İstedikleri gibi yalan söyleyebileceklerini düşünüyorlar. Senin ağzını kapattılar ve başka hiç kimsede de konuşacak cesaret olmadığını zannediyorlar. Tabii ki ben de tekerlerine taş koyacak birisi değilim. Piç kuruları! İşte onların adaleti bu. İstediklerini söyleyebilir, istediklerini yapabilirler." Giuditta'nın tedirginliğini fark edince sakinleşmeye çalıştı ve kıza ciddi bir ifadeyle bakarak, "Ama her şeyden önce bir konuda bana söz vermelisin," dedi.

"Ne istersen yaparım..."

"Bana bakışların değişmemeli... Kimse benden şüphelenmemeli yoksa mahvoluruz."

"Denerim."

Mercurio genç kızı omuzlarından tuttu.

"Hayır... Başarmalısın."

Giuditta, Mercurio'ya sarıldı.

"Ama bu mutluluğumu nasıl gizleyebilirim?"

Bu sırada kapının arkasından birtakım sesler geldi.

"Çabuk olmalıyız. Dinle..."

Mercurio, Giuditta'nın kulağına eğildi ve ona bundan sonra yapması gereken şeyleri anlattı.

"Kapıyı açın!" diye bağırıyordu Aziz kapının diğer tarafından.

"Ne istiyorsun, kahrolası rahip?" diye cevap verdiği duyuldu Lanzafame'nin.

"Sana kapıyı açmanı emrediyorum! Ben sorgucuyum!"

"Ben sadece Patrik'in emirlerine uyarım!"

"Anlaştık mı?" diye fısıldadı Mercurio, Giuditta'ya.

Giuditta gülümseyerek başını salladı.

"Gülme," dedi Mercurio.

Giuditta daha çok güldü.

Bu arada Aziz dışarıdan bağırıyordu.

"Aç diyorum!"

"Açın!" diye seslendi Mercurio içeriden. Sonra Giuditta'ya döndü. "Çok üzgünüm, aşkım."

Giuditta şaşırdı.

"Ne için?"

O sırada kapı açıldı ve Mercurio, Giuditta'nın suratına bir tokat attı.

Giuditta acıyla bağırıp yere kapaklandı. Elini ağzına götürdü, dudağı kanıyordu.

"Aşağılık herif!" diye bağırıp Giuditta'nın yanına koştu Lanzafame.

Mercurio ile Aziz'in bakışları karşılaştı. "Yahudi milleti!" diye homurdandı Mercurio odadan çıkarken. "Zor insanlar."

Aziz, Peder Venceslao'nun arkasından baktı ve bir an için sanki farklı biriymiş gibi geldi. Ama sadece bir an için. Yılan gibi tıslayarak işaret parmağını Giuditta'ya uzattı.

"Cadı! Seninle işim bittiği zaman babanla da ilgileneceğim, bundan emin olabilirsin."

Sonra Lanzafame'ye döndü.

"Onu aşağı indirin. Mahkeme birazdan başlayacak."

Giuditta'nın getirilip yeniden kafese konulduğunu gören halk tekrar coşmaya başladı. Verilen arada ruhları soğumuş, canları sıkılmaya başlamıştı. Oysa şimdi gösteri yeniden başlıyordu.

Patrik ve Giustiniani içeri girip koltuklarına yöneldikleri zaman bir din görevlisi, "Sessizlik!" diye bağırdı.

Giustiniani yerine otururken Mercurio'ya doğru baktı. Onun da yüzü gergindi. Kilisenin zaferi için açılmış mahkemenin sonuna gelinmişti. Bu muhtemelen son celseydi ve sonra da yapılacak hiçbir şey kalmayacaktı.

Mercurio derin bir nefes aldı. Mahkeme salonunun ortasına doğru topallayarak yürüdü ve Patrik'e dönüp beceriksiz bir şekilde onu selamladı.

Patrik yüzünde alaycı bir gülümsemeyle bir kaşını kaldırdı.

"Pekâlâ... Neye karar verdiniz?"

Mercurio, kolza yağıyla unun uzun süre kaynatılarak kırmızı ve yapışkan bir hale gelmesiyle oluşan kırmızı beneklerle dolu kafasını kaşıdı.

Ugovizzalı Peder Venceslao karakterinin artık alışılagelmiş sakin tavrını takınarak, "Ekselansları..." diye söze başladı. "Aslına bakarsanız tutuklu bana bazı özel şeylerini... Nasıl denir? Bazı şeyler..." Sırtını kamburlaştırdı, kollarını iki yana açtı ve gözlerini kırpıştırdı. "Açıkça söylemem gerekirse bunların kanıtlanması gerek..."

"Kısacası Benedetta Querini'nin yeniden sorgulanmasını mı istiyorsunuz?" diye sordu Giustiniani.

"Belki... Olabilir... Sizce ne yapmalıyım?"

Salonda bulunan herkes kahkahalarla gülmeye başladı.

Patrik oflayıp puflayıp muhafızlara baktı.

"Benedetta Querini yeniden tanık kürsüsüne gelsin."

Mercurio insanları gülmekten kıracak şekilde beceriksiz hareketlerle Patrik'i selamladı.

"Size minnettarım, patrik hazretleri."

En ön sırada duran Isacco, Mercurio'dan sadece birkaç adım uzaktaydı. "Satılmış herif!" diye küfretti dişlerinin arasından.

Mercurio duymazlıktan geldi ve sanki özel bir randevuya çıkmışlar gibi gidip Benedetta'yı mahkeme salonunun kapısında karşıladı.

Benedetta'nın yüzünde bir zafer mağrurluğu vardı. Kendisi için hazırlanmış bölüme çıkar çıkmaz Giuditta'ya nefret dolu bir bakış attı.

Mercurio hemen konuşmaya başladı.

"Nerede oturuyorum demiştiniz?"

Benedetta aniden dönüp Mercurio'ya baktı.

"Söylememiştim."

Aziz dikkatle konuşulanları dinliyordu. Prens Contarini'nin adının hiçbir nedenle mahkemede anılmaması gerekiyordu.

Patrik oturduğu yerde kımıldandı ve Giustiniani'ye doğru eğildi.

"Bu geri zekâlıyı torunumun ve ailemin hiçbir şekilde adının geçmeyeceği konusunda uyardınız, değil mi?"

Telaşlandığı her halinden belliydi.

"Elbette, Patrik," diye cevap verdi Giustiniani. "Ama şimdi anlamıyorum..."

Mercurio aniden dönüp Patrik'e baktı ve her zamanki sakar ve patavatsız Peder Venceslao kimliğinde ellerini yukarı doğru kaldırdı. Sonra da sanki hatalı bir şey yapmış ve kafası karışmış gibi kekelemeye başladı.

"Aslında nerede oturduğunuzun ne önemi var?"

Önce Benedetta'ya, sonra da Patrik'e baktı.

"Doğru söylüyorum, değil mi ekselansları?"

İnsanlar gülüşmeye başladılar.

Patrik dişlerini sıktı ve onu duymazlıktan geldi.

"Evet ya, tabii..." diye homurdandı Mercurio. "Pekâlâ... Demek istediğim şuydu..." Benedetta'ya baktı. "Sahi, ne diyordum?"

Benedetta bir kaşını yukarı kaldırdı.

"Belki de bana baş başayken soru sormak istersiniz."

İnsanlar bu kez kahkahalarla gülmeye başladılar.

Isacco kızına baktı. Sanki daha öncekinden daha az tedirgin gibiydi. Bir eliyle yanağını tutuyordu. Yanağı kıpkırmızı olmuştu ve dudağı kanıyordu. Ancak Giuditta canı yanan biri gibi değildi. Isacco'ya kızı sanki yanağını okşuyormuş gibi geldi.

O sırada Mercurio alnına bir tokat atarak, "Ah, evet... Tamam, hatırladım," dedi. "Kendi kendime soruyordum, patrik hazretleri..." Dönüp doğrudan Patrik'e baktı. "Bir insan nasıl cadılıkla itham edilir?"

Halkın arasından homurtular yükseldi.

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi Aziz.

Mercurio, Aziz'in önünde saygıyla eğildi.

"Hiçbir şey... Tanrı aşkına... Bu tür mahkemelerde son derece tecrübesiz olduğum için size daha önce de söylediğim gibi önce kendim anlamaya çalışıyorum... Nasıl açıklayacağımı bilemiyorum ama... Tanığa sormak istediğim... Tutukluyu daha önce tanıyıp tanımadığı... İşte."

Benedetta hazırlıksız yakalandığını belli etmemeye çalışarak, "Elbette," diye cevap verdi. "Büyülü elbiselerini satın almaya gittiğimde..."

"Benim demek istediğim, onu daha önceden tanıyor muydunuz?"

Benedetta omuz silkti.

"Şöyle böyle."

"Şöyle böyle..." diye tekrarladı Mercurio düşünceli bir ifadeyle. "Şöyle böyle derken neyi kastediyorsunuz? Örneğin Marignano zaferinden dönen Komutan Lanzafame'nin erzak arabalarından birinde Giuditta Negroponte'yle birlikte Venedik'e gelişinizi mi?"

Benedetta irkildi ve hemen dönüp Aziz'e baktı.

"Bunun davamızla ne ilgisi var?" diye sordu Aziz küstah bir tavırla.

Mercurio o kendine güvensiz ve çekingen peder rolüne devam ederek, "Ne ilgisi olduğunu bilmiyorum..." dedi ve dönüp Patrik'e baktı.

Patrik salondaki insanlara baktı. Şimdi herkesin gözü onun üzerindeydi.

"Öyleyse anlamaya çalışın, peder... Tanrı aşkına!"

Kalabalık Patrik'in yaptığı şakaya güldü ama aniden ciddileşip sessizliğe büründü.

"İtiraz ediyorum, patrik hazretleri!" diye bağırdı o sırada Aziz.

Çok geç kaldın, geri zekâlı, der gibi ateş saçan gözleriyle Aziz'e baktı Patrik.

Mercurio olanları fark etmemiş gibi Benedetta'ya bakarak sözlerine devam etti.

"Kendi kendime soruyordum, zarif hanımefendi... O yolculuk sırasında yanınızda bulunan yarım akıllı çocuk... Adı neydi? Adı, adı? Hah, tamam, Zolfo! İşte o Zolfo denen sabıkalı çocuk, tutuklu Giuditta Negroponte'ye bıçakla saldıran çocuk değil miydi?"

"Hayır!" diye bağırdı Benedetta. "Yalan!"

Mercurio, Lanzafame'ye doğru bir iki adım attı.

"Tam anlamıyla yalan olan nedir, söyler misiniz? Demek istiyorum ki Marignano Savaşı kahramanı komutan burada, isterseniz o doğrulayabilir..."

Benedetta köşeye sıkıştığını insanlara belli etmemeye çalışarak, "Yalan derken..." dedi.

"Evet... Yalan derken?"

"Şey... Zolfo sadece bir çocuktur... Suçlu değil."

"Ama bir insana bıçakla saldırmış."

"Olabilir... Çok iyi hatırlamıyorum..."

Mercurio aralarında konuşan kalabalığa doğru topallayarak ilerledi. İnsanlar önemli bir şeyler yaşandığını ve bu mahkemenin tek gidişli yoldan çıkmak üzere olduğunu anlamıştı. "Şu an bir kafeste cadılık suçuyla tutuklanmış bir kızı bıçaklamaya çalışan arkadaş hatırlanmaz mı?" dedi Mercurio kendi kendine konuşur gibi.

"O bir cadı!" diye bağırmaya başladı Benedetta aniden. Giuditta'yı işaret ediyor ve "Cadı!" diye bağırıyordu.

Ama kalabalık bu kez coşmadı. Hatta büyük bir kısmı dönüp Giuditta'ya bakmadı bile. Hepsinin gözleri Benedetta'ya çevrilmişti.

"Bize ne anlatmaya çalışıyorsunuz, peder?" diye sordu Aziz.

Mercurio işaret parmağını şakağına vurarak konuşmaya başladı.

"Tam anlamıyla benim de anlamak istediğim şeyi, Peder Amadeo. Örneğin bunu size sormalıyım, değerli Venedikliler... Tavsiyenize ihtiyacım var." Sonra çenesini tutarak doğru sözleri bulmaya çalışıyormuş

gibi yaptı. "Affedersiniz ama, Peder Amadeo... Tutukluyu bıçaklamak isteyen bu çocuk, şu sizin... Nasıl desem, hafızası zayıf tanığınızla yolculuk yapan ve adı Zolfo olan çocuk..." Aziz'e doğru bir adım attı ama sözüm ona kataraktlı gözleri hâlâ insanların üzerindeydi. "Yani demek istiyorum ki Zolfo, adının anlamı 'şeytanın kokusu' olan bu çocuk, sizinle birlikte yaşayan ve vaazlarınızda size eşlik eden çocuk mu?"

"Ne ilgisi var?" dedi Aziz, rahibin söyledikleri saçmalıkmış gibi.

Mercurio yanlış bir şey söylemiş gibi hemen toparlandı.

"Ah, Tanrı aşkına... İlgisi yok elbette. Sadece bu hikâyede ne çok rastlantı olduğunu anlamaya çalışıyorum..."

Halk yeniden kendi arasında fısıldaşmaya başladı.

Patrik, Giustiniani'nin kulağına eğildi.

"Peder Venceslao'nun bir bunak olmadığından emin miyiz?"

Giustiniani cevap vermedi. Oyununu duraksamadan oynayan Mercurio'ya hayranlıkla bakıyordu.

"Fahişenin teki o!" diye bağırmaya başladı Benedetta aniden. "Sadece bir fahişe! Cadı! Cadı!"

Sözleri artık kalabalığı coşturmuyordu. Kendi aralarında konuşmaya devam etiler.

Mercurio ortalığın biraz sakinleşip yeniden sessizliğin hâkim olmasını bekledi. Az sonra tansiyonu yüksek bir sessizlik başladı. Sonra güvensiz adımlarla topallayarak Benedetta'nın oturduğu kürsünün yanına geldi ve ilk basamağı çıktı.

"Ona neden fahişe dediğinizi net bir şekilde açıklar mısınız?"

Benedetta yardım isteyen gözlerle Aziz'e baktı.

"Sizin sahip olmak istediğiniz bir adam onu sevdiği için mi?"

Kalabalığın içinden şaşkınlık sesleri yükselmeye başladı.

"Bunu sana o mu söyledi, peder?" diye bağırdı Benedetta öfkeden gözü dönmüş bir halde. "Saçmalık! O cadı kıçını kurtarmaya çalışıyor..."

Patrik hemen araya girdi.

"Sözlerinize dikkat edin, genç hanım!"

Benedetta'nın yüzü kıpkırmızı olmuş, kendisi de kontrolden çıkmıştı.

Mercurio, Giuditta'ya baktı ve belli belirsiz bir işaret yaptı.

Bunun üzerine Giuditta, Benedetta'ya dönüp, "Mercurio bana her şeyi anlattı," dedi. "Lanterna Rossa Hanı'nda nasıl histerik bir şekilde onun yanında soyunduğunu..."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun, adi fahişe!"

"Sessizlik! Sessizlik!" diye bağırarak elindeki zili çaldı kapıda duran görevli.

"Birkaç gün önce onun ağladığını sanarak saçlarını nasıl büyük bir aşkla okşadığını anlattı. Oysa o an Mercurio seninle dalga geçiyordu. Bana her şeyi anlattı. Sen onun saçlarıyla oynayıp kendinden geçerken nasıl eğlendiğini..."

"Kes sesini, orospu!"

Patrik daha fazla dayanamadı.

"Şu iki kadını susturun!" diye bağırdı.

"Parmağını şaklattığı an onun koynuna girmeye hazır olduğunu söyledi..."

"Geber! Senin öldüğünü görmek istiyorum! Diri diri yanarak geber!"

"Sessizlik!"

"Bana sadece yalan söylediğini anlattı! Önemli bir adamın gözdesi olduğunu söylüyormuşsun, oysa onun onlarca hizmetçisinden birisin!"

Giuditta meydan okurcasına güldü.

"Orospu! Lanet olası orospunun tekisin!"

Benedetta kürsüden inip Giuditta'ya saldırmaya yeltendi ama Mercurio ve Aziz ona engel oldu. Genç kız boyun damarları şişmiş bir halde bağırmaya devam etti.

"Ben Prens Contarini'nin âşığıyım... Bana nasıl davrandığını öğrendiği an seni hapislerde çürütecek, pis fahişe!"

Aziz, Benedetta'nın suratına bir tokat attı ve omuzlarından tutup sarstı.

"Kes sesini, ahlaksız kadın!"

Benedetta az önce yaptığının hâlâ farkında olmadan şaşkınlıkla Aziz'e baktı.

Mercurio bir adım geri gitti ve Giuditta'ya yeniden belli belirsiz bir göz işareti yaptı.

Isacco ağzı bir karış açık halde Lanzafame'ye bakıyor, salondan çıt çıkmıyordu.

Mercurio, Patrik'e döndü.

"Umarım yanlış bir şey yapmamışımdır, patrik hazretleri. Ben... Ben sadece..."

Patrik damarlarında dolaşan öfkeyi gizlemeye çalışarak, "Siz sadece görevinizi yaptınız, Peder Venceslao," dedi. "Ancak bu kadın gerçekten çok büyük bir yanlış yaptı..."

Kalabalık yeniden mırıldanmaya başladı.

Patrik titreyen parmağını Benedetta'ya doğru uzattı.

"Torunum Rinaldo'ya ve dolayısıyla ailemizin şerefli ismine iftira attı. Yarın burada, bu salonda torunum Prens Rinaldo Contarini'yle yüzleştirilecek."

Kalabalık arasından sesler yükselmeye başladı.

Peder Venceslao o her zamanki masum ve patavatsız haliyle gözlerini kırpıştırdı.

"Ben pek iyi anlayamadım, Patrik. Şimdi siz... Yani söylemek istediğiniz şey, bu kadın yalan mı söylüyor?"

Benedetta yerin ayaklarının altından kaydığını hissetti.

"Mahkeme bugünlük bitmiştir," dedi Patrik kaba bir şekilde. "Oturuma yarın devam edilecek."

Ayağa kalktı ve öfkeden dizlerinin titrediğini belli etmemeye çalışarak, peşindeki din görevlileriyle birlikte Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi'nin büyük salonundan çıktı.

Ancak halk onun salonu terk edişini fark etmemişti bile. Bütün gözler Peder Venceslao'nun üzerindeydi.

Ama kataraktlı gözleriyle bir anda mahkemenin seyrini değiştiren bu adama bakanların arasında ona en çok hayranlık duyan, kendisini belli etmemeye çalışarak uzak bir kenarda duran ve dayanılmaz sıcağa rağmen başındaki kapüşonu gözlerinin üzerine kadar çekmiş biriydi. Peder Venceslao'yu dikkatli gözlerle izlerken bir yandan da boynundaki para şeklindeki koyu renk yara iziyle canını yakarcasına oynayan garip biri...

88

Ertesi günün erken saatlerinde Venedik halkı Santi Cosma ve Damiano Kanonik Kilisesi'nin büyük salonunu doldurmaya başlamıştı. Davanın ilginç bir şekilde yön değiştirdiği haberi olayla daha çok insanın ilgilenmesine neden olmuştu. Herkes bir gün önce ilan edilen dava içindeki davayı merak ediyordu.

Her gün olduğu gibi o gün de Shimon halkın arasındaydı. Ancak davayı onlardan farklı bir ilgiyle izliyordu.

Yaşlı denizcinin kulübesini gözetlediği ilk gece Shimon ocakta kaynayan şeyin sıcak bir yemek olduğunu sanmıştı. Ancak ertesi sabah tan vakti kulübeye tekrar göz atınca Mercurio'nun kazandan yapışkan bir lapa alıp yüzüne, burnuna ve boynuna sürdüğünü görmüştü. Sonra da ağzı bir karış açık halde çocuğun kılık değiştirmesini izlemişti: tepesi tıraş edilmiş peruk, şişman görünmek için bedene sıkıştırılan dolgu malzemesi, yürüyüşünü daha zahmetli ve topallar gibi göstermek için dize bağlanan tahta parçası, kırmızı ve kahverengi lekeleri daha da öne çıkarmak için kullanılan renklendiriciler, daha yaşlı ve bozuk gözükmeleri için dişlere sürülen ince bal mumu ve en nihayetinde her sabah yıkayıp kestiği balık bağırsağından yapılan sahte katarakt lekeleri.

Shimon şaşırmış ve çok da etkilenmişti. Fark ettiği bir başka şeyse –her ne kadar tek gözlü odada başka alternatifi olmasa da– Mercurio kılık değiştirirken ihtiyarın da yanında olmasıydı. Demek ki çocuk planını ihtiyarın da bilmesinde bir sakınca görmüyordu.

O sabah da artık günlerdir her sabah yaptığı gibi Peder Venceslao'yu Olmolu Zuan'ın kulübesinden mahkemenin yapıldığı kiliseye kadar takip etmişti. Mercurio'ya garip bir şekilde saygı duyuyor ve onu öldürüp intikamını alma anını ve zevkini sürekli erteliyordu. Mercurio, engizisyon mahkemesine kafa tutuyordu, oysa henüz sadece bir çocuktu.

Shimon her zamanki gibi kendisini belli etmeden tüm mahkemeyi izleyebileceği kuytu bir köşe bulup kolonlardan birinin arkasına gizlendi. Bir süre sonra bu komedinin başta Venedik Patriği olmak üzere tüm oyuncularının gireceği kapıya gözlerini dikti. Ancak kısa bir süre sonra arkasında bazı hareketlilikler hissederek dönüp bakmak zorunda kaldı.

Bir grup dükalık muhafızı birkaç saraylı kadına yol açmak için halkı itip kakarak ilerliyordu. En önde sevimsiz, sert ifadeli, hayatından memnun değilmiş gibi asık yüzlü yaşlı bir kadın yürüyor, diğer genç soylu kadınlar da onu izliyordu. Hepsi halka tepeden bakan bir ifade taşıyor ve onlarla bu kadar iç içe oldukları için duydukları rahatsızlığı gizlemeye gerek bile duymuyordu.

Muhafızlar ilk iki sırada oturanları pek de kibar olmayan hareketlerle kaldırdılar. İnsanlar homurdanarak sıraları boşalttı. Sonra soylu kadınlar ilk sıraya oturtuldu. İkinci sıraya da onları kendi halkından korumak için görevlendirilmiş muhafızlar yerleşti.

O sırada mübaşir ve kâtip aynı anda kilisenin iki çanını çalmaya başladı.

Kalabalık sustu. Shimon önüne döndü ve Patrik de büyük salonun yan kapısından giriş yaptı. Ardından onun yanında oturan Venedikli asilzade, din adamlarından oluşan küçük bir grup, sorgucu rahip ve Peder Venceslao kılığındaki Mercurio içeri girdi.

Giuditta çoktan kafesine konulmuştu. Diğer günlerin aksine o gün, kapatıldığı kafesi artık kabullenmiş bir Uzak Doğu hayvanı gibi oldukça sakindi.

Shimon kısa bir süre sonra o çok hoşlandığı kızıl saçlı kızın iki muhafız arasında salona girdiğini gördü. Dünkü olayın utancından kimseyle göz göze gelmemeye çalışarak başını önüne eğmişti. Üzerinde buruşuk kırışık basit bir elbise vardı. Çözülmüş saçlarına ne mücevher ne de inci taneleri takılıydı. Shimon kızı böyle zayıf ve yenilmiş görünce içinde ona sahip olmak için daha güçlü bir istek doğdu. Şu an her zamankinden daha çekiciydi.

Dönüp Mercurio'ya baktı. Genç kızı bu hale düşüren oydu. Çete dağılmakla kalmamış, bir de aralarında savaş çıkmıştı. Bunun da nedeni cadılıkla suçlanan Yahudi kızdı. Her iki genç kadın da Mercurio'yu istiyordu.

Ama ikisi de çocuğa sahip olamayacaktı çünkü Mercurio onundu ve birkaç saatlik ömrü kalmıştı. Bunu düşününce keyifle gülümsedi.

Patrik yerine yerleştikten sonra kollarını açıp kalabalığa baktı.

"Venedik halkı, bugün bir yanıltmacayı ortaya dökmek, yalan bir tanıklığı tespit etmek, bir oyunu gün ışığına çıkarmak, bir iftirayı temizlemek gibi tatsız bir görevimiz var." Yüzüksüz işaret parmağını Benedetta'ya doğru salladı. "Ancak size hatırlatmak isterim ki geçersiz sayılacak bu tanıklıktan başka kutsal mahkememizde kayda değer on kadar tanıklık daha dinlediniz." İnsanların yüzlerine tek tek bakmaya çalıştı. "Bugün Giuditta Negroponte'nin suçsuzluğunu değil, Benedetta Querini'nin suçunu tartışacağız."

İnsanlar aralarında mırıldanmaya başladılar.

Mercurio kalabalığa bakınca davanın gidişine sert bir darbe indirmiş olduğunu tahmin etti. Patrik'in az önce sözünü ettiği diğer tanıklar halkın üzerinde pek etkili olmamıştı. Onların anlattıkları fazla abartılı, kötü ezberlenmiş ve birçoğu da saf ve beceriksiz Peder Venceslao kimliğiyle Mercurio tarafından gülünç hale getirilmiş olaylardı. Patrik'in niyeti belliydi. Davayı kilise lehine çevirmek istiyordu ama bundan daha önemli olan şey de kendi ailesinin temiz adına leke sürülmemesiydi.

Önceki gece Giustiniani'yle kısa bir konuşma yapma fırsatı bulabilmişti. Asilzade, Patrik'in çok öfkelendiğini ve torununu Benedetta'nın tanıklığını geri alması için zorladığım anlatmıştı. Mercurio, Benedetta'mn Rinaldo Contârini'nin âşığı olduğunu tüm Venedik'in bildiğini söyleyince Giustiniani gülümsemişti.

"Gerçek dediğin şeyin en ufak bir önemi yoktur, delikanlı. Geçerli olan şey insanların söyledikleridir, gördükleri değil. Roma'da henüz on beş yaşındayken kardinal ya da piskopos olarak atanan soylu çocukları var çünkü gün gelince papa olacaklar. Ve o gençlere, tıpkı papalardaki gibi, bir sürü sevgilileri ya da sapıklıkları olup olmadığı sorulmaz. Öğretilen tek şey sorulan ve söyleneni reddetmeleridir. Her şey bunun üzerine kurulmuştur. Unutma ki yaşadığımız dünyada gerçek, güçlülerin yazdıklarıdır, kendiliğinden gelişen olaylar değil."

Mercurio, Peder Venceslao'nun o kendine güvensiz ve topallayan yürüyüşüyle Giuditta'nın kafesine yaklaştı.

"Uzak dur, peder," diye homurdandı Lanzafame hemen.

"Hayır, hayır, bırakın," dedi Giuditta telaş içinde. "Hoşuma gi..." Sonra hemen susup toparlandı. "Rahatsız etmiyor."

Lanzafame yüzünde şaşkın bir ifadeyle Giuditta'ya baktı.

Bu arada mübaşir, Prens'in geldiğini haber verdi.

"Prens Rinaldo Contarini, mahkeme salonuna girmek üzeredir."

"Sakın düşüncesizce davranma," dedi Mercurio zor duyulur bir sesle Giuditta'ya.

Giuditta kafesin parmaklıklarına dayandı ve derin bir nefes aldı.

"Kokunu duymak ne güzel."

"Kes şunu..."

Salonda bulunanlarla birlikte Benedetta da kapıya doğru dönüp baktı.

Prens, her zamanki gibi bembeyaz pahalı kıyafetler içinde ve yanında iki valesiyle birlikte yengeç yürüyüşüyle salona girdi.

Kalabalık, Prens'in sakat ve biçimsiz görüntüsüyle ilgili konuşmaya başladı.

"Saygısızlığa ve aşırılığa asla izin vermeyeceğim!" dedi Patrik otoriter bir sesle.

İnsanlar Patrik'in ne demek istediğini anlamışlardı çünkü salondaki tüm muhafızlar ve askerler ellerini silahlarının kabzasına götürmüştü.

"Bu duruşmayı ben yöneteceğim çünkü Peder Amadeo cadılıkla ilgili açılan diğer davaya yoğunlaşmak zorundadır."

Torununun kendisi için getirilen koltuğa oturmasını bekledi.

Prens salonda bulunanları görmeden soylu ama dalgın bir şekilde önüne bakıyordu.

Benedetta, hayatında ilk kez birine karşı şefkat hissetti çünkü âşığının ilk kez korktuğunu görüyor ve anlıyordu. Prens, Patrik'ten korkuyordu.

Patrik sözlerine başladı.

"Prens Contarini, bu kadın, adı Benedetta Querini olan bu kadın dün bize sizin sevgiliniz olduğunu söyledi. Bu doğru mudur?"

Hilkat garibesi prens, Benedetta'ya doğru döndü ama genç kızla göz göze gelmemeye özen gösteriyordu. Derin bir nefes aldı ve o itici sesiyle, "Hayır, patrik hazretleri," dedi.

"Ah, zavallı kız," diye mırıldandı Giuditta alçak sesle. "Onun için çok üzülüyorum."

Mercurio şaşırmıştı. Giuditta'ya baktı. Gerçekten de genç kızın gözlerinde –belki de olması gerektiği gibi– nefretten eser yoktu. Sonra Benedetta'ya baktı ve bir kez daha şaşkınlığa düştü. Kendisi de şu an genç kıza karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Benedetta'yı şimdi başı önüne eğik, zor bir durumda görünce Mercurio da ona acıdığını hissetti. Yaptığı ya da yapmak istediği tüm kötülük geri tepmiş, gelip kendisini bulmuştu. Mercurio genç kızın neler yaptığını bilmiyordu ama şu an birdenbire ve kendisinden beklemediği bir şekilde Benedetta'nın bu dertlerinden kurtulmasını diledi.

"Peki bu kadının herhangi bir şekilde sizinle ilgisi olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye devam etti Patrik.

Prens'in yüzü kıpkırmızı oldu. Sinirli bir ifadeyle gülümsemeye çalıştı.

Mercurio, Giustiniani'nin sözünü kendi kendine tekrarladı.

"Gerçeği güçlüler yazar."

"Ne dedin?"

Mercurio, Giuditta'nın kafesine iyice yaklaştı ve ön sırada oturan saraylı kadınları işaret etti.

"Şunlara bak. Hepsi kendi soylarının asaletini korumaya mahkûm edilmiş. Biz ayaktakımı onları kirletiyoruz, üzerine bastıkları çamur ya da bok gibiyiz."

"Şimdi Yahudilerin her gün neler hissettiğini anlıyorsun," diye fısıldadı Giuditta.

"Evet, Prens?" dedi Patrik. "Sizi bekliyoruz."

Din adamının sesinde en ufak bir yumuşama olmamıştı.

Contarini aniden dönüp Benedetta'ya baktı. Bu kez göz göze geldiler.

Benedetta genç adamın korktuğunu görebiliyordu. Nazik bir şekilde âşığına gülümsedi. Bu gülümsemeyle Prens'i kendi yanına çekeceğini umuyordu ama o gülüş Benedetta'yı mahkûm etti.

Prens kendini daha çok aşağılanmış hissetti. Elbisesinin yakası boğazını sıkmaya başlamıştı. Histerik bir şekilde bağırmaya başladı.

"Böyle bir karmaşanın içine girmemiş olsaydı onu hatırlamakta bile güçlük çekerdim. Saraydaki hizmetkârlardan biri... Onlarca hizmetkârdan biri."

Dönüp yeniden Benedetta'ya baktı. Kızın yüzündeki gülümseme silinmişti. Ne kadar güzeldi. Ölmüş kız kardeşi gibi sevişebilen tek kızdı. Çok güzeldi. Yatak odasına hazırlattığı altarın üzerinde kendisini

onun kadar tahrik eden başka bir kız daha olmamıştı. Kim bilir, belki de onun gibisini bulmak hiç kolay olmayacaktı.

"Benim için bir şey ifade etmeyen hizmetkârlardan biri..." diyerek yalan söyledi.

"Peki nasıl olup da böyle bir şeyi iddia etme cesaretinde bulundu?" diye sordu Patrik.

"Bilmiyorum!" diye bağırdı Prens sinirli hareketlerle.

Patrik gözünü kırpmadan torununa bakıyordu.

"Delinin biri... Tüm tanıdıklarımı sağlıksız fantezileriyle rahatsız etti... Eğer gerek görürseniz," dedi ilk sırada oturan soylu kadınları işaret ederek. "Benim sözlerimi doğrulamak için geldiler."

Benedetta kendi adına Giuditta'nın elbiselerinden satın aldırmak isteyen yaşlı kadını hemen tanıdı. Kadın Benedetta'nın bakışlarına soğuk ve düşmanca bir bakışla cevap verdi. Hepsi bir olmuş, Benedetta'yı ateşe atmaya uğraşıyordu ve genç kız artık hiç çıkış yolu olmadığını anlamıştı.

O sırada muhafızlar Büyücü Reina'yı getirdiler. Kadının elleri bağlıydı. Saçı başı darmadağınık, yüzü kireç gibiydi. Belli ki dövülmüş ya da işkence görmüştü.

Mercurio, Benedetta'ya baktı. Kadının içeriye girmesiyle Benedetta'nın yüzü de kireç gibi olmuştu.

"Kim bu?" diye fısıldadı Mercurio, Giuditta'ya doğru eğilip.

"Bilmiyorum."

Benedetta, Büyücü Reina'ya neler söyleteceklerini düşündü. İki kadının gözleri buluştu.

İlk karşılaştıkları zaman Reina ona, "Kötülük sahibinindir ve er ya da geç ona geri döner," demişti. O zaman Benedetta'yı uyarmıştı aslında ama genç kız bu uyarıyı anlamamıştı. "Bu kez de bana değil, sahibine dönsün," diye eklemişti büyücü kadın. Benedetta acı acı gülümsedi. Bu kez kötülük her ikisine birden dönmüştü. Aniden içinden gelen bir dürtüyle, hiç düşünüp taşınmadan yanındaki muhafızın elinden kurtuldu ve Prens'in yanına koşup adamın ayaklarına kapandı.

"Prensim," diye ağlamaya başladı. "Affedin! Ben kötü bir şey yapmak istememiştim... Sadece size yakın olmayı hayal ettim... Sizin olmayı istedim... Prensim, size yalvarırım, sadece affınızı istiyorum." Prens'in gözlerine baktı ve son kartını oynadı. "Başkaları beni zerre kadar ilgilendirmiyor, prensim..." Alelacele Patrik'e bir göz attı ve Prens'in bu bakışı

gördüğünden emin olunca, "Benim için sizin affınız çok önemli," diye devam etti. "Diğerlerinin beni affedip affetmemesi umurumda değil."

"Bravo," diye mırıldandı Mercurio.

"Muhafızlar!" diye bağırdı Patrik.

Benedetta, iki muhafız kollarından tutup ite kaka onu dışarı çıkarırken Prens'le göz göze geldi ve o an kazandığını anladı.

"Patrik hazretleri," dedi Prens. "Ne yazık ki bu kadının bana olan tutkusu onu çılgına çevirmiş. Evet, yalan söyledi. Olmadığı biriymiş gibi davrandı, bu da doğru. Benim ve ailemin itibarına çamur atmaya kalkıştı..." Ayağa kalktı. Her zamanki çarpık yürüyüşüyle birkaç adım atıp kollarını iki yana açtı. "Ancak sizden hoşgörülü olmanızı bekliyorum. Ben kendi adıma ondan davacı olmak istemiyorum ve sizin de en az benim kadar yüce gönüllülük göstereceğinizi umuyorum. İşine son vermek ve saraydan uzaklaştırmak bence yeterince büyük bir ceza onun için."

Patrik yumruklarını sıktı. Torunu elini güçlendirmek istiyordu ama onun teslim olmaya hiç niyeti yoktu.

"Asla kabul etmeyecek..." diye mırıldandı Giuditta.

Mercurio dönüp Giuditta'ya baktı ve kızın gözlerindeki acıyı gördü; Giuditta bu kız için gerçekten üzülüyordu.

Kafesin yanından uzaklaşıp yüksek sesle, "Ne kadar soylu bir davranış!" diye bağırdı. Sonra Peder Venceslao karakterine yakıştırdığı yürümesiyle halka döndü. "Evet, çok soylu bir davranış çünkü bir asilzade..." Bu kez dönüp Patrik'i işaret etti. "...Her zaman bir asilzadedir."

Salondakilerin bakışları Patrik'e çevrildi.

Giuditta ise gururla Mercurio'ya bakıyordu.

Venedik din camiasının lideri isteksizce konuşmaya başladı.

"Elbette... Kilise ve Venedik yüce merhametini kim için isterse kullanabilir." Önce torununa, sonra Peder Venceslao'ya ve son olarak da Benedetta'ya baktı. "Elbette..." dedi öfkeden titreyen sesiyle. Saraylı kadınlara baktı; kendi sosyal sınıflarını korumak için ona karşı tanıklık etmeye hazırdılar. Büyücü Reina ise gücün ve gördüğü şiddetin etkisiyle aynı şeyi yapmaya hazırdı. Hiddetini gizlemeye çalışarak başını salladı. Tüm gece boyunca en ince detayına kadar planladığı şeyin artık bir anlamı kalmamıştı.

Giustiniani ise gözlerini bir an olsun Mercurio'dan ayırmamıştı. Gittikçe daha çok hoşlanmaya başladığı bu çocuk onu sürekli şaşırtı-

yordu. İntikamını almak elindeydi, isteseydi Benedetta'yı bir paçavra gibi zindanlara attırabilirdi. Oysa şu an genç kızın hayatını kurtarmakla meşguldü. Evet, bu çocuk kendisini çok şaşırtıyordu ve ona yardımcı olmaya değerdi. Patrik'in kulağına eğildi ve olabildiğince alçak bir sesle, "Siz tam bir şeytansınız," dedi. "Kilise bu olaydan başı dik bir şekilde çıktı ve aileniz de yüce gönüllülüğüyle tarihe geçti. Sizi ve torununuzu kutlarım. Çok başarılı bir plandı. Tebrikler."

Patrik döndü. Giustiniani gerçekten de tüm bunları onun planının bir parçası mı sanıyordu? Durum aniden gözüne olduğu gibi farklı göründü; avantajlı yönde tabii ki. Ayağa kalktı.

"Yüce gönüllülük bir erdemse eğer, özgürsünüz hanımefendi."

Halka baktı ve emir kabul etmeleri gereken cümlesini söylemeden önce bir süre bekledi.

"Şu andan sonra size kim iş verir bilemiyorum ama..." Cümlesini herkesin ne dediğini anlaması için bilhassa yarım bıraktı ve sözlerine yeniden başlamadan önce salondaki insanlara göz gezdirdi.

"Beraat ettiniz. Prens'in ve tüm Contarini ailesinin bağışlayıcı merhametlerine teşekkür edin."

Benedetta damarlarında yeni bir hayatın akmaya başladığını hissetti. Patrik'in önünde saygıyla eğildi. İki muhafızın arasında salondan çıkarılırken Peder Venceslao'yla göz göze geldi ve alçak sesle, "Bunu neden yaptınız?" diye sordu. Onu boğazına kadar çamura sokan bir adamın son anda neden çekip çıkardığını anlayamıyordu.

Dominikan zor gören gözleriyle Benedetta'ya baktı ama cevap vermedi. Sonra Giuditta'ya döndü. Genç kız belli belirsiz bir gülümsemeyle ona bakıyordu.

Muhafızlar Benedetta'yı iterek dışarı çıkardılar.

Mercurio genç kızın arkasından baktı. Artık onun cazibesine kapılmadığını hissetti; özgürdü.

Bu arada kilise çanları yeniden çalmaya başladı.

"Yarın son konuşmalar yapılacaktır," diye haber verdi mübaşir.

"Yarın adalet yerini bulacak, Venedik," dedi hâlâ ayakta duran Patrik. Sonra kollarını açtı ve salonda bulunanları takdis etti.

Halk ne olduğunu pek anlamamış gibiydi. Sanki olay yarım kalmıştı ve kimse hoşnut mu kaldığını yoksa hayal kırıklığına mı uğradığını bilmiyordu.

Aziz, insanların bu kararsızlığını anlamış ve tansiyonu tekrar yükseltmenin tam zamanı olduğuna karar vermişti.

"Patrik hazretleri," diye seslendi yüksek sesle. "Sadece bu kadına konuşması için izin verin. Bunun için burada."

Sonra âdeta koşar adım Reina'nın yanına gitti ve sinirli bir şekilde gülümseyerek, daha doğrusu dişlerini göstererek Patrik'e baktı. Kısa bir süre kararsızlık yaşayan Patrik, Aziz'e başıyla devam etmesini işaret etti. Bunu gören Aziz büyücü kadını kolundan tutup yerinden kaldırdı. Sonra mahkeme salonunun ortasına götürüp elleri bağlı kadının ne kadar biçare, ne kadar güçsüz olduğunu halkın görmesini sağladı.

"Konuş hadi!"

Büyücü Reina itaatkâr bir şekilde ağzını açtı. Neler söylemesi gerektiğini, ondan neler beklendiğini önceki gece kızgın demirlerle öğrenmişti.

"Benedetta Querini bir gün bana geldi... Şey için... Giuditta Negroponte için zehir hazırlamamı istedi..."

Salonda aniden ses kesildi. Birkaç yaşlı kadın istavroz çıkardı.

"Ona... böyle şeyler yapmadığımı... söyledim. Ama o... delirmiş gibiydi. Bir daha geldi... Bir daha... Bir daha. Hepten takıntılıydı."

"Peki bu durumda siz ne düşündünüz?

"Ben... Aklıma ilk gelen şey... gerçekten de büyülenmiş olmasıydı."

Aziz şaşırmış gibi yaptı.

"Büyülenmek mi? Nasıl?"

"Çünkü zehir takıntısı sadece o Yahudi kızın elbiselerini giydiği zaman başlıyordu."

Bu arada Reina, Giuditta'yı işaret etmişti.

Kalabalık arasında fısıldaşmalar başladı.

Mercurio da endişeyle dönüp Giuditta'ya baktı.

"Yarın bir cadının günahkâr eti ateşe verilecek!" diye bağırdı Aziz.

Kalabalık birden canlandı. Gösteri yeniden başlıyordu. Ölümün soğukluğu yeniden büyük salonu sarmıştı.

Shimon topallayarak salondan çıkan Mercurio'yu izlerken gülümsedi. Kim bilir belki yarın bu coşkulu kalabalığı başka bir sürpriz daha bekliyordu.

Belki de cadı kızın yanında yakılacak başka bir ceset daha olacaktı.

89

O akşam misafirhanenin havası hem heyecan hem de endişe doluydu.

Isacco sürekli, "Yarın..." diyor, arkasından da ekleyecek başka bir şey bulamıyordu. Ama gözlerindeki umut ışığı hâlâ canlıydı.

"Giuditta nasıl?" diye sordu Mercurio, Lanzafame'ye. "Bugünkü olayı nasıl karşıladı?"

"Gayet iyi," dedi Komutan. "Sana selamlarını gönderdi. Umutlu. Tutuklandıktan sonra onu ilk kez bu kadar umutlu görüyorum. Savunucu denen geri zekâlının onu ziyaret ettiği günden beri böyle... Giuditta'dan din değiştirmesini istedi, kendi kulaklarımla duydum... Sonra da suratına tokat atıp dudağını kanattı..."

"Ancak çok da ölümcül bir saldırıyı bertaraf etti, şu adi fahişenin yaptığı hani..." dedi Isacco ve birden ağzını kapatıp misafirhanedeki kadınlara baktı.

"Özür dilerim."

Hükümet, Isacco'ya bakıp o seksi sesiyle güldü.

Kardinal de güldü.

"Onlar gerçek fahişeler..." dedi.

Bunu duyan diğer kadınlar da güldüler.

"Ama sonra da kızın hayatını kurtardı," dedi Lanzafame ciddi bir ifadeyle. "Ve o Aziz denen azgın herifin son şovunu yapmasına izin verdi. Ona güvenmiyorum..."

"Koca bir budala mı yoksa cin gibi bir tilki mi anlayamıyorum," dedi Isacco.

"Peder Amadeo'nun son hamlesi beklenmiyordu," dedi Mercurio. "O kadının kim olduğunu bilmiyordu..."

Lanzafame yumruğunu sıktı.

"Herhangi biri olabilirdi. Kadını gördün mü? İyice tartaklanmış, belki de işkence görmüştü. Prens Contarini'nin Adonis olduğunu bile söyletebilirlerdi."

"Doğruyu söylemek gerekirse diğer tanıklıkların pek bir geçerli yanı yoktu," dedi Isacco sert bir ifadeyle. "Ama şimdi halk kendi kafasınca düşünüp taşınmaya başladı."

"Öyleyse şimdi endişelenmeliyiz," dedi Mercurio şaka yollu.

Anna gülmeye başladı.

"Peki ya şimdi? Gitmek zorunda mısın?"

"Evet..."

"Gemi ne âlemde?"

Mercurio, Isacco'yu işaret etti.

"Yunan armatör Karisteas sayesinde gayet iyi durumda... Yarın yelkenler takılacak ve gemi denize inmeye hazır olacak."

Anna, Isacco'ya baktı.

"Sakalsız çok komik görünüyorsunuz."

Isacco gülümsedi.

"O insanlar... Tersanede çalışanlar demek istiyorum... İnanılmaz insanlar." Lanzafame'ye döndü. "*Kafalatçı*ların kim olduğunu biliyor muydunuz, Komutan?"

Mercurio güldü.

"Kalafatçı."

Lanzafame de güldü.

"Aynı şey işte. Bana bilmişlik taslama, delikanlı," diye homurdandı Isacco. Sonra yeniden Lanzafame'ye dönüp, "Her neyse... Kim olduklarını biliyor musunuz?" diyerek sorusunu yineledi.

Anna, Mercurio'nun kulağına eğilip fısıldadı.

"Zavallı adamı yeniden hayata döndürdün. Hastalanacağını sanıyordum ama bu gemi hikâyesi onu canlandırdı. Tonio ve Berto, İşçibaşı Tagliafico'ya da emirler yağdırdığını anlattı. Dediklerine göre gerçek bir armatör gibiymiş."

Mercurio gülümsedi.

"Öyle... İyi bir doktor olmak için iyi ezber yapabilmek lazım."

Anna kolunu Mercurio'nun omzuna doladı ve birlikte misafirhaneden çıktılar. Yalnız kaldıkları an Anna durdu.

"Gerçekten de bu kadar aptal olabileceğimi düşünüyor musun?"

"Ne demek istiyorsun?"

Anna dönüp misafirhaneye bir göz attı. Isacco hâlâ heyecanlı bir şekilde Lanzafame'ye gemiden söz ediyordu.

"Hiçbir doktorda böyle uyanık gözler yoktur. Gördüğüm kadarıyla her ikiniz de rolünüzü güzel oynuyorsunuz. Sanırım ikiniz de aynı türdensiniz..."

Mercurio şaşırmış gibi Anna'ya baktı.

"Öyle mi diyorsun?"

Anna, Mercurio'ya gülümsedi ve saçlarını okşadı.

"Masal uydurmakta üstüne yok."

Mercurio güldü.

Anna yıldızlı gökyüzüne baktı. Ağustos böcekleri monoton şarkılarını tekrarlayıp duruyordu. "Her şey yolunda gidecek," dedi birden ciddileşerek.

Mercurio cevap vermedi.

"Korkuyor musun?"

"Giuditta için, evet."

"Korkman için kötü giden bir şey yok. Ama ben senin yerinde olsaydım... heyecandan ölürdüm."

"Ben de zaten ölmek üzereyim."

Anna, Mercurio'nun ellerini tuttu.

"Sen çok özel bir çocuksun, bunu sakın unutma! Özel insanların başına da sadece özel olaylar gelir. Göreceksin, her şey yolunda gidecek."

"Böyle düşündüğün için mi yoksa böyle olmasını dilediğin için mi bunları söylüyorsun?"

Anna her zaman sımsıcak bakan iri gözlerini Mercurio'ya çevirdi.

"Her şey yolunda gidecek."

"Eğer kaçmayı başarabilirsek... Bizimle gelecek misin?"

"Eğer diye bir şey yok. Kaçmayı başaracaksınız."

"Soruma cevap vermedin."

Anna başını önüne eğdi. Sonra tekrar kaldırıp Mercurio'ya baktı ve başını yavaşça sallayarak, "Hayır..." dedi.

"Ama sen... Sen benim..." Mercurio cümlesini bitiremedi.

Anna, Mercurio'nun yüzünü okşadı.

"Evet, senin annenim," dedi gururla. "Ve bana verdiğin bu mutluluk için ömrüm boyunca sana dua edeceğim."

"Öyleyse..."

"Öyleyse her zaman senin annen olarak kalacağım. Her zaman."

"Ama..."

Anna eliyle Mercurio'nun ağzını kapadı.

"Her zaman senin annen olarak kalacağım ve hep burada olacağım, senin için. Öldüğüm zaman bile senin annen olmaya devam edeceğim." Bir elini Mercurio'nun kalbinin üzerine koydu. "Ve sonsuza dek burada olacağım."

Mercurio başını çevirdi.

Anna delikanlının yüzünü ellerinin arasına aldı ve kendisine doğru çevirdi.

"Dinle beni... Benim dünyam burası. Kendimi dünyanın başka hiçbir yerine ait hissedemiyorum."

Mercurio yeniden başını çevirmeye çalıştı. Ama Anna buna izin vermedi.

"Bana bak..."

Mercurio, Anna'nın yaşlarla dolu gözlerine baktı.

"Yavru kuş uçmayı öğrendiği zaman yuvasını terk eder. Nedenini bilmez ama yine de gitmesi gerektiğini hisseder." O her zamanki sıcacık sesi titremeye, gözleri sevgi ve şefkatle dolu dolu olmaya başladı. "Sen buraya geldiğin zaman uçmayı çoktan öğrenmiştin. Ama hiçbir zaman bir yuvan olmamıştı..."

Mercurio ağlamak üzere olduğunu hissediyordu.

"Ama artık yuvanın neresi olduğunu biliyorsun. Yüreğindeki o boşluğu doldurdun ve hiç kimse bunu yerinden söküp atamayacak." Yeniden delikanlının göğsüne dokundu. "Çünkü burada, içinde..."

Mercurio yeniden başını çevirmeye kalkıştı ancak bu kez Anna ona engel olmadı.

"Hadi, sıkma kendini... İçinden ağlamak geliyorsa ağla... Bana bak lütfen... İstiyorsan ağla. Ne yazık ki annen çok kudretli bir kadın değil, elbette bunun için ağlanır."

Mercurio güldü ve gülerken gözleri yaş içinde kaldı.

"Giuditta ve sen... Önünüzde koca bir hayat var... Çekinmeden alın, o hayat sizin." Mercurio'yu omuzlarından tuttu. "Bunu hak ettin, evlat. Beni anlıyor musun?"

Mercurio yavaşça başını salladı.

"Senin de söylemeni istiyorum."

"Neyi?"

"Eşeklik etme. Senin de hak ettiğini söylemeni istiyorum."

"Hak... ettim."

"Soru soruyor gibisin. Sanki izin alıyorsun. Şunu doğru dürüst söyle."

Mercurio'nun gözlerinden akan yaşlar yanaklarını ıslatıyordu.

"Söyle haydi."

"Bu hayatı hak ettim."

"Daha güçlü!"

"Hak ettim, lanet olası!"

Anna gülmeye başladı ve Mercurio'ya sımsıkı sarıldı.

"Evet, işte böyle güzel oğlum... İşte böyle." Mercurio'nun saçlarını okşadı, sonra yanaklarını sildi. "Ben her zaman burada olacağım. Bundan en ufak bir şüphen olmasın. Her zaman buradayım... Senin için."

"Her zaman," diye mırıldandı Mercurio.

"Evet, her zaman."

Bir süre konuşmadılar.

Sonra Anna, Mercurio'yu kendisine çekti ve ona sımsıkı sarıldı.

"Sarıl bana."

Mercurio kadına sımsıkı sarıldı.

"Ağlamama engel olamıyorum," dedi burnunu çekerek.

"Tanrı'ya şükür, hayatım... Tanrı'ya şükür." Önce omuzlarını, sonra da saçlarını okşadı. "Henüz bir çocuk olduğunu sakın unutma." Mercurio'dan biraz uzaklaştı ve onu çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru çevirdi. "Bana söz verir misin?"

Mercurio başını salladı ve burnunu çekti.

Anna güldü ve elbisesinin koluyla Mercurio'nun burnunu sildi.

"İğrenç bir şey!"

"Bence iğrenç değil... Sen benim kanımdansın. Sümüklerin de benim sümüklerimden..."

Mercurio güldü ama yine burnunu çekmeye devam etti.

"Ama artık uzatma! İyice abartıyorsun."

Her ikisi de güldü.

"Ne kadar güzelsin, canım evladım."

Anna, Mercurio'nun elini tuttu ve birlikte eve doğru yürüdüler. Anna eşikte durup içeriye seslendi:

"Tonio! Berto! Yemeğiniz bitti mi?

Tonio dolu ağzıyla ayağa fırladı.

"Evet, bitti..."

Mercurio alelacele gözlerini silmeye çalıştı.

"Ağladığın belli olmuyor," dedi Anna. "Rahat ol."

Mercurio kadına gülümsedi.

"Gece olduğu için..."

Anna da Mercurio'ya gülümsedi.

Bu sırada iki dev kardeş kapının önünde bitiverdi.

"İşte geldik... Biz hazırız."

"Mürettebatınız iyi mi?" diye sordu Anna. "Size güvenebilir miyim?"

"Şehirdeki en iyi, en becerikli adamları topladık, hanımefendi," diye cevap verdi Tonio. "O karak rüzgâr gibi uçacak."

"Güzel. Peki ya denizciler?"

Tonio ve Berto omuzlarını silkip bakıştı.

Mercurio araya girdi.

"Zuan bana tüm eski dostlarına haber verdiğini söyledi."

"Ah, çok güzel..."

Böylece sözler bitmişti.

Mercurio, Anna'dan gözlerini kaçırıyordu.

"Öyleyse..."

Tonio ve Berto durumu anlamıştı.

"Neyse, biz seni teknede bekliyoruz," dediler ve kanala doğru uzaklaştılar.

"Bu bir veda değil..." dedi Anna. "Git ve hiçbir zaman unutma, ben..."

"Sen hep benimlesin."

"Evet, her zaman."

Mercurio aniden arkasını dönüp koşmaya başladı. Bir daha Anna'yı görebilecek miydi acaba? Göğüs kemiği binlerce parçalara ayrılmış gibi göğsünün tam ortasında derin bir acı hissetti. "Beni bekleyin!" diye bağırdı kardeşlerin arkasından ve biraz daha hızlandı. Bir an önce Tonio ve Berto'ya yetişmeliydi çünkü bir saniye bile yalnız kalmak istemiyordu.

İki dev durup bekledi.

Ancak o sırada içlerinden hiçbiri tekneye kadar peşlerinden gelen ve pruvadaki örtülerin arasına gizlenen gölgeyi fark etmedi.

Tonio, Berto ve Mercurio tekneye bindi ve kaçak bir yolcuları olduğunu bilmeden kanalın ortasına doğru kürek çekmeye başladı. Kısa bir süre sonra yolcu bölmesi kapalı bir gondolla karşılaştılar. İki deniz aracı birbirlerine âdeta sürünerek geçti.

Mercurio gondola baktı. Kapalı bölmenin kenarına sımsıkı tutunmuş bir el gördü sadece. Sanki parmağında da bir yüzük vardı. O sırada ortaya çıkan dolunayın ışığında yüzükteki amblemi seçebilmişti: iki başlı bir kartal.

"Kim acaba?" diye sordu Tonio.

Mercurio cevap vermedi. Ama gondolun Anna'nın evinin önündeki iskeleye doğru döndüğünü gördü.

Gondol küçük iskeleye yanaştı. Gondolcu kıyıya çıktı ve gondolu sazların arasındaki ahşap bir direğe bağladı. Sonra gondolun kapalı bölmesine doğru eğildi.

"Geldik, ekselansları. İnecek misiniz?"

"Henüz değil," diye cevap verdi içeriden bir ses.

Gondolcu başka bir şey sormadı. Yaklaşık iki saat olduğu yerde hareketsiz bekledi.

"Tüm ışıklar söndü mü?" diye sordu gondolun içindeki adam.

"Evet, ekselansları."

"İndir beni."

Gondolcu tekneyi kıyıya bağlayan ipi çekti ve gondolun hareket etmesini engelledi. Sonra elini uzattı.

Gondoldaki adam tekneden indi ve çekingen adımlarla misafirhaneye doğru yürüdü. Gondolcu da efendisini izliyordu.

Misafirhanenin kapısına geldikleri zaman adam geri dönmek istermiş gibi duraksadı. Sonra gondolcuya döndü.

"Beni gondolda bekle."

"Emredersiniz, ekselansları."

Gondolcu uzaklaşınca adam korkak adımlarla misafirhaneye girdi. Büyük odayı birkaç yere yerleştirilmiş mumların solgun ışıkları aydınlatıyordu. Odanın dip tarafında kitap okuyan hastanın dışında herkes uyuyordu. Adam hastaya doğru ilerledi. Yanına gelince durdu ve sesini çıkarmadan bekledi.

Scarabello başını kitaptan kaldırdı. Düşünceler içinde kaybolmuş dalgın bir ifadesi vardı. Ama ziyaretçisini görür görmez tanıdı.

"Jacopo..."

"Merhaba, Scarabello."

Scarabello, Giustiniani'yi kısa bir süre süzdü. Birden eli hastalığın yiyip bitirdiği üst dudağına gitti. Ama sonra elini yavaşça indirdi ve bakışlarına o eski alaycı ve sert ifadesini verdi.

"Ölümümü izlemeye mi geldin?"

Giustiniani mumun cansız ışığında Scarabello'ya baktı.

"Hayır... Seni görmeye geldim."

Scarabello'nun buz gibi bakışları çözüldü. Belki şaşkınlıktan, belki de bu beklenmedik sürprizin heyecanından...

"Oturabilir miyim?"

Scarabello konuşamıyordu. Ama yatağın kenarına doğru çekilip Giustiniani'ye oturması için yer açtı.

Giustiniani yatağın kenarına oturdu.

Bir süre sessizce birbirlerine baktılar.

"Sana Mercurio mu haber verdi?"

Giustiniani başını salladı.

"Bana bunu yapmayacaktı."

"Oysa ben yaptığından çok memnunum."

İki adam yeniden sessizce bakıştı.

"Mideni bulandırıyor olmalıyım," dedi Scarabello sonra.

"Hayır..."

"Her zaman kötü bir yalancıydın."

Giustiniani cevap vermedi.

"Senin merhametini istemiyorum."

Giustiniani duygu dolu bir bakışla Scarabello'yu süzüyordu. Derin bakan o mavi gözleri mumun titreyen ışığında kıpır kıpırdı.

"Senin en kötü savunman gururun... Ben sana merhamet duymuyorum."

"Ne öyleyse?"

Scarabello'nun sesinde garip bir tını vardı.

"Acı... Canım acıyor."

Scarabello başını yana çevirdi.

"Buraya gelmek nasıl aklına geldi?" diye homurdandı. "Senin gibi bir adam buralarda görünmemeli..."

"Bitti mi?"

Scarabello içini çekti.

"Evet..."

"Güzel."

Aralarında yeni bir sessizlik başladı.

Bir süre geçtikten sonra Scarabello, "Ben öldükten sonra da o çocuğa yardım etmeye devam edecek misin?" diye sordu.

"Onunla neden bu kadar çok ilgileniyorsun?"

Scarabello, Giustiniani'ye baktı.

"Düşündüğün gibi değil."

"Değil mi?"

"Değil..." Giustiniani'ye baktı. Sonra korkunç bir suçu itiraf ediyormuş gibi kelimelerin üzerine basa basa, "Hiç kimse senin yerini alamayacak..." diye fısıldadı.

İki adamın elleri birbirine değdi.

"Neden öyleyse?"

"Çünkü biraz bize benziyor. Hiç var olmayan bir özgürlük hayal ediyor..."

Giustiniani başını önüne eğdi.

"Elimden geldiğince onun arkasında olacağım."

Scarabello iyice yorulmuştu.

"Ben ne dersem onu yapacaksın... Unutma, hayatın benim ellerimde..."

Giustiniani güldü.

"Koca aptal."

Yine uzun bir sessizlik oldu.

"Çok canın yanıyor mu?" diye sordu Giustiniani sonra.

Scarabello omuz silkti.

"Her zaman sırtıma saplanan bir bıçak yüzünden öleceğimi düşünmüştüm... Acı çekmek beni korkutmuyor ama bu... Bunu hiç beklemiyordum..."

Giustiniani hafifçe başını salladı.

"Kafam arada sırada gidiyor, biliyor musun? Bu hastalık insanı delirtiyor..." Scarabello gülmeye çalıştı. "Beni utandıran bu değil, delirmek..." dedi dudağını işaret ederek.

Giustiniani gözünü kırpmadan Scarabello'ya bakıyordu.

"Doktor'un hesaplarına göre beş altı günüm kalmış... Ama ben daha önce ölmek istiyorum..." Başını elindeki kitaba çevirdi. "Okumaya çalışıyorum... Ama artık okumayı bilmiyorum... Yazılanları anlamıyorum..." Duygu dolu gözlerini Giustiniani'ye çevirdi. "Ölmenin bir yolu var... Mercurio'dan bunu yapmasını istemiştim..."

Giustiniani gözlerini Scarabello'dan ayıramıyordu, nefes almayı bile bırakmıştı.

"Ama sen yaparsan eğer... Benim için daha güzel bir ölüm olacak..."

Giustiniani kalbinin durduğunu hissetti. Ayağa fırlayıp Scarabello'ya sırtını döndü. "Hayır, yapamam."

Scarabello cevap vermedi.

Giustiniani bir süre hareketsiz durdu. Misafirhanedeki yataklara tek tek baktı. Çürümüş et ve ilaç kokularını alabiliyordu.

"Ben katil değilim..." diye mırıldandı.

Yeniden Scarabello'ya döndüğü zaman genç adamın gözlerini boşluğa dikmiş olduğunu gördü. Giustiniani, Scarabello'nun çoktan yanından ayrılmış olmasından korktu; öyle hemen, bir kanat çırpışı kadar çabuk. Yatağın kenarına oturdu ve endişeyle genç adama seslendi.

"Scarabello..."

Scarabello dönüp Giustiniani'ye baktı ama bir şey söylemedi.

Giustiniani'ye bu bile yetmişti. Scarabello'nun orada, yanı başında olduğunu artık biliyordu.

Scarabello hafifçe başını salladı ve Giustiniani'ye rica eder gibi gülümsedi.

Giustiniani bir anlık tereddütten sonra Scarabello'nun başının altındaki yastığı özenle, genç adamı rahatsız etmemeye çalışarak çekip aldı.

Scarabello, Giustiniani'nin o çok sevdiği aşk dolu gözlerle ona bakıp gülümsedi. Sonra gözlerini kapatıp bekledi.

Giustiniani, gözlerindeki yaşlardan önünü görmez bir halde yastığı Scarabello'nun yüzüne yaklaştırdı ve sonra bastırmaya başladı.

Scarabello çırpınmadı, karşı koymadı. Sadece sona doğru bir elini uzatıp Giustiniani'nin bileğini tuttu. Ama kendisini kurtarmak, Giustiniani'yi durdurmak için değil, son bir kez ona dokunmak içindi bu.

Sonra bedeni gevşedi ve hareketsiz kaldı.

Giustiniani yastığı Scarabello'nun yüzünden kaldırdı ve yine nazik bir hareketle genç adamın başının altına koydu. O güzel saçlarını düzeltti, yüzünü okşadı. Sonra Scarabello'nun hareketsiz elini tuttu ve hayatı boyunca sevdiği adamın cansız bedeni soğuyana kadar sessizce yanında oturdu.

Sonra da bir hayalet gibi sessizce misafirhanenin kapısından süzülüp gitti.

90

Gecenin epey ilerlemiş bir saatinde Tonio ve Berto'nun teknesi Olmolu Zuan'ın küçük havuzunun yanına yaklaştı. Mercurio bir sıçrayışta tekneden indi ve anında ayakları bileklerine kadar çamura battı. Tonio hemen Mercurio'nun arkasından inerken Berto da teknenin halatını iskeledeki ahşap direklerden birine bağlıyordu.

Gecenin ilerlemiş saatine rağmen kuru havuz bir sürü meşale ve yakılan ateşlerle aydınlatılmıştı ve içeriden açık saçık şarkı sözleri duyuluyordu.

Mercurio ve iki kardeş tekneden iyice uzaklaşınca Zolfo gizlendiği yerden çıktı. Tekneden inip o da kuru havuza doğru ilerledi. Ancak çekinerek yürüyor, evlerin gölgesine, ağaçların arkasına gizlenerek ilerliyordu. Mercurio'nun onu görmesinden korkmuyordu. Şu an av değil, avcıydı. Saklanmıyordu aslında, avlanıyordu. Mercurio ve kardeşlerin gittiği kulübeye bakmıyordu. Gözleri etrafta onlardan başka birinin olup olmadığına bakıyordu. Zolfo'nun gözleri Ercole'nin katili olan Yahudi tüccarı arıyordu.

Aradan geçen onca zamandan sonra anladığı bir şey vardı; tüm Yahudilerden değil, sadece o adamdan nefret ediyordu. Türk, Müslüman ya da Hristiyan olsaydı yine bir şey değişmezdi; Zolfo sadece Ercole'nin katilinden nefret ediyordu. Şimdi göklere teşekkür ediyordu çünkü o sağdı ve kader onu yeniden karşısına çıkarmıştı zira artık içi tamamen temizlenmişti ve bir amacı vardı.

Karanlık bir köşeye sindi ve beklemeye başladı.

Biraz ileride kuru havuz boyunca ateşler yakılmıştı. Bir sürü insan neşeyle konuşup içki içiyor, kupalarını ara sıra denizde nazlı nazlı sallanan gemiye doğru uzatıp kafalarına dikiyordu.

Zolfo birilerinin yakında yola çıkacağını düşündü. Bu görüntüden anlaşılan oydu.

Mercurio geminin pırıl pırıl omurgasına, yelken direklerine ve direklere toplanmış kaliteli yelkenlerine hayranlıkla baktı.

"Olağanüstü bir iş başardınız, ihtiyar."

Mosé neşeyle havlayarak Mercurio'nun yanına koştu.

Zuan elindeki şişeden koca bir yudum şarap içip Mercurio'ya uzattı.

"Ben içmiyorum, teşekkür ederim."

Mercurio etrafına bakındı. İleri yaşta bir sürü adam aralarında toplanmış, gülüşerek konuşuyordu.

"Senin tayfalar nerede?" diye sordu Zuan'a.

Zuan, Mercurio'nun baktığı adamları işaret etti.

"Yaşlılar yurdu gibi..."

Zuan, Mercurio'yu terslemek yerine kahkahalarla gülmeye başladı.

"Gördüklerin, Venedik'in en tecrübeli denizcileridir..."

Mercurio hâlâ tedirgin gözlerle adamlara bakıyordu.

"Hiç şüphem yok... Yaşadıkları bunca zamandan sonra onlar tecrübeli olmasın da kim olsun?"

Zuan yeniden güldü. Biraz çakırkeyifti. Elindeki şişeyi arkadaşlarına doğru kaldırdı, onlar da kendisine aynı şekilde cevap verdiler. Sonra Zuan, Mercurio'ya döndü.

"Bu denizciler yeryüzündeki tüm denizleri dolaştılar... Dünyanın sonunun..." Parmağıyla ufku işaret etti. "İşte orada, o ufuk çizgisinde olduğuna inanıyorlardı. Oysa orada Yeni Dünya vardı..." Adamları gösterdi. "Şunlara bak, hepsi orayı görmek için üstüne para bile vermeye hazır. Çocuklar gibi şenler. Yaşlarının verdiği güçsüzlüklerine rağmen onlardan daha iyi bir mürettebat bulamazsın. Neşe ve mutluluk kıçtan vuran bir rüzgâr gibidir..."

"Sana Yeni Dünya'ya gideceğimizi söyleyen oldu mu?"

"Evlat, yaptığın hazırlıklar Afrika, Türkiye ve hatta Çin için bile çok fazla." Zuan güldü. "Çok fazla."

"Gemi bunu başarabilecek mi?"

"Shira nereye gitmesini söylersek bizi oraya götürür," dedi Zuan gururla.

Mercurio geminin adını ilk kez duyuyordu.

"Shira mı? Ne boktan bir isim! Anlamı ne?"

"Bilmiyorum," dedi Zuan. "Ama sakın ismini değiştirmeyi düşünme! Uğursuzluk getirir! Tıpkı ruhunu içinden çekip almak gibi."

Mercurio omuz silkti.

"Sen nasıl istersen."

Zuan güldü.

"Dün gemiyi denize indirirken Mosé bir bacağını kaldırıp üzerine işedi." Köpeğin başını okşadı. "Uğur getirecek."

Mosé neşeyle havladı.

"Geri zekâlı," dedi Mercurio ama onun da mutlu olduğu çok belliydi.

"Yarın mı?" diye sordu yaşlı adam.

"Bilmiyorum, ihtiyar. Ama adamlarına söyle, her an için hazır olsunlar."

"Olacaklar," dedi Zuan ve arkadaşlarına dönüp bağırdı.

"Ayyaşlar sürüsü! Hadi artık evlerinize gidin! Hâlâ o işi yapabilenler bu gece kadınlarını bir güzel becersinler. Uzunca bir süre kadın yüzü göremeyeceksiniz!"

Hep birlikte kahkahalar atıldı ve sonra da adamlar dağılmaya başladı. Çoğu ayakta durmakta güçlük çekiyordu.

"Bir kez daha söyleyeyim," dedi Mercurio arkalarından bakarken. "Sanki hepsi huzurevinden çıkmış gibi."

"Denizci dediğin ayağı yerden kesilince devleşir, karada değil. Sense deniz hakkında bir bok bilmiyorsun... Bir kez daha söyleyeyim."

Mercurio güldü. Sonra Tonio ve Berto'ya döndü. Her zaman olduğu gibi yarın sabah da davanın görüldüğü kiliseye varana kadar Giuditta ile Lanzafame'nin takip edilmeleri konusunda söz birliğine varıldı ve sonra iki kardeş evlerine dönmek üzere yanlarından ayrıldı.

Ortalıkta kimse kalmayınca Mercurio ve Zuan iskelenin sonuna kadar inip geminin yanına gittiler.

"Güzel, değil mi?" diye sordu Zuan gururlu bir ifadeyle.

Mercurio ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Evet... Çok güzel."

"İnsanlar Yahudi kızın başarabileceğini söylüyorlar."

"Ona *Yahudi kız* demeyi keser misin?"

"Neden? Yahudi değil mi?"

Mercurio başını iki yana salladı.

"Tamam, dik kafalı ihtiyar. Nasıl istersen öyle olsun. İnsanlar ne demek istiyor? Suçlu mu yoksa masum mu olduğunu düşünüyorlar?"

Zuan içini çekti.

"Bazen nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlamıyorum, evlat. Yahudi kızın suçlu mu suçsuz mu olduğu insanları hiç ilgilendirmiyor, tıpkı bu olayın gerçek mi yoksa dalavere mi olduğunu umursamadıkları gibi. Hepsi bu mahkemenin bir şov olduğunu biliyor."

"Öyleyse?"

"İnsanlar bir süre önce adaletin ahmaklar için uydurulmuş bir saçmalık olduğunu anladı."

"Bence de öyle. Öyleyse?"

"Öyleyse... Yahudi kızın başarabileceği konusunda bahse giriyorlar..."

Mercurio'nun içine birden garip bir acı düştü.

"Bahse giriyorlar, öyle mi?"

"Elbette... Çok mantıklı."

"Mantıklı mı?"

"Evet, mantıklı, benim sevgili çokbilmişim... Eğer açlıktan nefesi kokan biriysen hayatın zaten bir çift zar atımına bağlıdır. İşte bu yüzden evet, hayatı ciddiye almamak son derece mantıklı." Dönüp Mercurio'ya baktı. Delikanlının gözlerindeki endişeyi görünce omzuna vurdu.

"Peder Venceslao insanlara Aziz'den daha sempatik geliyor. Bu çok önemli."

Mercurio boğuluyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Zuan güldü.

"Başaracak. Ona güven."

"Güveniyorum..." dedi Mercurio zor duyulur bir sesle.

"Yarın nasıl konuşacağına karar verdin mi?"

"Eh, aşağı yukarı..."

"İçinden geldiği gibi konuş, evlat. İnsanlara bakarak konuş. Bu dürüst olup olmama meselesi değil. Halkı coştur, kendi tarafına çek. İşte oyunun tek kuralı bu. Kendi tarafında ne kadar çok insan olursa otorite için onları önemsememek o kadar güçtür."

"Anladım..."

"Bir bok anlamadın! Söylediklerimin tek kelimesini dinlemedin, değil mi?"

Mercurio güldü.

"Hayır... Özür dilerim."

"Siktir git, evlat. Ben yatmaya gidiyorum."

"Gücenme bana..."

Yaşlı denizci kulübesine doğru ilerledi.

"Yürü, Mosé... Sen de git yat, evlat. Yarın yorucu bir gün olacak."

"Uykum yok."

"Öyleyse bir kez daha söyleyeyim; siktir git!"

İkisi de güldü. Zuan eve girerken Mercurio da iskelenin kenarına oturdu. Ayaklarını suda sallarken gemisine baktı.

"Shira... Hoşuma gitti."

Geminin parlayan gövdesine baktı. Gülümsemek istedi ama yarının ağırlığı daha şimdiden omuzlarına çökmüştü. Hata yapmaktan ve Giuditta'yı kurtaramamaktan korkuyordu. Her şey ona bağlıydı. Elini göğsüne götürüp derin bir nefes aldı. Sanki göğsünün ortasında koca bir taş vardı.

Başını çevirip sol tarafındaki lagüne doğru baktı. Dolunay San Michele Adası'nı olduğu gibi aydınlatıyordu.

"Lanet olsun, hâlâ dua etmeyi öğrenemedim, Başmelek Mikail..." Sonra birden susup dizine vurdu. "Affedersin... Lanet okuduğum için." Yeniden dönüp adaya baktı. "Bana yardım et," diye mırıldandı.

O sırada arkasından bir ses geldiğini duydu. Dönüp bakmadı.

"Seni de uyku tutmuyor, değil mi koca bunak?"

Cevap veren kimse olmadı.

Bunun üzerine Mercurio endişeyle arkasını döndü. Sönmeye yüz tutmuş alevlerin ve dolunayın ışığından faydalanarak etrafına bakındı. Kimseler yoktu. Derin bir nefes alıp yeniden gemisine bakmaya başladı ve yeniden tam arkasından gelen bir ses duydu.

Aniden ayağa fırladı. Görünürde kimse yoktu. Ama Mercurio birinin varlığını hissediyordu. "Sakin ol," dedi kendi kendine. Dikkatle etrafına bakındı. Hiçbir hareket yoktu. Zuan haklıydı; belki de uyumaya çalışsa iyi olacaktı.

Başı önüne eğik bir şekilde kuru havuzun kenarından yürümeye başladı. Birden tam önünde bir çift siyah çizme gördü.

Korkuyla bir adım geri gitti.

Ama yeterince hızlı olamamıştı.

Gecenin karanlığında tıpkı tırmık atan bir kedi kadar hızlı bir şekilde bir bıçak parıldadı.

Mercurio sol yanına yumruk yemiş gibi hissetti. Sonra tenini alev sarmış gibi bir sıcaklık sol yanına yayıldı. Hemen arkasından da bacaklarının bağı kesildi ve korkunç bir acıyla gözleri karardı. Yere düşeceğini hissetti ama bir şey onu ayakta tutuyordu. O an kendisini bıçaklayan adamın bıçağı soktuğu yerde çevirdiğini anladı. Kendisini kurtarmaya çalıştı ama beceremiyordu. Birden geceye binlerce göz kamaştırıcı ışıltı doldu.

Derken adam bıçağını çekti ve Mercurio boş bir çuval gibi yere yığıldı.

Kımıldayamıyor, kaçamıyor, hatta düşünemiyordu.

Adam aniden Mercurio'nun üzerine oturdu ve başındaki kapüşonu çıkardı. Ancak Mercurio onu hâlâ göremiyordu.

O sırada adam korkunç bir ses çıkardı ve yüzünü Mercurio'nun yüzüne yaklaştırdı.

Mercurio saldırganını tanımıştı.

"Sen..." diye kekeledi. "Ölmemişsin..."

Shimon dişlerini göstererek az önceki gibi tiz ve korkunç bir ses çıkardı.

"Seni... öldürmemişim..."

Shimon bıçağı havaya kaldırdı ve tam o esnada vahşi bir hırlama duyuldu.

Mosé, Shimon'un üzerine atlayıp dişlerini adamın bileğine geçirdi.

Bıçak yere düştü.

Shimon yüzünde beliren acı dolu öfkeli bir ifadeyle köpeği kuyruğundan ve boynundan tutup havaya kaldırdı. Sonra kendi etrafında dönüp hayvanı kuru havuza doğru fırlattı.

Mosé havada uçtu ve kalın iskele direklerinden birine şiddetle çarpıp yere düştü.

Shimon köpeği öldürmediği için pişman oldu. Ona acımış ve hata yapmıştı. Şimdiyse önce onu öldürmek zorundaydı. Bıçağı almak için geri döndü.

O anda kendisine nefretle bakan bir çocukla yüz yüze geldi.

"Aşağılık herif!" diye homurdandı Zolfo bıçağı Shimon'un karnına saplarken. Bıçağı geri çekip bu kez daha aşağı batırdı.

"Aşağılık herif!"

Shimon'un gözleri fal taşı gibi açıldı. Henüz acı duymuyordu. Sadece şaşkındı. *Hayır*, diye düşündü yerden kalkmaya çalışan Mercurio'ya bakarak. Bıçağın sırtına girdiğini hissetti. Mercurio'nun yanına devrilirken, *Hayır*, diye düşündü yine.

Zolfo ağlıyor, ağzının suları akıyor, öfkeden deliye dönmüş bir hayvan gibi hırlıyordu ve bir yandan da Shimon'un bedenine bıçağı sokup çıkarmaya devam ediyordu.

"Aşağılık herif! Aşağılık herif!"

Mercurio bir elini Zolfo'ya uzattı.

"Yeter... Yeter, Zolfo... Dur!"

Zolfo bir adım geri gitti. Ay ışığında ellerindeki kan pırıl pırıl parlıyordu. Bıçağı fırlatıp yere attı ve Ercole'nin ölümünden bu yana hiç ağlamadığı kadar, tıpkı küçük bir çocuk gibi ağlamaya başladı.

"Zolfo..." dedi Mercurio alçak sesle ve arkasını getiremedi. Ne diyeceğini bilemiyordu. Shimon'a döndü. Ağzının kenarından kan akan adam gözlerini Mercurio'ya dikmişti. Mercurio saldırganına yaklaştı.

"Affet..." dedi. "Beni affet."

Shimon şaşkın gözlerle Mercurio'ya bakıyordu. Ölmekten korkmuyordu. *Her şey bu kadar basit miydi?* diye sordu kendi kendine. İçinde büyük bir rahatlama hissetti. Sanki huzur dolu bir sessizlik onu almaya geliyordu. Mercurio'ya baktı; artık ondan nefret etmiyordu. Gelmek üzere olan sessizlik muhteşemdi. Bir kez daha Mercurio'ya baktı. Çocuğun, hayatının tek amacı olan yüzü gittikçe bulanıklaşıyordu. Gözlerine yayılan sisten çıkıp Mercurio'nun yüzünü hatırlamaya çalıştı. Ama aniden o çocukla ilgili hiçbir şeyin artık bir önemi kalmadığının farkına vardı. Sonunda yüreğine güzel bir sessizlik hâkim olmuştu. Gülümsedi. Ve ardından öldü.

Şimdi gecenin içinde sadece Zolfo'nun ağlamaları duyuluyordu.

"Beni... sen kurtardın..." dedi Mercurio.

"Ben mi?" diye sordu Zolfo hiçbir şey anlamamış gibi.

Mercurio elini sol tarafına götürdü. Yarasına bastırınca canı yandı ve inledi. Sonra cesedi işaret ederek, "Onu yok etmeliyiz," dedi.

Zolfo kan içindeki ellerinden gözünü ayırmadan başını salladı.

O sırada Zuan kulübenin kapısında belirdi.

"Ne oluyor?"

"Yok bir şey," diye seslendi Mercurio.

"Mosé orada mı? Bir şeyi yok, değil mi? Az önce bir rüya görüyordum..."

Mercurio, Mosé'nin ayağa kalktığını ve topallayarak yanına doğru geldiğini gördü.

"Gayet iyi..." dedi Mercurio. "Az önce birinin... İri bir kedinin üzerine atladı."

"Hay salak köpek!" diye homurdandı Zuan. Sonra dönüp içeri girerken, "Hadi sen de yat artık, evlat," dedi.

"Tamam..."

91

"Söz savunmacının," dedi mübaşir.

Salondaki herkesin başı Peder Venceslao'ya döndü.

Mercurio dirseklerini masaya dayamış, başı önüne eğik bir halde kımıldamadan oturuyordu.

Patrik de herkes gibi Dominikan'a döndü. Ağlamaktan kıpkırmızı olmuş gözleri Scarabello'yu kaybetmenin acısıyla hâlâ yaş dolu olan Giustiniani de öyle...

Mercurio yerinden kımıldamıyor, güçlükle nefes alıp veriyordu.

İlk sırada oturan Zolfo endişeyle ayağa kalktı.

"Otursana çocuk," dedi yanındaki Zuan delikanlının eteğini çekip. Onun da yüzü gerilmiş, bakışlarına bir gölge düşmüştü.

Sabırsızlanan halk homurdanmaya başladı.

Patrik de aynı şekilde sabırsızlanmaya başlamıştı.

"Evet, Peder Venceslao... Sizi bekliyoruz."

Mercurio dişlerini sıktı. Başını kaldırdı ve zorlukla salladı. Sonra masanın kenarına tutunarak ayağa kalktı. Yüzü acıyla buruştu ve hemen Giuditta'ya baktı.

Olanlardan habersiz olan genç kız belli belirsiz gülümsedi.

Mercurio da bal mumuyla sıvanmış dişleriyle genç kıza gülümsedi. Sonra halka döndü. Bakışları Zolfo'nun endişe dolu bakışlarıyla karşılaştı. Çocuğu rahatlatmak için başıyla hafif bir işaret yaptı. Sonra aynı şekilde Zuan'a da bakıp başını eğdi. Öne doğru bir adım attı. Bacakları âdeta bedenini taşıyamayacak gibiydi. Yarası çok canını yakıyordu. O sabah Zuan yarayı sıkıca sarmış ama bu haliyle mahkemeye gitmesinin mümkün olamayacağını söylemişti. Mercurio ise ihtiyara dik dik bakıp başını *hayır* anlamında sallamış ve "Bana engel olmaya kalkışırsan

kalan son gücümle gemini suyun dibine gönderirim, bunak herif," demişti. Sonra zar zor makyajını yapıp Peder Venceslao kılığına girmişti ve Tonio ile Berto da onu mahkemenin yapıldığı kiliseye götürmüştü.

Bir adım daha attı ve yeniden kalabalığa baktı.

Aziz'in kapanış konuşması olağanüstü başarılıydı. Elinde doğru dürüst bir kanıt olmamasına rağmen salonda bulunan her ferdin içine şüphe sokmayı başarmıştı. Sabah mahkeme başladığı sırada Mercurio zaferin artık onun avuçlarının içinde olduğunu anlamıştı. Halk belki güce karşı gelmek, belki de daha önce yazılanı silmek düşüncesiyle Giuditta'nın serbest bırakılmasından yanaydı. Ama Aziz'in konuşması o kadar etkili, öyle ateşli ve coşkuluydu ki halk şu an bir köprünün ortasında kalakalmıştı ve hangi kıyıyı seçeceğini bilmiyordu.

Mercurio insanlara baktı ve çok sakinmiş gibi gülümsedi. Zuan ona içinden geldiği gibi konuşmasını söylemişti. Bunu başarabilir miydi? Sesinin çıkacağından bile emin değildi. Gülümsemesi söndü. Terliyordu ve ter yüzünden makyajının akmasından korkuyordu. Terlemesine rağmen bir yandan da soğuk titremelerle sarsılıyordu.

"Peder Amadeo..."

"Daha yüksek!" diye bağırdı salonun ortasından biri.

Mercurio çaresizliğin kazanmaya başladığını hissediyordu. Masanın kenarına asıldı. Ara sıra görüşü bulanıklaşıyordu. Giuditta'ya döndü. Genç kız da şimdi endişeli gözlerle ona bakıyordu. Hiçbir şey bilmiyor ama bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyordu. Mercurio bunu fark edince daha çok telaşlandı. Şu an pes edemezdi. Masanın kenarını bıraktı. İnsanlara doğru bir adım attı. Sol tarafında korkunç bir acı hissetti. Bağırmamak için dişlerini sıktı.

"Peder Amadeo," diye tekrarladı zorlukla. Ama konuşurken bile uyluğuna yeniden bıçak batıyor gibiydi. "O kadar güzel konuştunuz ki mümkün olsa da yeniden dinlesem..." Başını iki yana salladı. "Sözleriniz uykumu getirdi..."

İnsanlar ne olduğunu anlamadan onu sessizce izliyorlardı.

"Gerçekten... Uykum geldi." Mercurio az önce oturduğu yeri işaret etti. "Gördünüz, değil mi? Uyuyordum."

Salondakiler kahkahalarla gülmeye başladılar.

"Hayır, hayır... Şaka yapmıyorum..."

Mercurio hareket ettikçe uyluğundaki yaranın da açıldığını hissetti. Acısı gittikçe daha dayanılmaz hale geliyordu. Dişlerini sıktı ve hiç kimsenin durumu fark etmemesi için dayanmaya çalıştı.

"Size gerçekten hayran kaldım, Peder Amadeo," dedi onu kızgın bir şekilde süzen Aziz'e bakarak. Sonra Giuditta'nın kafesinin yanına gitti ve güç almak amacıyla kafes parmaklıklarından birine sıkıca tutundu. "Düşünün," dedi yeniden halka dönerek. "Pederin ne kadar olağanüstü bir hafızası var... Teşekkürler, gerçekten teşekkürler." Sorgucuya göz ucuyla bakıp başını salladı ve yeniden insanlara seslenircesine, "Ben şahsen o saçma sapan kanıtların hiçbirini hatırlamıyorum..." dedi.

Kalabalık eğlenceli bir tiyatro oyunu izliyormuş gibi bir kez daha kahkahalarla güldü.

"İşte böyle, evlat..." diye mırıldandı Zuan.

Zolfo ise Peder Amadeo'ya bakıyordu. Daha önce göz göze gelmişler ama Aziz çocuğa selam bile vermemişti. Ancak Zolfo bundan hiç etkilenmedi. Artık Aziz'in onun için hiçbir önemi yoktu çünkü Zolfo hayatını onun ellerinden çekip geri almıştı. Yahudi tüccarın cesedini lagüne attığı zaman yeni bir hayat şansı daha olduğunu düşünmüştü.

"Bu dünyada Mercurio'dan daha iyisi yoktur," dedi gururlu bir ifadeyle Zuan'a doğru eğilip.

Yaşlı adam, Zolfo'ya bakıp gülümsedi.

Mercurio sessizce kalabalığı süzdü. Yarasının verdiği acı nefesini kesiyordu. Yenilen konuşmaya başlayana dek halkın dikkatinin dağılmaması için dua ederek etrafına bakındı. Bir eliyle kafesin parmaklığını sımsıkı tutuyor, diğeriyle de sanki bir anlamı varmış gibi insanları tek tek işaret ediyordu.

İşin aslı insanlar bu hareketten fazlasıyla etkilenmiş olmalı ki hepsi ağızları bir karış açık halde Peder Venceslao'ya bakıyordu.

Mercurio gücünü toplayabildiği kadarıyla yeniden konuşmaya çalıştı.

"Hepimizin hatırladığı tek tanık kimdi?"

Kalabalığın arasında mırıldanmalar başladı. Hatta birkaç kişi isim bile verdi.

Güçlükle nefes alan Mercurio, ön sıralardan seslenen bir kadını işaret etti ve ona söylediği ismi tekrarlamasını söyledi.

"Prens Contarini'nin âşığı," dedi kadın. Sonra aniden alnına bir tokat attı. "Yok, hayır... O sadece Prens'in hizmetçilerinden biriydi."

İnsanlar aralarında açık saçık şakalar yaparak güldüler.

Patrik öfkeden deliye dönmüştü ama sessiz kalmayı yeğledi. Her iki eliyle oturduğu altın kaplamalı koltuğun kollarına yapıştı ve onları var gücüyle sıktı.

"İşte orada!" dedi halkın arasından bir adam ve büyük salonun bir köşesini işaret etti.

Salonda bulunan herkes o tarafa döndü. Kimileri dikildi, kimileri parmaklarının ucuna kalkıp boyunlarını uzatarak daha iyi görmeye çalıştı. Aziz ve Mercurio da dâhil olmak üzere Patrik ve tüm mahkeme heyeti de adamın işaret ettiği tarafa dönüp baktı.

Tüm bakışların üzerine döndüğünü gören Benedetta duvara dayandı. Sonra sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıp Giuditta'ya baktı.

Bunu fark eden Mercurio telaşlandı.

Ama Benedetta'nın gözlerinde öfke yoktu, zaten bir şey de söylemedi. Sessizliğini korudu ve halkın bakışları altında başı önüne eğik bir şekilde salonu terk etti.

Zolfo yüreğinin sıkıştığını hissetti. Mübaşir yeniden düzeni sağlamak için, "Sessizlik! Sessizlik!" diye bağırırken kalabalığı yararak salondan çıktı. Kilisenin avlusu da insan kaynıyordu. Zolfo tüm avluya bir göz attı ama genç kızı göremedi. Bunun üzerine yüreğindeki o ağırlıkla geri dönüp Zuan'ın yanındaki yerine oturdu.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu yaşlı adam.

Zolfo ihtiyarı ilk kez görüyormuş gibi baktı ve garip bir ses tonuyla, "Belki..." dedi. "Belki."

"Sessizlik! Sessizlik!" diye bağırmaya devam ediyordu mübaşir.

Bu sırada Mercurio iki eliyle birden kafesin parmaklıklarına yapışmıştı. Gittikçe gücünü kaybediyordu. Mübaşirin sesi kâh kulaklarında gümbürdüyor kâh duyulmuyordu. İnsanların yüzleri gittikçe bulanıklaşmaya başlamıştı. Salonun havası giderek daha çok ısınıyor ve Mercurio'nun kalbi giderek daha yavaş çarpıyordu. Bir anda her şey ondan uzaklaşmaya başlamış gibiydi. Alnından akan terin şakaklarından yanaklarına doğru indiğini ve makyajının da bozulduğunu hissediyordu. Salonun geniş pencerelerinden giren ışık sanki bir bıçak gibi her yanına saplanıyordu.

Giuditta'ya döndü. Gözleri iri iri açılmıştı ve sık sık nefes alıp vermeye çabalıyordu.

Giuditta kafesin içinde Mercurio'ya olabildiğince yaklaştı.

"Neler oluyor?"

Mercurio onu sakinleştirmek için başını salladı.

Salona aniden büyük bir sessizlik çökmüştü. Herkes iki eliyle kafesin parmaklıklarını tutan ve yavaş yavaş yere doğru yığılan garip insan şekline bakıyordu.

"Özür dilerim..." dedi Mercurio yavaşça.

Giuditta ne yapacağını bilemeden Mercurio'ya baktı. Delikanlının yere doğru yığıldığını görünce hepten telaşlandı. Bir elini Mercurio'ya uzattı.

"Aşkım... Neyin var?" diye fısıldadı.

Mercurio herkesin bakışları altında elini sol yanına doğru uzattı.

"Özür dilerim..." diye tekrarladı ve sonra parmaklıkları tutan eli gevşedi. Sendeleyerek bir adım geri gitti.

Salonda bulunan herkes Mercurio'nun bacağının üzerine Giuditta'nın koyduğu elinin altında gittikçe genişleyen kan lekesini görebiliyordu.

Mercurio toparlanmaya çalışırken birden dizlerinin üzerine çöktü.

Giuditta'nın gözleri yaş içindeydi. Çığlık atmamak için elleriyle ağzını kapadı.

Zuan ayağa fırladı.

"Evlat..."

Zolfo da ayağa fırlamıştı.

"Mercurio..."

Acısından donmuş bir halde oturan Giustiniani de yavaşça oturduğu yerden kalktı.

Bir an için zaman durmuştu âdeta.

O sırada Aziz ayağa fırladı. Bir elini avucundaki delik görülebilsin diye havaya kaldırıp diğer eliyle de Giuditta'yı işaret etti.

"Cadı!" diye bağırdı. "İblisin kızı!"

Bütün başlar önce Aziz'e, sonra da Giuditta'ya döndü.

Giuditta ise gözlerini Mercurio'dan ayıramıyordu.

"İblisin kızı!" diye bağırmaya devam etti Aziz. "Kendini kurtarmak için Tanrı'nın sadık bir hizmetkârı olan bu kulun da ruhunu çaldın! Onu da büyüledin!"

Kalabalık kımıldanmaya başladı.

Giuditta elini ağzından çekip şaşkın gözlerle kalabalığa baktı. Az önce Mercurio'nun yarasından eline bulaşan kan şimdi dudaklarındaydı.

"İşte, o zavallının kanını da aldın!" diye bağırdı Aziz.

Bunu duyan halk çıldırdı. Her şeyi, birkaç dakika öncesine kadar düşündüğü her şeyi unuttu ve çılgına dönmüş Aziz'le birlikte bağırmaya başladı.

"Cadı! Şeytanın fahişesi! Cehennemde yanacaksın! Ateşe verin! Ateşe!"

Mercurio, adamlarıyla beraber kafesin etrafını sarıp Giuditta'yı korumaya çalışan Lanzafame'ye seslendi.

"Komutan..."

Lanzafame dönüp delikanlıya baktı.

Mercurio'nun makyajı hepten akmıştı.

"Ya şimdi ya hiç, Komutan..."

Mercurio'yu tanımaya başlayan Lanzafame şaşkınlıktan olduğu yerde kalakaldı.

"Ama... Sen..."

"Ya şimdi ya da hiçbir zaman, Komutan... Onu buradan götürün... Tekne sizi bekliyor... Nerede olduğunu biliyorsunuz."

"Evet, evet... Biliyorum."

"Gidin..." diye mırıldandı Mercurio gittikçe kapanan gözleriyle savaşırken.

Giuditta delirmiş gibiydi.

"Mercurio!" diye bağırdı.

"Komutan... Kurtarın onu..."

Komutan kafesin kapısını açtı. Kalabalığın bir bölümü dükalık muhafızlarını aşmaya çalışırken, "Bizi koruyun!" diye emir verdi kendi adamlarına. Sonra da Giuditta'yı kolundan kavradı.

"Gidiyoruz, Giuditta."

Patrik ayağa fırladı.

"Ne yapıyorsunuz?"

Tam muhafızlara onları durdurmaları için emir vermek üzereyken, kendi acısını unutan Giustiniani din adamının bileğini tuttu.

"Esas siz ne yapıyorsunuz, patrik hazretleri? Kızı linç etmelerini mi istiyorsunuz?"

Patrik şaşkınlıkla Giustiniani'nin bileğini tutan eline baktı.

"Buna nasıl cüret edebilirsiniz?"

"Oturun!" dedi Giustiniani, Patrik'in hemen yerine oturmasını sağlayan bir sesle. Sonra Lanzafame'ye döndü.

"Çabuk olun! Götürün onu buradan!" diye bağırdı.

Sonra da işaret parmağını muhafız birliğinin komutanına doğru sallayarak, "Kimsenin geçmesine izin vermeyeceksiniz!" diye emretti.

Lanzafame, Giuditta'ya sarılıp kızı kendine doğru çekti ve dönüp Mercurio'ya baktı.

"Delikanlı..."

"Gidin... Hemen..."

Mercurio hâlâ dizlerinin üzerine çökmüş bir halde duruyordu. Ancak başı gittikçe daha çok ağırlaşıyor, görüşü bulanıklaşıyordu.

"Mercurio!" diye bağırdı Giuditta. "Hayır! Bırakın beni!"

"Çabuk dışarı!" diye bağırdı Lanzafame adamlarına ve Giuditta'yı âdeta sürüklemeye başladı.

"Hayır! Hayır!" diye bağırıyordu genç kız.

Mercurio dönüp Giuditta'ya baktı ve gülümsemeye çalıştı. Ama aniden güçlü bir ışık gözlerini âdeta kör etti ve Giuditta yan kapıdan dışarı çıkarılmadan bir saniye önce yüzükoyun yere devrildi.

Gürültüler, bağrışmalar, korkular... Hepsi sustu.

Tüm dünya sustu ve karanlığa büründü.

92

Mercurio'nun ağırlığı altında nefes nefese kalmış olan Isacco, "Vay canına, delikanlı," dedi. "Seni tanımamıştım! Beni kandırdın! Şimdi de sakın ölmeye kalkışma çünkü gelir seni o Hristiyan cehenneminde bulup gebertirim! Yahudi olmam umurumda değil, dinimi değiştirmem gerekse bile bunu yaparım, haberin olsun!"

Mercurio gözlerini açtı ve Venedik'i tepetaklak olmuş görünce, "Neredeyiz?.." diye sordu.

"Sen benim sırtımdasın, delikanlı. Koca bir öküz kadar ağırsın. Ben de bir yük eşeği gibi senin taşıyorum."

"Buradan! Buradan!" diye seslendi önlerinden giden Zolfo.

"Biraz daha ilerle!" diye bağırdı küçük grubun en arkasından aksayarak yürüyen Zuan. "Tamam, orada dur!"

Zolfo kanalın kıyısından koşmaya başladı.

"Neler... oldu?" dedi Mercurio ve acıyla inledi.

"Çok canın yanıyor mu?"

"Evet..."

"Güzel... Bu iyiye işaret. Biraz sık dişini."

"Ne oldu?"

"Eşeğin sırtında gezerken çene çalmak kolay," dedi Isacco nefes nefese. "Ama eşek için hiç değil..."

Mercurio öksürdü.

"Hoşuna gitti, ha? Gülüyor musun?"

"Hayır..."

"Hadi biraz daha dayan. Neredeyse geldik."

Lanzafame'nin Giuditta'yı dışarı sürüklediğini gören Isacco da hemen salondan çıkmış ve arka avluda onlara yetişmişti. Giuditta kor-

kudan kocaman açılmış gözleriyle babasına bakmış ve sadece, "Mercurio," demişti. Isacco hemen salona geri dönmüş, Mercurio'nun hâlâ hayatta olduğunu anlayınca da Zuan ve Zolfo'nun yardımıyla delikanlıyı omuzlarına almıştı. Şimdi de San Luca'daki Fuseri Kanalı'nın iskelesine doğru olabildiğince hızlı yürüyordu. Lanzafame çok fazla zamanları olmadığını ama elinden geldiğince onları bekleyeceğini söylemişti.

Zolfo, Schiavine Sokağı'nın başında belirdi. Bir yandan zıplıyor, bir yandan da, "Hadi! Kımıldayın! Çabuk!" diye bağırıyordu.

"Sana göre hava hoş, sıska şey!" diye homurdandı Isacco. Sonra Mercurio'nun kafasını hafifçe tokatlayıp, "Burada mısın, delikanlı?" diye sordu.

"Üşü... yorum..." diye kekeledi Mercurio.

Zuan, önlerinden geçtikleri dükkânın içinde kimseyi göremeyince o taraflarda üretilen ve geçtikleri sokağa adını veren kalın ve yün abalardan birini kapıp Mercurio'nun üstüne örttü.

"Geldik!" dedi Isacco. "Bana yaptığın bunca eziyetten sonra sakın şimdi pes edeyim deme. Boşu boşuna yorulmuş olmayayım..."

"Siz gerçek... bir Yahudisiniz... Doktor," diye şakalaştı Mercurio.

Isacco adımlarını biraz daha hızlandırdı.

"Aferin... Böylesi daha iyi."

Zuan, kanala iyice yaklaştıkları zaman dönüp arkasına baktı ve ilk andan beri peşlerinden gelen genç kızın hâlâ onları takip ettiğini gördü. Sanki mahkeme sırasında Prens'in âşığı olup olmadığı tartışılan kıza benziyordu.

Isacco sokağın köşesini döner dönmez Fuseri Köprüsü'ne bağlanmış tekneyi görünce, "İşte geldik!" diye seslendi.

Giuditta ayağa fırladı.

"Mercurio!"

Isacco nefes nefeseydi. Mercurio'yu sırtından yere indirdi. Zor nefes aldığı için konuşamıyordu. Bu sırada Zuan da yanlarına gelmişti.

"Giuditta..." diye mırıldandı Mercurio zor duyulur bir sesle.

Giuditta, Mercurio'nun yanına gelmişti.

"Mercurio..."

"Dur!" diye bağırdı o sırada Lanzafame'nin askerlerinden biri.

Hepsi dönüp baktı.

Benedetta gözlerini dikmiş Giuditta'ya bakıyordu. Öne doğru bir adım attı.

Mercurio yerden kalkmaya çalıştı.

"Defol!.."

Benedetta delikanlıyı duymadı bile. O sabah mahkemede yaptığı gibi ağzı açık bir şekilde Giuditta'ya bakıyordu.

"Üzgünüm..." dedi genç kıza bakmaya devam ederek.

"Onu dinleme, Giuditta! Defol git, Benedetta! Yaptıkların yetmedi mi? Uzaklaştırın şunu..."

Benedetta'nın acı dolu iki yaraya benzeyen gözleri sadece Giuditta'yı görüyordu. Bu yüzden Giuditta da gözlerini Benedetta'dan kaçıramıyordu. Susmasını söylemek istermiş gibi elini Mercurio'nun göğsüne koydu ve rakibine bakmaya devam etti.

"Çok üzgünüm..." dedi Benedetta zor duyulur bir sesle.

Mercurio, Giuditta'nın elini tutup onu ikna etmeye çalıştı ve gittikçe gücünü yitiren bir sesle, "Doğru değil!.." diye bağırdı.

Benedetta bir an için Mercurio'ya dönüp baktı ve kollarını iki yana açarak içinde bulunduğu sefaleti gösterircesine, "Şu halime bak..." dedi. "Artık kimseye bir şey yapamam."

Mercurio'nun içinden ona beslediği tüm nefreti ve öfkeyi kusmak geldi ama yapamadı. Yaptığı tek şey başını çevirmek oldu.

Giuditta, Benedetta'ya baktı ve sadece bir kez başını hafifçe salladı.

Benedetta gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ama kendisine hâkim oldu. O da aynı Giuditta'nm yaptığı gibi kalan birazcık asaletiyle başını salladı ve ağzının ucuyla, "Teşekkür ederim..." dedi.

Giuditta kısa bir süre daha gözlerinde öfke ya da kin olmadan genç kıza baktı ve birdenbire kendisini özgür ve hafiflemiş hissetti. Bunun üzerine Mercurio'ya döndü ve sevdiği adama gülümsedi.

Benedetta onlara baktı. Birbirlerine nasıl da bağlıydılar. Yüreğine bıçak saplanmış gibi oldu ve o an yapayalnız olduğunun farkına vardı. Geriye doğru ağır ağır birkaç adım attı.

"Tekneye taşıyın," dedi Lanzafame, Mercurio'yu işaret ederek. "Hadi biraz elinizi çabuk tutun!"

Lanzafame'nin askerleri Mercurio'yu tekneye taşıdılar. Isacco, Giuditta, Zolfo ve Zuan da onları izledi. Ama Zolfo tam anlamıyla ne hissettiğini bilmeden Benedetta'ya bakmaya devam ediyordu.

Sonra Benedetta arkasını dönüp gitti.

İskeleden uzaklaşmaya başladıkları an hâlâ Benedetta'nın arkasından bakan Zolfo birden genç kız için neler hissettiğini anladı. Roma'dan kaçıp bu şehre gelişlerini hatırladı. Mestre'de Peder Amadeo'yla gitmeye karar verdiği zaman Benedetta'nın bir an bile tereddüt etmeden tekneden atlayıp onun peşinden gelmesini hatırladı. Benedetta'nın onu korumaya ve Peder Amadeo'nun pençesinden kurtarmaya çalıştığını hatırladı. O zamanlar Benedetta'nın bambaşka bir insan olduğunu, bakışlarının bile farklı olduğunu hatırladı. Şimdi belki kendi bakışları da o günlerdeki Zolfo'nun bakışlarına geri dönmüştü.

Tekneden atladı.

"Zolfo..." diye bağırdı Mercurio acı içinde. "Ne yapıyorsun?"

Zolfo kendisine engel olmaya çalışan son bir kararsızlıkla Mercurio'ya baktı. Belki Benedetta da eski Benedetta olmuştu. Belki o zaman olduğu gibi şimdi de ikisi birlikte yeni baştan başlayabilirlerdi. Omuzları çökmüş ve ağır adımlarla Fuseri Sokağı'na doğru ilerleyen Benedetta'ya baktı.

"O çok yalnız, Mercurio..." diye seslendi. "Bana ihtiyacı var."

Mercurio'nun yüreği parçalandı. Isacco'nun engel olmasına aldırmadan oturmayı başardı. Duygu dolu gözlerle Zolfo'ya baktı.

"Git..." dedi.

Zolfo'nun gözleri yaş içindeydi. Korkuyordu ama bir o kadar da mutluydu. "Teşekkür ederim..." diye mırıldandı titreyen sesiyle.

Mercurio çocuğa gülümsedi.

"Koş hadi..."

Zolfo da arkadaşına gülümsedi ve sonra arkasını dönüp kurumuş çamurda toz kaldıran sıska bacaklarıyla koşmaya başladı. Bir yandan da bağırıyordu.

"Benedetta, beni bekle!"

Mercurio gözünü kırpmadan onu izleyen Giuditta'ya baktı ve ne düşündüğünü anladı. Genç kız da o günü hatırlamıştı. Mestre'ye geldikleri gün Mercurio'nun arkadaşlarıyla kalmak için Marignano gazilerinin bulunduğu tekneden suya atlayıp onu terk ettiği günü...

Başını iki yana sallayarak gülümsedi.

"Hayır..." dedi. "Bu kez suya atlamayacağım..."

"İstesen de bunu yapacak gücün yok," diyerek güldü Lanzafame tekne kıyıdan hızla uzaklaşırken.

Mercurio hâlâ ciddi bir ifadeyle Giuditta'ya bakmaya devam ediyordu.

"Artık yerimin neresi olduğunu biliyorum."

Giuditta, Mercurio'nun elini tuttu ve gittikçe uzaklaşan Fuseri Sokağı'na baktı.

Zolfo, Benedetta'ya yetişmişti. Şimdi sokağın ortasında durmuş, onlara bakıyorlardı.

"Şimdi ne yapacaklar?" diye sordu Giuditta.

"Hırsızlık... Üçkâğıtçılık..." dedi Mercurio mutlu ve rahatlamış bir ses tonuyla. Başındaki peruğu çıkarıp attı. "Başka bir şey bilmeyiz biz."

Bu arada Isacco yanına geldi.

"Yarana bir bakayım... Tabii üçkâğıtçı bir doktora güvenebilirsen..."

Mercurio yere uzandı.

"*Gerçek bir doktordan daha mükemmel bir doktora* demelisiniz."

Isacco, Mercurio'nun üzerindeki rahip tuniğini boydan boya kesti ve yaraya baktı. Sonra başını salladı.

Bunu gören Giuditta ağlamaya başlamıştı bile.

"Bu yarayı hangi salak böyle sarıp sarmaladı?"

"Ben," dedi Zuan.

"Sen deniz adamı olmaya devam et, ihtiyar. Bence daha iyi olur."

Bu arada tekne iyice hızlanmıştı. San Moisé Kanalı'nı hızla aşıp kendilerini birden Büyük Kanal'da buldular. Sol tarafa dönüp Schiavoni'ye doğru yöneldiler.

Isacco, Lanzafame'nin yanına gitti.

"Yarasının temizlenip dikilmesi lazım... Mestre'ye, misafirhaneye gitmeliyiz."

"Bunu aklından bile geçirme, Doktor."

Giuditta hemen atıldı.

"Evet, hemen Mestre'ye gidiyoruz."

"Hayır," dedi Lanzafame ısrarla. "Seninle Venedik'e geri dönmek intihar olur. Birazdan seni zindana geri götürmediğimiz anlaşılacak ve o zaman av başlayacak. Bunu konuşmamız bile anlamsız."

"Ama..."

"Konu kapanmıştır," dedi Lanzafame kupkuru bir ses tonuyla. "Şimdi gemiye gidiyoruz. Sonra Doktor bu iki kürekçiyle Mestre'ye döner ve ne lazımsa alıp gemiye geri döner. Yakalanmamak için tek bir umut varsa o da budur." Mercurio'ya baktı. "Doğru mu, delikanlı?"

"Hem de çok doğru..." dedi Mercurio. Biraz doğrulmaya çalışarak Tonio ve Berto'ya döndü. "Kim olduğunuzu gösterme zamanı geldi," dedi ve sonra bedeninde kalan son güçle, "Kürekçiler! Asılın küreklere!" diye bağırdı.

Tonio ve Berto sırtlarını kamburlaştırdı ve var güçleriyle kürek çekmeye başladı.

Zuan'ın mekânına vardıkları zaman da neredeyse insanların ayaklarının karaya basmasını bile beklemeden Isacco'yla birlikte yeniden yola çıktılar.

Mercurio askerlerin yardımıyla gemiye bindirildi ve güverteye yatırıldı. Giuditta sevdiği adamın elini hiç bırakmıyordu.

Mosé, Mercurio'nun etrafında iniltiler çıkararak dolaşıyor ve sürekli havayı kokluyordu.

Zuan tüm eski denizcileri gemiye bindirdikten sonra kürekleri henüz suya indirmeden Tonio ve Berto geri dönmüştü bile.

Yanlarında bembeyaz olmuş yüzüyle Anna da vardı.

Elinde alet çantası, birtakım otlar ve diğer tıbbi gereksinimler bulunan küçük bir çuvalla gemiye çıkan Isacco, "Üzgünüm, delikanlı. Bu kadından bir türlü kurtulamadım," diye şakalaştı.

Giuditta acı içinde olan Mercurio'nun yanından bir an olsun ayrılmıyordu.

"Venedik çıldırmış bir halde," diye anlatmaya başladı Tonio. "Ne karmaşa! Venediklilerin yarısı cadıyı yakmak, diğer yarısı da bulup evlerinde saklamak istiyor. Yakında bir iç savaş çıkabilir."

Isacco çantasını açıp hazırlanırken Anna, Mercurio'nun yanına çöktü.

"Ah, güzel oğlum..."

Mercurio güçlükle Anna'ya gülümsemeye çalıştı.

"Onu kurtaramazsan Tanrı adına yemin ederim ki o misafirhaneyle işin bitmiş demektir," dedi Anna, Isacco'ya dönüp.

"Çekil kenara da işimi yapayım, sıkıcı şey," dedi Isacco huysuz bir ses tonuyla.

Anna önce istavroz çıkardı, sonra da gözlerini kapatıp dua etmeye başladı.

Mercurio gülerek Anna'ya bakarken birden acı içinde bağırdı.

Mosé korku içinde geri sıçradı ve şaşkın bir suratla uzaktan Isacco'ya havlamaya başladı.

"Kızdan betersin, delikanlı," dedi Isacco. Sonra Lanzafame ve adamlarına bakarak, "Benim bir kasap olduğumdan bunun haberi yok galiba," dedi.

Lanzafame güldü.

Mosé hâlâ Isacco'ya bakıyor ve neredeyse nefes bile almadan ona doğru havlıyordu.

"Seninle biraz daha işim var, delikanlı. Kız gibi zırlamaktan vazgeç ve dişlerini sık."

Isacco iğneye yeni bir ip geçirip Mercurio'nun uyluğundaki yarayı dikmeye başladı.

"Ve lütfen şu hayvana beni ısırmamasını söyleyin."

"Sakin ol, Mosé..." dedi Mercurio. Köpek gelip Mercurio'nun yanına oturdu ve yüzünü yalamaya başladı. Mercurio iğnenin etine girip çıktığını duyuyor ve inleyerek Giuditta'nın elini sıkıyordu.

"Kızımın elini kırma da..." dedi Isacco göz ucuyla onlara bakıp.

"Canın cehenneme, Doktor," diye mırıldandı Mercurio inleyerek.

Anna gülümseyerek iki adamın dalaşmasını izliyordu. Sonra dönüp ilk kez gördüğü Giuditta'ya baktı. Mercurio'nun uğruna tüm hayatını değiştirdiği kız buydu demek... Ne kadar şanslı bir kızdı. Kendisi için hayatını değiştirecek Mercurio gibi bir adam bulamadığı için Giuditta'yı kıskanması gerekirdi. Oysa genç kızın Mercurio'ya nasıl baktığını görünce yüzündeki hafif gülümseme iyice yayıldı ve sıcacık kalbinde hemen Giuditta'ya da bir yer açtı.

Isacco işi bitince kanamayı durdurmak için Mercurio'nun yarasına civanperçemi merhemi sürdü. Sonra iz bırakmadan kapanması için dulavrat otu ve aynısefa köklerinden yapılmış bir başka merhemle yaraya kompres yaptı. "Dikkatli baktın mı?" diye sordu Giuditta'ya dönüp. "Yara iyileşene kadar bu yaptıklarımı her gün yapmalısın."

Giuditta sessizce başını salladı.

Isacco merhem şişelerini kızına uzattı. Sonra iki küçük şişe daha verdi. "İkisini birlikte sıcak suyun içinde erit," dedi. "Ateşle savaşmasında ona yardımcı olacaktır."

Giuditta'nın dudakları titriyordu.

"Tamam..."

"Merak etme, güzel kızım. Ölmeyecek," dedi Isacco kızının kulağına eğilip. "Ama bunu sakın ona belli etme yoksa iyileşmeden ayağa kalkmak isteyecektir. Anlaştık mı?"

Giuditta ağlamaya başlayarak babasına sarıldı.

"Babacığım..."

"Güzel kızım..."

Isacco herkesin onlara baktığını fark edince, "Ah bu senin tatlı dillerin..." diye homurdanarak kızından uzaklaştı. Sonra gözleri yaşlarla dolmaya başladı. Öfkeyle yumruğunu geminin direklerinden birine indirdi. "Bak, gördün mü ne yaptığını?" dedi. "Şimdi mutlu musun?" Burnunu çekti ve elinin tersiyle yanaklarından süzülen yaşları sildi.

Bir yandan ağlayan Giuditta diğer yandan da gülerek babasına baktı.

"Baba... Sen gerçekten çok kaba ve çekilmez bir adamsın!" Isacco'ya sımsıkı sarıldı. "Ama seni çok seviyorum... Çok... Çok." Sonra babasından uzaklaşıp yüzüne baktı.

"Bizimle gelmiyor musun?"

Isacco başını önüne eğdi.

"Kızım... Ben..."

"Yavru kuş uçmayı öğrendiği zaman yuvasını terk eder. Bu iş hep böyledir," dedi Mercurio.

"Sen neler saçmalıyorsun öyle?"

Mercurio güldü ve yanında oturup terden ıslanmış saçlarını okşayan Anna'ya baktı. Sonra elini uzatıp Giuditta'nın elini tuttu ve sevgi dolu gözlerle genç kıza baktı.

Giuditta birdenbire utandı, ne yapacağını bilemedi. Anna'nın tepkisinden çekiniyordu. Bunu fark eden Anna, "Mercurio bana çok güzel olduğunu söylemişti ama..." diye söze başladı. Sonra nasıl devam edeceğini bilemeden sustu ve başını sallayarak gökyüzüne baktı. "Bu gibi anlarda nedense unutulmayacak sözler bulmaya çalışırız," diyerek içini çekti. "Benim gibi cahil bir kadın..." Utanarak gülümsedi ve hemen ardından, "Hay canın cehenneme, Anna!" dedi. Giuditta'yı kendisine doğru çekti. "İzin ver sana sarılayım, güzel kızım," dedi. "Bu kadarı bile bana yeter."

Giuditta beceriksiz hareketlerle kadına sarıldı. "Artık küçük bir çocuk olmadığını biliyorum," diye fısıldadı Anna genç kızın kulağına

eğilip. Sonra Giuditta'dan ayrılıp gözlerinin içine baktı. "Biz sizden daha çok korkuyoruz, çocuklar..." dedi titreyen sesiyle. "Üzgünüm."

O an Giuditta aniden kadına sarıldı ve yanaklarından üç kez öptü.

"Biri annem için çünkü onu hiç öpemedim. Biri büyük annem için çünkü onu bir kez daha öpmek isterdim. Biri de Mercurio'nun annesi için çünkü ona neler borçlu olduğumu biliyorum."

Anna'nın yüzü kıpkırmızı oldu ve bakışlarını kaçırdı. Sonra Mercurio'ya döndü. "Şimdi içim daha rahat," dedi delikanlıdan çok kendisine cesaret vermek istercesine. "Giuditta sana çok iyi bakacak."

Giuditta boğazının düğümlendiğini hissetti. Ama kendisine hâkim olmaya, ruhunu altüst eden duygularını belli etmemeye çalıştı.

Anna da bakışlarını kaçırdı çünkü o da genç kıza bakmaya devam ederse kendine hâkim olamayacağını biliyordu. Mercurio'nun alnını okşadı ve birden ciddileşerek, "Sen yanıyorsun," dedi üzüntüyle.

"Elbette!" dedi Isacco. "Çünkü adamın ateşi var! Ne büyük bir keşif yaptın!"

Anna dönüp Giuditta'ya baktı.

"Ne mutlu sana ki buradan çekip gidiyorsun," dedi. "Bizse bu adama katlanmak zorundayız."

Giuditta önce güldü ama hemen arkasından ağlamaya başlayarak babasına sarıldı.

Isacco da kızını kendisine çekti. "Sen benim küçük kızımsın," dedi kulağına yavaşça. "Bunu asla unutma; sen her zaman benim küçük kızımsın."

Giuditta hıçkırarak ağlamaya devam etti.

O sırada Lanzafame olabildiğince kibar bir ses tonuyla, "Bu duygusal sahneyi böldüğüm için özür dilerim..." dedi. "Ancak hemen harekete geçmezsek bizi bulacaklar."

Isacco kızından ayrıldı ve şaşkın bir ifadeyle Komutan'a baktı.

"*Hemen harekete geçmezsek* mi dediniz, Komutan?"

"Evet... Venedik şehrine ihanet ettim, Doktor. Bu yüzden pişman değilim elbette ancak bir süre daha bedenimle başım bir arada kalsın istiyorum." Sonra Mercurio'ya ve denizcilere baktı. "Ayrıca bu insanların eli kılıç tutan birilerine ihtiyacı var."

Isacco bir an yüreğinin sızladığını hissetti.

"Desenize bugün iki kişiyi birden kaybediyorum... Öyleyse kızımı size de emanet ediyorum, Komutan."

Lanzafame ciddi bir ifadeyle Isacco'ya baktı.

"Bunu sana borçluyum zaten, Doktor. Beni kurtardın."

Isacco anlamazlıktan gelip kaşlarını çattı.

"Neden kurtardım?"

"Şarabın esiri olmaktan."

"Siz her şeyi tek başınıza başardınız, Komutan."

"Hayır... Yolu bana sen gösterdin."

Isacco gülümsedi ve mutlu bir şekilde başını salladı.

"Her defasında bir gün... Ama işe yarıyor, değil mi?"

"Yarıyor."

İki adam bir süre konuşmadan birbirlerine baktı. Gemide bulunan herkes bu bakışlarda aralarındaki dostluğun gücünü ve asaletini görebiliyordu.

O sırada nereden çıktığı belli olmayan Zuan sessizliği bozarak, "Bunu boynuna tak," dedi. Mosé neşe içinde havlamaya başladı.

Isacco dönüp yaşlı denizciye baktı ve ağzı bir karış açıldı.

"Buna inanamıyorum..."

Zuan'ın elinde zamanla iyice yıpranmış bir deri bağcık ve ucunda da ondan daha eski ve pis bir muska vardı.

"Gözlerime inanamıyorum..." diye tekrarladı Isacco.

Giuditta şaşkınlığına rağmen babasına bakıp gülümsedi.

Zuan gururlu bir şekilde başını havaya dikti.

"Bu muskanın yanında senin ilaçlarının hiçbir anlamı kalmaz, Doktor," dedi. "Bunu yapan gerçek bir doktordu, senin gibi sadece ilaçlara güvenen biri değil. Yaptığı bu muska bizi tüm kötülüklerden korurdu. Onun sayesinde denizde geçirdiğim onca yıl boyunca hiç iskorbüte yakalanmadım. Bu muskanın adı..."

"Qalonimus..." dedi Isacco alçak sesle.

"Hah, bak... Demek sen de biliyorsun..." Zuan keyifle dönüp Mercurio'ya baktı.

"Bilmelisin ki bu sihirli muska, barbarlar tarafından işkence gören ve ölmek üzere olan bir azizenin son dileğini yerine getiren bir doktor tarafından..."

Isacco daha fazla dayanamayıp gülmeye başladı.

"Böyle saçmalıklara nasıl inanırsın?"

Giuditta babasının sözünü kesti.

"Ben inanıyorum..." dedi. "Baba, görmüyor musun? *Ha-Shem* bizi koruyor ve bize bir işaret gönderiyor..." Babasına yaklaşarak gülümsedi. "Bu belki de kalan son Qalonimus muskası... İkimizin arasında bir bağ... Artık daima benim yanımda olacağından eminim."

Isacco gülerek kızına sarıldı.

"Çok garip..." dedi. Sonra da Giuditta'mn kulağına iyice yaklaşarak, "*Ha-Shem*'i bu işe karıştırma... Hilebaz olduğum günleri hatırlamak istemiyorum," diye fısıldadı.

Bu arada Zuan yıllar boyunca Isacco'ya para kazandıran muskayı Mercurio'nun boynuna asmıştı.

"Bu çok pis kokuyor..." dedi Mercurio yüzünü ekşiterek.

Isacco kahkahalarla gülmeye başladı.

"Muhtemelen keçi bokudur."

Giuditta kimseye belli etmemeye çalışarak babasının karnına bir dirsek attı.

Sonra gemiye aniden bir sessizlik çöktü. Güneş Venedik damlarının arkasından batmak üzereydi. Herkes başını önüne eğmişti. Ne konuşan ne de gülen vardı.

Zamanları dolmuştu.

"Artık gitmelisiniz," dedi Pazarcı Anna.

Mercurio gözlerine hücum eden yaşlar yüzünden Anna'nın yüzünü bulanık görüyordu.

Anna oğlunun yanına yaklaştı ve gözyaşlarını sildi. Sonra yanağına bir öpücük kondurdu.

"Seninle gurur duyuyorum... Ugovizzalı Peder Venceslao," dedi.

Hemen arkasını döndü ve gemiden ilk inen o oldu.

Isacco da sessizce Anna'yı takip etti. Tam merdivenlerin başına gelmişti ki Mercurio arkasından seslendi.

"Doktor, Isaia Saraval'a uğrayın. Mestre'deki tefeci. Ondan alacağım olan parayı size versin. Misafirhane için lazım olur."

Isacco başını salladı ama Mercurio'yu pek duymamıştı. Beyninde hâlâ onu rahatsız eden bir düşünce vardı. Koşarak geri döndü ve Giuditta'yı omuzlarından tuttu.

"Seni Venedik'e getirmekle hata yapmadım, değil mi?"

Giuditta dönüp Mercurio'ya baktı.

"Hayır, baba... Aksine."

"Annen seninle gurur duyardı."

"Seninle de öyle, baba."

Bunun üzerine Isacco kızına son bir kez daha sarılıp öptü ve sonra gemiden inip Pazarcı Anna'nın yanına gitti. Zuan'ın arkadaşlarının eşleri de oradaydı. Hepsi yaşlıydı ve çoğu eşlerini bir daha göremeyeceğini biliyordu. Ama bu tüm denizci eşlerinin hazır olduğu bir durumdu.

Gemi yavaşça rıhtımdan ayrılmaya başladı.

Zuan'ın adamları yelkenleri açtı.

Tonio ve Berto'nun yönetimindeki kürekçiler yerlerine geçip kürek lerini lagünün sularına indirdi.

Zuan dümene geçti.

Lanzafame gidip geminin sancak tarafına oturdu.

Mosé sevinçten delirmiş gibi geminin içinde havlayarak koşturup duruyordu.

"Sessiz ol, uyuz köpek!" diye bağırdı Zuan.

Sonra tıpkı mürettebatının yaşlı kemikleri gibi yaşlı karak Shira da gıcırdayarak burnunu açık denize doğru çevirip yola koyuldu.

Hiçbiri onları neyin beklediğini bilmiyordu. Hiçbiri Yeni Dünya'yı görmemişti. Hatta oraya varıp varamayacaklarını, varırlarsa neyle karşılaşacaklarını bilmiyordu. Ama onlar denizciydi ve bunu göze almazlarsa mutlu bir şekilde ölmeyeceklerini biliyorlardı.

Giuditta, Zuan'ın mekânı tamamen gözden kaybolduktan sonra bir kova su ve temiz bir bez parçası alıp Mercurio'nun yanına oturdu.

"Ne kadar çirkinsin, aşkım."

Sonra nazik hareketlerle ve büyük bir özenle Mercurio'nun yüzünden Peder Venceslao'yu silmeye başladı.

Mercurio ateş yüzünden gözlerini açmakta zorlanıyordu. Buna rağmen Giuditta'ya gülümsemeye çalıştı.

"Bir süre kıyafet değiştirmek, makyaj yapmak yok. Gerçek Mercurio'yu tanımak istiyorum ben. Söz mü?"

"Söz..."

Giuditta, Mercurio'nun alev alev yanan gözlerine baktı.

"Hayatımı kurtardın."

Mercurio konuşmadan genç kıza bakıyordu.

"Ve bana asla sahip olamayacağım yeni bir hayat veriyorsun... Sen gerçek bir düzenbazsın."

Mercurio elini uzattı. Giuditta sevdiği adamın uzattığı eli tuttu. Mercurio o kadar güçsüz bir şekilde elini sıktı ki genç kız bir an ağlamak istedi.

Bunun üzerine ağlamamak için açık denize doğru baktı. Venedik'e gelişlerini hatırladı; babasıyla birlikte Po Deltası'nın ağzında Makedonyalı mürettebatın bulunduğu gemiden kaçışlarını düşündü. Önlerinde uzanan ve kendi gelecekleri gibi sisli ve bilinmeyenle dolu nehri hatırladı. O zaman önceki hayatlarının bittiğini ve önlerinde farklı kuralları olan yepyeni bir hayatın uzandığını düşünmüştü.

Ancak bu kadar kısa bir sürede bu kadar çok heyecan ve duygu dolu anlar yaşayacağını tahmin bile etmemişti. Ama işte şu an bu gemideydi. Artık iyice çökmüş gecenin karanlığına bakıyor ve yeni geleceği gibi sisli ve bilinmeyenle dolu uçsuz bucaksız denizi görüyordu.

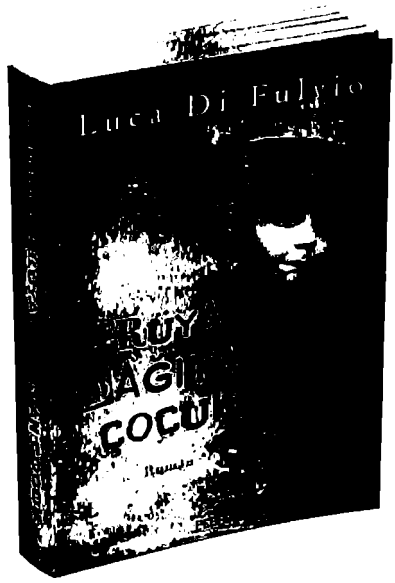
Bir an için ürperdi, korktu. Sanki her şey ondan çok daha büyük, çok daha güçlüydü.

Eğilip Mercurio'ya baktı. Delikanlı ateş yüzünden kımıldanarak uyuyordu. Ama yüzünde son derece sakin ve huzurlu bir ifade vardı. Hâlâ Giuditta'nın elini tutuyor ve âdeta, *başardık*, demek istiyordu.

O an Giuditta'nın içindeki tüm korku yok oldu. Kendisini güvende hissetti.

Başını gökyüzüne çevirdi ve çocukluğundan beri tanıdığı yıldıza işaret parmağını uzattı. Sanki ona dokunur gibi fısıldadı.

"Lütfen kılavuzumuz ol, bize yol göster..."

Acı bir olayla kesişen iki hayatın, apayrı dünyalara ait iki genç insanın umutsuz aşk hikâyesi...

"*Rüya Dağıtan Çocuk*'u okumak çok özel bir yolculuğa çıkmak gibi. Acı ve şiddetin yanı sıra umutla dolu yaşamların öyküsüne tanıklık ediyorsunuz. Luca di Fulvio iyilik ve kötülüğün, dostluk ve ihanetin hikâyesini başarıyla anlatıyor. Kitaplığınızda mutlaka bulunması gereken ve tekrar tekrar okuyacağınız bir kitap."
goodreads.com

"Sıradışı bir kitap! Renkli ve unutulmaz karakterlerle dolu. Ruth ve Christmas'ın hikâyesi hiç bitmesin isteyeceksiniz. Kesinlikle okumalısınız."
ibs.it

"Unutamayacağınız güzellikte bir roman. Okuduktan sonra Cetta, Christmas, Sal ve Ruth gerçek hayattaki dostlarınız gibi hatıralarınızda yer edecek."
qlibri.it

"Okumanın neden bu kadar güzel olduğunu bir kez daha anlamanızı sağlayacak bir kitap."
mondadoristore.it